


HUMAN RISING

Et oppgjør med narkotikalovgivningens manglende troverdighet

Roar Mikalsen



Denne boken er, som tittelen lover,
et oppgjør med narkotikalovgivningens manglende troverdighet.

Forfatteren er selv dømt for å ha forbrutt seg mot lovgivningen, og i denne boken leverer han — tro det eller ikke — et meget overbevisende argument for legalisering av de illegale stoffene: Han viser at vi som samfunn har alt å tjene på en legalisering av de illegale rusmidlene, og han viser at forbudstilhengernes argumenter er basert på uvitenhet eller overlatt ignoranse.

Men forfatteren gjør også langt mer enn det: Han viser videre hvordan narkotikalovgivningen er resultatet av en korrump politisk prosess, og hvordan det har seg at lovgivningen, til tross for alle dens uheldige konsekvenser, så langt har unngått enhver fornuftsbasert debatt. Forfatteren belegger sine påstander med en rekke oppsiktsvekkende fakta, og oppsummerer det hele med en utbrodering av narkotikalovgivningens tvilsomme relasjon til menneskerettighetene.

Boken er alt i alt en oversiktlig fremstilling av narkotikaforbudets samfunnsmessige funksjon og konsekvens for menneskeheten de siste femti år, og den er fra forfatterens side et forsøk på å stable en informert narkotikapolitisk debatt på beina.

A Life Liberty Production 2010

Human Rising

Et oppgjør med narkotikaloggivningens
manglende troverdighet.

Av Roar Mikalsen

TIL UNGDOMMEN.

SOM ALLTID OVERVINNER
FALSKE AUTORITETER.

Takk til Andreas Smaaland for godt vennskap, samt forsidebilde og design.
(Sjekk han ut på <http://www.flickr.com/photos/half-bluff/>)

Takk til pappa for økonomisk støtte til utgivelse av boken.

Og takk til kjæresten min Monica, for at jeg har deg, og alt hva du har holdt ut med av slitsomheter i forbindelse med dette prosjektet.

Innhold:

Innhold: 9

Del 1: Narkotikalovens samfunnsmessige funksjon og konsekvens

Norges ruspolitiske historie og utvikling.....	18
Tilstandsbildet i dag.....	18
Hva bygger vi vår narkotikapolitikk på?	19
Narkotikapolitikkens utvikling frem til i dag.....	22
Krefter og motkrefter	24
Konsekvensbildet av den strafferettslige tilnærmelsen.....	26
Det manglende fornuftsmessige grunnlaget for vår narkotikapolitikk	27
Dagens tilstandsbilde.....	28
Storbritannias ruspolitiske utvikling.....	30
ABC systemet.....	32
Litt om de sviktende premissene forbudstilhengernes argumentasjon hviler på	37
Fornyelsen som presser seg frem.....	42
Nederlands narkotikapolitikk	47
Politikere som ser seg truet av Nederlands eksempel	49
Nederlands problem er at de ikke har legalisert fullt ut	51
Cannabis-tribunalet	52
Kreftene på lokalt plan	54
Hva med en legalisering av alle stoffer?.....	55
USAs ruspolitiske utvikling	57
Nixons krig mot narkotika.....	57
Forskningsbildet krigen bygger på.....	60
1980-tallet: Forbudstilhengernes seiersmarsj.....	66
USA som politistat	67

Narkotikaforbudets korrupperende effekt	71
Narkotikaforbudets konsekvenser for straffeapparatet	73
Fengselssystemet.....	76
Krigen mot narkotikas ubehjelpelighet	85
Nye trender mot legalisering i USA	87
Forbudstilhengernes motstand mot fornyelsen	89
Byråkratenes investerte interesse.....	90
Konsekvensene av en usaklig politikk: målsetninger som aldri nås.....	93
FN systemet — den overordnede bevareren av det bestående.....	95

Del 2: Problembildet forbundet med de forskjellige stoffene

Den rådende ruspolitiske forvirring	100
Et balansert forhold til alle rusmidler er mulig	102
Det irrasjonelle skillet mellom legale og illegale rusmidler	106
Alkohol.....	106
Opiater.....	109
Bak frem tilnærmelsen forbundet med de illegale stoffene.....	119
Hvordan en legalisering vil påvirke brukerbildet	124
Cannabis	130
Legemiddelindustriens rolle i opprettholdelsen av narkotikaforbudet.....	134
Mer om det irrasjonelle skillet mellom legale og illegale stoffer	136
Et forvrengt informasjonsbilde.....	138
FDAs rolle i dette	140
De byråkratiske hinderne mot medisinsk cannabis	142

Del 3: Den maktpolitiske dimensjonen ved narkotikaforbudet

Narkotikalovenes tilblivelse og tidlige historie	145
Veien mot narkotikaforbudet.....	145
De reelle grunnene for forbudet	148
Narkotikalovgivningens rasistiske natur.....	150

Kriminaliseringen av cannabis	152
Introduksjon til den maktpolitiske dimensjonen av forbudet	164
Elitens prosjekt	165
De hemmelige tjenestene som elitens støttespillere.....	169
CIAs opprettelse og dynamikk frem til i dag.....	172
Forholdet mellom narkotikapolitiet og de hemmelige tjenestene	179
CIA og Det gyldne triangel.....	185
CIA og Den gyldne halvmåne.....	193
Den første Afghanistankrigen.....	193
Den andre Afghanistankrigen	197
Iran Contra.....	203
CIAs "krig mot kommunisme"	203
Contras og Sandinistaene	207
En introduksjon.....	210
Involverte aktører	211
Contra smuglingen — de store trekkene.....	213
Arkansas: USAs egen bananrepublikk	218
Iran-delen av Iran-Contra affæren	225
Tildekningsdelen av Iran-Contra affæren.....	230
Den organiserte hvitvasking.....	243
Bankenes avhengighet av sorte penger	243
Nugan Hand Bank, BBRDW, og BCCI.....	244
Et videre overblikk over den organiserte hvitvaskningen	248
Dagens tilstandsbilde	250
Mexicos krig mot narkotika	252
Plan Merida og Plan Colombia	254
Colombias krig mot narkotika.....	257
Mer om selskapsmentalitetens natur og den generelle maktpolitiske overbygning	260
En oppsummering.....	265

Del 4: Det juridiske aspektet

Menneskerettighetenes historiske utvikling.....	268
Hva er menneskerettigheter?.....	270
Likhetsprinsippet — forbudet mot usaklig forskjellsbehandling	272
Det irrasjonelle skillet mellom legale og illegale rusmidler	273
Likhetene mellom forbudstilhengernes argumenter — og deres behov for å se vekk fra parallellene.....	275
Forbudsforkjemperne og fryktens logikk	279
Hvorfor forbudstilhengerne bommer i sine analyser	281
Forholdsmessighetsprinsippet	283
Forholdsmessighetsprinsippet og narkotikalovgivningen	283
Relevant juridisk praksis	286
Gyldige/ugyldige lover og legalitetsprinsippet	287
En viktig historisk parallell	288
Morallovenes menneskefiendtlige natur	291
Den juridiske tradisjonen bak lovgivningen	294
Statens skjønnsfrihet i moralspørsmål	296
Eksempler på hvordan narkotikalovgivningen strider mot enkeltbestemmelsene.....	299
Den sivile ulydighet og borgernes prøvningsrett på loven	304
Mer om prøvningsretten og avstanden mellom teori og praksis i samfunnet	307
Om behovet for en fornyelse av rettsystemet.....	309
...Og fengselsystemet	312
Nye vinder og ny giv	315
Tillegg:	319
Sluttnoter	365

Forord

Narkotikalovgivningen har igjennom det meste av forrige århundre og frem til i dag fått forme samfunnet i forbudstilhengernes bilde. Våre ledere har i sitt forsøk på å fjerne de illegale stoffene fra jordens overflate benyttet seg av stadig økte kontrollbudsjetter, stadig økte fullmakter, og stadig økte strafferammer, men til tross for det kan de vanskelig påstå at de stadig mer repressive tiltakene har hatt en ønsket effekt. Vi er i dag lenger unna det det narkotikafrie samfunnsidealet som vår narkotikapolitikk tar sikte på enn noen gang, og i den forbindelse begynner flere og flere å stille spørsmål til forbudslinjens hensiktsmessighet i utgangspunktet.

Dette gjenspeiler seg i statistikker som avslører at et overveldende flertall av befolkningen anser krigen mot narkotika som tapt. Men samtidig ser vi ut fra de samme statistikkene at de aller fleste fortsatt ser alternativet som uholdbart: De tror at forbudet, til tross for dets åpenbare mangler, fortsatt kan sies å være godt for noe, og at en legalisering av de illegale stoffene høyst sannsynlig kan tenkes å gjøre vondt verre. Våre politikere og andre forsvarere av det bestående har gjort sitt for å opprettholde denne antagelsen. De har hele tiden fremstilt forbudet som en forutsetning for alt godt og anstendig her i verden, og de har gjennom sine informasjonskampanjer og massemedia forsøkt å få oss til å godta premissene de bygger sine antagelser på.

Å være en tilhenger av forbudet i dag er derfor et ganske naturlig standpunkt å inneha, tatt i betraktning det samfunnet vi er født inn i. Allikevel er det min påstand at dagens tilstandsbilde — og forbudstilhengernes lojalitet til forbudslinjen — er resultatet av et svært fordreid informasjonsbilde. Og at et avmålt og informert blikk på saken nødvendigvis vil komme til en annen konklusjon.

For hva innebærer det egentlig å være for en legalisering av de illegale stoffene?

Det første man må forstå er at det helt fint er mulig å være *imot* bruk av rusmidler, men *for* en legalisering av de illegale stoffene. Dette er ingen selvmotsigelse, men en naturlig konklusjon når et overblikk over sakskomplekset er gjort. Det er helt klart for enhver som vil se at det er et visst problembilde forbundet med bruken av rusmidler i samfunnet, og at et

ubalansert forhold til de tilgjengelige rusmidlene (enten de er legale eller illegale) utgjør en alvorlig belastning for enkelte brukere og omgivelsene deres. Både forbudstilhengere og legaliseringstilhengere er derfor enige om at vi må legge til rette for en narkotikapolitikk som er best mulig egnet til å redusere problembildet forbundet med rusmidlenes innflytelse på samfunnsstoffet. Vi er bare uenige om hvordan det best mulig kan gjøres, men som denne boken håper å vise, er dette et resultat av at fornuft og galskap på det ruspolitiske området er godt tåkelagt av våre autoriteter.

Man kan av nevnte grunner være et oppegående menneske med de beste intensjoner og fortsatt komme fram til at forbudet er en god ide, selv om man har brukt en god del timer på å utforske problembildet. Denne boken må derfor ikke tolkes som noen kritikk av forbudstilhengerne som personer fra min side. Jeg var selv en tilhenger av forbudet til jeg var langt opp i 20-årene, og det har også de aller fleste som i dag jobber for legalisering en gang i tiden tidligere også vært. Jeg vil derfor her benytte anledningen til å berømme de forbudstilhengerne som tar seg tid til å lese denne boken: Det viser et oppriktig engasjement fra deres side, og om jeg skulle komme til å fornærme noen underveis, så beklager jeg oppriktig det.

For om jeg i det følgende formulerer meg skarpt, så er det fordi jeg har skrevet boken i et debattorientert perspektiv, og fordi — som jeg håper å vise dere — at narkotikalovgivningen i dag representerer den sannsynligvis største samfunnsmessige belastning vi har. Det er min godt belagte påstand at et oppgjør med lovgivningen (og mentaliteten som ligger til grunn for den) ikke bare er en nødvendighet om vi som samfunn skal ha håp om å kunne løfte oss mot vårt potensial, — men at det er en forutsetning om vi i det hele tatt ønsker å definere vår sivilisasjon som en anstendig størrelse. Jeg kommer derfor i det følgende til å kalle en spade en spade og et overgrep et overgrep, selv om enkelte aktører vil være følelsesmessig ukomfortable med det.

Boken er, som dere vet, et oppgjør med narkotikalovgivningen: Jeg argumenterer for en legalisering av alle de illegale stoffene, og viser til gode grunner for det. Men selv om jeg her gjør mitt for å presentere et helhetlig argument for legalisering av disse stoffene, så sier det seg selv at jeg ikke snakker for andre enn meg selv. På samme måte som forbudstilhengere seg i mellom er svært så forskjellige, gjelder det samme også for

legaliseringstilhengerne. Og selv om mange i dag er tilhengere av avkriminalisering (eller legalisering) av cannabis, er som regel også de skeptiske til en legalisering av de hardere stoffene. Mitt ståsted vil derfor, for mange, fremstå som et ekstremt ståsted. Men det er allikevel et ståsted som helt fint kan forsvares, og som må vektlegges i debatten når et oversiktsbilde over de ruspolitiske realiteter skal gjøres.

Som det går frem av bokens størrelse er det et rimelig omfattende argument som presenteres, og som det går frem av bokens innhold, er det et rimelig oppsiktsvekkende ett også. Dette er så klart i seg selv ikke garanti for noe, og jeg ber dere derfor om å være skeptiske til mine motiver, mine argumenter, og mine analyser, og til å sjekke ut påstandene mine videre selv. Det er et svært komplekst problembilde jeg her tar hånd om, og selv jeg tror ikke at denne boken er uten sine mangler. Jeg sitter imidlertid på et sjeldent godt oversiktsbilde over narkotikalovgivningens samfunnsmessige funksjon og konsekvens, og håper med dette å bidra til og gi legaliseringsargumentet den vekten det fortjener.

Det sier seg selv at få vil være enige i alt jeg sier, men som alle seriøse meningsaktører i debatten, er jeg åpen for korrigeringer og motforestillinger. Jeg kan for min del bare forsikre dere om at jeg har gjort mitt ytterste for å behandle problemstillingen med den balanserte tilnærmelsen den fortjener, — narkotikalovgivningens *reelle samfunnsmessige innflytelse tatt i betraktning*. Denne er imidlertid en fremmed sak for de fleste mennesker i dagens samfunn, og det kan derfor være at noen synes jeg med denne boken har gitt forbudstilhengerens argumenter uforholdsmessig hard medfart. Det kan kanskje være tilfellet. Men som sagt: Jeg foregir ikke her å levere annet enn et argument sett fra en legaliseringstilhengers side — og jeg vil overlate til andre rollen som djevelens advokat.

Roar Mikalsen Juni 2010.

DEL 1: NARKOTIKALOVENES SAMFUNNSMESSIGE FUNKSJON OG KONSEKVENNS

Vi skal i bokens første del ta en titt på narkotikalovgivningens funksjon og konsekvens i vårt vestlige samfunn de siste femti år. Selv om det er nok å si om norsk narkotikapolitikk i seg selv, er den løftet frem av et overnasjonalt press, og derfor er det naturlig å se vår narkotikapolitikk i en internasjonal kontekst. For å få et best mulig oversiktsbilde over hvordan forbudslinjen har formet samfunnet i denne perioden begynner vi derfor med Norge; vi fortsetter til Storbritannia og Nederland, for så å avslutte med USA, det landet som i størst grad har presset frem dagens tilstandsbilde.

Vi har en lang vei å gå, og jeg gjengir her kun de sentrale trekkene i utviklingen de siste femti år. Det kan derfor være at en del alvorlige påstander innledningsvis fremstår som ubegrunnede, men jeg regner med at eventuelle motforestillinger leseren har vil bli besvart underveis. Bokens omfattende tematikk gjør det imidlertid lite hensiktsmessig å gå i detalj på samtlige områder, og for å gi påstandene sin rette tyngde har jeg for anledningen benyttet meg av et relativt omfattende sluttnotesystem. Dette vil gi den videre interesserte leser alt han eller henne trenger for å utforske bokens påstander videre. Jeg vet imidlertid av erfaring selv hvor kjedelig det kan være å dobbeltsjekke hver eneste note, og ettersom de er av høyst varierende innhold og kvalitet, har jeg merket de viktigste fotnotene i teksten (slik)¹.

Norges ruspolitiske historie og utvikling

”Etter å ha fulgt utviklingen i noen tiår er jeg blitt mer og mer skeptisk til dagens narkotikapolitikk. I en spissformulering har jeg sagt at fremtidens dom kanskje vil være at narkotikapolitikken har vært vårt århundres største feilinvestering i straff. Med dette har jeg tenkt ikke bare på vårt eget land, men på hele vår del av verden.”

Jussprofessor Johs. Andenæs¹.

Tilstandsbildet i dag

”Flere tiår med rusavhengighet har satt sine spor på stoffmisbrukerne, og sammen med den restriktive narkotikapolitikken som Norge har valgt å føre også overfor misbrukerne, har virkningene ikke uteblitt. Fellesnevneren er ødeleggelse.”

Kriminolog Evy Frantzen².

I internasjonal sammenheng er Norge en kjent fredsnasjon: Vi utgir årlig Nobels fredspris og vi liker å ta initiativ til fredsforhandlinger rundt om i verden. Det norske folk og våre politikere liker så klart å smykke seg med denne posisjonen. Men vi har som nasjon allikevel et noe schizofrent forhold til oss selv, ettersom det er en viss avstand mellom hva borgerne av Norge *tror er sannheten om oss selv*, og hva som er realiteten.

For vi roser oss av vårt rykte som fredsstiftere og fordømmer villig åpenbare mangler ved rettssikkerheten i ”mindre fremstående” land enn vårt eget. Men våre tradisjoner og våre ambisjoner om å fremstå som fredsnasjon, henger i en tynn tråd om vi ser under fasaden vi liker å ta til inntekt for vår sak. For én ting er at vi er verdens største våpeneksportører i forhold til folketall, og at vi villig vekk — og så godt som betingelsesløst — har gitt vår støtte til amerikanernes krig mot terror siden den startet i 2001 (vi støtter ikke bare denne kampanjen moralsk, men også med rundt 600 menn i aktiv tjeneste i Afghanistan).

Dette er i seg selv ille nok, og man kan på dette grunnlaget si at vi som nasjon i dag er moralsk medskyldig i drapene på over en million døde irakere. Men det finnes også en annen krigsforbrytelse våre offentlige tjenestemenn kan holdes ansvarlig for. Dette er en krig vi kjemper på hjemmebane og som

hvert år krever flere hundre *norske* liv. Jeg snakker selvfølgelig om krigen mot narkotika: en krig som har pågått i rundt et halvt århundre nå, og som vi bare har kommet verre og verre ut av for hver dag vi har kjempet den.

Det er en krig som uttalt retter seg mot narkotikaen. Men ettersom 50 års stadig mer intensivert krigføring ikke har lyktes i å demme opp for tilførselen av narkotika til landet, og heller ikke kan sies å ha fått en eneste rusmisbruker til å slutte og ruse seg, er det i dag klart at dens sanne funksjon og konsekvens snarere har vært en krig mot *brukerne* av de illegale stoffene. Det er de som i økende grad har blitt forfulgt og gjort rettsløse for sitt valg av rusmidler; det er de som har betalt prisen for en narkotikapolitikk som ikke på noen måter kan forsvares, og som heller aldri er blitt kritisk undersøkt (med noen konsekvens) av de som står bak den.

Hva bygger vi vår narkotikapolitikk på?

Som andre europeiske lands, er norsk narkotikapolitikk et resultat av FNs overnasjonale konvensjoner. Vi skal senere i boken se mer til hvordan disse konvensjonene kom i stand, men for nå holder det om vi vet at det er Singelkonvensjonen som vi underskrev i 1961 vi forankrer vår kriminalpolitiske narkotikapolitikk i. Denne konvensjonen underlegger handel med medisinske preparater internasjonal kontroll, og i følge konvensjonen forplikter hvert enkeltland seg til å gjøre hva man kan for å begrense de illegale stoffenes utbredelse i samfunnet mest mulig.

Tanken bak konvensjonen er at forbudslinjen er den beste måten å gjøre dette på, og at det er denne som er best egnet til å underminere de illegale stoffenes uheldige konsekvenser for samfunnet. Ut fra denne antagelsen har så hvert enkelt land bygd sin narkotikapolitikk. Hvert land har derfor forbudt de stoffene som Singelkonvensjonen og den senere Konvensjonen om psykotrope stoffer (fra 1971) definerer som illegale. Og videre er befatning med disse stoffene forbundet med varierende grad av strafferettslige sanksjoner, ut i fra hvert enkelt lands vurdering av formålmessigheten i dette. Det er derfor en viss innenbyrdes variasjon i straffenivået de enkelte landene imellom, men felles for dem alle er at de uttalt forplikter seg til en strafferettslig forfølgelse av brukerne av de illegale stoffene.

De overnasjonale konvensjonene er blitt til etter internasjonalt påtrykk fra USA. Det er de som har ledet forhandlingene, og det er de som har definert premisene forbudet hviler på. USA har, så langt det har vært mulig, forsøkt å få resten av verden til å godta *sin måte å se ting på*, og et helt sentralt utgangspunkt for forbudslinjen har vært det narkotikafrie samfunnsidealet. Det var dette som var målsetningen til forbudstilhengerne på den tiden singelkonvensjonen ble vedtatt, og man så da for seg et narkotikafritt samfunn innen 25 år. Men ettersom 50 år med stadig mer repressive midler *ikke* har vært et egnet middel i forfølgelsen av dette målet, begynner de fleste land etterhvert å ta konsekvensene av det og ser seg om etter mer løsningsorienterte tilnærmelser til narkotikaproblematikken. De internasjonale trendene går derfor i retning av en mer praktisk og realistisk anlagt narkotikapolitikk, hvor man i stedet for å klamre seg til illusjonen om et narkotikafritt samfunn heller tar sikte på å redusere *problembildet* forbundet med bruken av de illegale stoffene.

Selv om alle land har undertegnet singelkonvensjonen er det derfor et visst spenn mellom de landene som deler USAs måte å se ting på, og de landene som ser seg om etter mer humane premisser å bygge en narkotikapolitikk på. I denne sammenheng representerer land som USA, Sverige, og Norge den mest fundamentalistiske narkotikapolitikken, for disse landene legger fortsatt det narkotikafrie samfunnsidealet til grunn for politikken utforming. Dette til tross for at det nå kan bevises at det ikke bare er et lite formålstjenelig ideal, men at det også er et ideal som *umuliggjør* en fornuftsmessig tilnærming til problembildet forbundet med de illegale stoffene.

Det er derfor ikke tilfeldig at det er disse landene som i størst grad har beholdt troen på en strafferettslig forfølgelse av brukerne, og at det er offentlige tjenestemenn i disse landene som i størst grad har motarbeidet legaliseringsdebatten.

For vår del skyldes denne mangelen på debatt en avholdsbevegelse som tradisjonelt vært svært innflytelsesrik, samt at vårt land i europeisk sammenheng har vært rimelig puritansk. Forbudstilnærmelsen har derfor hatt sterke røtter i vårt land, noe vi ser på alkoholforbudet vi innførte i 1916. Dette var et lite populært tiltak som ble avskaffet etter en folkeavstemning i 1927,

men selv om dette forbudet da forsvant, har de moralistiske bevegelsene og tradisjonene som stod bak preget samfunnsdebatten frem til i dag.

For den norske stat fortsatte å vedta slike lover som den styrende eliten så som nødvendige for å sikre den sosiale kontroll i sin favør. Og vår ekstreme forkjærlighet for forbudslover så man i ettertid manifestere seg i tåpeligheter som løsgjengerloven, homofiliforbudet, rullebrettforbudet, prostitusjonsforbudet, og narkotikaforbudet.

Statsmaktens skamløse behandling av brukerne av de illegale stoffene har derfor lange tradisjoner i Norge. Og dens iver etter å definere den sunne og gode moral (og påtvinge borgerene denne for enhver pris) gjenspeiler seg i den uforholdsmessige høye prosenten av tvangsinnleggelse i psykiatrien, samt den ufine behandlingen landets minoritetetsbefolkning har fått frem til vår tid. Både samer, kvener og tatere ble forfulgt for sin kultur gjennom det meste av det 1900-tallet. Og selv om statsmakten i dag har tatt et oppgjør med overgrepene den tok del i da, fortsetter den sin minst like skamløse behandling av brukerne av de illegale stoffene i dag.

Det har derfor vært krisemaksimering og moralsk panikk som har vært reglen når narkotikapolitikk skulle diskuteres, og som et resultat av det har ikke mer oppegående stemmer fått innpass i debatten. Vår selvgodhet har gjort oss lite åpne for reflekterte motforestillinger og den norske stat har, sammen med nabolandet Sverige og USA, hele tiden motarbeidet ruspolitisk nytenkning nasjonalt og internasjonalt.

Vi har derfor, i europeisk sammenheng, svært lite å være stolte av når det kommer til vår narkotikapolitikk.

Takket være denne krigen (og vår måte å kjempe den på) har heroin blitt den viktigste dødsårsaken blant 15-40 åringer i Norge. Vi har i dag rundt 15 000 opiatavhengige i landet, og overdosestatistikkene våre ligger 2-3 ganger over Europas gjennomsnitt (Europas gjennomsnitt er 13 overdosedødsfall per million borgere — vi har i enkelte år vært oppe i over 70)³. Vi snakker imidlertid lite om det, for det er en viss skam forbundet med vår posisjon som Europas "heroinhovedstad." Dette gjør ikke situasjonen mindre beklagelig. For narkotikapolitikkens- og narkotikabrukens tabu-belagte natur har vært det undeliggende fundamentet som har muliggjort situasjonen, — og det å kritisere

vår narkotikapolitikk har i flere årtier vært ensbetydende med en politisk død, eller raskt stengte karrieredører.

Det er dette som har muliggjort utviklingen av overnevnte tilstandsbilde, for det er ingenting som har utviklet seg over natten. Og fordi vi som folk har latt oss styre av frykt og uvitenhet, har det manifestert seg i vår narkotikapolitikk. Vi kan derfor ikke dømme våre politikere for hardt når et nærmere blikk på saken avslører en politikk blottet for enhver fornuft og konsekvensanalyse. For folket har fått de politikerne de har fortjent, og fordi vi har utvist en blind tillit til våre autoriteter, samtidig som vi lot oss lede av fryktens logikk, har vi fått slike autoriteter som var vår tillit og tankekraft verdig.

Men vår kollektive ignoranse har malt vår samtid litt opp i et hjørne, og nye generasjoner godtar ikke ubetinget statsmaktens autoritet. Avstanden mellom hva politikerne *offisielt* legger til grunn for vår narkotikapolitikk og hva som er realiteten, blir stadig tydeligere for stadig flere. Og vi skal nå gå vår narkotikapolitikk mer inngående i sømmene, og se hvordan den har fått sin form.

Narkotikapolitikkens utvikling frem til i dag

”Den nåværende narkotikapolitikk føres på måter som står i sterk motstrid til vårt kunnskapsnivå om stoffene og om brukerne. Den skader grupper som dårlig tåler ytterligere skader, og den styrker tendenser i kontrollapparatet som ikke bør styrkes. Men verst: Den distraherer oss fra å ta opp de reelle og dypt alvorlige problem vi er stilt overfor i våre høyt industrialiserte samfunn.

(...)Ettertiden vil se med undring på hvordan man, spesielt i Norge, i en stor stemningsbølge har latt seg forlede til å øke pinepåføringen overfor en gruppe spesielt svakstilte samfunnsborgere.”

Professor i kriminologi Nils Christie 1983.⁴

Etter at vi underskrev singelkonvensjonen i 1961 trengte vi et nasjonalt lovverk som implementerte det overnasjonale avtaleverket vi hadde forpliktet oss under. Vi tok derfor de stoffene som FN definerte som illegale, gav de fellesnevneren ”narkotika” (om dette begrepet og hva det innebærer)⁵, og

forbød dem under legemiddeloven. Denne loven ble vedtatt i 1964 uten noen som helst reflektert debatt (om dette)⁶, og med denne loven økte man strafferammene for narkotikaforbrytelser fra 6 måneder til 2 år.

Denne loven ble fire år senere fulgt opp av proffparagrafen, en ny bestemmelse i straffeloven som skulle virke forebyggende. Den skulle virke forebyggende ved drastiske — og gjentatte — økninger i strafferammene, og lovgivningen ble legitimert med utgangspunkt i den svenske sosiallegen Nils Bejerots "epidemiteori". Bejerots teori bygde på antakelsen om at cannabis var et svært destruktivt rusmiddel som samfunnet måtte beskyttes fra (for nær sagt enhver pris). For om én i venneflokken begynte med slik bruk, ville den snart spre seg som ild i tørt gress videre til kameratene — og så videre til resten av ungdommen — med det resultat at samfunnet ble ødelagt.

Det var dette dramatiske utgangspunktet som gjorde at vår narkotikapolitikk fikk bein å gå på. Men flere har senere plukket ifra hverandre denne teoriens troverdighet, deriblant professor i kriminologi Nils Christie og Kjetil Bruun. Erik Brorson forteller:

"Medisinernes holdning var, hevder Bruun og Christie, preget av en 'narkotika'-messig analogi til det medisinske bud: 'Hvis i tvil om pasienten er syk eller ei, regn med at sykdom foreligger.' I 'narkotika'-messig forstand omskrives uttrykket til 'Hvis i tvil om et stoff er farlig eller ei, regn det som farlig.'

De hevder med andre ord at de medisinerne som uttalte seg om saken i 1968, ikke la for dagen en omfattende kunnskap om emnet. Ifølge Bruun og Christie gir de fire omtalte sakene et lite dekkende bilde av den aktuelle situasjonen. I den forbindelse henviser de til Hauge & Irgens som bl.a. hevder at majoriteten av de som forsøker cannabis må antas å ha et mer sporadisk bruksmønster, med få eller ingen psykososiale og helsemessige komplikasjoner.

(...) Bruun og Christie presenterer en grundig gjennomgang av de politiske prosesser som lå til grunn for innføringen av § 162 [proffparagrafen] i 1968, og de fastslår at alle dokumenter som kunne gitt et annet, eller et mindre entydig bilde av situasjonen og av 'narkotika'-begrepet systematisk ble holdt utenfor de dokumenter som ble presentert for å belyse narkotika, 'narkotika'-problemet og de handlingsalternativer som eksisterte overfor dette."⁷

Vi ser her at det intellektuelle grunnlaget for proffparagrafen er høyst tvilsomt. Den politiske debatten i forkant var så å si ikke-eksisterende, og medisinerne som artikulerte teorien narkotikapolitikken bygget på, kan i dag sies å ha den

samme troverdighet som vi senere har tillagt den delen av legestanden som på samme tid så lobotomi og elektroshokk som legitime medisinske inngrep.

Vi har som samfunn imidlertid tatt et oppgjør med den medisinske tradisjonen som legitimerte slike overgrep, men takket være narkotikapolitikken tabu-belagte natur består den enda på dette området. Professor i kriminologi, Nils Christie, beskriver det unaturlige ved bevisbyrden i narkotikapolitikken slik: "I den enkelte straffesak skal tvilen komme tiltalte til gode. Men i lovgivningsarbeidet mot stoffene blir all tvil vendt mot stoffene. Hvis tvil, lag strenge straffer. Legen blir den sentrale legitimeringsinstans — og pådriver — for å etablere et høyt nivå av tilsiktet pine overfor dem som måtte bruke disse stoffer ulovlig."⁸

Det sviktende moralske og intellektuelle grunnlaget for proffparagrafen har man allikevel sett mer eller mindre elegant bort fra i dette regnestykket. I 1972 ble strafferammene for narkotikaforbrytelser oppjustert fra 6 til 10 år, i 1981 økte de videre til 15 år, og i 1984 satte man endelig lovens strengeste straff, 21 års fengsel, som øvre strafferamme.

Det har altså vært en ganske enestående økning i straffenivået, som man i ettertid ikke kan forklare på en fornuftig måte. Rusforskerne Willy Pedersen og Helge Waal bekrefter det her, etter å ha sett på saken i 1996: "Med ti års forskning i ryggen kan det i dag fastslås at norsk narkotikapolitikk gikk noe av skafet på slutten av sytti- og begynnelsen av åttitallet. Slik kurvene over bruksprevalensene viser, hadde økningen allerede kulminert. Likevel kom det en periode hvor de norske partiene overbød hverandre i straffeskjerpninger inntil lovens absolutte maksimalstraff satte øvre grense for budene."⁹

Krefter og motkrefter

Denne uheldige utviklingen var resultatet av den moralske panikken som spredte seg for de illegale stoffene på 1960-tallet. Politikerne på denne tiden var svært bekymret for de illegale stoffenes eksistens, og de satset stort på en politikk som tok sikte på å holde narkotika ute av landet vårt. Dette håpet de å klare ved hjelp av strenge straffer og et sterkt utbygd kontrollapparat.

Det ble imidlertid, etter hvert som 1970-tallet skred frem, bare mer og mer klart at noe var fundamentalt galt med narkotikapolitikken. Selv om straffene allerede innen nå var blitt mangedoblet i løpet av det siste ti-året, var

det lite som tydet på at de strenge straffene hadde den avskrekkende effekten de var tiltenkt: stadig mer narkotika ankom landet, stadig flere ungdommer eksperimenterte med de illegale stoffene, og overdosene tok stadig flere liv.

Som følge av denne uheldige utviklingen, vokste det på denne tiden frem en naturlig motkraft mot de samfunnskraftene som forsøkte å bøte på narkotikalovens manglende effektivitet med strengere straffer og utvidede fullmakter til politiet. Samvittighetsfulle og reflekterte aktører innenfor jussen, kriminologien, og sosiologien, representerte strømninger som kunne tatt et oppgjør med den hodeløse politikken om de ble lyttet til.

Men allerede nå var narkotikalovgivningens korrupperende effekt på samfunnstoffet inntruffet, og uvitenheten som narkotikapolitikken bunnet i var blitt institusjonalisert i samfunnet: Folket var innen nå blitt formet av det overdrevne fiendebildet som narkotika representerte, og de lot seg villig blende av avisoverskrifter som oppildnet deres frykt for de illegale stoffene ytterligere. I tillegg til dette posisjonerte politi, politikere, rettsvesen, og andre forbudsforkjempere med en investert interesse i narkotikalovgivningen seg som autoriteter i narkotikapolitikken, og sørget for at saklige analyser og modererende stemmer fikk marginal innflytelse på debatten.

De som prøvde å bryte den destruktive syklusen av ignoranse og økt tro på repressive midler, ble på sin side mistenkeliggjort og utestengt i den offentlige debatten (om politiet som pådrivere i prosessen)¹⁰.

Slik styrket forbudsforkjempernes posisjon seg hele tiden, og disse kreftene har frem til i dag hatt det moralske overtaket på narkotikadebatten. Det bør i denne sammenheng også nevnes at straffelovsrådet to ganger (i 1982 og 2002)¹¹ gikk imot politikernes hodeløse opptrapping, men at politikerne i begge tilfeller vendte det døve øret til. De begrunnet sin manglende interesse for sakens natur med "signaleffekten", og med dette mener de (som vi skal få se) kort og godt, at de ikke vil nedlate seg til en saklig gjennomgang av narkotikapolitikken, fordi de selv moralsk står hevet over den slags¹².

Det er derfor den dag i dag fortsatt en sannhet våre politikere har opplest og vedtatt, *at all narkotika er like farlig, og at all narkotikabruk er like skadelig for samfunnet*. Denne "sannheten" har vært en forutsetning for den unyanserte tilnærmelsen til politikken de siste femti årene. Og fordi denne

sannheten ikke tåler nærmere ettersyn, har også narkotikapolitikken hele tiden vært unntatt ethvert reelt kritisk blikk. "Signaleffekten" har sånn sett tjent forbudstilhengernes sak bra, for den har gjort det mulig for politikerne å ture frem som de ville, uten at menneskelige hensyn eller andre fornuftige motforestillinger har fått innpass i debatten.

Konsekvensbildet av den strafferettslige tilnærmelsen

Den strafferettslige narkotikapolitiske tilnærmelsen har hele tiden tatt oss videre på ville veier. Narkotikapolitiet i Oslo besto i 1966 av 12 mann, mens vi i dag har vi Europas mest utbygde narkotikapoliti per antall innbyggere. Dette sterkt utbygde kontrollapparatet er blitt oppfulgt av et like omfattende straffeapparat, og under dette regimet har antallet "narkotikaforbryterne" i norske fengsler hele tiden økt: de blir stadig flere, de sitter stadig lenger, og de opptar en stadig større prosent av den samlede fangebeholdningen.

Vi ligger i dag i Europatoppen når det kommer til strafferammer, men ingenting av dette har hatt den tilsiktede effekten som politikerne håpet.

Den generelle trenden har vært at narkotika har blitt lettere tilgjengelig, billigere i pris, og bedre i kvalitet. Det har også blitt stadig flere brukere av de illegale stoffene, og viktigst av alt har problembildet knyttet til bruken hele tiden forværret seg.

Disse trendene ble bare tydeligere etter hvert som 1980-tallet nærmet seg. Politikerne hadde innen da alle forutsetninger for å forstå at politikken de førte på området var *en del av problemet* og ikke en del av løsningen, men valgte å se bort fra dette. De trappet i stedet opp forfølgelsen av brukerne av de illegale stoffene, med det resultat at konsekvensbildet forbundet med narkotikapolitikken forværret seg dramatisk. Dette ser vi gjenspeile seg i overdosestatistikkene fra den tiden, som viser at det (ifølge statistisk sentralbyrå) i 1976 var 8 narkotikadødsfall, i 1978 var 24, og i 1980 var 32. På begynnelsen av 1980-tallet begynte kurven imidlertid stigningen mot nye høyder:¹³ De samlede tallene fra politiet (Kripos) tilsier at rundt 478 mennesker døde av overdoser i løpet av 1980-89, 1471 mennesker døde mellom 1990-99, og over 2000 mennesker døde på 2000-tallet.

Det må her gjøres klart at politiets egne tall er noe usikre og at det reelle antallet heroinoverdoser er en del lavere, men tallenes tale og trendene er

klare: I følge politiet er rundt 4000 mennesker døde siden 1980-tallet, da våre politikere hadde alle forutsetninger for å vite bedre. Dette er altså dødsfall de må ta sin del av skylden for, siden ingenting tyder på at vår narkotikapolitikk har vært egnet til å redusere antallet opiatavhengige, og alt tyder på at en overveldende del av disse overdosene er *et resultat av forbudslinjen*^X.

Det manglende fornuftsmessige grunnlaget for vår narkotikapolitikk

Som vi ser er det mye som tyder på at våre ledere har et forklaringsproblem når de en dag vil måtte stå ansvarlige for politikken de har ført de siste femti årene. Jeg kommer til å bruke resten av boken på å avdekke lovgivningens manglende fornuftsmessige fundament. Men det må allerede her gjøres klart at vår narkotikapolitikk (som andre lands) et resultat av en politisk prosess der reflekterte motforestillinger ikke er kommet til. Det er politisk motivert forskning som har preget debatten, og motforestillinger er ikke blitt hørt.

Svanaug Fjær, forsker ved Rokkansenteret ved Universitetet i Bergen, har ledet et forskningsprosjekt som så nærmere på norsk narkotikapolitikk fra 1960 og frem til i dag som bekrefter dette. Hun mener norsk narkotikapolitikk er lite kunnskapsbasert, og omtaler den som også en "totalitær løsning"¹⁴. I 2005 sa hun dette om norsk narkotikapolitikk etter å ha fullført forskningsprosjektet sitt:

"Mange forhold som ligger til grunn for politikken burde i det minste undersøkes nærmere. Politikken har basert seg på viktige forutsetninger, for eksempel at tilbudet øker etterspørselen, at legalisering vil føre til mye større problem enn det vi har, og at straff fungerer avskrekkende. En hovedbegrunnelse for å holde på kriminaliseringen av bruk, er å bidra til normdanning i samfunnet, men vi vet ikke om det faktisk gjør det. Politikken har vektlagt at ungdommen er i fare, men graden av fare er vitenskapelig omstridt."¹⁵

^XVi kommer tilbake til dette senere, men under et legalt regime ville heroinbruk kun unntaksvis kreve liv. I boken *Mellom alle stoler – narkomane og leger utenfor rusomsorgen*, anslår for eksempel norske leger at vi kan kutte overdosedødsfallene med rundt 90 prosent her i landet om vi går over til en helsepolitisk tilnærming. At en helsepolitisk tilnærming ville kunne redde mange liv, er derfor en kjent sak som vi skal høre mer om senere.

Fjær er i dag en av de som går i bresjen for en fornuftsbasert norsk narkotikapolitikk, men hun er ikke alene. En annen markant personlighet som har gått ut imot den strafferettslige politikken er Ketil Lund, som var høyesterettsdommer i 19 år. I et intervju i Aftenposten den 14. februar 2010, omtaler han norsk narkotikapolitikk som "en virkelighetsresistent misgjerning," og følger på: "Det har vært rystende å erkjenne hva jeg egentlig har vært med på, og jeg kan ikke, i motsetning til dem som først nå innser narkokrigenes svære og nytteløse omkostninger, unnskyldte meg med at jeg ikke kunne vite bedre."¹⁶ I følge Lund, har "den drastiske satsingen på straff, på tvers av vår tradisjonelt milde strafferettstradisjon, (...) vært et brutalt og tragisk feilgrep i forhold til formålet: å bekjempe narkotikaproblemet."

Han mener at satsingen på straff har hatt "svært negative konsekvenser," at den "har medført enorme kontrollutgifter som har gått på bekostning av sosial- og helsepolitiske tiltak til forebygging og behandling," og at den har "lagt grunnlaget for organisert kriminalitet, nasjonalt og internasjonalt." Dette er allikevel ikke det værste mener han, for: "det mest frastøtende ved strafferegimet er likevel den brutale behandlingen av dem som går inn og ut av fengslene, som lever i misbruksmiljøer og finansierer sitt liv, sitt misbruk, sin narkogjeld og sine bøter ved deltagelse i narkoomsetning og i omfattende vinningskriminalitet. (...) Det er snakk om en politikk med dehumaniserende folkepsykologiske virkninger, [og]politikkenes mest rystende uttrykk er alle dem vi har latt forkomme som en driftsomkostning ved narkotikakrigen," sier Lund i dette intervjuet.

Dagens tilstandsbilde

Som vi ser, er jeg ikke alene i min kritikk av narkotikapolitikken, og det er da også sikre tegn i tiden på at vår narkotikapolitikk står foran en radikal forandring. De samme kreftene som tidligere har ført oss slik på avveie, er nå på retrett, men fortsatt har de mer enn nok innflytelse.

En av de tradisjonelle motarbeiderne for en fornuftsbasert narkotikapolitikk er i denne sammenheng Sirius, et rusforskningsinstitutt som er underlagt Helsedepartementet, som får sine midler av staten. Når offentlige tjenestemenn går ut imot dagens håpløse kriminalpolitiske tilnærming, er forskerne herfra aldri sene om å komme til statsmaktens unnsetning, noe vi så

da professor i sosiologi, Willy Pedersen, nylig gikk ut og tok til ordet for legalisering av cannabis.

Svanaug Fjær, som selv har sittet i styret på Sirius, skrev en artikkel i Morgenbladet om dette. Her er hva hun sier om Sirius, og forskernes problematiske rolle: "Forskning om narkotikapolitikk er blitt et tabuområde for Sirius, og forskningsmiljøet har gått inn i rollen som statsbærende teknokrati. Vi har fått en helt spesiell tolkning av hva som skal være forskningens rolle i forhold til politikken. Den skal inn i et vitenskapelig univers hvor det viktigste er teknisk avanserte epidemiologiske analyser. Den skal ikke stille kritiske spørsmål."¹⁷ Hun viser videre til eksempler på forskere som er brakt til taushet av de narkotikapolitiske fane-bærerne, og nevner i den forbindelse to av de tidligere daglige lederne ved Sirius, Ragnar Hauge og Sturla Nordlund:

"På ulike tidspunkt i løpet av 1980- og 90-tallet måtte de stå til rette for at de foreslo eller ønsket mer forskning om alternative reguleringsstrategier. Ved ett tilfelle, i 1992, gikk det så langt som til en trussel om budsjettkutt for Sirius. Reaksjonene kom den gangen fra avholdsbevegelse, politi og politikere: Forskningens nøytralitet er i fare. Kan forskerne virkelig stå inne for å stille slike spørsmål?"

Det spesielle kravet om ansvarlighet fra forskernes side har skapt en egen form for lydighet, og det har gjort det svært vanskelig å drive forskning som retter kritisk blikk på en av grunnforutsetningene for narkotikaproblemet: forbudspolitikken. I enda mindre grad er det blitt satt i gang forskning som tar alternative regulerings- og forebyggingsstrategier på alvor. Disiplineringen har nå gått så langt at forskningsmiljøet selv retter seg mot en potensiell avhopper som Willy Pedersen ved å betegne bidraget som 'overforenklet' og 'forførende.' *Innlegget fra forskerne ved Sirius og Seraf viser hvordan disse forskningsmiljøene domineres av viljen til å bidra til virkeliggjøring av en bestemt politikk. Studiet av politikkens forutsetninger neglisjeres.*¹⁸ (min uthevning)

Fjær har også tidligere, i 2005, poengtert forskernes vanskelige rolle. Hun sa dette om hvordan hun opplever forskerrollen, på en presentasjon av forskningsprosjektet sitt:

"Det er lett for forskning på narkotikabruk å bli sugd inn i en felles problemforståelse der man blir avkrevd klare svar. Det har vært vanskelig å etablere en kritisk, uavhengig posisjon uten å bli mistenkeliggjort. (...)Det er veldig vanskelig for forskere å finne en annen type rolle enn å være håndlanger til politikere. Stiller du spørsmål om premissene, får du motspørsmål om din faglige kvalifikasjon og din moralske

konstitusjon. Dette trekket ved fagfeltet har holdt seg lenge, selv om det er blitt mindre tydelig de siste årene.(...) Politikken er ikke rasjonell, men griper fatt i det opinionen bryr seg om. En veldig viktig målsetning for politikere er å ikke få skylden for noe. Større endringer kan få konsekvenser man ikke kan spå på forhånd. Det kan nok forklare at narkotikapolitikken framstår som uforandelig.”¹⁹

Fjær peker her på viktige grunner til at så mange offentlige tjenestemenn har godtatt forbudslinjen, men til tross for det begynner en rekke sunne motkrefter å få fotfeste. Ekseplene er mange, og fremtiden vil vise hvem av våre politikere som vil stå på ”riktig” side i saken når historien skal skrives. I mellomtiden gjør uavhengige organisasjoner som Foreningen for en Human Narkotikapolitikk (FHN) mye for en mer verdig narkotikapolitikk, samtidig som flere forskere og fagfolk begynner å kreve forandringer. Den yngre generasjonen lar seg heller ikke bevisstløst forme av statsmaktens propaganda, og også i media begynner motforestillinger å få et solid fotfeste.

Dette er alle viktige trender i tiden, som gjør at statsmakten for vil fremtiden slite bra med å motsette seg en saklig debatt og påkrevde forandringer under påskuddet av ”signaleffekten”.

Storbritannias ruspolitiske utvikling

“Our MP’s role in the national debate on drugs policy has been a disgrace. For 40 years they have said nothing, heard nothing, noticed nothing, acknowledged nothing, understood nothing, done nothing. Those who have departed from the herd have been trampled by the herd. Something stale in the air at Westminster has stupefied not only dissent but even inquiry.”

Matthew Parris, tidligere parlamentsmedlem²⁰

Som vi nettopp har sett er det mye som tyder på at norsk narkotikalovgivning hviler på et rimelig tvilsomt fundament. Vi skal imidlertid ikke gå videre inn på detaljbildet i forhold til dette for Norges del. Vi er jo et knøttlite land i verdenssammenheng, og ettersom narkotikapolitikken er resultatet av et overnasjonalt press, er det ikke vårt formål her å grave i norsk narkotikapolitikk spesielt. Det også påfallende lite forskning som er gjort rundt de illegale stoffenes egenskaper og kvaliteter her til lands, og når vi skal utforske

grunnlaget for den strafferettslige ruspolitikken videre, vil vi ha mer utbytte av å vende blikket mot Storbritannia.

Den ruspolitiske debatten har der hatt et gjennomgående mer oppegående preg, og vi skal i dette kapitlet se hvordan det ligger an med deres narkotikapolitikk og klassifiseringen av de legale og illegale stoffene der. For selv om norsk ruspolitikk umulig kan kalles rasjonell, så kan det jo tenkes at norske politikere har vedtatt lovgivningen i god tro, og at de legger til grunn at problembildet rundt de legale og illegale stoffene — som de jo har fått tredd ned over hodene fra krefter i utlandet — bygger på en verdig prosess andre steder i verden. I denne sammenheng er situasjonsbildet i Storbritannia spesielt interessant, for parallellene er mange og setter vår narkotikapolitikk i en videre kontekst.

Som i Norge, skjer det også mye i kulissene i Storbritannias narkotikadebatt. Grunnen til det er som alltid narkotikalovgivningens uheldige konsekvenser som bare blir mer og mer iøynefallende. Akkurat som Norge ligger Storbritannia svært høyt på Europas overdosestatistikker og brukerstatistikker, og som i Norge har utviklingen siden 1970-tallet vært katastrofal, både for brukerne og samfunnet som helhet. I 1975 hadde for eksempel England rundt 5000 opiatavhengige, mens tallet i dag er rundt 280 000; Skottland kommer i tillegg med sine 50 000 avhengige, og problembildet forbundet med bruken har, som over alt ellers i verden, økt med den stadig eskalerende kriminaliseringen av brukerne. Den økte satsingen på straffesystemet gjenspeiler seg alltid i fangebeholdningen, og mellom 1994 og 2005 økte antallet ”narkotikaforbrytere” i fengsel med 111 prosent. Dette skjedde samtidig som den gjennomsnittlige straffeutmåling de ”skyldige” ble tildelt økte med 29 prosent (til 37 måneder). Og rettsapparatet delte ut rundt tre ganger så mange fengselsår i 2004, som de gjorde ti år tidligere²¹.

Vi skal nå gå den ruspolitiske debatten i landet i sømmene, for slik å klargjøre grunnlaget for politikken deres. I motsetning til mange andre land, har nemlig fagfolk i Storbritannia sett nærmere på kriteriene som ligger til grunn for skillet mellom legale og illegale rusmidler, og vi skal nå se hva de sier om dette.

ABC systemet

"[The ABC classification system] is antiquated and reflects the prejudice and misconceptions of an era in which drugs were placed in arbitrary categories with notable, often illogical, consequences."

Professor Colin Blakemore, Chief Executive of the Medical Research Council.²²

ABC systemet er Storbritannias måte å klassifisere de illegale stoffene på. Som det norske systemet legger man her til grunn at ingen av de illegale stoffene kan brukes fornuftig, og at de er uten noen som helst nytteverdi for samfunnet. ABC klassifiseringen har definert de illegale stoffene i Storbritannia siden 1971 og henter sin autoritet fra *the Misuse of Drugs Act* som ble vedtatt da. Som legemiddeloven bygger den på FNs singelkonvensjon, og de regulerte stoffene er de samme.

Alle de klassifiserte stoffene er forbudt å bruke, produsere, oppbevare, eller besitte, men straffen forbundet med det varierer ut fra graderingen. Kokain og Heroin er derfor klasse A- stoffer (sammen med Ecstasy og LSD), mens Cannabis er i klasse B, fordi engelskmennene erkjenner at dette stoffet ikke er like ille som de førstnevnte. The Misuse of Drugs Act gikk imidlertid ikke nærmere inn på *hvorfor* de enkelte stoffene ble plassert der de ble. Men ACMD (Advisory Council on the Misuse of Drugs) ble opprettet samtidig for å føre tilsyn med stoffene på listen, og for å revidere den i tråd med samtidens forståelse av de enkelte stoffene etter hvert som nye og relevante fakta ble kjent.

Dets kritikere

ABC systemet er spesielt interessant fordi det er ganske likt andre lands måte å klassifisere de illegale stoffene på, samtidig som at det er blitt kritisert av kjente fagpersoner for å være urasjonelt, utdatert, og uvitenskapelig. Kritikken er i det store og hele den samme man kan anvende mot norsk lovgivning, og en videre titt på tilstandsbildet vil sann sett tjene til å sette narkotikalovgivningens manglende legitimitet i en videre kontekst.

For som singelkonvensjonen og legemiddeloven, tåler heller ikke ABC klassifiseringen et nærmere ettersyn. I motsetning til legemiddeloven, ble imidlertid dette systemet underlagt en viss kontroll i 2000, da en kommisjon ble nedsatt til å se nærmere på det (the Report of the Independent Inquiry into the Misuse of Drugs Act 1971, *Drugs and the Law*, publisert av the Police Foundation). Denne kommisjonen, som var oppkalt etter dens formann Ruth Runciman, konkluderte med at hele systemet var uvitenskapelig og burde gjøres om, men regjeringen avviste — ikke overraskende — denne anbefalingen.

Allikevel har flere kommisjoner i ettertid bekreftet regjeringens manglende fornuftsbaserte tilnærming. I tillegg til Runciman-rapporten, tar også the Home Affairs Select Committees 2002 rapport (*The Government's Drug Policy: Is It Working?*) et oppgjør med ABC systemets troverdighet, og det samme gjør også RSA rapporten (*Drugs – facing facts*) som kom ut i mars 2007 (flere rapporter som kritiserer ABC- systemet)²³.

Kritikken gjelder ikke bare ABC systemet, men også organisasjonen som er satt til å overvåke det. Som *Transform Drug Policy Foundation* fortalte The House of Commons Science and Technology Committee i 2005: “The ACMD lacks transparency — Its deliberations are not open to the public, are unpublished and are unavailable for independent comment or scrutiny.”²⁴

Denne komiteen så nærmere på klassifiseringen av de illegale og legale stoffene, samt det vitenskapelige grunnlaget det bygget på, og også denne konkluderte med at ABC systemet var uvitenskapelig og ubrukelig:

“The classification system purports to rank drugs on the basis of harm associated with their misuse but we have found glaring anomalies in the classification system as it stands and a wide consensus that the current system is not fit for purpose. We were also concerned and disappointed by the attitudes of the ACMD and the police towards the classification system. In addition, we identified a pressing need for greater transparency, both in terms of the workings of the ACMD and the role that scientific evidence plays in informing the Home Secretary's decisions about classification. We have recommended that the Home Office put in place mechanisms for independent oversight of the ACMD and suggest that the departmental Chief Scientific Adviser is best placed to initiate this process.

The problems we have identified highlight the fact that the promised review of the classification system is much needed and we urge the Government to proceed with the consultation with further delay. We have proposed that the Government should

develop a more scientifically based scale of harm, decoupled from penalties for possession and trafficking. In addition, we have argued that there is an urgent need for greater investment in research to underpin policy development in this area. *We conclude that, in respect of this case study, the Government has largely failed to meet its commitment to evidence based policy making.*²⁵ (min utheving)

Vilkårligheten forbundet med klassifiseringen

“The key problem is the total illogicality of the current list of controlled drugs, and their classification within the list; this problem is so great as to render the list scientifically ‘*arbitrary*’ and therefore impossible to defend on other than political grounds — not good if one truly desires an evidence based strategy.”

Politisjef Richard Brunstrom.²⁶

Som vi ser er det, til tross for regjeringens unnfalighet, ingen tvil om at ABC systemet er klar for å vrakes. En iboende svakhet med systemet er at det sjelden tar høyde for at det samme stoffet finnes i forskjellige former, og at det er stor innbyrdes forskjell mellom de forskjellige avartene. Kokain er for eksempel et stoff som er belagt med den strengeste straff, men det er et hav av forskjell mellom kokablader og crack, og dette gjenspeiles ikke i klassifiseringssystemet: Her er all bruk av kokapreparater forbundet med den samme fare — og den samme straff.

Dette er i seg selv nok til å kalle systemet uvitenskapelig og usaklig, men det er ikke ABC klassifiseringens eneste problem. Et mer sentralt problem er det faktum at de har plassert en rekke stoffer på A-listen som beviselig er langt *mindre* farlig for brukerne og samfunnet, enn stoffer som er legalisert. Kokain og heroin er blant disse stoffene, og selv om folk i dag tror at samfunnet ville gått under om vi avkriminaliserte disse to ”versting-stoffene” så viser jeg senere i boken at man vanskelig kan si at de er verre for samfunnet enn tobakk og alkohol.

Vi skal imidlertid la debatten rundt disse stoffene ligge for nå, for mer åpenbare eksempler vil i første rekke være stoffene ecstasy og psilocybin, to andre A- klassifiserte rusmidler som ikke på noen måte kan sies å høre hjemme der. For å klargjøre meningsløsheten og vilkårligheten vår narkotikalovgivning bygger på skal vi derfor først se nærmere på dem.

Psilocybin

Psilocybin er det aktive virkestoffet i hva man kaller psykoaktiv sopp. FN forbød stoffet på grunn av dets hallusinerende effekt i 1971, og det ble da plassert sammen heroin og kokain i Schedule 1. Dette skulle signalisere stoffets farlighetsgrad: At det var et rusmiddel uten noen som helst medisinsk nytte, at misbrukspotensialet for individet var stort og forbundet med uforholdsmessig store mulige skadevirkninger, samt at den samfunnsmessige belastningen forbundet med bruken var enorm. Stoffet tilhører derfor ABC systemets klasse A, noe som igjen har bidratt til tilhengerne av ABC systemets forklaringsproblem.

For det er ikke lett å forsvare denne beslutningen, noe også ACMDs formann, Sir Michael Rawlins, innrømmet overfor en høringskomite i det britiske underhuset i 2006 da han sa: "I have no idea what was going through the minds of the group who put it in Class A in 1970 and 1971. [...] It is there because it is there."²⁷

Komiteen var spesielt opptatt av psilocybin på denne tiden, fordi det frem til da var lov å selge og bruke mange typer *fersk sopp* som inneholdt virkestoffet, mens befatning med- eller salg av tørket sopp var forbudt (Det var først da soppen ble tørket at den ble kategorisert som et klasse A rusmiddel). Regjeringen så det imidlertid nå som naturlig å lukke dette "hullet" i loven, og dette førte til en interessant utvikling. Ved nærmere ettersyn viste det seg for medlemmene av høringskomiteen at det ikke fantes rasjonelle grunner for å putte psilocybin i denne klassen; Det viste seg også at regjeringen ikke på noe tidspunkt hadde foretatt en fornuftig gjennomgang av begrunnelsen for kriminaliseringen i utgangspunktet, og komiteemedlemmene var ikke imponert over ACMDs likegyldige holdning til problemstillingen. Som de skrev i sin ferdige rapport:

"We were (...) surprised and disappointed to hear Sir Michael Rawlins, Chairman of the ACMD, tell us that 'it was not a big issue' whether magic mushrooms were in the right Class. In Sir Michael's view: 'there are bigger, more important issues to worry about than whether fresh mushrooms join the rest of the other things in Class A.' The Chairman of the ACMD's attitude towards the decision to place magic mushrooms in Class A indicates a degree of complacency that can only serve to damage the reputation of the Council. (...) The ACMD should have spoken out against the Government's proposal to place magic mushrooms in Class A. Its failure to do so has

undermined its credibility and made it look as though it fully endorsed the Home Office's decision, despite the striking lack of evidence to suggest that the Class A status of magic mushrooms was merited on the basis of the harm associated with their misuse."²⁸

Høringskomiteen konkluderte med at psilocybin åpenbart ikke hørte hjemme i klasse A (om det)²⁹ og dette, sammen med den nye loven og Rawlins ansvarsfraskrivelse, fikk politisjefen Richard Brunstrom til å ta offentlig avstand fra situasjonen:

"I must disagree in the strongest possible terms [that It is 'not a big issue'], and I share the opinion of the Select Committee that Sir Michael's comments damage the reputation of the Council.

The upshot of this is that UK criminal law now allows a citizen to go to prison *for life* for possessing magic mushrooms with intent to supply, for no reason at all other than '*It is there because it is there.*' This is just not an acceptable state of affairs in a civilised society. The law in this regard is a disgrace, and as a professional police officer I am ashamed of it."³⁰

Som vi ser er det *ingen gode grunner for at dette stoffet er plassert i klasse A*, men som vi ser, spiller det liten rolle for politikerne: Sånn de ser det, trenger de ingen fornuftige begrunnelser for å forby noe som helst, så lenge det passer deres egen nese best.

Denne *kriminelle ignoransen* blir spesielt påfallende når det kommer til psilocybin og tilsvarende stoffer, for selv om forbudstilhengerne forsvarer beslutningen med at disse stoffene ikke er godt for noe, er dette et utsagn som kun er egnet til å svekke deres posisjon ytterligere: Det avslører bare deres overveldende uvitenhet på området de er satt til å regulere. Og det irrasjonelle skillet vi har utdypet her for psilocybins del, gjelder like meget stoffer som LSD og ecstasy også (om ecstasy)³¹.

Disse stoffene er nemlig beviselig godt for en hel del: De er ufarlige for kroppen; de er ikke avhengighetsskapende på noen måte; og det finnes en rekke områder de kan brukes konstruktivt i samfunnet. De er for eksempel godt egnet som hjelpemidler i åndelige vekstprosesser, og urbefolkninger rundt om i verden har brukt stoffene på dette viset i tusener av år; De har suverene smertestillende kvaliteter (disse stoffene, i motsetning til opiatene, sløver ikke

ned pasientens bevissthet), og de er brukt med stort hell på dødsyke pasienter fordi de har en enestående evne til å hjelpe folk til å se "forbi" døden; De er også godt egnede redskaper i rehabilitering av alkoholikere og heroinister, og stoffene har vist seg effektive mot et svært variert sykdomsbilde (mer om de psykedeliske stoffene)³². Dette er i korthet en oppsummering av disse stoffenes fortrefeligheter. Det betyr så absolutt ikke, at det er en god idé å ha et skjødesløst forhold til stoffene, for man bør vite hva man driver med når man bruker dem. Det er allikevel en høyst urasjonell frykt forbundet med disse stoffene i dagens samfunn.

Cannabis vei fra B til C og tilbake igjen

Klassifiseringen av cannabis er et annet ømtålelig område for ABC systemet og de som støtter opp om dets legitimitet. Stoffet var et klasse B- stoff frem til 2004, da politikerne tok konsekvensen av dets udramatiske problembilde og nedgraderte det til et klasse C- stoff. Denne nedklassifiseringen var totalt uproblematisk for det britiske samfunnet, men allikevel så politikerne sitt snitt til å oppgradere stoffet til et B- stoff igjen i mai 2008. Statsminister Gordon Brown begrunnet beslutningen med at cannabis i dag er langt farligere for folk enn cannabis var før; han forklarte at det dessuten var et overgangsdop (at det førte til bruk av hardere stoffer), og derfor at det var viktig å oppgradere stoffet til klasse B igjen på grunn av signaleffekten.³³

Litt om de sviktende premisene forbudstilhengernes argumentasjon hviler på

Vi kommer her igjen tilbake til "signaleffekten", som politikerne bruker for å legitimere beslutninger de ikke har vitenskapelig eller annet saklig grunnlag for. For ingen av de påskuddene Brown tok til inntekt for sin sak over, kunne sies å ha noen vekt i en informert debatt³⁴. I motsetning til hva Brown gav uttrykk for, ble nemlig problembildet forbundet med cannabis i det store og hele redusert mellom 2004 og 2008 i Storbritannia, — og politikerne tok da også denne beslutningen selv om deres egne rådgivere i ACMD var imot den: De tok

beslutningen selv om nedklassifiseringen i realiteten førte til *færre brukere* (det var en jevn nedgang i brukerprosenten fra 2004 av, og frem til de oppjusterte strafferammene igjen), og selv om det var en *nedgang* i antall nye tilfeller av schizofreni mellom 1998 og 2005³⁵.

Dette stemmer dårlig med politikernes teori om at den nye cannabisen var langt farligere enn før, og det motsier også argumentet om signaleffekten som politikerne er så glad i å gjemme sin inkompetanse bak. Signaleffektens hjelpesløse logikk er også flere ganger tidligere poengtert av regjeringens egne forskere, noe dette sitatet fra *UK Drug Policy Commission* i en evalueringsrapport til ACMD i 2008 viser:

“In terms of ‘sending a signal’ to young people, the evidence suggests classification is a very ineffective vehicle for doing this. For instance, the view that downgrading cannabis from B to C sent out the ‘wrong message’ is not supported by drug use prevalence statistics — the number of young people using cannabis in the UK has continued to decline. Furthermore, according to a major government survey the number of secondary school children who think it is ‘ok’ to try cannabis has almost halved since reclassification from B to C. A wide range of international evidence indicates that changes in drug laws do not have a direct effect on prevalence. The ACMD has also advised that ‘criminal justice measures — irrespective of classification — will have only a limited effect on usage’ and instead it has pressed for a public health approach to any strategy aimed at minimising drug use. *The use of the classification system to send messages was strongly criticised by the House of Commons Science and Technology Select Committee which found no persuasive evidence of a deterrent effect from classification.* The evidence suggests there are more effective ways of communicating to young people and reducing drug use.”³⁶ (min uthevning)

En annen rapport som tydeliggjør den manglende logikken som narkotikapolitikken bygger på, er House of Commons Science and Technology Committees “Drug classification: making a hash of it?,” som har dette å si om forbudets manglende forebyggende effekt:

“Although it is implicit in this policy that placing drugs in a higher Class has some kind of deterrent effect, we found little evidence to support this. Transform Drug Policy Foundation asserted that the ABC classification system was ‘based upon the false assumptions underlying historical prohibition of specific drugs.’ Steve Rolles, information officer for Transform, also told us: ‘there is no research at all—not a single piece of research ever done by the Home Office that I am aware of—into the

effectiveness of the classification system as a deterrent and the independent research that we do have— what little there is—suggests that at best it is a marginal impact on drug taking decisions.’

The Home Office Minister Vernon Coaker was unable to provide us with any specific evidence to the contrary. In oral evidence, Professor David Nutt, Chairman of the ACMD Technical Committee also said: ‘I think the evidence base for classification producing a deterrent is not strong,’ while Andy Hayman, Chair of the ACPO Drugs Committee, told us: ‘I cannot envisage any user — a dependent user, that is — having any kind of thought as to whether it was a Class A, B or C drug they were consuming.’ The Runciman report concluded that ‘such evidence as we have assembled about the current situation and the changes that have taken place in the last 30 years all point to the conclusion that the deterrent effect of the law has been very limited.’ Charles Clarke, the then Home Secretary, appeared to acknowledge this problem in the exchanges following his statement regarding the classification of cannabis in January 2006. He said: ‘The key question is how best to reduce the use of cannabis. The subsidiary question is: what role does classification, as opposed to education, health and policing campaigns and so on, play in that?.’ However, the mental health charity Rethink pointed out that even at a global level there was ‘very little knowledge [...] on the relative effectiveness of legal status, drugs education and information campaigns on reducing usage levels.’

(...)The penalties associated with classification can have serious consequences for users in terms of sentencing [and] the classification system also plays a significant role in directing expenditure of the £1.5 billion that the Government spends annually on tackling drugs. [In spite of this] we have found no solid evidence to support the existence of a deterrent effect, despite the fact that it appears to underpin the Government’s policy on classification. In view of the importance of drugs policy and the amount spent on enforcing the penalties associated with the classification system, it is highly unsatisfactory that there is so little knowledge about the system’s effectiveness.”³⁷

Som vi ser er ”signaleffekten” ingenting våre politikere kan gjemme seg bak, eller ta til inntekt for sin sak. Rapporten sier videre om dette:

“The Government’s desire to use the Class of a particular drug to send out a signal to potential users or dealers does not sit comfortably with the claim that the primary objective of the classification system is to categorise drugs according to the comparative harm associated with their misuse. It is also incompatible with the Government’s stated commitment to evidence based policy making since it has never undertaken research to establish the relationship between the Class of a drug and the signal sent out and there is, therefore, no evidence base on which to draw in making these policy decisions.”

Signaleffektens manglende effekt, skyldes i første rekke det faktum at ungdom ikke lenger har noen tillit til sine regjeringers autoritet på området. Deres egne erfaringer med praksis, gjør det klart for dem at informasjonen de mottar i skolen og gjennom andre statsautoriserte informasjonskampanjer er verdiløs, ettersom regjeringens definisjoner av skade og farlighetsgrad er preget av andre vurderinger enn hensynet til folkets beste. Det er derfor kun den mest ignorante prosenten av befolkningen som lar sitt valg av rusmidler påvirkes av regjeringenes klasseinndelingssystem. Resten av befolkningen er i varierende grad klar over det usakelige grunnlaget vår narkotikapolitikk bygger på, og følgelig skyter politikerne seg selv i foten for hver gang de trekker frem dette argumentet i sine begrunnelser.

Dagens narkotikapolitikk er derfor ikke bare ødeleggende for brukere av de illegale stoffene og for samfunnets mer generelle velbefinnende, men den tar også sakte livet av vårt rettssystems troverdighet og folkets respekt for politikerne og den politiske prosessen. Autoriteter beholder sin posisjon så lenge de godtas som rollemodeller (og ikke fremstår som ignoranter eller psykopater), og når vi fører en irrasjonell og menneskefientlig politikk — en politikk som bare kan bestå på ignoranse og misvisende propaganda — er det bare et spørsmål om tid før folk får nok av selvutnevnte autoriteter. Max Hartstein:

“A large part of the confusion about drugs is fostered by the government’s varied attitudes about different drugs. It is an inconsistent and illogical position to have the worst, most harmful drugs legally sold and transported in public while non-addictive and much less harmful drugs are illegal. Classifying non-addictive drugs with addictive drugs and thereby assume that there is no difference between these two categories of drugs creates the impression that the government doesn’t know what it is talking about.”³⁸

Våre regjeringers forklaringsproblem bunner i deres blinde lojalitet til singelkonvensjonen og forbudslinjen, for den er så fundamental at den ikke kan forenes med en fornuftsbasert politikk på området. Som styresett ellers i verden balanserer derfor Storbritannias regjering på en fin linje mellom det beståendes forventninger til dem og hva folket tillater de å komme unna med,

og derfor er det også en markant avstand mellom hva de *sier* på området, og hva de faktisk *gjør*. Dette vil de selvfølgelig aldri selv innrømme, for de vil til det siste påstå at de har sitt på det tørre: De vil si at de har et kompetent apparat tilgjengelig (ACMD) som fører tilsyn med situasjonen; at de forholder seg til sine eksperters råd; og at de kontinuerlig vurderer situasjonsbildet ut ifra en rekke legitime variabler.

Staten bruker på dette viset ACMD til å legitimere sin politikk, men når politikken ikke er fornuftsbasert og ikke kan forsvares, så slår dette ugjenkallelig tilbake på de uavhengige forskerne og vitenskapsmennene som er ansatt i organisasjonen. Den britiske narkotikapolitikk-komisjonen (UKDPC) sa dette om ABC systemets og politikernes troverdighet i en 2008 rapport til ACMD:

“Because there is a lack of clarity over why and how society should place drugs into the ABC categories, the classification process and system has become highly politicised and risks becoming discredited. Between 2000 and 2007, five Home Secretaries have one way or another sought to address the drug classification debate in relation to cannabis. The cannabis debate has become very heated and politicised, and the government’s decision to go against the ACMD’s advice with respect to classification has demonstrated that political dimensions can take precedent over an independent and scientific analysis of drug harms. Some may argue that ultimately it has to be politicians who make decisions about drug classification but this ignores the fact that, in a number of other areas of public policy making, Government and parliament have devolved responsibility to properly constituted and, where appropriate, publicly accountable bodies. The time is now opportune to review the process as a whole, and especially the role of politicians.”³⁹ (min uthevning)

David Nutt

Det var denne stadig mer åpenbare avstanden mellom regjeringens programforpliktete narkotikapolitikk og realitetene som professor David Nutt, den tidligere lederen i ACMD, prøvde å ta et oppgjør med. Han var bekymret for ACMDs integritet, og som overhode for organisasjonen talte han flere ganger ut mot hva han så som en usaklig og tendensiøs narkotikapolitikk fra politikernes side: Han kritiserte på generelt grunnlag det kunstige og irrasjonelle skillet mellom legale og illegale stoffer, og nevnte spesielt regjeringens cannabis og ecstasy politikk⁴⁰.

Nutts profesjonelle integritet ble imidlertid for mye for regjeringen selv. De foretrekker mer ryggløse nikkedukker i maskineriet sitt (ettersom det er en forutsetning for politikken på området), og han fikk sparken i oktober 2009. Dette førte igjen til at den uavhengige forskningens problematiske rolle i ACMD ble tydeliggjort: Som følge av regjeringens oppførsel trakk tre andre rådgivere trakk seg umiddelbart fra sine verv i organisasjonen; og etter et påfølgende møte mellom representanter for ACMD og regjeringen (som ikke var egnet til å trygge deres bekymringer), trakk ytterligere fire rådgivere til seg.

Fornyelsen som presser seg frem

Vi har nå fått et visst innblikk i narkotikapolitikkenes fundamentale problem, som er det irrasjonelle skillet mellom de legale og illegale stoffene. Og som vi ser presser den britiske regjeringens ignoranse, den siste rest av troverdighet ut av narkotikapolitikken deres. For hvilken troverdighet kan de selv hevde å ha, når stadig flere av vitenskapsmennene og rådgiverne deres sier opp på grunn av den politiserte forskningens rolle, og de igjen og igjen ferskes i tvilsom bruk av statistikker?⁴¹ I dette faktum i seg selv ligger ikke bare gode grunner for britenes stadig økende misnøye med narkotikapolitikken, — men også det politiske systemet i seg selv.

Den britiske innenriksministeren Charles Clarke, lovte i 2006 at regjeringen skulle ta tak i de kritikkverdige forholdene forbundet med ABC systemet. Men så langt har ingenting skjedd. Det er i seg selv ikke så rart, for det er i dag kun en overlagt ignoranse fra våre politikeres side som tillater narkotikaforbudet å bestå, og politikerne er av grunner som vi senere skal gå inn på, svært lite interessert i en fornuftsbasert narkotikapolitikk.

Det er allikevel kun et spørsmål om tid før et nytt narkotikapolitisk regime av nødvendighet vokser frem. For på samtlige områder sliter regjeringen i motbakke. For rusforskningens del ser vi dette på at David Nutt har nå fått £5 millioner av en velgjører til å starte et uavhengig rusforskningsinstitutt. Dette er det første i sitt slag som ikke får sine forskningsbudsjetter av staten, og det er lite sannsynlig at Nutts institutt kommer til å underordne seg statsmaktens propagandaapparat.

Regjeringens vilje til å tviholde på en utdatert ruspolitikk er heller ikke noe som går folket hus forbi, og stadig flere borgere engasjerer seg i fornyelsen. Det finnes en rekke organisasjoner som representerer legaliseringstilhengernes argument (Transform Drug Policy Alliance, NORML, Beckley Foundation, osv.), og selv om de alle bidrar med sitt, har jeg spesielt sansen for The Drug Equality Alliance (DEA). Dette er en organisasjon som tar utgangspunkt i det irrasjonelle skillet mellom legale og illegale stoffer, og som gjør sitt for å fremme forståelse blant borgerne om hvordan narkotikalovgivningen strider mot menneskerettighetene. På nettsiden deres (www.drugquality.org) sier de dette om sin misjon:

“The Drug Equality Alliance are speaking out for the countless millions who suffer the denial of equal rights and equal protection with respect to their drug of choice. We are working to catalyse a paradigm shift towards evidence-based administration of drug law and towards a system which secures equal rights and equal protection for all those who exercise property rights in dangerous or otherwise harmful drugs. In particular we provide legal support and lay advice for those who are affected by the discriminatory administration of drug law and we are actively involved in legal challenges to the UK Government's maladministration of the Misuse of Drugs Act 1971.”

I motsetning til i Norge har også høytstående representanter for politiet gått i bresjen for en mer oppegående narkotikapolitikk. Eddie Ellison, den tidligere politisjefen i Scotland Yard gjorde for eksempel hva han kunne for å gi sin stemme til en fornuftsbasert narkotikapolitikk frem til han døde i 2007, og denne tradisjonen holdes i hevd av ledende politimenn som tidligere generalsekretær for Interpol Raymond Kendall og Richard Brunstrom i dag.

Brunstrom var sentral bak en politirapport (utgitt i regi av North Wales Police Authority) som i 2007 tok et oppgjør med den bestående narkotikapolitiske linjen. Rapporten gikk under navnet *Drugs Policy – A Radical Look Ahead*, og ble overlevert regjeringen i forbindelse med at den i 2007 foretok en revurdering av narkotikapolitikkenes funksjon og konsekvens for det britiske samfunnet de siste ti år. I denne rapporten tar Brunstrom til orde for et nytt og fornuftsbasert regime, hvor man fjerner det irrasjonelle skillet mellom legale og illegale rusmidler, med en legalisering av alle stoffer som det naturlige resultat. Som han sier om saken:

“Until only a few decades ago, the law of the UK treated problematic drugs users for what they largely were — vulnerable people in need of help. Prohibition now turns those without substantial means into social outcasts. Large numbers of people, otherwise law abiding, are being criminalised in a way that has already been demonstrated to be ‘arbitrary’, and it seems to me in conflict with the principles underlying the European Charter of Human Rights. (...) If policy on drugs (...) in the future [is] to be pragmatic not moralistic, driven by ethics not dogma, then the current prohibitionist stance will have to be swept away as both unworkable and immoral, to be replaced with an evidence based unified system (specifically including tobacco and alcohol) aimed at minimization of harms to society. Such a strategy leads inevitably to the legalisation and regulation of all drugs.”⁴²

Storbritannia har flere slike politimenn med både mot og forståelse nok til å ta avstand fra lovgivningen. En annen er tidligere politisjef Tom Lloyd, som sa dette i et innlegg i *the Guardian* den 20. september 2009:

“Several generations have now lived under the shadow of the Misuse of Drugs Act 1971, including police officers like me who became increasingly disillusioned with its effects. Despite all the money and effort poured into the so-called ‘war on drugs,’ the inexorable spread of drugs and the accompanying damage is powerful testament to failure. What we are doing is not only very expensive and misdirected activity, but actively counterproductive and harmful. (...) If the money wasted on misinformation, low-level enforcement and condemnation had been spent on tackling the underlying causes, so many blighted lives could have been different. There are other options, but sadly we cannot hold a rational public debate as serving officers or politicians who dare challenge the ‘war on drugs’ orthodoxy justifiably fear being pilloried by our national press.”⁴³

Som Lloyd er inne på her, prioriterer de fleste politikerne en karriere på maktens premisser, heller enn å tåle hardt vær for sitt ståsted. Men det finnes også politikere som har integritet nok til å reagere på det som skjer. Mo Mowlan var ansvarlig for Blair-regjeringens narkotikapolitikk fra 1999 til 2001. Dette sier hun selv:

“From my experience of being responsible for drugs policy in the previous government, I came to the conclusion that legalisation and regulation of all drugs was the only way to reduce the harmful effects of this unstoppable activity. (...) One of those reasons (...), is that we need to detach the international drugs business from criminality — not least because it would further isolate international terrorism by removing the finance

and other resources, such as places for training, and money laundering facilities. It would be a big step forward in reducing criminality in the world's financial system. Drugs and terrorism are linked and are set to become more so. Legalisation of drugs would stop this connection: it would begin to solve problems caused by drugs today and would isolate the terrorists.”⁴⁴

Det skal sies at hun ikke gikk like friskt ut med dette standpunktet mens hun var i regjering. Men det er en kjent sak blant våre politikere at narkotikaforbudet gjør vondt verre for samfunnet og brukerne, selv om det ikke gjenspeiles i den politiske debatten. Faktisk er politikernes ignoranse på området så institusjonalisert, at oppegående og samvittighetsfulle personer heller slutter i jobben sin enn å fortsette å videreføre en kriminell politikk. Et eksempel på det er Julian Chritchley:

“Eight years ago, I left my civil service job as director of the UK Anti-Drug Co-Ordination Unit (UKADCU). I went partly because I was sick of having to implement policies that I knew, and my political masters knew, were unsupported by evidence. (...) Unfortunately, evidence is still not a major component in our policy. Take cannabis. When I was in the Anti-Drug Unit, the moves towards making it a class C drug began, and I hoped that our position on drugs was finally moving in a rational direction. But then Gordon Brown ignored his scientific advisers to make it a class B again. It was a decision that pandered to the instincts of the tabloids, and it made no sense whatsoever.

There is no doubt at all that the benefits to society of the fall in crime as a result of legalisation would be dramatic. The argument always put forward against this is that there would be a commensurate increase in drug use as a result of legalisation. This, it seems to me, is a bogus point: tobacco is a legal drug, whose use is declining, and precisely because it is legal, its users are far more amenable to Government control, education programmes and taxation than they would be otherwise. Studies suggest that the market is already almost saturated, and anyone who wishes to purchase the drug of their choice anywhere in the UK can already do so. The idea that many people are holding back solely because of a law which they know is already unenforceable is ridiculous.

Ultimately, people will make choices which harm themselves, whether they involve diet, smoking, drinking, lack of exercise, sexual activity or pursuit of extreme sports. In all these instances, the Government rightly takes the line that if these activities are to be pursued, society will ensure that those who pursue them have access to accurate information about the risks; can access assistance to change their harmful habits should they so wish; are protected by a legal standards regime; are

taxed accordingly; and – crucially – do not harm other people. Only in the field of drugs does the Government take a different line.

The case is overwhelming. But I fear that policy will not catch up with the facts any time soon. It would take a mature society to accept that some individuals may hurt, or even kill themselves, as a result of a policy change, even if the evidence suggested that fewer people died or were harmed as a result. It would take a brave government to face down the tabloid fury in the face of anecdotes about middle-class children who bought drugs legally and came to grief, and this is not a brave government.

I think what was truly depressing about my time in the civil service was that the professionals I met from every sector held the same view: the illegality of drugs causes far more problems for society and the individual than it solves. Yet publicly, all those people were forced to repeat the mantra that the Government would be ‘tough on drugs,’ even though they all knew that the policy was causing harm.(...)

The tragedy of our drugs policy is that it is dictated by tabloid irrationality, and not by evidence.”⁴⁵

Forbudsforkjemperne blir ikke uten grunn brydd når de konfronteres med slike tilfeller som Critchley, for systemrepresentanter som tar et oppgjør med sin rolle i en korrumpert politisk prosess, har en troverdighet som medløpere ikke har. Det sier nemlig seg selv at man bør lytte til offentlige tjenestemenn som advarer mot politistaten, langt mer enn man bør lytte til en de tjenestemennene som anbefaler den, og det er ingen tvil om hva ettertidens dom i saken vil bli. De aller fleste offentlige tjenestemennene som i dag gjør sin tjeneste i systemet på forbudstilhengernes premisser, vet derfor innerst inne at historiens dom over dem vil bli tung å bære. Danny Kushlick skriver i Guardian den 13. august 2008, dette om saken:

”Critchley is to be congratulated for speaking out with such candour on the issue. I have met many former and current civil servants who are of the same opinion, but haven’t gone public. What Critchley makes absolutely clear is that many, if not most of those working in the drugs field are knowingly colluding with a regime that actively causes harm. Their silence is not based on ignorance but is tacit support for one of the great social policy disasters of the last 100 years.(...)

In 2003 at a press conference, I asked the then drugs spokesperson at the Home Office, Bob Ainsworth MP, whether the government would support a cost benefit analysis of drug law enforcement. Quick as a flash his reply came back: ‘Why would we want to do that unless we were going to legalise drugs?’ Does that sound like a man ignorant of where that audit trail would lead?

It is the candour of the likes of Critchley and others that exposes the hypocrisy of those failing to speak out and makes prohibition untenable in the long term. As Joseph McNamara, former police chief of Kansas City and San Jose put it: 'The drug war cannot stand the light of day. It will collapse as quickly as the Vietnam war, as soon as people find out what's really going on.' Tragically and despicably, the government's commitment to populist posturing means that the collapse will come far too late for many."⁴⁶

Som vi ser er det mye som tyder på at *forbudsstrategien i seg selv er en del av problemet* og at våre offentlige tjenestemenn, ved å se overlatt bort fra dette, begår en forbrytelse mot befolkningen. Men dette lille sammendraget jeg har satt sammen her, gir ikke et spesielt utfyllende bilde av premissene verken forbudstilhengerne eller legaliseringstilhengerne bygger sine antagelser på. Og før vi skal se nærmere på debatten som ligger til grunn for konflikten, skal vi se nærmere på et tredjeland med en noe annerledes tilnærming.

For forbudstilhengerne kan fortsatt finne på å si at bevisbildet jeg har formidlet så langt er et rimelig selektivt utdrag av et langt mer komplekst tilstandsbilde — og at, til tross for hva jeg har gitt inntrykk av her, så ville det helt sikkert vært verre om det ikke var for narkotikalovgivningen. Det kan hende at de sier det fordi de tror at mange flere mennesker ville begynne å bruke "narkotika" om vi ikke straffet borgerne hardt for det, og i den sammenheng er det nyttig å ta en videre titt på tilstandsbildet i Nederland.

For både Norge og Storbritannia har en tilnærmet lik forbudspolitik, og vi skal nå se nærmere på et land som har tatt et skritt vekk fra denne tilnærmelsen og som tilstrever en mer human måte å begrense de illegale stoffenes utbredelse i samfunnet på.

Nederlands narkotikapolitikk

Også Nederlands politikere så med bekymring på 1960-tallets ungdomsopprør og de nye rusmidlene som på denne tiden begynte å gjøre seg gjeldene. Men i motsetning til i Norge, opprettet man to kommisjoner (Hulsman- og Baan kommiteen) som ble satt til å se nærmere på problemstillingen. Selv om kommiteenes sammensetning var svært forskjellig (Reuter og MacCoun

beskriver Hulsman kommiteen som ”radikal, ideologisk og akademisk”, og Baan kommisjonen som ”mer moderat og pragmatisk”)⁴⁷ kom de allikevel, stort sett, til de samme konklusjonene: De tok begge avstand fra gateway-teorien og ideen om at rusbrukerne var sosiale avvikere som i kraft av sitt valg av rusmidler utgjorde en fare for samfunnet (dette er helt sentrale forutsetninger for Norges og andre lands narkotikapolitikk). De så i stedet bruk av cannabis som rimelig harmløst og uproblematisk, og som et rusmiddel som derfor burde skilles fra de hardere stoffene.

På bakgrunn av dette valgte politikerne å foreta en ”halvveis” legalisering av cannabis-preparatene i Nederland. En ”helveis” legalisering var ikke aktuelt, fordi de så seg bundet til forbudslinjen av Singelkonvensjonen^x og derfor er Nederlands narkotikalovgivning i dag rimlig spesiell: Fordi de *ikke* ønsket å utsette brukerne av cannabis for strafferettslige sanksjoner, og fordi de ville skille mellom dette stoffet fra hardere stoffer, valgte de å tillate salg av cannabis i såkalte ”coffee shops.” Man kan derfor i dag fritt kjøpe opp til 5 gram cannabis i cafeer som har lovlig adgang til å selge stoffet, men disse cafeene har ikke lov til å oppbevare mer enn en halv kilo av det. Dette fordi oppbevaring av mer, ville tydeliggjøre den illegale forbindelsen cannabis-cafeene må ha for å få tak i stoffet. For import av cannabis-preparatene og storstilt salg av dem er fortsatt forbudt — og dette er hva man kaller bakdør-problematikken i Nederland.

Dette er også det nærmeste man kommer en helsepolitisk tilnærming under et kriminalpolitisk regimé. Men selv om det fungerer langt bedre enn en mer repressiv tilnærming, er det en selvmotsigelse som landet ikke kommer spesielt heldig ut av: Det gir brukerne bedre livsforhold og gjør at politiet slipper å kaste bort masse ressurser på bagateller, men det gjør ikke noe for å stoppe den illegale økonomien og de overnasjonale smuglernetverkene som har forfeste i landet.

Som andre land sliter derfor Nederland med internasjonale kriminelle nettverk som bruker sin innflytelse til å spre vold og korrupsjon i samfunnet.

^xSelv om dette er en vanlig antagelse, så er den ikke korrekt: Alle slike avtaleverk som Singelkonvensjonen må være i tråd med menneskerettighetene, og om det er motstrid mellom slike avtaleverk og menneskerettighetene, så må avtaleverkene vike ettersom menneskerettighetene alltid har forrang.

Men selv om denne "halvveis" legaliseringen ikke fungerer optimalt, så er den bedre enn hva mer regimer med "helveis" kriminalisering kan vise til — og derfor er det sterke krefter i landet som jobber for en videre legalisering.

Dette har igjen truet mer repressivt-orienterte land, av den enkle grunn at det ikke er noe som truer tilbakestående regimer så mye som et godt eksempel.

Politikere som ser seg truet av Nederlands eksempel

"Those who have built their careers in the U.S. drug control complex fear Dutch drug policy like the Catholic Church feared Galileo: they must believe the Dutch model is a disaster, for if it is not their whole cosmology shatters."

Dr. Craig Reinerman, professor i sosiologi og lovgivningsstudier.⁴⁸

Aktører med en investert interesse i forbudet må derfor, så langt det går, fremstille Nederland som definisjonen på en mislykket narkotikapolitikk, — og for å få til dette må de lyve eller fordreie informasjonsbildet. Vi så eksempler på det da Bill Clintons Narkotika-tzar, Barry McCaffrey, besøkte landet i 1998. McCaffrey hadde på denne tiden, som sjef for *Office of National Drug Control Policy* (ONDCP), ansvaret for Clintons krig mot narkotika. Det er denne instansen som koordinerer forbudsforkjempernes innsats i USA. Og som alle tungtveiende aktører i USAs narkotikapolitikk er organisasjonen besatt av ansatte som enten er ufattelig uvitende om konsekvensbildet av forbudspolitikken de står for, eller som lar seg lede av mindre oppriktige hensyn.

McCaffrey selv kom til stillingen fra en karriere i militæret, og hadde ingen annen relevant faglig bakgrunn, enn de omfattende krigsforbrytelsene han beordret og tok del i under den første Irakkriegen (den kjente undersøkende journalisten Seymore Hersh har skrevet mer om det). Som ledende general i USAs krig mot narkotika, skulle han nå imidlertid til et enda verre sted på jord, nemlig Amsterdam.

Her skulle han endelig få bekreftet sine forferdelige antagelser om hva en avkriminalisering av cannabis innebar, og han kunne ikke vente: McCaffrey beskrev Nederlands narkotikapolitikk som en "absolutt katastrofe," allerede før

han reiste, og han fortsatte sine feilaktige og tendensiøse uttalelser under oppholdet sitt. Han fremstilte Nederlands misbrukerproblem som "enormt" (noe det under sammenligning med andre land *absolutt ikke* er), og han påstod også at drapsstatistikken i landet var dobbelt så høye som USAs — hvilket McCaffrey mente var noe man kunne takke landets narkotikalovgivning for. I tillegg til dette kunne han fortelle at 30,2 prosent av Nederlands ungdom hadde prøvd cannabis, mens bare 9,1 prosent av amerikansk ungdom hadde gjort det samme. Han glemte imidlertid å nevne at disse tallene, for Nederlands del, representerte *livstidsbruk* for ungdom mellom 16 og 19 i Amsterdam mens det for USAs (og amerikansk ungdoms) del, representerte kun *siste måneds* bruk.

Det er ofte slik forbudstilhengerne vrir og vender på statistikker for å få det til å se ut som om det er et hensiktsmessig prosjekt de har begitt seg utpå. Men man kan vanskelig kalle det en saklig sammenstilling — og de tilsvarende tallene (livstidsbruk) for USAs del, var i realiteten på 49,6 prosent i 1997.

Alt dette var med andre ord mer enn misvisende informasjon, for USA har både et langt større misbrukerproblem og langt høyere drapsstatistikker enn Nederland har: I virkeligheten har USA mer enn fire ganger så høye drapsstatistikker som Nederland, og etter at ONDCP som vanlig ikke så noen grunn til å ta selvkritikk for de misvisende påstandene som ble fremmet (om dette)⁴⁹, gikk Nederlands justisdepartement, utenriksdepartement, og helsedepartement ut med en felles pressemelding som sa følgende: "The impression had been gained that Mr. McCaffrey was coming to the Netherlands to familiarise himself on the spot with Dutch drugs policy. The Netherlands would not exclude the possibility that if Mr. McCaffrey familiarises himself with the results of Dutch drugs policy, he will bring his views more closely into line with the facts."⁵⁰

Dette er heller ikke det eneste eksemplet som viser hvor truet forbudstilhengerne er av Nederlands eksempel. For landet har, til tross for sin brukervennlige tilnærming, ikke bare et lavere antall rusbrukere enn USA og mange andre europeiske land, men også et langt mindre *problembilde forbundet med narkotikabruken i samfunnet*. Nederland har i flere tiår ligget nær bunnen på Europas overdosestatistikker, og mens rekrutteringen til heroinmiljøet i Nederland er bremsset kraftig ned (gjennomsnittsbrukerne der

er rundt 40 år), fortsetter rekrutteringen av unge mennesker i land som Norge og Storbritannia.

Det er nærliggende å anta at Nederlands gode resultater skyldes faktorer som adskillelsen av soft-drugs og hard-drugs; at de tilbyr ungdom mer ærlig informasjon om problembildet tilknyttet de enkelte stoffene; og at de i større grad enn andre land tilstrever en human behandling av sine rusavhengige.

Dette er en mulighet forbudstilhengerne ikke liker å forestille seg, og derfor har også FNs narkotikapolitiske etater skjult data som setter landets narkotikapolitikk i et godt lys. Dette har de gjort ved å samle Nederland og Luxembourg til ett (under "Benelux") på sine statistikker (se for eksempel UN World Drug Report 2000). For mens Nederland, i følge EUs narkotikapolitiske organisasjon EMCDDA, hadde færrest antall problembrukere i forhold til befolkningsantallet sitt i 2003, kom Luxembourg verst ut av 14 land — og ved å blande tallene slik løste FNs narkotikapolitiske etater problemet med de lave overdosedødsfallene i Nederland.⁵¹

Nederlands problem er at de ikke har legalisert fullt ut

Som vi ser har forbudstilhengerne store problemer med å forholde seg til Nederlands eksempel, og vi har nå fått et innblikk i hvorfor.

Men selv om andre lands politikere ser seg programforpliktet til å forsvare forbudslinjen for enhver pris, har Nederlands egne innbyggere et noe mindre dramatisk syn på tilstandsbildet i landet sitt, og du trenger ikke der lete lenge etter helseministere, justisministere, eller statsministere som finner det naturlig å forsvare avkriminalisering av cannabisbrukere og en mer liberal narkotikapolitikk.

De har selv sett at en mer avslappet holdning til de illegale stoffene ikke bare helt fint er mulig, men også at jo *mer* de beveger seg i retning av legalisering, desto heldigere vil samfunnet og den enkelte bruker også komme ut av det hele. Og fordi Nederland ikke har hatt den samme fundamentalistiske tilnærmelsen til narkotikapolitikken som andre land, har de heller ikke har hatt de samme rigide skylappene som andre lands ministere og regjeringstro fagfolk har hatt. Man har rett og slett, som en konsekvens av dette, hatt en mer kompetent debatt på området — og utviklet et kompetent og ærlig fagmiljø som når som helst kan motbevise forbudstilhengernes underliggende

premisser. Over halvparten av dommerne i Nederland mener for eksempel at cannabis bør legaliseres⁵² og som Joep Oomen, en talsmann for Cannabis-tribunalet sa: “There is no doctor in the Netherlands who is willing to maintain that cannabis is a major public health danger and a ban has any positive effect at all.”⁵³

For selv om nederlands politikk på området er langt fra feilfri, så er det en kjent sak for kriminologer og andre fagfolk at landets problem ikke er at man har avkriminalisert bruk av cannabis, men at man ikke har legalisert stoffet fullt ut. Frank Bovenkerk, professor i kriminologi ved universitetet i Utrecht, beskriver situasjonen slik:

“The analysis shows that the legalization of drugs should be complete and include the production of the substances in question. Half-way legalization in Holland has caused a problem of organized crime and public order that will be hard to contain. It shows that leaving drugs production to forces in the (illegal) market leads to unacceptable consequences. *Legalization should be complete and include government regulation.*”⁵⁴
(min utheving)

Cannabis-tribunalet

Men om Nederlenderne selv er så forøyd med politikken sin, hvorfor tar de den ikke et skritt videre og legaliserer cannabis, med de fordelene det garantert ville medføre?

Grunnen til det er at narkotikapolitikken må sees i en internasjonal kontekst, og at forbudstilhengernes overnasjonale innflytelse har vært enorm. De nederlandske politikerne har derfor vært underlagt et omfattende internasjonalt press, og dette presset har gjort ryggløse politikere særdeles lydhøre for forbudslinjens tilbakestående retorikk. For heller ikke Nederland er fri fra tendensiøse politikere som er villige til å spille på ting som rasisme og fryktens logikk for å sanke billige politiske poenger. Takket være slike politikere har også Nederland et politisk miljø som tilstrever en mer repressiv politikk, og dette er selvfølgelig noe forbudsforkjempere i resten av Europa tar til inntekt for sin sak. De bruker disse politikernes ryggløshet (eller ignoranse) som bevis på at Nederlands liberale eksperiment har feilet, men dette stemmer som sagt ikke — og derfor har også de som vet bedre tatt til motmæle i debatten.

I håp om å få den politiske debatten på rett kjøll igjen, kom derfor legaliseringstilhengerne med 18 påstander til de nederlandske politikerne som tilsa at *ytterligere legalisering var bedre enn ytterligere kriminalisering*. De tre ministerne som var ansvarlige for Nederlands narkotikapolitikk (samt de andre politikerne) ble tilbudt 200 000 Euro om de klarte å motbevise påstandene, og de fikk også muligheten til å imøtegå dem i en uavhengig rett i Haag 1-2. desember 2008. Denne retten fikk navnet Cannabis tribunalet, og arrangørene av den forteller dette på nettsiden sin (www.cannabistribunaal.nl) om bakgrunnen for dens opprettelse:

“The reason for organising the Tribunal is the fact that, more than thirty years after the introduction of liberal cannabis policies in the Netherlands, a drastic reform is urgently needed. During past years, many representatives of municipalities, police, justice, community organisations and involved citizens have called for a renewal of policy regarding cannabis in the Netherlands.

This may be total prohibition or legalisation, as long as the law is clear. In the mean time, government and parliament have repeatedly postponed a decision on the subject. The Cannabis Tribunal wants to find out the reasons for this inaction and delay.”

Her fikk altså forbudsforkjemperne, en gang for alle, muligheten til å kjenne legaliseringstilhengerens påstander døde og maktesløse i en uavhengig, upartisk, og kompetent rett; og til samtidig å tjene gode penger på det.

De nederlandske politikerne var imidlertid ikke spesielt takknemlige for tilbudet, og det var bare kristendemokratene (CDA), de ledende forbudsforkjemperne i regjeringskoalisjonen, som tok sjansen.

At forbudstilhengerne i det nederlandske parlamentet i det store og hele avsto fra debatten bør ikke overraske noen. For som forventet gikk ikke dette så bra for forbudstilhengerne i CDA, og legaliseringstilhengerne fikk medhold i hvert henseende: Rettens formann Dr. Hendrik Kaptein, professor i strafferett ved universitetet i Leiden, konkluderte med at forbudstilhengerens argumenter var “misvisende og absolutt verdiløse,” og han oppfordret politikerne til å ta konsekvensene av dette.⁵⁵ At forbudstilhengerne i CDA i det hele tatt prøvde å argumentere for sitt ståsted, taler sånn sett til kristendemokratenes fordel, for det betyr i alle fall at de antagelig selv *trodde på det de stod for*. Det er tross alt en ærlig sak å kunne ta feil og innrømme det (det er jo det som kjennetegner de beste av oss). Men det er langt verre å argumentere for en tilbakestående

politikk kun fordi det passer krigsprofitørers maktpolitiske interesser, — hvilket man kan mistenke resten av forbudstilhengerne i det nederlandske parlamentet for.

Kreftene på lokalt plan

Men selv om en del høytstående politikere nå åpenbart lar seg motivere av mindre edle hensyn enn tanken på befolkningens beste, er det lite sannsynlig at den mer repressive linjen vil få innpass med det første.

Én grunn til det er ideens ubehjelpelighet i utgangspunktet, men en annen faktor er det faktum at narkotikapolitikk i stor grad formes på lokalt plan i Nederland. Det er nemlig ikke staten som *pålegger* landets byer cannabis-cafeene: Det er opp til de som styrer i hver enkelt by om de vil ha slike cannabis-cafeer eller ikke, og det er i dag kun tre byer som har valgt dem vekk. På lokalt plan er det derfor ikke særlig grobunn for en mer repressiv politikk, og undersøkelser viser da også at over halvparten av ordførerne i Nederland ønsker å bevege seg i retning av *mer* legalisering.⁵⁶

Maastricht by

Dette stemmer dårlig med forbudstilhengerens påstand om at Nederlands liberale narkotikapolitikk har ført til store problemer for landets innbyggere. Forbudstilhengerne hevder blant annet at cannabis-cafeene truer med å ødelegge grensebyene, men ettersom det er feilaktige premisser forbudstilhengerne bygger sine antagelser på, la ordføreren i Maastricht ut en god artikkel på byens nettside (www.maastricht.nl), hvor han utdypet problembildet videre.

Byens ordfører, Gerd Leers, tilhører selv kristendemokratene, og har selv en historie bak seg som tidligere forbudstilhenger i parlamentet. Han forandret imidlertid posisjon etter at han begynte med lokalpolitikk, og som representant for Nederlands sørligste grenseby, er han godt plassert for å vite hva han snakker om. Som artikkelen forteller, har Maastricht årlig rundt 1,5 millioner narkoturister som hvert år kommer utenfra (Ordføreren anslår at 60 prosent av de besøkende i byens cannabis-cafeer er franskmenn og belgiere); Dette utgjør

riktignok et visst problem, men Leers mener allikevel at å fjerne cafeene vil gjøre vondt verre. For som han sier på nettsiden, er ikke problemet at man har cannabis-cafeer i Nederland — men at de ikke har det andre steder. Han konkluderer derfor med at: “[t]he Netherlands’ policy is good for public health because it results in relatively few cannabis users and only a small percentage who switch to hard drugs. It is bad for society as a whole because production and distribution are in the hands of organised crime.”

Her ser vi nederlenderne igjen bekrefte sin narkotikapolitikks underliggende problem, *som er at de ikke har legalisert cannabis fullstendig*. Leers avslutter sin konklusjon og sitt argument med følgende:

”Back in 1998, in a public letter addressed to UN Secretary General Kofi Annan, the renowned FBI crime-fighter Joseph McNamara and the Reagan Administration’s Secretary of State George Shultz drew what was, for them, a notable — in fact a bold — conclusion. But it was in fact a conclusion that we too could have reached long ago, if we had forced ourselves to look at the drug problem rationally instead of from a moral perspective. The letter, which was co-signed by former Dutch prime minister Andreas van Agt, states: ‘The global war on drugs is now causing more harm than drug abuse itself.’”

Hva med en legalisering av alle stoffer?

Som vi ser, er det i dag liten tvil om at legalisering av cannabis må sees som uproblematisk og en velsignelse for samfunnet. Men selv om det for dette rusmidlets del allerede er bevist og kan kalles sikkert, er nederlendere flest fortsatt i tvil om det ville være en god idé å legalisere *alle* bruk av narkotika.

Som i resten av verden er fiendebildet tilknyttet de harde stoffene så overveldende, at nederlenderne har vært like usikre som oss andre på hva man eventuelt skal gjøre med dem i dette regnestykket. For én ting er jo cannabis, men hva slags konsekvenser ville en legalisering av *alle* de illegale stoffene ha?

I 1996 oppnevnte nederlenderne en kommisjon satt sammen av 8 av ledende eksperter, som så nærmere på den saken. De utgav sine konklusjoner i en endelig rapport som heter *Drug Control Through Legalisation — A plan for regulation of the drug problem in the Netherlands*, og denne rapportens konklusjoner var høyst oppsiktsvekkende⁵⁷: Den konkluderte med at full

legalisering ville påvirke brukerprosenten i samfunnet marginalt, og at det ville bedre brukernes helse. Den konkluderte videre med at narkotikaforbudet var ineffektivt, urettferdig, unødvendig, og ødeleggende for samfunnet, og anslo at staten ville tjene minst 150 millioner gylden årlig på skattelegging av handelen (totalt ville samfunnet spare 4- 6 milliarder gylden).

Dette er penger som helt fint ville kunne finansiere rehabiliteringsprosjekter, informasjonskampanjer, og andre tiltak som er egnet til å redusere problembildet forbundet med de illegale stoffene i samfunnet under et legalt regime. Det mest oppsiktsvekkende, er imidlertid hva denne rapporten sier om effekten en legalisering av alle illegale stoffer vil ha på kriminaliteten i samfunnet:

“[A] general legalisation of drugs in the Netherlands will result in a reduction of the criminal money circuit by about 1 billion Dutch guilders and of total crime by about 50 - 80%. This unprecedented decrease will reduce the crime rate back to the level of the late seventies. This illustrates that the ever-increasing rate of crime has not been merely a natural phenomenon, to be attributed to factors that are hard to influence, such as the disintegration of traditional religious and socio-political organisations, divorces, tv-violence, immigration, unemployment etc. The rise of crime appears to have a clear and rectifiable cause: The prohibition of drugs.”

En ting er at dette er en interessant konklusjon. Vi har jo fått streng beskjed fra våre autoriteter om at den repressive linjen er helt nødvendig av hensyn samfunnets velbefinnende. Og om denne kommisjonens konklusjoner stemmer, sier det seg selv at det må være en meget stor avstand mellom hva folk *tror* er sannheten om de illegale stoffenes egenskaper og kvaliteter, og hva som er *realiteten*.

Vi skal i bokens andre del se nærmere på denne avstanden og hva den innebærer. Men før vi gjør det, skal vi avslutte denne delen av boka med et oversiktsbilde over den narkotikapolitiske utviklingen i USA de siste femti år. For fortsatt kan enkelte forbudstilhengere finne på å si at det vi til nå har sett, alt sammen er et løst sammensatt sammensurium av overforenklede analyser. Og at problembildet vi til nå har utforsket har med våre liberale europeiske tradisjoner å gjøre.

Tilhengerne av denne antagelsen regner med at den beste måten å løse problemet forbundet med de illegale stoffene på, er å øke strafferammene,

fullmaktene og kontrollbudsjettene ytterligere. Og for å tydeliggjøre det faktum at represjonen ikke er egnet til å bekjempe narkotikaondet, skal vi nå se på USA, det landet som har kjempet denne krigen hardere enn noen andre.

USAs ruspolitiske utvikling

“The United States government has waged a war on drugs for nearly thirty-five years, since 1972 when President Richard Nixon opened the first front of on the ‘scourge’ of pspypotropic substances by declaring a ‘war on drugs.’ Since then, the war on drugs has cost billions and billions of dollars and many lives; fed a correctional-industrial complex that is becoming a burden to society; wreaked havoc with the Judicial System; soured relations with other countries and irked many a world leader, particularly in Latin America; and created and expanded an enormous bureaucracy. Yet, in spite of all its mostly unpleasant consequences, US anti-narcotics policy has had practically no results in stemming the flow of drugs into the United States or in curbing the Americans’ thirst for mind-bending substances. Simply put, as we enter the 21st century still waging the longest war in US history, the results are abysmal.”

Tony Payan.⁵⁸

Nixons krig mot narkotika

Amerikanernes moderne krig mot narkotika fikk sin begynnelse med Richard Nixons første presidentperiode i 1969. Nixon hadde lenge gjort hva han kunne for å bli president, men det var først da han oppdaget hvilke underverker fryktens logikk og *”lov og orden”* tilnærmelsen kunne gjøre, at han klarte å overbevise det amerikanske folket om at han var rett mann for jobben. At USA på denne tiden ikke hadde noe videre kriminalitetsproblem, var i denne sammenheng et kjedelig faktum, og for å gi folk inntrykk av at man hadde ett, valgte Nixon å fokusere på narkotikaproblemet.

Narkotikalovene, på sin side, var på plass i USA lenge før Nixon kom på banen. Men det var på 1970-tallet, med Nixons krig mot narkotika, at en eskalerende strafferettslig tilnærmelse til narkotikapolitikken for alvor satte sitt preg på det amerikanske samfunnet. Før det var allerede et rikt og variert lovverk til stede, men rehabilitering og forebygging var grunnstener i

narkotikapolitikken; det var heroinen som ble sett på som hovedproblemet og cannabis var et marginalt problem.

Alt dette skulle imidlertid forandre seg gjennom de neste ti årene, og det var *the Comprehensive Drug Abuse Prevention and Control Act* som ble vedtatt i 1970, som lå til grunn for utviklingen. Denne loven tok over femti tidligere lovvedtak og samkjørte de til et overordnet system for kontroll av de illegale stoffene. Med denne var det ikke lenger helse- og utdanningsdepartementet som vedtok hvilke stoffer som skulle være ulovlige og på hvilket grunnlag — men justisdepartementet. Det var altså ikke lenger leger og helsepersonell som skulle vurdere de illegale stoffenes medisinske nytte, men politi og påtalemyndighet.

Det var flere grunner til at Nixon-administrasjonen så seg tjent med å gå til dette skrittet. Og som i Nederland, Storbritannia, og Norge kan man se eskaleringen delvis som et resultat av 1960-tallets ungdomsopprør og den økende eksperimenteringen med illegale stoffer som grep om seg. For det var nok en del politikere som utvilsomt følte sin verdensorden truet av fredsbevegelsene og den manglende respekten for autoriteter som på denne tiden meldte seg med stadig sterkere kraft. Og det var for dem lett å beskyldes narkotikaen for å ødelegge ungdommens verdigrunnlag.

Men ungdommens oppsetsighet kom ikke av manglende samfunnsansvar eller dårlig moral fra deres side: I motsetning til hva statsmaktens disipler forfektet, var i stedet den økende sosiale utageringen et resultat av den amerikanske statens kriminelle krigføring i Vietnam og politikernes ubetingede lojalitet krigsprofitørene, — stikk i strid med folkets interesser og anstendighetsfølelse.

Amerikanernes krig mot narkotika kan sånn sett sees som en motreaksjon fra systemets side, for igjen å bringe samfunnet og ungdommen under dets kontroll: Den ble en *taktisk nødvendighet* etter hvert som det politiske systemet i USA daglig tapte troverdighet, for ved å gi "narkotika" skylden for ungdommens utagering kunne politikere samtidig frikjenne seg selv og systemet de representerte: Ved å drive frem et fiendebilde rundt cannabisbruken i ungdomsmiljøene og fredsbevegelsene klarte de å mistenkeliggjøre og fremmedgjøre sine fremste kritikere. Og ved å starte en krig mot dette "samfunnsondet," lykkes de å finne et påskudd for å gå til krig mot fredsbevegelsene. Vi ser denne realiteten gjenspeile seg i antall pågrepne

for cannabisforbrytelser, som steg fra 18 000 personer i 1965 til 188 000 fem år senere⁵⁹. Og i det faktum at 8000 fredsaktivister ble arrestert for det samme under en demonstrasjon den 3. mai 1970.⁶⁰

Forbudstilhengerne på sin side liker selvfølgelig å fremstille det hele bak frem: som om narkotikakrigen snarere oppsto som et presserende behov for å redde ungdommen og samfunnsmoralen. Men bare rundt 3 prosent av velgerne så narkotika som er et viktig samfunnsproblem i 1969⁶¹, og Nixons egne rådgivere har siden snakket relativt fritt om de egentlige motivene bak krigen: John Ehrlichman har innrømmet at de lot seg forføre av narkotikabekjempelsen fordi det var et "very sexy political issue." Og Edward J. Epstein, en annen rådgiver, skrev senere boken *Agency of Fear* om sin tid i Nixon-administrasjonen. Forfatteren Joseph D. Douglass beskriver Epsteins syn på saken slik:

"Epstein, in his analysis of US anti-narcotics trafficking activities during the Nixon Administration, was highly suspicious of the motivations of the bureaucracy and senior-level officials. Following extensive research, he concluded that the drug issue was typically used to build empires, garner political headlines in the news media, and provide the rationale for the development of a national, White House directed police force to be used for political tasks. No real interest in either understanding or combating the drug and narcotics problem during the Nixon Administration's war on drugs was discovered by Epstein. Moreover, he added, high level officials involved in the war on drugs had a prior history of using the drug problem for personal political gain."⁶²

Narkotikalovgivningens tidlige historie, som Epstein omtaler her, skal vi komme tilbake til. Men det er her på sin plass å gjøre oppmerksom på et lite kjent faktum, og det er at narkotikalovgivningen i det store og hele tok over raselovenes funksjon i samfunnet, da de gikk ut på dato.

Det rasistiske aspektet ved lovgivningen er derfor helt reelt, og umulig å se bort i fra om vi ønsker å forstå våre ledes forkjærlighet for forbudsstrategien: Som raselovene var narkotikalovene et resultat av den styrende klasses rasistiske holdninger, og motivert av "behovet" for å holde de lavere klasser nede; Det var først når raselovene ble for åpenbart skamløse til å kunne forsvares, at lovgivningen som mer eller mindre eksplisitt skulle sikre den sosiale kontroll i den styrende elitens favør, ble erstattet av narkotikalovgivningen som implisitt hadde nøyaktig samme funksjon. Nixons

stabsleder i det hvite hus, Bob Haldeman, innrømmet faktisk senere at dette var en viktig underliggende grunn til Nixons krig mot narkotika, da han skrev i sin dagbok fra det Hvite hus: "[President Nixon] emphasized that you have to face the fact that the whole problem is really the blacks. The key is to devise a system that recognizes this while appearing not to."⁶³

Denne krigen kan sånn sett vanskelig sees som Nixons svar på et folkekrav. Og som dere skal få se, var den heller ikke et fornuftsbasert tiltak.

Forskningsbildet krigen bygger på

Det var problembildet forbundet med heroinen som Nixon-administrasjonen, i begynnelsen, brukte til å rettferdiggjøre krigføringen. USA hadde på denne tiden rundt en halv million opiatavhengige, og narkotikabekjempelsen var tradisjonelt begrunnet ut fra behovet for å beskytte borgerne mot heroinens korrupperende kraft. Problemet til forbudsforkjemperne var imidlertid at dette var et noe begrenset problem, og de ønsket nå å utvide fokuset til å omfatte cannabis også.

Det var imidlertid svært lite forskning der ute som forbudstilhengerne kunne ta til inntekt for sin sak. De hadde så langt benyttet seg av høyst suspekt forskning og avisoverskrifter for å legitimere forbudet. Og i håp om at de skulle få noen knagger å henge argumentene sine på, nedsatte kongressen i 1970 en ekspertkommisjon til å se nærmere på problembildet forbundet med rusmidlet (*the National Commission on Marijuana and Drug Abuse* — også omtalt som Shafer-kommisjonen, etter dens leder Raymond Shafer).

Dette var en rimelig konservativ gruppering som Nixon selv hadde håndplukket, og han følte seg temmelig sikker på at de ville gi han konklusjonene han var ute etter. Men til Nixons store skuffelse skjedde ikke det. Kommisjonen fant i stedet at straffesanksjoner forbundet med bruk av cannabis var uforsvarlig, ettersom: "the actual and potential harm of use of the drug is not great enough to justify intrusion by the criminal law into private behavior." Og de konkluderte derfor, i 1972, med at avkriminalisering av stoffet var den fornuftige veien å gå.

Nixon derimot, var en president som utelukkende forsvarte maktens interesser, og han motsatte seg følgelig sin egen kommisjons konklusjoner. Rundt 80 prosent av alle som bruker et illegalt rusmiddel bruker nettopp dette

rusmidlet, og en ytterligere kriminalisering av cannabis var derfor helt avgjørende for kontrollinteressene: Det ville muliggjøre en ekspansjon av politistaten som frem til da var sett som uhørt, og det ville gjøre det mulig for føderale myndigheter å vippe maktbalansen mellom de og statlige myndigheter ytterligere i det føderales favør.

Shafer-kommisjonen var imidlertid ikke Nixon-administrasjonens eneste problem. Nabolandet Canada hadde gjennom LeDain-kommisjonen allerede konkludert med det samme, og etter hvert som cannabisbruken spredte seg til den hvite middelklasseungdommen, begynte det også å komme frem mer og mer forskning på planten som slo tilbake på lovgivningens troverdighet.

Et godt eksempel på det er boken *The Marijuana Conviction; the Legal History of Drugs in the United States*, som ble skrevet av professorene Richard Bonner og Charles Whitebread ved universitetet i Virginias juridiske fakultet. De hadde fått tilgang til Federal Bureau of Narcotics' (forløperen til DEA) arkiver, og i denne boken viste de med all den klarhet som trengs, hvordan lovgivningen opprinnelig var et resultat av en korrump politisk prosess. De konkluderte derfor i 1974: "We cast our lot with the reformers. In so doing, we suspect we side with the inevitable; but more important we believe that these laws are indefensible and therefore *ought* to be changed. We are convinced that logic, science and philosophy have had almost nothing to do with the evolution of drug policy."⁶⁴

En annen viktig bok som kom samtidig, var Grinspoons og Bakalars *Marijuana Reconsidered*. Lester Grinspoon var en professor i psykologi fra Harvards medisinske skole, og da han påbegynte denne boken var den opprinnelig tenkt som et forsvar for ytterligere kriminalisering. Lester fant imidlertid snart ut at han hadde tatt feil, og som han senere sa om saken: "When I began to study marijuana in 1967, I had no doubt that it was a very harmful drug. (...) [But] as I reviewed the scientific, medical and lay literature (...) I came to understand that I, like so many other people in this country, had been brainwashed."⁶⁵

Bøker og forskning som dette gjorde at forbudstilhengernes sak så stadig dårligere ut. Og Grinspoon konstanterte derfor i 1977: "It is likely that within a decade marijuana will be sold in the United States as a legal intoxicant."⁶⁶

Dette var imidlertid ikke forbudstilhengerne videre interessert i.

Noe måtte altså gjøres for å få forskningsbildet mest mulig under statlig kontroll. Og for å motvirke den trenden som et uavhengig forskningsbilde genererte, ble all rusforskning i USA, i 1974, underlagt regjeringens eget forskningscenter, National Institute on Drug Abuse (NIDA). Dette resulterte i at all cannabisforskning foretatt fra da av og frem til 2000-tallet, i det store og hele var forskning som tok sikte på å sikre et udelt negativt fokus og problembilde rundt planten.⁶⁷

Den regjeringskontrollerte forskningen

Robert DuPont var en viktig brikke oppi dette. Han var ikke bare direktør ved NIDA fra 1973-78, men bidro også ved viktige anledninger med feilaktig forskning som rettfærdiggjorde forbudslinjen. Han anslo for eksempel i 1972, som nestlederen i *Special Action Office for Drug Abuse* (en forgjenger til ONDCP), at opiatavhengige stjal verdier for omtrent 6.3 milliarder i året. Dette var ved nærmere øyesyn et kunstig oppblåst tall, for det var nesten fem ganger høyere enn den samlede summen av alt som ble stjålet i USA dette året (med unntak av biltyverier og svindler, noe narkomane vanligvis ikke driver med).⁶⁸ Men DuPont hadde på denne tiden en investert interesse i metadon-behandling, og denne overdrivelsen tjente hans sak bra.

Foruten det, var han også helt sentral bak forskningen som tilsa at narkotikabruk *forårsaker* kriminalitet. Denne ideen er det intellektuelle alibiet til forbudstilhengerne, for uten en definert sammenheng mellom de to, ville krigen mot narkotika falle på sin egen urimelighet. Det har derfor vært av overordnet viktighet for forbudsforkjemperne å ha denne forbindelsen på plass — uansett hvor imaginær den var.

Robert DuPont gjorde grovarbeidet i forhold til dette i 1968, som rådgiver til D.C. Department of Corrections: De var en av de mest innflytelsesrike aktørene i fengselsindustrien, og mens han var her og studerte de innsatte, satte DuPont sammen en rapport som konkluderte med at: "the addict poses a very real threat to property as well as to persons in the community." Denne konklusjonen var det ikke vitenskapelig belegg for, men ettersom den var en forutsetning for Nixons krig mot narkotika, ble den varmt mottatt av Nixon⁶⁹.

Etter å ha fått denne rapporten på plass, ble det ikke gjort noe senere forsøk på å finne ut mer om relasjonen mellom narkotikabruk og kriminalitet fra forbudstilhengernes side. Benjamin H. Renshaw, en mann som siden tidlig på 1970-tallet hadde jobbet med slike tall og statistikker for staten, fikk dette bekeftet i 1989. Han fikk da tilgang til DEAs bibliotek i Washington, hvor han prøvde å finne ut mer om den tenkte forbindelsen, men han lette forgjeves. Han skjønnte etter en videre titt på rapporter og tall, at det ikke var fordi de *ikke hadde et tilstrekkelig oversiktsbilde tilgjengelig* at DEA hadde unnlatt å gjøre de nødvendige utregningene, — men at det var fordi de ikke ville se nærmere på grunnlaget for strategien deres.⁷⁰

Men selv om forbudstilhengere siden Nixons tid har sett denne sammenhengen som så selvfølgelig at de ikke har stilt spørsmål til den (og heller ikke har vært interessert i å se nærmere på grunnlaget for den), finnes det en del forskning som motsier denne sammenhengen. Jeffrey A Miron tar et oppgjør med antagelsen i boken sin *Drug War Crimes; the Consequences of Prohibition* (s 14), og en undersøkelse gjort av Jonathan Shelder og Jack Block, går ut på det samme⁷¹. De viser i rapporten sin at *mistrivsel fører til misbruk, og ikke omvendt*, og det samme bekreftes i en studie betalt for av NIDA i mai 1993⁷². Som Neil Swan, forfatteren av NIDAs rapport, sier: "Conduct disorder is in large part the common forerunner of both drug abuse and criminality, challenging the assumption that drug use causes crime."⁷³

At narkotikamisbruk (akkurat som alkoholmisbruk) er et *symptom på mistrivsel*, og ikke i seg selv kan sies å være den underliggende årsak, er altså en kjent sak. Men tilhengerne av den strafferettslige narkotikapolitikken har lenge forsøkt å se vekk fra dette faktumet, fordi det passer deres sak ekstremt dårlig; De har bygd hele sitt luftslott på forutsetningen om at narkotikabruk *skaper* kriminalitet, mens faktum beviselig er det motsatte — at kriminaliseringen av brukerne øker problembildet forbundet med bruken.

I forlengelsen av dette ser vi hvor håpløs dagens narkotikapolitikk også er, for ettersom narkotikamisbruk og kriminalitet *begge* er symptomer på mistrivsel, er narkotikaforbudet bare egnet til å gjøre vondt verre for samfunnet: Vi kan ved denne strategien *bare øke kriminalstatistikkene og omkostningene forbundet med samfunnets kriminalitetsbekjempelse* —

samtidig som målet (et narkotikafritt/kriminalfritt samfunn) blir mer og mer uopnåelig for hver dag.

En annen teori som forbudstilhengerne dyrket frem på denne tiden var overgangshypotesen (Gateway-teorien). Denne teorien gjorde sitt inntog i forbudstilhengernes argumenter på 1950-tallet, og det var Harry Anslinger, narkotikapolitiets sjef og den ledende forbudsforkjemperen på denne tiden, som løftet den frem. Han selv hadde tidligere avvist enhver sammenheng mellom bruken av cannabis og overgangen til sterkere stoffer, men i 1951 kom han på andre tanker. Han fortalte da en kongresskommite at: "Over 50 percent of those young addicts started on marijuana smoking. They started there and graduated to heroin; they took the needle when the thrill of marijuana was gone."⁷⁴

Dette argumentet har forbudstilhengerne siden brukt for langt mer enn det er verdt. Det har vært helt sentralt bak begrunnelsen for cannabis-lovgivningen, men en nærmere titt på saken avslører den samme skjøre årsakssammenhengen som vi så lå til grunn for Robert DuPonts brukerteori over: På samme måte som DuPont mente å kunne bevise en forbindelse mellom kriminalitet og rusmisbruk med antallet rusavhengige som sitter i fengsel, prøver man å bevise overgangshypotesen med hvor mange heroinister som brukte cannabis før de begynte med heroin. Men forbudstilhengerne bommer i begge tilfeller like grovt, fordi argumentet deres bygger på en bak-frem tolkning av realitetene. (om dette og Gateway-teorien)⁷⁵.

For selv om man fortsatt kan høre forbudstilhengerne trekke frem dette argumentet til inntekt for deres sak, er denne ballen for lengst lagt død av mer oppegående aktører i debatten. Vi ser her et eksempel på det, fra en canadisk undersøkelseskommite:

"The 'stepping stone' theory holds that cannabis use inevitably leads to use of other drugs. In this theory, cannabis use would lead to neurophysiological changes, affecting in particular the dopaminergic system (also called the reward system), thus creating the need to move on to the use of other drugs. This theory has been completely dismissed by research. We share this conclusion with several international bodies doing drug research, including the British organization *DrugScope*:

'The Stepping-Stone theory has proved unsustainable and lacking any real evidence base. The 'evidence' that most heroin users started with cannabis is hardly surprising and demonstrably fails to account for the overwhelmingly vast majority of

cannabis users who do not progress to drugs like crack and heroin. The Stepping-Stone theory has been dismissed by scientific inquiry. The notion that cannabis use 'causes' further harmful drug use has been, and should be, comprehensively rejected."⁷⁶

Som vi ser her er de sentrale bærebjelkene for forbudslinjen rimelig skjøre. Men i regi av NIDA ble det allikevel en opplest og vedtatt sannhet som narkotikapolitikken bygde på: at bruk av illegale stoffer førte til kriminalitet, og at cannabis var et overgangsdop til sterkere stoffer.

I tillegg til det hadde regjeringen sine egne forskere som var villig til å gå langt lengre i sine konklusjoner enn den vitenskapelige objektivitet gav rom for, og på dette viset oppstod en del videre "fakta" og statistikker som forbudstilhengerne kunne ta til inntekt for sin sak. Eksempler på dette er forskningen til Dr Robert Heath og Dr Gabriel Nahas. Nahas var en av tre sentrale aktører bak prosessen med å underordne all rusforskning NIDA i 1974, og han var også en fremstående rådgiver for FNs narkotikakommisjon. Han hevdet på 1970-tallet at cannabis skadet sex-driften, ødela immunsystemet, og skadet kromosomene⁷⁷, mens Heath på samme tid hevdet å ha bevist at cannabisrøyking fremkalte hjerneskade.

Begges forskning har imidlertid senere blitt både motbevist og latterliggjort. Heath kom for eksempel frem til sine konklusjoner etter at han påsatte aper gassmaske, og gjennom denne, i 90 dager, tilførte dem enorme mengder THC røyk som sakte kvelte dem. Og to forskere som så nærmere på påstandene Nahas publiserte i en artikkel kalt "The human toxicity of marijuana," rapporterte at minst 28 av 35 dokumenterte påstander i artikkelen var unøyaktige og forvridd i forbudstilhengernes favør⁷⁸.

Alt dette ble allikevel varmt mottatt av politikerne, som brukte forskningen til å rettferdiggjøre en ytterligere kriminalisering. Og ettersom NIDAS forskere, uansett hvor hardt de prøvde, ikke klarte å definere et overbevisende objektive problembilde rundt cannabis, begynte de å begrunne forbudet med hva man *ennå ikke visste* om rusmiddelet. Det har de fortsatt med frem til i dag, og dette muliggjorde en eskalering av krigen mot narkotika som er ganske oppsiktsvekkende: I løpet av Nixons første termin økte de føderale budsjettene til narkotikabekjempelse med over 1000 prosent⁷⁹ og denne veksten har siden fortsatt, totalt uberørt av kostnadseffektive analyser eller andre hensiktsmessighets vurderinger.

Forbudstilhengernes forsøk på å tåkelegge realitetene bak cannabisforbudet var altså meget vellykket: Ved å kaste nok penger inn i denne kampen klarte de å forvirre befolkningen tilstrekkelig til at den stadig økende folkelige aksepten for rusmiddelet svinnet hen⁸⁰, og ruspolitikken fortsatte slik sin uheldige bane. Med president Carter kom legaliseringsdebatten for en kort stund igjen på agendaen, men noen pinlige episoder med narkotikabruk tilknyttet administrasjonens medlemmer tok fort vinden ut av Carter-administrasjonens narkotikapolitikk. Og på 1980-tallet, med president Reagan, skjøt "lov og orden" tilnærmelsen raskt fart igjen.

1980-tallet: Forbudstilhengernes seiersmarsj

"Between 1977 and 1992 a conservative cultural revolution occurred in America. It was called the drug war."

John Walters (Nestledende i ONDCP 1989-93)⁸¹

Gjennom hele denne perioden var forbudsforkjemperne på en fenomenal fremmarsj. Presidentfruen selv var aktivt involvert med sin *Just Say No* kampanje, og både Reagan og etterfølgeren hans, George Bush Sr., presset på for et strengere narkotikapolitisk regime. Krigen mot narkotika ble gjennom dette tiåret militærisert, og en rekke nye — og stadig mer menneskefiendlige lover og fullmakter, ble vedtatt i kjølvannet av den moralske panikken som forbudstilhengerne pisket frem.

Dette gikk, alt i alt, så over stakk og stein at politikerne ikke engang prøvde å forklare strategien intellektuelt. Den offisielle tilnærmelsen var fra da av at narkotikabruk *utelukkende* var et moralsk problem, — og at problemet var at ungdom ikke hadde nok respekt for sine foreldre eller andre samfunnsautoriteter. Man skilte ikke lenger mellom "harde" og "myke" rusmidler som tidligere, og ettersom heroin og cannabis nå formelt var 100 prosent likestilt — og all bruk var misbruk — begynte NIDA å sensurere seg selv. For å få Reagan-administrasjonens offisielle linje til å henge på greip, måtte de fjerne pamfletter og informasjonsbrosjyrer fra tidligere tider, ettersom disse motsa grunnlaget for Reagans krig mot narkotika. Rundt 64 forskjellige NIDA brosjyrer og papirer ble derfor fjernet fra offentlige bibliotek i

forbindelse med Reagan-administrasjonens historiske revisjon av faktagrunnlaget for krigen mot narkotika⁸².

Denne ignorante tendensen forsterket seg i enda større grad under Bush-administrasjonen, da det ble "forbudt" å omtale narkotikabruk som et helsemessig problem i det hele tatt: I følge Bushs Narkotika-tzar William Bennet (som selv kjederøyket), var det *kun* en karaktersvikt som lå til grunn for den illegale rusbruken. For å forklare dette videre på en overbevisende måte, måtte man imidlertid skille de illegale stoffenes kvaliteter og egenskaper fra de tradisjonelt mer anerkjente rusmidlene, alkohol og tobakk. Det var dessverre for Bush-administrasjonen ikke mulig å gjøre det med noe som helst vitenskapelig belegg, og det endte derfor med at de rettferdiggjorde sin ignorante posisjon med et like hjelpesløst utgangspunkt: De begrunnet sitt ståsted med at de illegale stoffene var ulovlige fordi de var umoralske — og at de var umoralske fordi de var ulovlige.

Denne logikken var alt Bennet og ONDCP trengte for å slå seg til ro med forfølgelsen av brukerne av de illegale stoffene. Og han kunne fortelle det amerikanske folket, at selv om det nok var juridisk vanskelig, så hadde han selv *ingen moralske motforestillinger* mot å kutte hodet av narkotikaselgere⁸³.

Denne fordummende tilnærmelsen ble tatt vel imot av et neddummet folk. Prosenten av amerikanere som var for legalisering av cannabis holdt seg forholdsvis lav gjennom hele dette tiåret, og deres frykt for de illegale stoffene ble dokumentert i diverse spørreundersøkelser. Selv om det i realiteten hadde vært en solid nedgang i amerikanernes rusbruk de siste fem årene, svarte 62 prosent av de spurte i en 1989 undersøkelse, at de var villige til å gi opp *mer* av sine friheter i kampen mot narkotikaondet⁸⁴, og hele 83 prosent av de spurte i en 1987 undersøkelse sa seg enig i at det var en god idé å anmelde familiemedlemmer som brukte narkotika til politiet⁸⁵. Den filosofisk anlagte William Bennet selv oppfordret til dette, for som han sa: "Turning in ones friends, is an act of true loyalty — of true friendship."⁸⁶

USA som politistat

1980-tallet var altså forbudstilhengernes store tiår. Men selv om forbudslinjen aldri har hatt så stor oppslutning senere, har forbudsstrategien fortsatt å øke i

styrke og intensitet frem til i dag. Hver eneste regjering amerikanerne har hatt, har økt budsjettene til dette korstoget, og hele tiden har krigen mot narkotika blitt brukt til å rettferdiggjøre nye fullmakter til dominansinteressene. Den store satsingen på straffeapparatet gått kraftig ut over rettsikkerheten i USA, og vi skal nå se på konsekvensene det har hatt for det amerikanske samfunnet.

I motsetning til hva mange vil si, er nemlig ikke USA lenger noen rettsstat: Dominanskreftene har for lenge siden kuppet den politiske og juridiske prosessen i sin favør, og resultatet ser vi i dag i et rettssystem som kun bevarer et skinn av troverdighet takket være navlebeskuende perspektiver og overlagt ignoranse fra folks side.

Mange vil ha følelsesmessige sterke motforestillinger mot dette faktum, fordi det minner dem om konspirasjonsteorier og slike tåpeligheter som de er vant til å le godt av. Men uansett om man antar at dagens tilstandsbilde er et resultat av overlagt maktmisbruk og dominansinteressenes *bevisste og strategiske* inngrep i samfunnet, eller om man ser det ifra et mindre konspiratorisk orientert perspektiv, så er det slik at dagens tilstandsbilde er et resultat av lobbyisters- og særinteressers innflytelse over den politiske prosessen. Og det er også slik at disse kreftene sammen har påvirket samfunnet i en retning som folket selv kommer udelt uheldig ut av.

For selv om det er en sannhet mange ikke vil høre, er de tyngste maktpolitiske aktørene i dette spillet krigsprofitørene og dominansinteressene. Det er de våre politikere er mest lydhøre for kravene/interessene/ambisjonene til, — og derfor er i dag den politiske prosessen rigget i deres favør. Som en følge av det har vi med en rekke lover å gjøre som ikke tjener samfunnets interesser, men som er der som et resultat av den sosiale kontroll de muliggjør for de tyngste maktpolitiske grupperingene.

Narkotikalovene er i seg selv det beste eksemplet vi kan få på det, og dette forklarer igjen også hvorfor USA har vært den største pådriveren i global sammenheng for et overnasjonalt forbud: Det er der den politiske prosessen i størst grad er kuppet av selskapsinteressene. Og på samtlige områder, enten det gjelder økonomisk politikk, jordbrukspolitikk, utdanningspolitikk, helsepolitikk, energipolitikk, forsvarspolitikk eller kriminalpolitikk, er det de store selskapenes interesser og behov som prioriteres.

Hva vi i denne sammenheng må være klar over er at et styresett av for- og med selskapsinteressene, ikke på noen måter kan skilles fra fascisme. For som den italienske fascist Benito Mussolini selv sa: "Fascism should rather be called corporatism, because its the merger between state and corporate power." Ser man bak den politiske fasaden, ser man derfor at USAs politiske system i dag er det nærmeste man kan komme et historisk eksempel på den rendyrkede fascismen.

Jeg er klar over at dette er en påstand som ved første blick kan fremstå som både overforenklet og feilaktig, ettersom vi i vår del av verden er opplært til å se USA som det vestlige demokratiets fyrtårn. Men USAs narkotikapolitikk kan ikke sees i noe annet lys: Under påskudd av krigen mot narkotika (og krigen mot terror) har de tyngste maktpolitiske aktørene (krigsprofitørene) lyktes i å karre til seg en stadig større del av de statlige og føderale budsjettene, samtidig som de har skapt en perfekt mekanisme for den sosiale kontroll.

Begge disse kampanjene er derfor resultatet av en strafferettspolitik som for lenge siden løp løpsk; som underveis har trampet over menneskerettigheter og grunnlovsparagrafer som tok sikte på å beskytte borgerne fra statlige overgrep; og som fornuftige stemmer ennå ikke har klart å hente inn igjen. Dommer Juan R Torruella beskriver utviklingen:

"Prohibition's enforcement has had a devastating impact on the rights of the individual citizen. The control costs are seriously threatening the preservation of values that are central to our form of government. The war on drugs has contributed to the distortion of the Fourth Amendment wholly inconsistent with its basic purposes. Particularly in the areas of search and seizure, we have seen major changes in the law brought about by Congress' and the courts' zeal to support the enforcement of drug prohibition.

I will not make a full laundry list, but courts have allowed the issuance of search warrants in drug cases based on anonymous tips, have put in jeopardy the attorney-client relationship through the forfeiture of fees, and have permitted the use of the grand jury to inquire into the attorney-client relationship. Some of the most egregious actions committed by the government have been in the area of forfeitures in which courts have allowed abuses which seriously undermine principles of legality and due process. In the federal courts a regime established by Congress requiring the imposition of high mandatory minimum sentences and a series of non-discretionary sentencing guidelines have caused a substantial number of individual injustices.

In my opinion the rule of law is debased by the imposition of disproportionate criminal sanctions."⁸⁷

Craig Reinerman, professor i sosiologi og lovgivningsstudier beskriver utviklingen slik:

“Under the banner of the war on drugs, a kind of creeping totalitarianism tramples more human rights and civil liberties each year. Tens of millions of citizens — most of whom have never used drugs and all of whom are supposed to be presumed innocent — are subjected to supervised urine tests to get jobs and then to keep jobs. Hundreds of thousands more are searched in their homes or, on the basis of racist ‘trafficker profiles,’ on freeways and at airports. Houses, cars, and businesses are seized by the state on the slimmest of suspicions alone. And U.S. school children have been bombarded with more antidrug propaganda than any generation in history.”⁸⁸

Ingenting av dette ville borgerne ha godtatt om det ikke var for narkotikaforbudet. Den moralske panikken det bunner i har gjort både borgere og offentlige tjenestemenn blinde for all fornuft, og folk flest har ikke selv et tilstrekkelig oversiktsbilde til å se hvor det bærer på vei. Walter Block og Megan Cussen utdyper tilstandsbildet ytterligere:

“Are we being hysterical in categorizing present drug law as a form of servitude? No, our drug laws amount to partial slavery. We must all question the practices of roadblocks, strip-searches, urine tests, locker searches, and money laundering laws. Philosophically speaking, drug prohibition severely threatens our civil liberties and is inconsistent with the anti-slavery philosophy and the founding documents of the United States. The legalization of drugs would give a basic civil liberty back to U.S. citizens, by granting them control over their own bodies.”⁸⁹

Eric Sterling er en tidligere forbudstilhenger som heldigvis innså hvor farlig forbudslinjen var for samfunnet. Han var på 1980-tallet, som politiker, en varm forsvarer av strengere straffer og økte fullmakter, men jobber i dag for fornyelse av det bestående. Som leder av *The Criminal Justice Policy foundation* beskrev han narkotikalovgivningens ødeleggende effekt på samfunnet slik, under et foredrag i the Colorado Bar Association:

“Essentially the legal basis for the war on drugs depends on the assumption of total power by the Congress and the Federal government to regulate the most intimate aspects of our lives, the very dreams that we have. And the propaganda arm of the war on drugs has been successful in persuading us to unwittingly surrender this vital power

over ourselves to the Federal government. Indeed the propaganda of the urgency of the war on drugs has been so successful, many of our fellow citizens consciously believe we must surrender ourselves for the good of the state.

Seen in this light, the war on drugs is the corner stone of an as yet unbuilt edifice of totalitarianism. Challenging the war on drugs is the most important issue facing civil liberties and the preservation of the bill of rights.”⁹⁰

Sterling sa dette i 1990, og politistaten i USA har rykket bra frem siden da. Etter den 11. september 2001 har også krigen mot terror blitt brukt som påskudd for å fjerne den siste rest av borgernes rettssikkerhet. Og takket være lovforslag som *The Patriot Act* og andre avsindigheter kan den enkelte borger i dag fengsles uten lov og dom på ubestemt tid — eller rett og slett likvideres, så lenge statsmakten ser seg tjent med det.

Narkotikaforbudets korrumperende effekt

“I’m not proud of what I did. It was a dirty job. It was a form of amorality, and to this day I feel tremendous guilt and have unending nightmares as a result of what I did as a narcotics agent.”

Jim Attie, tidligere FBN agent.⁹¹

En annen uheldig virkning av narkotikaforbudet er den enorme økonomien det genererer. På den ene siden gjelder det de enorme budsjettene som diverse instanser er blitt godt vant til og i det lengste vil beholde. Men vel så viktig her er den illegale økonomien forbudet skaper. For takket være forbudet har man banet veien for en massiv sort økonomi som er i ferd med å korrumpere alt i sin vei, og dette inkluderer selvfølgelig også offentlige tjenestemenn innen politi og rettsvesen. Dommer James Gray forteller:

“Law enforcement corruption, sparked mostly by illicit drugs, has become so chronic that the number of federal, state, and local police and law enforcement officials serving terms in federal prisons increased fivefold in four years, from 107 in 1994 to 548 in 1998. In Los Angeles, twenty-six members of the sheriff’s office were convicted after a six-year investigation for skimming drug money they had seized. In Philadelphia, a judge threw out nine drug convictions after he found that six police officers had planted drugs on the suspects, stolen their money, and falsified police reports. In Fort

Lauderdale, Florida, five years after DEA supervisor Rene de la Cova had received great notoriety for taking former Panamanian strongman Manuel Noriega into custody, de la Cova plead guilty to stealing \$760 000 in laundered drug money and was sentenced to prison. In New Orleans, eleven police officers and a civilian employee were convicted and about two hundred police officers were fired after an FBI sting operation disclosed that they were involved in widespread violence and theft of cocaine from drug dealers.

(...) Not only is this drug-money corruption a problem of enormous concern in its own right, but additional lawless behavior is derived from it as well. For example, the entire southern California area was shocked in September 1999 when a former officer of the Rampart Division of the LAPD who had been convicted of stealing eight pounds of cocaine started testifying about drug-related offenses. He confessed that he and fellow officers had been stealing drugs and drug money from drug dealers, using prostitutes to sell the drugs for them, planting evidence, and committing perjury repeatedly in court. He further testifies that he and a fellow officer had shot an unarmed black man they believed was a drug dealer, after he was in handcuffs, and then framed him by planting a sawed off .22 rifle on him and testifying falsely that the man had assaulted them with it. That young man was convicted, and had already served three years of his twenty-three-year sentence before the truth came out.

Worse yet, the police bullets will keep this man in a wheel-chair for the rest of his life.”⁹²

Videre etterforskning i denne saken avslørte at minst 28 politimenn til fra LAPD var involvert i lignende praksis, noe som fikk LAPD til å erkjenne at rundt hundre tiltalte feilaktig var blitt dømt.

Selv om alt dette Gray omtaler her er oppsiktsvekkende, er det ikke så uvanlig som man kanskje skulle tro (mer om dette)⁹³. Den tidligere politimannen Mike Ruppert anslår at det finnes rundt 60 000 åpne interne granskninger av politikorrupsjon rundt om i USA, og den tidligere politimannen Barry Cooper anslår at rundt 85 prosent av politistyrkene i USA lyver, stjeler, og planter bevis for å øke pågripelsesstatistikkene sine (om Barry Cooper)⁹⁴. 85 prosent høres unektelig mye ut, og få kan vel forestille seg at en så omfattende korrupsjon kunne utvikle seg i et land vi er opplært til å se som et foregangsland på mange måter.

Men Cooper er ikke den eneste tjenestemannen som har talt ut om dette. En annen som kjenner problemet gjennom sine egne erfaringer er Sandalio “Sandy” Gonzalez. Hun var DEA agent i 27 år, og på et tidspunkt leder for etatens operasjoner i Sør-Amerika. Hun fikk imidlertid sparken i 2005 etter at hun avslørte hvordan etterforskere tilknyttet immigrasjons- og tollvesenet i

USA (ICE) lot en av sine egne informanter torturere og drepe minst et dusin mennesker i et hus i Ciudad Juarez, i Mexico.

Hun sier dette om sine erfaringer med det amerikanske systemet: “[I]n general I think there is a tendency throughout the government to cover up misconduct, whether it’s informant-related or otherwise. At least in the law enforcement agencies (...) I think the American people would be justified in believing that their own government may be as corrupt as any of the countries our government criticizes for corruption.”⁹⁵

Narkotikaforbudets konsekvenser for straffeapparatet

Den omfattende korrupsjonen blir igjen tilrettelagt for slik loverket er utformet, for det er i seg selv strømlinjeformet i overgripernes favør.

For rettssystemets del ser man dette faktum gjenspeile seg i de stadig økende ressursene og fullmaktene som politi og påtalemyndighet har fått, mens tilsvarende bevilgninger til forsvarsadvokater og domstoler ikke har funnet sted. Et talende eksempel på utviklingen er at justisminister Dick Thornburgh, under Bush Sr.’s regime doblet antallet statsadvokater⁹⁶, mens forsvarsadvokatene i American Bar Association ble behandlet som desertører i krigen mot narkotika, og var uønsket i justisdepartementet⁹⁷.

Takket være denne utviklingen er rettssystemet i dag rigget slik i politistatens favør at få ser seg tjent med å prøve sjansene sine i en rettsak. De overarbeidede offentlig-oppnevnte forsvarsadvokatene gjør i mange tilfeller en så elendig jobb at de må kunne sies å være på systemets side; det er aktoratet du som tiltalt må innynne deg hos, om du skal ha håp om redusert straff; og du er som tiltalt bare et nummer i et enormt strafferettslig maskineri som baserer seg på en urettferdig maktfordeling for å bestå. Om du er skyldig eller ikke, spiller som oftest ingen rolle i dette systemet: De fleste har allerede et lengre tidsrom bak seg i politiets varetekt innen saken kommer opp, og er allerede smertelig klar over hva friheten er verdt — og hva tap av den innebærer.

Om noen derfor, som tiltalt, kan spare noen år på å erklære seg skyldig, er dette en pris de fleste er villige til å betale for å slippe en kamp mot vindmøller de lite sannsynlig vil vinne. Og at rettsikkerheten har spilt fallitt, er

noe som tydeliggjøres ved at over 90 prosent av landets innsatte ikke fått hørt sin sak i en ordentlig rettsak.⁹⁸

Mandatory minimums

Grunnen for de høye tallene er "Mandatory Minimum" lovgivningen som ble innført i 1986. Denne loven reduserte dommernes innflytelse over rettsprosessen, og overlot til aktoratet den reelle straffeutmålingen (det ble fra da av statsadvokaten som klassifiserte forbrytelsen den tiltalte skulle tiltales for, og dommeren må dømme i tråd med aktors klassifisering). Dette førte til at den eneste måten en tiltalt kunne forbedre sjansene sine på, var å samarbeide med aktor. Det er derfor i dag slik at jo mer informasjon den tiltalte gir aktoratet og jo flere han tyster på, desto større sjanse er det for at statsadvokaten gir tiltalte avslag på strafferammene. Resultatet av dette har vist seg å være at det ofte er "småfiskene" i systemet — de som ikke har noen å angi, og de som ikke vet stort om noe som helst kriminelt — som får de lengste dommene, fordi de ikke har informasjon å kjøpe seg fri med.

Beslagslovene

De amerikanske beslagslovene tydeliggjør ytterligere narkotikakrigens ødeleggende effekt på rettssikkerheten. I 1978 vedtok kongressen en lov som lot DEA beslaglegge penger og annet av verdi fra folk uten at de engang trengte å tiltale de for en forbrytelse. De kunne fra da av beslaglegge bankkontoer, biler, båter, aksjer — alt de mistenkte var kjøpt med narkotikapenger. Og i 1984, med *The Comprehensive Crime Control Act*, ble disse fullmaktene utvidet ytterligere. Fra da av kunne de beslaglegge alt de ville, og det var nå opp til borgeren å bevise at de hadde anskaffet verdiene sine på lovlig vis. Gray forteller:

"The statutory scheme involving asset forfeiture is unprecedented in U.S. legal history. Not only can property be forfeited without a criminal conviction, it is estimated that about 80 percent of the people whose property is taken are not even charged with a criminal offense. Further, these laws require that the people from whom the property is seized have the burden to prove that it was *not* used to facilitate the sale of drugs or purchased with drug money. In other words, the property owners are *presumed* to be

guilty. Never before in the history of U.S. jurisprudence has the burden been placed on the individual citizens to prove their innocence. As every schoolchild knows — or should know — it is supposed to be the other way around.”⁹⁹

I tillegg til dette er alt tilrettelagt for at det skal være vanskeligst mulig for den som har mistet tingene sine å få de tilbake fra politiet: De må gjennom et heftig byråkrati — og de må *uansett* ut med rundt 200 dollar for å gjøre gjeldene sitt krav. Politiet selv får selvfølgelig også beholde mye av det de beslaglegger, og en rekke innsatsstyrker i krigen mot narkotika er både opprettet på slike midler, og avhengig av dem for å bestå.

Dette igjen resulterer i adferd som ikke kan beskrives som annet enn plyndring av borgerne. Paul og Ruth Derbacher i Connecticut fikk for eksempel beslaglagt huset sitt fordi barnebarnet deres, som de hadde oppdratt siden han var ti, hadde litt cannabis og kokain på rommet sitt¹⁰⁰. Og James Burton, en 37 år gammel mann med grønn stær, fikk — foruten ett år i fengsel — også inndratt huset sitt, som han hadde dyrket et par planter til sitt eget medisinske bruk i¹⁰¹.

James var i det minste heldig som slapp unna med livet, for mange mindre heldige mennesker blir årlig skutt og drept av politiet når de er ute på sine plyndringstokt¹⁰². Donald Scott, en halvblind 61 åring som eide en større gård i Malibu, California, var en av dem: Den 2. oktober 1992 ble han skutt ned i sitt eget hjem da bevæpnet politi tok seg inn på gården hans for å lete etter cannabisplanter. Scott derimot, hadde ingen slike planter. Og det viste seg senere at politiets iver etter å ransake gården hans, hadde mer å gjøre med deres iver etter å *beslaglegge gården* (som de i forkant hadde taksert til rundt \$5 millioner) enn noe annet¹⁰³.

Disse tilfellene er ikke unike, og dette er blitt en svært lukrativ butikk for ordensmakten. Bare mellom 1986 og 1990 beslagla justisdepartementet verdier for \$1.5 milliarder; De beholdt 95 prosent av inntektene selv, og ettersom 80 prosent av beslagene som ble gjort i 1991 var fra personer som *ikke ble tiltalt for noen forbrytelse*, er det ikke umulig at noe tilsvarende var tilfellet for perioden sett under ett¹⁰⁴. Som Thomas Lorenzi, en forsvarsadvokat også sa: “If you want to use that ‘War on Drugs’ analogy, then forfeiture is like giving the troops permission to loot.”¹⁰⁵

Foruten disse ubehagelige moralske og juridiske problemstillingene, har narkotikalovgivningen har også skapt et angiversamfunn i USA. For det er blitt

så god butikk å tyste på folk at det er oppstått en viss industri også rundt dette fenomenet. Går du for eksempel i dag på en flyplass i USA og betaler kontant, vil du mer eller mindre sikkert måtte forklare deg til politiet om *hvorfor* du betaler kontant. Og er de ikke fornøyd med forklaringen din, tar de pengene fra deg — og gir 10 prosent til den som anga deg¹⁰⁶. I følge det amerikanske TV programmet 60 minutes brukte justisdepartementet minst \$40 millioner på å betale sine informanter i løpet av et år, og jeg har sett tall som anslår at rundt 100 000 ”profesjonelle” informanter får lønningene sine derfra.

Et eksempel på hvordan denne virksomheten foregår finner vi fra Arizona, der politiet i 1989 importerte 9 tonn cannabis, som de gjennom sine egne tjenestemenn og informanter solgte videre til befolkningen. Dette gjorde det mulig for dem å inndra verdier for \$3 millioner fra de pågrepne¹⁰⁷. Men det som kanskje sier mer om gråsonene alt dette foregår i, er det faktum at hele 7 av disse 9 tonnene forsvant på gata, uten at noen kunne gjøre videre rede for det. Dan Baum forteller dette om operasjonen: ”The DEA paid a handsome informant \$73 000 to seduce innocent women into drug deals so they could be busted. Eighteen women, most with no criminal record, were tricked into prison after the informant promised them love and marriage in return for ‘one little favor.’”¹⁰⁸

Fengselssystemet

“If our drug policy were a ship, it would be called the Titanic.”

Charles Bowden.¹⁰⁹

De uheldige konsekvensene av amerikanernes satsing på straffeapparatet gjenspeiler seg allikevel kanskje klarest i fengselsstatistikkene deres. Om vi tar en titt på dem, ser vi at de statlige og føderale fengslenes fangebeholdning varierte lite fra andre verdenskrig og frem til 1980-tallet. De lå da, jevnt over, på i overkant av 100 fanger pr. 100 000 innbyggere. Men forbudsforkjempenes fremrykkelse fra 1970-tallet og frem til i dag, har ført til et enormt trykk på straffesystemet. Dette ser vi gjenspeile seg i statistikker som viser at fangebeholdningen doblet seg bare i løpet av 1980-tallet, og disse statistikkene har fortsatt sin stigning frem til i dag: USA hadde for eksempel, i 1980, rundt en halv million fanger totalt, mens de nå har nå rundt 2.4 millioner mennesker

innesperret. I denne perioden økte prosenten av narkotikadømte i føderale fengsler fra 16 prosent i 1970, til over 60 prosent i dag, og til tross for at USA har mindre enn fem prosent av verdens befolkning, sperrer de inne en-fjerdedel av verdens innsatte; Ingen andre land kan vise til noe liknende — og ikke engang Kina, med sine 1.3 millioner fanger er i nærheten.

Det må her nevnes at disse fangetallene ikke gjenspeiler en reell økning i kriminaliteten. Kriminalstatistikkene viser nemlig at den reelle kriminaliteten i USA (den som inkluderer reelle ofre) gikk ned med omtrent 25 prosent fra 1988 til 2008¹¹⁰. Økningen i fangetallene hadde i stedet med narkotikalovene å gjøre, og selskapsinteressenes press på den politiske prosessen. For selv om utviklingen på ingen måter kan sies å gagne det amerikanske folket, har satsingen på straffeapparatet økt profittmulighetene innenfor alle deler av dominansindustrien.

Isolert sett ser vi dette i ting som DEAs budsjetter, som økte fra \$65 millioner i 1972 til \$2.3 milliarder i 2007, samtidig som antallet ansatte firedoblet seg¹¹¹. Men veksten i dominansindustrien klargjøres bedre av statistikk fra *Sourcebook of Criminal Justice Statistics Online* som viser at mens amerikanerne brukte \$35 milliarder på politi- og rettssystemet sitt i 1982, var tallet steget til \$214 milliarder i 2006: Av dette gikk 100 milliarder til politi, 47 milliarder til rettvesenet, og 70 milliarder til fengselsvesenet¹¹². I tillegg kommer minst \$100 milliarder som amerikanerne årlig bruker på private sikkerhetselskaper innenlands, pluss en rekke andre utgifter folk sjelden tenker på.

Den moralske panikken som ligger til grunn for narkotikalovgivning har på dette viset ikke bare tatt livet av enhver fornuftsbasert ruspolitisk debatt, men også legitimert fremveksten av politistaten. For i kjølvannet av narkotikaforbudet har dominansinteressene fått et enormt marked å spekulere i. Bare pisseprøveindustrien i USA er verdt rundt \$300 millioner, og den private fengselsindustrien alene utgjør et marked verdt utallige milliarder (I følge The American Jail Association selv, arbeidet over 100 000 ansatte i de 3400 lokale fengslene i USA i 1994, og markedet forbundet med lokalfengslene alene var da verdt rundt \$65 milliarder¹¹³).

Krigen mot narkotika representerer på dette viset et marked verdt mange trillioner dollar om man ser profitten og budsjettene forbudet genererer

globalt. De som profiterer på forbudet har en enorm investert interesse i å opprettholde det, og samlet sett øver de et press på politikerne som gjør det svært vanskelig for dem å tale dominansinteressene imot.

Slik oppstår mekanismer som driver galskapen videre. Og et godt eksempel på forbudstilhengernes sammenblandede interesser finner man i Carlton Turner. Han var fra 1971 til 1980 (mens han var ansatt på Univeristetet i Mississippi) ansvarlig for NIDAs cannabisdyrking, og var president Reagans drug tzar fra 1981-86. Hele denne tiden var han en rabiat forbudstilhenger: Han var for dødsstraff for salg av stoffet, og da DEA sprøytet cannabisavlinger med giftstoffet Paraquat, forsvarte han handlingen med at cannabisbrukere bare fikk som fortjent om de døde av skadebildet forbundet med forgiftningen.

Samtidig som han gjorde det, prøvde Turner å tjene store penger på salg av Paraquat-testapparater (som ikke virket), og da han til slutt måtte gå av i 1986 (på grunn av hans påstander som at cannabisrøyking førte til homofili og immunforsvarssvikt — og til slutt AIDS), fortsatte han å profitere på forbudet i det private næringsliv. Han gjorde dette ved å slå seg sammen med NIDAs Robert DuPont og Pete Bensinger (to andre kjente forbudsprofitører) og sammen fikk de, takket være sine politiske kontakter, innflytelse over det meste av markedet på urinprøve-utstyr i USA¹¹⁴.

Vi ser her den korrupperende effekten som den *legale økonomien* forbundet med narkotikaforbudet skaper. For når krigsprofitørene først har fått så mye innflytelse, vil de alltid ha mer. Som de ser det, er de hele tiden avhengig av videre ekspansjon og økt innflytelse (fordi aksjekursene deres er avhengige av det), men det sier seg selv at deres ambisjoner umulig kan forenes med menneskenes interesser. Vi lever jo i en verden med begrensede muligheter for ekspansjon (det er tross alt en rund klode), og for at selskapene skal kunne vokse må de, så godt de kan, tyne oss litt mer for hver dag (mer om selskapsinteressenes problem)¹¹⁵.

For også mennesker sees som ressurser i regnestykket deres, og for å tilrettelegge for sin egen ekspansjon benytter selskapene seg av lobbyister (og annen skjult innflytelse) for å smøre hjulene i samfunnsmaskineriet i den retning som passer deres profittbehov best. Dette fører til samfunnsmekanismer som hele tiden vipper vektskålen i de store selskapenes favør. Og selv om det for enkelte kanskje fremstår som en god idé, målt i

kortsiktig vinning og børskurser, er det for samfunnet som helhet en strategi som ikke kan kalles annet enn galskap i praksis.

Ingen steder klargjøres dette bedre enn i USA, hvor man takket være dominansinteressenes innflytelse på den politiske prosessen har gjort det til butikk å kaste folk i fengsel.

Det er i det store og hele dette som ligger bak de sterkt økende fangetallene i USA de siste 30 årene. Men selv om det er god butikk for krigsprofitørene, har samfunnet ingenting å tjene på å utsette sine borgere for så destruktive omgivelser: Som kriminologer vet, forværrer det en allerede problematisk syklus, og ingenting er så lite kostnadseffektivt som å kaste ikke-voldelige borgere i fengsel (om det)¹¹⁶.

Amerikanernes stadig akselererende krig mot narkotika, fører derfor nasjonen stadig lengre på aveie. Og som følge av mekanismene selskapenes forventningspress genererer, har USA i dag flere sorte menn i fengsel enn i universitetene. Det sier seg selv hvor uheldig dette er for det amerikanske samfunnet, når man tar med i regnestykket at det koster det samme å sende én mann i fengsel (gjennomsnittelig \$23 000 i året), som det koster å sende fem til universitetet eller ti til college¹¹⁷.

Et annet eksempel som tydeliggjør det håpløse i utviklingen er California, en delstat som alene har flere innsatte enn Frankrike, England, Tyskland, Japan, Singapore, og Nederland til sammen (selv om California har rundt en-tidels så få borgere). Den sinnsyke økningen i fangetallene gjorde at hele 20 nye fengsler måtte bygges mellom 1984 og 1999 alene. Dette var syv fengsler *flere* enn delstaten frem til da hadde bygd siden den ble opprettet i 1850 — og i den samme perioden bygde de bare ett universitet.

Vi ser på slike regnestykker at det er en utvikling som en dag vil møte veggen av seg selv, for den kommer med en pris intet samfunn i lengden kan betale. Men til tross for det, har ikke de tyngste maktpolitiske aktørene evne (eller vilje) til å snu utviklingen. Det er derfor de korttenkte løsningene og kortsiktige interessene som prioriteres, og det amerikanske demokratiet er som følge av det temmelig ute å kjøre. Det ser vi, for det første, på det faktum at George Bush Jr., to ganger vant presidentskapet ved valgfusk.

Men Bush' valgseiere var i seg selv bare et symptom på dypereliggende problemer i det amerikanske samfunnet; De var et bilde på hvor korrumpert

den politiske prosessen er blitt av fascistkreftene, og vi ser hvordan narkotikaforbudet har bidratt med sitt i denne prosessen. I Florida, for eksempel, tar de fra deg stemmeretten om du blir tatt med en joint, og ved valget i 2000 ble 31 prosent av de sorte i i delstaten nektet å stemme på grunn av rullebladet sitt. Minst 13 amerikanske stater fratrar deg stemmeretten om du blir pågrepet for slike "narkotikaforbrytelser", og totalt er nå 1,4 millioner sorte (13 prosent av den sorte mannlige befolkningen) fratatt stemmeretten i USA¹¹⁸.

Ingen kan si at det amerikanske demokratiet kommer heldig ut av det, og vi skal nå se videre på narkotikalovgivningens rasistiske natur.

Narkotikalovgivningens rasistiske funksjon og konsekvens

"The war on drugs is a failure by any objective measure. It has not reduced drug consumption, the prevalence of drug-selling gangs, the production of new products for consumers, or the volume of drugs flowing into the United States. It has been successful, however, in legitimating the creation of a virtual police state in the ghettos in our cities."

William Chambliss.¹¹⁹

Seks ganger så mange amerikanere sitter fengslet i dag som for 30 år siden, og en oppsiktsvekkende høy andel av de som fengsles i USA tilhører minoritetene. Forskning fra Human Rights Watch viser at sorte fengsles for narkotikaforbrytelser 13.4 ganger så ofte som hvite¹²⁰. Og som Doris Marie Provine forteller blir det rasistiske aspektet ved narkotikalovene bare mer og mer markert:

"Striking racial differences are evident in this movement toward increasing imprisonment. In 2003, nearly 8 percent of all adult African American males in the United States were incarcerated on any given day; for young men in their late twenties, the rate is now over 12 percent. Mauer projects that an African American male born in 2001 has a 32 percent chance of imprisonment at some point in his life, compared to a 17 percent chance for a Hispanic boy and a 6 percent chance for a white boy."¹²¹

Rundt 12 prosent av alle sorte menn mellom 20 og 34 sitter i fengsel, og for hver innsatt finnes det to som er ute på prøve eller som på annen måte er

innrullet i straffeapparatet. I alt er derfor rundt 32 prosent av alle sorte menn i tjueårene underordnet strafferettssystemet.

Dette er *ikke* en naturlig konsekvens av at sorte forbryter seg mot narkotikalovgivningen oftere enn andre. Og narkotikaforbudets rasistiske fundament ser vi videre på at til tross for at sorte ikke utgjør mer enn 13 prosent av stoffbrukerne, utgjør de 35 prosent av de som arresteres for brudd på narkotikalovent, 55 prosent av de som dømmes, og 74 prosent av de som fengsles¹²². Vi ser her at sorte langt lettere dømmes i rettsystemet enn hvite — noe vi ser også ser i gjenspeile seg i dødsstraff-problematikken (flere eksempler på rasismen i narkotikalovgivningen)¹²³.

Cracklovene

Narkotikalovgivningens rasistiske form og funksjon fremgår enda klarere når vi ser på cracklovene i USA. Da dette stoffet gjorde sitt inntog på begynnelsen av 1980-tallet ble det fremstilt av media og politikere som det farligste rusmiddelet noen kunne tenke seg. Crack var, i følge dem, ikke bare umiddelbart vanedannende, men også spesielt voldsfremkallende. Pressehusene tok som vanlig alt forbudstilhengerne hadde å si om saken for god fisk, og kjørte rundt 1000 historier om saken bare i november 1986¹²⁴.

Det dramatiske tilstandsbildet som ble løftet frem vet man i ettertid var tendensiøst og lite dekkende (om crack)¹²⁵. Men til tross for at man vanskelig kan skille mellom dette stoffet og kokain, fikk crack svært eksklusiv behandling i lovgivningen, og med *The Anti Drug Abuse Act* i 1986 ble det bestemt at befatning med crack skulle straffes 100 ganger hardere enn kokain^x. Det er i det store og hele sorte menn (81 prosent i 2003) som lider under den usakelige lovgivningen, selv om crack oftere brukes av hvite.

Kritikerne av loven fremhever den derfor som det mest åpenbare eksempel på rasismen iboende i narkotikalovgivningen, og man kan ikke si at den har vært hensiktsmessig på noen måte (om dette)¹²⁶. Det eneste lovgivningen har resultert i, er en akselering av farten unge sorte menn kastes i

^xDette innebar at man får den samme straffen for 1 gram crack, som man får for 100 gram kokain. I følge denne loven skulle du sitte minst 5 år i fengsel om du ble tatt med 5 gram crack — og om du ble tatt med 50 gram, skal du sitte minst 10. Dette var allikevel ikke strengt nok for ordensmakten, og i 1988 "forbedret" man loven, slik at mengden ble satt ned fra 5 til 3 gram for andregangs forbrytelser, og fra 3 til 1 gram for tredjegangs forbrytelser.

fengsel, og en forverring av levetilstandene deres (målt ut fra innbyggertall, er det nå over fem ganger så mange sorte i amerikanske fengsler som sørafrikanerne noen gang hadde under apartheid-regimet).

Det er derfor ingen tvil om at det amerikanske rettsystemet (akkurat som narkotikalovgivningen) er åpenbart rasistisk i sin funksjon og konsekvens. Dette kan så absolutt være en ubehagelig erkjennelse å ta til seg, men om man ser nærmere på narkotikalovgivningens historie er det ingen overraskelse. Doris Marie Provine:

"[I]n looking at the relationship between race and illicit drugs in historical context, it becomes obvious that this is not so unusual. Racial minorities have always been the target of the harshest drug laws. Those who have actively promoted these laws, the moral entrepreneurs of drug legislation, have relied on racial slurs and allusions to bolster their arguments for criminal controls. The history of the debate over illicit drugs thus provides relevant context and a plausible explanation for the current legislative assault on crack cocaine. (...) Without this backdrop of racism, its hard to imagine how the United States would have settled so quickly, and so definitively, on a highly punitive, expensive approach to drug abuse, particularly as more humane, less costly alternatives have become available. Our history of embedded racism also helps to explain the public's otherwise surprising tolerance for failed policies, even in the face of the tremendous human suffering associated with incarceration."¹²⁷

I det føderale fengselssystemet sitter nå folk gjennomsnittlig 103 måneder — nesten ni år — for å ha forbrutt seg mot cracklovgivningen. Og dette er altså ikke storforbrytere, noe dommer James Gray sier mer om her:

"For example, under the Rockefeller drug laws in New York, a man named Lawrence V Cipolione, Jr. was serving a sentence of fifteen years to life for selling 2.34 ounces of cocaine to an undercover officer. Meanwhile, in the same prison, Amy Fisher was to be released after serving only four years and ten months for shooting a woman in the head, and Robert Chambers was serving a five-year sentence for a Central Park strangling. Under these circumstances, even the New York State Commissioner of Corrections was quoted as saying that 'The people doing the big time in the system really aren't the people you want doing the big time.'"¹²⁸

Mer om bak frem tilnærmelsen i straffesystemet

Vi ser her igjen hvordan den moralske panikken som ligger til grunn for lovgivningen resulterer i strafferammer som overgår langt det vi deler ut for reelle forbrytelser. Og ikke bare soner "narkotikaforbrytere" lengere dommer enn de voldelige forbryterne, men brudd på narkotikaloven er også forbundet med en rekke andre ubehageligheter som tar sikte på å ødelegge livet til folk: I motsetning til vanlige forbrytere, mister folk som blir tatt med cannabis (eller andre rusmidler) både trygdemuligheter, førerkort og utdanningsstøtte, og alt i alt er det rundt 400 samfunnsgoder de ikke lenger har rett til¹²⁹.

Disse destruktive straffetiltakene fører i det amerikanske samfunnet bare fortere mot stupet. For selv om det tilfredsstillende enkelte forbudstilhengers tilbakestående rettferdighetssans, umuliggjør de en konstruktiv samfunnsinnsats fra de straffedes side. En annen ting er at uansett hvor mange nye fengsler de bygger, så vokser arrest-ratene fortere. Fengslene er derfor alltid overstappede, og hysteriet forbundet med "narkotikaforbryterne" gjør at de prioriteres over voldsforbryterne også i soningssystemet. Dommer Gray forteller:

"Another little-known result of prison overcrowding is that wardens throughout the country are routinely forced to grant an early release to violent offenders so that nonviolent *drug* offenders can serve their sentences in full. This is true because, for the most part, federal law requires that even nonviolent drug offenders must serve their entire sentences; however there is no such law for bank robbers, kidnappers, or other violent offenders. This is a truly scandalous and unacceptable situation."¹³⁰

Den moralske panikken som preger forbudstilnærmelsen går, som vi ser, på alle områder ut over det moralske fiberet i samfunnet. Gray forteller videre:

"Every dollar spent on investigation, prosecution, and incarceration of drug users and drug dealers is a dollar that cannot be spent on the investigation, prosecution, and incarceration of other criminals. Getting 'tough' on drugs inevitably translates to getting 'soft' on all other offenses. The same thing happens when it comes to 'plea bargaining' among prosecutors, defense counsel, and the courts. Our courts are so crowded with drug cases that other defendants, including rapists and murderers, can get away with 'soft' plea bargains because prosecutors lack the time and resources to prosecute them more fully."¹³¹

Forbudstilhengerne selv liker selvfølgelig å tro at politiet bruker det meste av tiden og ressursene sine på å gå etter de store fiskene, eller som det heter, — ”de kyniske bakmennene”. Men ser vi på statistikkene forteller de en helt annen historie. Project Censored, en organisasjon som hvert år dokumenterer viktige nyheter som de store mediekanalene forbigår i stillhet, fortalte at antallet pågrepne for cannabisforbrytelser i 2006 steg med over 5.5 prosent fra året før, og at av 829,627 arresterte, var hele 89 prosent for besittelse — ikke salg eller tilvirkning¹³². Denne økningen er heller ikke noe nytt. Tallene har steget dramatisk fra tiår til tiår, og bare siden 1991 har antallet arresterte for cannabisbesittelse økt med nesten 300 prosent¹³³. I følge Allen St. Pierre, daglig leder ved the National Organization for Reform of Marijuana Laws (NORML), har over 8 millioner amerikanere blitt pågrepet for cannabisforbrytelser de siste 10 årene, og selv om hvite er hyppigere brukere av stoffet enn latinamerikanere og sorte, var 83 prosent av de arresterte brukere med sort eller latinamerikansk bakgrunn.

Denne forfølgelsen av cannabisbrukerne tvinger i sin tur stadig flere inn i rehabiliteringsprogrammer de ikke egentlig er interessert i — og heller ikke har behov for. Og de stigende rehabiliteringsstatistikkene bruker igjen forbudstilhengerne, i sin ignoranse, til å dyrke fiendebildet tilknyttet cannabis mot nye høyder. Paul Armentano, en av lederne i NORML:

“According to the most recent state and national statistics, up to 70 percent of all individuals in drug treatment for pot are now placed there by the criminal justice system. Of those enrolled in treatment, more than one in three hadn’t even used marijuana in the thirty days prior to their admission. Yet, disingenuously, the White House argues that these rising admission rates justify the need to continue arresting cannabis users — despite the fact that it is the policy, not the drug itself — that is actually fueling the spike in drug treatment.”¹³⁴

Det amerikanske samfunnet bruker (i følge Project censored) mellom \$10-12 milliarder årlig på å håndheve cannabislovgivningen, og dette er altså resultatet.

Vi ser ut fra slike tall og tilstander hvor viktig den sosiale kontroll er for håndheverne av narkotikaforbudet, og hvilken prioritet politiet tillegger staffeforfølgelsen av harmløse borgere. Det er imidlertid en tilnærming som

på ingen måter kan forsvares ut fra de uttalte målene med narkotikaforbudet, og som bare kan forklares ut fra den styrende klasses skjulte motivasjon for forbudet.

Krigen mot narkotikas ubehjelpelighet

“It's not a stretch to conclude that our Draconian approach to drug use is the most injurious domestic policy since slavery.”

Norm Stamper, politimann i 34 år.¹³⁵

Så hva har amerikanerne egentlig fått ut av politistaten sin? Har de hundrevis av milliarder de har brukt på opprettelsen av den redusert problembildet forbundet med de illegale stoffene? Har den lyktes i å redusere bruk, tilgjengelighet, eller noe annet av viktighet?

Nei.

På ingen områder kan man si den eskalerende forbudslinjen har vært godt for noe (mer om det)¹³⁶. Poliitiorganisasjonen Law Enforcement Against Prohibition (LEAP) og Criminal Justice Policy Foundation (CJPF) tar et oppgjør med forbudslinjens troverdighet slik:

“After spending a trillion tax dollars and making 39 million arrests for nonviolent drug offenses, drugs are now generally cheaper, more potent and easier for our children to access than they were 40 years ago at the beginning of the ‘drug war’. Whenever we attempt to confront our very real drug problems with the brute force of prohibition, we make little progress. The few who have been helped are greatly exceeded by the millions who have been hurt, all while precious resources and opportunities are squandered in the process.

According to the federal government, in the decade preceding the start of the war, 4 million people in the United States above the age of 12 had used an illegal drug in their lifetime (2 percent of the population). By 2007, the government revealed that 114 million people above the age of 12 had tried an illegal drug (46 percent of that population), an increase of 2,850 percent. Drug use became a badge of rebellion, although very widely worn. According to the World Health Organization, the United States has the highest rates of marijuana and cocaine use in the world, despite our having some of the harshest penalties. Drugs have become more concentrated and potent, a natural result of the costs involved in avoiding law enforcement. The average purity of cocaine at retail increased from 40 percent pure in 1981 to 70 percent pure in

2003, while its wholesale cost dropped by 84 percent over the same period. The purity of street-level heroin nearly tripled, while its wholesale cost has dropped by more than 86 percent. The homicide rate skyrocketed through the 1970s and 1980s, corresponding with increasing expenditures on enforcing prohibition.”¹³⁷

Dommer John Curtin beskriver strategiens ubehjelpelighet slik:

“In spite of the expenditure of billions of dollars, we have failed to reduce consumption, to reduce violent crime, to cut importation, and to lessen the huge profits gained by organized criminals. We have repeated the mistakes of Prohibition with far more serious consequences. Criminal sanction has made for increased drug use rather than opposite.”¹³⁸

Og dommer James Gray oppsummerer utviklingen:

“The War on Drugs has resulted in the loss of more civil liberties protections than has any other phenomenon in our history. Instead of being shielded, our children are being recruited into a lifestyle of drug selling and drug usage by the current system. And revolutionaries and insurgents abroad are using money procured from the illegal sale of drugs to undermine legitimate governments all over the world. We could not have achieved worse results if we had tried.”¹³⁹

Disse tjenestemennene er langt fra alene i sin kritikk. Gray forteller videre:

“Our current Drug Prohibition policy is centered around the criminal justice system, in which we judges are required to play a significant role. There may be a few judges in this country who believe that our current drug policy is working, but they are surely a small minority. (...) I have had many private conversations on this subject with other judges, who know that the war on drugs have failed (...). But just like many politicians and law enforcement officers, judges are also concerned about undermining their effectiveness or exposing themselves to an electoral challenge by addressing this issue publicly.”¹⁴⁰

Føderale myndigheter anslo i 1993 at rundt 50 av 680 veteran-dommere (senior Judges) nektet å høre narkotikasaker, — et tall som sier noe om hvilke samvittighetskvaler som er forbundet med håndhevelsen av lovene. Vanlige dommere har ikke muligheten til å nekte, og får sparken om de forsøker seg på

det samme. Men til tross for systemkraftens forventninger til dem øker hele tiden motstanden mot loven i tjenestemennenes egne rekker.

Nye trender mot legalisering i USA

“The prestige of government has undoubtedly been lowered considerably by the Prohibition law. For nothing is more destructive of respect of the government and the law of the land, than passing laws which cannot be enforced. It is an open secret that the dangerous increase of crime in this country is closely connected with this.”

Albert Einstein.¹⁴¹

Den økende motstanden mot forbudslinjen er igjen en naturlig konsekvens av krigen mot narkotikas ubehjelpelighet. For selv om USAs borgere er underlagt et omfattende propagandaapparat som hele tiden forsøker å innbille dem at forbudslinjen er eneste forsvarlige vei å gå, blir forbudstilhengernes løgner hele tiden bare tydeligere, ettersom forbudsprosjektet skrider frem.

Ingen steder tydeliggjøres hykleriet forbundet med håndhevelsen av lovene som i USA. Og derfor har de, som andre land, også fått en sterk og reflektert opposisjon blant oppegående offentlige tjenestemenn. En rekke organisasjoner bidrar til å belyse problembildet, og en av dem er Law Enforcement Against Prohibition (LEAP) som jeg nevnte ovenfor. De har i dag rundt 30 000 medlemmer, og beskrev i 2008 trendbildet i USA slik:

“Recent polls show that 67% of police chiefs and 76% of the public agree that the ‘war on drugs’ is a failure. Thirteen states have legalized medical marijuana despite dire warnings of a floodgate effect from this ‘loophole’ in the prohibition. And in not one of those states did youthful marijuana subsequently increase. Just last month, despite predictably dramatic opposition, voters in Massachusetts overwhelmingly approved a ballot question decriminalizing possession of up to an ounce of marijuana. The warnings of the prohibitionists are increasingly shrill, increasingly desperate, increasingly ignored.”¹⁴²

De stadig større summene som statsmakten bruker på å overbevise folket om at narkotikaforbudet er en god idé, har lenge bremsset legaliseringstilhengernes oppslutning. Men informasjonsbildet ONDCP

formidler er i dag så utdatert at dets effekt på ungdommen er det motsatte av det avsenderen ønsker, og den moralske panikken som kampanjene deres bunner i er etterhvert blitt så gjennomslukt at forbudstilhengernes siste rest av troverdighet står på spill. Påstandene deres motsies av en stadig større mengde dokumentert forskning, og stadig flere organisasjoner og tidsskrifter i USA markerer sin motstand mot forbudspolitikken (om det)¹⁴³.

Den folkelige motstanden mot lovene begynner derfor også å bre om seg, og kan ikke lenger ties i hjel av forbudstilhengerne. Gode tegn i tiden er at ordførerne i Newark og San Francisco, begge har holdt pressekonferanser hvor de informerer om at krigen mot narkotika må stanses før den ødelegger byene deres totalt¹⁴⁴. Og Washington post rapporterer i nettutgaven sin (den 23. november 2009) at 44 prosent av befolkningen nå er for legalisering av cannabis: Dette er 13 prosent flere enn det var ved årtusenskiftet, og i det vestlige USA er allerede 53 prosent av befolkningen for legalisering av dette stoffet. California leder vei, og ved valget til høsten 2010 skal borgerne endelig få stemme over legaliseringsspørsmålet.

Det blir spennende å se hvordan det går. Og det er mye som tyder på at ruspolitikken, med dette valget, er i ferd over i en annen sfære i delstaten. For det er i dag bare ignoranse som opprettholder forbudet. Og det vil bli vanskelig for korrupte offentlige tjenestemenn å advare mot en legaliserings konsekvenser, når deres argumenter for lengst er kjent døde og maktesløse, og det er et erkjent faktum at delstaten kan spare \$1.3 milliarder på skattlegging av handelen. Som James Gray nevner her er det derfor kun et spørsmål om tid før narkotikalovene forsvinner:

*“Our country will someday change to a materially different drug policy. I do not know when, and I do not know to what; but there will definitely be a substantive change. Within a few years of this change, we will look back in astonishment that we allowed our former policy to persist for so long, much as we look back now on slavery, or Jim Crow laws, or the days when women were prohibited from voting — and we will wish fervently that we had not waited so long to abandon these failed and destructive policies.”*¹⁴⁵

Forbudstilhengernes motstand mot fornyelsen

Forbudstilhengerne vil så klart si at de har sitt på det tørre oppi dette: De vil si at de hele tiden har støttet seg på forskningsbildet som har vært tilgjengelig, og at de selv har gjort så godt de kan for å bidra til å klarlegge problemstillingen. Men som vi har vært inne på, har forskningsbildet vært forvridd i forbudstilhengernes favør, og som vi har sett har de så langt som mulig avstått fra debatten på grunn av "signaleffekten". Det har derfor bare vært forbudstilhengernes overlagte ignoranse, de enorme budsjettene deres, samt folks overdrevne tillit til sine autoriteter, som har muliggjort det ensidige fokuset på problembildet frem til i dag. Dommer Gray forteller her hvordan forbudsforkjemperne har styrt unna enhver informert debatt:

"Talk to someone who has attempted to organize a public *discussion*, as opposed to a speech about our drug policy, and you will find that public officials favoring the continuation of our drug policies will almost never attend. This has happened to me on many occasions. For example, at the meeting of the World Affairs Council in Orange County, General McCaffrey was invited to participate in a debate on drug policy. He responded that he did not have time to be involved in a debate — but he did have time to give a speech. The same thing happened when Dr. Lee Brown, the Drug Czar under President Bush, spoke at a drug policy forum at the Harvard Law School. Without taking any questions, he left the hall and went downstairs to talk to the press. Since I was scheduled to speak directly after Dr. Brown, I offered half of my time to him if he would only stay and answer questions from the audience present. He refused."¹⁴⁶

James Ostrowski, viseforman i New York County Lawyers Association Committee on Law Reform, påpeker forbudstilhengernes manglende evne (eller vilje) til å forsvare sitt ståsted slik:

"In 1988, I wrote to Vice President George Bush, then head of the South Florida Drug Task Force; to Education Secretary William Bennett; to Assistant Secretary of State for Drug Policy Ann Wroblewski; to White House drug policy adviser Dr. Donald I. McDonald; and to the public information directors of the Federal Bureau of Investigation, Drug Enforcement Administration, General Accounting Office, National Institute of Justice, and National Institute on Drug Abuse. None of these officials was able to cite any study that demonstrated the beneficial effects of drug prohibition when weighed against its costs. The leaders of the war on drugs are apparently unable to defend on rational

cost-benefit grounds their 70-year-old policy, which costs nearly \$10 billion per year (out of pocket), imprisons 75,000 Americans, and fills our cities with violent crime.”¹⁴⁷

Som vi ser, har forbudstilhengerne opp gjennom årene ”vunnet” debatten ved å avstå fra den, og bare på dette viset har de lyktes å mørklegge fornuftige argumenter og mottiltak frem til i dag.

Selv om forbudstilhengerne, på sin side, alltid vil gjøre gjeldende de mest altruistiske motiver for sitt ståsted, er det derfor lite som tyder på at de er så oppriktige som de gir uttrykk for: Om det virkelig var slik at de trodde på sitt ståsteds fortrefelighet, ville de ikke ha noen problemer med å møte til en informert debatt og svare for seg, og de ville aldri stilt seg selv og sin sak i et så pinlig lys, som deres oppførsel de siste 50 årene har vist.

Det sier nemlig seg selv at en så ignorant tilnærmelse vanskelig kan fremstå som en velment sak, når vi vet med hvilken iver forbudstilhengerne har omgått faktabildet forbundet med konsekvensbildet av strategien deres. Og når vi tar en titt på spillet bak den politiske fasaden (og den investerte interesse det bestående har i forhold til opprettholdelsen av forbudet) er det klart at denne strategien har fått fortsette i så lang tid, — *ikke fordi våre politikere ikke visste bedre*, men fordi deres valg av ståsted gjennomgående har vært motivert av andre hensyn enn folkets beste.

Byråkratenes investerte interesse

"When a private enterprise fails, it is closed down; when a government enterprise fails, it is expanded. Isn't that exactly what's been happening with drugs?"

Milton Friedman.

Vi har allerede sett hvordan politikken formes i de store selskapenes interesser, og vi skal nå se hvordan også byråkratene har vært uunnværlige pådrivere i denne prosessen. For den tilbakestående ruspolitiske strategien har ikke fungert så verst for de som kjempet den frem: Budsjettene deres har økt kraftig fra år til år, og det har også profitten til de som tjener på forbudet.

Det skinner altså rimelig lett igjennom at krigen mot narkotika handler om noe helt annet enn hva forbudstilhengerne selv vanligvis gir uttrykk for, og Peter Moskos, en professor i sosiologi, bekrefter det innlysende her: “The war

on drugs is not about saving lives or stopping crime. It's about yesteryear's ideologues and future profits from prison jobs, asset forfeiture, court overtime pay, and federal largess.”¹⁴⁸

Som Moskos er inne på her, har det byråkratiske maskineriet nærret seg på krigen mot narkotika i over 50 år, og våre byråkrater er for lengst blitt avhengig av krigens budsjetter for å overleve. Det har derfor vært rimelig tabubelagt i byråkratenes egne rekker å trekke forbudslinjens fortreffelighet i tvil. Og selv om de ”gode gamle dager” nå er forbi, og forbudstilhengerne ikke lenger kan sole seg i glansen av sitt ignorante ståsted alene, er det nok av systemaktører der ute som er villig til å legge skam til skade i håp om å sanke noen billige politiske poeng. En god rapport som sier mer om bak frem tilnærmelsen, er *Rationalizing Drug Policy*:

“In a representative democracy there is a tendency to expect that public opinion drives drug policy. This is not the case, as ‘every detailed study of the emergence of legal norms has consistently shown the immense importance of interest-group activity, *not the ‘public interest,’* as the critical variable.’ Drug war, the excessive application of enforcement that aggravates rather than mitigates the social consequences of drug use, is waged because it is in the interests of particular politically influential groups, including law enforcement bureaucracies and public officials.”¹⁴⁹

Vi skal nå se hvordan dominansinteressene og det amerikanske byråkratiet har funnet felles sak i forbudslinjen. Og når byråkratenes rolle skal klarlegges, er det naturlig å se litt nærmere på ONDCP.

ONDCP

The Office of National Drug Control Policy er den amerikanske regjeringens overordnede innsatsgruppe i krigen mot narkotika. Den ble opprettet i 1988, og det er denne organisasjonen som har ansvaret for å samordne de forskjellige etatenes tiltak til et mest mulig effektivt hele. Det er i seg selv interessant at forbudslinjen fikk skure i så mange år før en føderal etat fikk ansvaret for strategien og resultatene. Men mer interessant er det hvordan ONDCP har ivare tatt oppgaven sin.

Da organisasjonen kom til verden gjennom *the Anti Drug Abuse Act* i 1988, ble den fremstilt som regjeringens spydspiss i kampen mot narkotikaen. ONDCP skulle effektivisere krigen som aldri før, og det uttalte målet politikerne

satte seg ved opprettelsen var et narkotikafritt samfunn innen 1995. Dette skulle ONDCP ta seg av, og derfor fikk de kun mandat til å utøve sitt virke i fem år (ettersom krigen mot narkotika innen da skulle være over). Nå gikk det som kjent ikke slik, og derfor har organisasjonens mandat blitt forlenget gang på gang siden det (i 1994, 1998, 2003, og 2008). De møter årlig for kongressen for å oppsummere arbeidet sitt og fremskrittene de gjør, — og hvert år lar politikerne seg blende av løftene og luftslottene deres (om ONDCPs misvisende statistikker og konklusjoner)¹⁵⁰.

Vi så eksempel på det den 16. juni 1999, da President Clintons narkotikatsar Barry McCaffrey vitnet for *the Government reform and oversight Committee*. Her beskrev han regjeringens innsats og strategi som svært vellykket, samtidig som han la frem strategien for hvordan ONDCP, over de neste ti årene, ville halvere narkotikabruken og problemene forbundet med dem. Han forsikret kongressen om at forbudslinjen var den eneste veien å gå, og brukte Nederland som eksempel:

”If the Dutch experience with drugs is an appropriate model at all, it is because it illustrates the harms that result from increased tolerance of illegal drugs. This conclusion was brought home to all of us from the Office of National Drug Control Policy who traveled to the Netherlands in July of 1998 to gain a better understanding of the Dutch approach.

(...) Proponents of legalization argue that the Dutch experience provides a model for a ‘softer approach’ to fighting drug use. Upon close examination the pitfalls of the Dutch experience offer more than ample evidence to dissuade the United States from adopting the drug policies of the Netherlands. Instead the Dutch example clearly argues in favor of continuing the balanced U.S. approach, which is producing results.”

Nå har vi jo allerede sett hvordan politikere som McCaffrey går frem for å svartmale tilstandsbildet i Nederland. Og vi har også sett hvordan USA sammenlignbart kommer langt verre ut (mer om det)¹⁵¹. Det er derfor vanskelig å unngå å komme til den konklusjonen at McCaffrey lyver med overlegg for kongressmedlemmene når han forteller dem dette. For ikke bare har amerikanerne en langt høyere brukerprosent enn i Nederland: Den eskalerende kriminaliseringen har også medført et langt verre problembilde forbundet med bruken. Forskjellene er så tydelige at McCaffrey og hans likemenn ikke kan late som om de ikke vet det. Men fordi ingen våger å si sannheten om

forbudslinjens katastrofale bak frem tilnærmede, fortsetter dette skuespillet år etter år.

På dette viset, takket være ONDCPs løgner og den seriekoblede ansvarsfraskrivelsen til de tjenestemennene som burde tatt et oppgjør med dem, økte budsjettene til ONCDP fra en milliard dollar i 1980 til 17 milliarder i 1998. Dette representerer en ganske fantastisk økning, i og med at man ikke på noen måte kan si at innsatsen deres har vært godt for noe^x. Men igjen, som fengselslegen Theodore Dalrymple sier om saken:

”[W]here bureaucracies are concerned, nothing succeeds like failure. For example, the budget for the National Institute of Drug Abuse increased by 16.2 percent from 2001 to 2002 alone, which would be quite a creditable performance if it had been a purely commercial enterprise. \$126,390,000 was added to its budget in the period, but it would be a brave or foolhardy man who asserted that a single drug addict stopped, or ever will stop, taking drugs because of this extra funding. Nor would you have to be Nostradamus to predict that the budget will keep growing, however many or few drug addicts there are, unless of course there is a general economic collapse necessitating drastic budgetary retrenchment. What one can say with a fair degree of certainty is that the funding of the NIDA will remain sturdily independent of the importance or usefulness of its findings, and of the social importance or otherwise of the problem it addresses. The bureaucratic solution to waste is always more waste.”¹⁵²

Konsekvensene av en usaklig politikk: målsetninger som aldri nås

Vi har nå fått et ganske godt overblikk over narkotikapolitikken utvikling i fire vestlige land. Vi har sett en rekke eksempler på de uheldige samfunnsmessige konsekvensene forbudslinjen fører med seg, og det er da også et tegn i tiden at stadig flere land går vekk fra den fundamentalistiske målsetningen om et narkotikafritt samfunn. Dette er naturlig, ettersom forbudstilhengernes forsøk på å utradere de illegale stoffene har vist håpløsheten forbundet med forbudsstrategien for alle som vil se: At idealet om et narkotikafritt samfunn er

^xDe kan ikke si at de har lykkes påvirke etterspørselen, og det er i tillegg klart at de heller ikke har vært heldige på tilbudssiden: Dette er de to områdene dagens narkotikapolitikk foregir å skulle gjøre noe med, og det er i dag klart at dagens narkotikapolitiske tilnærmede med flere tusen prosentøkning i budsjetter og utgifter til dominansindustrien, samt en mangedobling av fangetallene sånn sett må kunne oppsummeres som selve definisjonen på en mislykket politikk.

et menneskefiendtlig ideal, ser vi på forbudets samfunnsmessige funksjon og konsekvenser. Og at det er et urealistisk ideal, ser vi på hvordan forbudsforkjemperne stadig må gi tapt overfor sine uttalte målsetninger og ambisjoner.

For siden 1960-tallet har de med friskt pågangsmot vedtatt slike resolusjoner som i løpet av et visst fremtidsperspektiv har tatt sikte på et narkotikafritt samfunn. Vi så det første eksempel på det i 1961, da Singelkonvensjonen ble vedtatt i FN, og forbudstilhengerne mente da at de ville lykkes i å fjerne de illegale stoffene fra jordens overflate i løpet av 25 år. Slik gikk det som kjent ikke, og derfor vedtok forbudstilhengerne de samme luftige ambisjoner igjen i 1998: De vedtok da målsetningen om et narkotikafritt samfunn innen 2008, og redaktørene i den canadiske avisen *Ottawa Citizen* benyttet samtidig anledningen til å poengtere idiotien:

“Today in New York City, an act of almost indescribable stupidity will be committed. Eighteen years after Ronald Reagan announced he would stamp out drugs, the ‘War on Drugs’ will be declared once again. This time the United Nations will play the fool, with an announcement of the most ambitious international anti-drug program ever. (...) The stated goal of the UN plan: To eradicate the world’s entire production of heroin, cocaine, and marijuana in 10 years. (...) What about Canada? As always, the federal government is clambering onto the bandwagon and cheering on the war. Since the Trudeau years, it has seldom given serious thought to drug policy, preferring instead to follow whatever variation on failure is being proposed. That, sadly, is true of most of the world’s nations. Sense and experience are ignored, folly is repeated, and the War on Drugs becomes a war on reason itself.”¹⁵³

At dette ville feile totalt, kunne altså enhver som hadde et begrep om narkotikapolitikkens realiteter fortalt forbudsforkjemperne. Men uansett hvor åpenbart det er at de med sin tilnærmelse bare evner å gjøre vondt verre, ville byråkratene i FN eller andre steder aldri lyttet. For til tross for at vi i dag er lenger unna det narkotikafrie samfunnsidealet enn noen gang, konkluderte The United Nations Office on Drugs and Crime (UNODC) i 2008 med at de hadde all grunn til å si seg fornøyd med fremskrittene de hadde gjort siden da^x.

^xUNODC er organet som er oppnevnt til å føre krigen på vegne av FN, og kan sånn sett sammenlignes med ONDCPs funksjon internt i USA. Selv om FN selv konkluderte med at alt var i orden med fremdriften og målsetningene, konkluderte en uavhengig rapport finansiert av EU (Reuter-Trautmann rapporten) med det motsatte. Og *Rewriting history; A response to*

Organisasjonens leder, Antonio Maria Costa, innrømmet i og for seg at målsetningen fra 1998 ikke var nådd, men han så ikke dette som noe nederlag for strategien, for som han sa, ville alt vært så mye verre om det ikke var for deres heltemodige innsats i krigen mot narkotika¹⁵⁴.

Noen videre konsekvenser for politikken fikk FNs egen evaluering altså ikke, for forbudstilhengerne har ikke råd til å se nærmere på rasjonaliteten bak sitt prosjekt. En ærlig titt på saken, ville inkludere selvransakelser de ikke vil gå nærmere inn på, og forbudstilhengerne sørger ved derfor, når de skal vurdere sitt eget korstogs vellykkethet, bare for å anta et tilstrekkelig navlebeskuende perspektiv; Med utgangspunkt i dette (og håndplukket informasjon) finner de lyspunkter som de bruker til å argumentere for at de nå er på riktig vei — og at alt de trenger videre, bare *er økte budsjetter og nye fullmakter* for å vinne krigen fullstendig. Om det er noen videre problemer, kan de alltid beskylde legaliseringstilhengerne og andre samfunnsfiendtlige elementer for det, og slik kan de få hva som helst til å fremstå som en suksess, i alle fall overfor seg selv.

På dette viset har forbudstilhengerne holdt på frem til i dag: Ambisiøse målsetninger om et narkotikafritt samfunn fastslås med stor byråkratisk selvtillitt og bravur. Og når så fremtiden innhenter forbudstilhengerne, og de ikke kan vise til noe i nærheten av resultatene de forespeilte oss, løser de problemet ved å ignorere alle tegn på fallitt.

Dette har, som vi ser, vært essensen i en syklus som har gjentatt seg siden narkotikalovenes tilblivelse, og vi skal nå se hvordan FNs narkotikapolitiske organisasjoner har bidratt til opprettholdelsen av det bestående.

FN systemet — den overordnede bevareren av det bestående

“In the past UNODC and its predecessor organizations have not been transparent in handling evidence and at times they have actually manipulated and twisted the evidence to portray a mistaken vision of the drug phenomena. Furthermore, many

the 2008 World Drug Report (TNI Drug Policy Briefing nr. 26, June 2008) plukker fra hverandre UNODCs påstander og troverdighet.

important issues discussed and policies questioned informally by its staff, have been taboo to discuss openly.”

Francisco E. Thoumi & Jorrit E.M. Kamminga.¹⁵⁵

Når det kommer til byråkratiets motstand mot forandring er en titt på FNs narkotikapolitiske organer obligatorisk. De sentrale instansene i denne sammenheng er The International Narcotics Control Board (INCB) som ble etablert i 1968, samt The United Nations Office on Drugs and Crime (UNODC). INCB er organisasjonen som er ansvarlig for å overse FNs krig mot narkotika og enkeltstatenes implementering av narkotikakonvensjonene, mens UNODC er det overordnede kontoret INCB er en del av.

Var det ikke for disse organisasjonenes virksomhet ville forbudslinjen for lengst gitt tapt. De har brukt sin makt og innflytelse til å kvele all saklig debatt rundt de narkotikapolitiske spørsmålene, og slått hardt ned på enkeltland som truer deres fundamentalistiske tilnærming. Møtene de holder er hemmelige, og ingenting av hva som skjer på dem blir publisert. Alt dette har de også blitt rikelig kritisert for av organisasjoner og personer som er ruspolitisk engasjert i fornyelsen. Peter Cohen sa for eksempel dette om dem da han var leder for Amsterdams Drug Research Project:

“I can not stress enough the importance of the behaviour of large international bodies. Up till now they acted as the divine global executioners of — mostly American instigated — debilitating international treaties. Only when state representatives in the working committees of these bodies are no longer selected from the blind and faithful, can some of the real world enter these bureaucratic fortresses.

We do need some fresh air in these international bodies, otherwise nations that simply ask questions and request data will have no chance. This means that researchers intent on change in the drug control system will have to do the work, to expose these bodies as Ivory Towers developing a stone-age ideology, ‘Prohibitionism,’ that has become a real material force. It not only kills thousands of people each year, it has given birth to the largest criminal network the world has ever seen. But far more serious is the possibility that Prohibitionism becomes a vehicle for fascism, as many drug workers in the U.S. have pointed out to me.”¹⁵⁶

Som Cohen påpeker her, utgjør INCBs og UNODCs overlagte ignoranse en trussel mot verdens borgere. Utad gir de inntrykk av å være interessert i debatt med sivile organisasjoner og andre som arbeider for en fornuftsbasert

ruspolitikk, men i praksis gjør de så godt de kan for å trenere fremveksten av en oppegående politikk på området. Denne Beckley Foundation rapporten sier mer om det:

”The INCB has claimed, incorrectly, that it is ‘unique in international relations,’ and has used this position to justify working methods that are out of step with the rest of the UN system, including the similarly constituted human rights treaty bodies. All meetings are conducted in secret. None of its letters to governments nor are any minutes of its meetings are published. As noted above, the Board expressly refuses to engage with civil society and has also publicly stated that it will not discuss human rights, despite the specific mention of human rights protection in the 1988 drug convention and the prominence of human rights in the Charter of the United Nations.”¹⁵⁷

I tillegg til disse åpenbare manglene, er organisasjonene utformet på en slik måte at meningsfulle reformer i deres regi er umulig. Dette fordi 90 prosent av midlene UNODC forvalter er øremerkede og kommer fra giverland som tviholder på en repressiv narkotikapolitikk¹⁵⁸, samt fordi de fleste ansatte har kontrakter på mellom 6 måneder og et år, noe som gjør det vanskelig for medlemmene å presse på for fornyelse¹⁵⁹.

Dette er problemer som sjelden omtales. Men den interne misnøyen de genererer så vi eksempel på på slutten av 1990-tallet, da flere ansatte beskyldte ledelsen i organisasjonen for misbruk av midler og autoritet. Det endte med at lederen for organisasjonen trakk seg i 2001, og organisasjonen ble i kjølvannet av episoden underlagt reformer som skulle sørge for større fleksibilitet og åpenhet i narkotikapolitiske spørsmål. Disse reformene var imidlertid svært overfladiske og kan sammenlignes med å putte sminke på et lik. For ser man på praksis siden da, er det ingenting som tyder på at organisasjonen er blitt mer åpen for debatt: Den forsvaret fortsatt en utdatert og menneskefiendtlig ruspolitikk, og gjør fortsatt hva den kan for å kvele en reflektert debatt.

Byråkratene i INCB og UNODC har derfor lenge vært ute etter Nederland, noe vi så eksempel på i 1982, da INCBs president skrev et brev til landets statsminister hvor han beklaget seg over nederlendernes vilkårlige og usakelige tolkning av Singelkonvensjonen: Han hevdet at Nederlands skille mellom harde og myke stoffer var ”somewhat artificial and arbitrary, and [that this] might lead to misunderstandings which in turn carries the risk of undermining the

Conventions.”¹⁶⁰ Han oppfordret således regjeringen til å ta kritikken alvorlig, og til å innordne seg INCBs tolkning av konvensjonene.

Nå har vi jo allerede sett at det er Nederland og ikke INCB som har sitt på det tørre ruspolitisk. Og et klarere eksempel på selvmotsigelsene forbudstilhengerne baserer argumentet sitt på er vanskelig å finne. For det er INCBs tolkning av de forskjellige rusmidlenes kvaliteter og egenskaper som ikke henger på greip — og det er for å *bøte på skadene av deres urasjonelle politikk*, at Nederland har opprettet et skille mellom de harde og myke stoffene. INCBs president irriterer seg, med andre ord, over at Nederland *ikke* vil underordne seg INCBs blinde ignoranse, fordi han (som alle andre svindlere og overgriperere) frykter eksemplets makt — og hva det igjen vil gjøre med deres autoritet.

Man skulle kanskje tro at representanter for en organisasjon som er opprettet på et så skjevt fundament som INCB er, ville forholde seg til den ruspolitiske debatten med en viss ydmykhet. Men dette har forbudstilhengerne som sagt ikke råd til å unne seg, og derfor kunne organisasjonens president, Dr Schroeder, fortelle nederlenderne følgende under et TV intervju hvor intervjueren påpekte at landets ruspolitikk faktisk virket bedre enn andres: "I'm not really interested if it's working or not working. What I'm interested in is what you are doing within the lines of the international treaty. That's what we have to check. We're not really interested if it works or not."¹⁶¹

Som vi ser her innrømmer INCBs president åpent at han som leder av organisasjonen ikke er interessert i konsekvensbildet som det irrasjonelle skillet mellom legale og illegale rusmidler påfører samfunnsstoffet. Det er fra hans side en temmelig drøy påstand, for han kan ikke innta denne posisjonen uten samtidig å stille seg åpen for strafferettslige konsekvenser: Han er tross alt en offentlig tjenestemann, og sånn sett ansvarlig for konsekvensbildet av politikken han påtvinger verdens enkeltland. Og så lenge det er klart at narkotikaforbudet påfører samfunnet en masse død og lidelse som ellers ikke ville funnet sted, kan han holdes ansvarlig for det.

Jeg er klar over at tanken er fremmed for mange, men det ville så absolutt ikke være å ta for hardt i å overlate de offentlige tjenestemennene som inntar denne overlatt ignorante posisjonen til straffeapparatet. Slike tjenestemenns arroganse og vilje til å beile for ethvert overgrepssystem har besørget langt mer død og lidelse enn kriger vanligvis gjør, og det er spesielt

sant når vi ser på krigen mot narkotika. Den har pågått i 50 år nå, under FNs narkotikapolitiske instansers overoppsyn, og sett ut fra all den død og fordervelse som må sees som en konsekvens av forbudslinjen, er det naturlig å sidestille INCB og UNODCs rolle i dette med tidligere tiders overgrepstinstitusjoner som Pavekontoret (kongregasjonen for tros læren). Det var dette kontoret som var ansvarlig for inkvisisjonen, og jeg viser i bokens siste kapittel at de underliggende mekanismene bak begge kampanjer, i det store og hele er de samme. Parallellene vil klargjøres ytterligere etter hvert som leseren beveger seg gjennom de neste delene av boken. Men narkotikakrigens konsekvenser har ikke preget landene i Latin Amerika noe mindre uheldig de siste femti år, enn hva inkvisisjonen evnet å gjøre på tilnærmet vis.

INCBs oppførsel sendte da også et gys nedover ryggen på offentlige tjenestemenn og borgere i Bolivia og Peru, da de i 2007 kritiserte landenes politikk i forhold til kokaplanten. Dette er nok en plante som har blitt kriminalisert på falsk grunnlag, og som et ledd i koloniseringen av Latin Amerika (om kriminaliseringen av kokaplanten)¹⁶². Og utgangspunktet for konflikten har å gjøre med at disse landene ikke lenger finner seg i å være underkastet en overnasjonal prosess som ikke tillater rasjonelle argumenter innpass.

For selv om problembildet forbundet med kokaplanten alt i alt er mer marginalt enn for eksempel tilsvarende kan sies å være om kaffeplanten (om kaffe)¹⁶³ hevder INCB, på sin side, at bruken fremkaller rusavhengighet (om kokaplanten)¹⁶⁴. Dette er imidlertid påstander INCB ikke har grunnlag for, og du kan selv tenke deg hvor fornøyd kaffedrikkere her i vesten ville bli, om de fikk beskjed om at det var noe de måtte slutte med på grunn av nye direktiver fra byråkratene i FN. Det sier seg selv at folk ville be disse byråkratene ryke og reise, og det er sånn sett ikke stort lettere å overbevise befolkningen i Andesregionen om kokabladdets forferdelige virkning og effekt i dag, enn det var å overbevise dem om kristendommens- og den spanske kongens fortreffelighet for 500 år siden.

DEL 2: PROBLEMBILDET

FORBUNDET MED DE FORSKJELLIGE STOFFENE

“Current drug laws are the product of society’s fears and prejudices and would certainly strike an unbiased observer as irrational, if not insane.”

Andrew Weil. M.D.¹⁶⁵

Den rådende ruspolitiske forvirring

Vi har gjennom bokens første del fått et overblikk over dagens narkotikapolitiske tilstandsbilde: Vi har fått en grei oversikt over utviklingen de siste 50 år, og vi har sett litt på forskningsbildet som forbudstilhengerne bygger sine antagelser på. Det er innen nå åpenbart at narkotikalovgivningen er resultatet av en omtåket politisk prosess som må gås nærmere etter i sømmene. Og det er mye som tyder på at de illegale stoffene utgjør en langt mindre fare for samfunnet, enn hva våre politikere har gitt uttrykk for. Dommer James Gray sier mer om det:

“The real problem in this area actually is not the drugs themselves. The real problem is that our citizens and our leaders simply will not look at the evidence, even though it is all around us. Our present policies are exacerbating the problems and will not stand up to scrutiny. What we really need to do is to open the subject to rigorous public debate. This is our best and perhaps our only hope for moving forward to a better strategy, and to adopting programs that will actually work. The advocates of the status quo stand firmly against any full or open discussion of federal drug policy, but what we really need to do is explore our options realistically, and tell each other the truth.”¹⁶⁶

Som Gray påpeker ovenfor er det eneste som opprettholder narkotikalovgivningen i dag uvitenhet. Vi har allerede sett hvordan narkotikalovene har preget samfunnet de siste 50 år, og vi skal i denne delen av

boken se nærmere på forbudstilhengernes trosystemer, og realiteten bak dem. De aller fleste forbudstilhengere er jo først og fremst mennesker med gode intensjoner som støtter forbudslinjen fordi de tror den er av avgjørende nødvendighet for samfunnet. Men som vi har sett er det en viss avstand mellom hva de ser som realitetene, og det som er virkeligheten. Carolyn C Gargaro, en av de mer reflekterte forbudstilhengerne der ute, sier for eksempel dette om farene forbundet med legalisering av de illegale stoffene:

”The drug war is long and difficult and sometimes seems hopeless but we shouldn't just give up. As William Bennet, a strong fighter in the drug war states, ‘Imagine if, in the darkest days of 1940, Winston Churchill had rallied the West by saying, ‘This war looks hopeless, and besides, it costs too much. Hitler can't be THAT bad. Let's surrender and see what happens.’ This is essentially what legalizers suggest. With all the other problems we face, it seems absurd to legalize something that in turn could destroy us.”¹⁶⁷

Som vi ser, tror forbudstilhengerne at en legalisering av de illegale stoffene vil ødelegge samfunnet totalt. Dette er noe de igjen tar for gitt fordi magesfølelsen deres forteller dem det, og slik er det de kommer frem til sine konklusjoner: De mener at all bruk av de illegale stoffene er misbruk, fordi de tror at disse stoffene har en makt over oss som de legale stoffene ikke har; De tror derfor at den samlede mengden rusbruk i samfunnet vil øke betraktelig om vi reduserer straffen forbundet med bruken; Og fordi de også tror at narkotikabruk *forårsaker* kriminalitet, tror de at jo flere som benytter seg av ”narkotika”, desto mer vil kriminalstatistikkene øke.

Forbudstilhengerne ser seg altså så truet av narkotikaen i samfunnet, fordi de er overbevist om at de illegale stoffene er langt farligere for samfunnet enn de legale stoffene, og på dette grunnlaget rettferdiggjør de igjen forfølgelsen av brukerne. De omfavner alt i alt fryktens logikk, som forteller dem at en sterk grad av sosial kontroll til enhver tid må være tilstede i et samfunn — for om de ikke passer på (og helst strammer inn tøylen ytterligere) vil det totale kaos råde, og samfunnet som helhet gå til grunne.

Forbudstilhengerne tror derfor (enten de har et reflektert forhold til ideen eller ikke) på krig som et verdig middel i forfølgelsen av deres sak, og har følgelig heller ingen problemer med å godta absurditeter som målet-helliger-middelet ideologien og forkjøpskrigs-prinsippet. Alt dette tror de på fordi de

har latt seg overbevise om et fiendebildes realitet. Fordi de har latt seg forføre av fryktens logikk tar de for gitt at forbudet er best egnet til å redusere problembildet forbundet med de illegale stoffene — og følgelig ser de narkotikalovgivningen som en god idé og forutsetningen for alt godt og anstendig i verden.

De tar imidlertid feil på samtlige punkter, og vi skal nå se nærmere på realitetene.

Et balansert forhold til alle rusmidler er mulig

Vi har tidligere sett at narkotikabegrepet er noe vagt og uvitenskapelig begrunnet, og vi har også sett at lovgivningen som ligger til grunn for skillet mellom legale og illegale stoffer sliter med å forklare klassifiseringen rasjonelt. Vår fobi for disse stoffene handler derfor om en irrasjonell frykt, og vi skal nå utdype det irrasjonelle skillet mellom de legale og illegale stoffene videre, ettersom det er helt sentralt for narkotikalovgivningens natur — og et oppgjør med den må begynne her.

Vi har i vår del av verden blitt tillært fra barnsben av at enkelte stoffer er aksepterte rusmidler i samfunnet, mens andre ikke er det: Stoffe som alkohol og tobakk har gjennom det forrige århundret fått sin posisjon som anerkjente rusmidler her i vesten, og det har også nytelsesmidler som kaffe, te og sjokolade. Det er imidlertid viktig å være klar over at samtlige av disse stoffene — under andre tider og andre steder— har vært like uglesett som de illegale stoffene er her i vesten i dag¹⁶⁸. Vi må også være klar over, at selv om den gjengse oppfatning i dag tenderer til å være i overensstemmelse med våre regjeringers inndeling av de legale og illegale stoffene, så er det mange som ser annerledes på det. Legen Andrew Weil forteller:

”Everybody is willing to call certain drugs bad, but there is little agreement from one culture to the next as to which these are. In our own society, all nonmedical drugs other than alcohol, tobacco and caffeine are viewed with suspicion by the majority. There are subgroups within our society, however, that hold very different opinions. Many North Americans use peyote and tobacco in religious rituals consider alcohol a curse. The most fervent members of the counterculture that arose in the 1960s regard

marijuana and psychedelics as beneficial while rejecting not only alcohol, tobacco, and coffee, but most other legal and illegal drugs as well. Classic heroin addicts — junkies — may reject psychedelics and marijuana as dangerous but think of narcotics as desirable and necessary. Some yogis in India use marijuana ritually but teach that opiates and alcohol are harmful. Muslims may tolerate the use of opium, marijuana, and qat (a strongly stimulating leaf) but are very strict in their exclusion of alcohol.”¹⁶⁹

Som vi ser er det, ut fra folks vaner og tradisjoner, ingen klar enighet om hva som er akseptable rusmidler og ikke.

De kulturbetingede variasjonene i brukermønstre innebærer at vi som samfunn i dag bør forholde oss til de forskjellige stoffene med noe mer ydmykhet enn forbudstilhengerne legger til grunn. For når man tar en nærmere titt på tradisjonene og brukermønstrene synes det helt klart, at det for samtlige av de overnevnte russtoffene finnes en legitim bruk av dem. Indianersamfunn i Latin-Amerika ville nemlig ikke hatt den samme aksepten for bruk av kokablader generasjon etter generasjon, om det ikke var for at de så bruken som gunstig eller akseptabel for samfunnet som helhet, og det samme kan man i varierende grad også si om de andre illegale stoffene.

Det er derfor, imotsetning til hva forbudsforkjemperne bedyrer, helt fint mulig å bruke også de illegale stoffene på en fornuftig og balansert måte. Og dette gjelder like meget stoffer som kokain (om kokain)¹⁷⁰ og heroin — de mest uglesette stoffene i dagens samfunn.

I motsetning til hva forbudstilhengerne tror, er det nemlig like mulig å ha et balansert forhold til de illegale stoffene, som det er til legale stoffer som alkohol, tobakk, sukker, og kaffe. De fleste som bruker de illegale stoffene gjør det med måte, og trapper vanligvis ned bruken (eller slutter helt) etterhvert som de blir eldre¹⁷¹. Jeg skal i dette kapitlet utdype denne påstanden videre med utgangspunkt i heroin, siden det vanligvis er dette stoffet folk flest har mest fordommer forbundet med. Og ved å vise at en legalisering av også dette stoffet ikke bare er overkommelig, men samtidig en velsignelse for samfunnet, håper jeg å gjøre det klart at det samme også er sant om de andre stoffene, selv om jeg ikke går nærmere inn på samtlige russtoffers kvaliteter og egenskaper her. Denne boken befatter seg jo først og fremst med narkotikalovgivningens funksjon og konsekvens i samfunnet, og jeg velger for ordens skyld å fokusere på ytterpunktene.

Jeg vil også gjøre oppmerksom på at selv om jeg her gjør hva jeg kan for å avdramatisere problembildet forbundet med de illegale stoffene, så betyr ikke det at jeg oppfordrer til all mulig bruk og eksperimentering her. Verken av de legale eller illegale stoffene. Jeg påpeker bare et faktum. Og det er at det er *ingenting* ved de illegale stoffene, verken i farlighetsgrad eller avhengighetsgrad, som gjør dem verre for samfunnet enn stoffer vi allerede har legalisert, — og følgelig har et noe mer avslappet forhold til. Weil forteller videre om dette:

“Whether a drug is legal or illegal, approved or disapproved, obtained from a physician or bought on the black market, if the user is aware of its nature, can maintain a useful effect from it over time, can easily separate from it, and can remain free from adverse effects, that is a good relationship with the drug. Bad relationships with drugs begin with ignorance of the nature of the substance and loss of the desired effect with increasing frequency of use, and progress to difficulty in leaving the drug alone, with eventual impairment of health or social functioning. Any drug can be used successfully, no matter how bad its reputation, and any drug can be abused, no matter how accepted it is. There are no good and bad drugs; there are only good and bad relationships with drugs.”¹⁷²

Andrew Weil har som lege spesielt god kompetanse på det ruspolitiske feltet, og var rådgiver på området for Carter-administrasjonen. Han har med andre ord god greie på hva han snakker om, og selv om det han sier vil benektes på det sterkeste av statsmaktens lakeier, blir det ikke mindre sant av den grunn. Benson Roe, professor i medisin, bekrefter her et av denne bokens sentrale poenger:

“The widespread propaganda that illegal drugs are ‘deadly poisons’ is a hoax. There is little or no medical evidence of long term ill effects from sustained, moderate consumption of uncontaminated marijuana, cocaine or heroin. If these substances — most of them have been consumed in large quantities for centuries — were responsible for any chronic, progressive or disabling diseases, they certainly would have shown up in clinical practice and/or on the autopsy table. But they simply have not! (...)

It is frequently stated that illicit drugs are ‘bad, dangerous, destructive’ or ‘addictive,’ and that society has an obligation to keep them from the public. But nowhere can be found reliable, objective scientific evidence that they are any more harmful than other substances and activities that are legal.”¹⁷³

Dette er imidlertid en sannhet som passer forbudstilhengerne svært dårlig, for om det ikke er mulig å si at de illegale stoffene utgjør en større fare for samfunnet enn de legale, forsvinner også mye av det intellektuelle grunnlaget for narkotikaforbudet. Vi har jo allerede sett at for eksempel Bejerots epidemiteori (som norsk narkotikalovgivning bygger på) legger til grunn at de illegale stoffene har en evne til å ta kontroll over vår vilje og vår dømmekraft som de legale stoffene ikke har. Det samme gjør også andre lands lovgivning på området, men det er i dag klart for enhver som vil se at denne ideen (som man kan kalle Woodoo-farmakologien) henter sin næring fra uvitenhet og ignoranse (om dette)¹⁷⁴.

Politimannen Richard Brunstrom sier dette om den manglende fornuften bak forbudet, og inndelingen i legale og illegale stoffer som det baserer seg på: "The difference between substances regarded by the UN as illegal and legal is couched in language seemingly objective and scientific, but in fact subjective and ideological. Drugs are defined in the Convention not by their objective qualities, but by their classification into a subjective category. Given the global consequences this is a rather shocking finding."¹⁷⁵

At narkotikalovgivningens fundament er så skjørt, er i sannhet oppsiktsvekkende nyheter. Men det er ikke desto mindre sant (rapporter som bekrefter det urasjonelle skillet mellom legale og illegale stoffer)¹⁷⁶, som James Ostrowski bekrefter her: "One of the many myths underlying the policy of prohibition is the belief that the prohibited drugs are much more dangerous than non-prohibited drugs. In reality, however, the main legal drugs — tobacco and alcohol — are more deadly than either heroin or cocaine would be if legally available, and infinitely more deadly than marijuana, which apparently has caused no deaths at all."¹⁷⁷

At de legale stoffene er verre for samfunnet enn de illegale, er derimot noe forbudstilhengere (og også mange legaliseringstilhengere) har vanskelig for å tro. Det ville innebære et vanstyre uten like, og dette har folk vanskelig for å forestille seg. Vi tar jo langt på vei for gitt at våre ledere representerer en anstendig størrelse som har som første prioritet å stable en mest mulig fornuftsbasert politikk på beina. Og om inndelingen i seg selv er meningsløs, ville det ikke bare si noe om de illegale stoffene, men langt mer om vår

narkotikapolitikk — og våre ledes ufattelige uvitenhet (eller overlagte ignoranse).

For våre ledere har jo så å si alle stilt seg bak krigen mot narkotikas logikk: Det er de som har lagt til rette for situasjonsbildet, og de som hele tiden vært hellig overbevist om at forbudslinjen er den eneste veien å gå. En borger med gjennomsnittelig tillit til sine autoriteter vil derfor forståelig nok være umiddelbart skeptisk til en slik påstand, så la oss se nærmere på den.

Det irrasjonelle skillet mellom legale og illegale rusmidler

”I den offentlige debatten finnes det et underlig misforhold mellom alkohol- og narkotikapolitikken. Mens alkoholpolitiske forslag vanligvis diskuteres oppad stolper og nedad vegger, og det avkreves begrunnelser i form av sannsynliggjøring av at store og klare resultater vil kunne oppnås, stilles det ikke slike krav til narkotikapolitiske forslag. I narkotikapolitikken synes det opplest og vedtatt at enhver restriksjon faktisk virker etter hensikten, og det spørres sjelden etter dokumentasjon for dette”.

Ole Jørgen Skog.¹⁷⁸

Alkohol

Når vi skal uttype det irrasjonelle skillet mellom legale og illegale stoffer er det greit å starte med alkohol, et rusmiddel som mange har et relativt avslappet forhold til. Det er i dag så å si det eneste tunge rusmidlet som vi har legalisert, og mange tenker derfor heller ikke over hvor oppsiktsvekkende dramatisk dette rusmidlet kan være både for brukere og samfunn. Johs. Andenæs, norsk professor i rettsvitenskap, sier det slik: ”Selv om narkotika er blitt et stort problem for vår strafferettspleie og fengselsvesen, er de personlige og samfunnsmessige skadevirkninger av de illegale stoffene langt mindre enn skadevirkningene av alkohol. Massemediene, som stadig forsynes med oppslag fra narkotikapolitiet, har gitt et skjevt bilde. Narkotika er blitt demonisert, mens alkohol er blitt ufarliggjort.”¹⁷⁹

Det kan derfor, som Jacob Sullum gjør i boken sin *Saying Yes*, være nyttig å omtale alkohol på samme måte som vi gjør når vi vanligvis snakker om andre rusmidler:

“Alcohol is a toxin that causes dizziness, headache, vomiting, and blackouts; impairs speech, judgement, coordination, cognition, and memory; and depresses respiration, which can lead to death after a single drinking session. Withdrawal symptoms include rapid heart rate, shortness of breath, chills, fever, chest pain, nausea with recurrent vomiting, abdominal pain, hallucinations, and seizures, sometimes resulting in death. Alcohol users suffers from peptic ulcers, liver failure, pancreatic cysts, high blood pressure, stroke, metabolic abnormalities, malnutrition, lung and urinary tract infections, brain damage, and cancers of the mouth, larynx, esophagus, pancreas, liver, stomach, colon, and breast. Alcohol use is also associated with depression, suicide, unemployment, divorce, domestic violence, assault, homicide, and vehicular accidents.”¹⁸⁰

Dette er alt sammen *mulige komplikasjoner* som kan oppstå som følge av alkoholbruk. Det sier derimot seg selv at de fleste som drikker alkohol unngår problemene som her er forbundet med bruken. Og at til tross for dette omfattende, *mulige* problembildet, så har de fleste mennesker et forhold til rusmidlet som de stort sett er fornøyd med — selv om alkohol, stort sett, kan kjøpes over alt.

Jeg sier ikke her at alkohol er en velsignelse for samfunnet på noen måte. Det er som vi ser en rekke kjente faremomenter forbundet med bruken, og rundt 10 prosent av befolkningen vil på et eller annet tidspunkt utvikle et problembruk. Vi har imidlertid lært oss å leve med denne risikoen, fordi vi vet at alternativet er verre: Vi har tidligere innført alkoholforbud både i Norge og i USA, men fortidens erfaringer gjorde det klart for de fleste at det var et håpløst prosjekt, og derfor gikk vi også vekk fra tanken (Om forbudstiden)¹⁸¹.

Vi legger som samfunn heller til rette for kjøp og salg av rusmidlet så det sorte markedet ikke skal ta over, og vi prøver å redusere problembildet forbundet med bruken ved å bygge politikken på individets ansvar for seg selv. Gjennom informasjonskampanjer prøver vi derfor å gjøre folk oppmerksomme på farene forbundet med bruken, og gjennom helsetilbud prøver vi å hjelpe folk som har utviklet et problembruk å slutte. Alle kjenner vi noen som sliter med et slikt overforbruk, og alkoholisme er et trist faktum som berører mange. Allikevel vet vi bedre enn å gi alkohol skylden for slik adferd: Vi erkjenner at

misbruket uansett sier mer om *brukeren* enn det gjør om rusmidlet. Og at den som utvikler et slikt misbruk har underliggende problemer han eller henne må ta tak i, som går *forbi* alkoholkonsumet.

Slik er det også med misbruk av de illegale stoffene, men til tross for det kan *ingen av dem* skilte med et så omfattende problembilde som alkohol. Selv ikke heroin, det rusmidlet som oftest fremstilles som versting-stoffet, kan sies å påføre brukeren eller samfunnet verre skade. Vi har sett Sullum oppsummere ovenfor skadene et høyt alkoholkonsum kan føre til, men en slik liste er for heroinens del umulig å oppdrive: Riktig bruk av opiater har i det store og hele ingen andre medisinske komplikasjoner på kroppen enn forstoppelse, og har man tilgang til rent stoff og stabile livsforhold, vil man kunne leve et langt og tilnærmet normalt liv som opiatavhengig (om skadebildet forbundet med heroin)¹⁸².

Det er derfor bare et forvridt informasjonsbilde som opprettholder frykten for de illegale stoffene. For uansett hva man kan si om de illegale stoffene, er alkoholen "skyld" i uendelig mer menneskelig lidelse enn hva de illegale stoffene til sammen kan beskyldes for. Walter Wink, en professor i teologi, beskriver oppstyret rundt de illegale stoffene slik:

"The uproar about drugs is itself odd. Illicit drugs are, on the whole, far less dangerous than the legal drugs that many more people consume.

Alcohol is associated with 40 percent of all suicide attempts, 40 percent of all traffic deaths, 54 percent of all violent crimes, and 10 percent of all work-related injuries. Nicotine, the most addictive drug of all, has transformed lung cancer from a medical curiosity to a common disease that now accounts for 3 million deaths a year worldwide, 60 million since the 1950s. Smoking will kill one in three smokers eventually."¹⁸³

Alkoholrus nevnes i forbindelse med over 100 000 voldtekter årlig i USA, og i følge U.S. Department of Health and Human Services (1987) var rusmidlet innblandet i 68 prosent av de registrerte drapene, 62 prosent av overfallene, 48 prosent av ranene, og 44 prosent av innbruddene i USA dette året¹⁸⁴. WHO anslo på sin side (i 2002) at 91 millioner mennesker verden over var berørt av alkoholmisbruk, mens 15 millioner var berørt av annet rusmisbruk.

Det bør derfor ikke være noen tvil om at de illegale stoffene utgjør en langt mindre trussel mot samfunnet enn de legale stoffene, og dette

gjenspeiler seg også i dødelighetsstatistikkene: Mens NIDA antar at rundt 450 000 amerikanere hvert år dør av tobakkskader og 80 000 av alkoholskader, tilskrives årlig rundt 8000-10 000 dødsfall de illegale stoffene til sammen. Disse statistikkene er av varierende kvalitet og vi skal gå nærmere inn på problemene forbundet med dem senere. Men alt tyder på at vi har valgt å legalisere de verste stoffene på hver sin måte: Alkoholens ruseffekt påfører samfunnet og brukerne langt større skade per bruker enn de illegale stoffene beviselig gjør¹⁸⁵, og heller ikke tobakk har et mindre tungtveiende avhengighetspotensial, eller sykdomsbilde, forbundet med bruken.

Man kan altså ikke, ut fra faktabildet som er tilgjengelig, si at de legale stoffene på noen måte utgjør en mindre belastning for brukerne (eller samfunnet for øvrig) enn de illegale stoffene gjør (mer om den manglende fornuften bak skillet)¹⁸⁶.

Opiater

Dette er imidlertid en sannhet som mange har vanskelig for å ta til seg. For det virker jo absolutt ikke sånn når vi ser de mest herjede heroinmisbrukerne, og livet de lever. Men det er viktig å forstå at livssituasjonen deres først og fremst er et resultat av *forbudets konsekvenser*— og ikke er en selvskreven konsekvens av heroinens effekt på brukeren (om det)¹⁸⁷. De mest pregede misbrukerne er dessuten gjerne blandingsmisbrukere, og putter i seg hva det skal være som kan numme tilstedeværelsen i øyeblikket for dem.

Heroinmisbruk er jo, som alle andre former for misbruk, primært et symptom på mistrivsel (og ikke selv den utløsende årsak til forfallet), og kriminaliseringen gjør sånn sett bare vondt verre for dem. Andrew Weil forteller mer om det her:

“When ordinary people look at heroin addicts, what they mostly see are victims of grinding social forces. Visible addicts tend to be in trouble, involved with crime, in poor health, purposeless, psychologically damaged, unhappy, and unable to get out of their grim predicament. Many of these conditions are more the result of society’s blunders in trying to control the abuse of drugs than of heroin itself. (...) By making heroin illegal, a society ensures that its heroin addicts will all be criminals. It is clear that drug

laws have done nothing to discourage people from becoming addicts. There are more addicts than ever, and the kinds of of addiction are worse than before those laws were passed.”¹⁸⁸

De høye overdosestatistikkene og det uhyggelige sykdomsbildet som heroinister i dag sliter med, må derfor først og fremst tilskrives problembildet tilknyttet *forbudet*, for som Brechter sier: ”There is (...) general agreement throughout the medical and psychiatric literature that the overall effects of opium, morphine, and heroin on the addict's mind and body under conditions of low price and ready availability are on the whole amazingly bland.”¹⁸⁹

Var det ikke for de umulige forholdene vi utsetter opiatavhengige for, ville rusvanen deres derfor preget dem langt mindre dramatisk. For som professor i kriminologi, Nils Christie, sier: ”Konsumert i kontrollerte former, med visshet om hva man bruker – med rene stoffer og med rene sprøyter – vet vi at både sykkelighet og dødelighet i brukergruppene vil gå dramatisk nedover.”¹⁹⁰

Opiatenes avhengighetspotensial

Selv om jeg her avdramatiserer problembildet forbundet med opiatene, vil jeg igjen minne om at dette på ingen måte er noen oppfordring til slik bruk fra min side. For selv om opiater i seg selv sliter lite på kroppen, er det sant at de svært avhengighetsskapende, og det er alltid en viss fare for at bruk vil utvikle seg til problembruk. Til tross for det er det viktig å påpeke at opiatavhengighet ikke er spesielt mer dramatisk enn andre typer avhengighet, og faktisk mindre farlig å vende seg av med (om opiatavhengigheten)¹⁹¹. Som vi har sett er alkoholavhengighet en langt større påkjenning for kroppen, og det er heller ikke mulig å si at opiatenes avhengighetspotensial er spesielt mer oppsiktsvekkende. Sullum forteller:

“A 1976 study estimated that there were 3 or 4 million heroin users in the United States, perhaps 10 percent of them addicts. ‘Of all active heroin users,’ the authors wrote, ‘a large majority are not addicts: they are not physically or socially dysfunctional; they are not daily users and they do not seem to require treatment.’ A 1994 study estimated that 23 percent of heroin users *ever* experience substance dependence.”¹⁹²

Vi ser her Sullum anslå at 10- 23 prosent av de som bruker opiater vil utvikle en form for avhengighet. 1994 studien han omtaler viste at 15 prosent av alkoholdrikkene og 32 prosent av tobakkrøykerne hadde opplevd avhengighet, og man kan sånn sett ikke si at opiatenes avhengighetspotensial er stort verre enn tilsvarende for tobakk og alkohol (om de forskjellige stoffenes avhengighetspotensial)¹⁹³.

Dette bekreftes av Lee Robins forskning på de amerikanske soldatene i Vietnam. The Encyclopedia of Drugs and Alcohol (volume 3, s 1244-45) anslår at 43 prosent av de amerikanske soldatene i Vietnam hadde prøvd heroin, og at 20 prosent av dem kunne klassifiseres som 'avhengige.' Den amerikanske regjeringen var svært bekymret for at soldatenes vanebruk skulle fortsette når de kom hjem. Allikevel viste Robins undersøkelser at av de amerikanske soldatene som hadde utviklet en heroinvane i Vietnam, fortsatte bare én av åtte soldater med slik bruk når de kom hjem; og innen 2-3 år etter hjemkomsten, var avhengighetsprosenten blant de soldatene som hadde tjenestegjort i Vietnam, ikke stort høyere enn for de som aldri hadde vært der¹⁹⁴.

Det var ikke tilgjengeligheten som fikk de til å avstå fra fortsatt bruk, for rundt halvparten av dem hadde prøvd heroin etter at de kom hjem, men uten at det ble en vane. Og som den norske forfatteren Hans Jørgen Weihe sier:

“Dette gikk imot gjengse teorier om at avhengige ville utvikle en livslang trang til narkotika, en trang som etter avvenning ville blitt vekket igjen ved ny bruk. Slik var det ikke for majoriteten. De som hadde tilbakefall, viste seg ikke å være representative. Manglende evne til å kontrollere bruk hadde klar sammenheng med sosial fungering før militærtjenesten og med hvilken sosial sammenheng man vendte tilbake til.

Robins undersøkelse slår hull på mange myter om narkotikamisbruk. Den illustrerer at mange av de oppfatningene vi har om misbruk og avhengighet, er basert på grupper som er lite representative. Avhengighet hos en liten minoritet sier antagelig mer om denne gruppens marginalitet enn om stoffenes avhengighetsskapende virkninger.”¹⁹⁵

Som Weihe her er inne på, sier altså ikke de tunge heroinistenes misbruk så mye om heroinens avhengighetsskapende potensial sammenlignet med de legale stoffene. For ettersom heroin er et stoff som er langt mer uglesett og marginalisert i samfunnet, representerer ikke heroinister (som alkoholdrikkere og tobakkrøykere) et gjennomsnittlig utvalg av befolkningen: De som bruker

heroin sliter ofte med dypere følelsesmessige sår enn gjennomsnittsborgeren, og dette i seg selv gjør den gjennomsnittlige heroinbruker overrepresentert på avhengighetsstatistikker. Dette er også noe vi ser på brukerne i praksis; de tunge heroinistene er som regel også storforbrukere av alkohol og piller, og tyller ofte i seg hva de får tak i av bedøvende midler.

Dagens brukerbilde sier derfor langt mer forbudslinjens ubehjelpelighet, enn det gjør om opiatenes misbrukspotensial. For, som James Ostrowski også sier, er forbudet dårlig egnet til å avskrekke slike brukere: “The fatal flaw in the policy of prohibition is that those who need to be protected most from drug use –hard-core users – are at the same time those least likely to be deterred by laws against drugs. For these individuals, drug use is one of the highest values in life. They will take great risks, pay high prices, and violate the law in pursuit of that value.”¹⁹⁶

De som misbruker opiater i dag vil derfor gjøre det uansett om det er lov eller ikke, og de som holder seg unna slik bruk, vil i det store og hele fortsette å avstå fra slik bruk selv om den blir lovlig. Sullum:

“The fact that heroin use is so rare — involving, according to the government’s data, something like 0.2 percent of the U.S. population in 2001 — suggests that its appeal is much more limited than we’ve been led to believe. If heroin really is ‘so good,’ why does it have such a tiny share of the illegal market? Marijuana is more than forty-five times as popular. The National Household Survey on Drug Abuse indicates that about 3 million Americans have used heroin, 15 percent of them in the last year and 4 percent of them in the last month. These numbers suggest that the vast majority of heroin users either never become addicted or, if they do, manage to give the drug up. A survey of high school seniors found that 1 percent had used heroin in the previous year, while 0.1 percent had used it twenty or more days in the previous month. Assuming that daily use is a reasonable proxy for opiate addiction, one in ten of the students who had taken heroin in the last year might have qualified as addicts. These are not the sort of numbers you’d expect for a drug that’s irresistible.”¹⁹⁷

Avhengighet

Det er også oppi dette viktig å være klar over at ord som “avhengighet” og “misbruk,” ikke er selvsikre størrelser. Begge er subjektive anslag som gir seg ut for å være objektive vurderinger. Og selv om forbudstilhengere liker å se

”avhengighet” som et onde som har makt over deg, og all bruk av de illegale stoffene som ”misbruk,” er begge overforenklinger som ikke holder mål¹⁹⁸.

Benson Roe, MD, Professor i medisin, sier dette om saken i en artikkel på nettet som heter *Why we should legalize drugs*:

“Addiction is also a relative and ubiquitous phenomenon. It certainly cannot be applied only to a short arbitrary list of addictive substances while ignoring a plethora of human cravings — from chocolate to coffee, from gum to gambling, from tea, to tobacco, from snuggling to sex. Compulsive urges to fulfill a perceived need are ubiquitous. Some people are more susceptible to addiction than others and some ‘needs’ are more addictive than others. Probably the most addictive substance in our civilization is tobacco — yet no one has suggested making it illegal.”

Avhengighet er, som Roe nevner her, ikke et fenomen som utelukkende kan tilskrives de illegale rusmidlene: Du kan være ”avhengig” av en du er glad i, av karrieren din, av sjokolade, eller TV like mye som heroin. Avhengighet har sånn sett mer med vanemønstre å gjøre, og hvor vanskelig det er å bryte dem (mer om avhengighet)¹⁹⁹. Det kan selvfølgelig være både lett og vanskelig å bryte en vane som har utviklet seg til å bli en plage, men alt i alt er det eneste som trengs motivasjon. For felles for alle vaner er at de begrenser frihet og at de, på et tidspunkt, vil kunne oppleves som tvangsmessige (og mer som en plage enn en velsignelse) om ikke man selv bryter ut av dem.

Man snakker for rusmidlenes del om to typer avhengighet, en psykisk og en fysisk. Den fysiske avhengigheten er reell for noen av stoffene, men ikke for alle, og det er ikke noe trekk ved de illegale stoffene spesielt. Jeg har hørt flere leger si at ”for å bli ‘opiatavheng’ må du vite at det er opiater du bruker,” og selv om det er en overforenkling, er det også en kjerne av sannhet i sitatet som vi kjenner igjen fra andre rusmidler²⁰⁰.

Det er for eksempel en kjent sak at folk som får noe de *tror* er et sterkt rusmiddel, ofte begynner å oppføre seg som om de *var* beruset (selv om de i realiteten inntok et harmløst substitutt), og det er heller ingen tvil om at folks oppføsel under påvirkning av et rusmiddel i en viss grad preges av deres *forventninger* til stoffet. De norske rusforskerne Willy Pedersen og Helge Waal sier det slik:

”Psykososiale og kulturelle faktorer har stor betydning for rusmidlenes virkninger. Særlig sentralt står påvisningen av hvor viktig læring og forventninger er for

utformingen av rusvirkningen og for hvorvidt og hvordan avhengigheten viser seg. I mange sammenhenger er troens makt større enn de biologiske påvirkningene. Troen på rusvirkningens velsignelser — og på avmakt overfor ruslengsel — styrer i mange sammenhenger rusatferden vel så mye som de faktisk tilførte molekylene. Mens skremslene og forbudene gir beskjed om at stoffene i seg selv har dramatiske egenskaper, vil det ikke sjelden være mer fruktbart i forebygging og behandling å legge vekt på hvilke forventninger den enkelte har, og hvilken tro han eller hun har på sin egen styrke.”²⁰¹

Dette forklarer igjen den store avstanden mellom de forskjellige opiatavhengiges beretninger om hvor vanskelig de opplever det å slutte med stoffet: Enkelte beskriver det som en uliderlig prosess de ikke har noen forutsetninger for å klare å gjennomføre (i alle fall ikke én gang til), mens andre beskriver avvenningsprosessen som langt mindre dramatisk; som noe de fra tid til annen går helt frivillig igjennom, slik at de kan moderere sitt heroin inntak og få mer ut av mindre doseringer.

De opiatavhengiges beretninger selv spriker på dette området nok (noen beskriver abstinens-symptomene som en skjebne verre enn døden, mens andre sammenligner dem med en kraftig influensa) til å tydeliggjøre hvordan woodoo-farmakologien og statens propagandakampanjer virker mot sin hensikt, i det de skaper forestillinger i folks hode som gjør det lett for brukerne å føle seg underordnet heroinens makt og godta sin rolle som slaver av heroinen. NIDAs direktør, Charles Schuster, sa det slik i 1989: ”We have been so effective in warning the medical establishment and the public in general about the inappropriate use of opiates that we have endowed these drugs with a mysterious power to enslave that is overrated.”²⁰²

Som denne fotnoten viser (om heroin og brukermønstre)²⁰³, finnes det mange eksempler på folk som bruker opiater på en balansert måte, og som selv mener de har et konstruktivt forhold til rusmidlene. Theodore Dalrymple, en fengselslege i 14 år bekrefter:

“That heroin does not ‘hook’ the patient as a gaff hooks a boat or a lasso entangles a calf, as if the addict-to-be were but a moveable object and heroin an irresistible force, is also proved by the fact that many people who take heroin take it intermittently, much as people consume any other commodity, as and when they like. The Saturday night indulgence of De Quincey is by no means uncommon, even when it comes to heroin. The fact that people have been found who take heroin at very infrequent

intervals, as a self-awarded 'treat,' and that most addicts commence their addiction career by taking the drug intermittently for some considerable time before they take it three or four times a day without fail, suggest that it is truer to say that the addict hooks heroin than that heroin hooks the addict. The active principle in the exchange is the person, not the drug, and addiction is a freely chosen state: an obvious fact that is ignored by the addiction bureaucracy."²⁰⁴

Behandlingsapparatet

Som Dalrymple nevner over, er dette en sannhet som passer avhengighetsindustrien dårlig. For også rehabiliteringstjenester og andre aktører innenfor helseapparatet har en tendens til å sykdommeliggjøre brukerne av de illegale stoffene i en grad som stemmer dårlig med virkeligheten. Det norske behandlingsapparatet er i seg selv det beste eksempel på det. Og ser man trenger ikke lete lenger enn til LAR (Legemiddel Assistert Rehabilitering), for å se hvordan opiatforbudet har latt makten gå til hodet på behandlingsbyråkratiet. Det er denne organisasjonen som har monopol på metadonutdeling i Norge. Og som en konsekvens av vårt narkotikafrie samfunnsideal og det kontroversielle stigmaet som følger med et hjelpetilbud til narkomane, er behandlingsopplegget deres overbyråkratisert og overkontrollert: Behandlingen skal foregå på "maktens" premisser, og ikke brukerens.

Dette fungerer særdeles dårlig, og bøkene *MetadonMakt* av Evy Frantzen og *Mellom alle stoler* av Ole Martin Larsen tydeliggjør hvordan det norske behandlingsapparatet har hundrevis av dødsfall på samvittigheten. Dette er igjen harde ord. Men enhver som har et begrep om behandlingen de opiatavhengige her i landet har blitt utsatt for de siste 30 år, vil si seg enig. Det er selvfølgelig, oppi denne katastrofen, mange som jobber for forbedring. Men selv om mye bra er skjedd de siste 10 årene er veien mot målet ennå lang, og langt lengre enn byråkratene selv gir uttrykk for. Den danske legen Birger Schroll sier det sånn:

"Man kan ikke bygge trygghet og tillit inn i mennesker med makt, kontroll, mistillit og intoleranse. Men det er akkurat det LAR prøver på. Gjennom å pøse ut metadon — som vi vet har mange store og livsfarlige bivirkninger — og samtidig nekte pasienter behandling for angsten, sorgen eller traumene som i sin tid kan ha forårsaket

misbruket og konstant setter dem i fare for å sprekke, påtvinger man mennesker et system som viser seg destruktivt for mange.”²⁰⁵

Takket være de norske byråkratenes ansvarsfraskrivelse og maktbehov koster en dose metadon 150 kroner i Norge, mens den koster 5 -10 kroner i Danmark. Dette er på grunn av kontrollutgiftene (pisseprøver osv), og må sies å være lite hensiktsmessig bruk av tid og ressurser: for jo mer rigid et behandlingsapparat er, desto vanskeligere blir det for de som trenger hjelp mest å forholde seg til tilbudet. Behandlingstilbudet må i stedet ta sikte på å bygge opp den enkelte brukers selvfølelse og styrke den enkeltes ressurser, slik at han har pågangsmot til å hjelpe seg selv videre. Lederen av Brukerforeningen i Danmark sier det slik:

”Samfunnet [kan ikke] ansette seg ut av narkotikaproblemet. Poenget er ikke å ha masse mennesker til å finne opp livet for narkomane — det kan de selv, om behandlingstiltakene utviser smidighet og kreativitet. Noen kan ha bruk for psykososial oppfølging i startfasen, en form for fødselshjelpere. Men de fleste er bedre hjulpet gjennom å få fred og ro til å bygge opp seg selv og definere hvilke tiltak de trenger.”²⁰⁶

Målet rehabiliteringstjenester bør etterstreve, må derfor være en mest mulig individtilpasset behandlingsmodell som tar sikte på å gi brukerne motivasjon og ressurser til å ta ansvar for seg selv og sine omgivelser. Heroinmisbrukere er jo mennesker som av en eller annen grunn ikke mestrer utfordringene omgivelsene tilbyr dem, og uten den tilstrekkelige motivasjon vil intet behandlingsopplegg fungere, — uansett hvor raust økonomisk bemidlet det er, eller hvor godt bemannet det er.

Slike rigide behandlingsopplegg som LAR tilbyr, presser brukerne inn i en form som mange ikke passer inn i, og kan derfor være en del av en ond sirkel hvor brukeren bare i større og større grad føler at han ikke mestrer omgivelsene sine.

Dette er altså ikke konstruktivt orienterte tilbud for folk som allerede sliter med en knekt selvfølelse. Og vi trenger i stedet behandlingstilbud som tar sikte på å ansvarliggjøre brukerne, og som oppmuntrer dem til å ta kontroll over sitt eget liv og ansvar for sine egne valg. Dette er den desidert beste måten å hjelpe en misbruker tilbake til samfunnet på, for lykken for et friskt

menneske er å mestre sine omgivelser og å være til nytte for andre. Veien dit kan for mange være lang, men som samfunn gjør vi den langt lenger enn den trenger å være med dagens narkotikapolitikk.

Politimannen Michael Levine har selv kjent dette faktum på kroppen. Som politimann var han oppdratt til å tro på de illegale stoffenes evne til å ta kontroll over misbrukernes liv, men han fant gjennom gjennom personlige erfaringer ut hvor bak-frem denne tilnærmelsen var. Han hadde en datter, en sønn, og en bror som slet med rusavhengighet, og i boken sin *The Big White Lie* forteller han dette om datterens kamp mot kokainen:

“The key to winning Nicole’s drug battle was ignoring everything our government has been telling us about the cause of our drug problem for the past two decades — that our children are victims of a drug epidemic caused by the ‘availability of drugs’ and evil, dark foreigners; that we must depend on the government to stop drugs or else become hapless victims of evil drug dealers. The entire phony drug war is based on this lie — a lie that keeps more people enslaved to drugs than all the dealers who ever lived.

Telling anyone with an addiction problem that they are a victim gives the person licence to continue in the addiction. This is called *enabling*. Our leaders have been guilty of enabling for more than 20 years, and the result has been hundreds of thousands of lost lives. The life of my brother. The life of my son.

(...) At least my discovery of the fraud helped me save my daughter. From the moment Nicole understood that she was not a victim of an inert powder, nor of drug dealers (who *never* give users ‘free’ samples), nor some mysterious epidemic; from the moment she recognized it had been her choice to experiment with drugs and that her family would not tolerate her behavior, we were on our way to victory.”²⁰⁷

Behandlingsbyråkratiet har derimot (som forbudstilhengere ellers) en tendens til å se bort fra sunn fornuft oppi dette, fordi en offergjøring av brukerne passer tilhengerne av forbudslinjen langt bedre. Ved å sykdommeliggjøre opiatavhengigheten skaper de samtidig en plass for seg selv i maktens korridorer, og derfor foretrekker mange å se opiatavhengigheten som et medisinsk problem heller enn et spirituelt ett. Men til tross for det, er det ingen som noen gang har overvunnet et misbruksproblem, som ikke lyktes med det på grunn av *viljen* til å slutte.

I hvilken grad den enkelte misbruker trenger et behandlingssenters hjelp til å motiveres varierer selvfølgelig, men uansett er det alltid slik at avhengighet oppstår som følge av en ubalanse i et menneskes forhold til omgivelsene sine.

Selv om brukerne er høyst individuelle er dette en fellesnevner ved all avhengighet, og heroinmisbruk kan derfor bare overvinnnes i den grad brukeren finner mening i livet andre steder enn i heroinen.

Forbudslinjens ubehjelpelighet i forhold til heroinistene tydeliggjøres allikevel best av overdosestatistikkene, og variasjonene enkeltlandene imellom. De norske overdosetallene er i denne sammenheng sikre indikatorer på den kriminelle ignoransen som forbudstilhengerne i offentlige posisjoner daglig begår. For mens de landene som tilbyr borgerne sine en mer oppegående narkotikapolitikk har lyktes i å redusere overdosetallene kraftig, fortsetter de sin skjeve gang i Norge. Den norske Legen Martin Haraldsen forteller:

”Europeiske land hadde samme gradvise økning i overdosedødsfallene fra 1985 til 1995, inntil man begynte med målrettede — dog svært forskjellige — behandlingsopplegg. 10 år senere kan vi trekke mye lærdom av dette. Frankrike har oppnådd en reduksjon i overdose-dødsfallene på 90 prosent siden 1995, mens Norge snarere har fått en økning, med 60 prosent særlig markert etter LAR startet opp i 1998. Gjennomsnittet for EU-landene viser en ca 13 prosent nedgang. Slike himmelvide forskjeller må jo ha en forklaring, som vi kan lære av.”²⁰⁸

Forklaringen er selvfølgelig at jo lengre vekk fra en helsepolitisk tilnærming vi beveger oss, jo verre vil også brukerne av de illegale stoffene komme ut av det (om rehabilitering av heroinister)²⁰⁹. Dette har vært opplagt for alle som vil se i lang tid, noe vi ser i det faktum at oppegående ruspolitiske aktører som den amerikanske rusforskeren Alfred Lindesmith allerede i 1956 advarte slik mot forbudslinjens idioti: ”The disastrous consequences of turning over to the police what is an essentially medical problem are steadily becoming more apparent as narcotic arrests rise each year.”²¹⁰

Siden har en lang tradisjon av fagfolk advart mot den iboende galskapen forbudslinjen bunner i, men til tross for det har ikke våre politikere vært videre interessert i å høre om saken. De har alt i alt gjort hva de kan for å opprettholde ignoransen forbudet hviler på, og når et oppgjør med den en dag skal gjøres er det langt mellom de offentlige tjenestemennene som kan se sine barn og barnebarn i øynene og si at de har gjort sin samfunnsplikt. Bjørn Urfsfjord, en norsk narkoman som studerer jus ved Københavns Universitet, beskriver den norske situasjonen slik: ”Jeg er møkka lei det norske

helsevesenet og byråkratiet som har plaget meg i så mange år. (...) Hvor mange er det ikke som dør mens de venter på behandling? Ansvarlig helsepersonell har i alle år behandlet narkomane som søppel, det er mange som burde stilles juridisk til ansvar. Og politikerne som har tillatt dette, eksponerer seg vel egentlig for riksrett.”²¹¹

Så sant, så sant.

Bak frem tilnærmelsen forbundet med de illegale stoffene

“You can't legislate stupidity, is an old saying I used in governing. Just because you make something illegal doesn't mean it's going away, it just means it'll now be run by criminals. But is using an illegal drug a criminal offense, or a medical one? I tend to believe medical, because that's customarily how addictions are treated, we don't throw you in jail for them. In a free society, that's an oxymoron — going to jail for committing a crime against yourself.”

Tidligere guvernør Jesse Ventura.²¹²

Vi ser, ut i fra alt dette, at det er *forbudet* som er det underliggende problemet, og heroinistene som er krigen mot narkotikas fremste ofre. For akkurat som homofililover og raselover skapte samfunnsmekanismer som angrep selvfølelsen til den sosiale kategorien de var rettet mot, slik er det også med narkotikalovgivningen i dag: Det er samfunnets frykt og forakt som har satt dagens gatebrukere i situasjonen de er i, og som igjen ligger til grunn for utstøtelsesmekanismene som forbudet genererer. Det er nemlig en kjent sak at mange av overdosene skjer med overlegg, og det er den samme fordømmelsen som tidligere fikk fortvilede unge homofile menn til å hoppe fra bruer, som gjør at enkelte ”narkomane” ender sitt liv med en overdose i dag.

Men ingenting av dette er opplagt for forbudstilhengerne. De liker å tro at *forbudet* er løsningen på problemstillingen, og at de gjør opiatavhengige og andre *en tjeneste* ved å kriminalisere deres valg av rusmidler. At heroin umulig kan sies å være et mer dramatisk rusmiddel enn alkohol er det vanskelig å overbevise dem om, og de aksepterer fortsatt heroinens trollbindende kraft som et uomtvistet faktum i sine analyser.

Som samfunn har vi vært så iherdige i å sortmale opiatene og ynkeliggjøre brukerne, at det i dag er nær sagt umulig å fremstå som en "vellykket" heroinbruker overfor omgivelsene. De fleste som i en eller annen grad bruker heroin i dag, skjuler derfor vanen sin så godt de kan, mens de mest frafalne og utkjørte gatebrukerne blir igjen som fokus for offentlighetens forakt. Disse gatebrukerne blir i sin tur "bevis" på at alt vi, i vår uvitenhet, tar for gitt om heroinen og dens evne til å ruinere menneskers liv stemmer.

Forbudstilhengerne har derfor vanskelig for å forstå at heroinmisbruk (på lik linje med andre typer misbruk) er et symptom og ikke i seg selv den underliggende årsak til den opiatavhengiges problemer. De tror for eksempel at *narkotika forårsaker kriminalitet*, mens det i realiteten er mer korrekt å se narkotikabruk som et symptom på mistrivsel (og mistrivsel resulterer, som vi vet, ofte i antisosial utagering). Det er dette som er grunnen til at forholdsvis mange kriminelle benytter seg av rusmidler — for det er ikke slik at de blir kriminelle *på grunn av* rusmidlene de putter i seg.

Hvor plaget et samfunn vil være av problembruk avhenger derfor av helt andre faktorer enn i hvilken grad de enkelte stoffene er kriminalisert eller ikke.

Vi ser dette faktum gjenspeile seg i de forskjellige brukermønstrene rundt om i verden, for kulturer som har en annen forståelse av de illegale stoffene enn oss, er ikke i samme grad som oss plaget av de uheldige konsekvensene vi forbinder med dem. Dette er en naturlig konsekvens av at sosiale og kulturelle faktorer spiller en langt større rolle enn kriminalpolitiske, når det kommer til i hvilken grad den enkelte borger velger å ruse seg fra sans og samling eller ikke. Og her i vesten ser man denne forskjellen gjenspeile seg i det faktum at land med strenge ruspolitiske regimer ofte også er mer plaget av rusbrukens konsekvenser. Dette kommer av at et hvert ruspolitisk regime gjenspeiler graden av mellommenneskelig forståelse som er til stede i samfunnet. Strenge ruspolitiske regimer et resultat av politiske prosesser som prioriterer dominanskreftenes interesser heller enn folkets, og ettersom befolkningsprosenten som misbruker rusmidler har langt mer med livskvaliteten i landet å gjøre enn noe annet, vil slike destruktive politiske tendenser også reflekteres i enkeltindividenes rusbruk.

Nederland og USAs forskjellige brukerstatistikker er i seg selv gode eksempler på denne tendensen: USAs politiske system har de siste 50 årene i stadig sterkere grad blitt overstyrt av selskapsinteressene, og disse kreftene har

konsekvent har tatt seg til rette på bekostning av borgernes trygghetsfølelse og rettigheter. Dette har tilrettelagt for samfunnsmekanismer som prioriterer selskapenes interesser heller enn folkets, og vi ser denne galskapen utspille seg i statsmaktens hjelpeløse narkotikapolitiske strategi ovenfor en stadig mer fremmedgjort befolkning.

At folk som sliter ofte velger å ruse seg er allikevel en kjent sak (om ikke for forbudstilhengerne), og det sier sitt om oss som samfunn hvordan vi velger å forholde oss til denne problemstillingen: At man i USA de siste 40 årene har valgt å stadig intensivere jakten på de som ruser seg, i stedet for å ta fattigdomsproblene og de uheldige samfunnsmekanismene bak dem på alvor, er derfor en god målestokk på landets politiske system — og fornuftig forklaring på landets ekstraordinære narkotikastatistikker.

Vi ser også, ut fra alt dette, at *forbudet i seg selv* bidrar til å gjøre folk tjukke i hue. Våre offentlige tjenestemenn må jo, for å tro seg selv og på jobben sin, legge til grunn at det er et fornuftsbasert skille mellom de legale og illegale stoffene, og dette fordrer en omfattende grad av uvitenhet som manifesterer seg i forbudstilhengernes teori om at de illegale stoffene har en slags djevelsk makt over brukerne. Slike antagelser er uunnværlige for dem, for bare slik kan de snu tilbuds- etterspørsels-problematikken til en offer- overgriper kontekst, hvilket i seg selv er helt avgjørende for forbudstilhengernes selvfølelse: På den ene siden ynkeliggjør det brukeren tilstrekkelig til at ordensmakten kan umyndiggjøre han og kaste han i fengsel for hans valg. Og på den andre siden demoniserer det selgeren slik at samfunnet har en fiende det kan samles mot.

Denne personen (den nådeløse narkohaien) fremstilles derfor som det nedrigste mennesket man kan tenke seg, og det å selge hasj til den som vil ha det, blir moralsk likestilt med salg av kvinner og barn til det sorte sex-markedet. Dette rettferdiggjør en politikk som tilsier at brukerne må beskyttes fra seg selv, og at de kyniske bakmennene må knuses for enhver pris om vi som samfunn skal overleve den trusselen narkotikaen representerer. Det er en forvrenging av virkelighetsbildet som det er svært fristende for politikere og andre maktmennesker å godta, for bare slik kan de forsvare forbudet og fengselsstraffer som overgår langt hva de deler ut for mord og voldtekt.

En annen åpenbar fordel med fokuset på symptomer er at oppmerksomheten kan fjernes fra det reelle problembildet.

For offentlige tjenestemenn og andre maktmennesker, har det den åpenbare fordel at i den grad de kan overbevise borgerne om at det er *de illegale stoffene* som har skyld i verdens problemer, kan de frifinne seg selv. Det er imidlertid en ansvarsfraskrivelse som hindrer en fornuftig tilnærming til problembildet, og jo mer vi som samfunn godtar dette argumentet og logikken bak, jo hardere vil de uheldige konsekvensene av narkotikalovgivningene også ramme oss.

De som tror på lovgivningens rettmessighet ser seg jo ofte som soldater i denne krigen. Men etter som den har pågått så lenge, og fruktene av forbudsforkjempernes innsats har vist seg å gjøre vondt verre (uten at man tillater seg å vurdere strategiens hensiktsmessighet i utgangspunktet), er det ikke til å unngå at en viss frustrasjon sprer seg i forbudstilhengernes egne rekker. Vi har allerede sett hvordan dette fungerer i USA, der de vanvittige strafferammene kun har resultert i fremveksten av en politistat. Denne utviklingen skyldes som vi har sett mye selskaps- og dominansinteressenes innflytelse på den politiske prosessen. Men den må også delvis sees som et produkt av presset forbudspolitikken fører med seg til å vinne krigen mot narkotika. Norm Stamper, en politimann i 34 år:

“In declaring a war on drugs, we've declared war on our fellow citizens. War requires 'hostiles' — enemies we can demonize, fear and loathe. This unfortunate categorization of millions of our citizens justifies treating them as dope fiends, less than human. That grants political license to ban the exchange or purchase of clean needles or to withhold methadone from heroin addicts motivated to kick the addiction. President Bush has even said no to medical marijuana. Why would he want to 'coddle' the enemy? Even if the enemy is a suffering AIDS or cancer patient for whom marijuana promises palliative, if not therapeutic, powers.”²¹³

I tillegg til dette følger forbudet sin egen logikk ved byråkratiet som opprettes med det formål å bekjempe problemet. En etat som opprettes, vil nemlig aldri frivillig legge seg ned og dø; den vil i stedet avle tjenestemenn som har en investert interesse i etatens velbefinnende, og som følgelig kjemper for økte budsjetter og etatens overlevelse i konkurranse med andre etater. Som samfunn må vi ha et ærlig forhold til disse tendensene, for vi ser ut fra dette

hvordan kontrollorienterte etater fungerer som tannhjul i samfunnsmaskineriet som hele tiden presser frem løsninger som passer deres egne interesser først.

De tjenestemennene som tar del i dette maskineriet har i varierende grad et reflektert forhold til kraften de er en del av, og noen er det alltid overalt som vet å bremse slike uheldige tendenser. Men vi vet også ut fra Stanley Milgrams eksperimenter på 1960-tallet at rundt 65 prosent av befolkningen er villige til å torturere et uskyldig menneske til døde, så lenge ordenen blir gitt av en tilsynelatende legitim autoritet.

Jeg håper og tror at denne prosenten er noe lavere i dag, men vi ser ut fra slike eksperimenter at det bare er å opprette en eller annen stilling, så vil det alltid være en eller annen idiot som er villig til å tjenestegjøre i den. Vi velger derfor som samfunn i hvilken grad vi vil tilrettelegge for mekanismer som dyrker frem overgrep eller ikke, og vi ser ut i fra dette også hvordan etater som er avhengig av narkotikaforbudet for å overleve, helt naturlig vil fremdyrke personligheter som villig vekk ser bort fra overgrepene i kjølvannet av politikken de fører.

ONDCP og INCB er alt vi trenger av eksempler på det, og vi ser ut fra slike etaters interne sammensetning og deres funksjon i samfunnet hvor ødeleggende forbudsmentaliteten egentlig er for det moralske fiberet i samfunnet: Disse instansene har bare kunnet rettferdiggjøre sin posisjon og sine budsjetter ut ifra i hvilken grad de kan overbevise folket (og seg selv) om at de illegale stoffene utgjør et problem for samfunnet. Og fordi de har vært avhengige av fiendebildene for å overleve, har de gjort hva de kan for å dyrke de frem, uavhengig av deres realitet.

Den moralske panikken som ligger til grunn for lovgivningen har på dette viset beredet veien for den moderne tids versjon av fenomenet bak hekseprosessene og inkvisjonen, og det er blitt tabu å diskutere problemstillingen på saklige premisser. Dette har ført til en tilbakestående ruspolitisk debatt, hvor de mest ryggløse og ignorante politikerne bruker *problembildet forbundet med kriminaliseringen* til å rettferdiggjøre forbudet, og ellers nekter å forholde seg til oppegående motforestillinger på grunn av "signaleffekten." De politikerne som taler sannheten og påpeker forbudsstrategiens feilbarlighet blir på sin side fremstilt som desertører i krigen mot narkotika, og presset som politiet kjenner for å vinne krigen gjør at de ikke lenger er så nøye på sin egen oppførsel.

Dette fører til en mentalitet hvor målet-helliger-middelet ideologien lever i beste velgående. Og i den grad den brer om seg i samfunnet, slår den alltid tilbake på samfunnet selv. Max Hartstein:

“The thought process that creates this massive social distortion in our minds and in society, the War on Drugs, acts exactly like a narcotic. The more we pursue it, the worse our problems become. The more we use prohibition the more we think we need it. As we pour more and more public funds into the war on drugs, the less we have for worthwhile social programs: low income housing, public schools, activity centers for youth and elders, clinics and counseling programs for drug users, jobs for the inner-cities and for the infrastructure on which our society runs. By these prohibitions, we are continually reinforcing the conditions that are creating crime. Instead of alleviating these conditions the War on Drugs makes them worse.”²¹⁴

Hvordan en legalisering vil påvirke brukerbildet

“Combined with treatment, education and other public-health programs for drug abusers, regulated legalization would make your city or town an infinitely healthier place to live and raise a family. It would make being a cop a much safer occupation, and it would lead to greater police accountability and improved morale and job satisfaction.”

Norm Stamper, en politimann i 34 år.²¹⁵

For forbudstilhengerne har økt tilgjengelighet av de illegale stoffene (blandet med mindre straff for bruk) hele tiden vært deres store frykt. Men til tross for det er trendene entydige, og viser at jo lengre vekk vi beveger oss fra ruspolitisk nulltoleranse overfor de illegale stoffene, desto bedre kommer brukerne og samfunnet ut av det. Det er mange gode grunner for det, og jeg har vært innom de fleste allerede. Men som sagt er den mest opplagte begrunnelsen at rusbruken i samfunnet følger helt andre variabler enn de strafferettslige faktorer. Rapporten *On the Consequences of toughness* av rusforskeren Peter H. Reuter sier mer om forbudslinjens utilstrekkelighet i forhold til problemene den tar sikte på å bekjempe:

”[M]any, though not all, of the adverse consequences of drug use are a function of the policies used to restrain that behaviour. The evidence suggests that (1) general user

sanctions have little deterrent effect; (2) vigorous enforcement against high-level dealers, smugglers, and refiners does little to raise the retail price, but may engender instability in producer countries, corruption in transit nations, and may select out the more suspicious distribution organizations in the United States; and (3) saturated enforcement against dealers in street markets increases the level of violence associated with such trafficking.”²¹⁶

Som vi har sett har forbudet også vært et lite egnet redskap i å redusere tilgjengeligheten eller utbredelsen av stoffene, og det var jo i første rekke det forbudet skulle gjøre. Vi lever sånn sett allerede i et mettet marked hvor de fleste har tilgang til det meste, — men allikevel velger de fleste å avstå. Kriminaliseringens preventive effekt er derfor i beste fall marginal (mer om det)²¹⁷ og forverrer, i det store og hele, situasjonsbildet dramatisk. Den åpenbare grunnen til det, er at rusmisbruk er et symptom på folks problemer, og ikke i seg selv den underliggende årsak til dem. Det er derfor lite sannsynlig at en legalisering av heroin (eller andre illegale stoffer) vil påvirke brukerprosenten stort — i alle fall ikke i en uheldig retning. Man deler i dag ut heroin til opiatavhengige i Sveits og flere andre land, og i motsetning til hva INCB advarte mot, har det ikke ført til videre problemer noen steder. Tvert i mot er nyrekruteringen til heroinmiljøet i Zurich gått ned med 82 prosent, ettersom de avhengige nå får dopet sitt gratis på apoteket og omsetningen foregår i kontrollerte former.

Det er derfor lite som tyder på at misbruket av opiater, eller andre rusmidler, vil øke under et legalt regime (om det)²¹⁸, noe rusforskeren Ragnar Hauge bekrefter her:

”Selv om tilgjengeligheten ville kunne øke under andre kontrollformer, er det (...) ikke gitt at brukerfrekvensen ville øke særlig mye. For flertallet av dem som i dag har mulighet til å skaffe seg stoffe[ne], avstår fra å bruke de[m]. Det samme gjelder for benzodiazepiner for eksempel i form av sovemidler eller kodein i form av smertestillende tabletter, som finnes i svært mange medisinskap rundt om i hjemmene. Til tross for at de er lett tilgjengelige, avstår de fleste ungdommer fra å bruke dem som rusmidler.”²¹⁹

Forbudt Frukt-effekten

En viktig grunn til forbudslinjens ubehjelpelighet er at skillet mellom legale og illegale rusmidler ikke er fornuftsbasert. Dette vet en stadig større prosent av befolkningen og derfor fungerer heller ikke informasjons-kampanjene til våre regjeringer slik de burde. Det eneste effekten de i lengden har er at de gradvis stripper statsmakten for all autoritet, ettersom de offentlige tjenestemennene som forvalter ruspolitikken i økende grad fremstår som overlagte ignoranter. Den manglende troverdigheten til våre autoriteter slår så, i neste rekke, uheldig ut på brukerprosenten fordi en irrasjonell politikk ikke bare gjennomskues, men gjør unge mennesker ekstra nysgjerrige på rusmidlene.

Dette er en annen naturlig forklaring på den oppsiktsvekkende høye cannabisbrukerprosenten i USA. For mens man i Nederland har klart å gjøre hasj "kjedelig," så har man med den idiotiske politikken andre steder i verden kun lyktes i å gjøre cannabis til et frihetssymbol for oppegående mennesker. Forbudstilhengerne vet jo ikke stort om cannabisplanten eller dens historie, så for dem fremstår dette som en høyst tvilsom og forvrengt påstand. Men *forbudt frukt*-effekten er reell uansett hva forbudstilhengerne mener om den, og må tas med i regnestykket når et oppgjør med narkotikalovgivningen skal gjøres.

Mer om problembildet forbundet med kriminaliseringen

En annen viktig ting å ta hensyn til når en oversikt over legaliseringsprosjektets fordeler skal gjøres, er at bruk av lillegale rusmidler er farligere enn bruk av legale stoffer. Dette har med konsekvenser forbundet med kriminaliseringen å gjøre, og har lite med stoffenes reelle farlighetsgrad å gjøre. Vi har allerede vært inne på at de illegale stoffene (ifølge NIDA) til sammen får skylden for 8000- 10 000 dødsfall årlig i USA, men selv ikke dette sier stort om de illegale stoffenes farlighetsgrad. Slike undersøkelser er nemlig svært spekulative og tar ikke høyde for at statistikkene sier mer om problembildet forbundet med kriminaliseringen, enn det som er forbundet med de illegale stoffene. Resultatet er at de legale stoffene kommer ufordelaktig heldig ut av sammenligningen.

For å få en mer realistisk oversikt over de forskjellige stoffenes farlighetsgrad, er det derfor bedre å støtte seg på den narkotikapolitiske analysen James Ostrowski gjorde for Cato-instituttet i 1989: Etter å ha nedjustert dødstallene for kokain og heroin (slik at han bare regner *dødsfall som skyldes rusmidlet*) kommer Ostrowski frem til at per 100 000 borgere i USA, dør 650 av tobakk, 150 dør av alkohol, 80 dør av heroin, og 4 dør av kokain. Justert ut i fra brukerhyppighet (tobakk:60 millioner brukere, alkohol: 100 millioner brukere, heroin: 500 000 brukere, kokain: 5 millioner brukere), ser vi derfor at per tobakkrøyker som dør, overlever 154; for hver alkoholbruker som dør, overlever 666; for hver heroinbruker som dør, overlever 1250; og for hver kokainbruker som dør, overlever 25 000.

I hvilken grad forbudet forverrer problembildet avhenger selvfølgelig av hvor strengt forbudsregimet er. Men Ostrowski regner i dette tilfellet med at 80 prosent av dødsfallene forbundet med de illegale stoffene, er et resultat av *forbudet i seg selv*. Dette er et tall han har kommet frem til etter å ha sammenlignet hvordan forbudstiden i USA økte dødsstatistikkene forbundet med bruken av alkohol: i følge Ostrowski døde 40 per million borgere av alkoholforgiftning under forbudstiden, mens tallet i dag under et legalt regime er 4 per million borgere²²⁰. Når man forsker i slike tall er det vanskelig å holde tungen rett i munnen, men Ostrowski sier dette om hva han forventer at en legalisering vil gjøre med farlighetsgraden til de illegale stoffene:

“A given amount of legal drug use would cause much less death and illness than the same amount of illegal drug use. A realistic estimate is that illegal drug use is five times more dangerous than legal use. Thus, even a highly unlikely five fold increase in drug use under legalization would **not** increase the current number of drug overdose deaths. The yearly number of heroin and cocaine deaths combined is about 3,000 per year. Eighty percent, or 2,400, are caused by black market factors; 20 percent, or 600, are caused by the intrinsic effects of the drugs. If, under legalization, legal use remained at the same level as current illegal use, there would be only 600 deaths each year. Only a 500 percent increase in use would match the current black market death toll. (Note that historians estimates of the increase in alcohol use in the decades after the repeal of Prohibition range from zero to a maximum of 250 percent.)

Furthermore, it would take a 1,275 percent increase in legal drug use to produce as many deaths as drug prohibition — through murder, AIDS, and poisoned drugs is already causing. Prohibition now causes 8,250 deaths, while 600 are the result of the drugs themselves. Thus, in order for legalized drug use to match the overall death toll of prohibition, use would have to increase more than 13-fold.

There are now about 5 million regular cocaine users and 500,000 regular heroin users. To prove that prohibition saves more lives than it destroys, one would have to show that legalization would result in more than 6.5 million **additional** heroin users and more than 65 million **additional** cocaine users. Such enormous increases are inconceivable at a time when the overall trend is toward **less** legal and illegal drug use.”²²¹

Ut fra disse tallene er det åpenbart at en legalisering vil ha en udelt positiv effekt på samfunnet. En eskalerende brukerprosent i den størrelsesordenen Ostrowski spekulerer i her er nemlig utenkelig. Og selv om det er naturlig å anta at en noe høyere prosent av befolkningen vil eksperimentere med slik bruk om den ikke var forbudt, er ikke det noe problem i seg selv. Ostrowski oppsummerer regnestykket over de forskjellige stoffenes farlighetsgrad videre:

“It is clear from the data presented in the table that for every death caused by the intrinsic effects of cocaine, heroin kills 20, alcohol kills 37, and tobacco kills 162. These numbers raise an interesting prospect: If tobacco and alcohol users switched to heroin or cocaine under legalization, a substantial reduction in deaths would occur. Furthermore, if the use of opium and coca derivatives returned to pre-prohibition practice — drinking low-dose cocaine and drinking or smoking opium or morphine (each weaker than heroin) — the death rate would decline even further.”²²²

Vi kommer her inn på bytte-effekten, som også er reell. Og vi ser ut fra den at det spiller liten rolle om 10 eller 30 prosent av befolkningen vil begynne å røyke cannabis om den blir legalisert: I den grad bruken av cannabis vil øke, tyder nemlig alt på at problembildet forbundet med alkohol og tobakk vil synke, og samlet sett vil dette medføre en enorm gevinst for samfunnet.

Det er også flere rapporter som har sett nærmere på saken, og selv om det er vanskelig å spå om slike ting, er de stort sett enige i at fordelene en legalisering vil bringe vil veie langt tyngre enn ulempene. Jeffrey Miron antar i boken sin *Drug War Crimes* at man må ta høyde for en fordobling av brukerprosenten, men han påpeker også at dette eventuelt vil være et marginalet problem i forhold til alle fordelene en legalisering *garantert* vil medføre. Det er også verdt å merke seg at i tillegg til å være mindre helseskadelige, så er også flere av de illegale stoffene spesielt godt egnet til å hjelpe folk ut av et rusmisbruk. De

psykoaktive stoffene LSD, ibogain, psilocybin og peyote er gode eksempler på det: som russtoffer er det ikke noe avhengighetspotensial forbundet med dem, og de har vist seg langt mer effektive i behandlingen av alkoholikere og heroinister enn vanlige rehabiliteringsopplegg kan skryte av.

Vi har derfor alt å tjene på tilrettelegge for en helsepolitisk tilnærming, også overfor brukerne av de illegale stoffene. En legalisering av de illegale stoffene vil muliggjøre en langt mer hensiktsmessig tilnærming, hvor vi kan kontrollere, informere, og tilrettelegge i en langt mer konstruktiv grad enn vi har muligheten til i dag. Walter Block og Meaghan Cussen sier det slik:

“The legalization of drugs would prevent our civil liberties from being threatened any further, it would reduce crime rates, reverse the potency effect, improve the quality of life in the inner cities, prevent the spread of disease, save the taxpayer money, and generally benefit both individuals and the community as a whole. (...) Legalizing drugs would eliminate many inconsistencies, guarantee freedoms, and increase the effectiveness of the government's anti-drug beliefs. The present war on drugs has not and will not produce a decisive victory. We advocate a new approach to this important social problem.”²²³

I tillegg til å redde en hel del liv og begrense en rekke samfunnsproblemer, vil en legalisering også spare samfunnet for enorme kontrollutgifter. Professor i økonomi, Jeffrey A. Miron, utgav i 2008 en rapport finansiert av Criminal Justice Policy Foundation som konkluderer med at en legalisering av alle stoffer vil spare det amerikanske samfunnet \$44,1 milliarder i utgifter til dominansindustrien, og rundt 32,7 milliarder dollar i inntekter fra skatter og avgifter i et regulert marked. Dette er et faktum som vil veie stadig tyngre etter hvert som den økonomiske kollapsen i USA nå brer om seg, — og det var en viktig begrunnelse til at folket får stemme over legalisering av cannabis i California ved valget til høsten.

Cannabis

“All laws which can be violated without doing anyone any injury are laughed at.”

Spinoza²²⁴.

Som vi ser er det lite som taler imot legaliseringsargumentet.

Den tilbakestående tilnærmelsen våre autoriteter har vist de illegale stoffene, klargjøres allikevel best når vi ser nærmere på cannabisplanten og behandlingen den har fått av våre autoriteter. Vi har allerede sett at det er bevist i en uavhengig og kompetent rett i Haag (Cannabistribunalet) at narkotikalovene for cannabis' del ikke kan forsvares. Og for å tydeliggjøre hvor meningsløst fiendebildet tilknyttet cannabisplanten er, skal vi nå se nærmere på det reelle problembildet forbundet med den, for ytterligere å klargjøre lovgivningens manglende troverdighet.

For også dette er et rusmiddel som forbudsforkjemperne mener så absolutt må forbys. De begrunner dette vanligvis med at stoffet er uten medisinske kvaliteter, at det tar livet av hjerneceller, eller ødelegger hjernen på andre måter (NORMLs avvisning av dette)²²⁵, at det forårsaker schizofreni (om linken mellom cannabis og schizofreni)²²⁶, sløvhets og apati (om dette)²²⁷, hjernekrumping, hjertesykdommer, genetiske avvik, sterilitet, kreft (om dette)²²⁸, og, ikke minst, for å være et overgangsdop til hardere stoffer.

Dette er alle flittig brukte argumenter i forbudstilhengernes arsenal.

Vi sitter altså igjen med en liste som ser rimelig avskrekkende ut. Men rusforskning foregår som vi har sett ikke i et politisk og moralsk vakuum, og slike påstander henter sin næring fra forskning som er kjøpt og betalt av staten. Som rusforsker Svanaug Fjær og mange andre har påpekt, er derfor mye av problembildet rundt cannabis resultatet av politisert forskning som er vanskelig å ta seriøst²²⁹. Dette er noe Andrew Weil sier mer om her:

“Despite its status as the most widely used illegal drug today, the dominant culture still views it as a dangerous drug, worse than alcohol and tobacco, likely to lead to heroin. In this highly charged atmosphere, arguments about marijuana tend to be more political than factual. And because pharmacologists and medical doctors are just as caught up in the politics of marijuana as other people, it's difficult to get neutral

information about the drug. Much marijuana research sets out to prove preconceived ideas, and much is not worth reading.”²³⁰

Imotsetning til hva forbudstilhengerne bedyrer, er nemlig cannabis et rimelig uproblematisk rusmiddel i enhver sammenheng. Planten har blitt brukt som rusmiddel og medisin gjennom minst 5000 år, fortrinnsvis i Østen og Midt-Østen. Denne bruken har historisk og kulturelt fremstått som uproblematisk, og selv om forskjellige regimer gjennom tidene har vært ivrige etter å forby stoffet, var det mye fordi cannabis ble oppfattet som et rusmiddel som vanskeliggjorde den sosiale kontroll. Dette var for eksempel en viktig begrunnelse for at Egypt og Sør Afrika presset på for forbud mot stoffet under den andre opiumskonferansen i Geneve 1924²³¹.

Det overdrevne problembildet som forbudstilhengerne har forsøkt å definere tåler derimot ikke nærmere ettersyn, og har også konsekvent blitt avdramatisert i rapporter som inntar et mer avmålt blikk på situasjonen. Eksempler på slike rapporter og forskningsarbeider er den indiske *Hemp Drugs Commission Report* fra 1894, LaGuardia komité rapporten fra 1944^x, den britiske Wooton-rapporten fra 1968 (denne støttet opp om de to overnevnte rapportenes konklusjoner), Canadas Le Dain-kommisjon i 1970, og Nixons National Commission on Marijuana and Drug Abuse fra 1972.

Selv om dette er viktige grunnsteiner i rusforskningen, er listen langt fra utfyllende, og vokser i videre i rekordfart. Det blir stadig klarere for stadig flere at fiendebildet forbundet med planten er resultatet av en ruspolitisk ignorant statsmakts propagandaapparat, og at noe er fryktelig galt med vår narkotikapolitikk. Weil avkrefter fiendebildet slik:

“Aside from respiratory irritation, heavy marijuana use does not seem to cause other medical problems. Of course, warnings of the medical dangers of cannabis have been well publicized, with reports of everything from brain damage to injury to the immune and reproductive systems, but these are based on poor research, often conducted by passionate foes of the drug. Studies of populations that have smoked cannabis for many years do not reveal obvious illnesses that can be linked to marijuana.”²³²

^xDenne var oppkalt etter New Yorks ordfører Fiorello LaGuardia, og avviste både at cannabis var et rusmiddel forbundet med en avhengighetsproblematikk i medisinsk forstand, og at bruk av cannabis førte til hardere stoffer.

Dette bekreftes igjen, av det anerkjente medisinske tidsskriftet *The Lancet*:

”The smoking of cannabis, even long term, is not harmful to health. Yet this widely used substance is illegal just about everywhere...Leaving politics aside, where is the harm in decriminalizing cannabis? There is none to the health of the consumers, and the criminal fraternity who depend for their succor on prohibition would hate it. But decriminalization for possession does not go far enough in our view. That has to be accompanied by controls on source, distribution, and advertising, much as happens with tobacco. A system in fact, remarkably close to the existing one in Dutch coffee shops... Sooner or later politicians will have to stop running scared and address the evidence: cannabis per se is not a hazard to society but driving it further underground may well be.”²³³

Cannabisbruk er derfor vanskelig å krisemaksimere. Spesielt når man tar med i regnestykket at regjeringsoppnevnte forskere, igjennom et halvt århundre, har gjort alt de kan for å definere et negativt problembilde rundt planten. Den er bemerkelsesverdig ikke-giftig og det er så å si umulig å dø av overdoser, da du eventuelt må spise minst din egen vekt av stoffet. Den er med andre ord mindre farlig for deg enn det meste du kan putte i deg. Og om våre autoriteter hadde brukt så mye tid og penger på å definere et negativt problembilde rundt en annen plante, det være seg poteter, peanøtter, sukkerrør, kaffebønner — ja, stort sett hva som helst — ville de i de fleste tilfeller klart å drive frem et overbevisende trusselbilde med en større troverdighet enn de har klart med cannabisplanten.

Det er på samtlige områder et langt mindre dramatisk rusmiddel enn alkohol og tobakk, og selv om det er mange yrker bruk av cannabis ikke passer til, så er det faktisk også en del jobber som folk mener de utfører bedre under påvirkningen. Dette gjelder spesielt kreativt orienterte yrker, som musikere, forfattere, designere osv²³⁴.

Planten har også en rekke medisinske kvaliteter. Den har blitt brukt som medisin (i blant annet kina) fra år 3000 f.Kr., og listen over dens medisinske fortreffeligheter forlenges stadig, spesielt etter at *medisinsk marijuana* ble et anerkjent konsept i mange av USAs delstater. Det brukes der til behandling av M.S.-pasienter, fordi det har en spasmereduserende/muskelavslappende virkning; aidsyke og kreftpasienter får det fordi det motvirker ubehag/kvalme og gir bedre appetitt; og det gis også på resept i forbindelse med brannskader og

en rekke andre sykdomstilfeller fordi det har en smertestillende og beroligende effekt.

Man trenger ikke lete lenge i California etter leger (eller pasienter) som roser cannabis' medisinske kvaliteter opp i skyene, og det viser seg at cannabis i de aller fleste tilfeller også kan redusere (og i mange tilfeller, helt erstatte) behovet for mer helseskadelige legemidler som lykkepiller og andre smertestillende preparater²³⁵. Dette faktum har fått tidligere forbudstilhengere over i nye tankebaner. En av dem er politimannen Jeff Studdard som begynte med cannabisbruk etter at en knekt rygg gjorde han arbeidsufør. Han tok stoffet for dets smertedempende kvaliteter, og sier dette om virkningen: "I have stopped all my (other) pain meds now and I've gained weight. It's almost like a wonder drug."²³⁶ Barry Cooper, en annen politimann, utviklet et omfattende problembruk med alkohol som følge av overgrepene han begikk mens han var ansatt i narkotikapolitiet. Cannabis hjalp han imidlertid ut av misbruket, og han beskriver stoffets medisinske fortreffelighet slik: "[Marijuana] helped me. It made me a more compassionate person, and I stopped and slowed down [drinking] long enough to realize the harms I was creating on this earth instead of helping."²³⁷

Sett i lys av alt dette, bør det ikke forundre noen at man for cannabis' del allerede har konkludert i en uavhengig rett med at forbudet ikke kan forsvares, og at stadig flere rapporter utgis som bekrefter at cannabisforbudet gjør vondt verre for samfunnet (rapporter om det)²³⁸.

Så hvorfor er dette rusmidlet forbudt?

Selvfølgelig fordi det er kriminalisert av andre grunner enn de uttalte. For det er som vi har sett mange som av forskjellige grunner ser seg tjent med cannabisforbudet. Vi har allerede vært innom byråkratenes rolle i det, og vi har også fått et innblikk i selskapsinteressenes innflytelse på den politiske prosessen. Men for å utdype det videre (og for å klargjøre at det irrasjonelle irrasjonelle skillet mellom legale og illegale stoffer er et resultat av disse kreftenes innflytelse) skal vi nå se nærmere på legemiddelindustrien.

Legemiddelindustriens rolle i opprettholdelsen av narkotikaforbudet

Vi så i USA-kapitlet hvordan de store selskapene formet den politiske prosessen i sitt bilde, og legemiddelindustrien er så absolutt en av de mest innflytelsesrike aktørene oppi dette. De farmasøytiske selskapene boltrer seg i et marked som i 2006 var verdt over \$643 milliarder, og USA sto for nesten halvparten av omsetningen²³⁹. Markedsposisjonen sier imidlertid lite om legemidlenes nytteeffekt for brukerne. Den sier langt mer om industriens evne til å smøre hjulene i samfunnsmaskineriet, og tåkelegge realitetene forbundet med produktene de selger.

De farmasøytiske selskapene vet nemlig godt hvor de skal investere pengene sine for at de skal kaste mer av seg. For det er en kjent sak at penger kan skaffe deg det meste i Washington, uavhengig av om det er en god idé du selger eller ikke. David Rothkopf, et tidligere medlem av Clinton-administrasjonen sier det slik: "I USAs politiske blodbane spiller pengene ofte både rollen som røde blodlegemer som frakter ideer til systemets hjerte og hjerne, og rollen som hvite blodlegemer som dreper ideene visse spesielle interesser føler seg truet av."²⁴⁰ De 1300 registrerte lobbyistene deres brukte derfor \$900 millioner på "bestikkelser" til politikerne mellom 1998 og 2005. I tillegg fikk demokratene og republikanerne til sammen \$90 millioner, med en klar overvekt til det republikanske partiet²⁴¹. Dette er mer enn hva noen annen industrisektor brukte på lobbyisme i samme periode. Og på dette viset sikrer de sine markeder, samtidig som de sørger for at legalisering av cannabis er et ikke-tema i den politiske debatten.

For de amerikanske politikerne vedtar i sin tur slike lover og reguleringer som passer de store selskapene best: George Bush Sr. sørget i 1981, som visepresident, for at legemiddelindustrien fikk tillatelse til å selge produkter som var gått ut på dato (og som av andre grunner ikke kunne selges i USA) til land i den tredje verden; sønnen hans vedtok, i sin første presidentperiode, en lov som fritok den farmasøytiske industrien fra alt ansvar forbundet med uheldige bivirkninger (dødsfall) som følge av produktene deres; og som eneste land har USA tillatt legemiddelindustrien å reklamere for produktene sine i TV og media.

Vi så i USA-kapitlet hvor uheldig de store selskaperenes påtrykk var for strafferetten og kriminalpolitikken, og det amerikanske folkets interesser ivaretas ikke bedre i helsepolitikken. For på samme måte som produsenter av lyspærer og vaskemaskiner lager produkter som er designet til å gå i stykker etter et visst antall timer fordi de er avhengig av å selge produktene sine; og på samme måte som krigsprofitører tilrettelegger for krig for å ha et marked å svinge seg i; på samme måte er det med legemiddelprodusentene: De er i bransjen for å selge medisiner, og har sånn sett en investert interesse i å holde folk syke.

Dette kan jo høres veldig kynisk ut, og mange vil sikkert like å tro at produsentene av lovlig regulerte medisiner har bedre intensjoner enn som så. Men det er slik markedsmekanismene fungerer, og det er derfor den manglende fornuften bak krigen mot terror og krigen mot narkotika aldri omtales av offentlige tjenestemenn som prioriterer en karriere i systemet: Poenget er nemlig ikke å bekjempe disse samfunnsproblemene, men å bekjempe symptomene forbundet med dem — med andre ord, en evig krig for evig fred. Dr. Mathias Raht sier det slik:

“The market place of the pharmaceutical industry is the human body and its return on investment depends on the continuation and expansion of diseases. Its profits depend on the patentability of drugs rendering this industry the most profitable industry on planet Earth.

In contrast, the prevention and eradication of any disease significantly reduces or totally eliminates the markets for pharmaceutical drugs. Therefore, the pharmaceutical corporations have been systematically obstructing the prevention and the eradication of diseases.

(...) The pharmaceutical industry offers ‘health’ to millions of patients — but does not deliver the goods. Instead it delivers products that merely alleviate symptoms while promoting the underlying disease as a precondition for its future business. To cover the fraud, this industry spends twice the amount of money in covering it up than it spends on research on future therapies.

This organized deception is the reason why this investment business could continue for almost a century behind a strategically designed smoke screen as ‘benefactors’ to humanity. The lives of 6 billion people and the economies of most countries in the world are held hostage by the criminal practices of this industry.”²⁴²

Dette er grove påstander, men det er i dag åpenbart for alle som vil se hvordan det ligger an med den farmasøytiske industries troverdighet. Det beste

eksemplet på deres investerte interesse i sykdom (og hvordan de har korrumpert instansene som skulle holde dem i tømme) finner man i svineinfluensapandemien som liksom truet med å utrydde oss alle høsten 2009: Ved å hause opp frykten for denne, fikk de solgt mange millioner vaksiner som ikke på noen måte var forsvarlig utprøvd, og som de selv ikke tok noe ansvar for. Våre regjeringer, på sin side, gjorde hva de kunne for å overbevise folk om at vaksinene var en god idé, mens det reelle problembildet forbundet med dem ble tiet i hjel av både media og offentlige myndigheter.

Det hele var så oppsiktsvekkende at lederen for Europarådets helsekomite, Wolfgang Wodarg, omtalte saken som: "one of the the biggest medical scandals of the century," og organisasjonen han ledet (Parliamentary Assembly of the Council of Europe) opprettet en hasteundersøkelse i januar 2010 som så nærmere på forbindelsene mellom legemiddelindustrien og WHO.

Dette var en undersøkelse som verken de offentlige tjenestemennene i WHO eller industrien selv kunne komme heldig ut av, og kommisjonen ble også forsøkt tiet i hjel. Men dette kunne ikke forandre det faktum at den fant svært tvilsomme forbindelser mellom industrien og de ansatte i WHO, — som for anledningen hadde senket kriteriene for å kunne erklære pandemi.

Dette burde i seg selv være gode nok grunner til å reformere WHO og samtidig ta et oppgjør med industriens innflytelse, men så langt har ikke det skjedd. Korrupsjonen er så omfattende at det skal mye til før noen våger å stikke hull på byllen, men legen Mathias Rath har i alle fall prøvd: Han anmeldte de største farmasøytiske selskapene til den internasjonale straffedomstolen i Haag (ICC) i 2003. Det er denne instansen som tar imot klager fra borgere vedrørende forbrytelser mot menneskeheten. Og i anmeldelsen (som du finner i sin helhet på www4.dr-rath-foundation.org/) blir selskapene beskyldt for å motarbeide naturlige behandlings- og forebyggingsteknikker til fordel for sin egen foreskrevne behandling (legemiddelprodusentenes patenterte medisiner), med hundretusener av unødige dødsfall som resultat.

Mer om det irrasjonelle skillet mellom legale og illegale stoffer

Det er imidlertid ikke denne bokens formål å gi en utfyllende beskrivelse av alt som er galt med den moderne medisin. Vi forholder oss her først og fremst til narkotikalovgivningens uheldige konsekvenser for samfunnet, og skal for

anledningen begrense oss til den. Vi skal derfor nå se nærmere på legemiddelindustriens rolle i opprettholdelsen av forbudet.

For det innebærer mer enn et merkelig sammentreff at de stoffene som i dag er forbudt, er stoffer som truer inntektene til denne industrien. De naturlige plantene kan ikke patenteres og var det ikke for forbudet, ville de mange av de illegale stoffene gjort store innhugg i profittmaskineriet til de farmasøytiske selskapene. Flere fagfolk (som for eksempel Berridge og Edwards) ser derfor opiumsforbudet som et resultat av legemiddelindustriens kamp for kontroll over markedet. Og som vi så over, har cannabisplanten så gode medisinske kvaliteter at den i de fleste tilfeller kan redusere pasientenes inntak av ordinære legemidler med 80-100 prosent²⁴³. Det er i første rekke antidepressiva, sovemedisin, og smertestillende piller som dette gjelder. Og om de illegale rusmidlene har et langt verre rykte enn de fortjener, så har de lovlige legemidlene, på sin side, et langt bedre rykte enn fortjent.

Det er nemlig høyst usikkert om lykkepillene er godt for noe. Forskning viser at de kan ha en målbar effekt på den delen av befolkningen som sliter med spesielt tunge depresjoner (ca 13 prosent av de som bruker slike piller), men for de fleste som bruker dem kan de vanskelig sies å ha noen bedre effekt enn en sukkerpille (om det)²⁴⁴. Det er i tillegg et omfattende problembilde forbundet med bruken av dem (om dette)²⁴⁵, og når det også er en rekke oppsiktsvekkende (men ihjeltiede) rapporter som bekrefter en forbindelse mellom inntak av slike piller og vold (om det)²⁴⁶ og selvmord (om det)²⁴⁷, sier det seg selv at "lykkepillene" vanskelig kan beskyldes for å holde det de lover.

De smertestillende legemidlene er på sin side ikke stort bedre enn de illegale opiatene. Dette ser vi på problembildet som er forbundet med dem: I 2005 døde (ifølge ONDCP) over 8500 amerikanske borgere fordi de misbrukte dem, og det er et problem som er sterkt økende (overdosedødsfallene forbundet med pillene økte 114 prosent fra 2001 til 2005). Dr Marvin Seppala, overlege på et rehabiliteringssenter i Minnesota, beskriver situasjonen slik: "I think people of all ages don't take medication as seriously as street drugs. (...) There's sort of a naive belief they're safer. The truth is pain medications are in the same exact class as heroin, morphine — they're very addictive."²⁴⁸

Som vi ser er ikke folks tillit til de legale legemidlene spesielt godt begrunnet. Over 100 000 amerikanere dør årlig som følge av slik bruk, og

ettersom det er et omfattende problembilde forbundet med legemidlene, er medisinsk cannabis et langt bedre alternativ for de fleste. Forbudet har sånn sett vært essensielt for den farmasøytiske industriens levedyktighet og den har derfor, sammen andre aktører med en investert interesse i forbudet, gjort sitt for å opprettholde forbudspolitikken.

Et forvrengt informasjonsbilde

Sammen med alkohol- og tobakkindustrien er derfor legemiddelindustrien blant de sterkeste pådriverne for å opprettholde skillet mellom legale og illegale rusmidler. Det er viktig for dem å opprettholde illusjonen av et fornuftsbasert skille, for det gir folket inntrykk av at det er knyttet *kultur og positive opplevelser* til deres produkter, mens det motsatte er tilfellet med de illegale rusmidlene. De bruker derfor ikke bare store summer på politikerne, men de er også ivrige bidragsytere til både helse- og antinarkotika-kampanjer i offentlig og privat regi.

Det er som følge av dette et oppsiktsvekkende misforhold mellom det fokus de illegale rusmidlene får, og det fokus de legale rusmidlene får²⁴⁹. For mens undersøkelser som truer de store selskaperens interesser gjennomgående undertrykkes i systemet, er det motsatte tilfellet med rapporter som gjør det samme med de illegale stoffene; disse finner veien til medias forsider og brukes til å demonisere de illegale stoffene, uansett hvor misvisende undersøkelsene i utgangspunktet er. Mens all tvil derfor vendes imot de illegale stoffene, kommer den de legale stoffene til gode, og ofte manipuleres også forskningsresultatene så de skal fremstå langt bedre enn det de er. Mike Adams, redaktøren av nettsiden Natural News forteller:

“Big Pharma is involved in rigging drug trials, ghostwriting the reports of ‘independent’ researchers, bribing politicians, doctors, and scientists, and hiding reports unfavourable to their drugs. One particularly nasty example of collusion that appeared recently on NaturalNews.com was the case of Dr. Biederman of Harvard University who advocated mind-altering drugs for children while being secretly paid off 1.6 million dollars from the drug companies.”²⁵⁰

Eksemplet med Dr. Biederman over er på ingen måte unikt, og den medisinske journalen *Nature* har publisert studier som viser at 70 prosent av de som er ansatt for å ta stilling til om et legemiddel skal godkjennes eller ikke, har økonomiske forbindelser til selskapene som produserer dem²⁵¹.

Vi har allerede sett Dr. Rath fortelle at den farmasøytiske industrien bruker dobbelt så mye penger på å dekke over det uheldige konsekvensbildet av produktene deres, som de bruker på forskning på nye medisiner, og det er i dag flere eksempler på hvordan offentlige organer har hjulpet legemiddelindustrien å skjule sine spor: Reporteren Janne Larsson har vist hvordan den svenske sosialstyrelsen har dekket over forbindelsene mellom lykkepiller og selvmord, og også amerikanske Food and Drug Administration har blitt fersket i det samme.

Dette misforholdet mellom hvordan de legale og illegale stoffene behandles, forklarer igjen hvorfor folks tillit til de legale legemidlene er sterkt overdrevet. Vi kan bare tenke oss avisoverskriftene om for eksempel Heath Ledger eller Michael Jackson døde av en overdose kokain, eller et annet illegalt stoff: Media ville ha hylt høyt om at krigen mot narkotika måtte intensiveres, og dette ville blitt etterfulgt av politikernes moralske panikk; alltid villige til å sanke billige politiske poenger ved å ta til orde for strengere straffer og nye holdningskampanjer.

Det var slik de oppførte seg etter at den amerikanske sportsstjernen Len Bias døde av kokain i 1986, men siden de legale legemidlene har fått sin posisjon som følge av legemiddelselskapenes maktposisjon i samfunnet, hører vi ikke mer om det. Vi hører i det hele tatt svært lite om problembildet, ettersom slik informasjon undertrykkes aktivt i samfunnet. Som følge av det er det ikke så mange som er kjent med problembildet forbundet med de legale stoffene. De tror gjerne at de legale legemidlene er langt bedre for dem enn de illegale, og fordi folk har en blind tillit til sine autoriteter (enten de er leger eller politikere), lever folk i troen på at amfetamin er et livsfarlig stoff som må forbys for enhver pris, mens de ofte mer enn gjerne propper ungene sine fulle av det samme, — så lenge den fåes på resept og en eller annen lege har gitt dem diagnosen ADHD²⁵².

Folks overdrevne tillit til stoffene fører også til et stadig økende misbruk: I følge DEA steg misbruket av legemiddelindustriens produkter med 80 prosent fra 2002 til 2008. De anslo at rundt 7 millioner amerikanere da misbrukte

stoffene, og tall fra *Monitoring the Future report 2008* viser at syv av de ti mest misbrukte stoffene i USA er legale legemidler.

Det stadig økende salget har som vi ser ikke noe med stoffenes fortreffelighet å gjøre, men snarere med et velsmurt salgsapparat formet i legemiddelindustriens favør. Bare i 2005 brukte de farmasøytiske selskapene \$4.2 milliarder på direkterekklame til amerikanske borgere: Dette var nesten dobbelt så mye som fem år tidligere, og i tillegg brukte de \$7.2 milliarder på reklame og bestiklinger til legestanden. Legene fungerer jo i det store og hele som langerne til industrien, og den danske legen Birger Schroll sier dette om deres rolle som legemiddelindustriens representanter:

”Samfunnet har på legestandens vegne tatt et verdivalg, vekk fra omsorg og kjærlighet, det som ligger i det kristne grunnlaget. Standen har mistet utrolig mange terapeutiske verktøyer som var vanlige for en generasjon eller to siden. Tilbake er stort sett bare reseptblokk, mens industrien utvikler stadig nye kjemikalier til symptombehandling, ofte med stygge bivirkninger. Vi har fått en stadig mer spesialisert og materialisert legeverden, mer eller mindre i lomma på industrien.”²⁵³

Takket være dette velsmurte apparatet pådyttes den amerikanske befolkningen stadig mer piller: Antallet amerikanere på lykkepiller steg fra fra 13.3 millioner mennesker i 1996 til 27 millioner i 2005, og over 600 000 amerikanske barn går nå på slike medisiner som deles ut for det meste man kan sette en diagnose på²⁵⁴.

FDA's rolle i dette

“As currently configured, the FDA is not able to adequately protect the American public. It's more interested in protecting the interests of industry. It views industry as its client, and the client is someone whose interest you represent. Unfortunately, that is the way the FDA is currently structured.”

Dr. David Graham, ansatt i FDA i 20 år.²⁵⁵

Det er *the Food and Drug Administration* (FDA) som skal sikre at det amerikanske folkets interesser ivaretas oppi alt dette: Det er de som skal

kvalitetssikre medisinene, og de som har ansvaret for regulering og godkjenning av legemiddelindustriens produkter. Men FDA er dessverre en gjennomkorrupt organisasjon som skriver sine egne lover og er i lommene på legemiddelindustrien. Mike Adams fra *Natural News*:

“The FDA [is] a gang of unindicted criminals. The FDA, you see, is a criminal organization engaged in tactics of intimidation, censorship and oppression that can only be properly called ‘terrorism.’ Don’t take my word for it, though: The FDA’s own top scientists are now on the record saying much the same thing! Their complaint to Congress alleges top FDA managers ‘ordered, intimidated and coerced FDA experts to modify their scientific reviews, conclusions and recommendations in violation of the law.’”²⁵⁶

De preparatene som legemiddelindustrien har en investert interesse i, går derfor lett igjennom nåløyet deres, mens de som truer industriens monopol- og profittinteresser blir stanset og/eller motarbeidet av FDA (om det)²⁵⁷. Gode eksempler på FDAs manglende evne til å ivareta borgernes interesser finner vi i organisasjonens velvillighet overfor Monsanto genmanipulerte produkter, dens behandling av Flourid (om det)²⁵⁸ og Aspartam (om det)²⁵⁹, samt behandlingen cannabis har fått.

Korrupsjonen i FDA er allikevel så omfattende, og etaten så tannløs på folkets vegne, at flere og flere ansatte reagerer på det. David Graham, en lege som var ansatt i FDA i 20 år, har for eksempel lenge gjort sitt for å avdekke de kritikkverdige forholdene: I november 2004 vitnet han for det amerikanske senatet (Senate Finance Committee), der han fortalte at FDA ikke var i stand til å beskytte USAs borgere mot farlige legemidler, og at en ny skandale som Vioxx når som helst kunne ramme det amerikanske folk (om Vioxx og FDAs motarbeidelse av kommisjonen)²⁶⁰. FDA på sin side prøvde å fryse ut Graham med represalier, men heldigvis er han ikke alene: I oktober 2008 gikk flere vitenskapsmenn fra FDAs *Center for Devices and Radiological Health* ut med et brev hvor de anklaget sjefene sine for å være gjennomkorrupte (om det)²⁶¹. Og i tillegg mottok også president Obama et brev fra FDAs ansatte i 2009, som beskrev ”systemic corruption and wrongdoing that permeates all levels of FDA.” De ansatte fremstilte situasjonen som uholdbar og ba Obama om å ta affære²⁶².

Ingen kan derfor, med noen troverdighet, hevde at alt er som det skal med godkjenningsprosessen til FDA, og at organisasjonen ikke beiler for maktens interesser (om FDA som politisk redskap)²⁶³.

De byråkratiske hinderne mot medisinsk cannabis

Det er altså i denne sammenheng vi må se statsmaktens motstand mot et balansert blikk på cannabisforbudet. Det er en innstudert ignoranse som har fått råde. Og selv om det ikke fra hver enkelt tjenestemanns side er gjort med overlegg har de overlappende interessene, og maktfordelingen dem imellom, gjort en rasjonell vurdering av situasjonsbildet umulig. Som følge av det, er den byråkratiske motstanden mot medisinsk cannabis fortsatt enorm selv om DEAs øverste juridiske autoritet, Francis Young, for over 20 år siden bekreftet stoffets suverene medisinske kvaliteter.

Å opprettholde dette forbudet frem til i dag har derfor vært et lite kunststykke i seg selv, når man ser hvor dårlige kort på hånden forbudstilhengerne har hatt: De har ikke hatt *ett viktig argument* de kunne ta til inntekt for sin sak, allikevel har de klart å tåkelegge realitetene tilstrekkelig til at folk har godtatt den rådende ruspolitiske ignoransen.

Det er som sagt en rekke bakenforliggende interesser som har løftet frem uvitenheten på området, men det er ikke vanskelig å peke på hvordan det er blitt gjort — og FDA har, sammen med NIDA og DEA, vært helt sentrale her. Vi skal nå se hvordan de har sørget for å motarbeide medisinsk cannabis som konsept.

NIDA

Vi har allerede sett hvordan NIDA har vært de ledende leverandørene av politisert cannabisforskning de siste 40 årene. Men de har også vært aktive sabotører på andre måter. Som landets ansvarlige avhengighetsforskningsinstitutt har de også kontrollert produksjonen av cannabis til forskningsformål, og de har brukt sin monopolsituasjon til å motarbeide forskning som truer forbudslinjens troverdighet. En ting er at de produserer cannabis av utrolig dårlig kvalitet (2-4 prosent THC), og at det kan ta forskere

som NIDA ikke liker, flere år å få utlevert stoffet (selv om godkjenning fra FDA allerede foreligger). Men organisasjonen har også regelrett nektet forskere som har ønsket å undersøke cannabis'effekt mot migrene og AIDS-svekkelsessyndrom tilgang til stoffet. Slik har de holdt på i snart 40 år nå, og det fortsetter den dag i dag. Jag Davies fra forskningsorganisasjonen *Multidisciplinary Association for Psychedelic Studies* (MAPS) forteller:

“Currently, the National Institute on Drug Abuse (NIDA) has a monopoly on the supply of research-grade marijuana, but no other Schedule I drug, that can be used in FDA-approved research. NIDA uses its monopoly power to obstruct research that conflicts with its vested interests. MAPS had two of its FDA-approved medical marijuana protocols rejected by NIDA, preventing the studies from taking place. MAPS has also been trying without success for almost four years to purchase 10 grams of marijuana from NIDA for research into the constituents of the vapor from marijuana vaporizers, a non-smoking drug delivery method that has already been used in one FDA-approved human study.”²⁶⁴

NIDA selv mener de har sitt på det tørre, fordi de ikke ser det som deres ansvar å tilrettelegge for forskning som ønsker å finne ut mer om cannabis' medisinske kvaliteter. Allikevel finansierer organisasjonen, i følge den amerikanske regjeringen selv, rundt 85 prosent av verdens cannabisforskning.

FDA

FDA, på sin side, skal offisielt ha en uavhengig rolle oppi dette, men som vi har sett er godkjenningssprosessen deres korrumpert. Det normale er at organisasjonen uttaler seg om et legemiddels kvaliteter etter at de har mottatt en søknad om godkjenning av et produkt, og etter at de har fått et overblikk over det aktuelle legemiddelets kvaliteter og egenskaper. De har aldri mottatt noen slik søknad for cannabis' del. Men FDA gikk allikevel ut i 2006 og sa at stoffet *ikke kunne sies å være trygg eller pålitelig medisin*: De hadde ikke foretatt seg noe i forkant selv som underbygget påstanden, og de refererte heller ikke til annen forskning som begrunnet den^x.

^xNå finnes det som vi vet en rekke forskning som konkluderer med det motsatte, men den er verken FDA, NIDA eller DEA interessert i.

Grunnen til at FDA aldri har mottatt noen søknad om godkjenning av cannabisprodukter til medisinsk bruk, er selvfølgelig ikke fordi cannabis ikke er godt for noe, men fordi en slik søknad i dag er nær sagt umulig å få gjennom byråkratiet. Som et resultat av det, er det en del forskere der ute som er misfornøyd med NIDA, og disse forskerne har i en årrekke forsøkt å forandre praksisen. Professor Lyle Craker, direktør for Universitetet i Massachusetts' medisinske planteprogram, er en av dem. Han prøvde for noen år siden å få godkjenning til å produsere cannabis i forskningsøyemed. En slik tillatelse er essensiell for å berede veien gjennom den byråkratiske mølla man må igjennom for å få cannabis godkjent som legemiddel. Men Univeritetet i Mississippi (som gjennom NIDA har monopol på cannabisproduksjon) motsatte seg dette.

For å komme videre gikk Craker til sak mot DEA og NIDA, og fikk i 2007 medhold i retten: Dommer Mary Ellen Bittner anbefalte at Crakers søknad burde godkjennes, fordi den var i offentlighetens interesse — men DEA saboterer fortsatt fremdriften i saken²⁶⁵. Dette, som sagt, til tross for at deres egen juridiske rådgiver i 1988, etter to års omfattende forskning og undersøkelser, konkluderte med at cannabis var en av de tryggeste terapeutiske substanser vi kjenner til; at bruken av det aldri hadde tatt livet av noen; og at regjeringens politikk på området var samvittighetsløs.

DEL 3: DEN MAKTPOLITISKE DIMENSJONEN VED NARKOTIKAFORBUDET

Narkotikalovenes tilblivelse og tidlige historie

“The issue of race in drug policy (...) should be pursued historically from its legislative roots. The investigation should start from the proposition that society ‘constructs’ its own problems. That construction process is very selective, as Kevin Ryan observes: ‘The constructive process involves the selection of certain sets of circumstances and the treatment of them as problematic, while other sets of circumstances are ignored. A large body of research explores the dimensions of this ‘picking out’ process.’ The people who do the ‘picking out’ are moral entrepreneurs — activists who claim to represent public values as they push a specific policy agenda. Sometimes, as in the case of the war on drugs, they help to create a ‘moral panic’ that speeds up, and may overwhelm, democratic deliberation. Punitive policies like the contemporary war on drugs are the typical result of moral panics.”

Doris Marie Provine.²⁶⁶

Veien mot narkotikaforbudet

Vi må huske at kriminaliseringen er et relativt nytt fenomen. Både opium og cannabis var legitime medisinske varer gjennom det meste av 1700 og 1800-tallet, og det samme gjalt etter hvert også kokain. Dette er selvfølgelig i seg selv ingen garanti for disse stoffenes medisinske nyttegrunnlag i dag, men noe skjedde underveis, og vi skal nå se nærmere på veien mot kriminalisering for disse stoffene.

I våre dager blir kriminaliseringen av opium og kokain vanligvis forklart med det eskalerende problembruket i USA på slutten av 1800- og begynnelsen av 1900-tallet. Disse stoffene ble da solgt over en lav sko i et kaotisk og uregulert marked; de ble beskrevet som vidunder-medisin, fremstilt som kuren for det meste — og selv babyer var en rekke produkter rettet mot. I tillegg til det var opium ofte anbefalt mot mens-smerter og så videre hos kvinner, og det skal ikke stikkes under en stol at man på denne tiden hadde en noe ukritisk tilnærming til stoffene.

Avhengighet ble derfor for mange et problem etter hvert. Man var allerede på 1830-tallet begynt å bli klar over avhengighetsproblematikken forbundet med opiatene, og etter den amerikanske borgerkrigen økte antallet opiatavhengige ytterligere. Grunnen til det var at opiater på denne tiden ble brukt i operasjoner og smertebehandling av skadde soldater, og mange av dem utviklet avhengighet som følge av det.

Det var med andre ord et omfattende misbruk av de medisinske stoffene på denne tiden (David Musto anslår at det var rundt 250 000 opiumsavhengige rundt 1870)²⁶⁷, og det var på bakgrunn av det man så behovet for reguleringer. Dette resulterte i *the Pure Food and Drug Act* i 1906 som krevde at produsentene av vidundermedisin fra da av måtte opplyse på etiketten hva produktet inneholdt. Og fra 1910 og fremover, ble slike nasjonale reguleringer fulgt av et stadig mer omfattende og fremtredende overnasjonalt rammeverk.

Det var imidlertid ikke egentlig snakk om noe forbud på denne tiden, verken nasjonalt eller internasjonalt. Selv om land som USA og Kina presset på for ytterligere innstramninger (og selv om de fleste land hadde diverse religiøse grupperinger og sosiale bevegelser som var enige i kravet), var det også strømninger som motsatte seg slike tiltak. Britene, for eksempel, hadde allerede kjempet to kriger mot Kina om retten til å selge kineserne opium på 1800-tallet, og det britiske imperiet tjente store penger på verdenshandelen. De var derfor lite interessert i overnasjonale reguleringer, og sammen med en rekke andre aktører motarbeidet de forbudsprosessen.

Den første Haag konvensjonen i 1912 og avtaleverket rundt denne, tok derfor sikte på bedre å regulere markedet — ikke å forby det. konvensjonen vedtok riktignok restriksjoner på eksport til land som forbød ikke-medisinsk bruk av opiater, men det var i denne ingen forpliktelser til å forby verken bruk-

eller produksjon av narkotika. Det samme var tilfellet i 1925, da også cannabisplanten ble innbefattet av lovverket^x, og 1936 konvensjonen var den første som gikk så langt som til å forby befatning med enkelte stoffer. Denne ble til gjengjeld bare godtatt av 13 land. Den fikk i praksis lite oppmerksomhet og det var først etter 2. Verdenskrig, med opprettelsen av FN, at forbudstilhengernes korstog virkelig vant frem.

En viktig grunn til det var at denne krigen styrket amerikanernes internasjonale posisjon betraktelig. De tidligere stormaktene i Europa hadde nær sagt gjensidig utslettet hverandre, og den økonomiske støtten amerikanerne gjorde tilgjengelig etter krigen gjorde de aller fleste land lett utsatt for amerikansk press og forventninger. USA brukte slik sin nyvunnede posisjon til å samle alle tidligere narkotikapolitiske avtaleverk til ett under singelkonvensjonen i 1961. Denne tok sikte på å eliminere all ikke-medisinsk bruk av opium innen 15 år, og håpet å gjøre det samme med koka og cannabis innen 25 år. I 1971 fulgte de på med en ny konvensjon (konvensjonen om psykotrope stoffer), og under denne ble syntetiske stoffer som amfetamin, barbiturater, benzodiazepiner, og LSD forbudt.

Dette er kort oppsummert bakgrunnen for vår narkotikalovgivning i dag. Og i følge forbudstilhengerne selv har dette vært en redelig og fornuftsbasert prosess.

Det er imidlertid en rekke faktorer vi må se nærmere på oppi dette, for vi har jo allerede sett at lovgivningen ikke kan forklares ut ifra saklige nødvendighetsvurderinger, og det var USAs og vestlige forretningsinteresser som ble ivaretatt i denne prosessen. Det var derfor de rusmidlene som *ikke* hadde pengesterke interesser bak seg som ble kriminalisert. Og ser vi lovgiverne nærmere etter i kortene, er det mye som tyder på at lovgivningen også har vært motivert av mindre edle hensyn enn hva forbudstilhengerne vil vedkjenne seg.

^xUSA og Kina forlot disse forhandlingene i protest, fordi lovforslaget ikke var restriktivt nok for dem.

De reelle grunnene for forbudet

Som vi tidligere var inne på var det, ifølge enkelte historikere, rundt 250 000 opiatavhengige i USA rundt 1870-tallet. Det er allikevel mye som tyder på at avhengighetsproblematikken i ettertid er overdrevet, og at antallet avhengige var på vei ned lenge før den stadig mer omfattende kriminaliseringen skred frem.

Det finnes ingen gode statistikker på dette, men av 3.5 millioner unge menn som ble innrullet i militæret under den første verdenskrig, var det bare 3284 som ble avvist på grunn av opiatavhengighet²⁶⁸. Og professor Jeffrey Miron benytter seg av statistikk i boken sin *Drug War Crimes*²⁶⁹ som tilsier at opiatforbruket i USA hadde vært på vei nedover i rundt 20 år, da *the Harrison Act* ble vedtatt i 1914. I tillegg til det er det — til tross for hva forbudstilhengerne bedyrer — lite som tyder på at autoritetene så bruk av kokain og opiater som et seriøst problem for arbeidsstyrken og arbeidsmoralen på denne tiden: Reuter og MacCoun anslår for eksempel at bruken av kokain er fem til ti ganger så vanlig i vårt moderne samfunn som det var i 1905, da bruken av det toppet seg i USA (før forbudet). Og de hevder også at bruken av kokain og opiater ble sett på som et marginalt problem i forhold til alkohol²⁷⁰.

Det må også sies at denne loven ikke fremstod som en forbudslov når den ble drøftet av kongressen: Utad var dette en lov som utga seg for å omhandle *regulering* av opiatmarkedet — hvilket man på denne tiden skulle tro det var et visst behov for. Lovgivningens formål var derfor å få omsetningen av kokain og opiater over i ordnede former, og det var på denne tiden ingen som så for seg at de vedtok en *forbudslov*²⁷¹.

Bruken av opiater hadde imidlertid i flere hundre år vært et relativt marginalt samfunnsproblem, og det samme kan man altså si om kokain når det kom på markedet. Så hva var det som på denne tiden forandret seg, og gjorde kokain og opiatbruken så umulig å leve med?

Det som er sikkert, er at brukergrupperingene forandret seg: Mens den gjennomsnittlige opiatbruker tidligere enten var en hvit mannlig lege eller en hjemmeværende hvit kvinne — og følgelig hadde en viss sosial status, begynte slik bruk nå, fra slutten av 1800-tallet, å bli mer og mer forbundet med de lavere klasser. Dette var avgjørende for den videre kriminaliseringen, for i

tillegg til å være en tid preget av sterke moral-bevegelser, var det også en tid som kjennetegnes av åpenbar rasisme.

Slaveriet var nylig avskaffet og i kjølvannet av det trengte den hvite overklassen en ny moralsk og juridisk overbygning som var egnet til å holde de nylig frigitte slavene på sin plass. Enkelte steder i sørstatene var sorte menn allerede begynt å øve et visst påtrykk i den politiske prosessen, noe som truet den hvite overklassen, og i nordstatene og på vestkysten ble de nye immigrantene sett som en trussel mot den protestantiske arven og de anglo-saxiske verdier som eliten representerte.

Dette gjaldt spesielt kineserne som ankom California i store mengder. De var helt nødvendige for jernbanebygging og all mulig annen billig arbeidskraft, men deres tilstedeværelse ble sett på med misbilligelse av det hvite flertallet. Som en lokal representant fra San Fransisco fortalte kongressen i 1877: "The burden of our accusation against them is that they come in conflict with our labour interests; that they can never assimilate with us; that they are a perpetual, unchanging, and unchangable alien element that can never become homogeneous; that their civilization is demoralizing and degrading to our people; that they degrade and dishonor labor."²⁷²

Det ble derfor opprettet lovverk som angikk kineserne spesielt, hvor de ble nektet offentlig ansettelse, stemmerett, å kjøpe eiendom, og drive forretninger. Det ble også vedtatt lover som vanskeliggjorde eller forbød kinesiske immigranternes innreise til USA — og som lettere gjorde hjemsendelsen av dem²⁷³.

De omfattende (og åpenbart rasistiske) tiltakene møtte imidlertid sterke motreaksjoner fra kinesiske myndigheters side, og ble etter hvert fjernet av USAs regjering fordi de truet handelsforbindelsene og relasjonene mellom de to landene. I denne forbindelse var opiumsforbudet en gave fra oven. De første lovene på området var allerede implementert, og rettet seg mot kineserne spesielt (kongressen vedtok en lov i 1887 som nektet *kinesere* å importere opium). Men et *generelt* opiumsforbud ville kunne sikre den sosiale kontroll i den styrende klassens favør — uten at relasjonene til kinesiske myndigheter ble skadelidende²⁷⁴.

Det er med utgangspunkt i dette bakgrunnsbildet vi må se amerikanernes opiumsforbud og deres iver etter internasjonale konvensjoner:

Narkotikalovene muliggjorde en grad av sosial kontroll som ikke ellers ville være mulig, og profitt- og dominansinteressene har siden kjempet med nebb og klør for å beholde dem. Kina og USA fant felles sak på dette området, og ble de ledende pådriverne for et internasjonalt forbud. Men det rasistiske aspektet ved forbudet lå fortsatt oppe i dagen for ettertiden å se, og vi skal nå gjøre nettopp det.²⁷⁵

Narkotikalovgivningens rasistiske natur

”Historians agree that efforts to limit opium smoking grew out of an effort to control Chinese immigrants and their influence on (white) Americans. Of serious concern to legislators at the time were stories of white women frequenting opium dens occupied by Chinese men.”

Robinson & Scherlen.²⁷⁶

Den styrende hvite klassens behov for å beskytte sine kvinner fra de forskjellige minoritetenes korrupperende bekjentskap, er en gjenganger innenfor den tidlige narkotikalovgivningen. Kinadistriktene med sine opiumsbuler ble nemlig også frekventert av hvite — og verst av alt, hvite kvinner. Dette følte tilhengerne av det bestående seg svært truet av: I San Francisco klagde autoritetspersoner over at politiet ”hadde funnet hvite kvinner og kinesiske menn side om side under påvirkning av dopet — et ydmykende syn for enhver som har noe igjen av manndommen sin.”²⁷⁷ Og Dr Hamilton Wright, som ble U.S. State Departments opiumskommissær i 1908, sa dette i 1910 om hvorfor opium var så fryktelig: ”One of the most unfortunate phases of the habit of opium smoking in this country is the the large number of women who have become involved and were living as common-law wives of or cohabiting with Chinese in the Chinatowns of our various cities.”²⁷⁸

Vi ser her at problembildet forbundet med opium på denne tiden først og fremst hadde med de hvite kvinnenenes omgang med kinesere å gjøre. Opiumsforbudet må derfor sees i dette lyset, og det samme gjelder også kokain, som på denne tiden ble brukt av en del sorte (de sorte fikk vanligvis ikke kjøpe alkohol).

Jim Crow-lovene var i sørstatene allerede satt i system for å holde de sorte i tømme men i tillegg hadde man, innen begynnelsen av 1900-tallet, også

kokainlovgivning som rettet seg mot sorte spesielt, i stater som Alabama, Georgia og Tennessee. Opiumskommissær Wright var også her ute med sine rasistiske tolkninger av problematikken: Han beskrev kokain som et livsfarlig stoff som sorte brukte til å lure hvite kvinner ut i prostitusjon og annen ulykke²⁷⁹, og hevdet at: "It has been stated on very high authority that the use of cocaine by the negroes of the South is one of the most elusive and troublesome questions which confront the enforcement of the law in most of the Southern States."²⁸⁰

Politiet gikk derfor til anskaffelse av mer grovkalibrede våpen for å kunne hankes med de sorte kokainmisbrukerne. Og medisinske autoriteter som Dr Edward Williams hevdet at sorte som fikk smaken på stoffet, kun kunne helbredes med fengsel:

"Once the Negro has reached the stage of being a 'dope taker' — and a very few experimental sniffs can make him a habitué — he is a constant menace to his community until he is eliminated. For his whole nature is changed for the worse from the habit. Sexual desires are increased and perverted, peaceful Negroes become quarrelsome, and timid Negroes develop a degree of 'Dutch courage' that is sometimes almost incredible. A large proportion of the wholesale killings in the South during recent years have been the direct result of cocaine, and frequently the perpetrators of these crimes have been hitherto inoffensive, law-abiding Negroes. Moreover, the Negro who has once formed the habit seems absolutely beyond redemption. Imprisonment 'cures' him temporarily, but when released he returns to the drug almost inevitably."²⁸¹

Media selv var uunnværlige medspillere i å skape den moralske panikken som senere lovgivning bygde på: *Litterary Digest* kunne i 1914 fortelle folk at: "Most of the attacks upon white women in the South are the direct result of a cocaine-crazed Negro brain,"²⁸² og ellers var Hearst-avisene spesielt kjent for sine tendensiøse påstander og rasistiske tolkninger.

Dette var altså bakgrunnsbildet som frembrakte the Harrison Act i 1914, og man måtte fra da av til lege eller farmasøyt for å få tak i opiater og kokain. Men denne loven, når den først var på plass, ble brukt av dominansinteressene for langt mer enn den var verdt, og agenter fra finansdepartementet (som på denne tiden var satt til å håndheve loven), begynte snart å forfølge leger som gav opiatavhengige dopet sitt. Dette førte til at den siste behandlingsklinikken

for opiatavhengige ble stengt i 1925, til tross for en høyesterettsavgjørelse i 1916 som avgjorde at loven ikke gav regjeringen tillatelse til å forfølge opiatavhengige (eller leger som behandlet dem) på det viset²⁸³.

Fra da av var markedet i de kriminelles hender, og med det økte profittmulighetene i det sorte markedet betraktelig. Forbudet banet på dette viset vei for et enormt dominansorientert byråkrati og et overdimensjonert kontrollapparat, samtidig som det styrket den organiserte kriminaliteten i USA (spesielt den jødiske mafiaen, med Meyer Lanski og Charles Luciano i spissen). Og ikke minst — det gav føderale enheter ansvar for kriminalitetsbekjempelse, noe som frem til da hadde vært enkeltstatenes eget ansvar. Dette skulle senere få enorme konsekvenser for amerikanske borgere, og borgere ellers verden over.

Kriminaliseringen av cannabis

Men fortsatt var cannabis et legalt legemiddel. Opiumskommissær Wright hadde opprinnelig inkludert også dette rusmidlet når han tegnet utkastet til the Harrison Act. Men senator Harrison hadde fjernet dette momentet fra lovforslaget, — og det var nå dette rusmidlet som medias vrede ble fokusert på.

Som vi har sett er det jo en viss dødelighets- og avhengighetsfare forbundet med bruk av kokain og heroin og man kan derfor, med en viss troverdighet, definere et relevant problembilde rundt disse stoffene. Men hvis noen med utgangspunkt i det antar at tilstandsbildet som media definerte rundt kinesernes opiatbruk og de sortes kokainbruk hadde noe for seg, vil en nærmere titt på kriminaliseringen av cannabis tale for seg selv. For som Doris Marie Provine sier: “The rapidity with which marijuana became a dangerous drug provides a useful object lesson in the power of a few skillful tacticians, aided by an uncritical mass media, to shape public policy. In less than a decade, marijuana rose from its lowly status as an ingredient in patent medicines to cure migraines, rheumatism, and insomnia to a source of insanity, suicide and major crime.”²⁸⁴

Anslingers korstog

Den ledende pådriveren fra byråkratiets og dominansinteressenes side var Harry Anslinger. Han var assisterende forbudskommisær (Assistant Prohibition Commissioner) under forbudstiden, og fikk ansvaret for håndhevelsen av narkotikalovene i USA i 1932, når alkoholforbudet var på vei ut. Det var dette året the Federal Bureau of Narcotics (FBN) ble opprettet, og Anslinger var mannen som skulle lede organisasjonen gjennom de neste tre tiårene^x. Han er kjent som mannen som nesten alene fikk igjennom singelkonvensjonen i FN, og selv om det ikke ble vedtatt noen føderal lov mot cannabis før 1937, var det første Anslinger gjorde som leder av FBN å starte demoniseringen av stoffet. Som det står i *The Consumers Union Report*:

“Commissioner Anslinger had no legal jurisdiction over marijuana, but his interest in it was intense. The Bureau's first *Annual Report* under his aegis warned that marijuana, dismissed as a minor problem by the Treasury one year earlier, had now ‘come into wide and increasing abuse in many states, and the Bureau of Narcotics has therefore been endeavoring to impress on the various States the urgent need for vigorous enforcement of the local cannabis laws.’”²⁸⁵

Som vi er inne på her, hadde mange enkeltstater innført restriksjoner på bruk av cannabis lenge før 1937. Den første loven kom i Utah i 1915, og ble vedtatt sammen med en del andre mormon-religiøst orienterte forbud. Ellers var slike forbud hyppige i sørlige og vestlige områder av landet, fordi det var her det var mest meksikanere, og fordi ”alle meksikanere var gale, og marijuana var det som gjorde dem gale.”

Cannabis var nemlig et stoff som opprinnelig ble forbundet med de meksikanske innvandrerne, og dette ble brukt for hva det var verdt når forbudstilhengerne gikk til verks. For meksikanernes situasjon på 1920-tallet, var ikke ulik kinesernes på 1870-tallet; de sørget i begynnelsen for viktig arbeidskraft, men etter hvert som depresjonen meldte seg med full kraft og

^xFBN var på denne tiden innordnet finansdepartementet, og som leder av dette byrået skulle Anslinger gjøre en temmelig enestående innsats for forbudstilhengerne, frem til han gikk av i 1962.

arbeid ble mangelvare, ble de meksikanske immigrantene mektig upopulære (USA deporterte 400 000 meksikanere på begynnelsen av 1930-tallet)²⁸⁶.

Om ikke dette var nok, så var også en del sorte brukere av cannabis, noe som igjen gav næring til motstand mot stoffet.

Dette var alt sammen ting som Anslinger tok til inntekt for sin sak. Han startet kampanje mot rusmidlet i 1934, og gjorde all sin desinformasjon tilgjengelig for mediehusene. Målet var å svartmale marijuana mest mulig. Slik var det for eksempel FBN beskrev farene forbundet med bruk av marijuana i en pamflett fra 30-tallet:

“Prolonged use of Marihuana frequently develops a delirious rage which sometimes leads to high crimes, such as assault and murder. Hence Marihuana has been called the “killer drug.” The habitual use of this narcotic poison always causes a marked deterioration and sometimes produces insanity. (...) While the Marihuana habit leads to physical wreckage and mental decay, its effects upon character and morality are even more devastating. The victim frequently undergoes such moral degeneracy that he will lie and steal without scruple.”²⁸⁷

Pressehusene, på sin side, sviktet ikke Anslinger. De tok alt han gav dem og sendte det videre til folket: New York Times rapporterte at marijuana drev folk til galskap, og var giftig nok til å ta livet av en hest om den spiste det²⁸⁸; og amerikanske aviser presenterte statistikker (forberedt av FBN) som hevdet at halvparten av de voldelige forbrytelsene i områder bebodd av meksikanere, spanioler, latin amerikanere, grekere eller sorte, kunne spores tilbake til dette ondet. Professor Howard S Becker har dokumentert denne propaganda-kampanjen. I boken hans *Marijuana: A Sociological Overview*, viser han hvordan medias hysteri nådde sitt klimaks samtidig med Anslingers forbudskampanje; mellom 1925-1935 fant han ingen artikler om cannabisplanten, mens han fant 21 artikler fra perioden 1935-1939 (i de fleste av disse artiklene ble tall og påstander levert av FBN brukt), før medias hysteri på nytt døde hen²⁸⁹.

Dette, sammen med skittent spill vi knapt aner omfanget av i dag, var nok til å få et føderalt lovforslag mot marijuana opp for kongressen i 1937.

Marijuana Tax Act

Når *The Marijuana Tax Act* skulle opp for kongressen i 1937, var det etter at Anslinger hadde presset på for statlige forbud over det meste av landet og media hadde videreformidlet de usakelige påstandene hans. Men til tross for den moralske panikken som elitekreftene prøvde å dyrke frem var stoffet i det store og hele ukjent for folk, og da lovforslaget kom opp for kongressen hadde kongressrepresentantene knapt peiling på hva marijuana var (om dette)²⁹⁰. En naturlig grunn til det, var at bruken av marijuana på denne tiden var langt mindre utbredt (og et langt mindre problem) enn FBN og media gav uttrykk for. En annen grunn var at ordet "marijuana" i seg selv, var faktisk et uttrykk som FBN og media brukte for å villedde befolkningen: Det var et slengbegrep som frem til da vanligvis ble brukt om cannabisplanten i meksikanske miljøer, og vanlige folk visste ikke at "marijuana" var det samme stoffet som cannabis, som frem til da sto beskrevet i legemiddelhåndboka som et gunstig legemiddel mot en rekke fysiske og psykiske plager.

Ignoranse var med andre ord helt grunnleggende for Anslingers og medias fryktkampanjer, og for gjennomføringen av the Marijuana Tax Act.

Anslinger var ikke bare den ledende pådriveren for lovforslaget (sammen med sine overordnede fra finansdepartementet). Han var også hovedvitne under høringene, og det var hans ord kongressrepresentantene la til grunn for sine konklusjoner. Han fikk her all den tid han ønsket til å utbrodere problembildet forbundet med marijuana, og kunne fortelle kongressmennene at de hadde med det mest forferdelige dop å gjøre: "Here you have a drug that is not like opium. Opium has all of the good of Dr. Jekyll and all of the evil of Mr. Hyde. This drug is entirely the monster Hyde, the harmful effect of which can not be measured."²⁹¹

Dette dopet, kunne han fortelle dem, gjorde vanlige folk til sinnsyke mordere. Og som bevis for påstandene sine la han frem FBNs egne kriminalstatistikker og utklipp fra tabloidavisene som støttet opp under påstandene hans. Kongressmedlemmene lot seg villig lede, som denne replikk-utvekslingen viser:

Senator Brown: "There is the impression that it is stimulating to a certain extent? It is used by criminals when they want to go out and perform some deed that they would not commit in their ordinary frame of mind?"

Anslinger: "That is demonstrated by these seven boys, who said they did not know what they were doing after they smoked marihuana. They conceived the series of crimes in while in a state of marihuana intoxication."

Senator Davis: "How many cigarettes would you have to smoke before you got this vicious mental attitude toward your neighbor?"

Anslinger: "I believe in some cases one cigarette might develop a homicidal mania, probably to kill his brother. It depends on the physical characteristics of the individual. Every individual reacts differently to the drug. It stimulates some and others it depresses. It is impossible to say just what the action of the drug will be on a given individual, or the amount. Probably some people could smoke five before it would take effect, but all the experts agree that the continued use leads to insanity."²⁹²

Den politiske prosessen som ledet frem til forbudet var som vi ser korrumpert i forbudstilhengernes favør (mer om det)²⁹³: Anslingers ord var alt de trengte for å vedta loven, og leger og andre kompetente fagpersoner på området kom ikke til i debatten. Som det står i *The Consumers Union Report*:

"No *medical* testimony in favor of the proposed federal anti-marijuana law was presented at the 1937 Congressional hearings. Indeed, the only physician to testify was a representative of the American Medical Association — and he *opposed* the bill. Marijuana, he pointed out, was a recognized medicine in good standing, distributed by leading pharmaceutical firms, and on sale at many pharmacies. At least twenty-eight medicinal products containing marijuana were on the market in 1937."²⁹⁴

American Medical Associations (AMA) representant under disse høringene var Dr. William Woodward, som var lege og advokat. Han så loven som lite formålstjenelig, og som han sa under høringene: "Since the medical use of cannabis has not caused and is not causing addiction, the prevention of the use of the drug for medical purposes can accomplish no good end whatsoever. How far it may serve to deprive the public of the benefits of a drug that on further research may prove to be of substantial value, it is impossible to foresee."²⁹⁵ Han forklarte kongressrepresentantene at det ikke fantes noen pålitelig dokumentasjon som tilsa at bruken av marijuana var økt de senere år, eller at det i det hele tatt var et viktig samfunnsproblem å ta tak i²⁹⁶.

Kongress-representantene var imidlertid ikke interesserte i motforestillinger. Professor Charles Whitebread, som har studert lovprosessen inngående, forteller:

“What’s amazing is what the Congressmen then said to him. Immediately upon his saying, ‘The American Medical Association knows of no evidence that marihuana is a dangerous drug,’ one of the Congressmen said, ‘Doctor, if you can't say something good about what we are trying to do, why don’t you go home?’ That's an exact quote. The next Congressman said, ‘Doctor, if you haven’t got something better to say than that, we are sick of hearing you.’”²⁹⁷

Det er i ettertid også en kjent sak for den som vet noe om saken, at lovgivningen som ligger til grunn for cannabisforbudet mangler begrunnelse i et hvert rasjonelt henseende. Dommer James Gray bekrefter:

“Professors Richard J. Bonnie and Charles H. Whitebread published an extensive inquiry into the legal history of American marijuana prohibition (...). Their work includes many citations of the Congressional Record that show that public health and safety issues were not even considered by Congress in making this substance illegal. Instead, the motives appear to have been racism, fear, empire building, and ignorance.”²⁹⁸

Dette lovforslaget, som var forberedt i hemmelighet i over to år, brukte bare tre dager på sin vei i gjennom kongressen før det ble vedtatt²⁹⁹.

I likhet med the Harrison Act, ble heller ikke the Marijuana Tax Act omtalt i pressen. Og som the Harrison Act, fremstod heller ikke denne som noen forbudslov når den ble presentert for kongressen: Loven begrenset seg til skattlegging av produksjon og salg av planten, samtidig som den forbød besittelse av ikke-skattlagt cannabis til ikke-medisinsk bruk. Men som the Harrison Act, fikk denne loven egne ben å gå på straks den ble vedtatt.

Som vi har sett er det klart at den politiske prosessen som ligger til grunn for narkotikalovgivningen er korrump: Den kan ikke på noe tidspunkt sies å ha vært fornuftsbasert prosess der menneskelige hensyn ble tatt; Det er åpenbart at aktørene som bidro til å fremme forbudet var åpenbart motivert av mindre edle hensyn enn de menneskelige, — og det er da naturlig å se om man kan finne ut av hva som *egentlig* lå til grunn for forbudstilhengernes iver.

Dette er i dag et vanskelig bilde å få oversikt over. De fleste som var til stede i prosessen er døde, og det er påfallende lite som i ettertid er kjent om hvordan lovgivningen ble til. Det eneste vi har å gå etter om vi skal prøve å finne mening i det tilsynelatende meningsløse, er å se *hvem som profiterte* på

forbudet: For det er klart at om det ikke kun var en overveldende ignoranse som lå til grunn for lovgivningen, må de reelle motivene for forbudet ha vært noen ganske andre enn de uttalte.

Så hvem var det som profiterte på dette forbudet?

Vi har allerede sett hvordan legemiddelindustrien, alkoholindustrien, tobakkindustrien, byråkratene, og dominansindustrien i dag er ivrige forbudstilhengere. Men de er i godt selskap, og vi bør heller ikke glemme oljeindustrien, tekstilindustrien, og fiberindustrien i dette regnestykket. Samtlige aktører ville gå dårlige tider i møte om cannabis ble legalisert, og de bruker derfor hva de har av innflytelse over den politiske prosessen til å støtte forbudslinjen.

Den viktigste grunnen til disse kreftenes motstand har med cannabisplantens bruksområder å gjøre, som er langt mer omfattende enn jeg så langt har sagt noe om. Det er nemlig i dag knapt et samfunnsmessig område som ikke vil bli berørt — og beriket — av mulighetene planten har å tilby, og for å tydeliggjøre det absurde i cannabisforbudet videre, skal vi nå ta en rask titt på plantens allsidige brukspotensial.

Cannabisplantens brukspotensial

"Why use up the forests which were centuries in the making and the mines which required ages to lay down, if we can get the equivalent of forest and mineral products in the annual growth of the hemp fields?"

Henry Ford.

Cannabisplanten kommer i mange varianter og en av dem er hampeplanten. Selv om det i denne varianten ikke finnes noe røykbart materiale (narkotika), er også dyrking av denne planten forbudt i land som Norge og Sverige.

Det er mange grunner til at hamp er forbudt, men ingen av dem er gode, sett ut fra et fornuftsmessig ståsted. Våre politikere forklarer som vanlig sin motstand hampdyrking med signaleffekten: Fordi hampeplanten *likner* på de mer THC-rike artene, må også produksjon av denne planten forbys. Arbeiderpartiets Anne Helen Ru kalte for eksempel hampdyrking "ikke etisk

forsvarlig,” — noe som sier sitt om våre politikeres manglende bakkekontakt i et land som, målt ut i fra antall innbyggere, er verdens største krigsprofitører.

Det sier derimot seg selv at det må være vektigere grunner tilstede. Men at de må holdes skjult ettersom ingen av de er motivert ut fra hensyn som våre politikere vil vedkjenne seg. Hamp har nemlig opp gjennom historien vært den kanskje viktigste ikke-matplanten menneskene har dyrket. Vår bruk av denne nytteveksten går ca 12 000 år tilbake, og selv om planten i dag er forbudt, har det i tidligere tider flere steder vært *påbud* for dyrkning av hamp, blant annet i England, USA, og Danmark. De store sjøfartsnasjonene var helt avhengig av hamp til for eksempel tauverk og seilduk, og grunnlovsfedrene i USA var også varme forsvarere av hampens nyttevekst. Også her i Norge har bruken lange tradisjoner, som vi så eksempel på når det ble funnet hampefrø i den norske kulturarven Gokstadskipet fra 800-tallet.

Noe skjedde altså underveis, som fikk våre politikere til å forsøke å fjerne planten fra jordens overflate. Og det som hendte var at politikerne ble mer lydige for de store selskapers interesser, enn de var for folkets. Dette ser man med all den klarhet som trengs på tilstandsbildet i dag, for det finnes ingen faremomenter forbundet med planten, men allikevel jobber en del tunge maktpolitiske interesser for å holde hamp unna markedet.

Det er i og for seg gode grunner for det, når man ser det fra selskapsinteressenes og kontrollkreftenes ståsted. For hamp kan erstatte petroleumsprodukter på de fleste områder (om dette)³⁰⁰, og er også en fornybar ressurs; Hamp er 4-5 ganger så areal-effektivt som tømmer, gir bedre papir, og bruker 60-80 prosent mindre kjemikalier i prosessen; Hamp ville også kunne erstatte bomull på samtlige områder, og med dette ville man redusert det globale forbruket av sprøytemidler med rundt 25 prosent³⁰¹. Alle deler av planten er egnet til bruk i industrisammenheng, og i det store og hele anslår man i dag at hamp kan brukes i tilvirkningen av rundt 50 000 produkter (om dette)³⁰². Det er i tillegg til dette også en rekke andre fordeler med hamp. Planten er ekstremt hurtigvoksende, vokser stort sett over alt, og kan med fordel brukes i erosjonsutsatte områder. Sprøytemidler er ikke nødvendig ved dyrkning og planten egner seg svært godt til vekselvekst, for eksempel med hvete (gir da 10 prosent bedre avling i følge resultater i fra Storbritannia), fordi rotsystemet trekker tungmetaller opp av jorden (man plantet visstnok

cannabis/hamp på jordene i Tsjernobyl etter atomulykken for å trekke ut radioaktiviteten).

Det er i dag tunge maktpolitiske interesser som profiterer på forbudet, og legaliseringen av cannabis/hamp vil føre til en vesentlig samfunnsomveltning som disse kreftene ikke ser seg tjent med. Vår politiske prosess tilgodeser og prioriterer (som vi nå vet) de store selskapenes interesser. Og ettersom så mange som har en investert interesse i det bestående ser seg best tjent med at denne planten forblir forbudt, er våre politikere langt mer lydøre for deres behov og krav, enn hva de er for å tilrettelegge for reelle fremskritt på menneskehetens vegne.

De uheldige konsekvensene av dette, blir imidlertid bare klarere etter hvert som tiden går, og våre politikeres troverdighet sliter derfor i stadig brattere oppoverbakke. Som Mauritz Åssveen fra Planteforsk også sier, er det derfor kun et spørsmål om tid før folk får nok:

”Dagens miljøbevisste generasjon vil ikke over tid godta at ledende politikere sitter og prater store ord om satsing på miljøspørsmål samtidig som de bevisst legger hindringer i veien for å ta i bruk miljøvennlige produksjoner og produkter. Vi kan godt gjøre det amerikanske slagordet fra siste verdenskrig til vårt; Hemp for Victory. Og med det mener vi seier for miljøet og den sunne fornuft.”³⁰³

Konspirasjonen bak cannabisforbudet

Kriminaliseringen av cannabisplanten er så vanskelig å begrunne på noen som helst fornuftig måte, at det er forsøkt begrunnet i henhold til mer konspiratorisk orienterte tradisjoner. Ettersom det er så mange som har profitert på forbudet, og ettersom det er så lenge siden lovgivningen kom i stand, er det ikke godt og si nøyaktig hvordan det gikk til, eller hvilke interesser som veide tyngst i prosessen, men det er en populær konspirasjon rundt temaet som omhandler sentrale aktører i FBN, finansdepartementet, media, og industrien.

For å få en best mulig oversikt over gangen i denne tenkte prosessen, må vi imidlertid vende tilbake til hampens potensial, og hvordan det truet en del tunge forretningsinteresser i USA på 1920- 30 tallet.

På denne tiden kom hampeplanten igjen i vinden, og det var den industrielle hampbrekkeren som sørget for det. Hampen hadde frem til midten av på 1800-tallet vært uunnværlig i skipsindustrien, men måtte da gi tapt for mer konkurransedyktige fremtoninger som bomullsplanten og dampskip. Denne oppfinnelsen gjorde imidlertid foredlingen av hampefibrene langt lettere og mer effektiv enn før. Og selv om den ikke effektiviserte hampproduksjonen slik moderne maskiner kan gjøre, fikk den stor oppmerksomhet i populærvitenskapelig litteratur. *Mechanical Engineering Magazine* beskrev tidlig i 1937 hamp som: "the most profitable and desirable crop that can be grown," og *Popular Mechanics* omtalte planten som: "the new billion-dollar crop," i februar året etter³⁰⁴.

En annen ting som gjorde hamp mer nyttig enn før var at kjernemassen, som tidligere ble vurdert som ubrukelig, fra 1920-tallet av kunne brukes til fremstillingen av papir. Og i tillegg til alt dette, oppstod det også en bevegelse i USA på 1930-tallet som håpet at hampeplanten skulle kunne erstatte tømmer og olje som råstoff for fiber, plast, brensel, og smøring. Sondre Båtstrand forteller om denne bevegelsen:

"Under det motto at alt som kan lages av hydrokarboner også kan lages av karbohydrater, var de naturlig nok positive til hampeplanten. Henry Ford og Thomas Edison var blant dem som engasjerte seg i bevegelsen, og Ford Motor Company planla å bygge biler av hamp og andre plantematerialer, hvor plantene også skulle brukes som basis for drivstoffet."³⁰⁵

Alt dette truet krefter med en investert interesse i det bestående. Og ettersom det ikke fantes andre fornuftige forklaringer på cannabisforbudet, har en interessant konspirasjonsteori forbundet med innføringen fått fotfeste.

I følge denne teorien, var de sentrale drivkreftene bak forbudet forretningsinteresser på tre fronter som så seg truet av kvantespranget som cannabisplantens industrielle potensial gjorde på 1920- og 30-tallet. De aktørene som i denne sammenheng peker seg ut er Harry Anslinger, William Randolph Hearst, Lamont DuPont, og miljøet som binder dem sammen.

Ideen her er at Anslingers karriere og stadig voksende innflytelse, først og fremst var et resultat av hans lojalitet til elitekreftene som sto bak han, og

som har overstyrt amerikansk politikk siden 1800-tallet. En viktig grunn til at folk tror det, er at Anslinger som ung mann giftet seg inn i Mellon-familien, og at Andrew W. Mellon var finansminister på samme tid som Anslinger fikk jobben som leder for FBN. Mellon, Hearst, og DuPont var alle viktige maktpolitiske aktører bak den politiske fasaden som det amerikanske demokratiet representerer. De var del av et større nettverk av elitefamilier hvis makt økte eksponensielt på slutten av 1800-tallet, da det meste av amerikansk industri i realiteten ble monopolisert. Og disse mektige familiene har siden den gang manipulert den politiske prosessen i det skjulte^x.

Konspirasjonsteorien går som videre at Anslingers overordnede, Andrew Mellon, som bankmann hadde en investert interesse i DuPont Petrochemicals (han var, gjennom Mellon Bank of Pittsburgh, en av Hearst og DuPonts fremste finansielle støttespillere). DuPont, på sin side, var visstnok en viktig aktør oppi dette fordi firmaet i 1937 patenterte prosessen som laget plastikk av olje og kull. Dette åpnet for store profittmuligheter så lenge oljen beholdt sin posisjon på verdensmarkedet. Men som vi har sett, forutsatte det at markedstilgangen for hampeproduktene ble vanskeliggjort^{xi}.

Aviskongen William Randolph Hearst er blitt trukket med i konspirasjonen fordi det i første rekke var hans aviser som bidro til demoniseringen av cannabis; fordi det var han som anbefalte Anslinger til posisjonen som øverste narkotikabekjemper³⁰⁶; og fordi han eide Kimberly Clark, som var et papir- og tømmer konglomerat. Dette firmaet eide enorme områder skog som hentet sin verdi ut ifra betydningen trevirket hadde for papir og tømmerindustrien, og også verdien av disse områdene ville blitt kraftig redusert om papirproduksjonen ble tatt over av hamp. DuPont og Hearst kjente

^xProfessor Quigley skriver i sin bok *Tragedy and Hope*, hvordan de store amerikanske industriherrer Rockefeller, Carnegie osv. slo seg opp i siste halvdel av 1800-tallet, og innen begynnelsen av 1900-tallet ble så mektige at den politiske prosessen fra da av ble nærmest skreddersydd etter den kontrollorienterte elitens ambisjoner og behov. Også en god del annen litteratur tar for seg temaet, og jeg gjør selv videre rede for påstanden i min forrige bok *Freedom Forever*.

^{xi}Om hamp fant sin naturlige plass på markedet, ville det gått hardt ut over DuPonts oljebaserte syntetiske industri, og man anslår at cannabis/hampeforbudet har muliggjort rundt 80 prosent av DuPonts profitt frem til i dag.

hverandre ettersom Dupont kjøpte store mengder tremasse av Hearst. Dette var noe han trengte i produksjonen av syntetiske fibre og dynamitt (også dynamitt kan lages av hamp), som begge utgjorde Duponts storindustri.

Ideen er altså at disse aktørene sammen tilrettela for kriminaliseringen av cannabis, fordi de var truet av plantens industrielle potensial som på denne tiden ble mer aktuelt. Så vidt jeg vet, ble konspirasjonen første gang beskrevet av Jack Herer i boken hans *the Emperor Wears No Clothes*, og siden den gang har den til stadighet dukket opp i diverse litteratur. Patrick Matthews bruker for eksempel noen sider på den i *Cannabis Culture*, men etter å ha lekt litt med tanken avfeier han den som mest sannsynlig for søkt til å være sann.

Som mange andre har han vanskelig for å se at det kunne være en forbindelse mellom finansdepartementet på den ene siden og de store selskaperenes forretningsinteresser på den andre.

Matthews gjør for sin del også klokt i å trå forsiktig på dette området. Det er som sagt lite informasjon tilgjengelig om bakgrunnen for forbudet i dag, og det gjør det nær sagt umulig å si noe mer om *hvordan* denne konspirasjonen kom i stand. Konspirasjonsteoretikerne har derfor bare en del indisier som taler til fordel for teorien, som for eksempel at DuPont i sin årsrapport for 1937, lofte aksjeeierne sine store og positive forandringer, takket være "the revenue raising power of the government (...) converted into an instrument for forcing acceptance of sudden new ideas of industrial and social reorganization."³⁰⁷

De som støtter konspirasjonsteorien gjør derfor det fordi de mener å kunne lese mellom linjene i historien. Og de mener, sånn sett, at det er liten tvil om at DuPont i denne forbindelse tenkte på cannabisforbudet — ettersom kriminaliseringen av denne planten så og si var en forutsetning for firmaets virksomhet og aksjekurser. Den mer skeptisk anlagte leser vil, på sin side, sikkert se slike konspirasjonsteoretiske tendenser som lite heldige for analysenes integritet, ettersom han/henne tar det for gitt at sjansene er mindre enn små for at de kan ha noe for seg. Dette begrunnes vanligvis med at en eventuell konspirasjon av dette omfanget ville være *alt for omfattende* til at den ville kunne holdes hemmelig.

Til det vil jeg si at det i utgangspunktet er sant, men at dette i seg selv ikke er nok til å avfeie muligheten. Og uansett hvor usannsynlig det på dette tidspunktet fremstår for leseren at narkotikalovgivningens bestand i dag er

resultatet av "konspirasjoner", regner jeg med at de fleste vil se anderledes på det innen denne maktpolitiske delen av boka er over.

Introduksjon til den maktpolitiske dimensjonen av forbudet

Vi har nå sett på narkotikalovgivningens funksjon og konsekvens i samfunnet. Vi har sett at denne lovgivningen ikke kan forklares rasjonelt, og vi har sett hvordan lovgivningen er en forlengelse av tidligere tiders raselover. Og for å forstå hvordan det har seg at en så uheldig og menneskefiendtlig politikk har kunnet fortsette så lenge som den har gjort uten at rasjonelle motforestillinger har evnet å korrigere den stadig akselerende galskapen forbundet med forbudstilnærmelsen, skal vi nå ta en videre titt på den maktpolitiske dimensjonen av forbudet.

For det er en maktpolitisk dimensjon forbundet med narkotikalovgivningingen, og det er ikke mulig å forstå våre politikeres ryggløshet på det ruspolitiske området uten å se videre på den. Som denne delen av boka vil gjøre klart, er nemlig den kontrollorienterte elitefraksjonens eksistens helt reell, selv om de aller fleste mennesker i dagens samfunn lever sine liv i blinde for dens innflytelse på samfunnsstoffet.

Grunnen til at folk i sjelden grad er klar over denne elitens eksistens, er ikke fordi det er vanskelig å få øye på deres innflytelse, men fordi den har vært så omfattende at eliten har klart å kontrollere det meste av den offentlige debatt i sin favør. Den sosiale, politiske, økonomiske, og religiøse kontroll har nemlig i flere hundre år vært sammenvevd på deres premisser, og det er de som trekker i trådene når vektige beslutninger skal tas.

Det er derfor mange som kan bekrefte den kontrollorienterte elitefraksjonens eksistens, og Lindsey Williams, en prest som kjenner deres innflytelse godt, gjør det her:

"I will never forget that day when I met the elite. I don't know how to stress this enough, because since you've never met them and you've never lived with them, the only thing I can do, is just tell you what I lived and saw. I need to say emphatically again to every person: (...) *There positively is a group of people on the face of the world*

that tell the president what to do; they dictate the Congress what bills to pass; they control everything in our life; they control the amount of (...) money that you make; they control everything that we do. They have the control of the world today, and there positively is such a group of people living on the face of the earth today (...). I don't know how to say it any other way.”³⁰⁸

Lindsey kom i kontakt med representanter for den kontrollorienterte eliten da han i 1971 ble prest for de store oljeselskapene i Alaska, og han har skrevet tre bøker om sin kontakt med dem. Han er langt fra alene om å advare mot deres innflytelse, og ettersom folk nå i stadig mindre grad lar seg forlede av de store mediahusenes trangsynte analyser og forvridde nyhetsbilde, begynner stadig flere å bli klar over deres eksistens.

Elitens prosjekt

Denne elitegrupperingens prosjekt og målsetning har i flere hundre år vært verdensherredømme på selskapsinteressenes premisser, og det har vært en forutsetning for prosjektets fremdrift at det har fått foregå i det skjulte. De store selskapene er nemlig overstyrt av den kontrollorienterte eliten, og det ideelle samfunn de ser for seg kan sees som en moderne form for føydalisme, fordi den verdensorden de håper å skape består av en privilegert klasse (dem selv), mens resten av samfunnets borgere vil være underordnet deres ambisjoner og behov, uten noen reell mulighet til å forandre på situasjonen.

Det er derfor gode grunner til at representanter for denne elitekraften har gjort minst mulig ut av seg i offentligheten, og heller øver sitt press på den politiske prosessen fra det skjulte. Folk flest tror jo at vi lever i et anstendig samfunn, og at den politiske prosessens rolle er å tilrettelegge for størst mulig likefordeling av ansvar og plikter borgerne mellom — fattig som rik. Det er også en opplagt sak for den som kan tenke, at det er lite for den gjennomsnittlige borger å hente i en politisk prosess som prioriterer krigsprofitørene. Og at folk derfor, i den grad de forstår hva som er på ferde, vil gjøre hva de kan for å motsette seg ferdigstillelsen av industriherrenes vidunderlige nye verdensorden.

Det må også sies at når jeg her bruker begrepet ”den kontrollorienterte eliten”, så er dette i seg selv en overforenkling. Denne elitefraksjonen består

igjen av en rekke mindre fraksjoner som seg imellom er svært uenige om alt fra mål til middel, og disse uenighetene har blitt mer og mer markante etter hvert som tiden har gått. Det er imidlertid en forenkling som tydeliggjør elitekraftens innflytelse på samfunnsstoffet, for selv om det er unevnelig mange fraksjoner og interne stridigheter, har deres overordnede mål vært å ekspandere sin innflytelse gjennom sin kontroll over den politiske prosessen.

Dette er noe de har konsekvent gjort på bekostning av gjennomsnittsborgernes interesser, og både krigen mot terror og krigen mot narkotika er gode eksempler på det. Begge disse kampanjene er nemlig identiske i sin samfunnsmessige funksjon og konsekvens. Og selv om det ikke er denne bokens formål å utbrodere det videre, bør leseren være klar over at krigen mot terror er bygd på et like korrupt grunnlag som krigen mot narkotika innen nå har vist seg å være.

For på samme måte som våre ledere kjemper en krig mot narkotika de selv står bak importen av, kjemper de en krig mot terror som de selv står bak. Det handler i begge tilfeller om produksjonen av fiendebilder som våre ledere benytter seg av for å begrunne en forskyvning av maktbalansen mellom borger og statsmakt ytterligere i statens favør; og det er i begge tilfeller kun løgner og propaganda som skjuler kampanjenes sanne realitet for folket³⁰⁹.

Det begynner imidlertid å bli stadig mer opplagt at noe er veldig galt med avstanden mellom teori og praksis som vår samfunnsorden hviler på, både blant oppegående offentlige tjenestemenn og folket for øvrig. Internett er en gullgrube for borgere som ikke lenger lar seg lure av falske autoriteter, og det er i dag millioner av borgere som gjør hva de kan for å avsløre løgnene de respektive kampanjene bygger på. Men fordi disse kampanjene er redskapene som skal sikre den sosiale kontroll i den styrende elitens favør, påpeker karrierekjære politikere verken krigen mot terrors eller krigen mot narkotikas manglende intellektuelle og moralske grunnlag.

Når det kommer til den kontrollorienterte elitens videre historie, kompleksitet, og ambisjoner, så er ikke dette boken for en videre utbrodering av det. Det som er viktig her er at denne elitekraften over tid har etablert seg som en konstant faktor i våre politiske, økonomiske, religiøse og militære systemer. Og selv om det internt er mye stridigheter om mål og midler, har denne kraften befestet sin innflytelse over den politiske prosessen over tid, noe som mer eller mindre

konsekvent har gått på bekostning av borgernes velferd og trygghetsfølelse for øvrig.

Det er i første rekke etterretningstjenestene og media som har hjulpet den kontrollorienterte eliten å kuppe den politiske prosessen i sin favør. Dere skal snart få se (med CIA som eksempel) mer inngående hvordan de hemmelige tjenestene har fungert som tilretteleggere i denne prosessen. Men her er hva Ari Ben Menashe, en tidligere Mossad agent, sier om saken:

“[M]y experience allowed me to see firsthand how secret intelligence agencies increasingly dominate the foreign policy of nations like the United States and Israel. Whereas once intelligence was supposed to inform leaders and guide them in making policy decisions, today covert intelligence operations and foreign policy are too often inseparable, one and the same. The tools of secret slush fund money, covert operations, and disinformation have been used on such a grand scale that they have changed the nature of the entire political process. A handful of people never elected by anyone are now able to manipulate politics.”³¹⁰

Vi har allerede fått et godt innblikk i konsekvensene av disse kreftenes påtrykk på den politiske prosessen. Og det er sånn sett langt mer realistisk og klarleggende å se vårt politiske system som de store maktgrupperingers tumleplass, enn det er å se det som et resultat av opplysningstidens uttalte idealer og den fornuftsbaserte tankes innflytelse på samfunnsstoffet.

De uheldige konsekvensene forbundet med dette, har gjort at stadig flere offentlige tjenestemenn som er kjent med den reelle maktbalansen motsetter seg den korrupperende kraftens innflytelse. En av dem er general Fletcher Prouty, som skrev boken *The Secret Team*³¹¹ om sine erfaringer med den overnasjonale elitekraftens maktapparat. I perioden 1955- 64 var han mannen som hadde ansvaret for Pentagons militære støtte til CIAs hemmelige operasjoner, og i fra denne stillingen (first Chief of Special Operations with the U.S. Joint Chiefs of Staff) hadde han orkesterplass til maktpolitiske realiteter som vi borgere sjelden tilbys innblikk i. Han er en av de høyest og best plasserte tjenestemenn som har sagt noe om spillet bak fasaden, og for et mest mulig kortfattet og informert bakgrunnsbilde om den kontrollorienterte elitens innflytelse, gir jeg her ordet til han^x:

^x”*The Secret Team*” er Fletchers benevnelse på hva man kan se som den kontrollorienterte elitens menn i samfunnsmaskineriet.

“[T]he Secret Team is the functional element of the dominant power. It is the point of the spear and is neither military nor police. It is covert: and the best (or worst) of both. It gets the job done whether it has political authorization and direction, or not. In this capacity, it acts independently. It is lawless. It operates everywhere with the best of all supporting facilities from special weaponry and advanced communications, with the assurance that its members will never be prosecuted. It is subservient to the Power Elite and protected by them. The Power Elite or High Cabal need not be Royalty in these days. They are their equals or better.

Note with care, it is labeled a ‘Team’. This is because as with any highly professional team it has its managers, its front office and its owners. These are the ‘Power Elite’ to whom it is beholden. They are always anonymous, and their network is ancient and world-wide.

(...)The power of the Team derives from its vast intragovernmental undercover infrastructure and its direct relationship with great private industries, mutual funds and investment houses, universities, and the news media, including foreign and domestic publishing houses. The Secret Team has very close affiliations with elements of power in more than three-score foreign countries and is able when it chooses to topple governments, to create governments, and to influence governments almost anywhere in the world.

(...)The Secret Team does not like criticism, investigation, or history and is always prone to see the world as divided into but two camps — ‘Them’ and ‘Us’. (...)To be a member, you don't question, you don't ask; it's ‘Get on the Team’ or else. One of its most powerful weapons in the most political and powerful capitals of the world is that of exclusion. To be denied the ‘need to know’ status, like being a member of the Team, even though one may have all the necessary clearances, is to be totally blackballed and eliminated from further participation. Politically, if you are cut from the Team and from its insider's knowledge, you are dead. In many ways and by many criteria the Secret Team is the inner sanctum of a new religious order.

At the heart of the Team, of course, are a handful of top executives of the CIA and of the National Security Council (NSC), most notably the chief White House adviser to the President on foreign policy affairs. Around them revolves a sort of inner ring of Presidential officials, civilians, and military men from the Pentagon, and career professionals of the intelligence community. It is often quite difficult to tell exactly who many of these men really are, because some may wear a uniform and the rank of general and really be with the CIA and others may be as inconspicuous as the executive assistant to some Cabinet officer's chief deputy. Out beyond this ring is an extensive and intricate network of government officials with responsibility for, or expertise in, some specific field that touches on national security or foreign affairs: ‘Think Tank’ analysts, businessmen who travel a lot or whose businesses (e.g. import-export or cargo airline operations) are useful, academic experts in this or that technical subject

or geographic region, and quite importantly, alumni of the intelligence community — a service from which there are no unconditional resignations. All true members of the Team remain in the power center whether in office with the incumbent administration or out of office with the hard-core set. They simply rotate to and from official jobs and the business world or the pleasant haven of academe.

Thus, the Secret Team is not a clandestine super-planning-board or super-general-staff. But even more damaging to the coherent conduct of foreign and military affairs, it is a bewildering collection of semi-permanent or temporarily assembled action committees and networks that respond pretty much *ad hoc* to specific troubles and to flash-intelligence data inputs from various parts of the world, sometimes in ways that duplicate the activities of regular American missions, sometimes in ways that undermine those activities, and very often in ways that interfere with and muddle them.”³¹²

Det er denne elitekraften Fletcher beskriver her som i forskjellig grad gjennomtrenger og infiltrerer enkeltlandenes styresett, og det nytter ikke å forstå hvordan verden henger sammen, uten å ta med deres påvirkningskraft i regnestykket. Vi skal nå se videre på de hemmelige tjenestenes virksomhet i forhold til dette. For deres innflytelse utgjør en uheldig kraft menneskeheten en dag *må* ta et oppgjør med, om vi som samfunn har ambisjoner om å gjøre alvor av idealene vi som samfunn uttalt forplikter oss til.

De hemmelige tjenestene som elitens støttespillere

“It may be a revelation to many people that the global drug trade is controlled and run by the intelligence agencies. In this global drug trade British intelligence reigns supreme.”

James Casbolt, tidligere MI6 agent.³¹³

Den kontrollorienterte eliten har i flere hundre år manipulert verdensbegivenhetene. De har i det store og hele tjent pengene sine på krig og utbytting, og de har brukt de hemmelige tjenestene til å tilrettelegge for sitt spill. De viktigste bidragsyterne i denne sammenheng har vært amerikanernes etterretningsorganisasjon CIA, britenes MI6, og israelske Mossad. Samtlige av disse etterretningstjenestene har mer enn nok å svare for, men vi skal her begrense oss til deres involvering i narkotikahandlen. For som de hemmelige

tjenestene tilrettelegger i gråsonene innenfor alle store industrisektorer, enten det gjelder oljeindustrien, den farmasøytiske industrien, eller våpenindustrien, slik holder de også på i narkotikamarkedet. Vi så James Casbolt bekrefte det over, og selv om det er langt ifra et offentlig erkjent faktum, så sier det egentlig seg selv hvis man tenker seg om. Narkotikamarkedet er nemlig, ved siden av oljeindustrien og våpenindustrien, en av verdens største globale økonomier, — og som våre staters hemmelige tjenester styrer og steller innenfor disse markedene, slik holder de også på i det illegale.

Den eneste grunnen til at dette faktum ikke umiddelbart er innlysende, er at vi mennesker er vant til å se verden som todelt — som om de "gode" står på den ene siden av regnestykket, mens de "onde" står på den på den andre. De "gode" er i denne sammenheng slike som politikere, politi og ordensmakt (de som forsøker å befri verden fra "narkotikaondet"), mens de "onde" er de kriminelle aktørene, — de som ikke respekterer narkotikaforbudet, og som på forskjellig vis saboterer forbudsforkjempernes ambisjoner. Det er slik vi fra barnsben av læres opp til å se verden, men som denne delen av boka vil vise, er dette en naiv overforenkling som ikke har stort med virkeligheten å gjøre.

Det er nemlig ikke slik at narkotikamarkedet foregår i en lineær kontekst med gatemisbrukerne nederst på rangstigen og kjente narkotikabaroner som Pablo Escobar og Jorge Ochoa på toppen: Den sorte økonomien er ingen størrelse som eksisterer uavhengig av den hvite, og en nærmere titt på narkotikalovgivningens funksjon og konsekvens vil vise dette med all klarhet som trengs.

På samme måte er det en myte at de forskjellige etterretningstjenestene ligger i en evig konflikt og konkurranse med hverandre. Den kontrollorienterte eliten er som vi nå vet overnasjonal, og takket være deres kontroll og manipulasjon av de hemmelige tjenestene, har de lyktes i å implementere mest mulige fordelaktige betingelser for utbytting av verdens ressurser, samtidig som de har startet (og profitert på) de fleste av krigene som den moderne historien kjenner til.

For å forstå hvordan verden henger sammen og hvordan den kontrollorienterte elitefraksjonen øver sin innflytelse, må vi derfor slutte å tenke på verden slik avisene vil at vi skal se den. Det gir for eksempel ingen mening å forklare USAs Midtøsten-politikk ut fra det offisielle fasadespillet, og

heller ingen andre stater; For å forstå internasjonale relasjoner og maktpolitikk må vi derfor se på de uoffisielle aktørene — de som gjemmer seg bak fasaden — og bare slik vil den reelle maktbalansen enkeltstatene og aktørene imellom avsløres.

For etterretningstjenestenes del er dette selvinnløsende for de som vet noe om dem. Utad fremstår de som instanser opprettet for å ivareta nasjonens interesser, mens de seg imellom samarbeider i langt større grad enn den enkelte borger forledes til å tro. James Casbolt beskriver sammenblandingen av overlappende interesser slik:

“As intelligence insiders know MI5 and MI6 control many of the other intelligence agencies in the world (CIA, MOSSAD etc) in a vast web of intrigue and corruption that has its global power base in the City of London, the square mile...

I worked for MI6 in ‘black ops’ cocaine trafficking with the IRA and MOSSAD in London and Brighton between 1995 and 1999. My father Peter Casbolt was also MI6 and worked with the CIA and mafia in Rome, trafficking cocaine into Britain.

My experience was that the distinctions of these groups became blurred until in the end we were all one international group working together for the same goals. We were puppets who had our strings pulled by global puppet masters based in the city of London. Most levels of the intelligence agencies are not loyal to the people of the country they are based in and see themselves as ‘super national’. (...)The CIA operates under orders from British intelligence and was created by British intelligence in 1947. The CIA today is still loyal to the international bankers based in the city of London and the global elite aristocratic families like Rothschild’s and the Windsor’s.”³¹⁴

Dette overnasjonale samarbeidet forteller John Stockwell, en CIA offiser i 13 år, mer om: “If a CIA case officer has a flat tire in the dark of night on a lonely road, he will not hesitate to accept a ride from a KGB officer — likely the two would detour to some bar for a drink together. In fact CIA and KGB officers entertain each other frequently in their homes. The CIA’s files are full of mention of such relationships.”³¹⁵

Samtidig er det også, innenfor samtlige av de hemmelige tjenestene, en rekke personer som motarbeider de kontrollorienterte kreftene, og som har mer positive ambisjoner på menneskehetens vegne enn en global samfunnsorden etablert på krigsprofitørenes og dominansinteressenes premisser. Det er derfor vanskelig å skille den ene etterretningstjenestens

handlinger og historie fra den andre, ettersom de sammen utgjør et sammensurium av vidt forskjellige krefter.

Like fullt er det for de maktpolitiske analysers del hensiktsmessig å se etterretningstjenestene som én mer eller mindre samlet front, ettersom de i det store og hele representerer de tyngste kontrollorienterte maktfraksjonene. Vi skal nå se nærmere på etterretningstjenestenes virksomhet i forhold til narkotikahandelen, med utgangspunkt i CIA som eksempel. Dette er ikke fordi at CIA er spesielt mye verre enn andre aktører, men fordi de etter sin opprettelse i 1947 har vært de største aktørene på markedet. Den amerikanske etterretningstjenestens involvering i narkotikahandelen er også spesielt interessant, ettersom de i kraft av å representere den amerikanske stat utad tydeliggjør det iboende hykleriet bak narkotikalovgivningen, og den manglende troverdighet USAs regjering som internasjonale forbudsforkjempere må sies å ha.

CIA's opprettelse og dynamikk frem til i dag

CIA ble opprettet i 1947, gjennom *the National Security Act*. I følge denne har CIA bare lovlig adgang til å utføre de operasjonene som er klarert gjennom NSC (National Security Council), men så godt som alle CIA's hemmelige operasjoner foregår bak NSCs rygg. CIA har derfor, siden opprettelsen i 1947, sakte men sikkert fjernet seg lenger og lenger fra formålet organisasjonen offisielt ble opprettet for, og underveis har de tilkjempet seg mer og mer innflytelse. Professor Peter Dale Scott bekrefter:

”Perhaps no one in 1947 could have predicted the extent to which the public power of the open democratic state would be overridden by secret edicts and processes, imposed within government from outside sources, rather than publicly arrived at. But anyone interested in saving the American Republic will want to identify these secret forces that have been eroding it. This erosion (...) was the result of recurrent intrusions into the public political process by a few individuals, above all from the overworld [den skjulte makteliten], who have influenced the course of American politics.”³¹⁶

Jeg har så langt tegnet et bilde av USA som en politistat, og det bør innen nå begynne å gå opp for leseren hvorfor. For som denne delen av boken vil bevise hevet over enhver rimelig tvil, er USAs politiske system overtatt av

internasjonale eliteaktører som har brukt det amerikanske kontinentets rikdommer på krig og beskyttelsestiltak, og som har fått den amerikanske militærmaskinen til å kjempe krigene sine for seg. Al Martin, en tidligere løytnantkommandant i den amerikanske marinens overvåkningstjeneste, beskriver den skjulte makten i USA slik:

"It's a Government within the Government, comprising some thirty to forty thousand people the American Government turns to, when it wishes certain illegal covert operations to be extant pursuant to a political objective. (...) Imagine a 'system' in which insiders use government agencies and programs as their own private piggy bank, like a criminal privatized public sector, and you can begin to understand the highest levels of corruption and criminality in the USA."³¹⁷

Det er flere grunner til at folk ikke har fått med seg krigsprofitørenes innflytelse over den politiske prosessen, men først og fremst er det fordi den er alt for omfattende til at offentlige tjenestemenn vil erkjenne den: For mens det amerikanske skolevesenet har neddummet folket, har ryggløse politikere latt seg forføre av selskapskreftenes korrumperende innflytelse. I mellomtiden har de store mediehusene alle vært på krigsprofitørenes side, og ved å blende sin egen befolkning med fiendebilder har maktinteressene gang på gang lurt det amerikanske folket til krig på falske premisser. Det er derfor mye takket være den jevne borgers høyst misplasserte tillit til sine autoriteter, at det amerikanske folk har latt seg bedøve tilstrekkelig til at de maktpolitiske realiteter i over femti år har gått dem hus forbi. Men det forandrer ikke det faktum at når de våkner til realitetene vil de finne at hva de så lenge trodde var den amerikanske drømmen, i realiteten er blitt et fascistisk mareritt.

Dagens tilstandsbilde er derfor resultatet av en lang prosess som først i ettertid er lett å spore. Men Harry Truman, den amerikanske presidenten som opprettet CIA i 1947, advarte allerede i 1963 det amerikanske folket slik mot CIAs økende innflytelse:

"For some time I have been disturbed by the way the CIA has been diverted from its original assignment. It has become an operational and at times a policy-making arm of government. (...) I never had any thoughts that when I set up the CIA that it would be injected into peacetime cloak-and-dagger operations. Some of the complication and embarrassment that I think we have experienced are in part attributable to the fact that this quiet intelligence arm of the President has been so removed from its intended

role that it is being interpreted as a symbol of sinister and mysterious foreign intrigue and subject for cold war enemy propaganda.”³¹⁸

Trumans bange anelser ble også delt av president Dwight D Eisenhower, som advarte folket mot det militærindustrielle kompleksets økende innflytelse under sin avskjedstale i 1961. President John F. Kennedy forsøkte på sin side å ta et oppgjør med disse kreftenes underminering av den amerikanske grunnloven og allminnelig lov og rett, men vi vet alle hvordan det gikk. Siden da har resten av USAs presidenter tatt hintet og unngått å legge seg for mye opp i hva CIA egentlig driver med.

Det har fra kongressens side vært noen høringer som har forsøkt å bremse organisasjonens fremvoksende innflytelse, som Pike kommisjonen i 1975-77 og fra senatets side Church kommiteen i 1975-76. Det var også Iran-Contra høringene på 1980-tallet, men heller ikke de kom noen vei med saken. Jeg viser mer inngående hvordan det gikk med dem i Iran-Contra kapitlet, men fellesnevneren for alle slike kommisjoners del er at de har blitt motarbeidet og sabotert av CIA selv. De kongressmedlemmene som har presset dem frem, har dessuten også fått kjenne konsekvensene av det: Pike selv ble ikke gjenvalgt etter at han kjempet frem høringene sine, og rapporten hans ble ikke engang presentert for kongressen; og også senator Frank Church ble presset ut av politikken noen år senere.

CIA direktør Bill Colby på sin side samarbeidet mer med Church kommisjonen enn overherrene hans ønsket, og ble erstattet av George Bush Sr. i 1976. Bush Sr. har et rulleblad vondt som et langt år, og er en av de mest sentrale personlighetene i forvandlingen av USA fra en republikk til et fascistdiktatur de siste femti årene. Jeg skal komme tilbake til noen av hans mange ugjerninger senere, men det var altså han som var ansvarlig for saboteringen av Church kommisjonen.

Til tross for det ble den det dypeste inndykket noen slik kommisjon noen gang har foretatt seg, og de konkluderte dette om hvordan organisasjonen infiltrerte det amerikanske samfunnet:

”[The CIA provided] financial support to individual candidates, subsidies to publications including newspapers and magazines, involvement in local and national labor unions, all of these interlocking elements constituted the fundamentals of a typical political

action program. Elections, of course, were key operations, and the Agency involved itself in electoral politics on a continuing basis.

The Agency was also establishing close links with both book publishing houses and media organizations in the U.S. at this time. (...) Altogether, from 1947 to 1967, the CIA produced, subsidized, or sponsored well over 1000 books. Approximately 20 percent of them were written in English. Many of them were published by cultural organizations backed by the CIA.

The Agency was also conducting extensive operations with newspaper, magazine, and television organizations. It maintained liaison relationships with about 50 American journalists or U.S. media organizations. They are part of a network of several hundred foreign individuals around the world who provide intelligence for the CIA and at times attempt to influence foreign opinion through the use of covert propaganda.”³¹⁹

På dette viset, samt ved deres infiltrering av amerikanske universiteter og sentrale samfunnsinstitusjoner som justisdepartementet og politiet, har de fått gjennomslag for sine ambisjoner. Slik har deres innflytelse gradvis økt, og det amerikanske folket er ikke lenger i kontroll over sin egen politikk. Allikevel kan ikke det amerikanske folket (eller verden ellers) senere si at de ikke ble advart, og at det ikke var offentlige tjenestemenn som gjorde hva de kunne for å stanse fascistkreftenes maktovertagelse. Ron Paul, en av det republikanske partiets presidentkandidater ved valget i 2008, har for eksempel i over 30 år forsvart grunnloven mot fascistkreftenes kontinuerlige angrep, og han sa dette om CIAs kupp av den politiske prosessen på en konferanse i Atlanta den 17. januar i år:

“There's been a coup, have you heard? It's the CIA coup. The CIA runs everything, they run the military. They're the ones who are over there lobbing missiles and bombs on countries. (...) Think of the harm they have done since they were established [after] World War II. They are a government unto themselves. They're in businesses, in drug businesses, they take out dictators (...) We need to take out the CIA!”³²⁰

Dr Paul Craig Roberts, en av Reagan-administrasjonens høyest plasserte tjenestemenn, har også lenge advart mot utviklingen. Han omtaler USA som en åpenbar politistat³²¹ og har i flere år forsøkt å advare folket om katastrofen som nærmer seg. I likhet med andre som kaller en spade en spade, har han imidlertid blitt nektet spalteplass i de store mediene de siste seks årene, noe som forteller sitt om hvor skjevt ute landet er å kjøre.

Mange har håp om at Obama skal klare å snu trenden, men så langt er det ikke mye som peker i den retning. Roberts forteller her om den amerikanske rettstatens fall, siden Church kommisjonens dager:

"I remember when, following CIA director William Colby's testimony before the Church Committee in the mid-1970s, presidents Gerald Ford and Ronald Reagan issued executive orders preventing the CIA and U.S. black-op groups from assassinating foreign leaders. In 2010 the US Congress was told by Dennis Blair, head of national intelligence, that the US now assassinates its own citizens in addition to foreign leaders.

When Blair told the House Intelligence Committee that US citizens no longer needed to be arrested, charged, tried, and convicted of a capital crime, just murdered on suspicion alone of being a 'threat,' he wasn't impeached. No investigation pursued. Nothing happened. There was no Church Committee. In the mid-1970s the CIA got into trouble for plots to kill Castro. Today it is American citizens who are on the hit list. Whatever objections there might be don't carry any weight. No one in government is in any trouble over the assassination of U.S. citizens by the U.S. government."³²²

Som vi ser, er den enkelte borger fritt vilt så lenge statsmaktens lakeier har gjort gjeldende at han eller henne utgjør en trussel mot "nasjonens sikkerhet", og få stusser over logikken fascistene bygger premissene sine på. Så ille er det blitt at amerikanerne nå godtar slike absolutte absurditeter som "pre-crime" og "pre-emptive strikes" som legitime tiltak fra sine lederes side. Men uansett hvor bedøvet det amerikanske folket er av fiendebildene lederne deres har foret de med det siste halve århundret, så forandrer det ikke det faktum at lov og rett i USA for lengst er noe som hører en svunnen tid hen.

Til tross for det trenger de ikke lete mer enn seksti år tilbake i tid, før man finner et eksempel på en president som visste bedre. Dwight D. Eisenhower poengeterte forkjøpskrigstilhengernes manglende intellektuelle redelighet slik i 1953: "Pre-emptive war was invented by Adolf Hitler. To be perfectly honest, I wouldn't take anyone who came up with such a thing seriously."

CIA på sin side er en enorm organisasjon, og når vi nå skal se hvordan organisasjonen har overstyrt og tilrettelagt i verdens narkotikamarked de siste 50 år, er det først og fremst den delen av CIA som styrer med de hemmelige operasjonene vi skal se nærmere på. Det er denne avdelingen som nå går

under navnet National Clandestine Service (NCS), men som frem til 2004 gikk under navnet Directorate of Intelligence (DI). Og det er i persongalleriet tilknyttet lederposisjonen her (The Deputy Director of Operations) vi finner de tjenestemennene som vanligvis har overstyrt narkotikavirksomheten deres³²³.

Denne avdelingens opprinnelse finner vi i OPC (Office of Policy Coordination)³²⁴, en mer eller mindre autonom del av CIA som ble opprettet i 1948 uten kongressens autorisasjon. Fra Koreakrigens begynnelse økte OPCs budsjetter raskt fra \$4,7 millioner og 302 personer, til nesten 6000 personer og et offisielt budsjett på \$82 millioner årlig. Organisasjonen var på denne tiden ledet av Frank Wisner og besatt med agenter fra det tidligere OSS (forgjengeren til CIA), blant annet William Colby, William Donovan (tidligere OSS direktør), Colonel Richard Stilwell (senere General) og Paul Helliwell.

Dette er ukjente navn for de fleste, men de var alle innblandet i sentrale deler av CIAs narkotikavirksomhet fra begynnelsen av, og godt kjent med de maktpolitiske realitetene bak fasaden frem til sin død. Det er i det hele tatt en fellesnevner ved de fleste i det persongalleriet jeg skal presentere i denne delen av boka, at deres navn er gått ubemerket hen i historiebøkene.

Det er som dere skal få se gode grunner for det. For CIA er, som jeg skal vise i denne delen av boka, de største narkotikasmuglerne i USAs historie: Etter andre verdenskrig sentraliserte organisasjonen, gjennom OPC (og etterfølgeren deres), opiumstrafikken i Sørøst Asia og tilrettela for storstilt produksjon og eksport av opium der. Dette var en del av et mønster som skulle fortsette igjennom de neste femti årene, og vi skal nå se nærmere på de store trekkene i dette spillet. For noen kan det kanskje fremstå som for absurd til å være sant, men det er i dag mer enn nok vitner og bevis å ta av som bekrefter en langvarig romanse fra CIAs side med narkotikabaroner over hele verden; fra det gyldne triangels tidlige historie på begynnelsen av 1950-tallet, og frem til Afghanistan og Latin Amerika i dag³²⁵.

Det er i og for seg mange gode grunner til at det har blitt slik, for narkotikaøkonomien er en vare mange lysskye elementer er blitt avhengige av på begge sider av loven. Takket være forbudet, har vi gjort lett dyrkbare planter mange ganger mer verdt enn hva som ville vært tilfellet under et legalt regime, og det sier seg selv at det følgelig er mange aktører på markedet med en investert interesse i forbudet. Dette gjelder selvfølgelig de "kyniske narkotikalangerne"

som jo gjør gode penger på forbudet, men det er ikke først og fremst de som profiterer på narkotikalovgivningen, og som har tilstrevet dagens tilstandsbilde. Som vi har sett har også tilsynelatende mer "legitime" aktører en investert interesse i forbudet, og disse kreftene øver en langt større innflytelse på den politiske prosessen enn hva mer åpenbart kriminelle aktører lenger nede på rangstigen kan håpe på å gjøre.

For én ting er de hundrevis av milliarder kroner som narkotikaøkonomien innbringer hvert år. Og noe helt annet er den sosiale kontroll som muliggjøres av narkotikalovgivningen. Den kontrollorienterte eliten er avhengig av fiendebilder for at folk frivillig skal underlegge seg en repressiv grad av sosial kontroll, og i denne sammenheng er krigen mot terror og krigen mot narkotika uunnværlig. Denne lovgivningen er derfor ikke et resultat av en korrump politisk prosess slik de tyngste maktpolitiske aktørene ser det: Slik de ser den fungerer narkotikalovgivningen akkurat som den skal, ettersom den er en sentral mekanisme for opprettholdelsen av klasseskillene og politistatens evige ekspansjon. Douglas Valentine, forfatteren av *Strength of the Wolf*, bekrefter: "Federal drug law enforcement is essentially a function of national security, as that term is applied in its broadest sense: that is, not just defending America from its foreign enemies, but preserving its traditional values of class, race, and gender at home, while expanding its economic and military influence abroad."³²⁶

Det er de hemmelige tjenestene sin jobb å tilrettelegge for dette, og som de ser det er det derfor mange gode grunner til å være involvert i narkotikamarkedet. De opererer jo i utgangspunktet i gråsonene, og omgås av nødvendighet slike innflytelsesrike aktører som styrer i skyggeverdenen. Narkotika er derfor en essensiell ingrediens i regnestykkene som har opprettholdt de illegale og hemmelige operasjonene til etterretningsorganisasjoner verden over, og vi ser i dette kanskje den beste grunnen til å legge ned narkotikaforbudet: De sorte pengene som den illegale økonomien genererer, har siden forbudets opprettelse blitt brukt til å finansiere det meste av verdens lysskye formål. Og dette fortsetter, som sagt, i Afghanistan og Latin Amerika den dag idag.

Kontroll over lov- og rettsvesen i USA har derfor vært av overordnet viktighet for de som fra kulissene har kjempet frem politistaten, og narkotikalovgivningen har vært et uunnværlig redskap i denne prosessen. Men ettersom

slike organisasjoner som DEA er en sentral del av den kontrollorienterte elitens ambisjoner, må også representanter for denne eliten være sentralt plassert i dem. CIA har derfor gjort en god jobb i å infiltrere slike organisasjoner, og vi skal nå se hvordan det har påvirket narkotikabekjempelsesorganisasjonene i USA.

Forholdet mellom narkotikapolitiet og de hemmelige tjenestene

”I was a very minor missionary, actually a heretic, but I toiled wholeheartedly in the vineyards because it was fun, fun, fun. Where else could a red-blooded American boy lie, cheat, steal, rape and pillage with the sanction and the blessing of the All-Highest?”

George White, FBNs nestleder.³²⁷

Et overblikk

Et kjapt overblikk over det amerikanske politiets historie viser at korrupsjonen alltid har gjennomsyret narkotikabekjempelsen deres. Det første narkotikapolitiet i USA ble opprettet i 1919 og var ledet av Levi Nutt. Nutt jobbet under finansdepartementet og var underordnet Andrew Mellon. Og at politistyrken han ledet var gjennomkorrupt, var opplagt for alle som ville se da en storjury i New York, i 1928, tiltalte Nutt og de fleste narkotikabekjempere hans for å stå på den jødiske mafiaens lønningsliste.

Det var den jødiske mafiaen som på denne tiden styrte det meste av narkotikamarkedet, men fordi et videre innblikk i tilstandsbildet bak fasaden var uaktuelt for de som overstyrer slike beslutninger, valgte man å legge ned etaten heller enn å begynne gravingen i et vepsebol av korrupsjon.

The Federal Bureau of Narcotics (FBN) ble så opprettet på ruinene av den gamle narkotikastyrken i 1930, og denne gangen var det Harry Anslinger som ble den ledende forbudsforkjemperen. Det nye byrået og den nye lederen selv var derimot (som vi har sett) ikke stort bedre enn forgjengeren, og det var tette forbindelser mellom ledende narkotikabekjempere i FBN, mafiaen, den amerikanske eliten, og etterretningstjenesten OSS. Martin Pera, en FBN agent på 1950-tallet fra Chicago, forteller om hvor utbredt korrupsjonen i USA var på denne tiden og hva narkotikapolitiets funksjon ofte var:

“There are limits set by big-city vice squads (...) kick backs are funneled to the top through them. In big cities like New York, Chicago, and Los Angeles, in the days before the Kennedys, certain neighborhoods were controlled by political machines working with the vice squad and the Mafia. There wasn’t a drug deal on the South Side of Chicago that didn’t pass through the police to the politicians.”³²⁸

Den omfattende korrupsjonen internt var i seg selv bare et symptom på et større problem. For en ting er den korrumperende effekten narkotikaøkonomien i seg selv har, og noe annet er den ødeleggende effekten CIAs infiltrasjon av lov- og rettsvesnet har hatt. Offisielt skal jo etater som FBN og DEA bekjempe narkotikamarkedet, men fordi systemet selv ikke har noe reelt ønske om å vinne krigen mot narkotika, bare å kjempe den, må det være plassert folk som er inneforstått med den overordnede agendaen også i disse etatene. CIA har derfor plassert agenter i de aller fleste større politiavdelinger i USA, og disse agentene gjør (med sin kontroll over den byråkratiske prosessen) hva som skal til for å glatte over avstanden mellom teori og praksis, slik at folk flest ikke blir klar over den. Dette er vanligvis karrierebyråkratene, de som er villige til å gå på akkord med sin integritet så systemet kan fortsette sin skjeve gang.

Det er nemlig helt essensielt at narkotikabekjempelsesorganisasjonene utad gir inntrykk av at de gjør hva de kan for å vinne narkotikakrigen, mens de innad gjør hva de kan for å dekke over det faktum at narkotikakrigen for lengst har korrumpert de instansene som skulle kjempe den. For at dette skal fungere mest mulig optimalt er det få som sitter med et oversiktsbilde over noen ting av viktighet på de lavere nivåene i systemhierarkiet. Det er det i et korrupt system kun de mest ryggløse brikkene som gjør, for det er de som automatisk stiger i gradene, ettersom de selv ikke har noen integritet som truer med å rive ned det beståendes troverdighet.

Dette er helt nødvendig for et korrupt systems overlevelse. For de aller fleste som jobber i narkotikapolitiet tror på både narkotikalovgivningens rettmessighet, og sin egen rolle som soldater i krigen mot narkotikaen. De vil derfor ikke frivillig la narkotikabaroner gå fri, eller tonnevis av narkotika slippe inn i USA, og i den grad de tror på seg selv som en anstendig størrelse, vil de heller ikke se mellom fingrene på lovbrudd og overgrep fra systemets egen side. Men alt dette finner sted på fast basis, og derfor må det være byråkrater

til stede som siler ut pinlige rapporter og sørger for at politimennene på lavere nivåer underordner seg karrierebyråkratenes ambisjoner.

Denne praksisen er minst like utbredt i dag som den var for femti år siden, og vi kommer snart tilbake til den. Men for FBNs del så vi den spesielt godt på agenter som Anslinger selv, og hans høyre hånd George White (om han)³²⁹. Professor Alan Block beskriver FBNs symbiose med CIA slik:

”The FBN’s history (and those of its successors) reveals that its enforcement tasks have been secondary, the result of a subordinate relationship with the intelligence establishment. Drug enforcement abroad has been compromised because intelligence agencies care nothing about drug enforcement, although they often care quite a lot about narcotics. They have used it as a common coin for the purposes of espionage, paramilitary operations, covert trade and counterintelligence.

The Federal Bureau of Narcotics provided cover for the Central Intelligence Agency since just about the day it [the CIA] was formed. That has meant profound drug abuse at home in the name of counterintelligence experimentation, and support for anti-communist drug dealers abroad. It is simply impossible to take pronouncements about federal drug policy at face value given the history of compromise and prevarication.”³³⁰

Douglas Valentine er den som har gitt oss det mest inngående blikket i FBNs historie. Han utdyper videre hvordan CIAs infiltrasjon, innen 1960-tallet, hadde lammet organisasjonens handlekraft:

”As the Kennedys burst upon the scene, the CIA had turned the FBN completely upside down. CIA agents were blackmailing spies, diplomats, and politicians at three bureau safehouses. With the support of complicit FBN agents, the CIA was hiring Corsican drug smugglers as assassins and using Mafiosi to smuggle MKULTRA poisons into Cuba to assassinate Fidel Castro. On behalf of the Agency, FBN headquarters focused public attention on the phantom Chinese Communist-Cuban connection — even going so far, (...) as to allow top members of a Kuomintang drug smuggling ring in San Francisco to escape punishment, while George White covered up for them by telling the press that their heroin had come from Communist China. Meanwhile the CIA’s anti-Castro terrorists were smuggling spies and assassins into Cuba, and returning with shiploads of narcotics for sale in America.”³³¹

Et innblikk

Som vi ser er det en kjent sak at CIA bruker mye tid og ressurser på å infiltrere instanser som FBN og DEA. Det er bare ikke offentlig erkjent fordi CIA ikke har lov til å spionere på amerikanske borgere på amerikansk jord. Men denne aktiviteten er, som CIA ser det, helt nødvendig for at systemet selv ikke skal ta et oppgjør med den omfattende avstanden mellom teori og praksis som den amerikanske fasciststaten bygger på.

Samtlige narkotikabekjempelsesorganisasjoner i USA er derfor ikke bare infiltrert av CIA agenter som sørger for å sabotere tiltak som truer deres interesser, men også underordnet CIAs ambisjoner formelt. Og så lenge de gjør gjeldende at ett eller annet er av "nasjonal sikkerhets" interesse, har ikke organisasjoner som FBI og DEA noe de skulle sagt i saken.

Disse grupperingenes narkotikabekjempelsestiltak har derfor alltid måttet vike for CIAs maktpolitiske spill og interesser. Det er imidlertid umulig for CIA å sørge for at overivrige DEA agenter ikke av og til kommer over narkotikabaroner og smuglere som jobber for organisasjonen. Og for at DEA ikke skal trække CIAs narkotikasmuglere for mye på tærne, har politietatene samordnet datasystemet sitt med CIAs. Mike Ruppert, en politimann i LAPD på slutten av 1970-tallet (om Ruppert)³³², ble forsøkt vervet av CIA helt tidlig i sin karriere. Han forteller her hvordan dette systemet fungerte da:

"At the time all police agencies belonged to an organization known as the Narcotics Intelligence Network (NIN). Any law enforcement agency conducting an investigation of a drug trafficker must first run the suspect's name through a computer search to find out if anyone else has an ongoing investigation of that suspect. Such an arrangement is necessary to prevent one agency from arresting another agency's undercover operatives. What the CIA does is to use its contract agents or deep covers within local police departments to constantly monitor NIN, which has to be notified of pending raids. The CIA also uses its deep covers within police departments to monitor investigations and warn CIA assets in time to avoid arrest."³³³

Slik har det hatt seg at organisasjoner som DEA aldri har gjort stort for å forstyrre smugleroperasjonene til CIA, men heller har fokusert kreftene sine på mindre narkotikaforbrytere og CIAs konkurrenter. Det er i dag en rekke politimenn der ute som kan bekrefte det. Michael Levine, en DEA agent i 25 år, gjør det her:

“We could not avoid witnessing the CIA protecting major drug dealers. Not a single important source in Southeast Asia was ever indicted by US law enforcement. This was no accident. Case after case was killed by CIA and State Department intervention and there wasn’t a damned thing we could do about it.

(...) [They] were protecting more and more politically powerful drug traffickers around the world: the Mujihadeen in Afghanistan, the Bolivian cocaine cartels, the top levels of Mexican government, Nicaraguan Contras, Colombian drug dealers and politicians, and others.

Media’s duties, as I experienced firsthand, were twofold: first, to keep quiet about the gush of drugs that was allowed to flow unimpeded into the US; second, to divert the public’s attention by shilling them into believing the drug war was legitimate by falsely presenting the few trickles we were permitted to indict as though they were major ‘victories,’ when in fact we were doing nothing more than getting rid of the inefficient competitors of CIA assets.”³³⁴

I et slikt system vil det nødvendigvis bli en del indre spenninger mellom de som prioriterer en karriere for enhver pris, og de som er mest interessert i rettmessigheten til lovene de håndhever. De som tar lovene de håndhever alvorlig, tror gjerne på systemet som en anstendig størrelse, og at de selv gjør en viktig samfunnsinnsats med jobben sin. Etter hvert som årene går vil de som regel bare bli mer og mer desillusjonerte over den gapende avstanden mellom teori og praksis som de, i allefall intuitivt, føler på kroppen. De må da aktivt velge om de skal se bort fra alt som er galt med systemet, eller om de heller skal gjøre noe for å forandre det. De fleste velger å fortsette som før, til tross for at dette er et valg som daglig styrker misnøyen i dem selv, men et fåtall har mot til å ta et oppgjør med situasjonen og vil aktivt tilstrebe forandring.

De som gjør det, vil igjen bli motarbeidet av de korruperte offentlige tjenestemennene som ikke har andre ambisjoner for systemet de er en del av enn sin egen karriere.

Vi har allerede sett flere eksempler på slike offentlige tjenestemenn som har mot og integritet til å tale statsmakten imot, og vi skal i det videre få se mer til det. For menneskelig storhet finnes på de steder du minst venter å finne det, og også slike organisasjoner som CIA, Mossad og MI6 består jo først og fremst av anstendige mennesker som tror på det de driver med. Etersom det går opp for dem hva de er en del av, ser mange ingen annen utvei enn å distansere seg fra det, og det er slike menneskers vitnesbyrd denne delen av boka bygger på.

Den tidligere DEA agenten Michael Levine, er en av de som våget et oppgjør med den korrupperende kraftens innflytelse. Han skrev bøkene *Deep Cover* og *The Big White Lie* om opplevelsene sine som DEA agent på 1970- 80-tallet, og sier dette om hvordan politimenn som han selv skvises ut av systemet:

"Between 1973 and 1978 I led the New York office in arrests, undercover buys, and drug seizures, and had never lost a case in court, yet I was never considered for promotion. To inflame my impetuous and egotistical young heart even further, the agents being promoted had little or no enforcement accomplishments and no street expertise; in some cases, they were even considered office jokes. What they did have were good political connections. I was not the only DEA street agent hurt and deceived by this policy; it was agencywide."³³⁵

Problemet med slike overivrige tjenestemenn som Levine er at de før eller siden alltid kommer over de "kriminelles" forbindelser til mer legitime aktører som bankmenn, politikere, dommere, politisjefer, og andre ledende byråkrater. Og for å holde slike agenter i sjakk må systemet selv ha innebygd visse sikkerhetprosedyrer som gjør det tilnærmet umulig for dem å gå ut med hva de vet. De overordnede byråkratene løser dette problemet med omfattende manualer og retningslinjer som i praksis ikke er mulig å forholde seg til. Og takket være makten byråkratene tilsammen besitter, hjelper det sjelden den enkelte tjenestemann å ta sin klage tjenestevei. Systemet er designet for å sikre sin egen overlevelse, og om klagerens overordnede ikke selv er ubetinget karrierejeger, er det temmelig sikkert at hans overordnede igjen er det.

Det er mange måter å presse slike uroelementer som Levine tilbake under systemets kontroll igjen, og en effektiv måte det ofte gjøres på er ved å forfølge den enkelte tjenestemann for å ha forbrutt seg mot en eller annen meningsløs paragraf. Michael Levine forteller om det:

"DEA street agents are administratively vulnerable to being fired at almost any time. Their lives are governed by three manuals, each the size of the Manhattan telephone directory, that include some of the most ridiculous, unrealistic, and oppressive regulations the suits have invented (...) — regulations that are clearly intended to cover the bureaucrats' asses and to keep the street agents silenced, fearful of their jobs, and under absolute control."³³⁶

Om ikke dette er nok til å få kontroll på situasjonen har byråkratene en rekke videre sanksjoner de benytter seg av, og vi skal også se mer til det senere.

CIA og Det gyldne triangel

”We were never dealing opium in Laos. And if we were it was policy.”

Richard Secord, US Air Force (generalen bak luftbroen til CIAs leiesoldater i det gyldne triangel).³³⁷

CIA tok etter den andre verdenskrig, da britene og franskmennene trakk seg ut av de tidligere koloniene sine, over mye av deres tidligere rolle i Asia og Midt-Østen. Frem til da var det disse kolonimaktene som overstyrte opiumsproduksjonen i regionen, og CIA tok over smugler- og produksjonsnettverkene som de allerede hadde etablert. En god bok som tar dette for seg mer inngående er professor Alfred W McCoy's *The Politics of Heroin*, men jeg skal i denne omgang gi dere et greit oversiktsbilde.

På begynnelsen av 1950-tallet utplasserte CIA leiesoldatene sine i fjellområdet nord i Burma, i området kalt Shan-statene. Dette var en del av Operation Paper og ideen var (i følge CIA selv) at de 12 000 Kuomintang-soldatene (KMT) de plasserte der skulle få luftstøtte, logistikk, og våpen av CIA så de fra sin posisjon i de opiums rike fjellene kunne spre vold og terror i de sørlige grenseområdene til Maos Kina. KMT-soldatene var lojale til Chiang Kai-Shek, en fascistisk orientert gangster og politiker som (sammen med sine allierte) styrte det meste av opiumsvirksomheten i Kina før kommunistene tok makten. Kommunistene hadde imidlertid nå tatt over, og Chiang var flyktet til Formosa der han og soldatene hans startet et nytt land de kalte Taiwan. Herfra styrte de det nye landet sitt som en ettpartistat frem til 1990-tallet — og herfra gjorde de, med CIAs hjelp, hva de kunne for å ta tilbake sin kontroll over opiumsmarkedet i Sørøst Asia.

CIA på sin side vil selvfølgelig si at den opprinnelige planen deres gikk skeis, og at det ikke er deres feil at leiesoldatene deres tok kontroll over opiumsvirksomheten i området i stedet for å bruke tiden sin på å invadere Kina. Men det er ikke mye som tyder på at planen på noe tidspunkt utelukket opium. For som general Tuan Shi-wen, en veteran fra CIAs krigføring i Burma, også sa: "To fight you must have an army; an army must have guns, and to buy guns you must have money. In these mountains, the only money is opium."³³⁸

Både briter og franskmenn hadde derfor investert tungt i opiumsmarkedet før CIA gjorde det samme, og økonomien opiumshandelen genererte var uunnværlig for deres kontroll over regionen. Foruten Kuominatang soldatene i Burma og Thailand, støttet CIA seg også på 30 000 leiesoldater fra Meo-folket (Hmong-folket) i Laos, og et gansterregime i Sør-Vietnam; Alle disse slo seg opp i opiumshandelen, og det var ingen tilfeldighet som gjorde at opiumsindustrien ble økonomien som finansierte det meste av CIAs hemmelige kriger i Sørøst Asia de neste 20 årene (mer om situasjonen i Vietnam)³³⁹. Dette igjen førte til et oppsving i opiumsproduksjonen som var uten sidestykke i historien, og resulterte igjen i et enormt lukrativt marked som CIA siden da har vært avhengig av kontroll over (eksempel på den organiserte smuglingen)³⁴⁰.

Opiumsområdene i det gyldne triangel lå imidlertid svært kinkig til, og frem til CIAs ankomst ble opiumet vanligvis fraktet fra fjellene til byområdene til fots eller til hest. Dette gjorde storstilt opiumsproduksjon vanskelig, men dette problemet løste seg i 1950 da CIA kjøpte seg inn i transportfirmaet Civil Air Transport (senere ble kjent som Air America). De tidligere eierne var Paul Helliwell (OSS hovedmann i Kina etter andre verdenskrig) og general Claire Chennault. De hadde startet CAT sammen i 1946, og begge var godt bevandret i gråsonene som de hemmelige tjenestene opererte i; Helliwell hadde foruten sine opiumskontakter i Asia, også gode forbindelser til mafiasjefen Meyer Lansky, og Chennault var Chiang Kai-Sheks rådgiver mellom 1937 og 1945³⁴¹.

Det var dette firmaet som skulle bli kjent som "Air Opium" blant amerikanske soldater i Vietnam, og det var dette firmaet som sto for luftbroen fra bysentrene til opiumsregionene. Og dette firmaet skulle, under forskjellige former og økenavn, markere seg som våpen- og narkotikatransportører for CIA verden over, fra da av og frem til 1990-tallet. Persongalleriet som dukket opp i

Asia på 1960-70-tallet skulle dukke opp på 1980-tallet igjen i Latin Amerika. Og fortsette sin tvilsomme karriere der.

FBN og CIA i det gyldne triangel

“In my 30-year history in the Drug Enforcement Administration and related agencies, the major targets of my investigations almost invariably turned out to be working for the CIA.”

Dennis Dayle.³⁴²

Nå er vi allerede kjent med CIAs infiltrering av de amerikanske narkotika-bekjempelsesetatene, og hvordan det fungerer i praksis ser vi godt på FBNs virksomhet i samme periode. For mens CIAs leiesoldater tok kontroll over opiumsmarkedet i det gyldne triangel, og CIA selv strømlinjeformet det hele slik at stadig større kvanta kunne produseres og omsettes, var FBNs narkotikaagenter mistenkelig fraværende. De fokuserte i stedet på Tyrkia, Marseille og Midt-Østen, og hevdet helt frem til begynnelsen av 1970-tallet at 80 prosent av heroinen som ankom USA, stammet fra Tyrkia — og at bare 5 prosent kom fra Sørøst Asia. Dette var tall de på ingen måter kunne underbygge. Og som sjefen deres, John Warner, sa i et intervju i oktober 1971, var denne antagelsen basert på ignoranse³⁴³.

Ser man på maktspillet bak fasaden er det imidlertid mer sannsynlig at FBNs fokus på Tyrkia hadde mer med strategiske hensyn å gjøre, og at de ikke ville trække CIA på tærne i Iran og det gyldne triangel³⁴⁴. For FBN hadde en stund et par agenter i regionen, men etter at de i 1949 offentliggjorde at opium var franskmennenes viktigste inntektskilde i Indo-Kina (Vietnam), beordret Anslinger dem hjem. Det skulle gå ti år før amerikanske narkotikabekjempere igjen satte sine føtter i området, og i mellomtiden brukte CIA og leiesoldatene deres tiden sin godt: Innen 1961 var produksjonen i Shan statene allerede steget over 500 prosent, siden slutten av andre verdenskrig da opiumsproduksjonen nådde et lavmål på 80 tonn³⁴⁵.

Kuomintang-soldatene ble på denne tiden kastet ut av Burmas militære styrker og de flyttet videre på seg til baser i Thailand og Laos. Men opiumsproduksjonen i i det gyldne triangel skulle fortsette å stige frem til 1989

da produksjonen nådde rundt 3 000 tonn opium — noe som da tilsvarte omtrent 70 prosent av verdens samlede produksjon.

FBNs Harry Anslinger var oppi dette en ivrig karrierebyråkrat, og gjorde hva han kunne for å få fokuset vekk fra det gyldne triangels realiteter. Han beskyldte i stedet kommunist-Kina for å stå bak den økende heroinekporten til USA, og han presenterte det som om det skjedde med overlegg fra Kinas side for å ødelegge det amerikanske samfunnet. Slik brukte han den kalde krigens fiendebilde til å skape ytterligere frykt og forvirring rundt realitetene forbundet med narkotikahandelen, og på dette grunnlaget strammet den amerikanske kongressen, med the Daniels Act i 1955, ytterligere til strafferammene mot brukere og selgere.

Den økende produksjonen i det gyldne triangel var imidlertid i lengden umulig å skjule, og i 1963 vendte de første FBN agentene tilbake til Sørøst Asia. Disse agentenes tilstedeværelse i regionen skulle over de neste fem årene bli så plagsom for CIA at det, i følge historikeren Douglas Valentine, var en viktig grunn til at organisasjonen ble erstattet av det mer konforme The Bureau of Narcotics and Dangerous Drugs (BNDD) i 1968³⁴⁶. For selv om FBN var infiltrert av CIA, var ennå ikke de store trekkene i det byråkratiske maskineriet tilstrekkelig strømlinjeformet til at alvorlige gnissninger ikke oppstod; det var først senere, med opprettelsen av BNDD, at det byråkratiske overformynderiet ble omfattende nok til at byråkratene kunne puste lettet ut³⁴⁷.

De overivrige FBN agentene på denne tiden var derfor kjent for å være litt for glad i jobben sin, og CIA hadde store problemer med å holde dem unna CIAs operasjoner i regionen. Dette så man et eksempel på med FBNs Bowman Taylor, som ble kastet ut av Laos etter at han pågrep general Vang Pao (lederen for CIAs hemmelige hær i området) med femti kilo morfinbase i 1964. Slike brysomme agenter som Taylor var et gjengangerproblem for CIA, og de ble derfor ofte satt på plass av organisasjonens skyggespillere. FBNs Albert Habib fikk oppleve det, da han ankom Laos i 1965. Han trodde han ble sendt til Asia for å gjøre noe med opiumshandelen i området, men CIA satte en stopper for det da han ble kalt inn på teppet til den amerikanske ambassadøren i Laos, Bill Sullivan (en av CIAs skyggespillere), som gav han steng beskjed om å holde seg unna³⁴⁸.

På dette viset gikk det til at narkotikabekjemperne fra FBN (og senere DEA) brukte tiden sin på småskurker og CIAs konkurrenter, i stedet for å

etterforske saker som virkelig kunne gjort innhogg i produksjons- og smuglerkapasiteten til opiumsbaronene i området. For, som jeg innen nå har gjort klart, har ikke våre politikere noe reelt ønske om å vinne krigen mot narkotika ettersom det er *i kampen* de ser sitt snitt til å ekspandere sin posisjon overfor folket ytterligere: Det er jo først og fremst dette som kjennetegner et system som er overstyrt av krigsprofitørene, og for å gi dere det beste eksempel på det, skal vi se hvordan det gikk med Kuhn Sa — opiumsbaronen som i en årrekke faktisk *prøvde* å få en slutt på opiumsproduksjonen i området.

Khun-Sa

Kuhn Sa³⁴⁹ var involvert i opiumshandelen i det gyldne triangel siden tidlig på 1960-tallet. Han begynte sin karriere på Kuomintang-soldatenes side, med en hær på rundt 800 mann, men allierte seg senere med Burmas militære da de drev KMT-soldatene over til Thailand i 1961. Disse soldatene skulle imidlertid fortsette å dominere opp til 90 prosent av opiumshandelen i det gyldne triangel frem til slutten av 1960-tallet.

Dette kunne de gjøre fordi CIA hadde en massiv tilstedeværelse i Thailand. Den amerikanske ambassadøren til landet var ingen andre enn General William Donovan, grunnleggeren av OSS, og en av CIAs mest legendariske menn. Organisasjonen hans hadde et godt grep om Thailands maktapparat og politisjefen i landet (general Phao) var ikke bare den største opiumsbaronen i landet, men også en av CIAs viktigste allierte. Kuomintang-soldatene fikk derfor bosette seg i baser nord i Thailand, ved grenseområdet mot Burma og Laos, og fikk lov til å fortsette sin virksomhet derfra.

Selv om Kuhn Sa nå hadde Burmas militære på sin side var derfor 1960-tallet en vanskelig tid for han. Men selv om han ble motarbeidet av både Kuomintang styrkene og Laos' opiumsgeneral Ouane Rattikone gjennom det meste av ti-året styrket han sin posisjon over tid, og etter at amerikanerne forlot regionen på begynnelsen av 1970-tallet styrket han sin posisjon kraftig.

I følge han selv, transporterte han 70 tonn opium til heroinlaboratoriene i grenseområdet til Thailand i perioden 1976-77. Allikevel forsøkte han visstnok, allerede fra 1975 av, å tilby amerikanerne avtaler som kunne avskaffe

heroinproblemet forbundet med produksjonen i det gyldne triangel: En TV reporter som fulgte han i flere år, mente at Kuhn Sa skrev brev til de amerikanske presidentene hver gang en ny administrasjon ble innsatt, og tilbød seg å legge ned opiumsvirksomheten i det gyldne triangel. I bytte ville Kuhn Sa ha en investert interesse i utvinningen av naturressurser i området (han hadde allerede en god hånd i diamantmarkedet), — men ingen amerikanske regjeringer var interessert i dette tilbudet.

James "BO" Gritz, en av det amerikanske forsvarets mest berømte menn, forteller i boken sin *Called to Serve* mer om hvordan dette forslaget ble mottatt i 1987 da Reagan var president og George Bush Sr. visepresident. Gritz møtte nemlig Kuhn Sa ved flere anledninger da han i perioden 1986-87 var på et militært oppdrag i regionen.

Han var egentlig sendt til opiumsbaronens leir for å høre om Kuhn Sa visste noe om amerikanske krigsfanger som fortsatt skulle finnes i området, men Kuhn Sa mente at han ikke hadde kjennskap til saken. Han tilbød imidlertid Gritz 2500 av sine beste tropper som hjelp i letningen, og ba Gritz om å komme tilbake noen måneder senere for en videre oppdatering. Opiumsbaronen ba også Gritz om å ta med seg et tilbud hjem igjen til president Reagan hvor han tilbød seg å eliminere opiumshandelen i det gyldne triangel, og som tegn på sin gode vilje lovte han amerikanerne at han ikke bare ville tilby dem ett tonn heroin til destruksjon, men at han også ville gi dem navnene på sine beste kunder.

Alt dette var gode nyheter trodde Gritz, og han ble derfor kraftig overrasket over at Reagan-administrasjonen ikke var det spor interessert i tilbudet da han kom hjem³⁵⁰.

Gritz dro allikevel tilbake til Kuhn Sa i mars 1987 for å få oppdateringen sin. Da han fortalte Kuhn Sa om Reagans manglende interesse for opiumsreduksjonen, virket ikke opiumsbaronen spesielt overrasket, og da Kuhn Sa fortalte han hvem de største kundene sine var, skjønte også Gritz fort hvorfor opiumsbaronens tilbud møtte døde ører i Washington. Kuhn Sa fortalte nemlig Gritz at amerikanske tjenestemenn hadde vært de beste kundene hans i 25 år, og i den forbindelse nevnte han Theodore Shackley (Deputy Director CIA, Covert Operations) og Daniel Arnold (CIAs stasjonssjef i Thailand) som sentrale

aktører, og Richard Armitage (om Armitage)³⁵¹ som den som tok seg av hvitvaskningen i australske banker³⁵².

Dette er så klart høyst oppsiktsvekkende informasjon, og vi skal se mer til denne gjengen i løpet av de neste hundre sidene.

For Gritz, som allerede hadde et visst innblikk i de maktpolitiske realiteter, ble det med dette også opplagt hvorfor CIA hadde gjort hva de kunne for å hindre han i å oppsøke Kuhn Sa, og når han kom hjem igjen ble han forsøkt truet til taushet av sine overordnede. Han valgte allikevel å gå ut med hva han visste, men fordi han ble aktivt motarbeidet av den amerikanske kongressen og justisdepartementet, kom han ingen vei med saken³⁵³.

Denne episoden gjorde Gritz så desillusjonert at han distanserte seg fra den amerikanske fasciststaten så godt han kunne: Han sendte George Bush Sr. et meget skarpt brev om saken i 1988 (se det her)³⁵⁴ og ettersom han nå var godt kjent med de illeluktende maktpolitiske realitetene i USA, flyttet han fra sivilisasjonen og startet sitt eget overlevelsessamfunn på landsbygda.

Da Bush Sr. tok over som president etter Reagan i 1989, fortsatte han å ignorere tilbudet fra Kuhn Sa. Han belønnet i stedet Khun Sas imøtekommenhet med å utpeke han til narkotikafiende nummer én, og det amerikanske rettsvesenet fulgte opp med en tiltale mot narkotikabaronen som omfattet heroinsmugling for en verdi av mer enn \$350 millioner til USA i perioden 1986-88.

Bush på sin side brukte dette i media til å fremstå som en kompromissløs narkotikabekjemper, men som resten av det maktpolitiske kapitlet vil vise, er det ingen tvil om at Bush selv var tungt involvert i narkotikamarkedet. De personene Kuhn Sa nevnte som de største kundene hans de siste 25 år, Shackley og Armitage, var nemlig begge sentrale i en CIA fraksjon som George Bush selv var en lederskikkelse for. Og hans kamp mot Kuhn Sa var derfor — akkurat som hans angrep på Panamas general Noriega samme år — langt mer sannsynlig motivert av hans behov for å ta knekken på en konkurrent/tidligere alliert, som nå truet Bushs presidentskap på grunn av hva han visste om det skjulte spillet bak fasaden i USA.

For å få Burmas militære på sin side i kampen mot opiumsbaronen lokket derfor amerikanerne de militære lederne med handelsavtaler og våpenstøtte,

og tilsvarende avtaler ble gjort i Thailand for å få det korruperte Thai-regimet til å distansere seg fra Kuhn Sa.

Amerikanerne lyktes på dette viset, innen midten av 90-tallet, i å marginalisere hans innflytelse til fordel for hans konkurrenter og Burmas militærregime, som med Khun Sas fall ikke bare fikk mer kontroll over narkotikamarkedet i regionen, men også ble kvitt en politisk trussel. For som Senator Daniel Patrick Moynihan sa om Burma etter Kuhn Sas overgivelse: "The Burmese regime has done nothing more than change business partners, turn on Kuhn Sa and get the public relations advantage that the DEA is giving them; use the former CPB [paramilitærestyrker lojale til militæret], and turn them into a willing drug-trafficking partner."³⁵⁵

Vi har nå fått et ganske greit overblikk over de hemmelige tjenestenes virksomhet i det gyldne triangel, og som vi ser sammenfalt produksjonsøkningen der med den amerikanske krigsmaskinens stadig økende tilstedeværelse i regionen.

Dette er en del av et mønster vi skal gå nærmere inn på, for det gjentok seg senere i både Afghanistan og Latin Amerika. Med amerikanernes tilbaketrekning fra Vietnam i perioden 1973-75 forandret nemlig også transportårene for heroinsmuglingen seg, og mens opiumsproduksjonen i Laos dalte fra rundt 200 tonn i 1975 til 30 tonn i 1984³⁵⁶, skulle den erstattes av en stadig mer omfattende produksjon i Afghanistan.

Vi skal i neste kapittel se hvordan Afghanistan ble en av verdens ledende opiumsprodusenter. Og som vi skal få se, var utviklingen preget av de samme underliggende paralleller som vi allerede har sett utfolde seg i det gyldne triangel: Det var CIAs virksomhet i regionen som bevirket prosessen; det var deres leiesoldater som kontrollerte produksjonen; og både media og DEA unnlot på hver sin måte å ta tak i realitetene.

CIA og Den gyldne halvmåne

Den første Afghanistankrigen

Afghanistan var en marginal produsent av opium frem til slutten av 1970-tallet. Frem til da ble det meste av produksjonen i området konsumert lokalt, men dette skulle forandre seg da CIA for alvor begynte å blande seg i regionens interne anliggender.

Bakgrunnen for at CIA offisielt valgte å gjøre det var Sovjet Unionens invasjon av landet i desember 1979. Det er imidlertid åpenbart at CIA hadde en investert interesse i regionens narkotikasmugling og maktpolitikk lenge før det. For Afghanistans opiumsmarker var riktignok marginale på denne tiden, men de var del av et større belte kjent som "den gyldne halvmåne." Denne benevnelsen viser til et opiums rikt fjellområde som i utgangspunktet omfattet Afghanistan, Pakistan, Tyrkia, og Iran, men som i det store og hele er sentrert til Afghanistan i dag. At CIA har vært ivrige tilretteleggere i denne prosessen fra 1979 og frem til i dag er det ingen tvil om, men at organisasjonen var involvert i regionens narkotikasmugling før det, er Iran et godt eksempel på. Dette er et land som har lange tradisjoner for opiumsrøyking, og fra 1950 tallet og frem til den iranske Sjaen ble veltet i 1979, var opiumsproduksjonen i landet monopolisert under et fåtall mektige familier; disse samarbeidet med Sjaen, mens CIA på sin side var en ivrig støttespiller og tilrettelegger i kulissene³⁵⁷.

Det er også en kjent sak at CIA med overlegg provoserte frem den sovjetiske invasjonen³⁵⁸, og at de allerede et halvt år før denne var i kontakt med Gulbuddin Hekmatyar. Hekmatyar var, foruten en mindre krigsherre, en bakstreversk fundamentalist som var kjent for å oppfordre tilhengerne sine til å kaste syre i ansiktet på kvinner som ikke brukte slør, og den pakistanske etterretningsorganisasjonen ISI introduserte han for CIA i mai 1979. Månedene før var et Sovjet-orientert regime installert i Kabul, og i forbindelse med det valgte CIA nå å begynne finansieringen av mujaheddin-soldatene.

For å få denne finansieringen på beina benyttet CIA seg av pakistansk etterretning. ISI var opprinnelig skapt av britene, og frem til 1977 var organisasjonen en relativt beskjeden størrelse i pakistansk maktpolitikk. Dette året tok General Zia imidlertid makten ved et kupp, og fra da av skulle ISI vokse

seg til å bli en tungtveiende maktfaktor i regionen takket være CIAs overoppsyn og finansiering³⁵⁹.

Det var altså gjennom denne etterretningsorganisasjonen at våpenbroen, og den økonomiske støtten til de afghanske fundamentalistene fant sin form: ISI hadde gode kontakter blant Afghanistanens opprørselementer, og Hekmatyar var ISIs viktigste mann i Afghanistan. Han hadde siden 1974 motarbeidet Kabulregimet på oppdrag fra ISI, og han var på denne tiden fortsatt en av de mindre krigsherrene i regionen. Dette skulle imidlertid forandre seg, og Hekmatyar kunne takke CIAs støtte for det: Han mottok til sammen rundt halvparten av de \$2 milliarder som amerikanerne brukte på krigsstøtte til de afghanske opprørsbevegelsene; og slik gikk det til at han, over de neste ti årene, steg frem som den største narkotikabaronen i regionen³⁶⁰.

Konsekvensene av den amerikanske støtten til Hekmatyar var en enorm økning i Afghanistanens opiumsproduksjon. Bare i perioden 1982 til 1983 doblet produksjonen seg (opp til 575 tonn), og mye av opiumen ble kjørt til heroinlaboratorier i Khyber-distriktet i Pakistans Nordvest-provins. Disse laboratoriene var kontrollert av ISI generalen Fazle Huq, en nær venn av Zia, og ISI har siden dette vært tungt involvert i heroinhandelen i regionen³⁶¹.

Det er derimot liten tvil om at det var CIAs overoppsyn som muliggjorde den plutselige ekspansjonen av opiumsmarkene i Afghanistan. For mens så godt som ingenting av landets opiumsproduksjon ankom det amerikanske markedet i 1979, kom over halvparten av heroinen til USA og Europa derfra i løpet av de neste tre årene³⁶². Dette fordret at et storstilt og sentralisert smugler- og hvitvaskingsnettverk sto tilgjengelig, og ikke minst var det en forutsetning oppi dette at narkotikabekjempelsesorganisasjoner som DEA holdt seg lengst mulig unna.

Det var bare CIA som kunne sørge for at alt dette ordnet seg, og DEA gjorde som CIA ville: De hadde, gjennom de ti årene Afghanistankrigen varte, rundt 17 DEA agenter i den amerikanske ambassaden i Islamabad, — men de gjorde ingen seriøse pågripelser eller beslag i denne perioden³⁶³.

Verdens opiumsmarked er imidlertid en mer eller mindre helhetlig organisme, og det som skjedde i Afghanistan kan som sagt ikke sees løsrevet fra det større bildet. Vi er innen nå kjent med de maktpolitiske realiteter, og selv om CIA selv

(igjen) sikkert vil si at den økte produksjonen var en utilsiktet konsekvens fra deres side, er det grunn til å ta deres utsagn med en klype salt; De har blitt grepet i løgn så mange ganger før at det er grunn til å veie deres ord forsiktig, og det ligger også i sakens natur at de vanskelig kan unngå å lyve om saken.

Folk som kjenner de maktpolitiske realiteter er derfor umiddelbart skeptiske til CIAs forsikringer. Og mange mistenker organisasjonen for helt overlatt å ha tilrettelagt for situasjonen for å få fart på den globale opiumsproduksjonen som nå var på vei ned igjen, etter at amerikanerne hadde forlatt Sørøst Asia og prestestyret tok makten i Iran. Professor Peter Dale Scott sier dette om saken:

”Many authors (...) have seen this enormous expansion of the drug trade as a by-product of the anti-Soviet war. But there are signs that opium traffickers did more than just profit from the war: they may have helped induce it. It is certain that the build up of opium and heroin production along the Afghan-Pakistan frontier was not a consequence of the war: it preceeded it. What is particularly eye-catching is that, in 1979 just as in 2001, the war helped avert what would otherwise have been an acute drop in world opium production from earlier heights.”³⁶⁴

Det må her også nevnes at CIA har hatt et tett forhold til mafiaen siden den andre verdenskrig, da mafiaen hjalp organisasjonen å invadere Italia ved krigens slutt; De har siden da gjensidig utvekslet tjenester, og det er i mange tilfeller ikke godt å skille disse kreftenes interesser fra hverandre. En annen ting er at hele verdensøkonomien i dag er avhengig av narkotikamarkedet for å bestå, og ettersom CIA overstyrer dette markedet på vegne av den kontrollorienterte eliten bak dem, er det naturlig at de ser et mest mulig kontrollert og stabilt opiumsmarked som ønskelig.

Det er derfor ikke så rart om det virkelig var slik at Afghanistan-krigene ble startet delvis på grunn av landets verdi for verdens opiumshandel. Det var selvfølgelig også andre interesser involvert, som de mer åpenbare krigsprofitørene, men i begge tilfeller ble krigene startet i det den globale opiumsproduksjonen var på vei ned — og i begge tilfeller resulterte krigene i at opiumsproduksjonen steg voldsomt. Peter Dale Scott sier dette om tidspunktet for møtet mellom Hekmatyar og CIA:

”The CIA did so at a time the international heroin trade had suffered a major drop-off in opium from the Golden Triangle and thus needed to build up a new source. After

Pakistan banned opium cultivation in February 1979 and Iran followed suit in April, the absence of legal controls in the Pashtun areas of Pakistan and Afghanistan 'attracted Western drug cartels and 'scientists' (including 'some fortune-seekers from Europe and the US') to establish heroin processing facilities in the tribal belt.' All this new attention from 'the international drug syndicates' apparently came before either the CIA active intervention in Afghanistan in August 1979 or the Soviet invasion in December."³⁶⁵

For selv om Sovjet trakk seg ut av landet i februar 1989, fortsatte Afghanistan rollen som storprodusent. Krigens effekt var alt i alt den, at den styrket ISIs maktposisjon i regionen betraktelig, samtidig som den gjorde maktgrupperingene i land som Afghanistan og Pakistan avhengig narkotikaøkonomien. Dette beredet grunnen for en korrumperting av samfunnstoffet som har økt i omfang frem til i dag. Alfred McCoy beskriver situasjonen for Pakistans del: "After ten years of unchecked growth under General Zia, the country's drug trade was now too well entrenched in the country's politics and economy for simple police action. Conservative economists estimated that total annual earnings from Pakistan's heroin trade were \$8-10 billion, far larger than Pakistan's government budget and equal to one-quarter of its entire gross domestic product."³⁶⁶

For Afghanistans del var narkotikaøkonomiens betydning langt større. Og den befestet sin sentrale posisjon enda mer da amerikanernes økonomiske støtte til landet forsvant i 1989 med sovjeternes tilbaketog. McCoy forteller videre:

"The Soviet withdrawal in February 1989 and a slackening in CIA support produced a scramble among rival mujaheddin commanders for Afghanistan's prime opium land, particularly in the fertile Helmand valley of southern Afghanistan. During most of the war, the local commander Mullah Nasim Akhundzada had controlled the best-irrigated lands in the northern Helmand valley, once the breadbasket of Afghanistan, and decreed that half of all peasant holdings would be planted to opium. A ruthless leader and Hekmatyar's bitter enemy, Mullah Nasim issued opium quotas to every landowner and maintained his control by killing or castrating those who defied his directives. Known as the 'King of Heroin,' he controlled most of the 250 tons of opium grown in Helmand province."³⁶⁷

Nasim ble imidlertid drept i april 1990 av soldater lojale til Hekmatyar, som med det styrket inflytelsen sin i provinsen. Og i 1994 overtok Afghanistan rollen som verdens ledende heroinprodusent.

Den andre Afghanistankrigen

1990-tallet var derfor en kaotisk periode i Afghanistan selv om krigen ikke offisielt plaget landet. Det var krigsherrene som styrte, og som vi har sett kunne de være ganske nådeløse. Befolkningen dyrket derfor opiumen som de ofte måtte, mens misnøyen med krigsherrene manifesterte seg i økt støtte til Taliban^x.

Taliban ble på denne tiden ikke bare støttet av pakistansk etterretning, men også av CIA selv, fordi de ble sett på som best egnet til å stabilisere landet. Dette var i oljeselskapenes interesse, for de hadde på denne tiden store planer for en trans-afghansk oljerørledning som de håpet å gjøre store penger på. Som det sto i Wall Street Journal i 1997: "The Taliban are the players most capable of achieving peace. Moreover, they are crucial to secure the country as a prime trans-shipment route for the export of Central Asia's vast oil, gas and other natural resources."³⁶⁸

Det var blant annet mulighetene for å få på plass denne oljerørledningen som fikk Clinton-administrasjonen til å utforske diplomatiske forbindelser med Taliban-regimet. Men på et punkt gikk disse planene i vasken, og Taliban-regimet ble nyttigere som fiendebilde.

Dette tidspunktet sammenfaller mer eller mindre tilfeldigvis med den tiden Taliban-regimet bestemte seg for å fjerne all opiumsproduksjonen i Afghanistan. Frem til da stod landet for rundt 70 prosent av verdens samlede produksjon, og det synes klart at en del tunge maktpolitiske interesser så seg truet av denne plutselige utraderingen ettersom det ville fjerne grunnlaget for mye av verdensøkonomien.

Den tidligere politimannen Mike Ruppert omtalte derfor Taliban-regimets innhogg i opiumsproduksjonen som en form for økonomisk krigføring mot vesten. FN selv antar at det var Talibans ønske om å oppnå internasjonal anerkjennelse for regimet sitt som gjorde at de så effektivt gikk til verks på området, men uansett hva som var regimets egentlige motiver, så er det liten

^xOgså de religiøse fundamentalistene i denne maktfraksjonen var involvert i opiumshandelen, for opium var her, som i det gyldne triangel, den viktigste inntektskilden til økt makt og innflytelse.

tvil om at det var en sannhet bak Rupperts tolkning: Vestens banker er totalt avhengige av hvitvaskingen av disse enorme summene, og uten dem ville problemene til de som er avhengig av status quo for å overleve raskt øke i omfang; de hemmelige tjenestenes skjulte operasjoner ville dessuten også gå på en real smell, ettersom også disse i stor grad finansieres med sorte penger fra narkotikaøkonomien.

Dette er alle vektige maktpolitiske grunner for en invasjon, og som vi så varte det ikke lenge før amerikanerne fant et påskudd: De invaderte landet i oktober 2001, på grunnlag av falske beskyldninger, og siden den gang har opiumsproduksjonen steget jevnt.

For som vi allerede har vært inne på er også krigen mot terror, akkurat som krigen mot narkotika, bygd på løgner: Terrorangrepene den 11. september 2001, var operasjoner planlagt og tilrettelagt av elementer tilknyttet etterretningstjenetene og Wall street (de samme grupperingene som var avhengig av opiumsproduksjonen). Og "Al-Qaeda" er da heller ikke annet enn den naturlige forlengelsen av mujaheddin-soldatene som CIA trente på 80-tallet; de er like kontrollert og overstyrt av CIA nå som da — det er bare det at de i dag har langt mer nyttefunksjon som fiendebilder enn frigjøringshelter (mer om det)³⁶⁹.

De store medienes fremstilling av situasjonsbildet vil selvfølgelig indikere det motsatte. Men faktum er at Afghanistan-krigen faktisk var planlagt *før* terrorangrepene den 11. september (om det)³⁷⁰ og det er derfor ingen grunn til å ta den offisielle fremstillingen av motivene for krigen alvorlig.

Man kan derfor, helt sikkert, legge til grunn at amerikanerne i dag okkuperer Afghanistan av helt andre grunner enn de uttalte. Det er selvfølgelig umulig å si sikkert hvilke av de skjulte motivene som veide tyngst i beslutningen om å gå til krig mot landet, men det er sikkert at av mange variabler og faktorer som spilte en rolle, var CIAs ambisjoner for opiumsproduksjonen blant de som veide tyngst. For som de tidligere hadde gjort i det gyldne triangel (og i den forrige krigen i landet), var det nemlig narkotikabaronene CIA igjen valgte å løfte frem til maktposisjoner nå som Afghanistan endelig hadde et regime som tok et oppgjør med opiumsdyrkingen. De la sin vekt bak krigsherrene i Nord Alliansen, og gav dem en masse penger og våpen som takk for deres hjelp i "jakten" på Osama Bin Laden.

Hvor alvorlig krigsherrene tok denne jobben er ikke godt å si, men jeg tviler på at de tok den mer alvorlig enn CIA selv, som alt i alt gav totalt blaffen. Det hele var jo først og fremst et spill for galleriet, og sammen med sine allierte satte de nå i gang en rekke tiltak som skulle gjøre Afghanistan til tidenes største narko-stat. Nord-Alliansen hadde allerede overtatt rundt 80 prosent av landets opiumsproduksjon på det tidspunktet amerikanerne invaderte³⁷¹, og takket være de hemmelige tjenestenes tilrettelegging i kulissene, skulle deres makt og innflytelse øke ytterligere³⁷².

Okkupasjonens konsekvenser for det afghanske samfunnet

Ting har derfor ikke blitt bedre i Afghanistan etter at amerikanerne kom dit. Ved å gi narkotikabaronene makten har CIA bare økt opiumshandelens betydning for landets innbyggere, og dette har ført til en eksplosiv økning i produksjonen gjennom de snart ti årene okkupasjonen har foregått.

Man antar at rundt 14 millioner mennesker i landet på forskjellig vis er avhengige av inntekter fra narkotikahandelen, men kun en brøkdel av inntektene fra opiumsdyrkingen går til bøndene selv. Av de samlede summene narkotikamarkedet genererer, går rundt én prosent til produsentene, mens den virkelig store profitten er å hente hos de transnasjonale smuglerne og hvitvaskerne — hvilket i det store og hele er vestlige banker og kriminelle elementer tilknyttet etterretningstjenestene.

En økning i produksjonen gjenspeiler alltid en økning i korrupsjonen, for den ene kan ikke ekspandere uten den andre³⁷³, og opiumshandelen utgjør nå rundt halvparten av Afghanistans inntektsgrunnlag. Det afghanske parlamentet er derfor, som følge av dette, en totalt gjennomkorrupt størrelse. Ann Jones, en journalist og forfatter som kjenner situasjonen i landet godt, gir her noen eksempler på det:

“Among the 249 members of the *wolesi jirga* (lower house) are at least 17 known drug traffickers in addition to 40 commanders of armed militias, 24 members of criminal gangs, and 19 men facing serious allegations of war crimes and human-rights violations, any or all of whom may be affiliated with the poppy business. For years the Kabul rumor mill has traced the drug trade to the family of the president himself.”³⁷⁴

Med "presidentens familie", tenker hun nok først og fremst på president Karzais bror, Ahmed Wali Karzai. Han er ikke bare kjent for å være den kanskje største narkotikabaronen i landet, men har i følge New York Times vært på CIAs lønningslister i over åtte år (flere eksempler på korrupte tjenestemenn)³⁷⁵.

En annen som kjenner regionen godt og som har talt ut mot korrupsjonen der er Craig Murray, den britiske ambassadøren til nabolandet Uzbekistan fra 2002 til 2004. I følge Murray er de fire største narkotikabaronene i landet alle sittende medlemmer i den afghanske regjeringen. Han har skrevet en god artikkel om dette i den britiske nettavisen *Daily Mail*, og i denne hevder han også at Aleksandr Litvinenko, den russiske FSB agenten som ble likvidert med det radioaktive stoffet polonium-210 i Storbritannia, ble drept på grunn av hva han visste om korrupsjonens forgreininger til russiske aktører (mer om det)³⁷⁶.

Murray gikk til sine overordnede med sine bekymringer men ble, i likhet med alle andre offentlige tjenestemenn som taler et korrupt system imot, ikke lyttet til. Det er fordi narkotikaprofitørenes posisjon og innflytelse i vårt samfunnsmaskineri er så omfattende at den enkelte tjenestemann (enten han befinner seg på toppen av karrierestigen eller på bunnen) lett kan bli motløs mot overmakten. For det er utrolig mange mennesker som i løpet av sine liv, på et eller annet vis, kommer i kontakt med den skjulte hånden som manipulerer begivenhetene bak fasaden, — men det er ingenting de kan gjøre for å belyse saken gjennom tjenestevei.

Det er bare å se til Afghanistan i dag hvor fåfengt narkotikabekjempelsesorganisasjonenes arbeid er. For selv om DEA og andre er midt oppi situasjonen, er de fortsatt underordnet CIAs sikkerhetsmessige ambisjoner, — og deres eneste funksjon i regionen er derfor å fjerne konkurranse for CIA, slik at de hemmelige tjenestene kan monopolisere, sentralisere og strømlinjeforme markedet videre³⁷⁷. Glenn Ford, redaktøren av *Black Agenda Report* forteller:

"If you're looking for the chief kingpin in the Afghanistan heroin trade, it's the United States. The American mission has devolved to a Mafiosi-style arrangement that poisons every military and political alliance entered into by the U.S. and its puppet government in Kabul. It is a gangster occupation, in which U.S.-allied drug dealers are put in charge of the police and border patrol, while their rivals are placed on American hit lists, marked for death or capture. As a result, Afghanistan has been transformed into an opium plantation that supplies 90 percent of the world's heroin."³⁷⁸

Situasjonen minner i dag mye om den som var i Sørøst Asia på 1960-70-tallet, da opiumshandelens sentrale posisjon i regionens intriger var like åpenbar som den er i Afghanistan i dag: Da som nå skapte CIA krig og kaos for å få fart i opiumsmarkedet, og da som nå var krigens funksjon at den sentraliserte opiumsmarkedet for CIA; På den tiden benyttet CIA seg av et likvideringsprogram kalt operation Phoenix for å få kontroll over opiumsvirksomheten, og metodene de brukte i Sørøst Asia for 40-50 år siden er de samme som de bruker i Afghanistan i dag.

Det er nemlig nå som da bare samtidens ignoranse som lar CIAs intrigemakeri passere, og for å holde et så åpenbart faktum skjult benytter de hemmelige tjenestene seg av en god del ufine tiltak. Det er derfor ikke bare Litvinenko som har fått unngjelde for sine ambisjoner om å avsløre realitetene forbundet med verdens heroinmarked. En annen var den amerikanske sportshelten Pat Tillman. Han lot seg verve fordi han trodde på Bush-administrasjonens løgner, men snudde fort etter at han så hva realitetene i Afghanistan handlet om. Han bestemte seg da, i følge Pats bror, for å avsløre CIAs involvering i opiumsmarkedet når han kom hjem, men ble drept av sine egne før han fikk muligheten til det³⁷⁹.

Det er i skrivende stund umulig å si stort mer om overgrepene som finner sted der nede. De fleste journalister er (som journalistene i Vietnam for 40 år siden) totalt uinformert om de maktpolitiske realitetene i området, og deres analyser er derfor som regel helt i tråd med de offisielle sannhetene som CIA selv har definert. For propaganda og misinformasjon er i vår tid viktigere enn noen gang, ettersom løgnene vi blir fortalt av våre ledere er så store.

Iran-Contra kapitlet vil klargjøre ytterligere hva jeg mener med det, men så langt bruker etterretningsorganisasjonene sin innflytelse til å tåkelegge realitetene forbundet med opiumshandelen i området. Vi kan derfor regne med at de amerikanske soldatene kommer til å holde opiumsproduksjonen gående for uoverskuelig fremtid, om ikke mer konstruktive krefter tar tak i situasjonen.

Slik situasjonen er i dag, er det i alle fall vill vest der nede, akkurat som CIA liker det, og president Obama har bare intensivert krigføringen i landet. Dette til tross for at han gikk til valg som krigsmotstander; til tross for at det er

en opplagt tilbakestående strategi; og til tross for at amerikansk etterretning selv har sagt at 90 prosent av de som omtales som "Taliban," ikke er Taliban i det hele tatt, men lokalt baserte opprørere som kjemper mot amerikanerne fordi de er okkuperanter³⁸⁰.

En løsning: Opium for medisin

Det sier seg selv at nytenkning må til for å finne en bærekraftig og hensiktsmessig løsning på denne situasjonen. Løsningen på Afghanistans sikkerhets- og korrupsjonsproblem, er nemlig ikke *flere* vestlige okkupantstyrker, som Obama nå forsøker seg på, — men vi kunne gjort mye fornuftig for landet ved å legalisere opiumen deres.

Romesh Bhattacharji, tidligere anti-narkotika kommisær i India, tar i en artikkel i Frontline den 7. august 2008 til orde for utviklingsprogram i landet som baserer seg på denne ideen. Dette er han heller ikke alene om, for både afghanske bønder har foreslått det, og en tenketank som heter Senlis Council har anbefalt det. I følge Romesh er det i dag så stor etterspørsel etter lovlig morfin og kodein at det trengs minst 140 tonn opium årlig for å kunne møte den, noe Afghanistan lett kan tilby³⁸¹.

Afghanistans opiumsvalmuer er spesielt rike på morfin, og den londonbaserte organisasjonen ICOS, har lagt ned et betydelig arbeid for å realisere prosjektet (sjekk dem ut på www.poppyformedicine.net). EU selv har stilt seg bak ideen, og om det ble en realitet ville det kunne gi bøndene tilbake kontrollen over sine liv, samtidig som det ville svekket dominansinteressene og krigsprofitørene; det ville alt i alt kunne berede grunnen for et mer stabilt samfunn, samtidig som landet kunne tilby verden en vare som det i global kontekst er stor mangel på.

Konstruktive og løsningsorienterte forslag som dette, tas derimot sjelden imot med takk når det kommer til de vektige maktpolitiske aktørene: De farmasøytiske selskapene, de afghanske politikerne og krigsherrene, og det engelske og amerikanske okkupasjonsapparatet har alle sine grunner for å motarbeide forslaget, for det spiller ingen rolle for krigsprofitørene hva det afghanske folket og verden for øvrig er best tjent med, så lenge krigen går sin skjeve gang.

Iran Contra

”In the same way that big-city vice squads across America managed the Mafia’s drug distribution operations, the CIA oversaw the international narcotics trade on behalf of the Establishment. In South America, as elsewhere, it invariably did so in concert with right-wing dictatorships.”

Douglas Valentine.³⁸²

CIA’s ”krig mot kommunisme”

Når det kommer til CIA’s herjinger i Latin Amerika er listen lang som som et vondt år, og for latinamerikanere flest, langt lenger. CIA har siden organisasjonen ble opprettet sett på Latin Amerika som sin egen lille bakgård der de, sånn de ser det, har all rett til å velge de styresettene som passer dem best. Dette er uten unntak fascistisk orienterte militærregimer som prioriterer amerikanske selskapers interesser over sivilbefolkningens, og eksemplene på dette er mange: Lokalbefolkningen i Guatemala (1954, 1962-80-tallet), Chile (1964-73), Costa Rica (midten av 50-tallet, 1970), Haiti (1959-63, 1986-94), Ecuador (1960-63), Brasil (1961-64), Peru (1960-65), den Dominikanske Republikk (1960-66), Cuba (1959-idag), Uruguay (1964-70), Bolivia (1964-75), Jamaica (1976-80), Grenada (1979-84), Panama (1969-91), og El Salvador (1980-94) har alle fått smake CIA’s ”medisin” for sin oppsettsighet, når de har begynt å drømme om bedre livsvilkår enn det selskapsinteressene er villig til å tilby dem³⁸³.

Oppsummeringen overfor er heller ikke utregnende, i dét den kun inkluderer de mest opplagte tilfellene. For gjennom hele det forrige århundret har det i regionen som helhet har vært én fellesnevner som hvert eneste regime har måttet forholde seg til, og det har vært den konstante trusselen de har hatt hengende over seg om represalier fra ”storebror” hvis de ikke passer seg.

Av denne grunn har ingen land i regionen vært frie til å tilrettelegge for en politikk på sine egne premisser.

Den skjeve fordelingen av goder og byrder, er i sin tur et resultat av historiske faktorer som går tilbake i tid til spanjolenes inntog og herjinger. Europeerne plyndret og utbyttet kontinentet i 300 år før amerikanerne tok opp tråden, og selv om landene nå offisielt har fått sin selvstendighet, så etterlot de overnasjonale selskapsherrene en forlengelse av seg selv, slik at utbyttingen kunne fortsette. Dette var de rikeste og mektigste familiene i hvert enkelt land, og denne overklassen har slik frem til i dag forvaltet kontinentet slik det passer dem best — men alltid underordnet ”storebrors” betingelser.

Som følge av det har styresettene i det store og hele vekslet mellom åpenbare militærregimer og mindre åpenbare militærregimer. Men den varige konstanten har vært et lite mindretalls undertrykkelse av flertallet: Indianerne har vært langt på vei rettighetsløse, og det har vært avgjørende for selskapsinteressene at det fortsetter slik.

Påskuddet for samtlige av de overnevnte kupp og invasjoner var nødvendigheten av å befri befolkningen fra ”kommunismens” innflytelse. Som Henry Kissinger, Nixons utenriksminister og en kjent tilhenger av amerikanske invasjoner verden over, likte å si om saken: ”I dont see why we need to stand by and watch a country go communist because of the irresponsibility of its own people.”³⁸⁴

Kommunismen som fiendebilde har slikt tjent selskapsinteressene svært bra. Men CIA brukte ”kommunist-trusselen” som alibi for det meste organisasjonen foretok seg av overgrep og ugjerninger gjennom det forrige århundret, og vi bør derfor se to ganger på hva dette fiendebildet egentlig innebærer.

For det er ikke bare i Latin Amerika at sosialt engasjerte personer er blitt fjernet fordi landets militære ledere ser de som kommunister. Som vi har sett var dette også påskuddet for invasjonene av Sørøst Asia og Afghanistan, og dette fiendebildet ble av CIA overalt brukt for hva det var verdt frem til 1990-tallet da Sovjet Unionen gikk dukken.

Etter det måtte de finne på et nytt fiendebilde for å rettferdiggjøre våpenproduksjon, forsvarsbudsjetter, og militær tilstedeværelse verden over og det var da krigen mot terror som tok over: Med ”terroristene” som det nye fiendebildet var forsvarsbudsjettene og krigsprofitørenes interesser sikret en

god stund til^x, men som vi har sett er også dette et fiendebilde vi bør være skeptiske til.

Det er derfor (som denne sluttnoten sier mer om)³⁸⁵ gode grunner for å anta at kommunismen som fiendebilde var et resultat at et rigid vestlig propagandaapparat, og at "krigen mot kommunismen" som sådan ikke på noe tidspunkt kunne sies å ha noe mer troverdighet enn hva krigen mot terror og krigen mot narkotika kan sies å ha i dag. For selv om fiendebildene er skiftende, er de som profiterer på dem de samme. Konsekvensene av fiendebildene og apparatet som driver de frem er i det hele tatt også mye det samme, og etter at krigen mot kommunismen gikk ut på dato, ble den derfor erstattet av krigen mot "narkotikaterrorister" i Latin Amerika.

Alt er sånn sett som før for sivilbefolkningen i regionen: De er, som de alltid har vært, fritt vilt for politistatens vilkårlige overgrep, for også i dag er det menneskerettsforkjempere, fagforeningsledere, studenter, og politisk opposisjonelle som fengsles eller forsvinner under skjul av "krigen mot terror" og "krigen mot narkotika."

Dette har blitt mer inngående beskrevet av DEA agenter som har vært utplassert i regionen, og som har måttet samarbeide med diverse militære grupperinger der nede. En av dem er Celerino Castillo som var DEA agent i El Salvador og Guatemala på 1980-tallet. Jobbinnstruksen hans var da å samarbeide med sikkerhetsstyrkene i El Salvador og Guatemala (de beryktede G2 skvadronene), og Celerino ble slik vitne til en rekke politisk motiverte drap og overgrep begått av dem. Det var nemlig sikkerhetsstyrkene som overstyrte narkotikamarkedet i Guatemala, — og de som bestemte hvem Celerino skulle arrestere (det meste av beslagene sikkerhetspolitiet tok ble enten solgt videre, eller plantet på politiske motstandere). Han vitnet i en høringskommite for kongressen den 28. juni 1996, og dette var hva han fortalte om overgrepene som ble begått i krigen mot kommunismens navn:

"The CIA and the Guatemalan army (...) label as communist sympathizers anyone who opposes the traditional oppressive role of the Guatemalan military. Therefore, they label as communists or communist sympathizers, priests and nuns who work to elevate the position of the poor in the society, union organizers (...) indigenous leaders (the Indians are kept down so they can be used as cheap laborers by the rich, who are

^xTeoretisk sett for all mulig fremtid. For hvis folk som tidligere visepresident Dick Cheney får det som de vil, kommer krigen mot terror til "å vare i allefall ut vår levetid."

supporters of the military) and student activists (...). The CIA supports the intimidation, kidnapping and torture, surveillance and murder of these people.”³⁸⁶

En annen DEA agent utstasjonert i regionen var Michael Levine, og han beskriver her hvordan militæret i Argentina tok seg av opposisjonelle:

”In 1980, death was very much a way of life in Argentina. The military government believed itself to be in a life-and-death struggle against communism. It was called *la Guerra sucia* — ‘the dirty war.’ If you were an idealistic Argentine with sympathies that could in any way be construed as leftist, you kept your mouth shut, or got your butt out of Argentina. Otherwise, you stood a good chance of hearing a knock on the door at any time and greeting cold-eyed men in civilian clothes carrying official government identification cards. They would take you to a secret subbasement of a military or government building, where they would methodically savage your body and brain with the latest ‘advances’ in torture methods, designed to inflict the maximum pain a human can tolerate without losing consciousness or dying, until you named other ‘leftists’ you knew. You would then disappear from the face of the earth, and these men would pay a visit to everyone you had named. From 1976 to 1982, it was estimated that some 25 000 Argentines had been turned into desaparecidos — ‘disappeared ones.’”³⁸⁷

Det argentinske militæret hadde også god innflytelse over nabolandenes sikkerhetstjenester, blant annet Bolivias^x og Guatemalas, og de støttet også Contras-styrkene før amerikanerne tok over.

Det er viktig å vite at alt dette skjedde med støtte og hjelp fra CIA og de amerikanske selskapsinteressene. De aller fleste kupp i regionen er manipulert frem av CIA, og de militære lederne der nede blir trent og finansiert av organisasjonen. Treningen har tradisjonelt foregått ved den beryktede *School of the Americas*, som i Latin Amerika går under navnet Kupp-skolen (escuela de golpes), fordi skolen har stått bak treningen til det meste av regionens militære kuppmakere og dødsskvadroner. De store selskapenes representanter har nemlig alltid vært tilhengere av militærregimer som vet å sette befolkningen på plass. Fred Sherwood (en tidligere CIA pilot som var med på kuppet i Guatemala i 1954, og som senere ble president i *American Chamber of*

^xCIA og de høyremilitære i regionen samarbeidet også med nazister i landflyktighet (som for eksempel Klaus Barbie, den beryktede slakteren fra Lyon), da de tok makten i Bolivia i 1980, og opprettet et regime som i praksis legaliserte maktelitens narkotikasmugling.

Commerce) sa for eksempel dette om situasjonen i Guatemala, det herrens år 1980:

"Why should we be worried about the death squads? They're bumping off the commies, our enemies. I'd give them more power. Hell, I'd get some cartridges if I could, and everyone else would too (...) Why should we criticize them? The death squad — I'm for it (...) Shit! There's no question, we can't wait 'til Reagan gets in. We hope Carter falls in the ocean real quick (...) We all feel that he [Reagan] is our savior."³⁸⁸

Disse dødsskvadronene som Sherwood hyller her hadde siden 1954, da militæret tok kontrollen i et CIA sanksjonert kupp, tatt livet av over 60 000 mennesker i Guatemala, og dette fortsatte utover 1980-tallet takket være amerikansk støtte.

Contras og Sandinistaene

"When I give food to the poor, they call me a saint. When I ask why the poor have no food, they call me a communist."

Dom Helder Câmara

Amerikanske soldater hadde mellom 1853 og 1933 allerede tolv ganger gjort landhogg i Nicaragua for å intervensere på selskapsinteressenes betingelser, og da de forlot landet i 1933, etterlot de seg Anastasio Somoza og Nasjonalgarden hans til å forvalte landet for seg.

Somoza-familien vanstyrte i sin tur landet sammen de amerikanske selskapsinteressene de neste 43 årene. William Blum forteller om dette: "While the Guardsmen, consistently maintained by the United States, passed their time on martial law, rape, torture, murder of the opposition, and massacres of the peasants, as well as violent pursuits such as robbery, extortion, contraband, running brothels and other government functions, the Somoza clan laid claim to the lion's share of Nicaragua's land and business."³⁸⁹

Det er med dette bakteppet i minne vi må se sandinistaenes maktovertagelse i Nicaragua. Da sandinistaene tok over i 1979, etterlot Somoza seg et land med en utenlandsgjeld på 1.6 milliarder, hvor over to-tredeler av befolkningen

tjente mindre enn \$300 i året. Sandinistaene forsøkte å snu denne trenden, og mens Somoza slo seg til ro i Miami (god for rundt \$900 millioner), satte de i gang sosiale reformer i det vanskjøttede landet.

Sandinistaene prioriterte jordreformer, helse og utdanning, og reduserte raskt spedbarnsdødligheten, noe som de også fikk en pris av WHO for. De store plantasjene ble delt opp, og produksjonen tilpasset lokalbefolkningens behov. Det gikk sånn sett fremover for det fattige landet, og Verdensbanken omtalte utviklingen som "oppsiktsvekkende" og "bedre enn noen andre steder i verden."³⁹⁰

Men det lille landets utfordringer skulle vise seg å nettopp ha begynt, for sandinistaene hadde en vanskelig overmakt mot seg. Det en fasciststat som USA frykter mest er fremveksten av levedyktige alternativer, og det har de følgelig for enhver pris forsøkt å unngå. Under president Carter hadde sandinistaene fått et lite pusterom. Men da Reagan tok over det hvite hus gjorde administrasjonen hans umiddelbart hva den kunne for å sabotere det nye regimets fremskritt; I tillegg til den militære støtten de gav til Contrasoldatene, stanset de det aller meste av relevant nødhjelp og investeringer i landet, og de sørget også for at IMF, Verdensbanken, Inter-American Development Bank (IDB), og EU holdt tilbake lån til Nicaragua.

Amerikanerne la slik Nicaragua under et veldig press: Henry Kissinger forlangte at den amerikanske ambassadøren til landet skulle sendes hjem, fordi han hadde innrømmet at sandinistaene gjorde det ganske bra på områder relatert til utdanning; Reagan-administrasjonen arrangerte fiktive bilder som liksom skulle vise at sandinistaene stod i ledtog med medellin-kartellet om å smugle kokain til USA; og Reagans utenriksminister Alexander Haig brukte et bilde av brennende lik som eksempel på sandinistaenes horrible overgrep.— Et bilde som senere viste seg å stamme fra 1978, og Somozas terrorvelde³⁹¹.

Det var imidlertid, fra amerikanernes side, ikke mye vondt å si om Contrasoldatene. Reagan omtalte dem som "frihetskjemper" og mente at de tilsvarte "the moral equal of our founding fathers." Men hva disse soldatene i det store og hele egentlig var, var restene etter Somozas Nasjonalgard, som nå var styrket med en løs sammensetning av diverse andre leiesoldater for CIA. De var trent av CIA i tortur og geriljavirksomhet, og gjorde innhogg i Nicaragua fra baser i nabolandene. William Blum forteller om dem:

"The contras' brutality earned them a wide notoriety. They regularly destroyed health centers, schools, agricultural cooperatives, and community centers — symbols of the Sandinistas' social programs in rural areas. People caught in these assaults were often tortured and killed in the most gruesome ways. One example, reported by The Guardian of London, suffices. In the words of a survivor of a raid in Jinotega province, which borders on Honduras: 'Rosa had her breasts cut off. Then they cut into her chest and took out her heart. The men had their arms broken, their testicles cut off, and their eyes poked out. They were killed by slitting their throats and pulling their tongue out through the slit.'"³⁹²

Slike tilfeller var det mange av i Nicaragua på denne tiden, og menneskerettsorganisasjonen Americas Watch konkluderte i en rapport med at: "the contras systematically engage in violent abuses (...) so prevalent that these may be said to be their principal means of waging war."³⁹³

Contra-soldatene raidet altså sivilbefolkningen nådeløst, og amerikanerne bidro med sitt. De minela blant annet Nicaraguas havner i 1984, en aksjon som verdensretten i Haag mente kvalifiserte som statlige terrorhandlinger i 1986. Som følge av alt dette måtte sandinistaene bruke penger som landet sårt trengte til helse og utdanningsreformer til våpen og krigføring i stedet^x. Det er imidlertid ingen tvil om hvem som var provokatørene oppi dette, og at selv om sandinistaene helt sikkert selv har sitt å svare for, så var det motivert ut fra hensynet til folkets beste. Som lederen deres, Daniel Ortega, sa i 1985:

"We're willing to send home the Cubans, the Russians, the rest of the advisors. We're willing to stop the movement of military aid, or any other kind of aid, through Nicaragua to El Salvador, and we're willing to accept international verification. In return, we're asking for only one thing: that they don't attack us, that the United States stop arming and financing the gangs that kill our people, burn our crops and force us to divert enormous human and economic resources into war when we desperately need them for development."³⁹⁴

^xI 1980 brukte Nicaragua halvparten av statsbudsjettet på helse og utdanning, mens militære utgifter tok 18 prosent av budsjettet. Innen 1987 var situasjonen, takket være amerikanernes militære press, snudd; halvparten av statsbudsjettet gikk da til miliæret, mens under 20 prosent gikk til helse og utdanning.

En introduksjon

“[I]f people ever knew what we had done, we’d be chased down the streets and lynched.”

George Bush Sr.³⁹⁵

Den amerikanske kongressen var derimot ikke like imponert over Contra-soldatene som det Reagan var. Mellom 1982 og 1984 formaliserte de derfor tre lovtilllegg (The Boland Amendments) som alle på forskjellig vis forbød amerikansk støtte til opprørsstyrkene i Nicaragua. Men i stedet for å rette seg etter dette, valgte Reagan-administrasjonen å arrangere for finansieringen av Contras hæren gjennom skjult støtte. Dette førte til en omfattende operasjon, satt i system av NSA og CIA, hvor de i perioden 1982-86 finansierte Contrasstyrkene ved å skippe tonnevis av ulovlige våpen ned til dem — og ved å fly tonnevis av kokain tilbake igjen til USA (om dette)³⁹⁶.

Offisielt er dette siden bekreftet gjennom kommiteene som ble opprettet i kjølvannet av skandalen, som fant at CIA, NSC, og andre føderale etater lukket øynene for Contra-soldatenes omfattende kokainsmugling til USA. Men hva som senere ble kjent som Iran-Contra skandalen var allikevel en del av et langt større sakskompleks, som ikke ennå er offentlig kjent: Den offisielle versjonen Reagans justisminister Ed Meese gikk ut med og definerte på en pressekonferanse den 25. november 1986 var en pent påpyntet historie som ikke engang avslørte toppen av isfjellet; og som dere skal få se, var også undersøkelseskommissjonene presidenten samme dag tok til ordet for, plaget av et uryddig forhold til sannheten.

Som 9/11 kommisjonen i senere tid, var nemlig også Iran-Contra kommisjonene hva man kan kalle tildekningskommissjoner, ettersom de begge i det store og hele forvrengte sannheten i CIAs favør. Dette var av overordnet nødvendighet for den kontrollorienterte eliten, for sannheten var i begge tilfeller så grufull at den under ingen omstendigheter kunne presenteres for folket. Det er imidlertid i begge tilfeller en lang rekke vitner og bevis tilgjengelig som motsier disse kommisjonenes konklusjoner. Og jeg skal nå presentere for dere, mer inngående, realitetene bak det som ble kjent som Iran-Contra affæren.

Involverte aktører

"I have put thousands of Americans away for tens of thousands of years for less evidence for conspiracy with less evidence than is available against Ollie North and CIA people. (...) I personally was involved in a deep-cover case that went to the top of the drug world in three countries. The CIA killed it."

Tidligere DEA Agent Michael Levine.³⁹⁷

For å få vite hva Iran-Contra skandalen egentlig handlet om må vi lytte til hva personer som selv tok del i operasjonen senere fortalte om saken. I denne forbindelse er det et godt utvalg av kilder å velge mellom, og jeg skal presentere de viktigste av dem her, for sånn å legge frem et omfattende og overlappende helhetsbilde av sakens natur slik flere involverte vitner så det.

En av de viktigste innsiderne som har stått frem i forhold til Iran-Contra skandalen er Al Martin, en løytnantkommandant tilknyttet *Office of Naval Intelligence* (ONI), som skrev boken *The Conspirators* om sine erfaringer. Hans rolle i Iran-Contra hadde med svindelvirksomheten å gjøre, og begynte i 1984 da han drev en del Florida-baserte selskaper som var opprettet for å hvitvaske penger til Contrabevegelsen.

Han var med andre ord direkte involvert, og møtte flere ganger sentrale aktører som Oliver North, Jeb Bush, og Richard Secord (om Secord)³⁹⁸. Han kjenner personlig flere av Bush-familiens medlemmer, og i boken sin impliserer han Bush-familien i flere hundre slike bank og forsikringssvindler. Som han sier om Bush Sr. i denne boken: "George Bush, Sr. would invariably be given a piece of everything, of every fraud that was done, because he was at the very top of the pyramid, and much of this fraud could not have been committed without either his protection or his influence."³⁹⁹

Martin forteller oss i boken sin at hva som senere (og noe misvisende) ble kjent som Iran-Contra opprinnelig begynte med en plan hos visepresident George Bush Sr, CIA direktør Bill Casey, og NSCs Løytnant Colonel Oliver North for skjult finansiering av Contrabevegelsen i Sentral Amerika. Han forteller at operasjonen skulle finansieres ved svindelvirksomhet og narkotikasmugling; at målet var å dra inn \$35 milliarder til Contra saken; og at man opprinnelig regnet med å bruke rundt 500 mann. Men kontrollen over slike operasjoner er

ofte vanskelig: De får fort sitt eget liv, og innen Iran-Contra skandalen sprakk noen år senere, i 1986, var den blitt en monstrositet som involverte rundt 5000 aktører (rundt 1000 av dem var offentlige tjenestemenn) og som hadde dratt inn over \$350 milliarder i skjulte inntekter.”⁴⁰⁰

Al Martin forteller videre at Oliver North var så sentral i Iran-Contra skandalen fordi han ble formann (Chairman) i en mektig og hemmelig organisasjon som het National Programs Office (NPO) i 1983⁴⁰¹. Organisasjonen var en del av unntakstilstandsapparatet i USA og ikke bare disponerte North, gjennom sin posisjon i NPO, både logistikk og fasiliteter som muliggjorde luftbroen av våpen og narkotika, men organisasjonen nøt også tilstrekkelig autoritet til at operasjonen kunne hemmeligholdes.

Hans overordnede var Bill Casey og Bush Sr, og operasjonen ble oppdelt og avgrenset mest mulig hensiktsmessig. Bill Casey opprettet tre kommunikasjonskjeder (Restricted Access Groups) til dette formålet: George Bush ledet den viktigste (RAG 1), og det ble bestemt at all narkotika- og våpensmugling, samt alle pengetransaksjoner relatert til Iran-Contra, skulle konsolideres under visepresidentens kontor⁴⁰². Slik kunne dette indre nettverket bestå, og over en periode på flere år foreta seg ting som var tvers igjennom ulovlige, uten at andre statlige eller føderale størrelser blandet seg inn eller var klar over hva de egentlig gjorde.

Det var imidlertid George Bush selv som var den mest sentrale personen oppi alt dette. Han har hele sitt voksne liv vært en viktig representant for den kontrollorienterte eliten, og Reagan selv fremsto mest av alt som en fasadefigur for sin egen administrasjon de åtte årene han liksom satt med makten. For presidenten selv likte ikke Bush, og om det var opp til Reagan ville tidligere president Ford, eller noen andre vært hans visepresident kandidat.

De maktpolitiske realiteter gjorde allikevel at ting ble som de ble, men Bush selv hadde tydeligvis aldri noen planer om å være underordnet presidenten: Kun tre måneder etter at Reagan ble innsverget, ble han skutt ned av John Hinckley, en ustabil person som tilfeldigvis var broren til en bekjent av Neil Bush — visepresidentens sønn.

En eventuell konspirasjon mot presidenten ble allikevel, innen 4 timer etter attentatforsøket, avvist og noen videre etterforskningskritt i saken ble

ikke tatt⁴⁰³. Etter dette var det Bush som offisielt styrte USA de neste 44 dagene, og — uoffisielt — for resten av presidentskapet. Reagan lot visepresidenten overta alle viktige sikkerhetspolitiske verv, og slik hadde det seg at Bush var i posisjon til å overstyre hva som senere ble kjent som Iran-Contra affæren. Det var en svært omfattende smugleroperasjon som ble dratt i gang, og vi skal nå se nærmere på hvordan den i praksis foregikk.

Contra smuglingen — de store trekkene

Contra-soldatene holdt som nevnt til i grenseområdene til Nicaragua. Der gjorde de sine plyndringstokt fra baser i Honduras i nord og Costa Rica i sør. Disse basestasjonene ble ivaretatt av NSC og CIA, og det var kokainsmugling som finansierte det aller meste av virksomheten.

CIA offiseren Chip Tatum har for eksempel fortalt om hvordan han og Oliver North besøkte Contraleirene i Honduras og inspiserte kokainproduksjonen der⁴⁰⁴, og i Costa Rica ble ranchen til John Hull, en amerikaner som bodde i landet og en av CIAs lokale agenter, flittig benyttet til kokain- og våpentransporten. John Hull var en venn av Joe Fernandez, som var CIAs stasjonssjef i landet, og Leslie Cockburn beskriver i boken sin *Out of Control* hvordan denne smuglingen foregikk.

Både Costa Rica og Honduras var offisielt nøytrale i konflikten. Men rikelig med amerikansk økonomisk og militær støtte gjorde at de fattige landenes ledere så mellom fingerne på amerikanernes nærvær og krigshissing. I tillegg til det var korrupsjonen internt i landene svært omfattende, og de militære grupperingene som i realiteten styrte tjente godt med penger på narkotikasmuglingen som det nå var fritt frem for.

Det eneste problemet for den storstilte smuglingen som CIA beredet veien for, var DEAs base i Honduras. Denne basen ble opprettet i 1981 og Thomas Zepeda, den ledende DEA agenten der, så umiddelbart hvordan den stadig økende narkotikahandelen i regionen var kontrollert og overstyrt av aktører tilknyttet regjeringen⁴⁰⁵. Disse korrupte tjenestemennene samarbeidet imidlertid med Contra-soldatene og det var nå, ifølge CIA, i USAs nasjonale sikkerhetsinteresse å se vekk fra det som skjedde.

Zepeda fikk derfor, som andre agenter i regionen, streng beskjed av CIA om å holde seg unna. Han klarte imidlertid ikke å se bort fra det han trodde var jobben sin, og begynte å etterforske flyselskapet SETCO i mai 1983. Dette var et av flyselskapene som fløy våpen og kokain for Contra-soldatene, — og én måned etter at Zepeda gikk til dette skrittet var DEAs base i Honduras nedlagt⁴⁰⁶.

Nedleggelsen av DEAs stasjon i Honduras skjedde mens CIA tredoblet sin tilstedeværelse i landet, og med det var problemet med innpåslitne DEA agenter i denne omgang tatt hånd om. Det var imidlertid et problem som ikke helt ville gi slipp. For selv om det nå var fritt frem i Honduras, inkluderte luftbroen til Contra-soldatene også landene El Salvador og Panama — og den lokale DEA agenten i El Salvador, Celerino Castillo, skulle noen år senere lage ytterligere problemer for Contra-soldatenes narkotikasmugling.

CIAAs luftbro

I følge Oliver Norths vitnemål under Iran-Contra høringene, var luftbroen til Contra-soldatene noe som North hadde bedt Richard Secord om å legge til rette for i juli 1984. Dette er i beste fall en halv-sannhet, for den omfattende luftbroen var oppe og gikk lenge før det.

Det er da også ting som tyder på at Theodore Shackley og assistenten hans, Thomas Clines, allerede i 1979 etter at de fikk sparken av Carters CIA direktør, slo seg sammen med Secord om å opprette luftbroen av stødige forsyninger til Contra-soldatene. Dette hadde de samme gutta gjort 15-20 år før i Laos. Og ser man mer inngående på hovedaktørene i Iran-Contra saken, vil man se at den organiserte og storstilte narkotikasmuglingen som ble avdekket i forbindelse med skandalen slett ikke var noe nytt, — eller noe som skjedde kun fordi kongressen nektet å bevilge penger til Contra saken. De pengene kongressen eventuelt ville bevilget var uansett bare en liten del av det man trengte til krigføringen, og inntekter fra narkotikahandelen var i lang tid allerede blitt brukt til å finansiere slike operasjoner som dette.

Den storstilte og organiserte narkotikasmuglingen på 1980-tallet var sånn sett en del av et større tilstandsbilde som vi allerede har vært inne på; det var det samme nettverket som organiserte smuglingen nå som da; og det

eneste "nye" ved dette var at smuglingen på denne tiden nådde til da ukjente høyder.

DEA selv anslår at at kokainimporten til USA økte med 50 prosent i den perioden kongressen forbød militær og økonomisk støtte til Contra saken (1982- 1985). I dette tidsrommet var humanitær hjelp den eneste typen hjelp USA hadde lov til å gi, og det er i den forbindelse interessant å se hvem som fikk kontraktene på levering av "humanitær" hjelp til Contra-soldatene.

Kerry kommisjonen så nærmere på den saken, og fant at de viktigste kontraktene ble gitt til fire firmaer som alle ble drevet av kjente narkotikasmuglere. Disse fire kontraktørene fikk til sammen utbetalt \$806 000 av den amerikanske staten for flyruter de smuglet fritt på, og det er samtidig verdt å merke seg at samtlige av disse fire var smuglere som var godt kjent i DEAs og tollvesenets datafiler *før* kontraktene ble inngått.

Det er derfor lite sannsynlig at det var en "glipp" som førte til at akkurat disse fikk kontraktene på humanitær hjelp til Contras — spesielt ettersom representanter for US State Department fortalte Kerrys etterforskningskommite at alle som søkte på kontrakter var blitt kontrollert av amerikansk etterretning, slik at det var *sikkert* at de hadde rent mel i posen; Til tross for det ble den største av kontraktene gitt til SETCO Air, som var ledet av Juan Ramón Matta Ballesteros. Han var en sentral aktør i narkotikahandelen i regionen som handlet direkte med Cali-kartellet, og det stod ikke bedre til med de tre andre kontraktørene (om de fire firmaene)⁴⁰⁷.

Ilopango

Disse "humanitære" smuglerne fløy store mengder narkotika og militært utstyr på oppdrag fra amerikanske etterretningstjenester, og for å få narkotikaen trygt frem benyttet de seg av militære fasiliteter som Palmerola Air Base i Honduras, samt General Noriegas militærbaser i Panama.

Det er imidlertid amerikanernes militærbase på Ilopango i El Salvador som i ettertid har fått mest oppmerksomhet, og det er gode grunner for det. Denne flybasen i jungelen var et sentralt knuteledd for Contra-smuglerne på veien mot nord, og den som i ettertid har gitt oss det beste oversiktsbildet

rundt hva som hendte der er Celerino Castillo, DEAs mann i El Salvador (om Castillo)⁴⁰⁸

Han ankom Guatemala i 1985 og fikk ansvaret for narkotikabekjempelsen i El Salvador og Guatemala. I det han ankom fikk han beskjed av sjefen sin Robert J. Stia og CIAs lokale stasjonssjef Jack McCavett om å holde seg unna Ilopango, men Celerino var en ivrig narkotikabekjemper og hadde ikke planer om å se bort fra noe som helst når det kom til narkotikasmugling: Selv om sjefene hans mislikte det var han flere ganger på Ilopango for å se hva som foregikk der, og sammen en informant på innsiden dokumenterte han godt over hundre eksempler på den organiserte smuglingen derfra.

Den som hadde ansvaret for Contra-soldatenes narkotika- og våpensmugling på Ilopango i denne perioden var Felix Rodriguez. Rodriguez er en mann vi ikke har kommet nærmere inn på ennå, men han var en eksilkubaner av den gærne sorten, og en av Contra operasjonens viktigste menn. Hans forbindelser til CIA går tilbake til midten av 1960-tallet, da han var tilknyttet CIAs Miami-stasjon. Det var herfra stasjonsleder Theodore Shackley og assistenten hans Thomas Clines drev sine tvilsomme aksjoner mot Cuba, og siden den gang har Rodriguez' vært en flittig brukt brikke i CIAs mest lysskye maskineri.

Han var for eksempel med og jaktet ned Che Guevara i Bolivia i 1967, og etablerte gjennom de neste tyve årene et godt kontaktnett i det høyreekstreme miljøet som gjennomsyret regionens sikkerhetspoliti og narkotikaindustri. Han er flere ganger avbildet med George Bush, og hadde *minst* ukentlig kontakt med Donald Gregg, Bushs nærmeste rådgiver, gjennom den aktuelle Contra-perioden⁴⁰⁹.

Rodriguez var alt i alt en hensynsløs leiemorder som hatet alt som ble definert som kommunisme. Han var alltid lojal mot de høyreekstreme militærgrupperingenes interesser, og var derfor en perfekt brikke i Reagan-administrasjonens hemmelige krig i regionen.

Dette var noe av bakgrunnen for at Rodriguez var mannen som overså Contra-krigen i El Salvador fra 1982-86, og det var han som var sjefen til de humanitære kontraktørene på Ilopango. Hans nestkommanderende var "Ramon Medina," en annen eksilkubaner med en forhistorie det er verdt å

merke seg: Medina var nemlig ingen andre enn Luis Posada Carriles, en kjent terrorist som i 1976 sprengte et kubansk rutefly og 73 passasjerer i lufta.

Dette var bare en av mange terroraksjoner CIAs eksilkubanere stod bak på denne tiden, og Carriles hadde sittet 9 år i et fengsel i Venezuela for denne ugjerningen. Han var imidlertid nå fri, takket være Rodriguez som hadde befridd han fra fengselet. Og under navnet Ramon Medina fikk han ansvaret for den daglige virksomheten på Ilopango, mens Rodriguez ellers var høyt og lavt over det meste av regionen og tilrettela for CIAs krig og kokaintransport.

Disse eksilkubanerne var del av en større gruppering som siden tidlig på 1960-tallet hadde samarbeidet nært med CIA, og de dukker igjen og igjen opp i CIAs lysskye annaler, enten de omhandler Kennedy-drapet, Watergate-saken, eller storstilt narkotikasmugling (om eksilkubanerne)⁴¹⁰.

Panama

Foruten de andre landene vi nå har sett på, var også Panama en viktig strategisk alliert i Contra-krigen. De panamanske bankene var unntatt det meste av internasjonalt tilsyn, og en rekke vestlige banker hadde filialer der på grunn av de lukrative hvitvaskningsmulighetene (om hvitvaskingen i Panama)⁴¹¹. I tillegg til det var Panama styrt av General Noriega, en mann som hadde vært på CIAs lønningslister siden i allefall 1976, da Bush ble CIA direktør, og som nå styrte Panama til inntekt for seg selv og sine venner (om Noriega og Panama)⁴¹².

Noriega hadde en avtale med amerikanerne om at de fritt kunne bruke Panama som operasjonsbase i krigen mot Nicaragua. Som følge av det ble fasiliteter og områder kontrollert av Noriegas sikkerhetsstyrker (PDF) flittig brukt i Contrakrigen — selvfølgelig mot en fast ekstraavgift til Noriega og hans kumpaner. Men det var ikke bare amerikanerne og deres narkotikatransportører som hadde avtaler under bordet: Noriega samarbeidet også med Medellin-kartellet, og alle måtte betale en fast pris til han og sikkerhetsstyrkene for hvert smuglerfly som mellomlandet i Panama⁴¹³.

Oppi dette var Mike Harari, Noriegas nærmeste sikkerhetsrådgiver, en interessant person: Foruten å være en av Noriegas nærmeste medarbeidere, var han også en høytstående offiser i Mossad som var involvert i flere likvideringer før han slo seg opp på våpenhandel og narkotikasmugling i Latin

Amerika. Vi nordmenn kjenner han kanskje best fra Lillehammer-drapet i 1973, da Mossad fikk en del oppmerksomhet etter at de ved en feiltakelse tok livet av en kelner i byen. Det var Mike Harari som gjorde dette, og han ble sendt til Latin Amerika etter det for å ta seg av Mossads narkotikasmugling og våpenhandel i regionen (om israelske krigsprofitører i regionen)⁴¹⁴.

Det var i hovedsak disse områdene som er best kjent som Contrakrigens forsyningsruter. I tillegg til det kom narkoleveransene til USA så å si fra alle kanter, og en videre utbrodering av det er i denne sammenheng lite hensiktsmessig.

Jeg ønsker som sagt her kun å tilby et sammenhengende helhetsbilde som beviser i tilstrekkelig grad våre regjeringers involvering i narkotikahandelen, og selv om jeg kunne utbrodert dette videre for hvert enkelt land i Latin Amerika, skal vi istedet ta en nærmere titt på USA og se hva som skjedde med narkotikaen når den ankom der.

For takket være en del snakkesalige nøkkelpersoner er det i dag mulig å utbrodere noen av disse smugleroperasjonene videre. I denne sammenheng er det som skjedde i Arkansas under Bill Clintons styre spesielt interessant, og for å få et best mulig innblikk i mottakerapparatet og persongalleriet forbundet med den storstilte smuglingen, skal vi se hvordan det hele foregikk der.

Arkansas: USAs egen bananrepublikk

"If George Bush is prosecuted, and goes to jail for the crimes he committed when he was the Drug Kingpin of the 1980s, this will be the single most important historical event in decades. It will define a realm of possible action that many people right now feel is impossible, or unfathomable — that it would ever happen. It can happen, it must happen. This is the responsibility of the American people."

Jeffrey Steinberg, 1996.⁴¹⁵

Arkansas var et ideelt sted for CIA og NSC å bruke i Iran-Contra smuglingen: Ettersom det er en innlandsdelstat, er det mindre tilstedeværelse av føderale overvåkningsenheter der; ettersom det var en delstat som slet med å fornye seg økonomisk, var dens offisielle tjenestemenn og industrielle elite lett å

korrumpere etter CIAs behov; og fordi delstaten i tillegg var overstyrt av Bill Clinton, en mann som hadde få problemer med å svelge kameler i bytte mot politisk makt, lå alt til rette for CIAs ambisjoner her.

Av overnevnte grunner endte CIA og NSC opp med å benytte seg av Arkansas som operasjonsbase for en rekke Contra operasjoner, og det var en utstrakt virksomhet som tok til der: I tillegg til omfattende smugleroperasjoner og hvitvaskningsoperasjoner (om hvitvaskingen)⁴¹⁶, produserte man også illegale våpendeler til Contra-soldatene i delstaten⁴¹⁷ — og det ble til og med opprettet en hemmelig treningsleir for Contra-soldatene i griskrendte strøk i Nella, Arkansas⁴¹⁸.

Det meste av disse illegale operasjonene var sentrert rundt Mena, en liten by i Vestre Arkansas med rundt 5000 innbyggere. Men selv om det var en kjent sak for oppegående lokale innbyggere at noe merkelig var på gang der (og selv om de lokale avisene av og til pirket i overflaten, og avdekket åpne sår bak den skjøre fasaden delstatens maktpolitiske aktører og offentlige tjenestemenn prøvde å opprettholde), var det først i ettertid at et tilstrekkelig konkret og inkriminerende oversiktsbilde over CIAs forbrytelser i regionen ble gjort tilgjengelig for folk flest (om lokale motkrefter)⁴¹⁹.

Dette betyr ikke at det ikke var mulig for statlige og føderale etterforskningsenheter å avdekke forbrytelsene der mens de pågikk. Det hadde de alle forutsetninger for å gjøre. Men de ble motarbeidet av overordnede autoriteter, og derfor er det først i ettertid at det er mulig å danne seg et sammenhengende helhetsbilde, slik at det blir mulig å si noe tilnærmet sikkert om hva som egentlig skjedde rundt CIAs operasjoner i Arkansas i perioden 1982-85.

For vi kan idag helt sikkert si om disse illegale operasjonene: at de ble tilrettelagt for av CIA og NSC; at det var folk som George Bush, Bill Casey, Robert McFarlane⁴²⁰, John Pointdexter⁴²¹, og Oliver North, som overså og overstyrte dem; at statlige aktører som guvernør Bill Clinton⁴²² og hans økonomiske rådgiver Robert Nash⁴²³ var inneforstått med operasjonene og profiterte på dem; og at disse personene, sammen med føderale instanser som justisdepartementet, FBI, og DEA, hjalp til å dekke over operasjonen slik at ivrige underordnede og det lokale politiet aldri klarte å avdekke hva som egentlig foregikk i delstaten.

Så mye er i dag sikkert. Og vi skal nå ta en nærmere titt på hvordan det egentlig gikk til, at den politiske og industrielle eliten i Arkansas lot CIA og NSC bruke delstaten som et ledd i sine skitne operasjoner — i bytte mot store mengder sorte penger og ny industriell giv⁴²⁴.

Barry Seal og Mena operasjonene

At vi kan si noe sikkert om dette i dag, er altså ikke de store mediahusenes fortjeneste, og heller ikke FBIs, CIAs, DEAs, eller det amerikanske justisdepartementets. De har alle gjort hva de kan for å holde sannheten på lengst mulig avstand, og vi kan i dag takke en håndfull undersøkende journalister, samt en rekke fløyteblåsere, for hva vi i dag vet om realitetene bak Iran-Contra affæren.

De fløyteblåserne som i kanskje størst grad har vært sentrale i å drive vekk den tåken av uklarhet som har ligget over Iran-Contra sakens realiteter er Terry Reed (om Terry)⁴²⁵, Al Martin, Ari Ben Menashe, og Chip Tatum (Om Chip og Mena)⁴²⁶.

Listen inkluderer også en rekke andre, men jeg vil i det store og hele her bygge på deres vitnebeskrivelser, for slik å sette sammen et felles overlappende helhetsbilde av smugleropersjoner, hvitvaskningsoperasjoner og involverte aktører i Arkansas under Clintons og Bushs overoppsyn: Jeg nevner Bill Clinton spesielt, fordi det var han som var den øverste statlige autoritet, og han som må holdes ansvarlig for de illegale operasjonene i delstaten; og George Bush Sr., fordi det var han som var den sentrale tilrettelegger på det føderale plan.

Men før vi går nærmere inn på realitetene forbundet med dette, må vi (av grunner som snart vil bli kjent) se litt nærmere på livet til Barry Seal.

Barry Seal

Det var som nevnt en liten by ved navn Mena som i ettertid er blitt kjent som Clintons store forklaringsproblem. Grunnen til det er at det var her, på flyplassen i Mena, at en av historiens mest interessante smuglere opprettet sin base i 1982⁴²⁷. Dette var Barry Seal, en dristig eventyrer og pilot. Han hadde

vært innblandet i CIAs virksomhet siden tidlig på 1960-tallet⁴²⁸, og hans karriere i organisasjonen var knyttet til eksilkubanernes virksomhet. Han ble for eksempel pågrepet for dynamittsmugling til Mexico i 1972, noe som skjedde i forbindelse med dette miljøet, og Seal var sånn sett en godt kjent smugler lenge før han slo seg til på Mena: Han hadde innen det ikke bare problemer med etterforskningsapparatet i Louisiana (der han holdt til før han flyttet til Mena)⁴²⁹, men også i Florida, der Seal ble arrestert med et større parti narkotiske stoffer i 1984.

Seal, som hadde levd et liv i gråsonene det meste av sitt voksne liv, var imidlertid vant til å fikse og trikse for å bøye loven i sin favør (han skrøt ofte av sin evne til å "handle the handlers"), og han forsøkte i kjølvannet av denne episoden å overbevise DEA om at det ville være en god idé å ansette han som informant. DEA var imidlertid ikke interessert — og det var ikke før Seal reiste til Washington og godsnakket med to representanter for visepresident Bush' *Drug Task Force*, at DEA i Miami endelig ombestemte seg og lot han jobbe for dem⁴³⁰.

Seal sine dager som storsmugler var allikevel langt fra over. Og selv om DEAs informanter skal holdes under et visst oppsyn, fortsatte han å smugle for CIA/NSC etter dette. Noe slikt kunne imidlertid ikke foregå uten at overordnet personell i FBI og DEA var klar over det. Og noe som kan forklare denne merkelige aktiviteten fra Seals og DEAs side, er ryktene om at Seal selv hadde noen uvanlige forhandlingskort overfor de føderale etatene: I følge Terry Reed, som kjente Seal godt, hevdet Seal selv at han satt på bevis som knyttet Bush-familien til narkotikaforbrytelser, og at det var dette som gjorde Bush' narkotikaetat villig til å beordre DEA til å forhandle med han⁴³¹.

Dette er ikke så underlig som det kanskje først kan høres ut, for Bush-familien har vært omfattende involvert i illegal virksomhet (om dette)⁴³², og det var vel sånn sett kun et spørsmål om tid før konkurrerende maktfraksjoner fikk vite om det. Hvordan Seal fikk tak i denne informasjonen vet jeg ikke, men mest sannsynlig satt også representanter for Medellin-kartellet på samme — eller tilsvarende — informasjon (om Medellin- og Cali-Kartellet)⁴³³, og ettersom Seal handlet mye med dem kan han ha kommet over den her. Men det er også mulig at dette var informasjon Seal hadde fått gjennom en korrupt FBI agent, som han var i kontakt med⁴³⁴.

Seal brukte visstnok denne informasjonen som et pressmiddel. Men mye tyder på at Seals forhandlingskort var så potensielt ødeleggende for hans overordnede, at det snarere ble hans bane heller enn trumfkortet som holdt han i live.

Det var imidlertid flere sammenfallende faktorer som førte til Seals død. Og en medvirkende faktor var at Seal, som tyster for DEA, hjalp Reagan-administrasjonen å fingere bevis for at høytstående tjenestemenn i Nicaragua samarbeidet med Medellin-kartellet og lot dem bruke Nicaragua som transittland for smugling til USA. Dette gikk til ved at Seal lot CIA installere hemmelig videoutstyr i flyet sitt, og bildene Seal tok fra et av sine smuglerraid, ble senere fremlagt som bevis på at lederne i Sandinista-regimet var en gjeng narkoterrorister.

Det er imidlertid usikkert hva som er sannheten bak bildene Seal hevdet var tatt i Nicaragua, og det er også usikkert om representanter for Sandinista-regimet i det hele tatt er med på bildene Seal tok. DEA selv fant det ikke forsvarlig å stille seg bak påstandene, men for Reagan-administrasjonen var dette en mulighet til å svartmale Sandinistaene som de ikke lot gå fra seg. Oliver North lekket derfor bildene til Washington Times, en svært høyreorientert avis som er eid av en venn av George Bush — og idet denne historien ble offentliggjort (den 17. juli 1984) var det klart for Medellin-kartellet at Barry Seal jobbet for DEA⁴³⁵.

De utlovet etter dette en dusør på \$500 000 til den som tok livet av Seal, og da dommer Frank Polozola i retten i Baton Rouge dømte Seal til tvangsmessig avtjening av seks måneders samfunnstjeneste, var dette for Barry Seal praktisk talt en dødsdom; Den 19. februar 1986, en måned etter dommen, ble han skutt ned og drept utenfor en Frelses armé- bygning i Baton Rouge, mens han avtjente samfunnstjenesten sin (om Seals død)⁴³⁶.

Mer om Seal og Mena

“I have seen the rug of ‘national security’ grow larger by the year, and it concerns me that so many aspects of this war on drugs are piously being swept under it. Too often ‘national security’ means ‘don’t tell the American people.’”

Som vi har sett var altså ikke Barry Seal noen hvem-som-helst. Og det var også en av de viktigste grunnene til at han flyttet flyparken sin fra Louisiana til *Rich Mountain Aviations* lokaliteter i Mena.

Her kunne nemlig de stadig økende problemene hans holdes på avstand litt til, takket være Arkansas gjennomkorrupte offentlige struktur og delstatens offentlige tjenestemenn (om dette)⁴³⁸. For det var heller ingen tvil for det lokale politiets del at noe uten om det vanlige var på gang med Barry Seal og flyparken hans: De var, sammen føderale instanser som DEA og IRS, involvert i etterforskningstiltak rettet mot Seal, og etterforskere som IRS agent Bill Duncan^x og den lokale politimannen Russell Welch forsøkte å så godt de kunne etterforske hans aktiviteter i Arkansas. De holdt blant annet Mena-flyplassen under oppsikt, men klarte aldri å bryte gjennom fasaden som *Rich Mountain Aviation* representerte; Dette var igjen fordi de aldri forstod omfanget av hva som var på gang i delstaten — og at det hele var en operasjon som var sanksjonert fra høyeste hold både statlig og føderalt.

Bakgrunnen til at Seals rolle ble holdt skjult for dem og andre tjenestemenn, var to viktige NSC/CIA operasjoner som hadde sitt forankringspunkt i Arkansas på denne tiden, og Seal var sentral i begge. Den ene hadde dekknavnet *Jade Bridge*, og var en operasjon som omfattet treningsbasen på Nella. Denne operasjonen omfattet trening av Contra-soldater i flyvning og kampteknikk, samt flydropp av penger og narkotika i ødeliggende områder av delstaten^{xI}.

^xBill Duncan etterforsket hvitvaskning i tilknytning til Mena, og fant beviser som knyttet Rich Mountain Aviation og en lokal bank til dette. Saken ble allikevel stanset av hans overordnede, og Duncan sa opp jobben sin i 1989 fordi sjefene hans i IRS ville at han skulle lyve under ed for kongressen (Duncan hadde kommet over bevis som tydet på at Ed Meese, Reagans justisminister, hadde tatt imot flere hundre tusen dollars i bestillinger direkte fra Barry Seal, og dette var informasjon han fikk beskjed om å "glemme").

^{xI}To tenåringsgutter, Don Henry og Kevin Ives, ble drept da de uforvarende kom over et skogsområde hvor slike flydropp foregikk. Drapene ble forsøkt dekket over av politiet som en ulykke, og Clintons gjennomkorrupte obdusent, Fahmy Malack, hjalp til med dette. Den lokale undersøkende journalisten Mara Leveritt skrev boken *The Boys on the Tracks* i 1999 om denne episoden som involverte høyt plasserte offentlige tjenestemenn, ikke bare i tildekkingen, men også i drapene.

Den andre operasjonen het *Centaur Rose* og omfattet, i tillegg til den hemmelige våpenproduksjonen i Arkansas, også smuglingen av store mengder våpen og utstyr fra Arkansas til Contra-soldatene i Latin Amerika⁴³⁹.

Terry Reed, medforfatteren av *Compromised: Clinton, Bush and the CIA*, var en del sammen Barry Seal på denne tiden og bevitnet ved flere anledninger disse operasjonene i effekt. Han hjalp blant annet Barry Seal med innsmugling av penger, og så hvordan Seal, med fly, droppet rundt \$40 millioner i måneden på en ranch som var eid av Seth Ward, en av Arkansas mest respekterte industriherrer⁴⁴⁰. Reed fløy også med Seal til Panama, via Illopongo, den 14. desember 1985, og fikk da se hvordan det var mulig for Seal å fly så mange smuglerturer over grensen mellom USA og Mexico uten at tollvesenet og DEA fikk tak i han — eller i det hele tatt fikk med seg hva som skjedde: Seal unngikk nemlig radarovervåkingen og kontrollapparatet i området, fordi han hadde elektronisk utstyr om bord i flyet sitt som gjorde det mulig for han å "forsvinne" fra radaren til etatene som overvåket luftrommet i området. Dette var utstyr Seal hadde fått av CIA, og det var så avansert at også militærets satellitter mistet kontakten med flyet (om dette)⁴⁴¹.

Det var dette Seal drev med i Arkansas⁴⁴², og disse operasjonene ble for Arkansas del avsluttet sent i 1985. Innen da hadde den offisielle fasaden fått alvorlige sprekker (mye takket den omfattende korrupsjonen i Arkansas) og CIA forsøkte å flytte sentrale deler av operasjonen til Mexico i stedet.

Terry Reed var også tiltenkt en rolle i denne operasjonen (som gikk under navnet *Screw Worm*). Men den var i sin spede begynnelse når 1985 nærmet seg slutten, og etter hvert som 1986 skred frem fikk Oliver North og gjengen hans mer nok å gjøre med å bruke tiden sin på diverse skadestiltak.

For den offisielle fasaden var allerede innen da rimelig skjør, i dét flere som hadde kjennskap til de illegale operasjonene var begynt å snakke om hva de hadde vært med på; CBS News' Leslie Cockburn hadde vært på sporet av Contra-smuglingen siden 1984; AP reporterne Brian Barger og Robert Parry kom ut med en spanskpråkelig artikkel om saken den 20. desember 1985; den 27. juni 1986 var det en artikkel i *San Francisco Examiner*; og da et amerikansk C-123 transportfly med utstyr til Contra-soldatene ble skutt ned i Nicaraguas

jungel, den 5. oktober 1986, kunne ikke operasjonen lenger holdes unna medias forsider.

Iran-delen av Iran-Contra affæren

Vi har nå fått et oppsiktsvekkende innblikk i hva som egentlig skjedde under fasaden på Contradelen av Iran-Contra affæren. Men uansett hvor vilt og gjennomført korrupt dette var, så ville verden sannsynligvis ennå ikke visst noe om det, om det ikke var for interne intriger de involverte aktørene imellom.

Det som gjorde at fasaden sprakk, i den grad den gjorde, hadde med Iran-delen av Contra skandalen å gjøre. Og selv om denne delen av historien omhandler noe mindre narkotikasmugling, er det viktig å bli kjent med også denne siden av saken, før vi går videre og ser på tildekningsdelen av Iran-Contra. Et oversiktsbilde over også denne siden av saken, tjener til ytterligere å kartlegge de maktpolitiske intrigene de mektigste skyggespillerne i mellom, og det er vanskelig å få et grep om Iran-Contra skandalen uten å være klar over den.

For å få det best mulige oversiktsbildet må vi imidlertid gå noen år tilbake i tid og se på en episode som skjedde i forkant av det amerikanske presidentvalget i 1980, mens Carter ennå var president.

”October Surprise”

USA var på denne tiden i konflikt med Iran, fordi det iranske folket hadde vellet den amerikansk støttede Sjaen⁴⁴³ og et prestestyre var etablert i hans sted. En student-gruppering hadde i forbindelse med maktovertakelsen inntatt den amerikanske ambassaden i Teheran, og de som jobbet der var nå gisler.

Denne episoden skulle bli en stor hodepine for Carter, og det skulle gå 444 dager før de 55 amerikanske gislene ble satt fri.

Dette var imidlertid ikke Carter-administrasjonens eneste problem. For Carter, som var en demokrat, hadde gjort seg til uvenner med den CIA-fraksjonen som Bush Sr. var en lederskikkelse for, da han i januar 1977 erstattet Bush (som frem til da var CIA direktør) med Stansfield Turner. Både Carter og Turner representerte en rivaliserende maktpolitisk fraksjon, og dette førte til

en liten katastrofe for Bush-fraksjonen i årene etter, da Turner foretok en rekke utrenskninger i CIA.

Det som skjedde, var at man i CIA på denne tiden oppdaget at to CIA agenter, Ed Wilson (om Wilson)⁴⁴⁴ og Frank Terpil, hadde satt i gang en terrorist treningsbase i Libya. Dette var ille nok, men i tillegg hadde de også solgt 21 tonn C4 (verdens sterkeste ikke-nukleære sprengstoff) med tidsdetonatorer til landets president Muammar al-Qaddafi. Libya var på denne tiden en stat som USA beskyldte for å samarbeide med terrorister, og det Terpil og Wilson gjorde kan best sammenlignes med om de hadde solgt det samme til Al-Qaeda i Afghanistan i dag.

Dette var derfor alt for drøyt for flere i CIA, men ikke for Theodore Shackley (om Shackley)⁴⁴⁵, som Bush hadde forfremmet til *associate deputy director of operations* i 1976. Dette er en av de absolutt mest innflytelsesrike posisjonene i CIA. Og Shackley, — som var en av den kontrollorienterte elitens viktigste skyggespillere gjennom det meste av sitt liv, prøvde også å legge lokk på saken^x.

Nå som Bush ikke lenger var CIA direktør klarte imidlertid ikke Shackley å dekke over episoden, og det var på grunn av dette at Shackley og flere andre av CIAs løse kanoner (blant andre, hans assistent Thomas Clines) fikk sparken eller endte opp i fengsel.

Dette skapte stor misnøye i spesielle miljøer, og de maktpolitiske realiteter på denne tiden gjorde at den delen av CIA, som nå under Carter var blitt vingeklipt, fant felles grunn med en annen sterk maktfraksjon i USA — den jødiske lobbyen. Dette er en annen og svært innflytelsesrik gruppering i USA, og bakgrunnen for deres felles sak var Carter-administrasjonens Iran-politikk i kjølvannet av gisseltakningen i den amerikanske ambassaden.

Nå som det nye prestestyret var etablert, var Iran nemlig ikke bare i konflikt med USA, men også mer moderate arabiske regimer i regionen. Spesielt forholdet til Irak var dårlig, og det var bare et spørsmål om tid før Saddam Hussein, Iraks president, iverksatte sine planer om ekspansjon og krig mot Iran. Carter-administrasjonen hadde frosset alle verdier Iran hadde i

^xDette er i seg selv ikke så rart, for Terpil og Wilson hadde i en årrekke vært hans lojale undersåtter, og det var så godt som sikkert en operasjon som var klarert av han i utgangspunktet.

amerikanske banker, og implementert forbud mot våpeneksport (og en del materiell) til Iran. Iran var derfor i en vanskelig posisjon: Irak truet med krig, og amerikanerne sørget gjennom sine sanksjoner mot landet for at prestestyret ikke fikk tak i våpen eller annet nødvendig utstyr til sitt forsvar.

Israel på sin side så Saddam som deres største sikkerhetspolitiske trussel, og selv om de ikke hadde spesielt mye til overs for det nye regimet i Iran, så de det som i sin interesse å hjelpe landet i kampen mot Saddam — deres felles fiende. De var derfor interessert i en løsning på saken som gjorde det mulig for dem å selge våpen til Iran, og ettersom Mossad og CIA mye er to sider av samme sak, ble det gjennom uoffisielle kanaler tilrettelagt slik at våpensalget til Iran løste seg. Bush-fraksjonen⁴⁴⁶ i CIA var som sagt en sentral del av dette. Og det som skjedde, var at de to maktfraksjonene som var uenig i Carters politikk, slo seg sammen og gjorde felles sak for å forsyne Iran med våpen.

Seg i mellom hadde de noe forskjellige motiver for å gjøre det: Det var selvfølgelig god butikk for krigsprofitørene, og slik sett nøt de begge godt av våpenleveransene, men i tillegg til det var det for Bush-fraksjonen en annen bonus; De fleste (men ikke alle)⁴⁴⁷ i denne elitefraksjonen var republikanere, og så i de hemmelige våpenleveransene de nå beredet veien for, en mulighet til å gi Carter-administrasjonen et banesår innen det neste presidentvalget.

Det var derfor, for de involverte aktørene, både politiske og økonomiske gevinster å hente i et samarbeid under bordet med det iranske prestestyret, og i samråd med israelsk etterretning la israelerne og Bush-fraksjonen til rette for flere hemmelige møter i Paris og Madrid med representanter for det iranske regimet.

Disse møtene foregikk i perioden mars-oktober 1980, og resultatet ble en avtale om at Iran skulle vente med å frigi gislene til etter at Reagan hadde overtatt presidentskapet. I bytte mot denne "tjenesten" lovte Bush-fraksjonen at de skulle frigi pengene Iran hadde i amerikanske banker så snart de hadde kontrollen i det hvite hus, samt også garanterte våpenleveranser til landet⁴⁴⁸; Disse leveransene skulle amerikanerne få fart i så snart Carter var ute av spill, og i mellomtiden skulle Israel ta seg av våpensalget til Iran⁴⁴⁹.

Carter-administrasjonen på sin side drev intense forhandlinger om de amerikanske gislene, og trodde det skulle løse seg før valget. Det skjedde som

vi vet ikke fordi Bush-fraksjonen hadde sabotert mulighetene for det, og derfor har denne konspirasjonen mot Carter-administrasjonen siden blitt kalt for "October Surprise." (mer om den)⁴⁵⁰

Interne stridigheter

Dette var i all korthet bakgrunnen for at Israel, med amerikansk støtte, fra 1981 til 1987 solgte store mengder av våpen til Iran i hemmelighet⁴⁵¹. Og det var interne stridigheter israelerne imellom som førte til at fasaden til slutt sprakk.

Den som i ettertid har fortalt mest om dette, er Ari Ben Menashe, som var en av Mossads viktigste agenter i tilretteleggelsen i gråsonene. Og i boken sin *Profits of War* forteller han historien om hvordan det gikk til, samt hvordan han ble fanget opp av intrigene mellom to de to israelske maktfraksjonene og selv endte opp i et amerikansk fengsel i 1989^x.

Menashe forteller i denne boken at de interne stridighetene israelerne i mellom hadde å gjøre med at det fra 1984 til 1990 var en delingsregjering i Israel mellom Likud-partiet og Arbeiderparti-koalisjonen. Dette foregikk slik at Yitzhak Shamir (lederen for Likud-partiet) og Shimon Peres (lederen for Arbeiderparti-koalisjonen) byttet om på å holde utenriksminister- og statsministerposisjonen. Peres holdt derfor statsministerposten fra 1984-86, mens Yitzhak Shamir, som hadde bakgrunn fra israelsk etterretning, overtok denne posten i perioden 1986-88.

Av de to maktfraksjonene var det Likud-regjeringen som hadde de beste etterretningsforbindelsene, og Mossad-nettverket som styrte våpensmuglingen til Iran (som Ari Ben Menashe var en sentral del av) var lojale til Shamir og hans anti-terror rådgiver Rafi Eitan. Shamir (som også var utenriksminister i 1980-83, og statsminister i 83-84) og hans maktfraksjon var dessuten viktige støttespillere i prosessen med å få den hemmelige våpenkanalen til Iran opp å

^xFolk som jobber for etterretningstjenestene driver ofte med mye rart. Det er ikke uvanlig at de — som Ari Ben Menashe — faller mellom to stoler og ender opp som syndebukker for overordnede ansvarsfraskrivelse og ofre for deres maktpolitikk. Det uvanlige er derimot at de klarer å motbevise statsmaktens påstander i retten, slik Menashe gjorde; Han ble frifunnet den 28. november 1991, og CIA tilbød han \$2 millioner og statsborgerskap i USA for å holde tett om hva han hadde opplevd, men heldigvis takket han nei.

gå, og han og partiet hans tjente allerede gode penger på våpensalg⁴⁵² lenge før denne delingsregjeringen kom i stand.

Da Arbeiderparti-regjeringen tok over makten fant imidlertid Shimon Peres' anti-terror rådgiver, Amiram Nir, ut av Likud-regjeringens våpensalg. Den nye regjeringen ville ha sin del av kaka, men verken Likud-regjeringen eller Mossad-fraksjonen som var lojal til dem ville samarbeide med han (om Nir)⁴⁵³.

For å kunne hevde seg i konkurranse med Likud-fraksjonen, bestemte derfor Peres og Nir seg for å få på beina en ny smuglerrute til Iran som de selv kontrollerte. For å få dette til reiste Nir til Washington, hvor han snakket med representanter for CIA-nettverket som sto for smuglingen til Iran.

Nir møtte på denne turen Robert McFarlane (NSC), og fortalte han at CIA fra nå av skulle samarbeide med Arbeiderpartiets våpensmugling til Iran — og *ikke* Likud-partiets⁴⁵⁴. McFarlane forstod at Nir truet med konsekvenser om amerikanerne ikke adlød, og satte derfor Nir i kontakt med Oliver North og John Pointdexter, som synes at en alternativ våpenkanal til Iran var en god idé. De snakket med Casey om det, og han gav grønt lys.

North og Nir samarbeidet fra da av. Og det var den påfølgende konflikten mellom den etablerte etterretningsfraksjonen (som var lojal til Likud partiet) og de nye oppkomlingene (Peres-Nir), som mest sannsynlig gjorde at Iran-Contra skandalen til slutt sprakk.

Bakgrunnen for det var at begge maktfraksjonene var svært interessert i å komme best mulig ut av det på bekostning av sine konkurrenter, og derfor forsøkte de på forskjellig vis å stikke kjepper i hjulene på hverandre: Arbeiderparti-fraksjonen sørget for eksempel for at FBI ble gjort oppmerksomme på en del av Likud-fraksjonens spionnettverk i USA (Pollard-saken)⁴⁵⁵, og Likud-fraksjonen saboterte til gjengjeld konsekvent North og Nirs forsøk på å opprette en parallell våpenkanal til Iran; North tok igjen ved å få en israelsk general (Bar Am) og noen andre israelere fengslet for våpensalg i april 1986, — og dette førte igjen til at Likud-fraksjonen bestemte seg for å kaste lys over Oliver Norths lysskye virksomhet: De gav Raji Samghabadi, *Time Magazines* journalist i Midt Østen, historien om North-Nir nettverkets våpenkanal i mai 1986, men Times redaktør Henry Grunwald nektet å trykke

den⁴⁵⁶. Etter det gav de historien til *Newsday*, som heller ikke ville trykke den, men den 3. november fikk de publisert den i Al Shiraa, en libanesisk avis.

Maktintrigene de to fraksjonene imellom førte på dette viset til en rekke problemer for begge parter og gjorde det vanskeligere og vanskeligere å holde lokk på Iran-Contra skandalen. I tillegg var som nevnt også et amerikansk fly med Contra-forsyninger og amerikansk personell om bord styrtet i Nicaraguas jungel en måned før: Den ene overlevende soldaten, Eugene Hasenfus, var tatt til fange, og impliserte nå USA i krigsforbrytelser mot Nicaragua.

Disse episodene til sammen førte til at Iran-Contra affæren gikk over i en ny epoke. Dette var tildeknings-delen, og som vi skal få se, var den ikke mindre oppsiktsvekkende enn den storstilte smugleroperasjonen som innledet den. For over de neste ti årene hadde CIA mer enn nok å gjøre med å kvele all journalistikk som truet med å bryte gjennom den offisielle fasaden; sørge for at kongressundersøkelsene i kjølvannet av skandalen var tilstrekkelig tannløse til å ikke ta tak i realitetene; og fjerne vitner som truet med å røpe for mye.

Tildekningsdelen av Iran-Contra affæren

"We'd go down and lie to them consistently. (...) In my 25 years, I have never seen the agency tell the truth to a congressional committee."

Ralph McGehee, CIA offiser i 25 år.⁴⁵⁷

Etterforskningskommiteenes korrupte natur

Innen det virkelig begynte å rakne for Reagan-administrasjonens PR-talsmenn i siste halvdel av 1986 var det altså, for de involverte aktørene selv, for lengst klart at det kun var et spørsmål om tid før problemene ballet på seg og ble uoverkommelige.

De hadde derfor et omfattende undertrykkelsesapparat tilgjengelig (og i effekt) lenge før Reagans justisminister Edwin Meese tok grep om tildekningsprosessen med sin pressekonferanse den 25. november 1986. For som vi har sett var det innen da visse sider ved saken som det allerede var for sent å nekte på; Likud-fraksjonen hadde i lengere tid forsøkt å stikke kjepper i

hjulene for North og Nirs parallelle våpensmugling til Iran, — og det var denne delen av Contra affæren som justisministeren nå valgte å fokusere på: Han fortalte verden at, ja, penger fra hemmelige våpensalg til Iran var blitt brukt til å holde liv i Contra bevegelsen, men han la til at dette var noe som Oliver North hadde gjort nærmest på egenhånd, og først og fremst med tanke på amerikanske borgeres vel og ve⁴⁵⁸.

Reagan opprettet etter dette en undersøkelseskommisjon som skulle finne ut av hva som egentlig var skjedd, og sjekke ut nærmere beskyldningene om hva Oliver North og hans nasjonale sikkerhetsråd (NSC) hadde vært med på. Denne kommisjonen ble imidlertid ledet av senator John Tower — en mann som hadde nok av dårlig samvittighet i saken selv^x, til at han ikke hadde noen problemer med å dekke over sakens fakta. Som Ari Ben Menashe skrev om Towers kommisjon:

“The commission of inquiry was to investigate only the years 1984 to 1986. The conclusions Tower reached were nothing but a cover up. He declared that some people in the National Security Council, interested in the release of hostages in Lebanon, had tried to make a deal with the Iranians, selling them 97 TOW missiles and some Hawk missiles — and that was it. Granted, the second channel [The North-Nir channel] had not succeeded, so there wasn’t much to discover about it. But Tower knew perfectly well that there was an ongoing original arms channel. Yet the Tower Commission made no mention of it. George Bush later rewarded Tower for his loyalty by nominating him for defence secretary, but he was never confirmed by Congress.”⁴⁵⁹

Demokratene var på sin side ikke fornøyd med denne kommisjonen, og de presset på for videre undersøkelser i regi av kongressen. Det gikk imidlertid ikke stort bedre med dem. Og ifølge Menashe fortalte Spencer Oliver, en som var involvert i Iran-contra høringsene (chief counsel for *the House Foreign Relations Committee*), han dette om hvorfor: “[W]e knew it was a coverup. But at the time the Democratic congressmen and senators were very weak, and also ‘for the good of the nation’ we did not want to start a scandal that would bring down the president.”⁴⁶⁰

^xTower var (ifølge Menashe) en av de involverte aktørene i “October Surprise” affæren.

Det var imidlertid mer enn bare uvilje fra kommisjonsmedlemmenes side mot å starte en skandale, som sørget for at samtlige etterforskningskommisjoner i kjølvannet av Iran-Contra affæren sviktet det amerikanske folk og sannheten. I tillegg til det slet nemlig kommisjonene selv med det faktum at de var tilstrekkelig kontrollert og infiltrert av korruperte tjenestemenn, til at de underveis saboterte sitt eget mandat. Menashe forteller mer om det:

“Contributions were (...) made (...) to U.S. politicians, including Democrats on the Iran-contra panel. This may be one reason that the full story behind the Iran-contra scandal never materialized. Even though Israel leaked details of some of Oliver North’s activities, the Democrats, many of whom were well aware of what was going on, kept quiet about the huge flood of arms that had been running to Iran from Israel. Tel Aviv, not wanting its own arms deals with Teheran to be exposed, had paid them off through various, often convoluted, contributions to the American Israeli Public Affairs Committee (AIPAC).”⁴⁶¹

Dette var penger som indirekte stammet fra israelernes våpensalg til Iran, og en del av kommisjonsmedlemmene var nok svært takknemlige for bestikkelsene. Men for å sørge for at kommisjonene ble tilstrekkelig tannløse, var det i tillegg også viktig for den skjulte makteliten å ha *aktive* tildekkere sentralt posisjonert i kommisjonene.

En som mener å vite mer om det, er den tidligere Løytnant-kommandanten Al Martin, som vitnet for flere av etterforsknings-kommisjonene. Martin hadde selv begått en rekke ulovligheter i forbindelse med Iran-Contra, og var derfor aktivt med på tildekkningen frem til 1987. Han hadde følgelig også et visst innblikk i skadeprosedyrene, og i boken sin impliserer han flere høytstående offentlige tjenestemenn i dem: Han forteller blant annet at Ed Meese instruerte Martin om å holde tett om hva han visste overfor kommisjonsmedlemmene, og at han skulle motsette seg alle spørsmål under påskudd av ”nasjonens sikkerhet.”⁴⁶²

Vi er jo allerede kjent med CIAs evne til å infiltrere det meste, og når det kommer til involverte CIA-aktører i kommisjonene, nevner han Kerry-kommisjonens ledende etterforsker, Jack Blum, samt visse medlemmer av hans stab (Jack Terrell og Ralph Maestre) som CIA aktører som bidro til å underminere kommisjonens arbeid⁴⁶³.

Etter 1987 tok Martin allikevel avstand fra tildekkingen. Han forsøkte i stedet å hjelpe til å avdekke sakens realitet, men kommisjonene var alle tilstrekkelig korrumpert til at sannheten forble skjult. Martin forteller:

"From 1987 to 1991, I cooperated with every Democrat investigating committee in Washington investigating Iran-Contra and later investigating Iraqgate, BCCI, BNL, etc. from the early stages of the Kerry Commission hearings in 1987 to the Tower Commission, the Hughes Commission and the Alexander Commission. This finally ended in 1991.

Despite the 1.6 million pages of testimonies, depositions, affidavits, and interrogatories accumulated by these committies, not one shred of the truth was ever revealed to the American public."⁴⁶⁴

Martin var langt fra den eneste som forsøkte å hjelpe kommisjonsmedlemmene å avdekke sannheten. En annen som forsøkte å advare dem mot systemets korrupte natur og CIAs skumle virksomhet, var Rodney Stich (om han)⁴⁶⁵.

Stich har etterforsket den institusjonaliserte korrupsjonen i USA (og kreftene bak) siden begynnelsen av 1960-tallet, og har siden da opparbeidet seg et godt oversiktsbilde. Opp gjennom årene har han vært i kontakt med rundt to dusin fløyteblåsere fra slike organisasjoner som CIA, DEA, og FBI, og han har skrevet tre bøker om saken. Han har i flere tiår forgjeves forsøkt å få rettsvesenet til å ta tak i dokumentasjonen han har samlet opp, og som han forteller her, lot han heller ikke sjansen gå fra seg under Contra-kommisjonene:

"I mailed certified letters and transcripts to Independent Prosecutor Lawrence Walsh, who had the duty to investigate all aspects of the Iran-Contra affair (...). I reminded Walsh of his responsibilities under federal criminal statutes to receive my testimony and evidence and that of the CIA whistleblowers.

Despite hundreds of certified mailings, each one containing over fifty pages of data, no one responded. The non-response was one of the most amazing examples of mass coverup that I ever witnessed. But it happened time and again. My letters raised very serious charges that, if only a small fraction of them were true, would inflict enormous harm upon the United States. This refusal to perform a duty made possible the continuation of the government corruption that continues to inflict great harm upon America."⁴⁶⁶

Hvordan et gjennomkorrupt system besørger sin egen bestand

“I personally am convinced that the Justice Department is against the best interests of the United States in terms of stopping drugs.”

Lamar Smith, Chairman of the House Task Force on International Narcotics Control.⁴⁶⁷

Vi har nå fått et lite innblikk i etterforskningskommisjonene som oppstod i kjølvannet av Iran-Contra skandalen. Det synes sånn sett klart at kommisjonene var satt opp til å feile i utgangspunktet, men det var heller ikke slik at *alle* kommisjonsmedlemmene forsøkte å sabotere sitt eget mandat; det var enkelte blant dem som virkelig prøvde å stille de skyldige til ansvar, men et gjennomkorrupt system beskytter seg selv (det er jo slik det overlever), og jobben deres ble altså vanskeliggjort av korrupte tjenestemenn over dem i systemet.

Senator Alan Cranston, som var en av de få som prøvde å komme til bunns i saken, sa dette under en kommitehøring den 15. juni 1989:

“I think it is clear by now that many important questions may never be answered satisfactorily, especially because we have been stonewalled by the administration. The National Security Agency has rejected our legitimate enquiries out of hand. The Central Intelligence Agency provided a response with access restrictions so severe (...) as to be laughable. The Department of Defense has given an unsatisfactorily response two days late. The State Department’s response was utterly unresponsive. They answered our letter after their self-imposed deadline and failed to produce specific documents we requested and which we know exist.”⁴⁶⁸

Som vi ser var både NSA, CIA, justisdepartementet, utenriksdepartementet, og forsvarsdepartementet på forskjellig vis involvert i tildekkingen av Iran-Contra skandalen⁴⁶⁹. Denne coverupen var altså — akkurat som forbrytelsene den forsøkte dekke over — en svært omfattende sak som var beordret fra høyeste hold. Og var det ikke for at systemet faktisk var *gjennomkorrupt*, ville den aldri kunne holdes hemmelig.

Når jeg her beskriver systemet som gjennomkorrupt, så må det sies at det på ingen måte innebærer at samtlige ansatte i de forskjellige departementene var klar over hva som pågikk: Det sier seg selv at bare et fåtall

av de som tok del i tildekningen selv satt på et overblikk over saken, og at resten av de offentlige tjenestemennene som var til stede i prosessen lot seg forme av et overordnet press.

Poenget med konspirasjoner er alltid å holde flest mulig uvitende om dem, og et korrumpert system besørger derfor sin egen overlevelse ved å forfremme aktører som allerede har vist seg tilstrekkelig ryggløse, til overordnede posisjoner. Så lenge denne mekanismen er til stede vil et korrumpert system ganske enkelt besørge sin egen bestand. Den beste måten å vurdere det amerikanske systemets natur på, er derfor å se på hvordan systemet selv behandler de offentlige tjenestemennene som roper ut om urett og overgrep begått fra systemets side: For et system som motarbeider sine egne fløyteblåsere har i kraft av dette vist sin sanne natur, — og det er sånn sett heller ingen tvil om at den amerikanske statsmakten er en gjennomkorrumpert størrelse (om dette)⁴⁷⁰.

Det er også et faktum at for å dekke over en skandale av de dimensjonene som Iran-Contra representerer, så må det nødvendige apparatet til å dekke over noe så drøyt, allerede være på plass. Det var det i dette tilfellet også. For våre regjeringers involvering i narkotikamarkedet er bare en liten del av et langt større helhetsbilde, og aldri har våre ledende offentlige tjenestemenn sett det som naturlig å stå til ansvar for sine ugjerninger overfor folket. En videre titt på historien viser dette med all klarhet som trengs. Og for å sørge for at folk flest holdes uvitende om systemets sanne natur, er det for lengst installert innebygde sikkerhetsmekanismer i systemet som skal sikre dets egen overlevelse.

Jeg skal nå vise hvordan disse ”sikkerhetsmekanismene” fungerte på denne tiden, og hvordan det amerikanske rettsvesenet tok del i tildekningen av Iran-Contra skandalen.

Amerikas gjennomkorrupte rettsvesen

“I have no respect for law enforcement. (...) I have no respect for the criminal Justice system in America. And we are gonna continue dismantling it, doing whatever we can, until the next tears that come to my eyes, are gonna be the tears of joy watching those prison doors shake open.”

Tidligere politimann Barry Cooper.⁴⁷¹

Når det kommer til den amerikanske rettsstatens falitt overfor selskapsinteressene og krigsprofitørene, er det amerikanske justisdepartementet alt man kan ønske seg av eksempler på det. For i og med at vi har med en størrelse å gjøre som beviselig har deltatt i- og muliggjort tildekningen av alt fra Kennedy-drapene til de egentlige skyldige bak terrorangrepene den 11. september 2001⁴⁷², er det klart at vi har med en instans å gjøre som vanskelig tåler nærmere ettersyn.

Det amerikanske justisdepartementets korruperte natur er i seg selv åpenbar når man ser på de personene som hele tiden har steget i gradene der. Og vi ser det triste resultatet av deres karrieremessige ambisjoner på hvordan de har forsvart krigen mot terrors- og krigen mot narkotikas legitimitet, juridisk, moralsk og intellektuelt. Bare en titt på deres behandling av juridiske problemstillinger som krigsfanger og tortur-begrep er i seg selv egnet til å klargjøre disse juristenes vilje til å beile for ethvert overgrepssystem, og det bør derfor ikke overraske noen at de åpenbare forbrytelsene til høyt plasserte tjenestemenn i Reagan-administrasjonen er gått ustraffet hen⁴⁷³.

Denne konklusjonen vil sikkert utfordre enkelte leseres motforestillinger, så la oss se litt nærmere på den. For om korrupsjonen er så omfattende og åpenbar som jeg påstår, må det være mange som har sett den i aksjon og som vil kunne si noe om den. Og vi har også i denne sammenheng nok av vitner å ta av.

Innledningsvis er det greit å begynne med Al Martin, ettersom han er en av dem som kanskje vet mest om disse tingene og som er villig til å snakke om dem. Han forteller oss i boken sin *The Conspirators* at det amerikanske justisdepartementet har en egen avdeling som tar seg av hemmelighold og undertrykkelse av slike saker som truer statsmaktens autoritet, og at under Iran-Contra ble denne avdelingen ledet av Ed Meeses underordnede, George W. Terwilliger (den samme mannen som senere dekket til hvitvaskingsskandalen i BCCI). Martin forteller videre: "The function of these people was to prosecute those who had talked too much — or who might talk too much in the future. (...) The Suppression Unit in the Department of Justice is so powerful it reaches into all agencies."⁴⁷⁴

Det er i all hovedsak denne instansen som har opprettholdt USAs fasade som en rettsstat utad, og selv om det krever et omfattende apparat, så kan en slik enhet overleve i generasjoner uten at offentlige tjenestemenn som ikke har

behov for å vite om den blir klar over den. Det viktige er som sagt å ha de mest gjennomkorrupte tjenestemennene godt plassert i systemet, og vi ser på tildekningen av Iran-Contra skandalen hvordan den ble administrert fra høyeste hold. Vi har allerede sett at Ed Meese, Reagans justisminister, aktivt bidro i tildekningen fra Washingtons side, og det samme gjorde også hans assistent Lowell Jensen, samt Bushs justisminister William Barr^x, etter dem.

Men for å dekke over Contra episoden måtte man ha et helt nettverk av slike "brannslukkere" som forgreinet seg ned til lokalt plan. Og ser vi nærmere på det som skjedde med tildekningsfasen i Arkansas, ser vi med all den klarhet som trengs hvordan dette foregikk der: Det var for eksempel flere lokale politietterforskere som visste at flybasen på Mena ble brukt til ting som ikke tålte dagslys, og i tillegg til det fulgte IRS etterforskeren Duncan sporet etter de sorte pengene som ble hvitvasket i byen; alt dette måtte opphøre, og for å få dette gjort utnevnte Meese, J. Michael Fitzhugh som U.S. Attorney i vestre Arkansas. Fitzhugh sørget i sin tur for å sabotere og stanse alle etterforskningskritt som truet med å avsløre Iran-Contra skandalen i området (mer om dette)⁴⁷⁵ — en jobb som Asa Hutchinson hadde hatt før han. I tillegg til disse to aktive tildekkerne, var også en annen karriereadvokat involvert; dette var Eric Holder, som var Assistant U.S. Attorney i Little Rock Arkansas under Hutchinson⁴⁷⁶.

Det er altså takket være slike korrupte tjenestemenn at et korrupt system kan fortsette videre. Og ser vi på disse aktive tildekkernes videre karrierer, ser vi at systemet belønnet de godt for sin vilje til å fordreie sannheten i fasciststatens favør: Asa Hutchinson gikk videre til å bli DEA direktør, da Bush Sr. ble president — og Holder er i dag Obamas justisminister.

De offentlige tjenestemennene selv er derimot i sjelden grad klar over hva de er en del av. Og ettersom svært få sitter på et tilstrekkelig helhetsbilde, forstår de heller ikke konsekvensene av sine handlinger. De sover (vil jeg tro) derfor vanligvis godt om natten, men til tross for det er det vanskelig å overdrive konsekvensbildet av våre korrupte tjenestemenns handlinger og ansvarsfraskrivelser.

^xWilliam Barr var CIA rådgiver for Bush mens han var CIA direktør, og han var også, i følge Terry Reed (som møtte han flere ganger på hemmelige møter), en aktiv skyggespiller i Iran-Contra saken lenge før tildekningsperioden begynte.

Slike tjenestemenn har nemlig, for å bevare statmaktens fasade, ikke bare sett mellom fingerne på sine overordnede og underordnede forbrytelser, men de har også aktivt tatt del i et maskineri som gjennom villkårlige overgrep har frarøvet utallige mennesker livet — og som urettmessig har sperret enda flere inne.

Tiltakene som benyttes for at våre ledes løgner skal bestå litt til, er nemlig alt annet enn pene, og vi skal nå se litt nærmere på hva de involverte aktørene var villige til å gjøre for å besørge fasciststatens overlevelse.

Undertrykkelsen fra systemets side når en hemmelig operasjon avsløres

For å holde det amerikanske folket neddykket i uvitenhet om Iran-Contra sakens natur, hevder Al Martin at den amerikanske regjering i løpet av 1980-tallet tok livet av rundt 400 vitner som visste for mye (om dette)⁴⁷⁷, og at de i tillegg til det kastet rundt 1200 mennesker i fengsel. Dette var i det store og hele folk som befant seg i periferien av konspirasjonen, men det involverte også mer høytstående tjenestemenn som Amiram Nir.

Al Martin beskriver her hvordan en slik opprenskning fungerer:

“In the aftermath of any illegal covert operation which collapsed and became public, Iran-Contra is the most egregious and notorious. When an operation collapses, people like me get put through a three-tiered strainer. We’ll call it the ‘A,’ ‘B,’ and ‘C’ strainer. The ‘A’ strainer is for people who were two rungs of the ladder above me — guys like Major General Richard Secord and Major General John K. Singlaub. These are people who are on the right side of the door of liability when it slams shut. They are the ones who get their ‘Briefcases’ and they will always live in great financial comfort and security, just going along — endlessly committing fraud and endlessly being protected from the consequences of it. (...)

The bulk of people involved in such an operation are put through the ‘B’ strainer. The ‘B’ strainer is where people are pressured, harassed, intimidated, discredited, bankrupted and sometimes imprisoned on false charges, forced into exile in an effort to maintain the deniability of their superiors and to legally discredit them before any potential congressional committee, or any court proceeding in which they might testify, or give any deposition on someone else’s behalf.

The ‘C’ strainer, which is the minority — in which usually one in ten people are put through — is death. Those are the people who were simply down the ladder. They were not trained intelligence people. They found out a few little kernels of something

that nobody wants revealed. And these people are considered unreliable, so they are simply done away with.

As we mentioned, more than 400 people out of the 5000 involved [in Iran-Contra] would be in that category.”⁴⁷⁸

Rodney Stich som vi møtte tidligere, var ikke selv involvert i Iran-Contra. Men også han har vært utsatt for justisdepartementets falske anklager, og blitt urettmessig straffeforfulgt på grunn av hva han visste. Han har også vært i kontakt med en rekke andre eks-agenter som har opplevd det samme, og forteller dette om hvordan de opplevde prosessen:

“Whatever the reason, CIA and Justice Department officials acted in unison with federal judges, eliminating people who constituted a threat of exposure. The standard tactic is to charge the targeted individual with a federal offense for some act they were ordered to perform by their CIA handlers, deny them adequate legal counsel, deny them the right to have CIA witnesses testify on their behalf, and deny them the right to present CIA documents. A standard and sham excuse for denying these defenses is that they are not relevant to the immediate charge, when the matter of who gave the person his or her orders is absolutely relevant.

From 200 to 300 former CIA operatives or contract agents had been sentenced to prison by Justice Department prosecutors during the 1980s on charges arising out of covert activities they were ordered to perform by their CIA bosses.”⁴⁷⁹

Det var i det store og hele systemtro dommere som tok slike saker. Al Martin viser oss i boken sin *The Conspirators*, hvordan det for eksempel foregikk ved statsadvokatens kontor (US Attorney’s office) i Miami:

“All politically sensitive, Iran-Contra politically sensitive cases, would be heard by one of two judges — either the chief federal district judge, Lawrence King, now retired, or the cases would be held by the newly ensconced Republican judge Fred Merano. In some cases, when there was an overload, the cases would be bumped up to the retired judge, Claude Atkins, a solid Republican. The defendants were convicted in every single Iran-Contra sensitive case heard by these three federal district judges.”⁴⁸⁰

Disse rettsakene var med andre ord, akkurat som kongressens og senatets Iran-Contra høringer, politisk manipulert og satt opp til å feile, slik at virkelighetsbildet kunne fordreies i statsmaktens favør.

For på samme måte som tiltalte i disse rettsakene aldri hadde noen mulighet til å nå frem med sannheten, hadde heller ikke de som vitnet for

kongresshøringene mulighet til å trenge igjennom løgnene som statsmakten gjemte seg bak: Det var hele tiden et overordnet press til stede som silte ut relevant informasjon underveis, som sørget for at viktige vitner ikke ble hørt, og avgjørende fakta ikke ble fulgt (eksempler på det)⁴⁸¹.

Professor Peter Dale Scott, som har flere bøker bak seg om den maktpolitiske dimensjonen ved narkotika forbudet, bevitnet selv direkte hvordan sannheten ble undertrykt i Iran-Contra høringene:

"I had a chance to observe the viciousness of this corrupt system in 1987, when I spent six months in Washington at a think tank, supplying documentation to the Kerry congressional subcommittee (...). Less alarming to me than the facts were their consequences for those who knew of or reported them. One conscientious witness, a Republican businessman and Reagan supporter, suffered credible death threats that appear to have been partly acted on. Another for his pains was similarly menaced and directly targeted by Oliver North in the White House as a 'terrorist threat.' Even members of our think tank were interrogated by the FBI, which was perhaps the least bothersome inconvenience suffered by those promoting the truth.

Others were placed under twenty-four-hour surveillance by forces the Washington police could not identify, or deprived of their professional jobs. In an arrangement that was probably illegal, a CIA-type propaganda campaign was funded through the State Department against the American people, targeting for defeat those who had opposed the Contras in Congress."⁴⁸²

Slik gikk det til at løgnen fikk leve mens sannheten ble undertrykt, og det eneste som til slutt kom ut av høringene var beslutningen av Lawrence Walch, en uavhengig statsadvokat, om å stille North, McFarlane, og Pointdexter for retten. De ble der dømt for å lyve for kongressen, men ingen av dem måtte noen gang sone for sine forbrytelser, fordi George Bush Sr. benådet samtlige noen år senere da han var blitt president.

Det ultimate skadestoppiltak

Vi har nå fått et interessant overblikk over realitetene forbundet med Contra-coverupen, men ennå har vi ikke sett det verste.

For det er ting som tyder på at George Bush og Oliver North hadde et ekstra ess i ermet som de håpet skulle sikre statsmaktens overlevelse (hvilket

vil si — deres egen makt og posisjon) i tilfelle de omfattende tildeknings-tiltakene ikke var nok. Dette var planene for militær unntakstilstand.

Det er imidlertid fint lite som er offentlig kjent om disse planene, som i dag er kjent under forkortelsen C.O.G. (Continuation Of Government) og underordnet Federal Emergency Management Agency (FEMA). Da man kom inn på temaet under Iran-Contra høringene gikk man umiddelbart over til lukkede høringer, og lite er siden blitt sagt om saken. Allikevel har forfattere som Peter Dale Scott skrevet en del om disse planene, og vi vet blant annet at Dick Cheney og Donald Rumsfeld var tidlig inne i prosessen med å utarbeide dem. Vi vet også at disse planene har blitt til uten kongressens innsyn: at de mest sannsynlig ble implementert den 11. september 2001, og antageligvis har vært i effekt siden.

Det som er sikkert er at Reagan overlot alle viktige sikkerhetspolitiske verv til George Bush, og at det på denne tiden — under visepresident Bushs kontroll— ble etablert en del spesielle instanser som var unntatt kongressens innsyn, som tilbød et perfekt rammeverk for opprettelsen av unntakstilstanden.

De nye hemmelige strukturene som oppstod på denne tiden var først og fremst følgende: *The Special Situations Group* og den underordnede avdelingen *Standing Crisis Pre-Planning Group*, som ble opprettet 14. mai 1982; *The Crisis Management Center*, opprettet februar 1983; *The Terrorist Incident Working Group*, opprettet 3. april 1984; *The Task Force on Combatting Terrorism*, opprettet i juli 1985; og *The Operations Sub-Group*, som ble opprettet 20. januar 1986⁴⁸³.

Det er ikke mye mer man kan finne ut om disse planene gjennom offisielle kanaler, men Al Martin omtaler de nærmere i boken sin. Som vi allerede vet var Martin en del av Iran-Contra intrigene frem til 1987, og når det kommer til planene for unntakstilstand var det noe han ble informert om sent i 1984. På denne tiden ble det for Contra-innsidere som han holdt møter annenhver uke i regi av *Dade County Latin American Chamber of Commerce*. Disse møtene ble vanligvis ledet av Jeb Bush, og fremsto utad som møtevirksomhet designet for å fremme handel med Latin Amerika. Dette var imidlertid en fasade, og i realiteten brukte de tiden sin på politisk møtevirksomhet og planlegging i forbindelse med Contra-saken⁴⁸⁴.

Martin forteller i forbindelse med denne virksomheten om et spesielt interessant møte han var med på i Miami. Foruten han selv, var blant annet Oliver North og Don Gregg til stede, og det var på dette møtet at Martin ble informert om to svært hemmelige operasjoner. Dette var *Operation Orpheus* og *Sledgehammer*⁴⁸⁵, og Martin forteller videre om dem:

“Orpheus was the idea that, if what later became known as ‘Iran-Contra’ fell apart early and everything spilled out publicly, it would have been potentially necessary to institute a silent coup against the Government of the United States.

Obviously it would be done with the tacit support of said government, in which case Oliver North would have been a prominent member of the new post-silent coup administration. He would then control political fallout, which would have been tremendous, if all of Iran-Contra fell apart and became revealed to the public.

But it went beyond that. Orpheus actually went to the point, where if liability could not be controlled, it would be necessary for Casey, North, and George Bush to secretly formulate and potentially launch an outright coup d’etat against the Government of the United States. These were the three principals involved.

(...)[T]his would have been an outright coup. It was envisioned that George Bush would become acting President of the new Provisional Military Government of the United States. In order to do this, the pretext was going to be a limited nuclear exchange with the Soviet Union, wherein we would create a situation, a catalyst as it were, a military confrontation that would lead to a limited nuclear exchange. This would be in cooperation by the way with certain hardline elements within the Soviet military. That was the whole idea of the Orpheus Project.

(...) It was quite frightening what North and Casey and Bush were actually prepared to do to cover up what they were doing. They understood the egregiousness of what they were doing. They also understood that if Iran-Contra fell apart, then everything else fell apart that came before it.

All of the preceding conspiracies and coverups including the post-war conspiracies and cover-ups might also fall apart. That’s what they were actually afraid of. And the temerity of this was such that it would require a new government with an iron fist. It would also require the cooperation of the Soviet Union because there were many hardliners who were also very interested in getting rid of the new and tender Gorbachev. The hardliners in the Russian military saw him as a tremendous threat. So there became commonality between hard line interests in both the United States and the Soviet Union to maintain the status quo.

The status quo of the Cold War was very good for business, and it was very good for maintenance of old power structures and cabals. Those who had benefitted from it on both sides didn’t want to give it up.”⁴⁸⁶

Dette var, i følge Martin, planen disse gutta hadde klar om de ikke lykkes i å dekke over hva som egentlig var Iran-Contra, og Oliver North selv regnet med at mellom 50 og 70 millioner mennesker ville dø på begge sider om denne planen ble realisert. Og som Martin forteller videre, var både elementer i Storbritannias og Tysklands regjering informert om saken:

”This was not simply the United States and the Soviet Union. Some of our allies, as North had mentioned, had also been consulted about this. The Thatcher government and the Kohl government — they were going to become part of this because they had exactly the same concerns. From what I heard, it was obvious that this involved the long-term post-war cooperation between deep right-wing elements within our allied governments and their concerns that conspiracies of the past would potentially come back to haunt them.

This is a really big story. (...) that there is, in fact, literally a global deep-right wing conspiracy with connections that make certain things happen, so that certain policy objectives are met and certain geopolitical, economic and military spheres interact.”⁴⁸⁷

Den organiserte hvitvasking

”[The] global drug trade controlled by British intelligence is worth at least £ 500 billion a year. This is more than the global oil trade, and the economy in Britain and America is totally dependent on this drug money.”

James Casbolt, tidligere MI6 agent.⁴⁸⁸

Bankenes avhengighet av sorte penger

Vårt økonomiske system er en lånebasert økonomi. Dette innebærer i all korthet at om en bank har en milliard dollar i ”verdier,” så kan den låne ut videre rundt 10 ganger så mye penger, og dette er igjen penger de krever renter av.

Det er slik, på samme måte som et pyramidespill, dagens økonomiske system fungerer, og derfor er den viktigste kilden til økonomisk vekst idag tilgang til billig kapital. Ingenting er billigere enn sorte penger, og i en årrekke har vestlige banker vært avhengig av narkotikaøkonomien for å eksistere. For som vi skal se lever ikke den sorte økonomien et liv løsrevet fra den hvite: I vårt økonomiske system hvitvaskes årlig hundrevis av milliarder dollar fra

narkotikaøkonomien, og dette er en viktig (men skjult) grunn til både amerikanernes tilstedeværelse i Afghanistan i dag, og CIAs involvering i narkotikahandelen. Det vestlige banksystemets umettelige appetitt på sorte penger har lenge vært en dårlig skjult hemmelighet som våre ledere har gjort så godt de kan for å se bort fra. Men 13. desember 2009 gikk utrolig nok Antonio Maria Costa, lederen for FNs kontor for narkotika og kriminalitet, ut og bekreftet i den britiske avisen *the Observer* at våre banker i løpet av det siste året hadde hvitvasket \$352 milliarder i narkopenger⁴⁸⁹.

FN anslår dette markedet til å generere rundt \$400 milliarder årlig i inntekter. De har derimot selv innrømmet at det er et tall som er tatt ut av luften, for i og med at det er en sort økonomi er det vanskelig å vite sikkert. Det kan altså være mindre, og det kan være mer. Men vi ser av James Casbolts sitat over, at han anslår den globale narkotikaøkonomien til rundt \$700 milliarder, og dette er tallet som etterretningstjenestene vanligvis forholder seg til⁴⁹⁰.

Som vi har sett er det etterretningstjenestene som har best oversikt over tilstandsbildet, så det er rimelig å anta at de vet hva de snakker om. For å vise i praksis hvordan hvitvaskingen av disse summene foregår, skal vi nå se nærmere på hvitvaskingen til Nugan Hand Bank, BBRDW, og BCCI: tre banker hvis aktiviteter og personell overlapper bra med det bildet vi allerede har trukket frem i de foregående kapitler.

Nugan Hand Bank, BBRDW, og BCCI

Nugan Hand

Nugan Hand var en australsk bank som knyttes til omfattende hvitvasking av narkotikaprofiten fra det gyldne triangel. Banken ble opprettet av Francis Nugan, Michael Hand og Maurice Bernard Houghton i 1973 (Nugan Hand Limited). De ekspanderte til internasjonal bankvirksomhet i 1976 (med base på skatteparadiset Cayman Islands), og var på sitt største i 1979.

Nugan var den australske advokaten som sto for bankens fasade, men han var visstnok en noe kranglete alkoholiker og kom ikke spesielt godt ut av det med sine to partnere. Både Hand og Houghton var på sin side begge vel bevandret i gråsonene etterretningstjenestene opererte i — og det samme var

tilfellet med det meste av bankens ansvarshavende personale. Dette inkluderte en rekke admiraler og generaler, foruten allerede kjente størrelser som Paul Helliwell, William Colby, Theodore Shackley, Ed Wilson, og Thomas Clines.

Michael Hand selv hadde bakgrunn som Green Beret soldat i Laos på 1960-tallet, samtidig som Shackley og Clines var utstasjonert der. Og hans partner Maurice Bernard Houghton tilbragte samtidig også en del tid i regionen, før han ankom Australia i 1967 med svært gode kontakter i de hemmelige tjenestene⁴⁹¹.

Vi ser av denne sammensetningen at banken i sjelden grad var infisert med personale med bakgrunn fra CIAs virksomhet i det gyldne triangel, og det er i ettertid heller ingen tvil om at en av bankens viktigste funksjoner var å ta seg av hvitvaskningen forbundet med de hemmelige tjenestenes narkotikahandel i regionen.

Nugan Hand fikk nemlig ikke sin posisjon og sitt personale ut fra ingenting: Banken var mer eller mindre en forlengelse av Castle Bank & Trust som gikk dukken i 1976, og Paul Helliwell og hans omgangskrets var involvert også i denne før bankens ulovlige operasjoner i CIAs tjeneste ble avslørt.

Det skulle imidlertid ikke gå stort bedre med Nugan Hands svindel- og hvitvaskingsvirksomhet, og banken gikk under i 1980 etter at problemer i lengere tid hadde samlet seg opp for banken og dens frontmann Frank Nugan.

Etter dette gjorde CIA hva de kunne for å begrense skadeomfanget og fjerne alle forbindelser mellom banken og CIA: Francis Nugan ble funnet drept (han hadde nummeret til Bill Colby, bankens juridiske rådgiver, på seg da han døde), mens Hand selv forsvant fra jordens overflate før australske myndigheter fikk startet etterforskning i saken⁴⁹².

Australierne på sin side så ganske alvorlig på saken. Det var innen 1980 en kjent sak for stadig flere at bankens virksomhet kunne knyttes til kjente størrelser i narkotikahandelen, og kontinentet slet nå med stadig mer omfattende narkotikaproblemer. Tre australske etterforskningskommisjoner ble derfor opprettet for å se nærmere på bankens virksomhet. Men CIA og andre sabotører gjorde jobben deres vanskelig⁴⁹³, — og da australske myndigheter tok kontakt med FBI for å få innsyn i dokumenter i forbindelse med

etterforskningen, ble henvendelsen avvist på grunnlag av hensyn til "nasjonens sikkerhet".⁴⁹⁴

Vi ser her igjen hvordan denne klausulen brukes til å skjule statsforbrytelser som skyldige offentlige tjenestemenn ikke vil ha kjent. Men til tross for vanskelighetene som ble lagt i veien for en seriøs og uavhengig undersøkelse, avslørte australiernes etterforskning allikevel klare forbindelser mellom Kuhn Sas opiumsimperium i det gyldne triangel og bankens hvitvaskningsvirksomhet⁴⁹⁵.

BBRDW

Da Nugan Hand gikk dukken trengte CIA en ny kriminell bank for å fortsette som før, og det fikk de med Bishop, Baldwin, Rewald, Dillingham og Wong (BBRDW) som ble startet av CIA i 1979.

Denne hadde base i Hawaii, men bankens funksjon og sammensetning var mye den samme som Nugan Hands: Det var de samme generalene som overstyrte den (General Edwin Black, General Leroy Manor, Admiral Lloyd Vasey, Admiral Earl Yates); og det var bankens villighet til å beile for narkotikabaroner og våpensmuglere verden over som var dens levebrød.

Innen 1984 hadde imidlertid også denne bankens fasade gått på en smell, og CIAs sedvanlige skadepkontrolltiltak tredde i kraft: Ronald Rewald, bankens daglige leder (og en en mann som kun tjente som front), ble fremstilt som den skyldige, og takket være USAs gjennomkorrupte rettssystem dømt til 80 år i fengsel; og ABC News ble kjøpt opp av CIA i 1985, etter at de hadde intervjuet Scott Barnes, en CIA agent som sto frem og fortalte at han hadde fått i oppdrag å ta livet av Rewald⁴⁹⁶.

BCCI

Etter dette hadde CIA behov for en ny bank som var villig til å fungere som veggspillere i det skitne spillet deres, og den som mer enn gjerne tok over jobben var BCCI. Dette var en bank som kom til verden i 1972, unnfanget av CIA og Bank of America⁴⁹⁷. Foruten Bank of Americas overordnede posisjon i bakgrunnen, var BCCI også eid av elitefamilier fra Abu Dhabi, Bahrain, Kuwait,

Dubai, og Saudi Arabia, og banken gjorde en rekke lysskye oppdrag for elementer tilknyttet pakistansk og amerikansk etterretning.

På sitt største var den verdens syvende største bank, og administrerte verdier for over \$20 milliarder. Den var til stede i 72 land, hadde nesten 500 filialer i alt, og 19 000 ansatte. Men til tross for sin størrelse var det en bank som oppsøkte sorte penger, og som gjorde hva de kunne for å tilfredsstille sitt kriminelle klientell. Rodney Stich sier dette om bankens virksomhet:

”BCCI was custom-made for the covert and corrupt activities of the CIA, the Mossad, drug dealers, and terrorists. My CIA contacts, including Russbacher, told how CIA operatives used the bank to launder money from CIA enterprises. These included drug trafficking proceeds, the looting of savings and loans, funding unlawful arms shipments, financing terrorist operations, undermining foreign governments, and other covert activities.”⁴⁹⁸

Banken er blitt knyttet til storstilt hvitvasking av profitten fra Asias heroinindustri⁴⁹⁹, men også i Latin Amerika beilet banken narkotikabaronene:

“In Latin America (...) evidence is indisputable that the bank moved aggressively to boost its share of that region’s total drug money. BCCI officers met with and opened accounts for such major Colombian cartel leaders as Pablo Escobar, Jorge Luis Ochoa and Jose Gonzalo Rodriguez Gacha. The bank established branches in such notorious drug centers as Medellín, Cali and even Pablo Escobar’s home town, Envigado. In Peru, it opened an office in the Huallaga Valley, the center of that country’s coca production. In Florida, it handled accounts for some 200 drug traffickers and tax evaders. In all, according to estimates by some U.S. sources, the bank laundered nearly \$1 billion in Colombian drug profits.”⁵⁰⁰

BCCI kom lenge unna med dette fordi banken, som Castle Bank, Nugan Hand, og BBRDW før den, hadde politisk beskyttelse. Eksempler på det er at assisterende direktør i CIA, Richard Kerr, har innrømmet at CIA visste at BCCI drev med illegale aktiviteter som hvitvasking, narkotika, og terrorisme siden helt tidlig på 80-tallet⁵⁰¹, og at avdelinger tilknyttet det amerikanske justisdepartementet var klar over virksomheten deres i over ti år uten at de gjorde noe med det⁵⁰². Som kongressrepresentant Charles Schumer sa om BCCI i forbindelse med publiseringen av en rapport fra *the Crime and Criminal Justice Subcommittee*: “It wasn’t just that BCCI was rumored to be bad. It was that

professional investigators in the agencies had hard evidence that they were bad, and bad in a big way, and nobody did anything about it.”⁵⁰³

I 1991 brast allikevel til slutt fasaden, takket være en episode i England. Dette var hele tretten år etter at den første fløyteblåseren, Joseph Vaez, ropte varsko om bankens tvilsomme natur. Men til tross for det, fikk bankens virksomhet få konsekvenser for maskineriet bak den — noe vi atter en gang kan takke det amerikanske justisdepartementets korrupte natur for (om dette)⁵⁰⁴.

Et videre overblikk over den organiserte hvitvaskningen

Vi har nå tatt en titt på de mest åpenbare tilfellene som hvitvaskningshistorien kjenner til.

Som vi ser er det ikke lett for tilhengerne av det bestående å nekte for at den sorte økonomien henger sammen med den hvite, og at det er de samme overordnede kreftene og maktpolitiske interessene som vever de to økonomiene sammen til ett. Og om noen nå skulle unnskyldde våre vestlige banker med at disse eksemplene kun sier noe om situasjonen i mindre og mer lysskye banker, vil jeg påpeke at den eneste forskjellen mellom de bankene jeg allerede har omtalt og våre største og mest velrenommerte bankhus, er det faktum at de mindre bankene lettere blir avslørt fordi de ikke har den samme politiske beskyttelse som de store bankene har.

Den eneste reelle forskjellen mellom BCCI og Bank of America, er derfor kun den at BCCI ikke var *store* nok til å være urørlige, slik Bank of America er. Robert Mazur er en tidligere undercover agent for det amerikanske tollvesnet som sitter på et meget godt oversiktsbilde etter å ha jobbet med hvitvaskningsproblematikken i flere år. Han beskriver situasjonen slik: ”BCCI got caught. Only that detail separates them from the rest of the international banking community. They’ve been out of the game for twenty years. The drug trade has produced about \$500 billion per year since then, but no one has been prosecuted for laundering those \$10 trillion.”⁵⁰⁵

Det er nemlig bare én grunn til at ingen er blitt tiltalt for å hvitvaske disse \$10 trillionene som Mazur omtaler her, og det er fordi de som styrer i bankverdenen vil ha det slik. Alain Ambrose, redaktøren i det anerkjente magasinet *Geopolitical Drug Dispatch*, anslår at rundt 80 prosent av den totale

hvitvaskningen foregår i tilknytning til vestlige banker, og at for hver dollar som tjenes på narkotikamarkedet i USA, går to-tredeler til disse bankene⁵⁰⁶.

Dette er penger våre banker er så og si avhengige av å få fatt i, for de kan i dagens verden vanskelig overleve uten. Våre største banker er intet unntak, og James Casbolt forteller her om hvordan det foregår i England:

“In Britain, the MI6 drug money is laundered through the Bank of England, Barclays Bank and other household name companies. The drug money is passed from account to account until its origins are lost in a huge web of transactions. The drug money comes out ‘cleaner’ but not totally clean. Diamonds are then bought with this money from the corrupt diamond business families like the Oppenheimers. These diamonds are then sold and the drug money is clean.”⁵⁰⁷

Det samme er situasjonen i USA, hvor Citibank (om Citibank)⁵⁰⁸, Chase, og Bank of America ikke mindre skyldige⁵⁰⁹.

De største hvitvaskerne er allikevel de største bankene, hvilket vil si sentralbankene. Dette faktum er ett som som etterforskeren Robert Mazur også ble klar over da Akbar Bilgrami, BCCIs Miami-representant med ansvar for Latin Amerika, fortalte han følgende:

“The Federal Reserve Bank [is the biggest money launderer in the U.S.]. They are such hypocrites! They know that the Bank of the Republic in Bogotá has a teller window known as ‘the sinister window.’ Under Colombian rule, any citizen who has huge piles of cash can come to that window and anonymously exchange their U.S. dollars for Colombian pesos —no questions asked. This causes the central bank to accumulate palletloads of U.S. dollars that are shipped to the Federal Reserve and credited to the account of the Bank of the Republic — again no questions asked.

The people at the Federal Reserve aren’t idiots. They see this river of hundreds of millions in U.S. dollars being shipped to them from Colombia. They know what generates that cash. That’s drug money that has been smuggled from the U.S. and Europe to Colombia. The Federal Reserve takes that because it’s good economics for this country’s banking system. The Americans so-called War on Drugs is a sham.”⁵¹⁰

Mazur fant senere ut at det stemte, og Al Martin nevner i boken sin dette, som passer godt med hva Bilgrami fortalte Mazur:

“Another way the government ‘acquiesced’ to these narcotics operations was by effectively allowing them to launder vast sums of money through Iran-Contra sympathetic banks in south Florida. They allowed enormous sums of money to leave these banks for accounts in Central America, the Caribbean, South America, and so on. Banks like Eagle National Bank, which was 80% owned by the Banco de Colombia, the central Bank of Colombia, were allowed to maintain a confidential cable arrangement with their main bank in Colombia. They were completely unfettered. There were no forms to be filled out. Nothing. (...) I was a substantial client of Eagle National Bank at that time, as was Jeb Bush and all of his minions.”⁵¹¹

Det hele er (som dere ser) helt åpenbart når man vet hva man skal se etter, og derfor er det i dag heller ingen som ser etter det; Politiet bruker mer enn gjerne ressursene sine på å etterforske de lavere trinn på samfunnets rangstige, men ser konsekvent bort fra denne organiserte hvitvaskningen.

Mazurs infiltrasjon av de øverste sjikt i Medellín-kartellet og BCCI var sånn sett en engangsforeteelse som ikke vil gjenta seg med det første, om tilhengerne av det bestående får det som de vil. Mazur sier om det: “No one in our government or any other country’s government wants to test the integrity of the financial community anymore. I continue to interact with and train thousands of law-enforcement officers throughout the U.S. Their hands are tied. Bureaucrats have established regulations obstructing anyone from doing what we did.”⁵¹²

Dagens tilstandsbilde

Vi har nå fått et ganske oppsiktsvekkende oversiktsbilde over narkotikapolitikkens bakenforliggende maktpolitiske realiteter de siste femti år. Vi har med det alle forutsetninger for å forstå hvorfor våre politikere ikke er interessert i rasjonelle motforestillinger på det ruspolitiske området, for som vi har sett har forbudets konsekvenser gjort grov (men ikke uopprettelig) skade på samfunnsstoffet. Etersom vi har valgt å kriminalisere en vare det alltid vil være etterspørsel etter, har vi tilrettelagt for en samfunnsdynamikk hvor profitten fra den sorte økonomien kontinuerlig lokker offentlige tjenestemenn ut på skråplanet, og som vi har sett lar mange seg friste. Dette igjen fører til at samfunnsstoffet hele tiden er under angrep fra den sorte økonomiens (dvs

kriminaliseringens) krefter, og som en følge av det korrumpertes daglig det moralske fiberet i samfunnet.

Dette er en kontinuerlig prosess som foregår i alle land, for som jeg har vist er det ikke mulig å skille den sorte økonomien fra den hvite. James Mills, anslår i boken *The Underground Empire: Where Crime and Governments Embrace*, at narkotikamarkedet overstyres og beskyttes av høyt plasserte offentlige tjenestemenn i minst 33 land⁵¹³. Jeg vil for min del si at det er en del flere, for Mills teller her først og fremst de mest åpenbare tilfellene (det vil si fattige land på den sørlige halvkule), men som vi har sett har narkotikaøkonomien i stor grad korrumpert landene her i vesten også. Vi er riktignok et stykke unna slike tilstander som i Mexico, Colombia, Afghanistan og så videre, men den gradvise korrumperingen av samfunnsstoffet er en global prosess som ikke kan snus uten å legalisere de illegale stoffene, og den vil bare fortsette å øke i omfang så lenge narkotikalovgivningen består.

Det er derfor bare et spørsmål om tid før det blir merkbart verre — også for de landene som i dag er relativt lite korrumpert av narkotikaøkonomien.

I tillegg til det har vi å gjøre med en mekanisme som dyrker frem nådeløsheten i mennesker på begge sider av loven: Ettersom det ikke finnes legale rammer å drive butikk i innenfor narkotikamarkedet, finnes det heller ingen reguleringer tilstede som det finnes i andre bransjer. Det finnes derfor tusen måter å stuke det til for seg selv på i denne bransjen; det er ingen kvalitetssikring, ikke noe sikkerhetsnett på noe vis, og er man uheldig og ender opp med å skylde penger befinner man seg fort i en både slitsom og farlig situasjon.

Et slikt ikke-regulert marked, hvor ingen har lovens beskyttelse, tiltrekker seg naturlig menneskehetens mest tvilsomme elementer, og konkurransen på markedet blir i seg selv en drivkraft som bringer frem nådeløsheten i menneskene⁵¹⁴. Dette har selvfølgelig ingenting med de illegale stoffenes egenskaper å gjøre, men er en naturlig konsekvens av forbudet — akkurat som Al Capone og den sterkt økende gangstervirksomheten på 1930-tallet i USA var en konsekvens av *alkoholforbudet*, og ikke alkoholen.

Vi har i det foregående vært igjennom et omfattende materiale, og leseren har nå fått et godt overblikk over narkotikalovgivningens maktpolitiske betydning

de siste 50 år; Vi har sett hvilken misére narkotikaforbudet påfører samfunnet, og dens korrupperende effekt er vedvarende.

Vi skal nå ta en videre titt på narkotikaforbudets funksjon og konsekvens for Mexico og Colombia, for å se hvor ille det en dag vil bli også her om vi ikke snur i tide. For det finnes ingen annen vei ut av det uføret narkotikaforbudet har ført verden ut i enn å avkriminalisere de illegale stoffene, og å få dem inn i en legal sfære.

Mexicos krig mot narkotika

Mexico er i dag et land som er gjennomkorrumpert av narkotikaøkonomien^x. En viktig grunn til det er landets beliggenhet som bindeledd mellom Latin Amerika og USA, som har gjort landet til et viktig transitt-land for narkotikakartellene. Dette har gitt de meksikanske kartellene en stadig sterkere innflytelse etter at Medellin- og Cali-kartellene mistet sine overordnede posisjoner på 1990-tallet; de kontrollerer ikke bare rundt 70 prosent av narkotikaen som ankommer USA, men er til stede i de aller fleste amerikanske byer og overstyrer markedet der.

Man regner med at de meksikanske kartellene tjener minst \$23 milliarder årlig på narkotikasalg til USA, og de enorme summene som er involvert er ikke bare kilde til en stadig akselerende spiral av vold og blodsutgytelser, men de gjør det også mulig å kjøpe de fleste offentlige tjenestemenn.

Det meksikanske politiet har derfor lenge hatt rykte på seg for å være en gjennomkorrupt størrelse, og i 1996 tok hæren over mye av ansvaret for narkotikabekjempelsen etter at president Ernesto Zedillo mente at politiet var for korrupt til å kjempe krigen alene. Dette har igjen kun økt problemet med korrupsjon i hæren, for ingen etat i Mexico er uberørt av narkotikaøkonomiens korrupperende kraft. Eksempelene er så mange at det er umulig å gi et utfyllende bilde av dem her. Men at korrupsjonen når til toppen ser vi på det faktum at Jesus Gutierrez Rebollo, lederen for all narkotikabekjempelse i

^xIgjen: når jeg sier gjennomkorrumpert, mener jeg selvfølgelig ikke at hver eneste borger overlatt tar del i den destruktive syklusen. Det holder at man har med et apparat å gjøre som ikke evner å prioritere menneskehetens interesser, eller er i stand til å legge til rette for en konstruktiv utvikling.

Mexico, ble arrestert for å samarbeide med narkotikakartellene i 1997; Og at korrupsjonen er omfattende, ser vi på de mange innsatsstyrkene som impliseres i skandalene. I 2008 for eksempel ble 35 agenter i SIEDO, en elitegruppe som var opprettet for å lede krigen mot narkotika, sparket eller arrestert, etter at høytstående tjenestemenn i gruppen i en fireårs periode hadde lekket sensitiv informasjon til *Beltran Leyva*-kartellet — den samme kriminelle grupperingen de liksom skulle etterforske.

SIEDO var frem til dette kjent for å være en av de mer pålitelige innsatsstyrkene i krigen mot narkotika og nØt, i motsetning til det gjennomkorrupte politiet i landet, et godt rykte blant de amerikanske rådgiverne som overser Mexicos krig mot narkotika.

Korrupsjonen i landet er som vi ser så omfattende at det bare kunne gjøre det verre å engasjere hæren i krigen mot narkotikaen. Som i andre land i regionen, er det nemlig militære avdelinger som i årevis har overstyrt narkotikamarkedet. Roberto Alcaino, en narkotikasmugler tilknyttet Medellin-kartellet, sa for eksempel dette om Mexicos korrupte tjenestemenn i 1987:

”It has the okay of the federal government there. If there’s no police or army involved in the contract, you cannot come through. And they tell you point blank, it costs you so much to come in and so much to get out. (...) When the plane comes in, there’s one general in Mexico who has to say okay – so you pay the money so the plane can take off. And that’s the way it goes, in an airfield owned by the army. If you deal with somebody else, who’s not with the government, they kill the people. They confiscate the plane; they kill the people as if they’d resisted arrest. And then they sell the merchandise (...) There’s not an honest Mexican. They don’t make them. They’re born rotten.”⁵¹⁵

Den omfattende korrupsjonen synes det ved første blick kanskje vanskelig å unnskyld, men vi må huske på at den enkelte tjenestemann er i en vanskelig situasjon. Han kan enten være tro mot tjenesteinstruksen sin, takke nei til bestiktelser — og se frem til å havne på en av kartellenes mange dødslist; eller han kan takke ja, gå i tjeneste til kartellene, og leve en stund til. De korrupte tjenestemennene i SIEDO tjente opp til 450 000 dollar hver for tjenestene de tilbød kartellet, og når valget står mellom slike summer og en snarlig død, bør det ikke overraske noen av oss at en viss prosent av våre offentlige tjenestemenn lar seg bestikke.

Jeg kan jo også nevne at den tidligere innsatsgruppen (den som SIEDO tok over for) ble nedlagt i 2003, etter at den ble vurdert som så korrump at det eneste forsvarlige var å legge den ned. Den omfattende korrupsjonen er sånn sett et problem som aldri vil forsvinne av seg selv, og den eneste måten vi kan løse problematikken på er ved å legalisere de illegale stoffene.

Dette vil våre ledere, av grunner som innen nå må være åpenbare, helst slippe. For krigen mot narkotika er en krig mot befolkningen, i den forstand at man under et strafferettslig regime utelukkende prioriterer dominanskreftenes interesser over menneskehetens interesser; Og fordi verden så langt har blitt styrt av krigsprofitører, tviholder våre ledere på narkotikagivningen fordi den i denne sammenheng er det perfekte redskap for den sosiale kontroll. Det er *derfor* våre politikere aldri har vært interessert i en kostnadseffektiv vurdering av narkotikapolitikken. Og det er *derfor* de så langt, bokstavlig talt, har gått over lik for å unngå at fornuftsbaserte motforestillinger får innpass i debatten.

For våre ledere anerkjenner bare fryktens logikk, og derfor er den eneste løsningen de har — etter allerede å ha malt seg inn i et hjørne — og fortsette å male: At de insisterer på en strategi som bare er egnet til å gjøre vondt verre ser de bortfra, og derfor var det første Felipe Calderón gjorde etter å ha overtatt presidentvervet i desember 2006, å sette hæren inn mot kartellene. Dette var den eneste måten statsmakten visste å forsvare seg mot kartellenes stadig økende innflytelse, men fire år senere er det ingenting som tyder på at ting er i ferd med å bedre seg i Mexico. Tvert i mot, har en allerede kritisk situasjon forværret seg drastisk, og landet er nå kastet ut i en tilstand av borgerkrig uten klare fronter. Rundt 18 000 mennesker er så langt (per mars 2010) døde i denne krigen, som kun har avlet stadig mer hensynsløshet og forvilelse siden den startet i 2006.

Plan Merida og Plan Colombia

Men meksikanerne kjemper ikke denne ulykkelige krigen alene. Calderon er en av Latin Amerikas mest USA vennlige presidenter, og hans eskalering av krigen skjedde i samråd med hans amerikanske venner. De er naturligvis bekymret for den stadig forværrede tilstanden i nabolandet, og har godkjent \$1,6 milliarder i økonomisk støtte til Sentral Amerikas krig mot narkotika, fordelt over en tre års

periode (Merida initiativet). Denne støtten har fått klengenavnet Plan Mexico, fordi den i det store og hele er svært lik Plan Colombia, et tilsvarende prosjekt som amerikanerne lenge har hatt på gang der (om Plan Colombia)⁵¹⁶.

Som Plan Colombia, er det meste av "hjelpen" militært orientert støtte som er designet for å tilgode se amerikanske selskaper. I teorien skal en mindre del av summen gå til juridiske reformer og institusjonsbygging, men i praksis går rundt 80 prosent direkte til amerikanske krigspofitører i form av kontrakter på utstyr til den meksikanske hærens krig mot narkotika.

Om Plan Colombia er en god pekepinn på hvor Mexico nå er på vei så har de lite å se frem til, for ti år etter at denne operasjonen begynte (og etter at rundt \$6 milliarder er brukt på den) kan man vanskelig vise til andre resultater enn enorme miljøødeleggelser (om problembildet tilknyttet utryddelse av avlinger)⁵¹⁷; mellom 3 og 4 millioner mennesker på flukt, og en styrkning av dominansinteressenes posisjon og maktbase i Colombia.

Dette var selvfølgelig ikke Plan Colombias *uttalte* målsetning. Den amerikanske regjeringens offisielle målsetning var å halvere Colombias koka- og kokainproduksjon mellom 2000 og 2006. Men den amerikanske kongressens eget tilsynsutvalg (General Accounting Office) konkluderte i 2008 med at kokainproduksjonen i stedet var økt med 15 prosent, og at kokainproduksjonen var økt med 4 prosent — og dermed at Plan Colombia ikke hadde lyktes i sine uttalte forsetter⁵¹⁸. Dette burde heller ikke overraske noen som har følt med. For de har prøvd før med like mislykket resultat⁵¹⁹, og RAND-studier (om dem)⁵²⁰ fra deres egne eksperter har siden 1985 vært tilgjengelige til å fortelle dem hvorfor de feiler gang på gang. Det har med strategien å gjøre, men dette vil våre ledere så klart ikke høre, ettersom det egentlige målet med kampanjen (å styrke den sosiale kontroll, mens man samtidig tilrettelegger for krigsprofitørenes interesser) underveis innfris konsekvent.

For det er ikke mulig å forstå våre politikeres forkjærlighet for vår håpløse narkotikapolitikk, uten at man forstår hvor viktig den sosiale kontroll er for våre ledere og ser narkotikalovgivningens nyttefunksjon for dem i så måte. Det er *derfor* USA gang på gang engasjerer seg i narkotikabekjempelse i fattige land verden over, og det er *derfor* de tvholder på straffeapparatets fortreffelighet i forfølgelsen av det narkotikafrie samfunnsidealet — selv om

deres egne eksperter har konkludert med at de, i begge tilfeller, benytter seg av den *minst* kostnadseffektive tilnærmelsen det er mulig å satse på.

Grunnen til at de utallige milliardene man hiver inn i krigen mot narkotika bare bidrar til å forværre problembildet, har selvfølgelig med den gapende avstanden mellom teori og praksis å gjøre, som en hver systemtro aktør må tvinge seg selv til å se bort fra. For i følge teorien skulle milliardene som foræres militære grupperinger i Latin Amerika, brukes til å bekjempe de kyniske narkotikabaronene som sprer død og fordervelse med butikken sin. Men i praksis ser vi at man med dette regnestykket legger til grunn en rekke antagelser det ikke er hold i: De ser bort fra at narkotikaøkonomien allerede har infisert samfunnstoffet tilstrekkelig til at det ikke lenger er noen klare fronter som kan utkjempe krigen; og de ser vekk fra det faktum at hele vår narkotikapolitikk er basert på en bakfrem forståelse av virkeligheten.

De ser sånn sett vekk fra at alt som har med maktpolitiske realiteter å gjøre. For som vi har sett i denne delen av boka er det militære grupperinger og elitekrefter i hvert land som til syvende og sist overstyrer narkotikahandelen.

Slik maktpolitikk fungerer i dag, kan derfor økt støtte til de militære grupperingene utelukkende bidra til å styrke deres posisjon i forhold til konkurrerende fraksjoner i den politiske prosessen. De konkurrerende fraksjonene vil i dette tilfellet være fredsbevegelser, menneskerettighetsaktivister, fagforeningsledere og så videre — kort sagt: enhver gruppering som har en sosial agenda og jobber for menneskeverdet. Disse er alltid en sterk stats utpekte fiender, og jo sterkere statsmakten er, desto mer vil den se seg truet av disse kreftenes innflytelse.

Dette er igjen reglen og ikke unntaket, så eksempler burde stengt tatt ikke være nødvendige. Men for å klargjøre ytterligere hva jeg mener, skal vi nå ta en nærmere titt på Colombia — og hvordan amerikanernes tilstedeværelse har preget landet der.

Colombias krig mot narkotika

”Drug trafficking and right-wing terrorist activity have been linked in Colombia for at least thirty years. The evidence suggests that the Colombian state security apparatus, in conjunction with the CIA, has had continuing contact with this right-wing nexus and may even have played an organizing role.”

Peter Dale Scott.⁵²¹

Colombia er et land med mange fattige og få rike. Rundt 5 prosent av befolkningen eier 90 prosent av all eiendom i landet, og av alle landene i Latin Amerika er det bare Brasil som har større klasseforskjeller borgerne i mellom. De store sosiale uliketene har hele tiden vært den underliggende faktoren i Colombias borgerkrig, som nå har pågått i over 50 år. Den fikk sin begynnelse med ”La Violencia,” som opprinnelig var en konflikt mellom de ledende elitefraksjonene i landet. Denne konflikten pågikk fra slutten av 1940-tallet og en ti års tid fremover, og endte med at de to elitefraksjonene, de konservative og de liberale, ble enige om å styre Colombia sammen.

De underliggende sosiale og politiske problemene som plaget landet ble imidlertid ikke tatt tak i, og geriljagruppinger som FARC og ELN oppsto i kjølvannet av den avsluttede konflikten. Disse grupperingene har rikelig med støtte i fattige og rurale områder, og regjeringen i Colombia kontrollerer rundt halve landet. Regjeringen på sin side definerer disse geriljagruppene som terrorister, og ser bort fra at de som bevegelser har sine utspring i en urettferdig maktfordeling og en politisk prosess som ikke representerer flertallets interesser.

Disse venstreorienterte organisasjonene har siden 1960-tallet, med FARC i spissen, kjempet mot regjeringmakten. På 1980-tallet eskalerte så konflikten, takket være den økende kokainproduksjonen i landet. Det er nemlig i Colombia, som andre steder, eliten som kontrollerer narkotikaindustrien (som alle andre økonomiske sektorer av viktighet) og de styrende klasser hadde derfor felles interesser i opprettelsen av de paramilitære styrkene som på denne tiden vokste frem.

Kampen om sosial rettferdighet og sorte penger

De paramilitære organisasjonene vokste derfor frem som en motkraft til opprørsbevegelsene som kjempet for sosial rettferdighet. Det var ledende elitefamilier, militære ledere, og narkotikabaroner som sammen la til rette for fremveksten deres (mer om dette i sluttnote 433), og disse organisasjonene overtok i sin tur kontrollen over det meste av narkotikaindustrien i landet etter at Medellin- og Cali-kartellene gikk dukken på 1990-tallet.

Den største av disse paramilitære grupperingene er AUC, som er en organisasjon tvers igjennom avhengig av narkotikaøkonomien. Det er i dag også FARC. Og forskjellen mellom de to er at FARC, for sin del, har et fundament som ligger dypere enn det kokainindustrien rekker: Organisasjonen henter sin kraft fra de urettferdige sosiale forholdene i landet, og vil derfor ikke dø ut selv om vi fjerner narkotikalovgivningen. AUC og andre paramilitære organisasjoner har derimot hele tiden hentet sin livskraft fra narkotikaindustrien, og eksisterer utelukkende for kontroll over denne — og på grunn av deres nytte som leiesoldater for selskapenes interesser.

Det er derfor *narkotikaforbudet* som har vært drivkraften bak den økende volden i Colombia, noe man også ser på det faktum at det var på 1980-tallet konflikten mellom opprørsbevegelsene og regjeringen tok av mot nye høyder. Slik det er i dag er narkotikaindustrien et viktig levebrød for både opprørsstyrker og paramilitære, og den utgjør en korrupperende kraft på begge sider av konflikten som bare vil vedvare så lenge forbudet består.

Dette er selvfølgelig yppelig for statsmakten. For de kan i det minste med *noe* troverdighet hevde at de kjemper en krig mot narkotikabaroner— og ikke bønder. Men ser vi nærmere på hvordan staten kjemper denne krigen ser vi fort at de lyver og at det faktisk, i det store og hele, er en krig mot sin egen befolkning de bedriver. For mens krigen mot narkotika (og krigen mot terror) brukes som unnskyldning, er det så godt som utelukkende FARCs og andre venstregrupperingers områder som er under angrep; det er i deres områder kokabusker og all annen mat sprayes i stykker; og det er i deres områder hæren foretar sine pågripelser og avstraffelser (om dette)⁵²². De paramilitære grupperingene, på sin side, får stort sett operere i fred, selv om det er de som står for den overveldende prosenten av drap, tortur, og overgrep i landet, — og selv om det er de som kontrollerer det meste av narkotikahandelen⁵²³.

Vi ser tydeligere hvordan de paramilitære grupperingene fungerer som statsmaktens forlengede arm, når vi ser på dynamikken i Colombias volds- og overgrepstatistikker: Ser vi på dem, vil vi se at de paramilitære styrkene gjennom de siste 20 årene har overtatt mye av hærens tidligere rolle som plyndrere av bønder og fattige, og at det nå er de som tar seg av det meste av drapene og volden som hæren tidligere gjennomførte selv (om dette)⁵²⁴.

De paramilitære styrkene kjemper altså mot FARC og andre grupperinger for å holde befolkningen nede, og kunne legge en større prosent av narkotikahandelen under seg — og dette har, i det store og hele, vært den varige konstanten til stede siden CIA la til rette for opprettelsen av narkotikakartellene i 1981-82. For den videre interesserte skriver jeg mer om det i sluttnote 433, og sett i dette lyset, kan man like gjerne se krigen mot narkotika og Plan Colombia som kampanjer for sentralisering av narkotikamarkedet, for det er dette som er konsekvensen av dynamikken som fremdyrkes. Scott og Marshall forteller mer om sammenblandingen av interesser:

”Such de facto collaboration between drug traffickers and government security forces, common in countries such as Mexico, Peru, Brazil, Chile, and Argentina, had been characteristic of Colombia through the 1970s, when high-level corruption pervaded the security police. The drug cartel’s death squads and the military were consolidated in 1981, when Colombian drug traffickers, in collaboration with the Colombian army, convened a ‘general assembly’ to create their own counterterrorist network, Muerte a Sequestradores (Death to Kidnappers), or MAS.”⁵²⁵

MAS var en samlet front bestående av de tyngste aktørene i narkotikamarkedet, som slo seg sammen mot oppkomlinger og felles utfordringer. De sentraliserte med dette narkotikamarkedet slik at større kvanta narkotika kunne sendes av gårde med mindre risiko per aksjonær, og både Medellin- og Cali-kartellet samarbeidet her (Santiago Ocampo, som på denne tiden ledet Cali-kartellet, ledet også MAS).

Offisielt var dette en allianse som var opprettet for å slå tilbake mot kriminelle grupperinger som kidnappet for løsepenger, men i realiteten fungerte organisasjonen som et terrorinstrument mot sivilbefolkningen: De forfulgte og drepte fagforeningsledere, bønder og menneskerettsaktivister (alt i

alt folk som samarbeidet med venstrebevegelsen) og denne alliansen mellom narkotikabaronene og militæret fortsetter den dag i dag. Scott og Marshall:

”Collaboration between Colombian security forces and the drug traffickers’ death squads has significantly escalated since 1985, according to Amnesty International. In an October 1989 press release, Amnesty charged that in Colombia ‘sectors of the armed forces – often operating in alliance with alleged drug traffickers – and paramilitary groups acting on their orders had killed unarmed civilians on an unprecedented scale in the past months. (...) The victims have included trade union leaders, human rights workers, teachers, priests, peasants, and more recently, members of the judiciary trying to investigate human rights abuses.’”⁵²⁶

Mer om selskapsmentalitetens natur og den generelle maktpolitiske overbygning

“A war on terror is as inappropriate a cure as a U.S. war on drugs, which as we have seen in Colombia makes the drug problem worse, not better. The war on terror and the war on drugs have this in common: both are ideological attempts to justify the needless killings of thousands — including both American troops and foreign civilians — in (...) needless war[s].”

Professor Peter Dale Scott.⁵²⁷

Vi har i denne delen av boken sett at hvor viktige fiendebildene er for eliten. Krigen mot narkotika, sammen med krigen mot terror, fungerer sånn sett som en forlengelse av ”krigen mot kommunismen” som gikk ut på dato på 1990-tallet, for samtlige av disse kampanjene har blitt hyllet frem på grunn av deres nyttefunksjon som fiendebilder, og deres rolle som redskap i tilsikringen av den sosiale kontroll.

Det er da også i forlengelsen av dette vi må se amerikanernes iver etter å bekjempe narkotikaondet ved roten, hvilket vil si i produksjonsland verden over, selv om det beviselig er den minst kostnadseffektive måten å gjøre det på; selv om de gang på gang mislykkes i sine uttalte forsetter; og selv om de bare lykkes i å forverre problembildet.

For Plan Colombia er en del av et større mønster som går flere hundre år tilbake i tid, og amerikanernes iver etter slike tiltak har med deres

imperialistiske ambisjoner å gjøre, mer enn noe annet. En videre utbrodering av dette ville føre oss tilbake i tid til spanjolenes utbytting av regionen, og rollen som amerikanerne tok over etter dem. Men for denne bokens del, vil jeg vise til mer nærliggende historiske paralleller som Plan LAZO, som ble iverksatt i 1962; Dette var før krigen mot narkotika, og det var "kommunismen" denne militære nødhjelpsplanen uttalt rettet seg mot. I form og funksjon var den derimot svært lik Plan Colombia, i og med at begge var rettet mot opprørsbevegelsene; og ettersom begge, fra amerikanernes side, må sees som forsøk på å styrke de autoritære kreftene i landet (statsmakten/selskapsinteressene), i deres kamp mot sin egen befolkning.

Dette har vært helt avgjørende for at den overnasjonale eliten som overstyrer selskapsstrukturen skal kunne fortsette utplyndringen sin av ressurser i regionen. Men en politikk som er designet for å opprettholde en urettferdig samfunnsstruktur, er *selv en del av problemet* og kan aldri forvente å bidra til konstruktive løsninger på underliggende problemer, noe Professor Scott bekrefter her:

"American policies in Colombia, despite their stated objectives, have clearly contributed to the breakdown of social order in that country. Colombia is indeed the largest and clearest example of a pattern seen elsewhere in the world and particularly in Central and South America. By giving unbalanced aid and assistance to the military, the United States has strengthened the role and autonomy of the armed forces in Colombian society, to the point that they can operate oppressively while ignoring the restraints imposed on them by successive presidents and legislatures.

There is no doubt that some U.S. planners desired and encouraged this outcome. (...) [I]n 1959 RAND sponsored a conference on 'The Role of the Military in Underdeveloped Countries' attended by military officers from nation such as Brazil, Burma, and Indonesia. At this conference, CIA-linked U.S. academics challenged the Western 'bias' against 'militaristic societies' and urged officer corps to play a more active political role. (...) Within six years, military officers of Burma, Brazil, and Indonesia (some of whom had attended the RAND conference) staged successful military coups in their home countries."⁵²⁸

Som vi ser her er vestens støtte til den tredje verdens militærregimer ingen "glipp," og det er heller ikke dynamikken som er til stede og driver den frem. Den er, tvert i mot, en del av en syklus av overgrep og utbytting som er kjempet frem ved overlegg av klodens mest innflytelsesrike aktører, fordi den er en

forutsetning for den urimelige fordelingen av goder og byrder som de selv er tilhengere av; Var det ikke for denne syklusen ville de folkelige bevegelsene sakte men sikkert styrke sitt påtrykk på den lokale politiske prosessen, og dette ville på sikt svekke de mektigste aktørenes innflytelse.

Dette ønsker den privilegerte klasse for enhver pris å unngå, men for å holde på makten i et land hvor et absolutt flertall av folket er fattige og undertrykte, trenger man jo en sterk grad av sosial kontroll, og til dette trenger man igjen våpen og et velutviklet etterretningsapparat.

Ut fra dette ligger det i kortene at det er den sedvanlige kampen mellom fattig og rik dette handler om. Og det forklarer også hvorfor dynamikken som er til stede fortsetter selv om den i seg selv bare er egnet til å forværre det underliggende problemet. Plan Colombia er derfor, akkurat som Plan LAZO og Plan Mexico, kun uttrykk for de tradisjonelt privilegertes kamp for å beholde hva de ser som sin naturlige plass — sin plass i solen. For de tror at å innrømme de lavere klasser en større grad av sosial, politisk, og økonomisk rettferdighet vil kaste landet ut i kaos — og dem selv ned fra sine opphøyde posisjoner.

Det er *derfor* eliten i disse landene er villige til å bekjempe de nedprivilegertes krav om sosial rettferdighet med vold. Og det er også derfor narkotikabaroner, generaler, og politikere i disse landene samarbeider om å beskytte sine interesser: For ettersom makten i disse landene er på få hender, og den politiske prosessen overstyres av et fåtall velstående familier, er det tette bånd mellom de mektigste aktørene. Dette er sant på det nasjonale plan, men også på det internasjonale plan, idét de lokale elitefamiliene igjen er en del av et større internasjonalt nettverk av mektige familier, — og det er disse familiene som i størst grad øver sin innflytelse over etterretningstjenestene.

Det er derfor amerikanerne har et utall invasjoner og statskupp bak seg i Latin Amerika og andre steder i verden; og det er derfor de i praksis konsekvent har innsatt eller støttet de autoritære kreftene i lokalsamfunnet — og ikke de demokratisk orienterte. Jeg sier ”i praksis” fordi få offentlige tjenestemenn vil innrømme overfor seg selv (eller andre) at de gjør tjeneste i et korrupt maskineri, og følgelig er det en institusjonalisert avstand mellom teori og praksis som samfunnet offisielt ikke anerkjenner — og den offentlige debatt ikke tar tak i.

Tilhengerne av det bestående må derfor fokusere all sin oppmerksomhet på teorien — hva de blir fortalt av sine autoriteter er sannheten om samfunnet

og statsmakten — mens de samtidig må se bort fra alle variabler som ikke passer inn i deres selektive regnestykke: Det er derfor media aldri snakker om krigsprofitører; det er derfor man aldri omtaler den maktpolitiske dimensjonen av narkotikalovgivningen; det er derfor folk flest er villige til å godta sine autotiteters versjon av hva som skjedde den 11. september 2001; og det er derfor folk som prøver å gjøre oss oppmerksomme på den uoverkommelige avstanden mellom teori og praksis, latterliggjøres som konspirasjonsteoretikere.

Tilhengerne av det bestående smykker seg på dette viset med sin ignoranse. Men det er i alle tilfeller en form for kollektiv shizofreni til stede som tillater åpenbare løgner å bestå, mens man på død og liv ser bort fra alt som ikke passer inn i et skjørt verdensbilde. Som følge av det, aksepterer folk i det store og hele fortsatt Irakkkrigen og krigen mot terror som legitime kampanjer — som ting som kom i stand takket være våre ledes gode intensjoner. Og fordi vi tror at vestens ledere motiveres av idealene de hyller på TV skjermen og sine uttalte forsetter, legger vi skylden på det meste som går galt på feil sted.

Resultatet av alt dette er at selv om enkelte kriminologer, sosiologer, dommere, politikere og politimenn av og til ser narkotikalovgivningens menneskefiendtlige samfunnsmessige funksjon og konsekvens klart, og forstår at verden ville vært et langt bedre sted uten lovgivningen, er det få av dem som ser *forbi* den hjelpsløse strategien. Og fordi de ikke stiller spørsmål til sine ledes intensjoner, tror mange også at tiltak som Plan Colombia har *feilet*, fordi vestens ledere ved dem ikke lykkes i sine *uttalte* ambisjoner. Den ”mislykkede” kampanjen vil man så kanskje prøve å forklare med den omfattende korrupsjonen i Colombia, eller mer kompliserte variabler — men i det store og hele fungerer systemet akkurat som det er ment å gjøre.

Alt er derfor som det skal være når amerikanske borgeres skattepenger går til militær støtte til de styrende i Colombia og Mexico, og disse igjen bruker pengene og våpnene på å forfølge sine egne borgere og folkelige bevegelser. Det er en naturlig konsekvens av *hvem* som har makten og deres kontrollorienterte tankesett. For så lenge hele vår samfunnsorden overstyres av krigsprofitører og de store selskapenes innflytelse veier tyngre enn menneskehetens interesser i den politiske prosessen, har overgripere og desom-styrer felles interesser — fordi de vet at i den grad de folkelige kreftene og

borgernes interesser prioriteres, vil det gå på bekostning av de store selskapenes vekstmuligheter og profittmarginer.

Vår samfunnsstruktur — hele vårt økonomiske system — er sånn sett basert på utbytting, og ettersom overgripere og selskapsinteresser verden over har felles interesser, blir krigen mot terror og krigen mot narkotika kampanjer som dyrkes av våre ledere: For bare slik kan utbyttingen eskalere; bare slik kan dominansindustrien øke i omfang; og bare slik kan deres aksjekurser stige ytterligere.

Det er derfor ingen "glipp," når politikerne ikke følger sine egne ekspertkommisjoners råd om en helsepolitisk tilnærming i kampen mot narkotika; det er heller ingen "glipp" at USA støtter over 50 diktaturer i dag; og det er ingen "glipp" at amerikanerne ikke klarte å stanse terrorangrepene den 11. september 2001 selv om de hadde alle muligheter til det. Ikke mer enn det var en "glipp" at de gikk til krig mot Irak på politisk manipulert etterretning og falske beviser — og ikke mer enn at det er en "glipp" at media ikke tar tak i det reelle faktabildet tilknyttet alt jeg nevner overfor, og videreformidler det til borgerne^x.

Dette har ingenting med inkompetanse fra våre ledes side å gjøre, for hele systemets bestand er avhengig av den gjennomsnittelige borgers ignoranse for å fortsette, og derfor er det av alle former for kontroll som eliten benytter seg av den *sosiale* kontroll som har øverste prioritet, for kun i den grad denne fungerer tilfredsstillende vil den politiske- og økonomiske kontroll fungere.

Våre ledere (de som i dag viser sin lojalitet til selskapene og ikke menneskene) har derfor alltid en skjult agenda, om de ikke bare er nyttige idioter for lobbyistene og de som løfter deres karrierer frem. Et gjennomkorrupt system kan bare bestå så lenge det er overstyrt av gjennomkorrupte aktører, og derfor ser vi igjen og igjen hvordan den groveste

^x Vi har allerede sett at Afghanistankrigen var motivert av andre hensyn enn de uttalte, og det samme er tilfellet med Irakkriegen: Våre ledere (de ansvarlige pådriverne) visste at Saddams masseødelgelsesvåpen var ødelagt ti år tidligere. Og om de hadde ambisjoner om å straffe de som solgte de kjemiske våpnene til Irak, trengte de ikke lete lenger enn til Margareth Thatchers sønn, Mark Tatcher, som gjennom Cardoen Industries i Chile solgte Saddam hva han ville ha. Heller ikke Obamas forsvarsminister Robert Gates kan late som om han ikke visste noe om det, for han også var en aktiv tilrettelegger i kulissene. For mer om det, se Ari Ben Menashe, *Profits of War*.

inkompetanse belønnes med forfremmelser. Dette skjer hver gang amerikanske tjenestemenn er villige til å svikte tjenesteinstruksen sin for å gi CIA et påskudd for å gå til krig, og vi så det spesielt godt på terrorangrepene den 11. september, da alle som feilet i jobbinstruksen sin ble forfremmet, og de som forsøkte å advare om sakens pinlige realitet ble tidd i hjel, sparket, eller drept. Dette fungerer nemlig etter prinsippet: ”om det ikke er ødelagt, så ikke fiks det,” — og fordi det funker tilfredsstillende slik makten i samfunnet er fordelt, fortsetter inkompetansen og overgrepene som før⁵²⁹.

En oppsummering

Vi har nå fått et rimelig godt oversiktsbilde over narkotikapolitikkens bakenforliggende maktpolitiske realiteter. Vi har også sett hva som foregikk bak fasaden til Reagan-administrasjonenes krig mot narkotika, og vi har nå alle forutsetninger for å forstå våre lederes manglende evne til å ta et oppgjør med en så mislykket politikk som narkotikalovgivningen representerer.

For gjennom hele 1980-tallet fremsto den amerikanske regjeringen utad som innbitte narkotikabekjempere: Mellom 1981 og 1987 økte det føderale budsjettet avsatt til krigen mot narkotika fra \$1.2 milliarder til nesten \$4 milliarder. I tillegg til det ble krigen mot narkotika militærisert⁵³⁰, og *The Comprehensive Crime Control Act* i 1984 og *the Anti-Drug Abuse Act* i 1986, gav håndheverne utvidede fullmakter. De gav også brukerne av de forbudte stoffene langt strengere straffer, og denne lov-og-ordens tilnærmelsen førte videre til at antall pågrepne i perioden steg med 58 prosent, mens beslagene økte med 362 prosent⁵³¹.

Både Bush og Reagan fremsto sånn sett på overflaten som iherdige generaler i USAs krig mot narkotika: I 1982 ble George Bushs South Florida Task Force opprettet, og Reagan skrøt til det amerikanske folk at dette skulle bli den amerikanske regjeringens spydspiss i narkotikabekjempelsen. For mens det tidligere var 9 forskjellige departementer og 33 forskjellige organisasjoner som styrte med narkotikabekjempelsen i USA, så var de alle nå underordnet visepresidenten, og dette skulle (i følge Reagan) gi krigen mot narkotika en ny giv som var helt nødvendig⁵³².

Vi har imidlertid alle sett hva Bush egentlig drev med på denne tiden, og den eneste nytteeffekten denne samkjøringen og sentraliseringen hadde, var at det gjorde det enklere enn noen gang før for CIA, og den kontrollorienterte eliten bak dem, å effektivisere narkotikatransportene sine. Det er dette som er problemet med sentralisering. For når vi allerede har med et korrupt system å gjøre, vil den bare strømlinje forme systemet videre etter de mest korruperte aktørenes behov.

Bush' Drug Task Force var det beste eksemplet vi kunne få på det (Mer om dette i sluttnote 433, 436, 441). Og mens Reagan-administrasjonen med sin utenrikspolitikk sørget for at kokain i vanvittige mengder ble pøst ut på amerikans gater⁵³³, sørget visepresidenten (og den kontrollorienterte eliten bak han) for å bruke crack-epidemien som oppstod i kjølvannet av smuglingen, til å begrunne ytterligere tilslag mot borgernes rettsikkerhet.

Det amerikanske folket selv hadde dessverre glemt sine grunnlovsfedres kloke ord som fortalte dem at: "den som frivillig overgir sine friheter i bytte mot løfter om sikkerhet, ikke fortjener noen av delene, og snart vil miste begge." De godtok derfor sine ledes forsikringer om at det var for å *beskytte* borgerne at statsmakten gjorde som den gjorde.

Folket hadde imidlertid alle forutsetninger for å vite bedre. For hadde de fulgt bedre med i timen, ville de tatt tak i Mercury News journalisten Gary Webbs avsløringer — og vært klar over at det var regjeringens egen politikk, og CIA selv, som var skyld i epidemien (om Webb og dette)⁵³⁴. Og det burde, slik de underliggende realitetene ligger an, være opplagt at alle de tiltakene som ble brukt for å bøte på amerikanernes rusbruk i perioden kun var egnet til å forværre situasjonsbildet — og gjorde det.

Når man ser hvordan narkotikalovgivningen har korrumpert samfunnsstoffet, sier det derfor seg selv at en strafferettslig tilnærming aldri vil lykkes, og at en intensivering av krigsinnsatsen bare vil akselerere de uheldige konsekvensene forbundet med lovgivningen. Vi ser her også hvor viktig krigen mot narkotika har vært for opprettelsen av en fasciststat i USA. For det er narkotikalovgivningen som det Føderale hele veien har brukt for å ta seg rettigheter på enkeltstatenes bekostning: Var det ikke for denne lovgivningen, hadde ikke den føderale regjeringen hatt noe påskudd for å blande seg med lov og orden internt i delstatene. Og de hadde aldri med noen troverdighet klart å lure folket til å godta stadig nye og utvidede fullmakter til politiet, samt en

mangedobling av budsjetter til dominansindustrien; Var det ikke for narotikaforbudet hadde folket derfor sett de vanvittige statistikkene for hva de var: som tegn på at fasciststaten var i ferd med å kvele alt av livsdyktighet ved det amerikanske samfunnet, og at politistaten for hver dag bare ble mer og mer åpenbar^x.

Følgelig er også fjerningen av narkotikalovgivning (og terrorlovgivningen) av grunnleggende viktighet for tilbakerulling av fascistkreftenes maktbase. Disse to er ikke bare en konsekvens av fascistkreftenes befestede posisjon i samfunnet, men også en forutsetning for deres eksistens.

Deres videre fremmasj — eller tilbaketog — avhenger derfor av hvilken makt vi velger å gi lovgivningen. For som denne delen av boken har vist med all nødvendig klarhet, er det en institusjonalisert avstand mellom teori og praksis i det samfunnsorganisatoriske apparat i dag; mellom lov og rett, og rett og galt, og menneskerettighetene er under angrep som de aldri før har vært.

Det er fordi de i dag er alt som står mellom folket og den kontrollorienterte elitefraksjonens makteksponering, og fordi de i borgernes hender er det perfekte redskap for et endelig oppgjør med den institusjonaliserte avstanden mellom teori og praksis som vår samfunnsorden hviler på. Om borgerne skal ha håp om å stanse den fremrykkende galskapen som jeg har gitt et innblikk i gjennom denne boken, må vi derfor nå sørge for å la menneskerettighetene en gang for alle komme til sin rett, og vi må ta et oppgjør med den rådende avstanden mellom teori og praksis. I den sammenheng har vi allerede hva vi trenger av virkemidler tilgjengelig, og jeg vil utdype de aktuelle rettsmidlene videre i bokens siste del.

^xFor å maksimere politistatens slagkraft har politikerne også gjort sitt for å samkjøre de to kampanjene, til én kamp mot "narkoterrorister." ONDCP har for eksempel siden 2005 forsøkt å likestille rekreativ bruk av cannabis med støtte til terroristene, og lovforslag som Victory Act prøvde formelt å samkjøre de to kampanjene strafferettslig: Ideen de prøver å få igjennom er at én joint i seg selv er nok til å dømme deg som en terrorist, fordi du ved å røyke en joint er med på å støtte terror-organisasjonene økonomisk.

DEL 4: DET JURIDISKE ASPEKTET

“The political arena and the justice system, by their creation and enforcement of these laws, and the media, with their unremitting wave of propaganda, have generated and reinforced an acceptance of these laws by the general public. The result is a massive worldwide brainwashing. The enforcement of these unconstitutional laws and the waging of this insane war have escalated into a frenzy of persecution that is the moral equivalent of the Spanish Inquisition.”

Max Hartstein.⁵³⁵

Vi har så langt i boken fått et godt oversiktsbilde over narkotikalovgivningens samfunnsmessige funksjon og konsekvens, og det er innen nå helt klart at vi har med et forbud å gjøre som både samfunnet og brukerne av de illegale stoffene kommer udelt uheldig ut av.

Det er ut fra denne konteksten vi nå skal se nærmere på det juridiske grunnlaget for lovgivningen, og hvordan den står seg mot intensjonen i de viktigste overnasjonale konvensjonene vi har skrevet under på. For uansett hvor gjerne statsmakten og FNs narkotikapolitiske organisasjoner vil se bort fra menneskerettighetene i narkotikapolitisk sammenheng, så de bundet av FNs charter (Artikkel 103), og derfor må alt de foretar seg være i tråd med disse rettighetenes innhold og intensjon. Men før vi nå går videre og ser på narkotikalovgivningens motstrid med menneskerettighetene, skal vi først bruke litt tid på å bli bedre kjent med dem.

Menneskerettighetenes historiske utvikling

Ideene menneskerettighetene bygger på er gamle. De bygger på en tanke som har brukt tusener av år på å modnes, og selv om man for eksempel i England, med Magna Carta i 1215 knesatte viktige prinsipper som skulle begrense kongens makt, var det først på slutten av 1700-tallet at ideene som ligger til grunn for menneskerettighetene, frihet og likhet, ble et formalisert prinsipp som vår statsmakt bygde på.

Men selv om grunnlovstekster fra den amerikanske og franske revolusjonens tid og frem til 1900-tallet offisielt bygde på disse ideene, så var realiteten allikevel en annen. Og statsmakten hadde ingen steder problemer med å forene disse uttalte idealene med slaverilover, raselover, religionslover, homofililover, og kvinners mer eller mindre rettighetsløse stilling i samfunnet.

Denne innlysende avstanden mellom teori og praksis tok vi etter hvert oppgjør med, og mange liker i dag å tro at vi som samfunn for lengst er vokst forbi den tiden da slike urimelige lover og forbud var inkorporert i samfunnsstoffet. Som menneskene i enhver tidligere kultur har gjort, ser vi oss som kremen av den nye tid, og antar at vi lever i et samfunn som i størst mulig grad er bygd på mellommenneskelige idealer — og som på mest mulig tilfredsstillende vis er organisert i henhold til fornuftige eksistensprinsipper.

Allikevel er det for de som har fulgt med i boken så langt, opplagt at det står verre til med våre dagers rettsstater enn våre ledere selv åpent vil innrømme. Det er derfor en opplagt sak at vi som samfunn langt ifra er ferdig med vårt forbedringspotensial, og at om vi som sivilisasjon ønsker å løfte oss videre mot nye høyder så må vi nå ta et endelig oppgjør med en selvmotsigende juridisk praksis, og våge opprettelsen av en rettsstat bygd på en ny juridisk grunnmur.

Jeg skal si mer om hva dette innebærer litt senere. Men til tross for at mye ikke er som det burde være i dagens samfunn, så er det heller ingen tvil om at menneskerettighetene som idealer sakte men sikkert befestet sin samfunnsmessige posisjon gjennom forrige århundre. Dette så vi spesielt godt på opprettelsen av FN-systemet og menneskerettighetenes sentrale posisjon i dette (mer om det)⁵³⁶.

Det var den andre verdenskrigs redsler som drev frem deres prioritet og posisjon. Og når det kommer til menneskerettighetene, er det for en europeisk borger først og fremst tre konvensjoner som er viktige å merke seg. To av disse konvensjonene er etablert i regi av FN, der generalforsamlingen i 1966 vedtok konvensjonen om de Sivile og Politiske rettigheter (SP), samt konvensjonen om Sosiale, Økonomiske, og Kulturelle rettigheter (av disse er de rettighetene som anses viktigst, inkorporert i SP). Et annet viktig organ er Europarådet som ble opprettet i 1949 og har sitt hovedsete i Strasbourg. Det var denne instansen som i 1950 utarbeidet den europeiske menneskerettighets konvensjon (EMK),

og formålet var som menneskerettsspesialist Erik Møse sier: "å oppnå større enhet mellom medlemslandene for å sikre og virkeliggjøre deres felles idealer, dvs. prinsippene om demokrati, rettsikkerhet og menneskerettigheter."⁵³⁷

Det er diverse mindre nyanser mellom FNs og Europarådets konvensjoner, men i det store og hele utfyller de hverandre, og har de samme formål og ambisjoner på menneskehetens vegne. Om enkeltstatene selv ikke evner å kontrollere at den nasjonale lovgivning ikke forbryter seg mot menneskerettighetenes innhold og intensjon, er det disse instansene som skal hjelpe borgerne å nå frem med sin sak. Vi skal se mer til det, men først skal vi bli bedre kjent med menneskerettighetene.

Hva er menneskerettigheter?

Begrepet menneskerettigheter sier noe om hvordan forholdet mellom enkeltindividet og staten bør være. Det er rettigheter som skal sikre individet mot vilkårlige og urimelige statlige inngrep, og det er de viktigste juridiske prinsipper vi har. Dette fordi de gjenspeiler en historisk erkjennelse om at vi har tatt skrittet vekk fra den tiden da makt var lik rett, og den tiden da våre staters ledere kunne ture frem som de ville mot sivilbefolkningen uten at de i sine ugjerninger stod til ansvar for andre enn seg selv.

Rettighetene er oppstått som et resultat av behovet for å sikre individet mot overgrep fra statsmakten, og deres viktige juridiske posisjon ser man blant annet bekreftet i grunnloven som sier at landets lover skal være i overensstemmelse med menneskerettighetene, og at ved motstrid så har disse forrang. Alt avhenger derfor av respekten for menneskerettighetene. De kan ikke utdefineres, og i den grad våre staters ledere prioriterer viktigheten av disse rettighetene, må vi vurdere statens troverdighet som en rettsstat (hvilket vil si, en stat som setter hensynet til sine borgeres beste først).

Menneskerettighetene henter sin autoritet fra flere prinsipper vi her i vesten fornuftsmessig har sluttet oss til, og som må sees som de sentrale underliggende prinsipper vår sivilisasjon hviler på.

For det første er deres innhold og form i dag et resultat av den fornuftsbaserte idé som sier at individet er samfunnets grunnleggende

bestanddel, og at jo større klasseforskjeller det til enhver tid er i et samfunn, desto mer ustabil vil dette samfunnet også være. For at et mest mulig velfungerende samfunn skal realiseres, er det derfor en forutsetning at vi tilstrever mest mulig grad av likhet borgerne imellom; at *enhver* borger sikres en jevn fordeling av rettigheter og plikter; og at staten fremstår som en garantist for dette.

Den enkelte borger har derfor rettigheter han eller henne er født med, som er generelle, ukrenkelige, og umistelige, og disse er nå artikulert i konvensjonene.

Dette er som nevnt en gammel idé. Og at det har tatt så lang tid før den ble en realitet og inkorporert i våre grunnlover (og enda lengre tid før den fikk sin naturlige plass i overnasjonale konvensjoner) har selvfølgelig å gjøre med det faktum at det er en viss avstand mellom teori og praksis i vår verden, som våre ledere helst ser bort fra. For *teoretisk* har de så klart sett fornuften i disse eksistensprinsippene, men *i praksis* har de hatt en iboende trang til å sikre sine egne posisjoner og privilegier.

Den styrende klasse har derfor et noe schizofrent forhold til menneskerettighetene og ideene de bygger på, ettersom de på den ene siden ser behovet for en stabil og velfungerende stat, mens de samtidig har sett den sosiale kontroll som en forutsetning for sin makt. Dette er da også noe som menneskerettighetene tar høyde for, og derfor er de overnasjonale, med forrang over annen lovgivning, og ikke noe som stater kan definere snevrest mulig i sin favør⁵³⁸. De er som David Selby sier: "frihetsorienterte rettigheter [som] tar sikte på å gi enkeltmenneskene så mye frihet og så stor kontroll over sine egne liv som mulig. De forsvarer derfor individet mot overdreven statlig makt ved å begrense det regjeringer og offentlige institusjoner kan gjøre."⁵³⁹

Det følger av dette at i den grad våre friheter skal begrenses, så må det være fordi det ligger tungtveiende samfunnsmessige behov til grunn, og at i den grad bruk av straff skal kunne legitimeres som statlig sanksjonsmiddel, må den kunne sies å være *forholdsmessig* i forhold til forbrytelsen og *nødvendig* målt ut fra individ- og allmennpreventive hensyn⁵⁴⁰.

Det sier seg selv at dette er et viktig og riktig prinsipp som man ikke skal kimse av — om det brukes riktig. Og man kan ut fra dette prinsippet se hvordan

bestemmelser som for eksempel veitrafikkloven er forsvarlige og i tråd med menneskerettighetsbestemmelsene. Men dette prinsippet, som man kan kalle *forholdsmessighetsprinsippet*, har også vært våre ledes sterkeste kort når de igjen og igjen har gjort hva de kan for å tolke konvensjonene til inntekt for statsmakten.

Det er for eksempel forholdsmessighetsprinsippet tilhengerne av narkotikalovgivningen oftest vil bruke til å forsvare narkotikalovene, og de bygger sitt argument på at uten denne lovgivningen ville ting ha vært langt verre enn i dag. De ser derfor forbudet som en forutsetning for en stabil samfunnsorden, og følgelig et helt forsvarlig inngrep i den enkeltes valgfrihet.

Det er så langt den rådende tolkning av narkotikalovgivningen målt opp mot konvensjonene. Men som vi også har sett er det en rekke faktorer i dette regnestykket som forbudstilhengerne ikke har tatt med i betraktningen så langt, og det er nå på tide å se nærmere på narkotikalovene — og hvordan de i realiteten er uforenlige med konvensjonenes innhold og intensjon på en rekke områder.

Likhetsprinsippet — forbudet mot usaklig forskjellsbehandling

“The right to be let alone — the most comprehensive of rights and the right most valued by civilized men.”

Dommer Louis Brandeis.⁵⁴¹

Ser man gjennom de forskjellige konvensjonsbestemmelsene vil det, for en som kjenner narkotikalovens underliggende premisser, samt deres funksjon og konsekvens i samfunnet, være lett å få øye på en lang rekke artikler som kan brukes til å underbygge påstanden om at narkotikalovene er kriminelle lover uten relevans i en verdig rettsstat. De mest åpenbare artiklene som kommer til anvendelse bygger sitt innhold direkte på likhetsprinsippet og forholdsmessighetsprinsippet, men også en rekke andre artikler er relevante

når en klargjøring av narkotikalovens uheldige virkning og konsekvens i samfunnet skal påvises.

Jeg skal i denne delen av boka først vise hvordan likhetsprinsippet og forholdsmessighetsprinsippet strider mot narkotikalovgivningen og deretter, med dette som det underliggende fundament, vil jeg vise hvordan narkotikalovgivningens funksjon og konsekvens i samfunnet er uforenlig med ordlyden og intensjonen i konvensjonsbestemmelsene. Og vi skal også, underveis, ta for oss de siste av forbudstilhengernes motforestillinger.

Det irrasjonelle skillet mellom legale og illegale rusmidler

Likhetsprinsippet står sentralt i både FNs- og Europarådets konvensjon. Det er så å si alle andre rettigheters mor, og dette overordnet viktige fundament for en rettsstat blir videre utbrodert og artikulert i en håndfull bestemmelser, som for eksempel SP artikkel 26, SP artikkel 2(1), ØSK artikkel 2(2), og EMK artikkel 14⁵⁴². Disse bestemmelsene forbyr (og skal sikre oss mot) *enhver* form for diskriminering, og dette inkluderer selvfølgelig også usaklig forskjellsbehandling på det ruspolitiske området, selv om EMD ennå ikke har tatt stilling til spørsmålet.

Det er naturlig å overføre dette prinsippet på det ruspolitiske området ettersom vi som samfunn har valgt å kriminalisere enkelte rusmidler, mens vi har akseptert andre. Vi har altså med en forskjellsbehandling av brukerne av de forskjellige stoffene å gjøre — og dette er i strid med likhetsprinsippet om ikke staten på sin side kan vise til gode grunner for det. "Gode grunner" ville for eksempel være at de illegale stoffene kunne sies å utgjøre en større trussel for samfunnet enn hva de legale stoffene kan sies å gjøre, men som vi har sett er ikke skillet mellom legale og illegale rusmidler et resultat av en slik fornuftsbasert prosess⁵⁴³.

Det er, tvert imot, et resultat av maktfraksjoners og særinteressers innflytelse over den politiske prosessen; det er et skille som opprettholdes av uvitenhet og løgner; og det er ingen tvil om at dagens ruspolitiske inndeling i legale og illegale stoffer er en historisk konsekvens av tidligere tiders rasistiske

holdninger, samt maktsyke autoriteters behov for kontroll over de lavere klasser.

Vi har med dette skillet delt brukerne inn i to klasser, og dette skillet mellom brukerne av "sorte" og "hvite" rusmidler fungerer i dagens samfunn på mye den samme måten som de tidligere raseskillelovene gjorde⁵⁴⁴. Det sier nemlig seg selv at om dette skillet skulle kunne forsvares, så måtte det være fordi at det var en viktig forskjell mellom rusmidlene i de to klassene (man måtte kunne si at stoffene i den sorte klassen var mer farlige for individet og samfunnet, på grunn av for eksempel sitt avhengighetspotensial eller sine helsemessige omkostninger for brukeren), men som vi har sett er ikke skillet et resultat av slike fornuftsmessige vurderinger.

Man kan med andre ord ikke peke på gode grunner for opprettholdelsen av dette skillet, allikevel blir brukerne av de sorte stoffene forfulgt, umyndiggjort, kriminalisert og gjort rettsløse for sitt valg av rusmidler. Det er derfor ingen overdrivelse å sammenligne narkotikalovgivningen med raselovene, for de fyller i dag den samme samfunnsmessige funksjon som det raselovene tidligere gjorde.

Det rasistiske aspektet i denne sammenligningen kommer enda tydeligere frem når man forstår at det heller ikke er tilfeldig hvilke stoffer som havnet i den "hvite" klassen, og hvilke som havnet i den "sorte" klassen. Dette skillet mellom sorte og hvite stoffer kan for et utrent øye virke vilkårlig i og med at det ikke er fornuftsbasert. Men klassifiseringen er kun vilkårlig i den grad den ikke gjenspeiler de enkelte stoffenes farlighets- eller avhengighetsgrad, — for ellers følger denne inndelingen ganske naturlig som en konsekvens av lobbyistenes innflytelse over våre politikere, og dominansinteressenes innflytelse i våre samfunn.

Vi har tidligere sett hvordan det var de sortes, de meksikanske, og de kinesiske immigrantenes rusmidler som ble kriminalisert; vi har sett hvordan den politiske prosessen som lå til grunn for forbudet var bygd på løgner og villedende informasjon; vi har sett hvordan disse lovene er en forutsetning for den sosiale kontroll av de lavere klasser; hvordan det i gamle dager var de fargede som måtte tåle fellesskapets fordømmelse, mens det i dag er brukerne av de illegale stoffene; og vi har sett hvordan forbudet muliggjør opprettholdelsen av en mengde krig og overgrep mot sivilbefolkningen rundt om i verden som ikke ellers ville være mulig.

Dagens narkotikalovgivning hviler derfor på et solid rasistisk og menneskefiendtlig fundament, som ikke står tilbake for raselovenes skamløse funksjon og konsekvenser på noen måte. Eksempler på det er at vi i vårt samfunn tillegger de illegale rusmidlene en hel del andre grunnleggende egenskaper og kvaliteter enn hva vi gjør med de legale, og vi bruker igjen dette som utgangspunkt for å rettferdiggjøre klassifiseringen. På samme vis tilla vi for 50-100 år siden den fargede delen av befolkningen en rekke egenskaper som var utpreget hos dem, og på dette grunnlaget legitimerte vi raseskillet. I begge tilfeller tilla vi de som representerte den kriminelle kategori (enten denne bestod av personer eller rusmidler), egenskaper som liksom skulle rettferdiggjøre kriminaliseringen; den svartmalte grupperingen var mer voldelig anlagt, og mindre i stand til å skikke seg; den var mer farlig for samfunnet, og verdiene eliten identifiserte seg med.

Det er i dag åpenbart at denne frykten var irrasjonell når det kom til raselovene, og det vil en dag være like åpenbart at det samme er tilfellet med narkotikaforbudet, selv om mange tror på det som et fornuftsbasert tiltak i dag.

Det er derfor en rekke fellestrekk mellom raselovene og narkotikalovene. Og før vi går videre og ser hvordan narkotikalovgivningen også strider mot forholdsmessighetsprinsippet, skal vi se litt nærmere på forbudstilhengernes argument og hvordan samtlige forsøk på å forsvare narkotikalovgivningen, fra tilhengernes side, ender i selvmotsigelser og en argumentasjonslogikk som ikke står tilbake for den som opprettholdt og legitimerte raselovene, religionslovene, og så videre, så lenge de varte.

Likhetene mellom forbudstilhengernes argumenter — og deres behov for å se vekk fra parallellene

“Prohibition goes beyond the bounds of reason in that it attempts to control a man’s appetite by legislation and makes crimes out of things that that are not crimes. A prohibition law strikes a blow at the very principles upon which our government was founded.”

Abraham Lincoln.⁵⁴⁵

Det er viktig oppi dette å ta en titt på hvordan forbudstilhengernes argument er skrudd sammen, for å ha klarlagt hvordan det står til med deres argumentasjonslogikk og premissene denne hviler på. Vi har allerede i boken ivaretatt de fleste av motforestillingene deres. Men vi skal nå gå litt videre, og se hvordan *alle* forbudstilhengeres argumenter (det være seg tilhengere av narkotikalovgivning, raselovene, homofililovene, religionslovene osv) bygger på den samme mentalitet og de samme premisser, *uansett* hvilken type forbud det tidligere var snakk om.

Likhetene mellom de forskjellige forbudstilhengernes argumenter er viktig å utdype videre fordi det setter deres argumentasjonslogikk i en videre kontekst, samtidig som det tydeliggjør viktige overlappende fellestrekk mellom lover som isolert sett kan fremstå som svært ulike.

Når det kommer til forbudstilhengernes argument, er problemets kjerne så å si at tankegangen deres er et produkt av fryktens logikk (om fryktens logikk)⁵⁴⁶, og derfra følger så alle deres feiltrinn. For argumenter som henter sin inspirasjon ut fra denne tankegangen henger aldri på greip, og det er derfor også slik at forbudstilhengerne selv (for å opprettholde sitt ståsted) må se bort fra en rekke iboende uoverkommeligheter i sin logikk.

Vi har allerede sett en mengde eksempler på det, men i stedet for å se på *hvordan* forbudstilhengerne bommer i sine analyser og argumenter, skal vi nå ta skrittet litt videre og se på *hvorfor*.

Forbudstilhengerne er selvfølgelig seg imellom like forskjellige som legaliseringstilhengerne er. Men til tross for deres innbyrdes forskjeller er det også en del fellestrekk som de deler, og disse avslører seg i deres argumentasjonslogikk⁵⁴⁷. For som vi har sett: Det første en forbudstilhenger må gjøre, for i det hele tatt selv å kunne godta sitt eget argument, er å snu tilbuds- og etterspørselsproblematikken på hodet til en offer- og overgriperkontekst. Dette har fordeler som er helt avgjørende for deres ståsted og selvrespekt ettersom det, for det første, gjør det mulig å fremstille brukerne av de illegale stoffene som ofre (hvilket innebærer at de kan umyndiggjøres for sitt valg av rusmidler, slik at forbudstilhengerne i neste rekke kan forsvare forbudet ut fra den antagelsen at de må beskyttes fra seg selv); Og for det andre, gjør det

mulig å rettferdiggjøre en strafferettslig forfølgelse av selgerne av de illegale stoffene, som overgår den vi utsetter mordere og voldtektsforbrytere for.

Denne offer- overgriper konteksten gjør det med andre ord mulig å se bort fra den usaklige og hårreisende straffeforfølgelsen vi utsetter de som forbryter seg mot narkotikalovgivningen for. I tillegg gjør den det mulig for forbudsforkjemperne å forsvare overgrepene som begås i krigen mot narkotikas navn, samtidig som de kan rettferdiggjøre sitt ståsted med de beste intensjoner — hvilket er nødvendig for at et menneske skal kunne rettferdiggjøre noe slikt for seg selv (mer om offergjøringen)⁵⁴⁸.

Det er derfor forståelig at forbudstilhengerne er lite komfortable med parallellene jeg påviser mellom tidligere tiders overgrepslover og narkotikalovgivningen. For helst liker de å tro at det *ligger gode intensjoner* bak narkotikalovgivningen, og at den bygger på en målsetning som står i et *rasjonelt forhold* til midlene som benyttes — mens det motsatte var tilfellet når det kom til for eksempel raselovene⁵⁴⁹.

Dette stemmer imidlertid ikke helt, for det var ikke bare makt og kontrollbehov som lå til grunn for tilhengerne av raselovenes posisjon. Det var i gamle dager — som i dag — også en rekke gode intensjoner til stede, som bygde på hva man oppfattet som kristen nestekjærlighet, og god og viktig moral. Og det var den samme misforståtte nestekjærlighet og moral som lå bak inkvisisjonen, heksebrenningene, og raselovene, som også i dag ligger til grunn for narkotikalovgivningen. For de som godtok tidligere tiders urimelige lover, gjorde det ikke fordi de så på seg selv som hatefulle eller overlagt kjipe. De godtok slike lover, fordi de trodde på dem som tvingende nødvendige for samfunnets overlevelse, og fordi de trodde at uten disse lovene så ville kaos råde og samfunnet som helhet lide. Men den gang, som i dag, var det i realiteten kun sine egne snevre trygghetssoner forbudstilhengerne snakket om — og deres egen frykt for omgivelsene som gjorde at de definerte seg som tilhengere av slike lover.

Det sier imidlertid seg selv at mange forbudsforkjempere vanskelig vil godta at jeg sammenligner deres gode intensjoner med inkvisitorennes gode intensjoner (eller andre historisk anerkjente overgriperes intensjoner), ettersom narkotikaen er et fiendebilde de oppriktig frykter, og de ser det som en truende realitet å måtte leve i en verden der de illegale stoffene og brukerne av dem

ikke bekjempes for enhver pris. Det er allikevel, som vi har sett, forbudstilhengernes forestillinger og personlige overbevisninger det er noe galt med, og ikke avkriminaliseringen av de illegale rusmidlene.

De kan nemlig ikke forsvare forbudet mot cannabis (eller andre stoffer) på et helsemessig grunnlag, ettersom det er mindre helseskadelig enn mye vi har legalisert, både av mat, medisiner og rusmidler. Og de kan heller ikke begrunne forbudet ut i fra plantens *avhengighetsskapende potensial*, da det er ikke-eksisterende rent fysisk, og den psykiske avhengighetsproblematikken ikke er mer reell eller tungtveiende enn den er for mye annet vi omgir oss med i hverdagen, som Coca-cola, sjokolade, onani, eller tv-titting (*avhengighet* er, som vi har sett, ikke et problembilde som kan begrenses til det ruspolitiske området).

Det følger derfor at de som i dag vil redde verden fra heroinen eller cannabisen, gjør det i den samme misforståtte ånd som de som i gamle dager ville beskytte samfunnet fra opplevde "farer" som for eksempel hedninger og sterke kvinner, og de som i forrige århundre så det som nødvendig å forby homofili eller de sortes integrasjon i samfunnet. Uansett hvilken morallov vi ser tilbake på, så bygde loven på idealer som på den tiden ble sett som nødvendige i et sivilisert samfunn. Men i realiteten var disse idealene bygd på falske moralkodekser, ettersom man i forfølgelsen av dem skapte en uhorvelig mengde menneskelig lidelse, som ikke ellers ville vært mulig.

Som forbudstilhengerne ser det, er imidlertid deres standpunkt drevet frem av gode intensjoner, og det er da vanskelig å forstå at man kan ha latt seg forvirre i en slik grad at relevansen av fellestrekkene mellom tidligere tiders overgreplover og narkotikalovgivning blir gyldiggjort. Dette kan derfor føles som en drepande urettferdig sammenligning å bli utsatt for. Men som raselovene, i sin tid, var et uttrykk for tidligere tiders menneskefiendtlige moralkodekser, slik er det også i dag med narkotikalovene. Og det er heller ikke mulig å si at den ene loven er spesielt mye verre enn den andre, for som millioner av fargede led under den belastningen de urimelige raselovene representerte, slik lider i dag millioner av folk som ikke innordner seg myndighetenes irrasjonelle skille mellom legale og illegale stoffer.

FNs narkotikapolitiske leder Antonio Maria Costa, og andre forbudsforkjempere med en investert interesse i forbudet, ser selvfølgelig bort

fra dette⁵⁵⁰. De forsvarer i stedet dagens politikk ved å sammenligne folk som frivillig velger seg sine rusmidler med ofre for organisert menneskehandel, selv om dette er en like sinnssyk analogi som å sammenligne folk som har sex frivillig med folk som blir voldtatt. Det er totalt absurd, men dette er igjen slike logiske kortslutninger de må klamre seg til for å kunne forsvare sine posisjoner og sin politikk. En langt mer relevant parallell ville være å sammenligne narkotikabruk og prostitusjon. For selv om forskjellene mellom de to er rimelig klare, så finnes det også viktige likheter, som at begge aktiviteter er frivillige og potensielt helseskadelige, samt at både prostituerte og brukere av de illegale stoffene driver med aktiviteter som er uglesett av en viss prosent av befolkningen.

Det er følgelig også en god del forbudsforkjempere der ute som ser det som påkrevd å forby begge disse aktivitetene, og som i kraft av sitt ståsted føler at de har et moralsk overtak på dem som mener noe annet. Men uavhengig av denne prosentens personlige moralske preferanser, og deres behov for å tre dem ned over hodene på andre, er det like fullt like dumt å straffe prostituerte for sitt valg som det er å straffe narkotikabrukere for sitt, — uansett hva moralske overformyndere som Costa måtte mene om valgene deres (mer om forbudstilhengernes tilbakestående retorikk og logikk)⁵⁵¹.

Forbudsforkjemperne og fryktens logikk

Forbudsforkjemperne, enten de er tilhengere av raselover, homofililover, religionslover eller narkotikalover, har kommet frem til sine konklusjoner fordi de først og fremst er overbevist om et fiendebildes realitet. De tror at et fenomen er ute av kontroll, og at dette fenomenet må bekjempes med alle midler som finnes tilgjengelig i et moderne samfunn. Men først og fremst tror de på *kontroll og represjon* som effektive virkemidler i kampen mot den antatte trusselen.

Deres posisjon er med andre ord et resultat av deres egen frykt for et fenomen, og det ville i denne sammenheng være en god idé å se nærmere på fiendebildets realitet og hva som egentlig skjuler seg bak denne fryktens fasade. For frykt kommer jo stort sett alltid av uvitenhet, og jo mer vi vet om en ting, desto mindre fremmed og fryktinngytende blir det gjerne også.

Om forbudstilhengerne derfor hadde tatt tak i sine egne frykter (de som ligger til grunn for deres antagelser og vurderinger) ville de sett at deres kritiske sans var nedsløvet av et overdimensjonert fiendebilde, og derfra ville ikke veien være lang til et nytt og mer reflektert ståsted. Men skremte mennesker har ikke alltid like lett for å konfrontere sine frykter, og derfor tenderer de ofte i stedet mot å forsøke å kontrollere omgivelsene sine, ettersom de ikke føler at de har nok makt over seg selv i sitt eget liv.

Det er i dag lett å se hvor irrasjonell frykten bak de gamle fiendebildene var. Og det er lett å se at den frykten som drev hvite til å forsvare raselovene, først og fremst var en frykt som handlet om dem selv. For vi tolker omgivelsene våre ut fra hvordan vi ser oss selv: og fordi folk følte seg små og usikre på sin egen verdighet og rettmessighet som mennesker, følte de at de hadde et behov for å være hevet over andre. Deres eget selvilde var derfor truet av en reell likestilling med de "lavere" raser, ettersom dette truet deres egen forståelse av dem selv.

Slik er det også i dag. Og hvordan folk som er usikre på seg selv overfører sin frykt på omgivelsene, er spesielt lett å se på enkeltes frykt for homofile eller muslimer: Vi tillegger den gruppering vi frykter en rekke egenskaper og kvaliteter vi ser som nedrige (de er arrogante, promiskuøse, fiendtlige, fanatiske, ugudelige, og så videre); vi gjør dette fordi vi automatisk definerer oss selv i *opposisjon* til den gruppering vi velger å forakte; og vi velger å møte denne gruppering med forakt i stedet for forståelse, *fordi vi trenger noen å definere oss i opposisjon til*. Slik kan vi nemlig heve oss over våre omgivelser, og se oss selv som verdt *noe* — ettersom vi i alle fall er bedre enn *noen*.

Det samme er også tilfellet med forbudet mot de illegale stoffene. Forbudstilhengerne tror at disse stoffene truer samfunnsstoffet i en helt annen grad enn dem vi har tillatt, og de tror at brukerne av disse stoffene utgjør en trussel for samfunnet om vi ikke kriminaliserer rusmidlene deres. De tror, som forbudstilhengere alltid tror, at det er *forbudet* som er limet som holder samfunnet sammen, og at uten forbudet ville verden gå til hundene. Men forbudsforkjempernes premisser følger alltid fryktens logikk, og uten denne faller hele deres argumentasjonslogikk fra hverandre.

Det underliggende premisset for deres resonnement ligger som sagt i troen på kontroll som nødvendig faktor i bevarelsen av et fritt samfunn, og i

troen på straff som et optimalt hjelpemiddel i den sosiale kontroll. Og jo mer de frykter et tenkt fiendebilde, desto mer vil de tro på represjon og krig som akseptable virkemidler i forfølgelsen av målet (det være seg et narkotikafritt samfunn, et homofilifritt samfunn, eller noe tilsvarende).

Vi ser her at også målet-helliger-middelet ideologien er et resultat av fryktens logikk, og dette er nok et fellestrekk som det er verdt å merke seg. For ettersom denne tankegangen er en feilslutning som følger av fryktens logikk, vil tilhengere av denne tradisjonen aldri evne annet enn å gjøre vondt verre med den, idet målet *aldri* kan være mer høyverdig enn midlene man benytter seg av i forfølgelsen av det. Målet kan, når alt kommer til alt, aldri være noe annet enn midlene, for veien blir jo til mens vi går, og om ikke midlene underveis er i overensstemmelse med målet, vil målet som et ideal fjerne seg lenger og lenger unna for hver dag — akkurat som vi ser i praksis med krigen mot narkotika og krigen mot terror.

Det følger da også at så lenge vi tviholder på en strategi som bygger på denne teorien, vil midlene aldri kunne hjelpe oss nærmere det uttalte målet, og at ingen av våre ledere som tilkjennegir sin støtte til slike strategier kan sies å ha noen troverdighet som offentlige tjenestemenn.

Det mangler allikevel ikke i dag på tilhengere av denne tankegangen. Det er alltid jobb for dem å finne i våre systemer (ettersom våre systemer er korrupte), og denne tankegangen er en forutsetning for både de offentlige tjenestemenn som vil rettferdiggjøre sin karriere, samt for systemets egen overlevelse, slik systemkraften fungerer i dag. Allikevel ligger det forandring i luften. For vi har nå sett denne ideens håpløse resultater overført på samfunnsstoffet i tusener av år, og aldri har den hjulpet på noe.

Det har sånn sett tatt oss lang tid å gjennomskue ideens hodeløse premisser. Men det er ikke desto mindre slik at tilhengere av den i dag, i kraft av sitt argument, har utdefinert seg selv fra enhver fornuftsbasert debatt.

Hvorfor forbudstilhengerne bommer i sine analyser

Det er vel innen nå opplagt for enhver som vil se hvor forbudsforkjempernes store feilslutning ligger, for krig og kontroll kan aldri binde samfunnsstoffet sammen på noen verdig måte. Veien mot en bedre verden utelukker derfor

målet-helliger-middelet ideologien, og fryktens logikk faller på sin egen urimelighet. Det er kun følelser, argumenter og intensjoner som har sitt logiske utspring i fryktens logikkets motsats — kjærlighet, som kan hjelpe oss å skape en bedre verden.

Vi må derfor som samfunn gjøre så godt vi kan for å tilrettelegge for *mer* av det ene og *mindre* av det andre, for bare ut i fra hvilken grad vi lykkes med det vil vi kunne gjøre det bedre for oss selv. For selv om det kanskje ikke virker sånn (i alle fall for en forbudsforkjemper), så er det *kjærlighet* som er limet som binder menneskene sammen, og graden av samhold og forståelse som til enhver tid er til stede i et samfunn som avgjør dets velstand og stabilitet.

Dette innebærer at forbudstilhengernes ståsted er et resultat av en feilslutning det er fort gjort å gjøre. De har valgt sitt ståsted ut ifra en magefølelse som forteller dem at forbudet er nødvendig, og at uten dette ville det totale kaos råde. Det er imidlertid en magefølelse som raskt vil gi etter for innsikt og ettertanke om de våger å se nærmere på motforestillingene sine. For uansett hvor skråsikre de er på at narkotikalovene er en forutsetning for en stabil samfunnsorden, så kan de ikke rasjonelt knytte denne følelsen opp mot realitetene; de kan for eksempel ikke forklare hvorfor cannabis er et illegalt rusmiddel og alkohol er et lovlig; de kan heller ikke forklare hvorfor brukerne av de illegale rusmidlene må umyndiggjøres og behandles i straffeapparatet, mens brukerne av de legale kan overlates til sitt ansvar for seg selv; De kan kort og godt ikke oppdrive noen tungtveiende argumenter for å forklare *hvorfor* forbudet er en god idé, ettersom det er antagelsene deres (som ligger til grunn for deres ståsted) som det er noe galt med, og ikke legaliseringsprosjektet⁵⁵².

Vi har nå sett en del fellestrekk mellom de forskjellige morallovenes funksjon og konsekvens i samfunnet, og mellom ideene som forbudsentusiastene baserer slike lover på. Men uansett hvor omfattende parallellene mellom tidligere tiders overgreplover og narkotikalovgivning er — og uansett hvor identisk forbudstilhengernes argumenter og logikk er — så vil den svorne forbudstilhenger, på sin side, benekte disse parallellene på det sterkeste. Dette gjør de fordi fellestrekkene mellom narkotikalovgivning og tidligere tiders kriminelle lover ikke umiddelbart smigrer deres selvilde — og om de tok disse parallellene alvorlig, så ville de også måtte forlate sitt ståsted.

De innbitte forbudstilhengerne er derfor *avhengig* av å se bort fra gapet mellom antagelsene deres og realitetene. Men det gjelder heldigvis ikke legaliseringstilhengerne, og vi skal nå se litt nærmere på forholdsmessighetsprinsippet, og hvordan det relateres til narkotikalovgivningen.

Forholdsmessighetsprinsippet

Dette er et annet og svært viktig bærende prinsipp i konvensjonene. Som likhetsprinsippet ligger det til grunn for tanken bak mye av konvensjonenes intensjon og formål, og det er følgelig en tungtveiende faktor når en lovs rettmessighet skal avgjøres.

For når det kommer til statens behandling av borgerne, så er ikke *enhver* forskjellsbehandling i strid med artikkel 14. Bestemmelsen rammer som nevnt *usaklig* forskjellsbehandling, og staten er i sin fulle rett til å forskjellsbehandle folk på et rasjonelt grunnlag. Dette innebærer i praksis at en turist eller innvandrer i landet vårt ikke har den samme katalog av rettigheter og forpliktelser overfor den norske stat som en norsk borger har. Det sier seg selv at dette er greit. Men noe helt annet er det med forskjellsbehandling som *ikke* kan sies å ha et legitimt formål, samt hvis det *ikke* er rimelig forholdsmessighet mellom midlene som benyttes og formålet som skal realiseres.

Det siste her er det som relateres til forholdsmessighetsprinsippet. Og vi skal nå se nærmere på det, og hvordan det står i forhold til narkotikalovgivningen.

Forholdsmessighetsprinsippet og narkotikalovgivningen

Forholdsmessighetsprinsippet innebærer at det må være en fornuftig proporsjonalitet mellom det uttalte målet med narkotikalovgivningen, og med midlene som benyttes i forfølgelsen av målet.

Om det da kan bevises, at for narkotikalovenes del er kuren verre enn sykdommen (og det kan så absolutt gjøres), så er det samtidig også innlysende at midlene som benyttes ikke står i et troverdig forhold til målet som forfølges.

Og konvensjonen er på dette området rimelig klar, for som jussprofessor Jørgen Aall i det videre også sier, er inngrepet konvensjonsstridig dersom det ikke er egnet til å realisere formålet (inngrepet er da formålsløst); hvis formålet som sådan ikke er tilstrekkelig tungtveiende; og/eller hvis formålet kan nås med lempeligere midler⁵⁵³.

Alt dette er kriterier som taler imot narkotikalovgivningen. For det første er det i dag, etter snart hundre års forbud og 60 års stadig mer intensivt krigføring, klart for enhver som vil se at denne strategien ikke har hjulpet oss noe nærmere dens målsetning. Den kontinuerlige eskaleringen av innsatsen i krigen mot narkotika har kun forverret problembildet, og en kostnadseffektiv vurdering av narkotikapolitikken vil vise med all nødvendig klarhet at den må karakteriseres som mislykket på samtlige områder.

Vi vet i dag at vi ikke engang klarer å holde narkotika ute av fengslene våre med dagens sikkerhetsnivå. Man må derfor spørre seg om hvilken type verden er det man vil ha, og hva vi er villige til å forsake av idealer som toleranse, åpenhet, frihet, og likhet for å få bukt med denne "samfunnsplagen," og for endelig å skape det "narkotikafrie samfunnsidealet."

Det sier seg selv at det er en umulighet på alle måter, for prisen for å lykkes i denne krigen er en vi som samfunn og individer uansett ikke kan leve med. Det ville innebære et samfunn under en grad av kontroll som vi gjennom historien aldri tidligere har sett maken til, og en slik despotisk orden ville være så menneskefiendtlig — så uverdigg å leve under, at folk i langt større grad enn i dag ville se seg om etter et rusmiddel som de kunne søke tilflukt til.

Det er derfor åpenbart ikke en tilnærmelse til problemet som er mulig å forsvare. Vi har også sett (og dette sier også Cannabistribunalet i Haag mer om) at en helsepolitisk tilnærmelse er langt mer hensiktsmessig, og derfor at vi kan ta i bruk langt mer lempeligere midler enn vi gjør med dagens strafferettslige narkotikapolitiske tilnærmelse.

Det er ikke bare slik at vi i dag benytter oss av en totalt mislykket og tilbakestående strategi i bekjempelsen av problemet, men som vi tidligere har sett, er også utgangspunktet for vår strafferettslige narkotikapolitikk (det vil si epidemiteorien som ble artikulert av Bejerot her hjemme) feil. Det var denne teorien som legitimerte narkotikalovgivningen, og de hodeløse fullmaktene og

hårreisende straffetiltakene forbundet med den. I tillegg til det er også en annen intellektuell forutsetning for narkotikalovgivningen avslørt som en myte, på samme måte som *gateway* teorien også er. Vi snakker her om den imaginære forbindelsen mellom rusbruk og kriminalitet, som Robert Dupont artikulerte i forkant av Nixons *war on drugs*, og som siden er blitt brukt som begrunnelse til å kriminalisere rusbrukerne.

Bokens innhold i seg selv taler sånn sett med den klarhet vi trenger om narkotikalovgivningens motstrid med forholdsmessighetsprinsippet. Og i tillegg kan det også nevnes at det er høyst tvilsomt om de individ- og allmennpreventive hensyn som narkotikalovgivningen bygger på, virkelig kan sies å legitimere lovgivningen. Dette er et komplisert spørsmål jeg ikke vil utdype videre her. Men det er en kjent sak at mange dommere og jurister personlig er svært skeptiske til nytten av den individ- og allmennpreventive effekten (som liksom skal legitimere narkotikalovgivningen), noe dette sitatet fra kriminologen Sverre Flaatten viser:

”På spørsmål om deres syn på allmenn- og individpreventiv effekt av straff i forhold til narkotikalovbrudd, er dommerne nærmest desillusjonerte. De færreste synes begrunnelsen i [den] allmenn- og individpreventive effekt er treffende eller anvendelig. Verken den allmennpreventive [eller] den individpreventive effekten fungerer som meningsbærende for dem i relasjon til narkotikaforbryteren.⁵⁵⁴”

Dette har igjen sin naturlige forklaring i det faktum at rusmisbruk er et symptom på- og ikke i seg selv den underliggende årsak til kriminalitet, og det å forby menneskers valg av rusmidler, er derfor like hensiktsmessig som å bekjempe ild med bensin. Man kan på dette viset *bare skape mer kriminalitet*, og jeg har også lagt frem politirapporter fra Nederland, som sier sort på hvitt at den økende prosentvise mengden kriminalitet vi har hatt i samfunnet siden 1970-tallet er et resultat av narkotikalovgivningen.

Summen av alt dette tilsier at forholdsmessighetsprinsippet definerer en rekke kriterier som stiller narkotikalovgivningen i et forsvarsløst lys, og vårt rettsystem må nå ta konsekvensene av dette, og erklære den død og maktesløs. En videre titt på relevant juridisk praksis vil klargjøre det ytterligere.

Relevant juridisk praksis

Forholdsmessighetsprinsippet og likhetsprinsippet går som en rød tråd igjennom konvensjonene, og berører de fleste artikler. Den europeiske menneskerettsdomstolen (EMD) har bare ennå ikke blitt gjort oppmerksom på narkotikalovenes reelle funksjon og konsekvens i samfunnet, ei heller de feilaktige premissene og løgnene som forbudet bygger på, og domstolen har derfor ennå ikke sett hvordan disse viktige prinsippene berører narkotikalovgivningen.

De har for eksempel når det kommer til alkohol, i saken *Witold Litwa v. Polen*, sagt noe om forholdsmessighetsprinsippet overført på det ruspolitiske området. Men de har ennå ikke tatt konsekvensen av det og overført sitt resonnement videre til de illegale stoffene, ettersom de antar at det ligger et fornuftsbasert skille til grunn og at det, for forbudets del, er rimelig forholdsmessighet mellom mål og middel.

I denne saken (*Witold Litwa v. Polen*) vurderte domstolen hensiktsmessigheten og forsvarligheten av å kaste fulle folk på glattceller. Den aksepterte i sin dom at berusede personer *kunne* frihetsberøves om den berusede misbrukte alkohol i en slik grad at brukeren utgjorde en fare for seg selv eller andre, men kom allikevel frem til at 6, 5 timer på glattcelle var et uforholdsmessig inngrep, og at det riktige i stedet ville vært å kjøre han hjem slik at han fikk sove ut rusen i sin egen seng⁵⁵⁵.

Vi ser her at når det kommer til brukere av alkohol, ser vi det som naturlig å etterstreve en helsepolitisk og fornuftsmessig tilnærming⁵⁵⁶. Vi ser også at i den sammenheng fremstår noen timer på glattcelle som en urimelig belastning, selv for en fordrukken alkoholiker.

Dette er altså en god og viktig dom som viser hvordan EMD vet å beskytte borgere mot statlige overgrep. Men vi ser også, ut fra dette, at når det kommer til brukerne av de illegale rusmidlene legger vi alle fornuftsbaserte tilnærmelser på hylla og godtar nær sagt enhver behandling/straff som legitim. Vi har altså med en soleklar og urimelig forskjellsbehandling på det ruspolitiske området å gjøre: Når det gjelder brukere og misbrukere av alkohol etterstrever vi som samfunn en mest mulig rasjonell politikk, mens tanken tydeligvis ikke slår oss en gang når det kommer til brukerne av de illegale stoffene.

Ut fra denne domskjennelsen, ser vi derfor hvor uforholdsmessig vi behandler brukerne av de illegale stoffene: Alkoholbrukere vurderes ut ifra hvordan de *braker* rusmidlet, mens brukerne av de illegale rusmidlene straffes for sitt valg, *selv om* de bruker rusmidlet langt mer fornuftig enn en som misbruker alkohol.

Dette bryter mot likeverdprinsippet, og ettersom man *ikke* kan si at det er et fornuftsbasert skille mellom de illegale og legale rusmidlene, så utsetter vi brukerne av de illegale stoffene også for en *vilkårlig* straffeforfølgelse⁵⁵⁷.

Gyldige/ugyldige lover og legalitetsprinsippet

Enkelte tror kanskje at narkotikalovene ikke kan sies å være vilkårlige lover ettersom de straffer dem de sier de skal straffe — de som forbryter seg mot narkotikalovgivningen. Men igjen er det viktig å påpeke at narkotikalovgivningen i seg selv ikke legitimerer forfølgelsen av brukerne av narkotika, noe mer enn Hitler-Tysklands raselover legitimerte forfølgelsen av sigøynere eller jødene⁵⁵⁸.

Folk kan med andre ord ikke bruke *loven* for å argumentere for lovens rettmessighet, for det at en lov står nedskrevet et sted, er ikke i seg selv nok til å gyldiggjøre den. Man kan derfor ikke si at ”Det er forbudt med narkotika under loven, og derfor er det ikke noen forskjellsbehandling under loven i seg selv: alle som bruker narkotika blir behandlet likt — og fengslet.”

Vi har å gjøre med en lov som diskriminerer (ettersom den ikke omhandler alle rusmidler, og ettersom skillet mellom de legale og illegale rusmidler ikke er mulig å forsvare), og slike lover kan man ikke forsvare med deres eksistens i seg selv. Om det var tilfellet ville man for eksempel også kunne si at ”raselovene og homofililovene heller ikke diskriminerer, ettersom de er konsekvente i den grad de berører alle som er sorte og/eller homofile — de straffes jo alle likt for sine forbrytelser.”

For de fleste mennesker i dagens samfunn sier det seg selv at slike lover ikke rettfærdiggjør forfølgelsen av verken sorte eller homofile. Det er med andre ord *kriminelle* lover, fordi det er loven som diskriminerer⁵⁵⁹.

Vi kommer her tilbake til utgangspunktet, som alltid er de overordnede rammene som menneskerettighetene definerer for den nasjonale lovgivning,

og som all lovgivning må være i tråd med⁵⁶⁰. Og som Hitlers raselover var kriminelle lover, *selv om* de gikk gjennom nåløyet til nazistenes rettsvesen (og slik sett var resultatet av en *tilsynelatende* legitim prosess), slik er det også med narkotikalovgivningen i dag.

Systemtro jurister vil derimot benekte dette på det sterkeste, og de vil til sitt forsvar si at narkotikalovgivningen er resultatet av en demokratisk og legitim prosess. Dette mener de å kunne argumentere for fordi politikerne er valgt av folket, og ettersom de folkevalgte politikerne har vedtatt lovene, mener de at dette faktum *i seg selv* er god nok garanti for lovens rettmessighet, — og at de følgelig har sitt på det tørre når de håndhever lovene uavhengig av deres funksjon og konsekvens i samfunnet.

Dette argumentet er allikevel ikke annet enn en skurks siste utflukt. For de kan ikke hevde dette uten samtidig å sette seg i samme situasjon som Werner Best da han sa at: "as long as the police carries out the will of the leadership, it is acting legally"⁵⁶¹.

Werner selv var, for ordens skyld, Gestapo offiser — og også Hitler var folkevalgt. Dette legitimerte selvfølgelig ikke nazistenes raselover noe mer enn det legitimerer dagens narkotikalovgivning, og det er viktig å avsløre tilhengere av slike juridiske absurditeter for hva de er. President Nixon prøvde seg på en variant av det samme da han etter Watergate-skandalen forklarte det amerikanske folket at: "når presidenten gjør det, så er det ikke ulovlig." Og utgangspunktet for alle disse juridiske forvillelsene, er at de bruker loven (eller rett og slett sin autoritet) til å begrunne sin handlings rettmessighet.

De ser imidlertid i dette regnestykket bort fra at borgerne har medfødte rettigheter som står over *all* menneskefiendtlig lovgivning, og har sånn sett, i kraft av sin argumentasjonslogikk (igjen) utdefinert seg selv fra enhver fornuftsbasert debatt.

En viktig historisk parallell

Når noen eventuelt protesterer mot denne sammeligningen er det forståelig. For få ser det å stille seg bak narkotikaforbudet som å stille seg bak Hitler. Men igjen, de kjenner ikke historien. For som den gjennomsnittlige tysker i 1940 så sin samtid, sin sak, og sin nasjon som representant for noe godt ettersom de

selv ikke satt på et tilstrekkelig oversiktsbilde over nazismens samfunnsmessige funksjon og konsekvens, slik er det samme sant om forbudstilhengerne i dag.

Det som kjennetegnet nazistene var nemlig ikke en rå vilje til å gjøre ondt. Nazistenes problem var at de lot seg lure av falske autoriteter til å hylle menneskefiendtlige idealer; at de ikke så fascismen for det den var; og at de lot seg forføre av sine ledes løgner til å godta deres urimelige lover og fremferd.

Det skumle med nazismen er derfor ikke at det hendte i Tyskland. Men at det kunne skjedd hvor som helst: at det gjorde det, — og at vi ikke har lært av det siden den gang. For ryggløsheten og ignoransen var like omfattende hos gjennomsnittsborgeren her hjemme som den var i Tyskland: Norsk politi stod egenhendig bak deportasjonen av 772 jøder til konsentrasjons-leirene, og ingen nordmenn løftet en finger for å stanse det.

Det er i denne sammenheng viktig å påpeke at heller ikke konsentrasjonsleirene er noe vi kan heve oss over her hjemme. For over 4500 jugoslaviske fanger ble internert i slike leirer her i landet. Bare 30 prosent av dem overlevde, og det var nordmenn som tok på seg rollene som fangevoktere, torturister, og bødler i disse utryddelsesleirene⁵⁶².

Nazismen er derfor ingenting som kan sees som et særskilt tysk problem. Den er heller ikke noe som kan sees avgrenset til sin tid, for dens uheldige konsekvenser var overalt et resultat av fryktens logikk, og det er ikke store forskjellen på USAs terrorlovverk i dag og lovverket som lå til grunn for Hitlers politistat. Den juridiske infrastrukturen og mekanismene som drev den frem er nær sagt identiske. Men som nazistene ikke så konsekvensene av sine tankebaner i sin samtid, er heller ikke forbudstilhengerne i stand til (eller villige) å se sitt arguments logikk i en videre kontekst. Forbudstilhengerne tror derfor at de, imotsetning til nazistene, kjemper for en verdig sak. Men som Bernt Hagtvatn sier om nazi-ideologien:

“Ofte glemmer vi at nazismen ikke var en appell til brutalitet og hat. For dem som kom innenfor dens stråleglans, framstod Hitler som sinnbildet på uegennytte, patriotisme, renhetslengsel, harmonidrøm og nasjonal gjenfødelse. Derfor fikk nazismen en slik tiltrekningskraft. Den ble *ikke* opplevd som en konfrontasjon med anstendigheten. Nazismen maskerte sin brutalitet som idealisme. Nazismens fatale tiltrekningskraft lå i et *estetisk*-politisk program for å skape det nye ariske mennesket, mot den heselige jøden, (...) sjelløshetens fanebærer mot tysk *Kultur*.”⁵⁶³

Som dere ser, er det i dette tilfellet bare å bytte ut ordene ("nazismen" med "narkotikaforbudet", "jøden" med "narkotikaen", og "Hitler" med "det narkotikafrie samfunnsidealet"), så har vi en kjapp oppsummering av narkotikalovgivningens grunnleggende problem i dag.

Det er i ettertid lett å se hva nazismen *egentlig* representerte, og følgelig også lett å se hvorfor konsekvensene i kjølvannet av ideologien var så forferdelige. Men det er ikke vanskeligere å se nøyaktig de samme trekkene manifestere seg i samfunnet under narkotikalovgivningen i dag.

Det handler selvfølgelig om en annen tid og et annet sted, men rammebetingelsene er for begge tilfellers del mye de samme. For også Hitlers Tyskland var et samfunn hvor lov og orden stod sterkt, og juristene som håndhevet lovgivningen var like sikre på sine lovers rettmessighet som dagens jurister er. Det underliggende problemet, for Hitler-Tysklands og vår del, er at vi i begge tilfeller har med "rettsstater" å gjøre som håndhever lover som forbryter seg mot enkeltmenneskets friheter og rettigheter; og som Hitler-Tysklands lovverk var resultatet av et fascistisk orientert styresett, slik er det også med narkotikalovgivningen i dag.

For vi har allerede sett at fascismen som ideologi ikke var noe som gikk ut på dato med Hitler-Tysklands endelikt. Selve definisjonen på "fascisme" er et styresett som er tilrettelagt for- av- og med selskapsinteressene, og vi ser i dag hvordan de store selskapene former den politiske prosessen i sitt bilde uavhengig av, og ofte i konflikt med, menneskehetens interesser.

Man kan derfor si at narkotikalovgivningen like mye et resultat av fascistkreftenes innflytelse på samfunnsstoffet som Hitlers politistat var det. For verken krigen mot narkotika eller krigen mot terror ville pågått den dag i dag om det ikke var for selskapsinteressenes innflytelse på samfunnsstoffet.

Begge kampanjer må sånn sett sees som fascistiske grunnpilarer i samfunnet, og bortenfor tid og sted er det derfor vanskelig for forbudstilhengerne å påpeke noen dypereliggende eller relevante forskjeller mellom Hitlers lovgivning og narkotikalovgivningen.

Dette sier til gjengjeld mye om narkotikaforbudet. For som nazistene så jødene og sigøynene som et "folkehelseproblem", på samme måte ser forbudsforkjemperne brukerne av de illegale stoffene. Vårt straffeapparat har

bare ikke drevet det så langt her ennå, som det Hitler-tysklands gjorde. Men som vi har sett er det bare å bytte ut det fiendebildet som jøden på denne tiden representerte, med hva fiendebildet ”narkotika” representerer i dag, så ser du de samme samfunnsmekanismene utfolde seg; Som nazistene var villige til å gå over lik for et jødefridd samfunn, er forbudstilhengerne villig til å gjøre det samme for et narkotikafritt samfunn. Og i begge tilfeller lokker det perfekte samfunnet de håper å skape så mye, at de bruker målet-helliger-middelet ideologien til å rettferdiggjøre overgrepene sine for seg selv.

Morallovenes menneskefiendtlige natur

Nå som parallellene mellom tidligere tiders overgrepssystemer og vår tids narkotikaforbud er etablert, skal vi ta et nærmere blikk på morallovenes problem. For disse lovene har gjennom historien vært essensielle redskap for tilsikringen av den sosiale kontroll, og de henter alltid sin legitimitet fra moralkodekser som holdes høyt i hevd av den styrende elite. Denne eliten gjør hva de kan for å overbevise folk om at de opphøyde idealene er sentrale verdier som samfunnet bygger på, og borgere som ikke underordner seg de aktuelle moralkodeksene blir hardt straffet for det.

Menneskene i samfunnet vurderes med andre ord ut i fra deres lojalitet til kodeksene, hvilket i seg selv gir oss et hint om noe av problemets kjerne. For når vi setter moralkodeksene *foran* mennesket, så gjør vi den samme feil som kristne gjør når de setter større pris på sine bibelsitater enn sine medmennesker — og problemet blir at vi har med nok en variant av målet-helliger-middelet tankegangen å gjøre.

Vi har for narkotikalovens del, av forskjellige grunner, endt opp med en politikk som er helt hinsides enhver fornuftig tilnærmelse: Vi har bygd lovene på et narkotikafritt samfunnsideal, selv om dette aldri har eksistert; vi forfølger dette idealet med en mer og mer religiøs iver, på tross av at vi i dag er lenger unna idealet enn noen sinne; og dette er essensen i en dynamikk som for hver dag fører oss nærmere og nærmere en totalitær politistat. Narkotikalovens problem er derfor det *narkotikafrie samfunnsidealet*, og vår vilje til å forfølge dette idealet for enhver pris. For når vi setter oss slike målsetninger, og bestemmer oss for å gjennomføre dem *uten tanke på målsetningens konsekvenser for menneskene i samfunnet*, har vi nettopp satt oss selv i samme

posisjon som historiens verste overgripere før oss, og resultatet blir alltid like begredelig.

Man kan ut fra dette se hvordan statsmaktens ideal om et narkotikafritt samfunn for enhver pris ikke står tilbake for inkvisitorennes ideal om omvendelse for enhver pris, og ingenting av denne galskapen ville vært mulig uten målet-helliger-middelet ideologien, eller den moralske panikken som ligger til grunn for den.

For forbudstilhengerne er det viktigste her imidlertid ikke menneskene, men idealene. Og som fanatikere før dem, stiller de derfor ikke selv spørsmål til sine idealers rettmessighet, eller sitt prosjekts legitimitet. At det er idealer og et prosjekt det i det hele tatt ikke er mulig å forsvare, ser forbudsforkjemperne stilsikkert bort fra i dette regnestykket, akkurat som de heller ikke sjekker realitetene bak fiendebildet de frykter. I stedet lukker de øynene for realitetene, og argumenterer så godt de kan for at krigen må fortsette som før (og helst eskaleres) om vi ikke vil tape kampen mot narkotikaen.

Som overgripere til en hver tid har tenkt, tror de at verden ville gå under om det ikke var for deres kampmoral og påpasselighet, og de legger derfor skylden for sitt prosjekts manglende suksess på legaliseringstilhengerne (akkurat som krigen mot terrors forkjemperer beskylder fredsbevegelser og borgerrettsentusiaster for at denne krigen ikke lykkes, og at den daglig taper troverdighet målt ut i fra de uttalte intensjoner og ambisjoner ved den).

De glemmer i dette regnestykket at fryktens logikk faller på sin egen urimelighet, og at den som stiller seg bak denne logikken har den samme intellektuelle og moralske autoritet som en hvilken som helst tilhenger av målet-helliger-middelet tankegangen eller forkjøpskrigsprinsippet. Det er nemlig ikke freden man trenger en begrunnelse for å etterstreve, men krigen. Man kan ikke, som forbudstilhengere i dag gjør, si at det er *uforsvarlig* å legalisere de illegale stoffene fordi vi ikke har forsket nok på dem, og fordi vi ikke kjenner konsekvensene en legalisering av de illegale stoffene vil ha på samfunnet: Man trenger ingen andre beviser for å argumentere for fred, enn at krigen er lite hensiktsmessig — dette sier seg selv, og det er hva man i jussen vil kalle et selvinnløsende faktum.

Dette er imidlertid forbudstilhengernes siste halmstrå for å fortsette som før, etter at alle andre argumenter de har er kjent ugyldige. Og de fremmer

dette argumentet på samme måte som en tilhenger av krigen mot terror kan finne på å si at: "vi må fortsette å krige i Irak og Afghanistan (selv om vi riktignok gikk inn i krigen på løgner og falske premisser), *fordi* vi ikke kjenner konsekvensene av en retrett," når det i seg selv er nok av tegn i tiden som tyder på at det er vestens okkupasjonspolitikk som er den aktive pådriveren for hat og terror i regionen.

Forbudstilhengerne, på sin side, ser ikke dette så lett. De gir ikke uten videre opp troen på sitt korstog, og rettferdiggjør sin posisjon med deres plikt til å hjelpe andre, eller som de sier: "samfunnets plikt til å passe på enkeltinnbyggere som trenger hjelp." Dette argumentets rasjonalitet bygger de igjen på offergjøringen av brukeren. Men det er en ting å hjelpe folk som trenger hjelp og vil ha det, og noe ganske annet å "hjelpe" folk som ikke trenger hjelp, eller ikke vil ha det.

Det første er så absolutt en god ide, som vi bør bygge videre på og utvikle under et legalt regime, mens det andre er et overgrep uansett om "hjelperen" forstår det selv eller ikke. Det å ville "hjelpe et menneske vekk fra dophelvetet", er nemlig hva forbudstilhengerne smykker seg med av intensjoner. Men de ser ikke at de legitimerer forfølgelsen av "narkomane" med behovet for dette, på samme måte som tilhengerne av inkvisisjonen legitimerer drap og tortur på hedninger, fordi de ville "redde deres sjel fra evig lidelse". Man kan nemlig vanskelig hjelpe noen som ikke vil det selv, og dette påskuddet er til alle tider blitt benyttet for å begrunne overgriperes overgrep.

Vi ser igjen og igjen hvordan de gode intensjoner brukes for å legitimere forbudsforkjempernes ståsted, samtidig som vi også ser hvordan forbudstilhengerne, i sin iver etter å hjelpe andre mot deres vilje, aksepterer den samme logikk som den som ble brukt til å legitimere tidligere tiders overgrep. Vi må derfor være klar over faremomentene forbundet med forbudsforkjempernes argumenter, og forstå at slike motforestillinger som "Ja, men de kan jo bare slutte å ruse seg — eller benytte seg av et tillatt rusmiddel" er villfarelser som på ingen måte rettferdiggjør forbudet.

Det er nemlig ikke noens sak å legge seg opp i hva andre mennesker gjør, så lenge folk opptrer innenfor anstendighetens grenser og ikke plager andre. Voldelig og psykopatisk atferd må man som samfunn ha sanksjonsmidler man kan slå ned på, uansett om det gjelder cannabisbrukere, kokainbrukere, eller

alkoholbrukere, men ellers er hva enkeltindividet velger å bruke tiden sin på ingen andres sak. Forstår vi ikke det, forgriper vi oss mot andres frie vilje, og vi gjør samtidig oss selv til overgripere.

Det er selvfølgelig sant at det er mange mennesker der ute som ikke forstår sitt eget beste, men dette gjelder *ikke spesielt* brukerne av de illegale stoffene, og man kan ikke bruke dette faktum som utgangspunkt for å ta kontrollen over andre menneskers liv og valgmuligheter — ikke uten igjen å sette seg i samme posisjon som historiens verste overgripere før oss. Vi har allerede sett at skillet mellom illegale og legale stoffer er irrasjonelt, og vi kan ikke holde fast på denne sinnssyke mentaliteten med å fremstille brukerne av de illegale stoffene som "ofre," noe mer enn vi kan se på alkoholdrikkere eller sigaretttrøykere som ofre.

Vi ser også på dagens ruspolitiske tilstandsbilde hvor galt ut denne umyndiggjørelsen av brukerne har ført oss. Det er den som ligger til grunn for narkotikalovgivningens raskt økende strafferammer de siste 50 årene, og ettersom vi har forvridd tilbud/etterspørselsproblematikken inn i en offer/overgriper kontekst, ser vi heller ikke galskapen i narkotikadommer som langt overgår hva vi deler ut for mord og voldtekter — forbrytelser hvor det finnes reelle ofre.

Idiotien i dette er det umulig for et reflektert menneske å lukke øynene for, for vi kan ikke gjøre dette med noen større grad av troverdighet enn om vi belønnet folk som forsøkte å ta livet av seg selv med lengre straffer enn de som tok livet av andre. Og vi kan ikke holde fast på denne mentaliteten med noen logisk konsistens, uten samtidig også å gjøre det samme mot folk som drikker alkohol, røyker, spiser usunt, eller ikke trimmer tilstrekkelig.

Den juridiske tradisjonen bak lovgivningen

Vi vet nå nok om forbudstilhengernes argumentasjonslogikk til å se klare paralleller mellom tidligere tiders kriminelle lover og narkotikalovgivningen, og har sånn sett en bedre forutsetning for å forstå hvordan de sentrale rettsprinsippene som menneskerettskonvensjonene bygger på strider med narkotikalovene. Men ser vi på menneskerettighetenes utvikling i det forrige århundre, ser vi at de har blitt motarbeidet av en type jurister som har gjort

hva de kan for å motarbeide deres implementasjon i praksis, og som helst ser at den institusjonaliserte avstanden mellom teori og praksis opprettholdes.

Dette er de juristene som går i maktens tjeneste og gjør karrierer i systemet. Og det som alltid kjennetegner jurister av denne tradisjonen, er det faktum at de bygger sine analyser og resonnementer på ideen om at *samfunnet er der for å tjene loven og ikke motsatt*, som enhver jurist med et moralsk kompass ville hevde. Slike jurister forholder seg først og fremst til loverket og maktens forventninger og behov, og i sitt virke finnes det ingen grenser for hvilke overgrep de ser seg komfortable med å rettferdiggjøre.

De som tilhører denne tradisjonen ser aldri sin samtid i en videre kontekst, for det åpner for ubehageligheter i form av problemstillinger de ikke kan overvinne eller argumentere seg ut av. I stedet liker de å tro at de er en del av en anstendig størrelse, fordi *de selv* definerer det sånn. Men til tross for det har det vært et faktum i flere tusen år nå at historiens drøyeste despoter ikke kunne gjort hva de gjorde, *uten å ha en juridisk infrastruktur tilstede som legitimerede overgrepene*.

Dette gjelder romerriket og Hitler-Tyskland, like meget som USA og andre fascistisk orienterte overgrepssystemer i dag. For som vi har sett er ikke politistater noe som tilhører fortiden eller andre verdensdeler. Vi er bare ikke vant til å tenke på våre egne styresett på dette viset, ettersom vi fra barnsben av er opplært til å tro på våre autoriteter som representanter for en anstendig størrelse. Vi er imidlertid flasket opp på en løgn, og derfor er det også viktigere enn noen gang at vi evner å sette vår samtid i en historisk kontekst, for kun slik kan vi lære av historien.

Dette er igjen noe systemtro jurister vil benekte på det sterkeste (for deres ståsted er avhengig av det). Men så lenge de håndhever lover de ikke kan forsvare (og selv nekter å se nærmere på lovens rettmessighet) har de, i kraft av sitt ståsted, ingenting å stille opp med når de beskyldes for å ha tatt skrittet over i politistatens sfære.

Et styresett *for folket, av folket, og ved folket*, ville nemlig umiddelbart anerkjent menneskerettighetenes autoritet, og sett viktigheten av at den nasjonale lovgivning ble underlagt nærmere tilsyn. I et slikt samfunn ville *menneskene* kommet først og *loven* etterpå, og det ville være loven som måtte bevise sin rettmessighet overfor menneskene, i stedet for omvendt, som i dag.

Det er bare én grunn til at vi ikke tidligere har tatt et oppgjør med denne juridiske tradisjonen, og det er den at våre styresett frem til i dag har vært så korrupte at denne tradisjonen har vært en forutsetning for deres legitimitet. Det vil for fremtiden imidlertid stille seg annerledes, ettersom folk i økende grad vil forstå hva deres argumentasjonslogikk innebærer, og denne tradisjonen vil da finne sin naturlige plass på historiens søppelhaug. For tilhengerne av det bestående har ved undermineringen av menneskerettighetene allerede erkjent at de er villige til å forsvare en hvilket som helst despots lovverk, — og de kunne like gjerne bedt folket om å spise dritt, som å forlange at de skal godta lover systemets representanter ikke kan forsvare.

Statens skjønnsfrihet i moralspørsmål

“Necessity is the plea for every infringement of human freedom. It is the argument of tyrants; it is the creed of slaves.”

William Pitt⁵⁶⁴.

Som vi har sett er det i den statlige struktur en rekke iboende elementer som har en investert interesse i å se bort fra menneskerettighetene. Men heller ikke det faktum at staten i moralspørsmål har en relativt vid skjønnsmargin, kan her sies å komme narkotikalovgivningen til unnsetning. For så lenge det kan bevises at kuren er verre enn sykdommen, er det ikke opp til staten å ture frem som den vil overfor folket⁵⁶⁵, og dessuten er det også en viss praksis i EMD rundt dette spørsmålet.

Juridisk praksis (om statens ”rett” til å definere i sin favør)

Som moralspørsmål har vi sett at det er klare likheter mellom narkotikalovgivningen og homofililovgivningen, og når det kommer til statens skjønnsfrihet i moralspørsmålet knyttet til homofili, har EMD i en sak som huskes under navnet *Dudgeon v. UK* (saken dreide seg om straffelegging av visse former for homoseksuell aktivitet) allerede vist at den evner å skille

mellom staters *uttalte* behov for å beskytte den offentlige moral, og deres reelle adgang til det.

I denne saken klagde en homofil mann *forbudet mot homofili* inn for domstolen, fordi han mente at staten forbrøt seg mot hans rettigheter, idet han ble nektet sin rett til fritt å velge seg sine sex-partnere. Ettersom saken omhandlet "et svært følsomt inngrep i den enkeltes valgfrihet," måtte staten kunne påvise særlig tungtveiende hensyn for at inngrepet skulle kunne klassifiseres som rimelig eller nødvendig, men retten kom i sin kjennelse fram til at staten i sin argumentasjon ikke lyktes i det, og dømte derfor i klagerens favør.

Dette var altså domstolens kjennelse i forhold til statens rett til å vedta et generelt homofiliforbud. Vi ser her at staten på sin side vurderte det som et tvingende nødvendig tiltak for å beskytte den offentlige moral, akkurat som den i dag vil si det samme om et generelt narkotikaforbud. Nå er jo homofili og bruk av rusmidler to svært forskjellige aktiviteter, og staten vil nok så godt den kan avskrive enhver slik sammenligning ettersom den styrker parallellene mellom tidligere tiders kriminelle lover og dagens.

Det er imidlertid viktige likhetstrekk til stede mellom de to: som at begge er aktiviteter staten mener er så truende for det moralske fibret i samfunnet at de må forbys (selv om staten på sin side kan forklare dette nærmere på noen overbevisende måte), og at de begge er frivillige aktiviteter som involverer frivillige deltakere. Dette siste her er et veldig viktig poeng. For selv om staten gjør sitt beste for å fremstille de illegale rusmidlene som roten til alt ondt, er det klart at woodoo-farmakologien som denne antagelsen bygger på mangler hold i virkeligheten, og at de aller fleste som benytter seg av et rusmiddel er relativt fornøyd med dette rusmiddelets virkning på dem (ellers ville de ikke brukt det).

Man må derfor kunne si at også den enkeltes valg av rusmidler er et ytterst personlig spørsmål, så lenge han/henne ikke begår forbrytelser mot andre under påvirkning av rusen (akkurat som man kan si det samme om den enkeltes valg av sex-partnere, så lenge partneren er over den seksuelle lavalder og samtykker) — og derfor at narkotikalovgivningen representerer et svært følsomt inngrep i den enkeltes valgfrihet fra statens side.

Vi har sett hvordan EMD vet å ivareta homofiles- og alkoholikeres rettigheter, og hvordan domstolen bruker konvensjonens intensjon til å påse at staten i sin oppførsel overfor disse grupperingene går tilstrekkelig hensynsfullt frem. Det samme gjør domstolen også med sinnslidende. For også dette er en gruppering som historisk har blitt forfulgt, enten de har vært reelt sinnslidende, eller det bare var slik at de var opposisjonelle som ble definert som det, sånn at staten kunne fjerne dem på lukkede anstalter.

Som en følge av våre staters hang til å henge denne diagnosen på mennesker i tide og utide, finnes det derfor visse kriterier som må være tilstede for at frihetsberøvelsen skal være forsvarlig/lovmessig. Disse kriteriene sier Møse mer om her, etter at EMD avsa dom i en slik sak:

”Begrepet ‘sinnslidende’^x veksler over tid ettersom psykiatrien og holdningen til sinnslidende er under utvikling. Men under ingen omstendigheter er det adgang til frihetsberøvelse utelukkende fordi en persons synspunkter avviker fra det som er vanlig i samfunnet. Nasjonale myndigheter må for det første fastslå at det dreier seg om en reell psykisk forstyrrelse, noe som krever objektiv medisinsk ekspertise. Videre må forstyrrelsen være av en art eller grad som gjør det nødvendig med frihetsberøvelse. Endelig må sinnslidelsen fortsette hvis det er tale om forlenget frihetsberøvelse.”⁵⁶⁶

Som vi ser sikrer EMD også denne grupperingen mot vilkårlig fengsling, og domstolen sørger også for at behandlingen denne grupperingen utsettes for, fra statens side, er forsvarlig både praktisk og moralsk. Dette er naturlig. For menneskerettighetene er klare på at de skal beskytte de svakeste av oss, og sårbare grupperinger som minoriteter, barn, handicappede, og rusavhengige har derfor krav på spesielt god beskyttelse.

Som sagt, den naturligste sak i verden, — men igjen ser vi hvordan brukerne av de illegale stoffene utelukkes fra det samme opplagte regnestykket.

^x Begrepet ”sinnslidende” har viktige paralleller med begrepet ”narkoman” idét også dette begrepet avhenger av den styrende elitens definisjon av hva som er akseptert oppførsel eller ikke. På samme måte som begrepet ”Sinnslidende over tid vil variere, vil det samme derfor også være tilfellet med hvilke personer som faller inn under definisjonen ”Narkoman”. Vi ser her at EMD sørger for at kriteriene som ligger til grunn for diagnosen ”Sinnslidende” er saklig og rasjonelt begrunnet, men igjen ser vi hvordan begrepet ”narkoman” utelukkes fra enhver rasjonell vurdering.

Eksempler på hvordan narkotikalovgivningen strider mot enkeltbestemmelsene

Vi har nå fått et overblikk over hvordan narkotikalovgivningen kolliderer med sentrale rettsnormer som ligger til grunn for menneskerettskonvensjonene. Når EMD skal ta stilling til om et statlig inngrep er i henhold til konvensjonens bestemmelser eller ikke, er det disse prinsippene de vurderer lovens rettmessighet ut fra. Og vi skal nå se litt videre på hvordan narkotikalovgivningen, helt konkret, bryter mot noen av enkeltbestemmelsene⁵⁶⁷.

SP artikkel 6(1) og EMK artikkel 2

Denne artikkelen sier noe om statens plikt til å beskytte liv, og er naturlig å overføre på narkotikalovgivningen av en rekke grunner. For som vi har sett er det i dag ingen tvil om at narkotikalovgivningen strider mot forholdsmessighetsprinsippet og likhetsprinsippet. Vi har altså å gjøre med en politikk som beror på en *aktiv ignoranse fra våre offentlige tjenestemenns side*, og dette innebærer at vi har med en ruspolitikk å gjøre som er stikk i strid med statens plikter og ansvar overfor folket⁵⁶⁸.

Artikkelen kommer til anvendelse ved unnlatelser og forsømmelser som fra våre offentlige tjenestemenns side kan sies å være til dels grove, og det er sånn sett ingen tvil om at den i denne sammenheng er relevant (mer om dette)⁵⁶⁹. I følge menneskerettighetskonvensjonene (SP artikkel 6(1)) påhviler det nemlig staten å treffe *positive tiltak* for å sikre retten til liv. Dette inkluderer (i følge Møse) at våre stater for eksempel bør ta "alle mulige forholdsregler for å redusere barnedødelighet og forlenge levealderen, særlig ved å eliminere underernæring og epidemier. [Men også at] statene plikter å forebygge krig, folkemord og andre former for utbredt vold⁵⁷⁰."

Vi har allerede sett hvordan narkotikaforbudet ligger til grunn for en rekke uheldige samfunnsmekanismer som muliggjør krig og vold i en grad som ikke ville være mulig uten forbudet. Den sorte økonomien forbudet genererer korrupperer samfunnsstoffet verden over, og det er i dag ingen overdrivelse å si at krigen mot narkotika er den tyngste samfunnsmessige belastningen vi har, når en oversikt over dens uheldige samfunnsmessige konsekvenser er gjort.

EMK artikkel 3

En annen artikkel som kan tas til inntekt for kritikk av narkotikalovgivningen er forbudet mot tortur, umenneskelig og nedverdiggende behandling (EMK artikkel 3) ettersom det også på dette området er visse minstekrav til forholdsmessighet mellom mål og middel. Brukerne av de illegale stoffene forfølges og gjøres rettsløse for sitt valg av rusmidler, og vi ser på heroinistene hvilke uverdige livsforhold forbudet påfører dem.

Sett i lys av det irrasjonelle skillet mellom legale og illegale stoffer, er det ikke urimelig å si at den usaklige forskjellsbehandlingen brukerne av de illegale stoffene opplever har et *rasistisk preg og representerer en vedvarende og alvorlig krenkelse* som berører menneskeverdet, ettersom vi jo forfølger brukerne av de illegale stoffene på en like urettmessig måte i dag som vi i gamle dager forfulgte den delen av befolkningen som ble rammet av raselovgivningen.

Det finnes også på dette området relevante analogier å støtte seg på når et oppgjør med narkotikalovgivningen skal gjøres. EMD har i flere saker dømt i klagers favør og konstantert krenkelse av artikkel 3, etter at det har vært klart at man har med en usaklig og urimelig forskjellsbehandling å gjøre.

Diskriminerings spørsmål løses vanligvis med utgangspunkt i EMK artikkel 14, men som Aall sier: "den konvensjonsmessige vurdering er altså ikke nødvendigvis uttømt med dette⁵⁷¹". Og EMD fant for eksempel både i *Moldavan* (en sak som omhandlet Romanias behandling av sine egne sigøynere) og i *Kypros mot Tyrkia* (en sak som omhandlet den systematiske forskjellsbehandlingen av kyprioter bosatt i Karpas-området på Nord-Kypros), at nedverdiggende og usaklig behandling kan forankres i artikkel 3.

EMK artikkel 8

En annen artikkel som kommer til nytte når man skal klarlegge konsekvensbildet rundt narkotikalovgivningen er EMK artikkel 8 og SP artikkel 17 som skal sikre den enkelte borger mot uforholdsmessige statlige inngrep i hans/hennes privatliv, familieliv, hjem og korrespondanse. Stikkordet her er

”privatliv” (ettersom dette begrepet konsumerer og dekker de øvrige) og denne artikkelen gir et vern som supplerer EMK artikkel 3 (forbudet mot tortur, umenneskelig og nedverdiggende behandling).

Hva konvensjonene mener begrepet ”privatliv” rommer, sier her Jørgen Aall noe mer om:

”Antydningvis kan vi beskrive det som en sfære hvor individet kan motsette seg at andre, det være seg private eller offentlige myndigheter, griper inn uten samtykke. Men dette sier jo ikke så meget. Mer dekkende er det antagelig å se for seg en kjerne med utgangspunkt i den personlige — fysiske og psykiske — integritet; herunder personlig identitet (navn), kjønnslig identitet, seksuell legning og seksualliv, personlig utvikling og selvbestemmelse.”⁵⁷²

Dette innebærer også retten til fritt å velge sine rusmidler. De vanlige motforestillingene mot dette vil gjerne være at ”nei, vi kan ikke overlate dette spørsmålet til den enkelte selv, fordi dette umoralske valget samtidig innebærer en reell belastning for samfunnet (og den enkelte brukers venner og familie), som samfunnet følgelig har både rett og plikt til å bry seg med.” Vi mennesker må derfor, med andre ord, reddes fra oss selv⁵⁷³.

Disse motforestillingene er imidlertid ikke relevante, ettersom skillet mellom de legale og illegale rusmidlene er irrasjonelt; ettersom man i dag kan vise at kuren er verre enn sykdommen; og ettersom man da må ta i bruk den samme type motforestillinger som også kan brukes til å forsøke og legitimere forfølgelsen av for eksempel homofile, fargede, eller tilhengere av religiøse minoriteter.

For rusbruk er ikke i seg selv ensbetydende med misbruk. Og selv om det er sant at rusmisbruk ikke er noe som kun berører den enkelte, men også familien hans/hennes, så er dette like sant med legale rusmidler som alkohol og lykkepiller. — Og vi kan ikke med noe troverdighet etablere et strafforientert reaksjonsapparat for brukerne av den ene typen rusmidler, og et helseorientert for den andre, uten at staten må kunne vise til særdeles gode grunner for dette. Vi har sett at staten ikke med noen troverdighet nekte deg cannabis til fordel for alkohol (eller heroin til fordel for alkohol), og en innblanding på dette området (privatlivets sfære) er fra statens side verken rasjonell eller hensiktsmessig.

De "tungtveiende samfunnsmessige hensyn" som staten bruker for å påberope seg denne rett er altså ikke-eksisterende. Og forbudstilhengerne kan derfor ikke begrunne kriminaliseringen av de illegale stoffene med deres rett til å leve i et narkotikafritt samfunn, noe mer enn vegetarianere kan forlange at resten av befolkningen skal slutte å spise kjøtt for å ivareta deres rett til å leve i et *kjøttfritt* samfunn. Om begrepet "frihet" skal ha noen mening, så må det referere til graden av makt menneskene har over sine egne liv, og dette innebærer først og fremst retten til å få være i fred fra urimelige statlige inngrep.

SP artikkel 23

Det er også et prinsipp som menneskerettighetene bygger på og forsøker ivareta at den *naturlige og grunnleggende samfunnsenhet er familien, og at denne har krav på beskyttelse av staten* (SP artikkel 23(1)).

Dette er både et riktig og viktig samfunnsorganisatorisk utgangspunkt, og også dette kan man bruke mot narkotikalovgivningen. Vi kan på forhånd tenke oss forbudsforkjempenes motforestillinger, som vil være noe slik som at "de illegale rusmidlene utgjør en så farlig trussel for alle og enhver, at det er statens forpliktelse å beskytte familien fra dem," men vi vet innen nå nok om deres argument til å vite at det er en bak frem tolkning av realitetene.

Deres argumentasjon følger denne logikk fordi de ser hvordan bruk av de illegale rusmidlene kan ødelegge familier: De trekker ut fra dette faktum den slutning at samfunnet må beskyttes fra disse rusmidlene for enhver pris, men det er igjen slik at *kriminaliseringen av stoffene* representerer en langt større tilleggsbyrde for samfunnet enn hva noen av de illegale rusmidlene i seg selv er i stand til å gjøre.

Dette er i seg selv gode nok grunner for å tillegge artikkelen relevans. Men i tillegg til det må vi ta med i regnestykket at narkotikalovgivningens *reelle funksjon og konsekvens i samfunnet* er den motsatte av hva den utgir seg for å være. Narkotikaforbudet fungerer i praksis som en mekanisme som river familieenheten i filler, og det er i dag mer enn nok som tyder på at tilstrekkelig mange av våre ledere er fornøyd med det slik, til at man snarere kan snu opp

ned på det og si at narkotikalovene må bort, *fordi vi må beskytte familien fra staten*⁵⁷⁴.

Vi må derfor også bygge vår ruspolitikk på det eneste fornuftige samfunnsorganisatoriske prinsipp, nemlig individets ansvar for seg selv og sine handlinger. En legalisering *kan* føre til at enkelte utvikler et rusproblem — mulighetene er så helt klart tilstede, — men dette vil være tilfelle enten vi legaliserer rusmidlene eller ikke. Det vil alltid være mennesker som ikke takler sitt ansvar for seg selv, men kriminaliseringen straffer i tillegg de som faktisk *tar* ansvar for seg selv og omgivelsene sine på en måte som ikke kan forsvares. Det er derfor ikke stort bedre å forskjellsbehandle folk på grunnlag av sitt valg av rusmidler, som vi i dag gjør, enn å forskjellsbehandle folk på grunnlag av deres kjønn, rase, klasse, tro, eller politiske oppfatning.

EMK artikkel 9 og SP artikkel 18

En annen artikkel som er egnet til å avdekke kompleksiteten av de kritikkverdige forhold som omgir narkotikaforbudet er EMK artikkel 9 og SP artikkel 18, som omhandler den enkeltes rett til tanke, samvittighets- og religionsfrihet.

Rusmidler inngår tradisjonelt i en rekke religiøse seremonier, og ettersom denne bestemmelsen også omfatter retten til å gi uttrykk for sin overbevisning (blant annet ved tilbedelse, undervisning, praksis og etterlevelse), er det motstrid mellom denne og narkotikalovgivningen. Et eksempel på det er cannabis, som er et rusmiddel som brukes av religiøse utøvere i India, Nepal og andre steder, ettersom mange mener at planten er gunstig å benytte til blant annet meditasjon⁵⁷⁵.

Ellers er spesielt de psykedeliske stoffene godt egnede redskaper for personlig vekst og åndelig utvikling, og de er blitt benyttet til dette formål av kulturer på jorda de siste 10 000 år. I Sør-Amerika er *ayahuasca* et populært og sentralt sakrament, og det samme med *ibogain* i Afrika. Bruk av LSD er ofte utbredt blant buddhistmunker og ved Zen-buddhist klostre, fordi den kan være et viktig virkemiddel for munkene når det kommer til deres søken etter opplysning, og i USA har man peyote-kirken (Native American Church) med sine 250 000 medlemmer⁵⁷⁶.

Bruk av artikkel 9 er relevant og viktig, fordi den tydeliggjør at ingen har rett til å forby de illegale stoffene på det moralske grunnlag at det er "feil". Artiklen tydeliggjør samtidig relevante paralleller mellom narkotikalovgivningen og tidligere tiders forbryterske lover som religionslovene. Men bestemmelsen er også relevant i en videre kontekst, ettersom retten til å ha tanker og samvittighet i fred også kan krenkes *ved indoktrinering* fra myndighetenes side. Narkotikalovgivningens videre motstrid med artikkel 9 er derfor klar. For som vi har sett er informasjonsbildet rundt de illegale stoffene svært misvisende, og dette bidrar i sin tur til å opprettholde en moralsk panikk som samfunnet kommer svært uheldig ut av.

Grunnen til at våre ledere har holdt tilbake relevant informasjon fra folket, og grunnen til at de har vært så aktive bidragsytere i oppiskingen av den moralske panikken som ligger til grunn for lovgivningen, er selvfølgelig fordi narkotikalovgivningen baserer seg på en ignorant befolkning for å bestå. Følgelig må også informasjonsbildet rundt de illegale stoffene forvis om staten skal ha håp om å kunne fortsette sin hodeløse tilnærmelse til "problemet."

Men heller enn å oppmuntre til dumhet og frykt i befolkningen, bør våre ledere se det som sin plikt å motvirke den, ettersom slik unødig frykt og ignoranse ligger til grunn for en rekke misoppfatninger som i dag skaper hat og forakt mellom menneskene og preger samfunnsstoffet uheldig⁵⁷⁷.

Den sivile ulydighet og borgernes prøvningsrett på loven

Vi har nå sett hvordan narkotikalovene er uforenelige med sentrale prinsipper i menneskerettskonvensjonene, og vi er kjent med våre politikeres manglende evne til å ta et oppgjør med en lovgivning som på ingen måte er forsvarlig. Men at våre politikere i et halvt århundre nå har sviktet sin plikt til å underlegge lovene de vedtar et tilstrekkelig kritisk blikk *legitimerer* ikke lovgivningen, og vi skal nå se nærmere på hva man som borger kan gjøre for å sørge for at våre offentlige tjenestemenn tar lovene de håndhever alvorlig.

Som vi har sett er narkotikalovgivningen bygget på et menneskefiendtlig og usaklig fundament. Den er resultatet av en korrump politisk prosess, og det er i

dag kun som følge av en seriekoblet ansvarsfraskrivelse fra våre offentlige tjenestemenns side at den består⁵⁷⁸. De enorme mengder menneskelig lidelse som lovgivningen genererer gjør at narkotikalovgivningen kan klassifiseres som en av tidenes største forbrytelser mot menneskeheten, og det er i en slik situasjon at nødrettsprinsippet gjør seg gjeldende.

For vi har alle *moralske forpliktelser* overfor hverandre, og i de to mest sentrale menneskerettighetskonvensjonene, FNs konvensjon om økonomiske, sosiale, og kulturelle rettigheter og FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter heter det innledningsvis at: "det enkelte mennesket har plikt til å arbeide for at de rettigheter som anerkjennes i denne konvensjon, fremmes og overholdes, idet det enkelte mennesket har forpliktelser overfor andre mennesker og overfor det samfunn det tilhører."

Dette innebærer at en borger ikke bare har adgang til, men også plikt til å motsette seg destruktive samfunnsmekanismer, og til å gjøre sitt for å konfrontere våre offentlige tjenestemenn med lover de ikke kan forsvare.

Det er for lengst klart at avisinnlegg eller andre samfunnsnyttige tiltak ikke er tilstrekkelige virkemidler for å få våre politikere til å ta et oppgjør med narkotikalovgivningens kriminelle natur. Men den enkelte borger skal likevel på sin reise gjennom rettssystemet ha mulighet til å ta et oppgjør med kriminelle lover, og vi skal nå se nærmere på hva konvensjonene sier om borgernes prøvningsrett på loven, — og hvordan man som tiltalt for brudd på slik lovgivning kan bruke sine rettigheter som tiltalt til et oppgjør med den.

Som vi så innledningsvis er det et grunnlovsfestet prinsipp at menneskerettighetene står over all annen lovgivning, og at når lovgivningen er uforenelig med menneskerettighetene så har menneskerettighetene forrang⁵⁷⁹. Grunnlovens § 110 c fastslår at det påhviler statens myndigheter å respektere og sikre menneskerettighetene, og det følger også av loven av 21. mai 1999 (menneskerettsloven) at EMK, SP, og ØMK med protokoller er inkorporert i norsk rett.

Det juridiske rammeverket er som det bør være, helt klart, og for å tydeliggjøre disse bestemmelsenes viktige prinsipielle posisjon og bakgrunn, kan vi se nærmere på hva Møse sier om Grunnlovens § 110c:

"[B]estemmelsen har flere funksjoner: Den har en klar symbolfunksjon og gir et viktig signal, nasjonalt og internasjonalt, om den store vekt som skal legges på

menneskerettighetene. Formuleringen gir uttrykk for en sentral verdi i norsk politikk som Stortinget stiller seg bak, og som det norske samfunn bør bygge på.

Bestemmelsen vil fungere som en politisk retningslinje og som et incitament for å ta menneskerettskonvensjonene i betraktning på alle samfunnsområder hvor de vil ha betydning.”⁵⁸⁰

Her har vi, i korthet, essensen i hva loverket har å si om menneskerettighetenes viktige posisjon (og hva våre politikere ser som intensjonen bak den). Og selv om mange systemtro jurister kanskje tar for gitt at narkotikalovene befinner seg på trygg grunn — og at man derfor trygt kan avvise motforestillinger mot dem — er dette en vurdering de som offentlige tjenestemenn ikke har adgang til å gjøre i et så prinsipielt viktig spørsmål. Vi har allerede sett at de ikke kan håndheve narkotikalovgivningen med noen større troverdighet enn en Gestapo-agent kunne håndheve Hitler-Tysklands nazilover. Og siden andre verdenskrig er det også blitt et rettsprinsipp hevet over enhver tvil, at ordre ikke fritar for straffeansvar (*Nüremberg-prinsippet*).

Våre offentlige tjenestemenn kan derfor ikke velge å se bort fra problemstillingen, fordi det passer deres egen nese og karriere best — ikke uten å stille seg åpne for strafferettslige konsekvenser.

For som det finnes konvensjonsbestemmelser som skal sikre borgerne mot kriminelle lover, er det også bestemmelser der ute som skal sikre en borger adgang til adekvate rettsmidler om han eller henne gjør gjeldende at en aktuell lov strider mot menneskerettighetene.

Et eksempel på det er EMK artikkel 13, og denne bestemmelsen fastslår at: ”enhver hvis rettigheter og friheter fastlagt i konvensjonen blir krenket, skal ha rett til effektiv prøvningsrett ved nasjonal myndighet *uansett* om krenkelsen er begått av personer som handler i offisiell egenskap⁵⁸¹.” Denne artikkelen skal altså sikre borgene prøvningsrett på loven, og Jørgen Aall sier videre om artikkel 13 at: ”Denne tolkes så vidt, at det avgjørende er ikke om en rettighet er krenket, men at klageren har en prosedabel påstand om det⁵⁸².”

Dette er heller ikke den eneste relevante artikkel i denne sammenheng. En annen artikkel som skal sikre borgerne mot politistatens diktatur er EMK artikkel 6 (og SP artikkel 14), som fastslår at enhver har rett til å få avgjort sine rettigheter og plikter av en uavhengig, upartisk, og kompetent rett⁵⁸³. Dette innebærer at om du er tiltalt for brudd på narkotikaloven, så har du som borger

prøvningsrett på loven, og du har krav på å bli hørt i en uavhengig og kompetent rettsinstans om du påstår at dine rettigheter er krenket.

Vi skal nå se nærmere på hva denne retten til en kompetent domstol innebærer.

Mer om prøvningsretten og avstanden mellom teori og praksis i samfunnet

Det er ikke ofte borgere benytter seg av sin rett til å gå for et moralsk forsvar overfor så sentral lovgivning som det bestående bygger på som narkotikalovgivningen. For en dommer vil dette derfor kunne synes som noe eventuelt andre instanser, som de politiske, burde se nærmere på. Men selv om det for en tingrettsdommer umiddelbart kan fremstå som et vanskelig spørsmål å få oversiktsbilde over, har han eller henne intet annet valg enn å støtte deg i ditt krav om å få din sak hørt i en uavhengig, upartisk og kompetent rett hvor du har muligheten til å bevise dine påstander.

Det er i følge maktfordelingsprinsippet slik at domstolene er *uavhengige* av politikerne, og når du har gjort gjeldende at narkotikalovgivningen er resultatet av en *korrupt politisk protest*, er det opp til domstolene å prøve lovens rettmessighet og kontrollere at lovgivningen er i tråd med de overordnede prinsippene som konvensjonene definerer⁵⁸⁴.

Dette er et helt sentralt og overordnet rettsprinsipp, for i den grad vårt rettsvesen svikter i dette ledd, ligger veien åpen for statsmaktens despoti⁵⁸⁵.

At dommeren derimot, etter å ha håndhevet narkotikalovene i en årrekke, vil ha vanskelig for å nullstille seg og se alvorlig på dine anklager er ikke vanskelig å tenke seg. Men han kan fortsatt ikke nekte deg ditt krav, uten samtidig å nekte deg din dag i retten. Det spiller i denne sammenheng ingen rolle om det er ett gram eller ett tonn med illegale rusmidler du er tiltalt for befatning med, for det er et rettsprinsipp som sier at *jo større strafferammer man som borger står over for, desto større krav har man rett til å stille til loven*. — Og man kan sånn sett si, at jo mer omfattende din forbrytelse mot narkotikalovgivningen er, desto mer vekt har du bokstavelig talt bak argumentet ditt⁵⁸⁶.

Om du er heldig med de offentlige tjenestemennene du møter i retten vil du få innvilget ditt krav om å bli hørt i en kompetent rett, og det er da opp til deg å bevise at narkotikalovene strider mot menneskerettighetene, mens staten på sin side må bevise at de kan sies å være forholdsmessige inngrep⁵⁸⁷.

Staten må, med andre ord, kunne vise at det er en *bedre* ide å kaste en hasjrøyker i fengsel enn en alkoholdrikker, for å kunne sannsynliggjøre at vi *ikke* har å gjøre med et tilfelle av usakelig forskjellsbehandling på det ruspolitiske området. Dette er i dag ikke mulig, ettersom alkohol på samtlige områder — enten vi snakker om stoffenes helsemessige problembilde eller avhengighetspotensial — sammenlignbart kommer langt verre ut. Det er altså ikke til å komme fra at vi har å gjøre med et usaklig ruspolitisk ”raseskille”, som brukerne av cannabis kommer urimelig ufordelsaktig ut av.

I tillegg til dette kan det bevises at kuren (narkotikalovgivningen) er verre enn sykdommen (rusbruken)⁵⁸⁸, og derfor kan man med fordel også trekke frem forholdsmessighetsprinsippet om staten på sin side igjen skulle forsøke å rettferdiggjøre narkotikalovgivningen med sin rett til å gripe inn overfor samfunnsskadelig og farlig adferd^X.

Vi har nå sett hvordan menneskerettskonvensjonene strider mot narkotikalovene. Vi har også sett hvordan man går frem overfor systemet når man som borger ønsker å benytte seg av sin rett til å bevise det, og vi har sett litt på kriteriene for hvordan bevisvurderingen i en slik uavhengig, upartisk, og kompetent rett skal foregå.

Men som vi også har sett er det også mektige interesser bak narkotikalovene som gjerne ser at ting helst fortsetter som før. Og den som gjør sitt for å gå for et moralsk forsvar overfor narkotikalovgivningen, må derfor

^XSelv om jeg her brukte cannabis som eksempel (fordi det for cannabis’ del allerede er klart at narkotikalovgivningen påfører samfunnet langt mer skade enn cannabisbruken gjør), så er dette et argument som er like aktuelt for resten av de illegale stoffene. Umiddelbart kan det for hvem som helst fremstå som galskap å legalisere heroin, men jeg har med denne boken vist at en helsepolitisk tilnærmede den eneste tilrådelige veien å gå. Og om det er nødvendig kan det tilstandsbildet jeg her har definert utbroderes videre i alle retninger.

være forberedt på å møte hindringer underveis — selv om det i utgangspunktet burde være plankekjøring.

Du har derfor ingen garanti for at du vil nå frem med det første, ettersom det er et rimelig tungrodd system å forandre. Men om du som borger i denne prosessen motarbeides av våre offentlige tjenestemenn, så har du fortsatt en del virkemidler til gode, og jeg gir i tillegg i boken en innføring i hvordan denne delen av prosessen foregår.

Poenget er at våre offentlige tjenestemenn på ingen måte kan nekte deg en stemme i din egen retts sak med noen troverdighet, *og heller ikke uten å utsette seg selv for strafferettslige konsekvenser.*

Det er i denne sammenheng to internasjonale instanser som er aktuelle når nasjonale myndigheter svikter folket og rettsprosessen. Den ene instansen er ICC, som skal ta seg av den strafferettslige forfølgelsen av de offentlige tjenestemennene du anmelder⁵⁸⁹ for å bistå i forbrytelser mot menneskeheten, og den andre er den europeiske menneskerettighetsdomstol i Strasbourg, som plikter å se nærmere på argumentet ditt når det eventuelt er blitt avvist av nasjonale myndigheter. Denne domstolen prøver spørsmål av langt mindre prinsipiell viktighet, og uttaler seg om menneskerettighetsbrudd som er langt mer marginale enn de vi i dette tilfellet står overfor.

Det er i tillegg også slik at menneskerettighetene skal tolkes dynamisk (dvs. i takt med sin tid og i tråd med nye utfordringer) og det er sånn sett, på sikt, ingen vei utenom den uavhengige kommisjonen/kompetente retten du som representant for folket har krav på.

Om behovet for en fornyelse av rettsystemet

Tiden er nå overmoden for en mer eller mindre total fornyelse av vårt rettssystem. Som vi har sett er det ingen tvil om at det vestlige demokratiets "fyrtårn", USA, i realiteten er en fascistisk orientert politistat. Den juridiske tradisjonen vi her i vesten har vært så kry av, har på ingen måte vist seg resistent mot fascismens innflytelse, og rettsstaten er som følge av det under angrep som aldri før.

Vårt rettssystemets fremste problem i dag er den iboende avstanden mellom teori og praksis som det bygger på, og den juridiske tradisjonen som alltid har sett bort fra den. Rettssystemet i dag forholder seg til utdaterte rettsprinsipper; det er et redskap som først og fremst tjener maktens interesser; og som håndhever lover det ikke er mulig å forsvare overfor informerte borgere.

Dette var i tidligere tider ikke noe problem ettersom makten hadde et slikt grep om folk at de sjelden forsto at de hadde med kriminelle og menneskefiendtlige lover å gjøre (og ettersom de ikke visste å stille krav til sine offentlige tjenestemenn). Det er likevel et problem som i dag bare blir mer og mer presserende ettersom dissonansen mellom lov og rett, og rett og galt bare blir tydeligere for fler og fler. Våre domstoler og våre styresett mister med det en autoritet som er sårt tiltrengt, og folks manglende respekt for falske autoriteter (det være seg lovene, eller de som opprettholder dem uten å kunne snakke for seg) vil bare forsterke seg om vi som samfunn ikke aktivt tar tak i problemstillingen.

Når vi nå uunngåelig må ta et oppgjør med narkotikalovgivningen, er det i den forbindelse lurt å ta *ett skritt videre*, og se hva vi kan gjøre for å sørge for at slike menneskefiendtlige lover ikke igjen blir nedtegnet i lovverket. Dette kan synes som en noe uoverkommelig og komplisert oppgave, men det er en langt enklere sak enn mange skulle tro: Hva vi i denne sammenheng må gjøre er å bygge vårt rettssystem på en ny juridisk grunnmur, som ikke lenger gjør det mulig for jurister å tale politistatens sak.

Det kommende rettsoppgjøret bør derfor også gå den umoralske juridiske tradisjonen jeg omtalte tidligere nærmere etter i sømmene, og ta et oppgjør med all slik lovgivning som er et resultat av den. Dette inkluderer ikke bare en nærmere titt på samtlige morallover (som prostitusjonsforbudet og gamblingforbudet), og terrorlovgivningen. Men også sistnevnte lovers utgangspunkt, terrorangrepene den 11. september 2001. For krigen mot terror er en annen løgnaktig kampanje som også for lengst ville vært avblåst om det ikke var for den samme ryggløse juridiske tradisjonens praksis. Som vi har sett henger dens samfunnsmessige funksjon og konsekvens tett sammen med narkotikalovgivningens, og derfor er et oppgjør med begge helt avgjørende for våre staters troverdighet overfor folket.

Et tilstrekkelig oversiktsbilde over disse to kampanjenes kriminelle natur er i dag helt fint mulig å oppnå. Og etter at det er etablert, må vi ta konsekvensene av dette tilstandsbildet og som nasjon gjøre hva vi kan for å markere avstand fra dem begge (slik at vi på ingen måte kan beskyldes for å støtte dem moralsk eller praktisk).

Vi må erkjenne at den eneste grunnen til at disse to kampanjene kunne overleve iblant oss så lenge som de har gjort, er at den politiske prosessen og vårt rettssystem består av enkeltaktører som selv ikke har oversiktsbilde til å forstå hva de er en del av. Derfra må vi ta konsekvensene av våre offentlige tjenestemens manglende oversiktsbilde, og ut fra dette se nærmere på hva vi kan gjøre for å vedta rettsnormer som er egnet til å sørge for at noe lignende ikke skjer igjen. Vi må erkjenne at staten ikke er en iboende anstendig størrelse; at det iblant våre offentlige tjenestemenn er menn og kvinner med mindre altruistiske motiver enn stillingsbeskrivelsen deres gir rom for; at de store selskapene har formet den politiske prosessen i sitt bilde over de siste noen hundre år; og hvor uheldig alt dette har vært for menneskene.

For vi ser på historien våre staters tilbøyelighet for overgrep og våre offentlige tjenestemens forkjærlighet for makt, og vi ser ut fra tilstandsbildet rundt disse to kampanjene at våre stater ikke representerer noen høyere moralsk orden i dag, enn hva de gjorde i tidligere tider.

Alt dette tilsier at vi må bygge vårt rettsvesen på et nytt juridisk fundament, som i større grad enn i dag er egnet til å bremse disse tendensene i samfunnet, og som er bedre skikket til å sikre borgernes interesser der de står i konflikt med maktens interesser. Slike interessekonflikter *må* vi som samfunn ta høyde for, for de er reglen og ikke unntaket så langt i vår historie. Makt er som vi vet ikke likt fordelt, og som en følge av det er visse grupperinger og interesser flinkere enn andre til å få sine behov hørt.

Dette fører i praksis til at særinteresser prioriteres, og disse særinteressene har i dag vokst seg så sterke at vi må sikre borgenes grunnleggende behov og rettigheter mot dominanskreftenes videre maktekspansjon.

...Og fengselssystemet

Vi så gjennom forrige århundre en kraftig ekspansjon av overnevnte krefters innflytelse, og med det troen på straff som helbredelse. Det er imidlertid et viktig poeng at man i et samfunn *tilstrever minst mulig bruk av fengsel og tvang* som løsning på noe som helst, for som kriminologer vet, slår slike løsninger negativt tilbake på oss som samfunn. For også troen på fengsler som en god idé er et resultat av fryktens logikk, og i den grad vi spekulerer i denne, vil vi legge til rette for en samfunnsdynamikk som genererer stadig mer fremmedgjøring, hat, vold, og ødeleggelse (mer om dette)⁵⁹⁰.

Jo mer humant vi som samfunn tillater oss å behandle våre "forbrytere", *desto bedre* vil vi derfor komme ut av det. Og som dommer James P Gray også sier, bør vi derfor slutte å fengsle folk vi er moralsk forarget på, og i stedet forbeholde bruken av fengsler de tilfellene hvor vi har med mennesker å gjøre som utgjør en *reell* fare for andre.

Det er i et fornuftsbasert samfunn nemlig ikke statens oppgave å straffe voksne mennesker for hva de frivillig velger å gjøre mot seg selv. Dette er i seg selv et opplagt konsept, men det tåkelegges for oss ut i fra i hvilken grad vi godtar fryktens logikk⁵⁹¹. Vi må derfor innskrenke statens adgang til å fastsette lover i hytt og pine, for våre offentlige tjenestemenn ser ikke alltid konsekvensene av sine handlinger (eller de er aktivt ignorante på området). De har ofte et iboende behov om å øke sin egen makt og posisjon, og til å tilfredsstille særinteresser over fellesinteresser; og vi må ta fra statsmakten muligheten til å nedsette slike lover som kun tjener falske moralkodekser og tjenestemennenes egne maktmessige ambisjoner.

Denne bokens innhold levner ingen tvil om at vårt rettssystem er overmodent for en fornyelse som går forbi narkotikalovgivning, og om våre offentlige tjenestemenn og jurister håper å fremstå som representanter for en oppegående og moralsk forsvarlig størrelse, så må de ikke bare ta et oppgjør med denne lovgivningens manglende troverdighet. De må også fortrest mulig ta skrittet videre, og våge et oppgjør med den juridiske tradisjon som alltid har stått i overgripernes tjeneste, og som har gjort hva den kan for å legitimere deres krav om at makt skal gå for rett.

Hva vi i denne sammenheng bør gjøre, er å legge et nytt juridisk prinsipp til grunn for vår straffelovgivning, og dette bærende juridiske prinsippet kan i all korthet oppsummeres som følger: *At vi ikke lenger kan straffe folk for "forbrytelser" de frivillig begår imot seg selv.*

Statens maktbruk må begrenses, for ellers tar den alltid overhånd, og vi må derfor trekke opp et solid juridisk rammeverk som evner å sikre individet mot statsmaktens iboende tendenser til å vokse seg større. Enhver stat som påberoper seg retten til å gjøre innhugg i individets medfødte rettighetskatalog gjør dette fordi den ikke lenger innfinder seg med de naturlige begrensninger som et styresett *av - for - og med folket* vil gjøre, og en slik stat er det opp til borgerne igjen å få inn i den form som tjener dem best.

Det er helt avgjørende, og historien om våre samfunn frem til nå, taler med all den klarhet vi trenger om dette. Statens maktbruk må derfor, som utgangspunkt, være forbeholdt de tilfeller hvor en borger begår en forbrytelse mot en annen borger, eller mot institusjoner som beviselig tjener samfunnets generelle velbefinnende.

Det kan godt være at det finnes gråsoner her som jeg i denne analysen ikke tar tilstrekkelig hensyn til, og jeg er som sagt åpen for motforestillinger. Men en klok greker sa for 3000 år siden at "jo flere lover, desto mer korrumpert er staten," og dette er en sannhet vi i dag nærmest har glemt. EU og USA lirer nå av seg nye lover og direktiver i en fart ingen evner å følge med på, og de er så å si alle et resultat av selskapsinteressenes innflytelse over den politiske prosessen. I denne stadig økende skogen av nye lover har den enkelte borger lett for å gå seg vill. Det er så godt som alltid en lov man i hverdagen forbryter seg mot, og det evig ekspanderende lovverkets reelle nyttefunksjon, ser man i praksis er å stramme opp det juridiske landskapet i kontrollinteressenes favør.

Vi lider i dag som følge av det. Og slike lover som narkotikalovene, prostitusjonslovene og gamblinglovene må bort i et fornuftsbasert samfunn, for ved å kriminalisere disse fenomenene gjør vi det bare langt verre for oss selv.

Vi har allerede sett problemet med den iboende logiske inkonsekvensen som eksisterer mellom narkotikaforbudet og annen surrealistisk lovgivning, og så lenge staten tillater folk å satse penger på aksjemarkedet og statlige

lotterier, kan den ikke med noen troverdighet nekte folk å spille dem bort på hva de vil.

Staten kan heller ikke nekte noen å selge kroppen sin så lenge dette er deres frivillige valg, og dens fordømmelse av dette yrket fremstår med den grad av troverdighet den har krav på, når vi sammenligner den med statens hyllest til militærkodekser og oppfordring til soldater om å verve seg. For det er sant at mange prostituerte er drevet til sitt yrke av en ublid skjebne, men dette er like sant for mange som verver seg, og det er ingen tvil om hvilke av disse yrkene som er det mest anstendige: De prostituerte tilbyr seksuelle tjenester, og den de går utover (kunden) er som oftest takknemlig for dem; mens våre soldater, med sine liv og sin integritet i innbytte, overgir seg selv og sin dømmekraft til fordel for ordre — og blir leiemordere for selskapsinteressene.

Vi ser igjen og igjen at våre lover ikke er et resultat av hensynet til befolkningens beste, og at vårt lovverks funksjon i dag først og fremst er å ivareta maktbalansen i samfunnet i *det beståendes* favør. Dette innebærer, kort sagt, å sikre makten for de som har den, samt å opprettholde den sosiale kontroll som muliggjør den.

Vår høye "kriminalitet" er sånn sett mye et resultat av forvridde samfunnsidealene og hyklerske moralkodekser, og vi kan fjerne det meste av den ved et penselstrøk. For om våre lover var et resultat av en fornuftsbasert prosess ville man kunne si at: "jo større forbrytelsen er mot samfunnsstoffet og menneskeverdet, desto større straff er forbrytelsen belagt med." Og det ville også følge at om du holdt deg på den riktige siden av loven, så ville dette i seg selv si noe om din nytte for samfunnsstoffet målt opp mot en som var på feil side av lovens.

Det er jo slik vi tar for gitt at det er, for det er slik vi har lært å tolke den samfunnskontrakt vi som borgere har inngått med staten. Men folk er dessverre like ukritiske til lovene de adlyder som de er til sine offentlige tjenestemenn, og om folk tok seg tid til å kaste et granskende blick på noen av dem, ville de straks se at de begge var en konsekvens av en korrumpert politisk prosess — og at å leve sitt liv på "riktig" side av loven i dag ikke er en garanti for noe som helst⁵⁹².

Det er også mye på grunn av slike forvridde moralkodekser (og det påfølgende hykleriet som medfølger den institusjonaliserte avstanden mellom teori og praksis som vår sivilisasjon i dag bygger på) at mange borgeres respekt

for lov og rett forvitrer. For selv om mange systemtro borgerne gjør karriere på sin ignoranse, finnes det også borgere der ute som mister lyst til å delta i samfunnet på det beståendes premisser ettersom de, enten intellektuelt eller intuitivt, forstår at det ikke er en verdig størrelse å ta del i⁵⁹³.

Den forakten for samfunnet som mange kriminelle føler, og som de bruker til å legitimere sine handlinger for seg selv, ville med andre ord ikke vært til stede i et samfunn som tok sine idealer alvorlig. Jeg har selv sett nok fengsler fra innsiden til å vite hva jeg snakker om, og det er min påstand at vi med stor fordel *i det minste* kunne halvert fangebeholdningen fengslene⁵⁹⁴ våre. Det er jo intet mindre enn den sanne målestokken på oss som samfunn hvor mange mennesker vi til enhver tid tillater oss å sperre inne, og slike reformer har funnet sted før. Finland halverte for eksempel sin fangebefolkning fra 1976 til 1990-tallet med stort hell, ettersom de ikke ville fremstå som en sovjetstat⁵⁹⁵, og tiden er igjen overmoden for tilsvarende tiltak på en mer omfattende basis.

Den uavhengige retten som skal vurdere narkotikalovgivningens menneskerettsstridige funksjon og konsekvens, bør derfor også gå resten av våre morallover nærmere etter i sømmene, og se om ikke det ikke er på tide med et mer generelt forbud mot morallover — *hvis da ikke staten på sin side kan vise at de er nødvendige i et moderne samfunn.*

Nye vinder og ny giv

Når vi her oppsummerer det hele, vil jeg avslutningsvis si at det er viktig i denne prosessen å ikke dømme oss selv som samfunn for hardt. Vi kom alle inn i en verden som var skjevt ute å kjøre lenge før vi fant vår plass i den, og skyld er sann sett ikke interessant å fordele. Vi bør heller se dette kommende rettsoppgjøret som en seier for oss alle, for det er jo så absolutt også i statsmaktens interesse — så vel som borgernes.

Når et oppgjør med narkotikalovgivningen skal gjøres, vil jeg i den forbindelse minne om at våre offentlige tjenestemenn har vært utsatt for et rimelig konstant press fra systemkraftens side, og at vi borgerne har vært en like stor del av opprettholdelsen av det uheldige tilstandsbildet som dem. Det bestående er av natur en rimelig komfortabel størrelse som helst vil slippe et ubehagelig blikk på seg selv, og våre politikere har i praksis hatt vanskelig for å

gi sin stemme til tiltak som kommer folket til gode, ettersom de store selskapenes forventninger har preget deres hverdag; ettersom de har fryktet å ende opp i medias gapestokk; og ettersom de har fryktet at et fordummet og villedet folk — et folk som er opplært til å adlyde fryktens logikk — aldri ville stille seg bak deres eksempel.

Vi borgerne kan derfor ikke laste statsmaktens representanter spesielt for noe av det jeg har beskrevet her, for den jevne borger har vært like mye med på å opprettholde den moralske panikken som har ligget til grunn for narkotikalovgivningen som våre offentlige tjenestemenn har vært. Det at vi i det hele tatt som samfunn er kommet så langt som at tiden nå er moden for et oppgjør med lovgivningen, er noe vi i stedet kan ta til inntekt for oss selv. For det er så absolutt et vitnesbyrd om våre fremskritt som samfunn og sivilisasjon.

For narkotikalovgivningens dager er talte uansett hva som skjer her i Norge, og denne boken er i beste fall ikke annet enn nådestøtet. Det er nemlig et tegn i tiden at folk våkner opp som aldri før fra søvnen den kontrollorienterte eliten har dysset dem ned i, og det er kun et spørsmål om tid før vi går bedre tider i møte. Her i Europa viser land som Portugal, Nederland, Tsjekia, og Sveits vei, men fornyelsen trenger seg frem overalt. Norsk narkotikapolitikk er i denne sammenheng noe av en sinke, men i dette faktum i seg selv ligger også gode forutsetninger for forandring. For det er mange offentlige tjenestemenn der ute som tar stillingsbeskrivelsen sin alvorlig, og som helst vil gjøre noe godt for samfunnet. Og selv om narkotikapolitikk frem til våre dager vært et rimelig tabubelagt område, så ligger forandringen tykk i lufta også her. Vi nordmenn får nemlig det styresettet vi fortjener, og et oppegående folk *vil også få* en oppegående ruspolitikk.

Jeg har igjennom denne boken vist at folk som er uttalt tilhengere av narkotikalovgivningen, samtidig gir sin stemme til fryktens logikk og målet-helliger-middelet ideologien, og at disse individene ikke lenger kan sies å ha noen troverdighet som offentlige tjenestemenn (ettersom konsekvensene av den politikken de fører, gjør vondt meget verre for samfunnet).

Dette gjør befolkningen lurt i å ta konsekvensene av, og heller støtte opp om de offentlige tjenestemennene som er modige nok til å ta skrittet vekk fra disse tåpelighetene. Vi ansetter jo ikke analfabeter til å styre i skolen, og vi ansetter heller ikke pedofile til å styre i barnehagene våre, men allikevel har vi

så langt overlatt til ignoranter og psykopater å utforme den politikk vi bygger våre samfunn på. Dette er kanskje harde ord, men det er ingen annen nisje vi kan klassifisere dagens forbudstilhengere under. Og ettersom disse tjenestemennene har samme troverdighet som brannmenn som slukker branner med bensin, bør folk vite bedre enn å ta dem alvorlig.

Den uavhengige kommisjonen som vi nå før eller siden må få stablet på beina, er i denne sammenheng en unik anledning til å ta et oppgjør med det tilbakestående tankesettet som har ført så mye ulykke med seg. Den er menneskehetens beste sjanse til et oppgjør med den juridiske tradisjonen som alltid har stått i overgriperes tjeneste, logikken som ligger bak, og med lovene som er en konsekvens av den.

Denne kommisjonen jeg her tar til orde for er derfor ikke bare i min, eller andre narkotikadømtes interesse. Som vi har sett er lovgivningen umulig å forsvare, og hvordan ettertiden vil vurdere vår stilling som rettsstat, avhenger av intet mindre enn vårt rettssystemets evne til å ta utfordringen på alvor. Det er uansett ingen tvil om at det *vil* komme en tid da tiden for et oppgjør med narkotikalovgivningen er moden, og at jo fortere vi som samfunn evner å begynne denne prosessen, jo fortere kan vi reise oss mot vårt potensial og se vårt styresett som en anstendig størrrelse.

Hvor lang tid dette vil ta, vil også si svært mye om oss som samfunn, for det vil samtidig være en lakmus-test på hvor korrumpert den politiske prosessen og vårt rettssystem egentlig er. Det er derfor i alle gode krefters interesse at denne kommisjonen fortrest mulig stables på beina. For den vil styrke de konstruktive samfunnskraftene betraktelig, samtidig som den vil rive vekk mye av grunnlaget som dominansindustrien har bygd sitt herredømme på.

Det kommende rettsoppgjøret vil altså ikke bare være et viktig skritt mot en anstendig samfunnsorden, men også en forutsetning for den.

Tillegg:

Jeg gav i bokens siste del en innføring i gangen i et moralsk forsvar overfor narkotikalovgivningen. Men som vi har sett, er det en del offentlige tjenestemenn der ute som ser vekk fra det manglende moralske fundamentet i lovene de håndhever, og møter du på en slik tjenestemann på din vei gjennom rettssystemet, vil du bli nektet din rett til å bevise dine påstander.

Dette kan våre offentlige tjenestemenn allikevel ikke gjøre uten å utsette seg selv for strafferettslige konsekvenser. Og for den videre interesserte legger jeg her ved et utvalg av min egen korrespondanse med systemet, hvor jeg viser den naturlige veien videre i så måte.

Materialet består av en anke til Høyesterett med 16 vedlegg som belyser avstanden mellom teori og praksis i vårt samfunn videre, og oppsummerer den juridiske og moralske problemstillingen forbundet med forbudet. Jeg er jo som nevnt selv tiltalt for å ha forbrutt meg mot lovgivningen og håper dette tillegget kan være til nytte for folk som befinner seg i samme situasjon som meg, eller som av andre grunner ser det som naturlig å tilkjempe en anstendig samfunnsorden.

Og til sist vil jeg benytte anledningen til å takke for følget, og for lånet av din tid...

Høyesterett
Høyesterettplass 1
PB 8016
0030 Oslo

Nesodden den 22. mars 2010

Anke vedrørende domfellelse i Eidsivating Lagmannsrett.

Jeg vil med dette anke domfellelse i en straffesak jeg er tiltalt og funnet skyldig i.
Mitt ankegrunnlag er følgende:

I forbindelse med en narkotikasak (saksnr. 09-119255AST-ELAG/) jeg har gående i rettssystemet, har jeg overfor både tingrett og lagmannsrett gjort gjeldende at narkotikalovgivningen er "kriminelle" lover.

Dette vil si at de bryter mot overordnede rettsprinsipper vi gjennom overnasjonale konvensjoner har underordnet oss, og som grunnloven sier at all nasjonal lovgivning må være i tråd med. Jeg snakker selvfølgelig om *menneskerettighetene*, og det er da først og fremst likhetsprinsippet (EMK artikkel 14) og forholdsmessighetsprinsippet (EMK 2.2, 8.2, 11.2) jeg har trukket frem i retten som motstridende med narkotikalovgivningen.

Jeg informerte i det videre begge rettsinstanser om at narkotikalovgivningen derfor hører hjemme i samme kategori lover som raselovgivningen, homofililovgivningen, og religionslovgivningen tidligere gjorde, og at jeg som tiltalt ville benytte meg av min prøvesrett på loven (EMK artikkel 13), slik at jeg fikk mulighet til å bevise mine påstander. Tingrettsdommeren og Lagrettsdommeren valgte allikevel å lukke øyne og ører for mitt krav, og jeg ble i begge rettsrunder nektet en stemme i min egen retts sak.

Jeg vil derfor, med dette, gjøre de samme krav gjeldende overfor Høyesterett, og jeg ber dere nå om å respektere min rett til en rettfærdig retts sak (EMK artikkel 6), og at dere stiller dere bak min rett til å få min sak hørt av en uavhengig, upartisk, og kompetent rett, slik at problemstillingen kan bli tilstrekkelig belyst og narkotikalovgivningens eventuelle menneskerettsstridige funksjon og konsekvens avklart en gang for alle.

Jeg er klar over at det er en uvanlig forespørsel, men jeg har også gjort gjeldende at narkotikalovgivningen er resultatet av en korrump politisk prosess, og det er sånn sett ingen tvil om at det nå er domstolenes oppgave å gå lovgivningen nærmere etter i sømmene, slik maktfordelingsprinsippet tilsier.

Det faktiske og juridiske grunnlaget for påstandene mine blir videre klargjort av vedleggene, og gjennom dem vil dere også få et tilstrekkelig oversiktsbilde over sakens fremdrift så langt, og min korrespondanse med systemet:

- Informasjonsbrev til involverte tjenestemenn i saken (vedlegg 1)
- Brev til politiet datert 2. desember 2008 (vedlegg 2)
- Brev til aktor datert 28. februar 2009 (vedlegg 3)
- Politianmeldelse av tjenestemennene i saken (vedlegg 4)
- Politianmeldelse av dommer og statsadvokat (vedlegg 5)
- Tale til retten (vedlegg 6)
- Ansvarliggjøring av Riksadvokat og Justisminister i forhold til anke i straffesak (vedlegg 7)
- Svar fra Riksadvokaten (vedlegg 8)
- Motsvar til Riksadvokaten (vedlegg 9)
- Endelig avvisning av min rett til et moralsk forsvar fra Riksadvokaten (vedlegg 10)
- Politianmeldelse av Riksadvokaten (vedlegg 11)
- Informasjonsbrev til offentlige tjenestemenn i saken (vedlegg 12)
- Oppdatering til Justisminister (vedlegg 13)
- Klage på påtaleunntatelse (vedlegg 14)
- Spesialenhetens henleggelse av politianmeldelsene (vedlegg 15)
- ICC anmeldelse av Riksadvokat og norske offentlige tjenestemenn (vedlegg 16)

- Jeg legger også ved et lengre argument for legalisering som konkretiserer beskyldningene mine, og gir et oversiktsbilde over områder hvor narkotikalovgivningen (og forbudstilhengerne) kommer til kort overfor menneskerettighetenes ambisjoner og intensjoner (vedlegg 17)

Dette bør være alt dere trenger i denne runde for å behandle min forespørsel, og jeg forsikrer dere om at jeg kan bevise påstandene mine når som helst overfor en kompetent rett, når det blir aktuelt.

Som det går frem av vedleggene har politi og påtalemyndighet spilt seg selv totalt ut over sidelinja i denne rettsprosessen, og det er nå opp til Høyesterett om dere vil forverre domstolenes (og den norske statsmakts) forklaringsproblem, eller vise dere som en størrrelse som er verdig menneskehetens håp og tillit.

Dere må i den forbindelse være klar over at jeg som borger vil holde dere ansvarlig for deres eventuelle ansvarsfraskrivelser, slik jeg også har gjort overfor de rettsaktørene som tidligere i prosessen har sviktet sitt ansvar og sine plikter overfor det norske folk. Det er en helt overordnet problemstilling jeg definerer, og dere må nå enten stille dere ubetinget bak

narkotikalovgivning og riksadvokatens argumentasjonslogikk, eller støtte meg i mitt krav om en rettferdig rettssak.

Jeg kan uansett bevise mine påstander, og Høyesteretts valg av side i problemstillingen vil være helt avgjørende for instansens troverdighet i ettertid.

Jeg ønsker dere i det videre lykke til med denne overordnede problemstillingen (som dere eventuelt avviser på eget ansvar). Og jeg vil som alltid være tilgjengelig for å besvare videre spørsmål og motforestillinger, når det måtte være ønskelig.

(I tillegg til dette overordnede ankepunktet, vil jeg for ordens skyld også ta med underordnede ankepunkter som lovanvendelse, saksbehandlingsfeil, og straffeutmåling i min klage til Høyesterett. Min advokat vil gå nærmere inn på den siden av saken.)

Vennlig hilsen Roar Mikalsen

Vedlegg 1.

Oslo politidistrikt
Grønland politistasjon
Grønlandsleiret 44
0190 Oslo

Nesodden den 8. august 2009

Informasjonspakke til Eskil Røen, etterforskningsteamet og politiadvokaten vedr. narkotikasak.

Hei. Jeg sender dere her en infopakke slik at dere har tilstrekkelig informasjon til selv å få oversikt over tilstandsbildet slik jeg definerer det, og slik at dere er tilstrekkelig informert til å forstå hva jeg mener med at narkotikalovene er kriminelle lover, og mitt arguments juridiske fundament.

Jeg har tidligere overlevert dere et eksemplar av boken min *Freedom forever*, og sender her med min videre korrespondanse med etaten som jeg håper kan klargjøre situasjonsbildet ytterligere for dere:

- Politiamn. av statsadvokat og dommer (vedlegg 0)
- Brev til retten (vedlegg 1)
- Fremstilling av gangen i et moralsk forsvar (vedlegg 2)
- Brev til etatens tjenestemenn (vedlegg 3)
- Brev til aktor (vedlegg 4)

Som det går frem av brevene og politianmeldelsene er det svært grove anklager jeg retter mot etaten. Det er også beskyldninger som ikke i lengden kan tillates å stå uimotsagt, og som samfunnet før eller siden må ta stilling til. Det er derfor viktig for meg at dere som offentlige tjenestemenn blir gjort tilstrekkelig informert til at dere kan stå inne for deres valg, for på et senere tidspunkt vil dere bli holdt ansvarlig for det.

Som jeg går nærmere inn på i vedleggene, er det i dag bare en seriekoblet ansvarsfraskrivelse fra våre offentlige tjenestemenns side som tillater narkotikalovene å bestå. Jeg kommer derfor til å fortsette å politianmelde de tjenestemennene som håndhever narkotikalovene uten motforestillinger, og det sier seg selv (om jeg har rett) at en slik anmeldelse en dag vil bety døden for en videre karriere i politiet, ettersom politiet som etat en dag *vil* måtte ta mitt argument alvorlig.

Når den tid kommer vil en viss omorganisering finne sted, og de av etatens tjenestemenn som da har vist i ord og handling at deres lojalitet ligger til folket og ikke et korrumpert system,

vil da belønnes med posisjoner, mens de som har motarbeidet fornyelsen vil måtte utstå tap av stilling, sosial fordømmelse og mulige strafferettslige konsekvenser.

Dette er noe jeg på ingen måte ønsker å utsette dere som mennesker for, og det er derfor viktig at dere i dagens situasjon tenker dere nøye om, og sørger for at dere er så sikre dere kan være på at dere nå tar en beslutning som stiller dere på trygg grunn for fremtiden. Jeg beklager for min del den vanskelige situasjonen jeg eventuelt setter dere i, men det skulle da også bare mangle, tatt i betraktning krigen mot terror og krigen mot narkotikas uheldige funksjon og konsekvens i samfunnet.

Jeg stiller meg for min del fortsatt tilgjengelig for å besvare eventuelle relevante spørsmål og motforestillinger, og ønsker dere lykke til videre.

Vennlig hilsen Roar Mikalsen

Vedlegg 2

Oslo politidistrikt
Grønland politistasjon
Grønlandsleiret 44
0190 Oslo

2. desember 2008

Til etatens tjenestemenn og politiet som etat.

I forbindelse med en kommende narkotikasak jeg står tiltalt for, overleverte jeg sommeren 2008 ti eksemplarer av boken min *Freedom Forever* og ett eksemplar av Mike Rupperts bok *Crossing the Rubicon* til Øyvin Egerdal, min kontaktperson på etterforskningsavsnittet. Idet jeg gjorde det overleverte jeg etaten informasjon som i korte trekk tilsier følgende:

- At krigen mot terror og krigen mot narkotika begge er løgnaktige og korttenkte kampanjer som er drevet frem av krigsprofitører og dominansinteresser.
- At disse krigenes egentlige formål er å gjøre det mulig for overnevnte interesser å ta seg ytterligere til rette i samfunnet på bekostning av borgernes trygghetsfølelse og grunnleggende rettigheter.
- Og derfor at politiets tjenestemenn, i den grad de deltar i disse kampanjene og ikke aktivt tar avstand fra dem, på det groveste svikter sine plikter og sitt ansvar ovenfor det norske folk som definert gjennom politiets tjenesteinstruks.

Jeg informerer dere ikke om dette for på noen måte å være vanskelig eller for å fordele skyld. Enkeltbrikkene i et overgripersystem er selvfølgelig bare unntaksvis klar over hva de er en del av og tar ordre fra, og derfor er det nå, med tillit til deres dømmekraft og ansvarsfølelse, at jeg henvender meg til etatens tjenestemenn. Det er nemlig i dag kun uvitenhet som opprettholder og muliggjør disse krigene, og jeg ber dere med dette om å se nærmere på det moralske fibret i krigene mot terror og narkotika, og faktabildet bak dem.

Jeg har full forståelse for at mitt argument kan virke høyst usannsynlig og merkverdig for en som ikke selv har satt seg inn i saken, og jeg skjønner også at det er en betent sak for etaten å se nærmere på, men politiet er i likhet med mange andre instanser ført bak lyset av en skjult agenda, og må nå se nærmere på sin delaktighet i de to overnevnte kampanjene.

Det er derfor av overordnet viktighet at dere nå ser nærmere på det moralske fibret i lovene dere håndhever, for som diktatorer og despoter til enhver tid har bevist: Ingen lov har

legitimitet kun i kraft av å være til. Selv Nazistene hadde sitt rettssystem, og i denne forbindelse er det et nærliggende poeng å ta lærdom av hva som skjedde her i landet mellom 1940-45. Politiet den gang evnet dessverre ikke å se nærmere på det moralske fundamentet i ordrene de mottok, og som en konsekvens av dette endte politiets tjenestemenn opp som tannhjul i et maskineri som sendte 771 jøder i konsentrasjonsleirene.

Jeg beskylder selvfølgelig ingen steder her dagens tjenestemenn for overgrepene som ble begått av etaten da. Jeg påpeker bare viktigheten av at etatens tjenestemenn forstår konsekvensene av lovene de håndhever og er i stand til å se sin tjeneste i en større samfunnsmessig kontekst, og derfor er det jeg nå oppfordrer dere til å ta personlig ansvar, og se nærmere på mitt argument. Jeg regner nemlig med at situasjonen ganske enkelt skyldes et manglende oversiktsbilde og utilstrekkelig konsekvensanalyse, og vil derfor i mitt møte med systemet gjøre mitt for å informere hver systembrikke jeg møter på min vei, om at dere i dag befinner dere i en situasjon som er langt mindre enn ideell for etatens troverdighet overfor det norske folk.

Jeg har som nevnt full forståelse for at dette kan høres merkelig ut, og dere kan selvsagt være så uenige dere bare vil i min påstand. Jeg har imidlertid overlevert dere en del videre dokumentasjon som underbygger mitt argument, og uansett hva dere umiddelbart måtte mene om det så er det en annen ting vi sikkert kan være enige om, og det er at det er av overordnet viktighet at etaten fremstår som en anstendig størrelse overfor folket, og derfor har dere i realiteten nå to valg:

- Dere kan enten fortelle meg at jeg i det store og hele tar feil, for eksempel ved å vise at slutningene mine er et resultat av antagelser som ikke holder mål, eller andre logiske brister.
- Eller dere kan ta den overleverte dokumentasjonen til etterretning og si: «Oj! Dette visste vi ikke og dette må vi se nærmere på, for materialet du har overlevert berører åpenbart ting av største viktighet for borgernes velbefinnende og rettssikkerhet».

Dette er i all enkelthet de to valgene etaten nå sitter igjen med. Dere kan selvfølgelig også forsøke å la makt gå for rett; fortsette å adlyde blinde autoriteter; late som ingenting er skjedd, og håpe at ting fortsetter som før – eller blir bedre – av seg selv, men dere kan ikke i et såkalt fornuftsbasert samfunn gjøre det uten samtidig å slå beina under etatens troverdighet.

Jeg forstår at dette er en uvanlig forespørsel, men det er allikevel ikke et urimelig krav i et såkalt moderne og fornuftsbasert samfunn. Makt er som vi vet ikke lenger lik rett; dere er offentlige tjenestemenn, og vi borgere bør kunne forvente av etaten at den kan forsvare

lovene den håndhever ovenfor informerte borgerne; og om dette ikke er mulig, at den tar del i prosessen med å fjerne dem fra lovverket.

Dagens uheldige situasjon til tross, så er dette i store og hele gode nyheter: Dere har i dag en unik mulighet til å forebygge en hel del uheldigheter, og i prosessen avdekke tidenes forbrytelse mot borgerne. Jeg vet at det er en krevende oppgave å ta tak i, men desto større ære til dere vil det være når dere eventuelt tar tak den.

I den forbindelse vil jeg gjerne minne dere om at ikke bare bør dere i dag gå ut ifra at overnevnte parallell til 1940-45 er gyldig, uansett hvor ubehagelig den måtte være, men at den viktigste forskjellen mellom nå og da er at systembrikkene i dag kan ta ansvar for seg selv og sine omgivelser og handle på sin samvittighet relativt ustraffet, i forhold til hva de kunne i 1940-45. Den gang ble hundrevis av politimenn kastet i fengsel for å gjøre hva dere kan gjøre ustraffet i dag, og dere vil gjøre lurt i å bruke deres stemme nå mens den ennå kan høres, for det har dere ingen garanti for at dere har muligheten til senere.

Dere er i alle fall nå, uansett hva dere måtte mene om saken, formelt informert om situasjonen og det er herfra opp til dere hva dere vil gjøre med det.

Dere bør allikevel i dette regnestykket deres av prioriteter og motforestillinger huske på en ting, og det er at krigen mot terror og krigen mot narkotika begge har minimale forutsetninger for å overleve de neste ti årene, og at når den tid kommer og disse krigene har utspilt sin rolle, så vil etatens omdømme og troverdighet være svært avhengig av hva tjenestemennene i den har foretatt seg mellom nå og da.

Jeg ønsker dere i det videre lykke til, for intet mindre enn etatens gode navn og rykte står på spill, og jeg vil selvfølgelig være behjelpelig med videre dokumentasjon og samtaler når dere måtte ønske.

Vennlig hilsen Roar Mikalsen

Vedlegg 3

Oslo politidistrikt
Grønland politistasjon
Grønlandsleiret 44
0190 Oslo

Nesodden den 28. februar 2009

Til Aktor.

I forbindelse med min kommende straffesak oversender jeg deg herved boken *Why our Drug Laws have failed and what we can do about it*, skrevet av dommer James P. Gray.

Du skal innen nå også ha mottatt boken *Crossing the Rubicon*, skrevet av tidligere politimann Mike Ruppert. Den første er en bok skrevet fra en informert dommers perspektiv, hvor dommer James Gray plukker narkotikalovenes troverdighet ifra hverandre. Den andre boken er en godt dokumentert etterforskning av terrorangrepene den 11. september, hvor Mike Ruppert fremlegger en overbevisende sak mot USAs egen regjering, gjennom de allment godtatte etterforskningsprosedyrene "means, motives, and opportunities".

I tillegg til dette skal du også ha mottatt min egen bok *Freedom Forever* som setter de to overnevnte bøkene inn i en videre kontekst, samt et brev, datert 2. desember, der jeg informerer etaten om at den i den grad den deltar i krigen mot terror og krigen mot narkotika, også tar del i en forbrytelse mot det norske folk.

Jeg skal ikke her bruke tid på en videre gjennomgang av argumentene og bevisene jeg bygger denne påstanden på. Problemstillingen er klart definert i mitt forrige brev, og om det er uklarheter knyttet til den vil jeg – som jeg også nevnte i mitt forrige brev – være behjelpelig med en avklaring og videre dokumentasjon når du eller andre interesserte måtte ønske.

Jeg har imidlertid ikke hørt noe fra dere, og i den forbindelse vil jeg nå spesifisere situasjonsbildet ytterligere ettersom mine anklager er lette å avfeie for aktører i et system som er vant til å se sine handlinger som rettskafne i kraft av vane og at de er sanksjonert fra høyere hold.

Jeg vil minne om at dette allikevel ikke er en garanti for noe som helst, ettersom jeg mener at narkotikalovene og politiets lojalitet til dem og krigen mot terror, er et resultat av en uvitenhet som er institusjonalisert gjennom et korrumpert system.

Mitt argument er som før at narkotikalovene er menneskefiendtlige lover hvis konsekvenser bare gjør vondt verre for samfunnet. De er et resultat av enkeltaktørers manglende

oversiktsbilde og dominansinteressenes innflytelse i samfunnet, og det er nå på tide at systemet konfronteres med dette faktum og handler deretter.

Som jeg skrev i mitt forrige brev er nemlig etatens tjenestemenn ført bak lyset av en skjult agenda, og om dette var for vagt, kan jeg legge til følgende:

- At denne agendaen er intet mindre enn verdensherredømme på dominansinteressenes betingelser.
- At den er drevet frem av et miljø tilknyttet CIA og Wall Street, med George H. W. Bush som en sentral aktør og tilrettelegger de siste 50 årene.
- Og at krigen mot terror og krigen mot narkotika i dag fungerer som mekanismene som skal muliggjøre denne maktovertagelsen, gjennom en frarøvelse av borgernes rettigheter.

Jeg er selvfølgelig klar over at dette er grove beskyldninger, men den nødvendige dokumentasjonen for de er i dag tilgjengelig for enhver som vil se, og det er dette besynderlige tilstandsbildet etaten nå må ta til etterretning om den på et senere tidspunkt håper å sitte igjen med noen troverdighet overfor det norske folk.

Jeg påstår *ikke* at den norske stat med overlegg og vitende har deltatt i de overnevnte kampanjene, for som et lite land i utkanten av Europa eksisterer vi helt i periferien for disse interessenes innflytelse. Det er allikevel nå opp til etaten selv å vise, for etatens respons på dette brevet vil ikke kunne leses som annet enn en lakmus -test på hvor omfattende korrumperingen av samfunnsstoffet nå er blitt og hvor langt den rekker. For om det skulle være noen forvirring om hvor jeg vil hen:

- Jeg forventer intet mindre enn at etaten etter å ha sett nærmere på mitt argument, vil konkludere med at den ser det som naturlig å gjøre sitt for å bidra til at en sannhetskommisjon opprettes. Denne kommisjonen skal sørge for å sikre at begge parter argumenter blir hørt, og i de tilfeller systemets representanter ikke kan forsvare lovene de håndhever ovenfor borgerne, så må de også fjernes fra lovverket.

Og om dere er uenige i dette, så hør meg ut:

Dere er som vi vet offentlige tjenestemenn, og deres virke skal således være i folkets tjeneste. De av etatens tjenestemenn som er enige i dette, må også være enige i at det må være slik at i et moderne og fornuftsbasert samfunn, så er det systemet som må bevise sin rettmessighet ovenfor menneskene, og ikke motsatt.

Om derfor statens representanter ovenfor denne kommisjonen ikke kan vise at for eksempel narkotikalovene og terrorlovene tjener et fornuftig formål i samfunnet eller på annen måte er til nytte for menneskene i det, så må disse lovene også bort, da de kun tjener til å svekke statens troverdighet – og derfor også dens rettmessighet – ovenfor borgerne.

(Systemet som størrrelse har som vi også vet ingen iboende verdi eller integritet, det er det bare menneskene i det som har.)

Det følger da også at de menneskene i systemet som eventuelt motsetter seg denne sannhetskommisjonen, gjør dette fordi de setter sin lojalitet til systemet (sin karriere) foran sin lojalitet til folket. De handler i så fall på tvers av hva som er deres instruks som offentlige tjenestemenn, og om dette er deres valg har de ingenting i sin posisjon å gjøre.

Jeg vet at det er en ubehagelig oppgave å ta på seg, de maktpolitiske realiteter tatt i betraktning. Men etaten må nå aktivt velge om dens lojalitet ligger til en perifer og marginal elitefraksjons dominansbehov, eller til det norske folk.

Vi er av mange årsaker i dag i en perfekt posisjon til å ta ett oppgjør med dominanskreftenes innflytelse, ettersom de nå allerede er på retrett som følge av den økonomiske kollapsen. Vi må også huske på at dette er en agenda drevet frem av vold og bedrag, og et snart tilbakelagt verdensbilde. Den er derfor, av åpenbare grunner, på ingen måte populært mottatt i mange ledene elitekretser, og dere vil finne at dere har mektige allierte om dere tar oppgaven på alvor.

Det som bør veie tyngst for dere i dette regnestykket av prioriteter og motforestillinger, er som jeg ser det uansett følgende:

- Deres plikter og ansvar ovenfor det norske folk som definert gjennom de idealer dere bekjenner troskap til, og de prinsipper vår statsform offisielt er grunnnet på.
- For ikke å glemme det eksempel dere eventuelt setter for styresett og mennesker andre steder i verden.
- Samt det faktum at jo lengre tid det går før etaten tar mitt argument på alvor – og det må den før eller siden gjøre – jo vanskeligere vil det senere være å bortforklare den manglende handlekraften.

Jeg mener ikke å fortelle noen av dere hvordan dere skal gjøre jobben deres. Jeg regner med at dere er oppegående mennesker, med fornuftige hensyn og de beste intensjoner, og jeg ansvarliggjorde dere uansett i mitt forrige brev. Jeg vil bare her forsikre meg om at dere tilstrekkelig er klar over problemstillingen, og ønsker med dette brevet bare å forsikre meg om at dere forstår deres posisjon og konsekvensene av deres valg.

Derfor er dette brevet først og fremst adressert til aktor, for det er aktor som skal stå i retten og forsvare systemet og lovene etaten håndhever overfor meg.

Jeg vil i den forbindelse minne aktor om følgende:

- At han (eller henne) er ansvarlig for sitt ståsted enten han velger å se nærmere på de overleverte dokumentene eller ikke.
- At Roma vedtektene i nær sagt sin helhet kan tas til inntekt for mitt argument.
- Og at aktor, om han velger å se bort fra mitt argument, bidrar til å skjule en forbrytelse, og derfor stiller seg åpen for strafferettslige konsekvenser jamfør artikkel 25 i de overnevnte vedtekter.

Dette er på ingen måte ment som noen trussel. Det er kun et faktum basert på dokumentasjonen jeg allerede har overlevert, og om det skulle være slik at du derfor ikke har sett nærmere på mitt argument så langt, anbefaler jeg deg eller andre å gjøre det nå.

For om dere misforsto meg sist: Jeg ba dere ikke om noen tjenester, men en oppklaring, og jeg håper med dette at dere tar deres plikter og deres ansvar ovenfor det norske folk på alvor. Den overnevnte dokumentasjonen bør i så måte være tilstrekkelig til å gi dere et omtrentlig oversiktsbilde, og hvis ikke vil jeg selvfølgelig være behjelpelig med videre dokumentasjon når dere måtte ønske.

De beste hilsener Roar Mikalsen

Vedlegg 4

Oslo politidistrikt
Postboks 8101 Grønland
0032 Oslo

Oslo 29. mai 2009

POLITIANMELDELSE AV POLITIADVOKAT ALVAR RANDA, SPM ØYVIND EGERDAL OG ETTERFORSKNINGSTEAMET I SAK NR 9766458

I forbindelse med min kommende straffesak i Sør-Østerdal tingrett 8. juni 2009 (sak nr 08-159870MED-SOST) vil jeg herved politianmelde ovennevnte tjenestemenn for å bistå politiet som etat og den norske stat i forbrytelser mot det norske folk, samt for å bidra til å skjule en forbrytelse mot menneskeheten.

De ovennevnte personer m.fl. har med dette sviktet det norske folk fundamentalt i sin rolle som offentlige tjenestemenn og sånn sett forbrutt seg mot straffeloven §§ 118 og 123, Romatraktatens artikkel 25, samt sin egen tjenesteinstruks §§ 2.1 –2, 3.1 (som implisitt forbyr politiet å håndheve narkotikalovgivningen), 4.1, 5.1, 8.1, 10.1 og 12.1.

Jeg vet at alt dette er grove beskyldninger som ved første øyekast kan virke tendensiøse og useriøse, men bakgrunnen for mine anklager er følgende:

- Sommeren 2008 overleverte jeg til Spm Øyvind Egerdal de nødvendige bevis som tilsier at politiet - i den grad etaten ikke aktivt tar avstand fra krigen mot terror og krigen mot narkotika - på det groveste svikter sitt ansvar og sine plikter overfor det norske folk
- Disse bevisene ble derimot ikke tatt alvorlig og derfor leverte jeg i desember 2008, samt i februar 2009, personlig til Spm Øyvind Egerdal ytterligere dokumentasjon og to brev som oppsummerer situasjonenes alvor, i tillegg til å gi en videre oversikt over problemstillingene slik jeg definerer dem. (Jf vedlegg 1 og 2)

Jeg gjorde dette i håp om å opprette en konstruktiv dialog med etaten men har så langt ikke hørt noe fra dens tjenestemenn. Problemstillingene og de overleverte bevisene er dog av en slik alvorlig karakter at etaten ikke kan tillate seg at mine påstander står uimotsagt. På bakgrunn av den ansvarsfraskrivelse som de ovennevnte tjenestemenn m.fl. har lagt for dagen ser jeg meg derfor nødt til å gå til dette skritt og levere inn denne politianmeldelsen.

Det sier nemlig seg selv – de grove beskyldningene tatt i betraktning – at det er av største viktighet for etatens (og statens) troverdighet at politiet tar mine anklager alvorlig, og gjør hva de kan for å imøtegå mine påstander på redelig vis. (Det vil si enten å motbevise mine påstander eller ta de til etterretning.)

Som det fremgår av brevene kan det i dag bevises at disse to kampanjer (krigen mot hhv terror og narkotika) er de største samfunnsmessige belastninger vi har og at de i funksjon og konsekvens er udelt uhelding for menneskene i samfunnet. (For narkotikalovgivningens del ble dette bevist av en uavhengig domstol i Haag i desember 2008 i den såkalte "Cannabistribunalet".)

Disse kampanjene fremstår derfor i dag for informerte borgere uten noen som helst troverdighet, og deres fortsettelse kan i dag bare forklares med enkeltaktørers manglende oversiktsbilde, samt dominansinteressenes innflytelse i samfunnet.

Som et resultat av dette er etaten i dag i den uheldige situasjon at dens aktører ikke kan forsvare lovene de håndhever overfor informerte borgere. Det sier seg selv at dette er en situasjon som på sikt ikke er egnet til annet enn å svekke etatens troverdighet overfor folket.

De ovennevnte tjenestemenns ansvarsfraskrivelse er sånn sett ikke etatens representanter verdig og det er således opp til de tjenestemenn i SEFO som tar sin stillingsbeskrivelse alvorlig å sørge for at problemstillingen blir tilstrekkelig belyst slik at etaten igjen kan gjøre seg fortjent til den tillit og respekt som den har krav på fra folkets side.

Jeg håper derfor at dere nå tar denne henvendelsen alvorlig og innser at det også er i deres interesse i å bidra til opprettelse av den kommisjon jeg tar til ordet for i mitt brev nr 2, slik at faktabildet bak de to kampanjene en gang for alle blir brakt for dagen og deres funksjon i samfunnet avklart.

Jeg forstår at det i dette regnestykket er mange hensyn å ta stilling til. Men om ikke etatens tjenestemenn nå tar mitt argument alvorlig er det ikke bare krigen mot terror og krigen mot narkotika som vil stå tilbake uten troverdighet, men også etaten – og i forlengelsen av dette også staten selv.

Dette er nemlig uansett en problemstilling som etaten for fremtiden stadig oftere vil bli konfrontert med og således av avgjørende viktighet at SEFO's etterforskere nå fortrest mulig tar min anmeldelse alvorlig og ser nærmere på problemstillingen jeg har definert og bevisene jeg har overlevert. Jeg vil for min del selvfølgelig være behjelpelig med ytterligere informasjon og dokumentasjon når det skulle være ønskelig og ser fram til å høre fra dere.

Vennlig hilsen Roar Mikalsen

Vedlegg 5

Oslo politidistrikt
Grønland politistasjon
Grønlandsleiret 44
0190 Oslo
2009

Nesodden den 8. august

POLITIANMELDELSE AV STATSADVOKAT BODIL THORP MYHRE OG TINGRETTSDOMMER MARI BØ HAUGSTAD.

I forbindelse med min straffesak i Sør-Østerdal tingrett den 8. juni 2009, vil jeg med dette politianmelde ovennevnte offentlige tjenestemenn for å bistå politiet som etat og den norske stat i forbrytelser mot det norske folk, samt for å bidra til å skjule en forbrytelse mot menneskeheten.

De ovennevnte personer har med dette sviktet det norske folk fundamentalt i sin rolle som offentlige tjenestemenn og sånn sett forbrutt seg mot straffeloven §§ 110, 118, 123, 132a, 139, 149, 150a, samt internasjonale konvensjoner som Roma vedtektene (artikkel 25), SP og EMK.

Dette er svært grove beskyldninger som må sees på bakgrunn av min tidligere korrespondanse med etaten. Jeg har fra før politianmeldt politietterforskerne i saken, samt politiadvokaten (se ref. 10167134 521/09-123), og det er nå, etter at min runde i tingretten er over, på sin plass å rette en tilsvarende, men mer omfattende, politianmeldelse mot de gjeldende personer.

Som det også går frem av talen jeg holdt i retten (vedlegg 1) gjorde jeg det klart for dommeren og statsadvokaten at narkotikalovene er kriminelle lover, ettersom mennesket har rettigheter som står over narkotikalovene. Dvs. at narkotikalovene bryter med overordnede prinsipper som vi gjennom konvensjoner som FNs Sivile og Politiske rettigheter (SP) og den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) har forpliktet oss til å overholde, da spesielt likhetsprinsippet (forbudet mot usaklig forskjellsbehandling/diskriminering: SP art. 2-1, art. 26 og EMK art. 14) og vilkårlighetsprinsippet.

Jeg informerte også retten om at alt dette kunne settes i en videre kontekst med krigen mot terror, og at også denne kampanjen måtte tas med i bevisbildet ettersom disse kampanjene (krigen mot terror og krigen mot narkotika) gjensidig tydeliggjør, forsterker, og bekrefter hverandres mekanismer og samfunnsmessige funksjon (De er bl.a. begge bygget på løgner). Jeg ble derimot nektet muligheten til å bevise mine påstander, og derfor henvender jeg meg nå til SEFO i håp om at dere som offentlige tjenestemenn tar deres verv alvorlig.

Som sitatene under av menneskerettsautoriteter som Erik Møse og Jørgen Aall viser, er det juridisk ingen tvil om at jeg i tingretten hadde et lovfestet krav på å få min sak hørt, og at dommeren ved å nekte meg dette, selv stiller seg åpen for strafferettslige sanksjoner, ettersom hun (og statsadvokaten) nå har bidratt til å skjule realitetene bak krigen mot terror og krigen mot narkotika for folket, og sånn sett har gjort det mulig for disse kampanjene å fortsette noe lenger enn hva som ellers ville vært mulig, med hva dette medfører av uheldige konsekvenser for Norges og verdens befolkning:

- EMK Artikkel 13 "fastslår at enhver hvis rettigheter og friheter fastlagt i konvensjonen blir krenket, skal ha rett til effektiv prøvningsrett ved nasjonal myndighet uansett om krenkelsen er begått av personer som handler i offisiell egenskap". (Møse, Menneskerettigheter s.95)
- "Etter norsk rett ligger kompetansen til å prøve lovens forhold til Grunnloven og konvensjonen hos de alminnelige domstoler, ikke egne forfatnings- eller forvaltningsdomstoler som i mange andre land. Og den ligger ikke bare hos høyesterett; dommerfullmektigen i Grukkedal kan sette loven til side som stridende mot Grunnloven." (Aall, Rettsstat og menneskerettigheter s.92)
- "Så vel Grunnloven som EMK hører utvilsomt til de rettssetninger domstolene skal anvende av eget tiltak, jf. prinsippet i tvml. § 191 (tvisteloven § 11-3). De har derfor ikke bare rett, men også plikt til både i straffesaker og i sivile saker uoppfordret å tillegge en grunnlovs- eller konvensjonsstrid virkning." (Aall, Rettsstat og menneskerettigheter s. 94)
- "Domstolene skal både i sin egen virksomhet (særlig i saker om straff) og i sin kontrollfunksjon vis-a-vis forvaltningen påse at tilfredsstillende hjemmel foreligger. Dette gir nasjonale domstoler en nøkkelrolle ved tilsikringen av den enkeltes rettssikkerhet generelt og av konvensjonsrettighetene spesielt." (Aall, Rettsstat og menneskerettigheter, s. 97)
- Og Møse legger til at "Enhver som gjør gjeldende (claims) at rettighetene er krenket, skal ha prøvningsrett".(s.95)

Som det fremgår av de overnevnte sitater og av vedlegg 1, har jeg blitt nektet min dag i retten – et forsvar i min egen sak (se EMK artikkel 6). Og både dommer og statsadvokat har derfor på hver sitt vis sviktet sin rolle som offentlige tjenestemenn.

Ingenting er for rettsstaten og samfunnet så farlig og uheldig som jurister som driver sitt virke i blinde og uten et moralsk kompass å se sine paragrafer i sammenheng med. Jeg forventer derfor nå at tjenestemennene i SEFO ser alvorlig på saken, og sender også med en kortfattet introduksjon til mitt argument (vedlegg 2: gangen i et moralsk forsvar), ettersom

det for de fleste av etatens tjenestemenn nok vil være en fremmed tanke og ikke umiddelbart innlysende, og slik at dere har tilstrekkelig oversikt over hovedtrekkene i mitt argument til å se nærmere på dets juridiske fundament.

Jeg minner også om at denne anmeldelsen må sees i kontekst med mine tidligere forsøk på dialog med politiet (se vedlegg 3 og 4). Jeg kommer til å fortsette og politianmelde de offentlige tjenestemenn jeg ansvarliggjør på min vei igjennom systemet, og det sier seg selv at etaten ikke vil tåle for mange av dem. Staten som størrelse kan med ingen troverdighet nekte meg muligheten til å bevise mine påstander, spesielt i en prinsipielt så viktig sak, og det er således ingen vei utenom opprettelsen av de uavhengige kommisjonene jeg tar til orde for i vedlegg 4. Og jo før, jo bedre vil det være for alle involverte parter.

Jeg takker for deres tid, og det vil nå være opp til etterforskerne i SEFO å vise om våre offentlige tjenestemenn er underlagt landets lover eller ikke – og om politiet som etat er folkets tillit verdig.

Med vennlig hilsen Roar Mikalsen

Vedlegg 6

(Tale opplest i tingretten)

Da er det min tur til å si noe om situasjonsbildet, og min egen retts sak.

Som dere vet, ønsket jeg i denne rettssalen muligheten til å gå for et moralsk forsvar overfor narkotikalovene. Som sitatet jeg leste av den så ofte siterte Andenes også viste, har jeg som borger prøvelsesrett overfor lover og forvaltningsvedtak, og det var denne retten jeg tidligere i rettsprosessen forlangte muligheten til å benytte meg av.

Dette fikk jeg dessverre ikke muligheten til, og jeg vil nå si noe om det og hva dette innebærer.

Dommeren og påtalemyndigheten unnskylder sin håndtering av saken med sin plikt til å sette loven først, og å forholde seg til denne. Men et rettssystem som kun tar utgangspunkt i loven er for folkets del intet verdt. Som historien viser, har det nemlig til enhver tid vært slik at våre ledere har håndhevet lover som det ikke har vært mulig å forsvare moralsk, det være seg religionslover, raselover, eller homofililover, og det er også dette som er tilfellet med narkotikalovene i dag.

Hva vi derfor må bygge en rettsstat på, er sånn sett ikke lovene i seg selv, for de må vi kunne stille spørsmål til, om vi som samfunn skal ha noen garanti for at de er i samsvar med folkets interesser. Vi må i stedet ta utgangspunkt i lovens *funksjon og konsekvens* i samfunnet – og det er dette vi må måle våre lovers rettmessighet opp mot.

Det var også dette som var utgangspunktet for min forespørsel tidligere. Jeg informerte dere om at narkotikalovene var kriminelle lover, og at disse lovene var en forbrytelse mot det norske folk ettersom folket har rettigheter som står over narkotikalovene.

Jeg informerte dere også om at det videre bevisbildet rundt krigen mot terror og krigen mot narkotika tilsier at det i dag er av største viktighet for statens troverdighet som i varetager av folkets interesser, at dens representanter aktivt tar avstand fra de to kampanjene ettersom de er bygd på løgner og på ingen måte kan sies å tjene folkets sak.

Retten har allikevel valgt å nekte meg muligheten til å bevise mine påstander, og rettens formann har sånn sett nektet meg en stemme i min egen retts sak.

Jeg vil derfor nå si noe videre om dette, og implikasjonene forbundet med det.

For dette handler om langt mer enn bare en saksbehandlingsfeil fra rettens formanns side. Mine anklager er nemlig så grove i karakter at statens representanter ikke kan tillate seg å se bort fra dem om de har ambisjoner om å fremstå som offentlige tjenestemenn, eller i det hele tatt ønsker å fremstå som representanter for en anstendig størrelse.

Aktor har på sin side gjort så godt hun kunne for å fremstille Nokas-ranet som relevant i denne saken, og jeg vil nå gjengjelde henne tjenesten, for å vise tydeligere hva jeg mener:

Fra statens side var det nemlig så viktig å komme til bunns i Nokas-saken, at ingen ressurser skulle spares og ingen etterforskningsmidler skulle stå uprøvd.

Begrunnelsen for Nokas-sakens uvanlige prioritet og etterforskningsbudsjett var at dette ranet var av en slik grov art at det rokket ved selve statens autoritet og truet dens rolle som i varetager av det norske folks trygghetsfølelse. Men mine påstander, de jeg har fremmet i denne rettssaken og ellers artikulert offentlig, truer statens autoritet og rykte langt mer enn Nokas-ranet noen gang evnet å gjøre.

Jeg har i denne retten beskyldt staten for å være en kriminell størrelse, og jeg beskylder fortsatt staten for å være en kriminell størrelse.

Det ville derfor vært naturlig for statens representanter å benytte seg av denne muligheten til å imøtegå mine påstander, men det har denne rettens aktører ikke vært interessert i. I stedet har dere valgt å være en del av den samme seriekoblede ansvarsfraskrivelsen som har muliggjort narkotikalovens uheldige samfunnsmessige konsekvenser frem til i dag, og denne ansvarsfraskrivelsen har for det norske folk den konsekvens at narkotikalovene nå vil kunne bestå noe lenger enn hva som ellers ville være mulig.

Hva dere i denne sammenheng bør tenke over, er at en av de største forbrytelser av alle, er den dere nå har gjort dere skyldige i. Dere er offentlige tjenestemenn og jeg har gjort dere oppmerksomme på at systemet dere er en del av er en korrupt størrelse, da det har andre prioriteter enn folkets beste. Allikevel velger dere å fortsette som knirkefrie tannhjul i et korrupt maskineri, og ser bort fra det faktum at dere nå er tilstrekkelig informert til å vite bedre. Dere må være klare over at dere på et senere tidspunkt ikke kan hevde å ha handlet i villfarelse, for dere er innen nå tilstrekkelig informert til å vite bedre, og både påtalemyndighet og rettens formann er derfor strafferettslig ansvarlig for sin ansvarsfraskrivelse.

Dere har med dette sviktet det norske folk fundamentalt som offentlige tjenestemenn; dere har bidratt til å skjule en forbrytelse mot menneskeheten; og dere har bidratt til å forværre statens forklaringsproblem overfor borgerne, når narkotikalovens troverdighet en dag *vil* bli tatt stilling til.

For det vil komme en dag da statens representanter vil bli holdt ansvarlig for lovene de håndhever; det vil komme en dag da våre offentlige tjenestemenn tar sitt rykte, sine plikter, og sitt ansvar overfor folket alvorlig; og den dagen vil dere bli husket for dette sviket mot det norske folk.

Det var alt.

Takk.

Vedlegg 7

Tor Aksel Busch
Riksadvokatens kontor
Storgt. 2
0155 Oslo

Nesodden den 18. august 2009

Informasjon og ansvarliggjøring vedr. forberedelsen av moralsk forsvar i ankesak.

Jeg var i Elverum tingrett den 8/6 -25/6 09 tiltalt for en narkotikaforbrytelse, og jeg ble (som det går frem av vedleggene) da nektet et forsvar i min egen rettssak. Jeg har nå en ankesak gående i systemet (sak nr 97664581558/08-111), og i den forbindelse vil jeg informere deg og ditt kontor om at jeg også i neste rettsrunde kommer til å benytte meg av min rett til å gå for et moralsk forsvar overfor narkotikalovene.

Hva dette innebærer, innholdet i mitt argument, og min kontakt med politiet og rettsvesenet går i korte trekk frem av følgende vedlegg:

- Informasjonsbrev til involverte tjenestemenn i saken (vedlegg 1).
- Brev til politiet datert 2. desember 2008 (vedlegg 2).
- Brev til aktor datert 14. februar 2009 (vedlegg 3).
- Politianmeldelse av tjenestemennene i saken (vedlegg 4).
- Politianmeldelse av dommer og statsadvokat (vedlegg 5).
- Tale til retten (vedlegg 6).
- Informasjonsskriv om gangen i et moralsk forsvar (vedlegg 7).

Jeg sender også med et eksemplar av boken min *Freedom Forever*, for å gi deg og ditt kontor en videre oversikt over bakgrunnen for mine påstander og mitt argument.

Som du ser, beskylder jeg staten for å være en kriminell størrrelse i kraft av dens håndhevelse og befatning med narkotikalovene og sin delaktighet i krigen mot terror. Jeg mener å kunne bevise at narkotikalovene er kriminelle lover, på lik linje med hva religions- homofili- og raselovene tidligere var, og som det går frem av vedlegg 5 (og loven), innebærer dette at jeg har krav på å bli hørt av en uavhengig, upartisk og kompetent rett.

Jeg tar derfor kontakt med deg nå, før ankesaken er berammet, slik at du og ditt kontor i god tid er informert om mitt krav, og for best mulig å forsikre meg om at dere er forberedt på- og inneforstått med mitt argument.

Som det går frem av vedleggene er jeg ved min fulle rett, og jeg ser det derfor som naturlig at du og ditt kontor nå, som den profesjonelle part i en menneskerettssak av så viktig prinsipiell betydning, tar på dere ansvaret for at den kompetente og uavhengige

retten/kommisjonen jeg har krav på opprettelsen av kommer i stand, og at dette gjøres på en måte som tilfredsstiller upartisk- og uavhengighetskravet på en verdig måte.

Jeg vet at dere tidligere har veket tilbake for å se nærmere på narkotikalovgivningen på grunn av hva dere kaller for "signaleffekten", men om dette er deres alvorlige bekymring, vil jeg minne dere om grovheten i mine anklager, samt den *signaleffekten* det innebærer for dere å nekte meg muligheten til å bevise mine påstander.

Din respons på dette brevet vil derfor være av helt avgjørende betydning for staten om den har ambisjoner om å fremstå som en anstendig størrelse overfor folket. Mitt krav er på ingen måte urimelig, og dere kan under ingen omstendigheter nekte meg muligheten til å få min sak hørt i lagmannsretten, uten at jeg i etterkant vil holde deg og ditt kontor strafferettslig ansvarlig for det.

Jeg regner imidlertid med at du er en mann med de beste intensjoner; at du ser viktigheten av denne uavhengige kommisjonens/rettens opprettelse; og at du forstår implikasjonene forbundet med å nekte meg min dag i retten, og jeg ser det derfor som lite sannsynlig at du vil utsette deg selv, eller aktører i systemet ellers, for den belastningen det vil være å fremstå som en representant for en politistat.

Jeg ser derfor frem til en videre dialog med deg og ditt kontor, og jeg ser det som en god ide om du nå tar kontakt med meg gjennom min advokat, slik at vi sammen kan legge til rette for de ideelle forholdene for denne kommisjonens/rettens uavhengighet og kompetanse.

P.S.: Justisministeren er – som deg og ditt kontor – også informert om saken og ansvarliggjort i den.

De beste hilsener Roar Mikalsen

Vedlegg 8



RIKSADVOKATEN

Roar Alexander Mikalsen
FJELLVEIEN 21
1458 FJELLSTAD

REF.:

VÅR REF.:
9766458 3332/09-63

DATO:

25. august 2009

DOK.NR.

04

HENVENDELSE OM "RETT TIL MORALSK FORSVAR" MV.

Det vises til Deres brev hit av 18. august d.å. der det – i forbindelse med en straffesak mot Dem som etter hva en forstår nå står til prøving for lagmannsretten – bl.a. informeres om at De også i neste rettsrunde kommer til å benytte Dem av Deres "rett til å gå for et moralsk forsvar overfor narkotikalovene".

Riksadvokaten har gjennomgått Deres henvendelse med vedlegg og kan ikke se at det som fremholdes, foranlediger noe herfra.

Saken er ikke påtaleavgjort her, og når den står til prøve for domstolen, er det opp til retten å ta stilling til avgrensningen av hvilke bevis som tillates ført og hvilke øvrige rammer for saken som vil bli lagt. For ordens skyld tilføyer en at det heller ikke er fremholdt noe vedrørende de påtalemessige avgjørelser som er truffet, eller gjennomføringen av aktoratet, som aktualiserer at riksadvokaten foretar seg noe i kraft av sin rolle som overordnet påtalemyndighet.

Også vurderingen av narkotikalovgivningens rekkevidde – herunder dens forenlighet med overordnede rettsnormer – hører det under den dømmende rett å ta stilling til. En tilføyer likevel at de aktuelle straffebestemmelsene er resultat av demokratiske vedtak, truffet etter frie diskusjoner om de hensyn som gjør seg gjeldende. Dette gjelder så vel kriminaliseringsspørsmål som spørsmål om straffnivå. Det vises i denne forbindelse til Ot.prp. nr. 22 (2008–2009) side 90 flg., der avgrensningen av det strafferettslige ansvar for narkotikalovbrudd i den nye straffeloven av 20. mai 2005 nr. 28 – som er vedtatt, men ikke satt i kraft – er behandlet.


Tor-Aksel Busch


Runar Torgersen
statsadvokat

Gjenpart vedlagt Deres henvendelse (med bilag): Hedmark og Oppland statsadvokatembeter

CAN001

Postadresse:
Postboks 8002 Dep
0030 OSLO

Kontoradresse:
Stortorget 2
0155 OSLO

Telefon:
22 47 78 50

Telefaks:
22 33 31 12

Vedlegg 9

Tor Aksel Busch
Riksadvokatens kontor
Storgt. 2
0155 Oslo

Nesodden den 9. september 2009.

Vedrørende ditt svar på min henvendelse om "rett til et moralsk forsvar".

Jeg takker for din tilbakemelding (selv om jeg ærlig talt hadde håpet på et noe mer veloverveid og reflektert svar), og jeg vil her i det følgende ta tak i motforestillingene/ansvarsfraskrivelsene i ditt brev datert den 25. august d.å., én etter én:

Du sier i ditt brev at narkotikalovene er et "resultat av demokratiske vedtak, truffet etter frie diskusjoner om de hensyn som gjør seg gjeldende", men det er nettopp dette jeg ønsker muligheten til å bevise at disse lovene ikke er, og dere kan derfor *ikke* bruke dette som et grunnlag til å se bort fra min henvendelse.

Som jeg har nevnt tidligere er narkotikalovene et resultat av en korrupt samfunnsprosess, der borgernes interesser og behov konsekvent har blitt nedprioritert til fordel for dominans- og selskapsinteressene. De er et resultat av enkeltmenneskenes manglende oversiktsbilde samt kontrollkreftenes innflytelse over våre politikere, og det gir ingen mening i ditt svar å vektlegge at narkotikalovene er et resultat av en fornuftsbasert og anstendig prosess, når det ligger i sakens natur at det jeg nå er ute etter muligheten til – med retten i hånd – er å bevise det motsatte.

Du sier også at "det heller ikke er fremholdt noe vedrørende de påtalemessige avgjørelser som er truffet, eller gjennomføringen av aktoratet, som aktualiserer at riksadvokaten foretar seg noe i kraft av sin rolle som overordnet påtalemyndighet". Men om dette er din alvorlige overbevisning, vil jeg anbefale deg å se over sakens stilling en gang til, for det kan da virke som du ikke ennå fullt ut forstår argumentet mitt, eller dets konsekvenser for ditt kontor.

Som det går frem av vedleggene, har jeg så langt politianmeldt både tjenestemenn, politiadvokat, og statsadvokat i saken. Det er ti års strafferamme på forbrytelsene statsadvokaten har gjort seg skyldig i, og om riksadvokaten ikke kan se at det er ditt og ditt kontors problem at underordnede daglig begår forbrytelser mot det norske folk som en følge av ordre og instruksjoner som dere står ansvarlige for, så utgjør du og ditt kontor en langt større trussel mot folket og tjenestemennene under dere i systemet, enn hva jeg trodde dere så åpent ville innrømme.

Du har, i og for seg, rett i at den nevnte saken ikke er påtaleavgjort ved ditt kontor, men det er ditt kontor som representerer påtalemyndigheten utad, og det er ditt kontor som er ansvarlig for retningslinjene som følges nedover i systemet, og dere kan derfor ikke under noen omstendigheter fraskrive dere ansvar for mine anklager eller gjemme dere for dem (jeg er for så vidt også siktet av Oslopolitiet i en cannabissak som omhandler 250 kilo, så det er uansett ikke lenge til ditt kontor er direkte implisert i saken min).

Jeg påstår – og jeg kan bevise – at krigen mot terror og krigen mot narkotika er kriminelle kampanjer som er tilrettelagt for av dominansinteressene i samfunnet. Jeg kan bevise at disse kampanjenes reelle funksjon er å gjøre det mulig for overnevnte interesser å ta seg ytterligere til rette i samfunnet på bekostning av den enkelte borgers rettigheter og trygghetsfølelse, og at begge disse kampanjene har sitt utgangspunkt i institusjonaliserte løgner, som ryggløse eller uinformerte byråkrater og politikere fortsatt benytter seg av for å legitimere kampanjene.

Jeg kaller derfor den norske stats representanter kriminelle aktører i den grad de ikke aktivt tar avstand fra krigen mot terror og krigen mot narkotika, og jeg og andre informerte borgere kan når som helst ansvarliggjøre dem i forhold til deres handlinger, og politianmelde dem. Det er derfor av overordnet viktighet at du og ditt kontor nå gjør hva dere kan for å komme til bunns i saken fortest mulig, ettersom den uavhengige og kompetente retten jeg ber om like meget blir til for de offentlige tjenestemennene som tar sin jobb alvorlig sin del, som for folkets, og min.

Det er nemlig ditt kontors ansvar å sørge for at politiet i sitt daglige virke utfører ordre som ikke er i strid med tjenesteinstruksen sin, og det er også deres ansvar å sørge for at aktørene under dere i systemet har retningslinjer å forholde seg til som ikke er i strid med menneskerettskonvensjoner som EMK og SP, og dere setter ved deres ansvarsfraskrivelse nå politimenn og politijurister i en svært ubehagelig situasjon.

Narkotikalovene er nemlig fortsatt kriminelle lover selv om du og ditt kontor nekter å ta konsekvensene av det. Derfor er ansvarsfraskrivelsen deres er også et svik mot tjenestemennene under dere i systemet, for de er – som deg og ditt kontor – personlig ansvarlige for sine handlinger, og selv om ordrene de utfører er autorisert fra høyere hold, så fritar det dem ikke for straffeansvar.

Du kan derfor ikke fortelle meg at du, etter å ha gjennomgått min henvendelse med vedlegg, ikke kan se at "det som fremholdes, foranlediger noe herfra". I alle fall ikke uten at det må tolkes som et tegn på uvilje fra din side mot å gi mine påstander videre oppmerksomhet. Dere er i kraft av å være øverste ansvarlige representant for påtalemyndigheten, selvfølgelig også ansvarlige for lovene dere håndhever, og dere kan ikke selv sette dere over loven uten at det vil få konsekvenser for dere.

Hva dette innebærer vil derfor jeg anbefale deg å tenke over en gang til, og i tilfelle ditt forrige svar til meg ikke bare var en byråkratisk glipp, og i tilfelle det er slik at din stilling/posisjon har et slikt grep på dømmekraften din at du ennå ikke har forstått

grunnkjernen i mitt argument, eller konsekvensene av det, så skal jeg her bruke litt tid på klarlegge tilstandsbildet, og mitt argument, ytterligere for deg:

Jeg forstår at mine påstander kan være ubehagelige å ta inn over seg, og jeg forstår også at det er fort gjort å mistenke årsaks- og konsekvensanalysene til en som påstår at han lett kan bevise at terrorangrepene den 11. september ble begått/lagt til rette for av USA selv. Jeg vil allikevel forsikre deg om at det i dag helt fint er mulig, og om du lurer på hva jeg mener med det, så er det bare å spørre meg, eller undersøke saken selv.

Jeg forstår også at det kan være lett for systemtro jurister å tro at det må være en eller annen iboende svakhet ved argumentet mitt (i forhold til et moralsk forsvar overfor narkotikalovene), ettersom disse lovene per i dag sees som en av de mer sentrale konsepter i jussen; en av de mest udiskutable sannheter i politikken; og fordi forsvarerne av det bestående omtaler disse lovene som en nødvendig forutsetning for en stabil samfunnsorden. Det kan derfor kanskje unnskyldes at du og ditt kontor ser disse lovenes rettmessighet som en selvfølge etter å ha håndhevet dem i et halvt århundre, og om det kan være vanskelig for dere å forstå hva jeg mener med at det er en menneskerett å bruke "narkotika", så har det muligens noe å gjøre med at begrepet i seg selv dessverre er bedre egnet til å forvirre, enn til å klarlegge(for øvrig akkurat som med terrorbegrepet).

Mitt poeng er nemlig at narkotikabegrepet *ikke* er en selvskreven størrelse. Når man går dette begrepet nærmere etter i sømmene, er det i det hele tatt ingen annen definerbar størrelse ved det, enn at dette er hva vi kaller de rusmidlene som er forbudte. Det er nemlig ingen fellesnevner som skiller de illegale rusmidlene fra de vi har tillatt, og det er for eksempel i dag ikke mulig å forsvare at Cannabis er et *illegalt* rusmiddel, mens alkohol er et *legalt* rusmiddel.

Det er derfor et *usaklig* skille mellom de legale og illegale stoffene, ettersom dette skillet ikke kan legitimeres sett ut fra verken et helsemessig eller fornuftsmessig ståsted. Det er *dette* som er kjernen i mitt argument, selv om det kan være vanskelig å få øye på for en som ikke har en oversikt over narkotikalovenes funksjon og konsekvens i samfunnet, og problembildet knyttet til de enkelte stoffene. Og en slik usaklig forskjellsbehandling *er* i strid med likhetsprinsippet (EMK art. 14/SP art. 26).

Dette likhetsprinsippet er tidligere ikke overført/brukt på det ruspolitiske området, men at det ruspolitiske området ikke eksplisitt nevnes i artikkelen, har intet å si for denne artikkelens anvendelighet. For som Erik Møse sier: "I følge artikkel 14 skal konvensjonsrettighetene sikres uten noen diskriminering på noe grunnlag, slik som (such as) kjønn, rase, farve, språk, religion, politisk eller annen oppfatning, nasjonal eller sosial opprinnelse, tilknytning til en nasjonal minoritet, eiendom, fødsel eller annen status. Ordlyden viser at oppregningen ikke er uttømmende. *Enhver usaklig forskjellsbehandling rammes, uansett grunnlag*". (Menneskerettigheter s. 97)

Dere kan heller ikke legitimere disse lovenes rettmessighet ut ifra det juridiske prinsipp som innrømmer statens representanter relativt vide fullmakter når det kommer til tolkning av

lovverket og dets legitimering av maktbruk for å sikre samfunnets stabilitet og orden (for eksempel EMK artikkel 8), for om du er enig i at dere ikke kan legitimere kriminaliseringen av jøder kun fordi staten evt. *definerer* dem som en trussel, så må du også være enig i at dere ikke uten videre kan gjøre dette med narkotikabruk heller.

Selv om for eksempel lederne av Hitler-Tyskland mente at det var nødvendig for statens stabilitet å behandle jøder som de gjorde, så *legitimerte* jo ikke det behandlingen av jødene, og det samme kan man selvfølgelig også si om Sør-Afrikas behandling av de sorte under apartheidregimet, samt også om den norske stats behandling av samer og tatere her i landet for inntil under et halvt århundre siden.

For at en slik forskjellsbehandling av borgerne skal kunne legitimeres må staten kunne vise at den er nødvendig – dvs. at den ikke er usaklig – og at den er rimelig sett ut fra større/overordnede samfunnsmessige hensyn.

Staten må kunne vise at graden av den sosiale kontroll den står inne for er *hensiktsmessig*, for ellers er den repressiv, og når det i dag kan bevises at en helsepolitisk tilnærming er langt mer fornuftig og velegnet i forhold til problembildets (narkotikabrukens) natur, er det ikke opp til statens representanter å velge å tviholde på narkotikalovene fordi det best tjener de bestående etaters interesser. Borgernes interesser *må* gå foran etatenes sult på budsjetter og statlige tilskudd. Slike lover som narkotikalovene må kunne sies å tjene fellesskapet, og om de beviselig har en uheldig samfunnsmessig funksjon og konsekvens, så må de også vekke om staten ønsker å fremstå som en forsvarer av menneskelige verdier og sine borgeres integritet.

Jeg har som dere vet krav på å bli hørt i en uavhengig, upartisk og kompetent rett, om jeg gjør gjeldende at mine rettigheter er krenket (iflg. EMK artikkel 13), og jeg skal i denne retten ha muligheten til å bevise mine påstander (at det foreligger en urimelig forskjellsbehandling av analoge tilfeller, og at narkotikalovene representerer et ruspolitisk raseskille), mens staten på sin side må kunne vise at narkotikalovene er forholdsmessige (saklige og nødvendige/objektive og rimelige) inngrep, samt at målet ved dem (et narkotikafritt samfunn), står i et troverdig forhold til midlene.

Selv om våre ledere derfor hadde valgt å forby også tobakk og alkohol, og sånn sett hadde unngått strid med EMK artikkel 14/SP artikkel 26, (ettersom man da i det minste ville vært ruspolitisk konsekvent, idet den irrasjonelle forskjellsbehandlingen brukerne i mellom ble fjernet fra regnestykket), ville jeg fortsatt uansett kunne bevise at narkotikalovene var kriminelle lover, ettersom man i dag kan bevise at narkotikaforbudet har langt flere uheldige konsekvenser for samfunnsstoffet, enn hva narkotikabruken i seg selv har. (Jeg minner om at selv om den politiske debatten ikke akkurat gjenspeiler dette faktum, så ble dette for cannabis sin del bevist i en uavhengig rett i Haag 1-2. desember 2008 (cannabistribunalet).

Jeg mener nemlig ikke at narkotika er en menneskerett fordi at det er så fryktelig fett. Jeg mener at narkotikabruk er en menneskerett fordi det i dag kan bevises at kuren (narkotikaforbudet) er verre enn sykdommen (narkotikabruken); fordi at uansett hvor meget

innsats vi legger bak det narkotikafrie samfunnsidealet så vil vi aldri lykkes; og fordi at vi kan gjøre langt mer for samfunnet og hverandre ved å gå over til en helsepolitisk tilnærming.

Det finnes norske leger som mener at man kan kutte overdosestatistikkene i landet her med 90 prosent ved å gå over til en helsepolitisk tilnærming (Ole Martin Larsen, 2008 *Mellom alle stoler*). Man kan derfor si at det i dag er slik at det er det *narkotikafrie samfunnsidealet* som tar liv, og man kan også derfor helt klart si at dagens narkotikaforbud er en *forbrytelse begått av staten mot borgerne*, ettersom dette forbudet ikke på noe tidspunkt har kunnet sies å tjene samfunnets- eller folkets interesser, men allikevel fortsatt er fastsatt og udiskutabel politikk.

Og om våre politikere og byråkrater nå velger å tviholde på narkotikalovene fordi de tjener det beståendes interesser, så kan man derfor si at dere i dag har den samme troverdighet som offentlige tjenestemenn, som utøvere av legevitenskapen hadde som helbredere på 1800-tallet da de brukte årelating og arsenikk på febersyke barn og gravide kvinner for å gjøre dem friske. Metodene til våre offentlige tjenestemenn (krigene mot terror og narkotika) er nemlig i dag like ubehjelpelige og uheldige målt ut fra individ- og samfunnsnytte, som det 1800-tallets legevitenskap var når det kom til å redde liv. Og at folket er så blindet av ignoranse at de ikke vet bedre, forandrer ikke på den saken.

Den byråkratiske ansvarsfraskrivelsen og ignoransen som ligger til grunn for lovene dere håndhever, besørger en ufattelig mengde menneskelig lidelse hver dag; ditt kontor er direkte ansvarlige for at flere tusen mennesker er havnet i fengsel som ikke har/hadde noe der å gjøre; dere er (sammen med våre politikere) implisitt medansvarlige for godt over 100 dødsfall årlig; og dere er, sammen med våre politikere, moralsk medskyldige for krigen mot terrors- og krigen mot narkotikas enormt uheldige globale konsekvenser. Dere er kort sagt ansvarlige for Europas kanskje mest mislykkede og menneskefiendtlige narkotikapolitikk, og dette fordrer en viss oppmerksom ydmykhet fra deg og ditt kontors side, om dere ikke ønsker å fremstå som overlagte ignoranter og selvrettferdige overgripere overfor resten av befolkningen.

Jeg forventer ikke at dere skal være umiddelbart enig med meg i påstandene mine, og dette brevet er verken tid eller sted for å legge samtlige motforestillinger rundt narkotikaforbudet døde. Det som er viktig her, er at jeg kan bevise mine påstander, og (ennå viktigere) at jeg som tiltalt har rettigheter som innebærer at jeg har krav på *muligheten* til å bevise dem. Og om jeg nektes en stemme overfor systemet i en så prinsipielt viktig sak, innebærer det intet mindre enn at vi fremstår som en politistat.

Jeg gir dere derfor nå en sjanse til, til å tenke over saken og til å komme sterkere tilbake med et reflektert svar. Jeg opprettholder at det i dag kun er en seriekoblet ansvarsfraskrivelse – en slik som du og ditt kontor i deres svar av 25. august prøver dere på – som tillater narkotikalovene å bestå og dere har, om dere ønsker å bli tatt på alvor som offentlige tjenestemenn, ikke noe annet valg enn å stille dere bak den uavhengige kommisjonen /kompetente retten jeg har krav på, og ta dens konklusjoner til etterretning.

Jeg forstår at implikasjonene forbundet med mitt argument er enorme, og at det kan oppfattes som en rimelig slitsom forespørsel, men det viktige her er å ta i betraktning at dette ikke handler om de eventuelle slitsomhetene i dag eller neste uke, men at det først og fremst handler om hvordan etaten vil fremstå for ettertiden, når dette er over. Denne kommisjonen/retten, vil nemlig bli opprettet med eller uten ditt kontors støtte, og jeg gir dere her bare en mulighet til å komme best mulig ut av det hele, og til å fremstå som en konstruktiv kraft i fornyelsen av rettssystemet og samfunnsstoffet.

Jeg gjentar, som en oppsummering, at narkotikalovene beviselig er et resultat av en korrump samfunnsprosess. Dette innebærer at dere nå må stå frem som en del av løsningen – eller en del av problemet – og dere har her en siste sjanse til å vise at dere er representanter for en handlekraftig etat med de beste ambisjoner og intensjoner på folkets vegne.

Det er intet som er mer naturlig for meg enn å holde deg og ditt kontor ansvarlige for lovene dere håndhever, og jeg kan derfor forsikre deg om at jeg fortsatt kommer til å holde dere strafferettslig ansvarlige for forbrytelser mot det norske folk og for å bistå til å skjule en forbrytelse mot menneskeheten, om aktoratet i neste rettsrunde ikke stiller seg bak min prøvelsesrett på loven.

Dere er, uansett hva dere velger å gjøre, fortsatt offentlige tjenestemenn, og derfor er dere også underordnet offentlige tjenestemenns plikter og ansvar – og om dere ikke holder dere selv ansvarlige under de samme lovene dere håndhever og bruker mot andre, så vil det komme andre etter dere som vil gjøre det. Så enkelt er det, og dere kan ikke på noe senere tidspunkt til deres forsvar si at dere ikke visste hva dere gjorde.

For den tid *vil* komme da folket ikke lenger vil tolerere ryggløse byråkrater og korrupte eller korttenkte politikere uten noe moralsk kompass til å styre og stelle for seg – og i mellomtiden har den enkelte borger fortsatt rettigheter som du og ditt kontor ikke kan bortforklare, eller gjemme dere fra.

Med vennlig hilsen Roar Mikalsen

(kopi av ditt svar, samt dette brev, er oversendt justis- og politidepartementet)



RIKSADVOKATEN

Roar Mikalsen
Fjellveien 21
1458 FJELLSTRAND

REF.:

VÅR REF.:

9766458 3332/09-63

DATO:

15. september 2009

DOK.NR.

06

NY HENVENDELSE OM “RETT TIL MORALSK FORSVAR”

Det vises til Deres brev av 9. september 2009.

De argumenter og synspunkter De fremfører, er etter riksadvokatens syn ikke overbevisende.

I Deres argumentasjon veksler De fritt mellom et *systemeksternt* perspektiv, der den positive rett – les: narkotikalovgivningen – anses å være uten bindende kraft, og et *systeminternt* perspektiv der De påberoper Dem gjeldende bestemmelser i rettssystemet som argument mot narkotikaforbudet – les: bl.a. folkerettslige bestemmelser inkorporert som norsk rett, ikke minst EMK. (En sak for seg er at en ikke kan slutte seg til Deres fortolkning av sistnevnte normer.) Det er således høyst uklart i hvilken grad og ut fra hvilke kriterier De anerkjenner positiv rett *qua positiv rett*.

En vil også bemerke at De ikke synes å skille mellom *sannhet* og *gyldighet*: Den “bevisførsel” de viser til for Deres synspunkt tar sikte på å vise at narkotikalovgivningen er umoralsk og “kriminell”. Dette er imidlertid et *normativt* spørsmål (på samme måte som fortolkningen av rettslige normer er det), og ikke et *faktisk* spørsmål. Bare faktiske spørsmål kan være sanne eller usanne, og således gjenstand for bevisførsel – i alle fall i den forstand som De synes å ta sikte på. For normative spørsmål må man – i beste fall – nøye seg med en ambisjon om *gyldige* argumenter, og kanskje bør man endog nøye seg med en ambisjon om overbevisningskraft. (For ordens skyld understreker en at konsekvensargumenter av relevans for normative spørsmål selvsagt kan være sanne/usanne, uten at det er av betydning for det som her er sagt.)

De helsepolitiske alternativene til dagens strafferettslige regime i innsatsen mot narkotikaområdet som De viser til, kunne for øvrig ha relevans i den overordnede kriminalpolitiske debatten, men forekommer oss mindre overbevisende som *moralsk forsvar* for den enkeltes storstilte narkotikaproduksjon og -salg.

Demokratiske institusjoners betydning for legitimitetsspørsmål, muligheten for rasjonell kritikk av den positive rett, dimensjoneringen av en slik kritikk, samt forholdet mellom makt og rett og mellom rett og moral kunne også vært omtalt. Det synes lite sannsynlig at De vil la Dem overbevise eller overhodet korrigere av ytterligere forsøk på klargjøring herfra, og en nøyer seg med foranstående.

CAN001

Postadresse:
Postboks 8002 Dep
0030 OSLO


Kontoradresse:
Stortorget 2
0155 OSLO

Telefon:
22 47 78 50

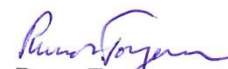
Telefaks:
22 33 31 12

Gitt sakens stilling – der De står tiltalt ved domstolen for narkotikalovbrudd – ville en videre diskusjon også kunne være prinsipielt betenkelig. Som understreket i svaret herfra på Deres forrige henvendelse, er det opp til domstolen å ta stilling til hvilke argumenter og hvilken bevisførsel som skal tillates i straffesaken mot Dem. Dette kan riksadvokaten ikke overstyre.

Ytterligere henvendelser i sakens anledning vil ikke bli besvart.



Tor-Aksel Busch



Runar Torgersen
statsadvokat

Gjenpart vedlagt Deres henvendelse: Hedmark og Oppland statsadvokatembeter

Vedlegg 11

Spesialenheten for politisaker
PB 93, 2301 Hamar

Nesodden den 10. oktober 2009

Politianmeldelse av riksadvokat Tor-Aksel Busch.

Jeg vil med dette politianmelde riksadvokaten for å bistå politiet som etat og den norske stat i forbrytelser imot det norske folk, samt for å bistå i å skjule en forbrytelse mot menneskeheten.

Som det går frem av vedleggene (vedlegg 1-4), har jeg i forbindelse med min ankesak til Lagmannsretten vært i kontakt med riksadvokaten. Jeg har varslet han og hans kontor om at jeg også i denne rettsrunden kommer til å benytte meg av min rett til å gå for et moralsk forsvar overfor narkotikalovene; jeg har oppfordret han til å se nærmere på bevisbildet rundt mine påstander; og jeg har gjort han kjent med hva det innebærer for Norge som rettstat og riksadvokaten som offentlig tjenestemann sin del, om han og hans kontor ikke aktivt tar tak i mine påstander, og prinsipielt stiller seg bak denne uavhengige kommisjonen/kompetente retten som jeg i flg. EMK artikkel 13 har krav på.

Dette har riksadvokaten derimot ikke tatt til etterretning, og hans motsvar til meg (vedlegg 2 og 4) sier sitt om hans vilje til å prioritere sitt ansvar og sine plikter som offentlig tjenestemann i denne saken.

Jeg har gitt han flere sjanser til å tenke seg om, men ettersom riksadvokaten nå har sagt hva han har å si i saken, ser jeg det som naturlig å ta konsekvensene av hans argument alvorlig, og levere inn denne politianmeldelsen. Det er en anmeldelse som må sees på bakgrunn av min tidligere korrespondanse med Spesialenheten (ref. 10167180 592/09-123), og som jeg ser det stiller riksadvokaten seg nå åpen for stafferettslige konsekvenser for brudd på straffeloven §§ 110,118, 123, 132a, 139, 149, 150a, samt artikkel 25 i Roma vedtektene.

Riksadvokaten gjør i sine brev til meg, hva han kan for å erklære argumentet mitt som irrelevant (ettersom jeg ikke vet å skille mellom "*sannhet og gyldighet*"), og hevder at mine påstander ligger utenfor det området som kan være "*gjenstand for bevisførsel*".

Jeg er selvfølgelig uenig.

Argumentasjonsrekken er kanskje sammensatt og ved første øyekast vanskelig å se sammenhengen i, men den er like beviselig som at $4+4+4+4=16$.

Det eneste som ikke er beviselig, er den enkelte systemaktørs motiver, men det er heller ikke nødvendig for mitt arguments del. *Konsekvensene* av forbudet er nemlig helt klart mulig å bevise, og det er også det faktum at det i dag kun er ignoranse og misvisende informasjon som ligger til grunn for narkotikalovgivningens troverdighet. Jeg kan med andre ord bevise at den politiske prosessen som ligger bak narkotikalovene er korrumpert, ettersom jeg kan bevise at den politiske prosessen som ligger til grunn for narkotikalovene konsekvent har tilgodesett selskaps- og dominanskreftenes interesser, og ettersom jeg kan bevise at disse kreftenes interesser og behov er uforenlige med menneskehetens.

Selv om jeg derfor ikke kan si noe om de enkelte aktørenes intensjoner (dvs. i hvilken grad den enkelte motiveres av god eller vond vilje), kan jeg helt fint si noe om deres gjerningers *funksjon* og konsekvenser i samfunnsmaskineriet (systemet), og jeg kan i neste rekke også si noe om dette maskineriets funksjon (om det er dårlig eller bra, konstruktivt eller destruktivt) ut ifra hvordan det påvirker livsvilkårene for individet her på jorda, og det moralske fibret i samfunnsstoffet. Og på samme måte som en bilmekaniker, etter å ha åpnet panseret på en bil og etter å ha studert maskineriet under, kan si at "dette er en bensinmotor", på tilsvarende vis kan jeg, etter å ha fått en oversikt over de grunnleggende prosessene og de mest innflytelsesrike kreftene i samfunnsmaskineriet, si at "dette maskineriet er en menneskefiendtlig mekanisme".

På samme måte som jeg derfor kan si at "fred er bedre enn krig", og at "forståelse er bedre enn forakt", kan jeg bevise mine påstander og si at "narkotikalovene er kriminelle lover", selv om sikkert riksadvokaten – i forlengelsen av sitt argument – fortsatt vil påstå at også dette er "et normativt spørsmål, og ikke et faktisk spørsmål".

Min manglende evne til "å skille mellom sannhet og gyldighet", er allikevel fra riksadvokatens side kun en semantisk avledningsmanøver av samme slag som når Bush-administrasjonens jurister forsøker å skille mellom "Unlawful Combatants" og "Prisoners of War", for å ha et påskudd til å frarøve krigsfanger grunnleggende rettigheter (eller som når tidligere justisminister Gonzales forsøker å uthule defineringen av "tortur", slik at deres krigsforbrytelser – som de ser det i alle fall – er innenfor grensene for overnasjonalt avtaleverk). Det handler i alle tilfeller om det samme; systemtro jurister som forsøker å få terrenget til å tilpasse seg kartet, heller enn å tilpasse kartet til terrenget, og ved å rote seg bort i juridiske termer som er avskåret fra enhver moralsk kontekst, forsøker de slik å legitimere sine overgrep, ved å utdefinere menneskerettigheter og mellommenneskelig anstendighet fra regnestykket.

Jeg ber dere derfor legge merke til at riksadvokaten gjennom sin argumentasjonsrekke viser at han ser det moralske fibret i lovene han står ansvarlig for håndhevelsen av som irrelevant, og at i følge hans logikk og premisser, så har det aldri eksistert en "kriminell" lov. Det er nemlig en forutsetning for relevant kritikk av lovverket og systemet at man tar ett skritt ut av sin tid (og veksler mellom et "systemeksternt og et systeminternt perspektiv"), for kun slik oppstår en kontekst hvor man kan se lovenes funksjon og konsekvens i samfunnet i sin helhet – samt de relevante paralleller til tidligere tiders urimelige lover.

Som jeg tolker riksadvokatens kritikk på dette området, sier han derfor, i all enkelhet, at det holder for han at en lov er til (uavhengig av lovens funksjon og konsekvens i samfunnet, og uavhengig av om lovens eksistens er mulig å forsvare eller ikke), for så derfra å kunne begrunne lovens rettmessighet ut i fra det faktum at den er. Det er slik systemtro jurister alltid har begrunnet lover de ikke kan forsvare, og det er kanskje forståelig at en som har gjort karriere på overgrep vil ha følelsmessig sterke motforestillinger mot denne kommisjonens opprettelse, ettersom den lite sannsynlig vil komme med konklusjoner som styrker riksadvokaten og hans kontors autoritet.

(Riksadvokaten taler også om "de demokratiske institusjoners betydning for legitimitetsspørsmål", som om jeg ved å benytte meg av mine rettigheter som tiltalt, forsøker å undergrave sentrale samfunnsverdier. Men om han selv ønsker å fremstå som en forsvarer av de demokratiske institusjoners legitimitet, må han også være en garantist for individets rettigheter i rettssystemet og samfunnet for øvrig – og han viser derfor selv sin respekt for den demokratiske prosessen ved sin stilling til spørsmålet om min prøvesrett på loven.)

Dette unnskylder imidlertid ikke ansvarsfraskrivelsen, for det er en ting å være en del av et overgrepssystem så lenge man ikke selv vet bedre, men det er noe helt annet å fortsette som før etter at man er tilstrekkelig informert til å vite bedre.

Det første kan skje den beste av oss, og hadde riksadvokaten vært riktig mann for sin posisjon ville han forstått viktigheten av at han og hans kontor aktivt støttet fremdriften av kommisjonen jeg har tatt til orde for, mens det andre, dessverre nærmer seg noe i nærheten av definisjonen på galskap; det å gjøre den samme dumheten om og om igjen, mens man forventer at det skal avstedkomme mer heldige resultater på sikt.

Det sier seg selv at det norske folk – og den norske stat – fortjener bedre, og det vil derfor være en god ide om dere nå tar tak i situasjonen og holder riksadvokaten og hans kontor ansvarlig for hans svik mot sine forpliktelser som offentlig tjenestemann, og det norske folk.

Han har nemlig, ut ifra sin argumentasjonsrekke, vist at han og hans kontor ser det som naturlig å håndheve hva det skal være av urimelige lover (det være seg religionslover, homofililover, raselover osv.), så lenge de kan komme unna med det, og har med dette implisitt innrømmet at han og hans kontor representerer den samme juridiske tradisjon, som juristene som så det som naturlig å anerkjenne Hitler-Tysklands autoritet her i landet i perioden 1940-45 – og som på denne tiden så det som den naturligste ting i verden (som et spørsmål bortenfor rett og galt) å være en del av apparatet som sendte jøder og andre uroelementer til konsentrasjonsleirene.

Det er i forbindelse med denne henvendelsen viktig å understreke at når jeg beskylder den norske stat for å være en kriminell størrelse, så er det en *abstrakt* størrelse jeg definerer; det er summen av vår kollektive ignoranse, og konsekvensene av denne. Det er en "skyld" som er kollektiv; som er et resultat av tidligere generasjoners dumheter, og som ikke noen av dagens systemaktører direkte kan lastes for. Det er derfor ingen enkeltaktører (med gode

intensjoner) i systemet som trenger å ta mine anklager personlig eller som har grunn til å frykte denne kommisjonens opprettelse.

Den enkelte offentlige tjenestemann har tvert imot alt å tjene på å stille seg bak kommisjonen, for kun etter at dens konklusjoner har øvet sin innflytelse på samfunnsstoffet, kan den enkelte tjenestemann føle seg trygg på at han er en del av en anstendig størrelse; og kun ved å stille seg bak denne kommisjonen, kan han føle seg trygg på at han er på riktig side av historien i denne prinsipielt enormt viktige saken.

Mine anklager er – i tillegg til dette – av en slik art at de uansett en dag vil måtte imøtegås, for de vil (så lenge de står uimotsagt) daglig vokse seg sterkere på bekostning av systemets legitimitet. Det er kun et spørsmål om tid, og de offentlige tjenestemenn som tar jobben sin alvorlig må derfor snarest mulig komme på banen og sørge for at det finnes veggspillere som fra systemets side er tilstede i prosessen og som er kompetente til å se nærmere på mitt argument.

I mellomtiden vil den norske stat som abstrakt "kriminell størrelse" konkretiseres for hver politianmeldelse jeg leverer inn, og det vil kun være den offentlige tjenestemann som identifiserer seg mer med sin posisjon enn sin person som vil oppleve mine anklager som ubehagelige, og som vil se seg tjent med å løse problemet med håndhevelsen av lover som ikke kan forsvares, ved å lukke øyne og ører for dette faktum.

Jeg håper og regner med at spesialenhetens etterforskere nå er klar over det ansvar som hviler på deres skuldre, og ser frem til videre kontakt med representanter for systemet når det måtte være ønskelig.

Vennlig hilsen Roar Mikalsen

Vedlegg 12

Eskild Røen
Grønland Politistasjon

Nesodden den 10. oktober 2009

Informasjonsbrev vedrørende sakens videre fremdrift.

Dette brevet er rettet til Eskild Røen, etterforskningsgruppa, samt til politiadvokaten.

Jeg vil med dette takke deg/dere for at du har gjort ditt for å ha et ryddig forhold til prosessen vi er inne i (som at du uoppfordret tok med ting som talte til min fordel i den skriftlige oppsummeringen av videoavhøret mitt). Og nå som saken er mer eller mindre ferdig etterforsket sett ut fra deres ståsted, vil jeg benytte denne anledningen til å komme med en forespørsel som på ingen måte er urimelig.

Det er som dere vet to sider i denne saken, og dere har så langt kun benyttet tid og ressurser på å gjøre dere kjent med den ene siden. Jeg har allikevel lagt frem nok informasjon og dokumentasjon som støtter mine anklager til at det må være klart for dere at sakens problemstilling ennå ikke er tilstrekkelig belyst til at man kan kalle etterforskningen objektiv, og dere har så langt ikke hatt muligheten til å gjøre en forsvarlig bedømmelse av mine påstander.

Som du selv sa, er det dere som politietterforskeres oppgave å etterforske alt som taler *til* min fordel, og *imot* min fordel.

Dere må så klart ha lov til å være skeptiske til både mine motiver, og mine påstanders integritet, men dere må samtidig ta høyde for at jeg kan ha rett. Som dere vet er det svært grove anklager jeg kommer med; jeg beskylder narkotikalovene for å være kriminelle lover (lover hvis eksistens det ikke er mulig å forsvare); og jeg beskylder politiet som etat og den norske stat for å være en kriminell størrelse, i kraft av sin befatning med håndhevelsen av disse lovene, samt sin medvirkning/støtte til krigen mot terror.

Disse anklager er så grove at de på sikt ikke kan stå uimotsagt, og i den forbindelse har jeg følgende tilbud til dere som jeg håper dere vil finne det uforsvarlig å si nei til:

- Jeg oppfordrer dere derfor herved til å ta personlig ansvar for situasjonsbildet, og legge ved i saken en anbefaling om at dere som offentlige tjenestemenn støtter opprettelsen av den uavhengige kommisjonen/kompetente retten jeg har tatt til orde for. Som du selv sa, er det ingen seriøse politimenn som kan se seg tjent med håndhevelsen av lover som er samfunnsdestruktive og menneskefiendtlige i sin natur, og det er således også for deres egen del, at denne kommisjonen stables på beina.
- Om dere stiller dere bak denne kommisjonen/kompetente retten, ivaretar dere deres plikter og ansvar som offentlige tjenestemenn på en tilfredsstillende måte (sett fra mitt ståsted), og jeg for min del vil da ta konsekvensene av deres samvittighetsfulle handling – og avstå fra å levere inn en ellers obligatorisk politianmeldelse mot dere.

Jeg for min del får ingen glede ut av disse politianmeldelsene, og jeg håper dere benytter dere av anledningen og stiller dere bak mitt tilbud/krav. Riksadvokaten har som dere vet allerede sagt sitt i saken, og han må nå selv stå til rette for sitt ståsted en dag (se vedlegg). Men selv om sjefen deres nå har sagt sitt i saken, fritar ikke det aktørene under ham for straffeansvar for ordrene de utfører.

Riksadvokatens logikk og premisser er nemlig kun gyldige om man erklærer Norges lover for å eksistere i et moralsk vakuum, og det er nå opp til dere som offentlige tjenestemenn å vise om dere er enige i dette eller ikke. Om dere er enige i riksadvokatens motforestillinger, er det derfor helt greit for meg – det viktige for meg er at dere tar et valg dere i ettertid kan stå for. Men om dere, på den annen side, ikke er enige i at Norges lover er løsrevet fra enhver moralsk kontekst, har dere nå en unik mulighet til å ta konsekvensene av det, og gi deres stemme til denne kommisjonen jeg jobber for opprettelsen av.

PS: Om dere bestemmer dere for å støtte opprettelsen av kommisjonen med en anbefaling i saken, så ta gjerne kontakt med meg, slik at jeg vet hva jeg har å forholde meg til. Og si ellers gjerne ifra om det er noe mer dere lurer på.

De beste hilsener Roar Mikalsen

Vedlegg 13

Knut Storberget
Justis- og politidepartementet
Akersgaten 42
Pb 8005 Dep
0030 Oslo

Nesodden den 11. oktober 2009

Oppdatering vedrørende ansvarliggjøring i forbindelse med ankesak.

Jeg sender dere her en kort oppdatering angående min dialog med riksadvokaten.

Jeg mener på ingen måte å mase på dere, men det er viktig å informere dere om at dere har med en rimelig løpsk riksadvokat å gjøre.

Hva dere velger å gjøre videre med saken er selvfølgelig helt opp til dere. Jeg vil bare her igjen minne om hvilken unik mulighet for alle konstruktivt orienterte parter dette er, til å komme sammen og ta tak i utfordringene vi som samfunn står foran.

Det blir uansett bare klarere og klarere for hver dag som går at vårt rettsystem er håpløst utdatert, og denne kommisjonen jeg tar til orde for, er en helt nødvendig forutsetning for vårt rettssystems fornyelse og troverdighet.

Jeg forstår imidlertid at dere har mange hensyn å ta.

Ta derfor den tiden dere trenger, og jeg vil være tilgjengelig for videre samtaler når dere er klare.

Vennlig hilsen Roar Mikalsen

Vedlegg 14

Peter Andre Johansen
Oslo Politidistrikt
PB 8101 Dep
0032 Oslo

Nesodden den 20. desember 2009

Vedrørende vedtak om påtaleunntatelse for overtredelse av Straffelovens § 162 og legemiddeloven § 31.

Takk for tilbudet, men nei takk.

Jeg ser helt klart poenget med ikke å bry rettsvesenet med bagateller, og påtaleunntatelsen kan fra dette ståsted sees som et prisverdig tiltak.

Det er imidlertid overordnede problemstillinger involvert, og disse hensyn ser jeg som så tungtveiende at jeg vil motsette meg påtaleunntatelsen på det sterkeste.

Som dere vet anerkjenner jeg ikke narkotikalovgivningen, ettersom jeg mener at den strider mot overordnede rettsprinsipper vi som nasjon gjennom overnasjonale avtaleverk har forpliktet oss til å overholde, blant annet likhetsprinsippet og forholdsmessighetsprinsippet.

Jeg gjør derfor gjeldende at narkotikalovgivningen er kriminelle lover som hører til i samme kategori som homofililover, raselover og religionslover tidligere var, og ønsker å benytte meg av min rett til å gå for et moralsk forsvar overfor narkotikalovgivningen (se EMK Artikkel 13).

Jeg samtykker, av overnevnte grunner, ikke i beslagene dere har gjort; jeg kommer ikke til å godta inndragningsforelegg, og jeg vil ha min dag i retten.

De beste hilsener Roar Mikalsen

Vedlegg 16

ICC

Post Box 19519

2500 CM, The Hague

Nesodden den 28. januar 2010

Anmeldelse av norske offentlige tjenestemenn for å bistå til å skjule en forbrytelse mot menneskeheten.

Jeg vil med dette anmelde følgende norske offentlige tjenestemenn for å bistå den norske stat i forbrytelser mot det norske folk, samt for å bidra til å skjule en forbrytelse mot menneskeheten:

- Politiadvokat Alvar Krafft Randa
- Politibetjent Øyvind Egerdal
- Statsadvokat Bodil Thorp Myhre
- Tingrettsdommer Mari Bø Haugstad
- Riksadvokat Tor-Aksel Busch
- Sjefen for Spesialenheten for politisaker Jan Egil Presthus

De overnevnte tjenestemennene har forbrutt seg mot Roma vedtektene Artikkel 25 på følgende vis:

I forbindelse med en narkotikasak jeg har gående i rettssystemet i Norge, har jeg informert dem om at krigen mot terror og krigen mot narkotika begge er "kriminelle" kampanjer.

Jeg har videre begrunnet denne påstanden med følgende fakta:

- De er begge bygd på løgner, og derfor avhengige av en overlatt ignoranse fra våre offentlige tjenestemenns side for å bestå.
- De er et direkte resultat av selskapsinteressenes og dominanskreftenes innflytelse over våre offentlige tjenestemenn, og det er også derfor rasjonelle argumenter mot disse kampanjene ikke vinner frem i den politiske prosessen.
- De er med andre ord resultatet av en korrump politisk prosess, og det kan i dag bevises, at var det ikke for disse kampanjenes uheldige funksjon og konsekvens i samfunnet, ville verdens borgere kommet uendelig mye bedre ut av det.

Dette innebærer at det i dag kun er en seriekoblet ansvarsfraskrivelse fra våre offentlige tjenestemenns side som muliggjør krigen mot terrors og krigen mot narkotikas menneskefiendtlige bestand, og man kan, etter å ha fått et overblikk over disse kampanjenes reelle funksjon og konsekvens i samfunnet, utvilsomt si at de hører til de helt store forbrytelser mot menneskeheten (De utgjør så absolutt *"et ledd i et utbredt eller systematisk angrep rettet mot sivilbefolkningen"*).

I de to mest sentrale menneskerettighetskonvensjonene, FNs konvensjon om økonomiske, sosiale, og kulturelle rettigheter og FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter, heter det innledningsvis at *"det enkelte mennesket har plikt til å arbeide for at de rettigheter som anerkjennes i denne konvensjon, fremmes og overholdes, idet det enkelte mennesket har forpliktelser overfor andre mennesker og overfor det samfunn det tilhører."*

Det er, med andre ord, i en slik situasjon som dagens, at *nødrettsprinsippet* gjør seg gjeldende, ettersom vi alle har moralske forpliktelser overfor hverandre og våre felles omgivelser.

Jeg har derfor, vel vitende om dette, valgt aktivt å ignorere narkotikalovgivningen, ettersom jeg kan bevise at den er resultatet av en *korrupt* politisk prosess, og at den som nasjonal lovgivning er *ugyldig*, ettersom den strider mot overordnede rettsprinsipper som vi har forpliktet oss til gjennom internasjonale konvensjoner — da først og fremst likhetsprinsippet og forholdsmessighetsprinsippet.

Jeg har som kjent visse rettigheter som tiltalt (deriblant krav på en rettferdig rettssak), og jeg har hele tiden gjort det kjent for de overnevnte tjenestemenn at jeg ikke anerkjenner narkotikalovgivningen; at jeg kan bevise at den hører hjemme i samme klasse lover som raselovene, homofililovene, og religionslovene tidligere gjorde; og at jeg ønsker å benytte meg av min rett til et moralsk forsvar overfor narkotikalovgivningen (se EMK artikkel 13).

Jeg forstår at det er et argument som ved første blick kan virke noe søkt, ettersom narkotikalovgivningen i over et halvt århundre har vært ansett som nærmest en forutsetning for lov og orden i samfunnet, men jeg skal ikke utdype mitt juridiske argument mot narkotikalovgivningen videre her. Det går uansett frem av min korrespondanse med den norske stats tjenestemenn; og mitt videre argument, samt forbrytelsene de enkelte tjenestemenn har gjort seg skyldig i, går frem av følgende vedlegg:

- Informasjonsbrev til involverte tjenestemenn i saken (vedlegg 1)
- Brev til politiet datert 2. desember 2008 (vedlegg 2)
- Brev til aktor datert 14. februar 2009 (vedlegg 3)
- Politianmeldelse av tjenestemennene i saken (vedlegg 4)
- Politianmeldelse av dommer og statsadvokat (vedlegg 5)
- Tale til retten (vedlegg 6)
- Ansvarliggjøring av Riksadvokat og Justisminister i forhold til anke i straffesak (vedlegg 7)
- Svar fra Riksadvokaten (vedlegg 8)

- Motsvar til Riksadvokaten (vedlegg 9)
- Endelig avvisning av min rett til et moralsk forsvar fra Riksadvokaten (vedlegg 10)
- Politianmeldelse av Riksadvokaten (vedlegg 11)
- Informasjonsbrev til offentlige tjenestemenn i saken (vedlegg 12)
- Oppdatering til Justisminister (vedlegg 13)
- Klage på henleggelse (vedlegg 14)
- Spesialenhetens henleggelse av politianmeldelsene (vedlegg 15)

Som dere ser av vedleggene, er jeg midtveis i en rettsprosess nå, og jeg har så langt blitt nektet en stemme i min egen rettssak.

At de nasjonale rettsmidler for lovanvendelsens del ikke ennå er utprøvd, spiller allikevel ingen rolle for forbrytelsene de overnevnte tjenestemenn har gjort seg skyldig i (når det gjelder lovanvendelsen, kommer jeg uansett til å ta saken videre til EMD i Strasbourg, når de nasjonale rettsmidler på området er uttømt, for slik å få mitt argument hørt i en uavhengig, upartisk, og kompetent rett der); Jeg har siden 2008 gjort mitt for å få til en dialog med politiet og påtalemyndigheten, uten at de på noe som helst tidspunkt har vist seg kompetente eller interesserte i å ta konsekvensen av mine beskyldninger.

Dette har de gjort i strid med sin tjenesteinstruks, og i strid med sine plikter og sitt ansvar som offentlige tjenestemenn; og takket være sine ansvarsfraskrivelser har de gjort det mulig for krigen mot terror og krigen mot narkotika å fortsette noe lenger enn hva som ellers ville være mulig, med hva dette måtte ha av uheldige konsekvenser for Norges og verdens befolkning.

Riksadvokaten og Spesialenheten for politisaker har begge, på sin måte, distansert seg lengst mulig fra mitt argument; de har ikke avhørt meg nærmere i saken, og de har åpenbart heller ikke sett nærmere på bakgrunnen for mine beskyldninger. De har på intet tidspunkt gjort noe som helst som tilsier at jeg som borger av Norge kan ha tillit til deres dømmekraft eller ansvarsfølelse for det norske folks velbefinnende.

De konkretiserer ikke hvilke deler av argumentet mitt som ikke henger på greip, og jeg vet derfor ikke hvilke deler av problemstillingen de mener er "usakelig". De synes rett og slett å mene at narkotikalovgivningen er hevet over enhver relevant kritikk, og ser ikke at de selv, som offentlige tjenestemenn er ansvarlige for kvaliteten i lovene de håndhever.

Dette kan kanskje virke underlig, men jeg gjør oppmerksom på at selv om norske myndigheter mener at narkotikalovgivningens eventuelle uheldige funksjon og konsekvens er umulig å påvise, så ser mer fremsynte land enn vårt annerledes på det; i Nederland så man for eksempel nærmere på problematikken i en uavhengig rett i Haag i desember 2008 (Cannabistribunalet), og det ble der konkludert med at narkotikalovgivningen, for cannabis' del, var umulig å forsvare.

De norske autoriteters motstand mot problematikken er derfor ikke fornuftsbasert, og må sees i kontekst med at vi, som nasjon, hører til Europas mer tilbakestående regioner når det kommer til narkotikapolitikk og konsekvensanalyse.

Vi ligger nemlig i Europatoppen på samtlige mislykkede målestokker, noe som er en logisk konsekvens av dominansinteressenes innflytelse over våre politikere, kombinert med generell ryggløshet og ignoranse fra våre offentlige tjenestemenns side. Vi har for eksempel Vest Europas mest velutstyrte og utbygde narkotikapoliti; vi ligger i Europatoppen når det gjelder narkotikalovgivningens strafferammer; og vi har i flere tiår vært toppkandidat til Europas verste overdosedødsfall statistikker (vi ligger 2-3 ganger over Europas gjennomsnitt).

Vi har kort sagt Europas kanskje mest mislykkede narkotikapolitikk. Men de som håndhever lovgivningen er ikke interessert i å ta dens funksjon og konsekvenser på alvor, og Spesialenhetens henleggelse — og Riksadvokatens ansvarsfraskrivelse — må i denne sammenheng sees som siste ord fra en instans som lenge har slitt med ”bukken og havresekken” problematikken.

Dette er på ingen måte et problem som har meldt seg over natten.

Narkotikalovgivningen er nemlig en kreftsvulst som har fått utvikle seg i samfunnet på menneskehetens bekostning i over 50 år; den har hele tiden økt i omfang og det har også de uheldige konsekvensene for menneskeheten i kjølvannet av lovgivningen. Sakte men sikkert er den gått fra å være en rasistisk motivert mekanisme for sosial kontroll, til å bli en forutsetning for det beståendes bestand slik moderne mennesker ser den.

Det er allikevel nå minst 25 år siden våre politikere hadde nok informasjon tilgjengelig til å vite bedre enn å forfølge den kriminalpolitiske linjen videre, men i stedet for å betenke seg, har de siden da snarere akselerert galskapen ytterligere, og de har til tider ignorert selv sitt eget straffelovsråds innvendinger (i 1982).

Dette er i seg selv ikke spesielt oppsiktsvekkende, selv om det er tragisk, for vår narkotikapolitikk har for lenge siden tatt av på veier der ingen rasjonalitet når frem.

Et godt eksempel på det, er at selv om heroin er den viktigste dødsårsaken blant 15-40 åringer i Norge, og enkelte norske leger anslår at vi kan kutte de enorme norske overdosedødsfallene med 90 prosent ved å gå over til en helsepolitisk tilnærming (man har i mer fremsynte land enn vårt, for lenge siden begynt å bevege seg i denne retningen), så velger norske politikere å *avstå* fra debatten, på grunn av ”signaleffekten.”

At Spesialenheten oppi alt dette har vist seg som en såpass tannløs størrelse, er kanskje naturlig ettersom den selv er en del av apparatet som er politianmeldt, men det unnskylder på ingen måte ansvarsfraskrivelsen.

Jeg har gjort gjeldende at narkotikalovgivningen er resultatet av en korrump politisk prosess, og dette faktum svekkes ikke bevismessig, selv om våre offentlige tjenestemenn velger å lukke øyne og ører for sakens realitet. Jeg kan fortsatt bevise mine anklager, og derfor kan

jeg i dag også si at rundt 60 prosent av de innsatte i norske fengsler er *politiske* fanger, i den grad de sitter for narkotikarelaterte forbrytelser.

Som et av Europas siste land har vi fortsatt en narkotikapolitikk som ikke tar rasjonelle hensyn, hvilket avspeiler seg i det faktum at dens underliggende premis fortsatt er visjonen om et narkotikafritt samfunn — nær sagt for enhver pris— og denne elendige tilnærmelsen har siden begynnelsen av 80-tallet, da idiotien i forbudstilnærmelsen var umulig å se bort fra for et informert menneske, resultert i godt over tusen unødige overdosedødsfall (et svært forsiktig estimat, som sikkert minst kan dobles).

Vår narkotikapolitikk kommer helt sikkert til å ta livet av mange flere innen vi får fjernet den (og urettmessig berøve mange ganger flere sin frihet), men ettersom vårt etterforskningsapparat selv ikke evner å ta et oppgjør med sine "løse kanoner", og ikke heller er i stand til å prioritere menneskehetens interesser, sender jeg saken videre til ICC, slik at mine anklager kan etterforskes skikkelig, og de skyldige bli stilt til ansvar for sine forbrytelser.

Jeg anser ICC for å være den rette størrelsen til jobben, for krigen mot terror og krigen mot narkotika er tross alt ikke bare norske statsborgeres problem, men et globalt.

Det sitter riktignok tusener i norske fengsler for brudd på narkotikalovgivningen, men i global kontekst sitter flere millioner mennesker fengslet for slike "forbrytelser," og det sier seg selv at statsmakten ikke kan velge å se bort fra hele problemstillingen, kun fordi det passer dens eget maktbegjær best — ikke normalt, og *absolutt ikke* i en prinsipielt så viktig sak.

Dette er imidlertid ikke noe hevntog mot den norske stat eller dens tjenestemenn fra min side, og jeg vil be om at de overnevnte tjenestemenn anses på mildest mulig måte, selv om det vitterlig er en meget alvorlig forbrytelse de har begått mot samfunnet.

Grunnen til det, er at ikke bare vår rettsorden, men hele vår verdensorden er håpløst utdatert, og vår første prioritet bør i derfor det store og hele være å tilrettelegge for en mer hensiktsmessig samfunnsorden. Vi må alle sammen ta del i fornyelsen som må til, og gjøre vårt for at en fornuftig orden raskest mulig stables på beina på en best mulig måte — og i denne prosessen er *tilgivelse* en forutsetning fra alles side.

Vi er alle født inn i en verden som var skjevt ute å kjøre lenge før vi fant vår plass i den, og det er lite hensiktsmessig å bebreide den enkelte borger eller offentlige tjenestemann for iboende skjevheter i systemet. Men selv om vi har med et strukturelt problem å gjøre, og enkeltskyld sånn sett ikke er interessant å fordele, er det svært viktig at vi holder våre offentlige tjenestemenn ansvarlige for handlingene sine.

Det er for eksempel i dag en forbrytelse for en borger å lyve for en offentlig tjenestemann — men ikke for den offentlige tjenestemann å lyve for folket. Det sier seg selv at vi må ta et oppgjør med slik praksis, for handlingene til korttenkte tjenestemenn setter ikke bare dem selv i et dårlig lys; som følge av deres overlagte ignoranse har nå også den norske stats *autoritet* fått en kraftig slagside.

Det avgjørende er allikevel viljen til å gjøre bedre, og ICC er nå i en unik posisjon til å tilrettelegge for en vekstprosess som kommer alle til gode. Det gjelder i utgangspunktet også de offentlige tjenestemennene som er anmeldt i saken, men om de velger å tviholde på sin ignoranse, ser jeg det, *i det minste*, som naturlig at de strippes for sine embeter, om de ikke er interessert i å benytte seg av sin stilling til å tale folkets sak.

En snarlig forandring er nemlig påkrevd, og dere har i denne sammenheng en unik mulighet til å vise vei — og til å vise dere som en størrrelse verdig menneskehetens håp og tillit. Jeg, for min del, regner med at ICC vil benytte seg av den kløkt og smidighet situasjonen påkrever, og at mitt argument er i de beste hender. Og for å gi dere en introduksjon til et videre bakgrunnsbilde for mine anklager, sender jeg dere derfor også et eksemplar av boken min *Freedom Forever* (den er beklageligvis ikke på engelsk, men jeg regner med at dere finner en måte å omgå problemet).

Dere står selvfølgelig fritt til å ta de beviser dere ser som relevante med i saken, men som en videre introduksjon til bevisbildet bak krigen mot narkotika, vil jeg nevne følgende litteratur:

- Kenn & Joanna D'oudney, *The Report, Cannabis: the Facts, Human Rights and the Law*, SRC Publishing 2007
- James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed and What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, Temple University Press 2001
- Terry Reed & John Cummings, *Compromised: Clinton, Bush and the CIA*, SPI Books/Shapolsky Publishers 1994

Når det gjelder krigen mot terror vil jeg, for et oversiktsbilde, anbefale den italienske dokumentar-filmen *Zero; An Investigation into 9/11* (denne ble vist i EU parlamentet den 26. februar 2008, fulgt av en paneldebatt), samt Alex Jones' filmer *TerrorStorm*, og *EndGame* (alle filmer, pluss mange flere, er tilgjengelig på internett).

I tillegg til dette, vil jeg vise til følgende litteratur som beviser at terrorangrepene den 11. september 2001, var en "sort flagg" operasjon begått av elementer tilknyttet CIA og Wall Street interessene:

- Michael Ruppert, *Crossing the Rubicon*, New Society Publishers 2004 (dette er, frem til i dag, det nærmeste vi kommer en virkelig politietterforskning av terrorangrepene denne dagen)
- David Ray Griffin, *Debunking 911 Debunking*, Olive Branch Press 2007
- David Ray Griffin, *9/11 Contradictions*, Arris Books 2008
- Peter Dale Scott, *The Road to 9/11; Wealth, Empire, and the future of America*, University of California Press 2007

I tillegg til alt dette, skriver jeg på en ny bok som vil bli det definitive oppgjøret med narkotikalovgivningen; jeg kan sende dere et foreløpig utkast om dere er interessert, eller dere kan få et ferdig eksemplar, når den er ferdig.

Jeg forstår at det er en enorm og kanskje uoversiktlig oppgave jeg gir dere, men problemstillingen vil fremtre tydeligere etter hvert som dere ser nærmere på den.

Dere har uansett nå muligheten til å bli kjent med saken, og jeg vil selvfølgelig være behjelpelig om det er noe mer dere lurer på, eller motforestillinger som fra deres side må ivaretas.

Jeg ønsker dere lykke til videre.

Vennlig hilsen Roar Mikalsen

Sluttnoter

¹ Willy Pedersen & Helge Waal, *Rusmidler og Veivalg* (1996), s 68.

² Evy Frantzen, *Metadon Makt* (Universitetsforlaget 2001), s 12.

³ Ole Martin Larsen, *Mellom alle stoler – narkomane og leger utenfor rusomsorgen* (2008) s 15.

⁴ Christie & Bruun, *Den Gode Fiende* s 212,223.

⁵ Om Narkotika

Begrepet "narkotika" er som begrepet "terror" en semantisk størrelse som er langt mindre entydig enn hva makthaverne vil ha det til. Våre autoriteter foretrekker derfor at vi ikke går definisjonene deres nærmere etter i sømmene; at vi tankeløst godtar dagens skille mellom illegale og legale rusmidler, og at vi ikke stiller spørsmål til vedtakene som har gjort det slik. Det er gode grunner for dette om du ser det fra våre autoriteters perspektiv, for dagens skille mellom legale og illegale rusmidler er ikke et resultat av en fornuftig tilnærming, og derfor er også grunnlaget for dette skillet (narkotikalovgivningen), noe som våre ledere vanskelig kan forsvare uten å vikle seg inn i en lang rekke selvmotsigelser. Som Nils Christie sier om saken i boken *Den Gode Fiende*: "Narkotika finnes ikke. Det finnes ikke som logisk kategori hvor stoffer med *felles virkninger* på kroppen er samlet, og hvor stoffer *uten* slike virkninger er utelukket" (Christie og Bruun, *Den Gode Fiende* s 61). Det eneste de stoffene som går under dette begrepet har til felles, er at de er forbudt — og at ingen av dem burde vært det. Noen videre likhetstrekk er umulig å finne, som ikke også inkluderer mange av stoffene vi har tillatt.

Slik er det også med begrepet "terror": Makthaverne ser helst at dette begrepet er forbeholdt ikke-statlige aktørers- eller andre "fiender" av statens gjerninger. De vil at denne termen skal beskrive *motstandenes* kvaliteter og ugjerninger — for ved å sette denne benevnelsen på dem, fratår de dem samtidig enhver legitimitet (på samme måte som de gjør med brukerne av "Narkotika"). Ved å definere motstanderne som "terrorister", kan en okkupasjonsmakt fremtulle representanter for en undertrykt sivilbefolkning som fritt vilt — som ulovlige krigere, imotsetning til lovlige krigere — og slik kan de ugyldiggjøre alt de kjemper for. Dette gjøres til tross for at det ikke er noe ved motstandernes midler som okkupasjonsmaktens representanter selv ikke har gjort seg skyldig i. Og fordi statsmakten trenger dette begrepet til å heve seg moralsk over motstanderen (samtidig som de må se bort fra begrepets meningsløshet slik det brukes), har våre ledere etter snart ti år med en "krig mot terror", ennå ikke klart å komme frem til en definisjon av begrepet som de kan si seg fornøyd med — ettersom den samtidig ville stemple også *dem selv* som terrorister.

Verken "terror" eller "narkotika" er derfor selvsikre størrelser i seg selv, og ingen av disse fiendebildene eksisterer på noen meningsfull måte slik de brukes av våre ledere i dag. Det eneste som gir disse begrepene sin mening, er den kriminelle status makthaverne har knyttet til dem: Den ene kategorien skal liksom definere "kriminelle" rusmidler, mens

den andre kategorien skal være forbeholdt "kriminelle" virkemidler, men i realiteten finnes det både rusmidler og virkemidler våre leder *har tillatt* som passer like bra inn i de "kriminelle" kategoriene.

Eksempler på dette er (for terrorbegrepets del) krig, statlige trusler eller andre former for utilbørlig press som våre statlige aktører benytter seg av for å fremme sin egen sak, og for narkotikabegrepets del: alkohol, tobakk, kaffe, samt diverse legemidler. Begge disse begrepene er sentrale virkemidler for å få borgerne til å godta våre ledes repressive grad av sosial kontroll, og følgelig er hele den dominansindustri som er bygd opp rundt dem avhengig av at fiendebildene er intakte og ikke vannes ut av rasjonelle motforestillinger. Våre ledere vil derfor for enhver pris forsøke å forbeholde seg retten til å definere disse begrepene i sin favør. Dette er igjen fordi deres nytte som fiendebilder avhenger av det, og fordi våre ledes evne til å manipulere befolkningen (gjennom å skremme med begrepene), igjen avhenger av at folk har et omtåket forhold til begrepenes natur. Det bestående har sånn sett en investert interesse i å opprettholde disse meningsløse begrepene — og legemiddelindustrien ville følgelig protestere like høylytt om deres medikamenter ble likestilt med "narkotika", som våre politikere ville gjort om deres gjerninger ble likestilt med "terrorisme".

Som vi skal få se er vårt politiske system overtatt av de store selskapene, og derfor er det også de store selskapenes interesser som har avgjort hvilke rusmidler som skal klassifiseres som legale eller illegale — og som avgjør hvem som klassifiseres som terrorister. Om rasjonelle motforestillinger mot fiendebildene som disse krigene bygger på nådde frem, ville det ikke vært mulig å fortsette noen av dem, og med det ville det meste av kontroll og dominansindustrien tape terreng. Det er derfor helt avgjørende for makthaverne at folk blindt godtar hva de blir fortalt, og ikke stiller spørsmål til disse krigenes logikk og premisser, ei heller til deres reelle funksjon og konsekvens i samfunnet.

⁶ Erik Brorson sier dette om saken i sin Hovedfagsoppgave: "Det eksisterte imidlertid ikke noe klart og entydig, nasjonalt lovverk rettet spesifikt mot eventuelle brukere av de illegale substansene før legemiddeloven konkretiserer reguleringen av personlig bruk av stoffene. La oss se litt på argumentene som lå til grunn for denne. Man kunne kanskje tenke seg at en lov som rammer såpass mange (7.629 saker etterforsket i 1995 (SSB, krim.stat.) var gjenstand for debatt, eller i det minste redegjørelse, i de politiske organer. Det var for så vidt også lov om lægemidler. Stridens kjerne, når det gjaldt legemiddeloven, var ikke 'narkotika.' Stridens kjerne var hvorvidt også andre utsalgssteder enn apotek skulle ha rett til å selge reseptfrie legemiddelprodukter. Når det gjelder 'narkotika,' refereres det i Ot.prp. nr. 28. (1963/64) til opiumsloven av 1913. Videre hevdes det i det korte kapitlet om 'narkotika' at: 'Da narkotika vel er den mest brukte fellesbetegnelse for de legemidler som skal komme inn under lovens bestemmelser, har departementet valgt å gi dette kapittel benevnelsen 'narkotika m.v.,' jfr. bemerkningene til kap. VI.' (s. 15).

I bemerkningene fastslås hva som er forbudt omgang med 'narkotika,' i tillegg til at vanlige taushetspliktregler ikke gjelder for ellers taushetsbelagte personer som kommer i kontakt med personer som bryter denne loven. Det kommer klart frem av apotekrådets uttalelse (som er eneste vedlegg til Odelstingsproposisjonen), at bestemmelsen om 'narkotika' tas inn i loven med tanke på at det norske lovverket skal tilpasse seg internasjonale bestemmelser.

Innstillingen fra sosialkomiteen ble gjenstand for en kort debatt i stortinget. Saksordfører Løberg (Høyre) vier i sin presentasjon av saken ikke mye tid til spørsmålet om 'narkotika.' Han nøyer seg med å nevne at: 'Forholdet er at narkotikamisbruk har vært og er et langt større problem enn det kan synes å være rent overflatemessig betraktet.' (Tid. O. 1964, s. 891), og taler ved det for å legitimere fravikelsen fra ordinære taushetspliktregler. Ingen av talerne som hadde meldt seg i debatten omtalte det kapitlet i loven som tar for seg 'narkotika.'

Det synes ikke som kunnskapen om hva 'narkotika'-begrepet rommet, har vært framtrødende, eller i det hele tatt interessant, i den beskjedne norske debatten innføringen av lov om legemidler avstedkom. Dette kan tyde på at representantene ikke hadde verken inngående kunnskap om, eller vesentlig interesse for eventuelle problemer knyttet til 'narkotika'-bruk. Allikevel var det fire år etter nødvendig å skjerpe loven, sogar tilføye til straffeloven en helt ny bestemmelse; § 162, eller 'proffparagrafen.'" Erik Brorson, Hovedfagsoppgave, kapittel 5.2.1: *Alt du får vite om narkotika er bare bøff*, (lastet ned fra narkoman.net)

⁷ Erik Brorson, Hovedfagsoppgave, kapittel 5.2.2: *Alt du får vite om narkotika er bare bøff*, (lastet ned fra narkoman.net)

Etter å ha påpekt at det i dag stort sett er rusmisbrukere og rusavhengige som befolker fengslene, og at fengselspopulasjonen for langtidsdømte er økende, sier rusforsker HelgeWaal dette om Bejerots epidemi-teori: "det må derfor være på høy tid at en del av premissene for valgene undersøkes i lys av de svar forskningen kan gi. Vi kan for eksempel i dag fastslå at den forenklete epidemimodellen Bejerot la til grunn for sine oppfatninger hvor han forutså en nærmest geometrisk økning i alle land som ikke førte en tilstrekkelig restriktiv politikk, var — ja, nettopp for enkel." Willy Pedersen & Helge Waal, *Rusmidler og Veivalg* (1996), s 23.

⁸ Christie & Bruun, *Den Gode Fiende* s 131.

⁹ Willy Pedersen & Helge Waal, *Rusmidler og Veivalg* (1996), s 22.

Denne boken ble til som et resultat av behovet for forskningsbasert kunnskap i rusmiddelpolitikken, og boken forsøker å gi forkjempere og motstandere av den rådende rusmiddelpolitikken rom til innspill og nærmere utdypning av sine synspunkter. Det var på denne tiden allerede åpenbart for alle som ville se at vi var inne på rivruskende gal vei, men

allikevel var det selvfølgelig også enkelte som mente de så lyset i tunellen. De mente at det var en rekke lyspunkter, og at vi ikke kunne stoppe (eller moderere) forbudslinjen, uten å rive ned alt vi så langt har bygget opp.

Så hva var det som fungerte så bra med norsk narkotikapolitikk på denne tiden? Ketil Berntzen var en av de som forsvarte narkotikapolitikken på denne tiden, og dette er hva han berømmet den for: "Det finnes da også en rekke oppmuntrende tegn ved dagens misbruksituasjon. Ungdom flest avviser all bruk av ulovlige stoffer. Nyrekrutteringen til de hardt belastede misbruksmiljøene har stagnert. Antallet nye tilfeller av hiv-smittede misbrukere har gått betydelig ned. Narkotikamisbruket er relativt beskjedent sett i internasjonal sammenheng. Det må sånn sett være lov å hevde at narkotikapolitikken har gitt gode resultater." (Willy Pedersen og Helge Waal, *Rusmidler og Veivalg* (1996), s 92) Berntzen gir oss her et eksempel på forbudstilhengernes vurdering av situasjonsbildet. Det er også mange forbudstilhengere der ute som kunne finne på å berømme narkotikapolitikken på et liknende grunnlag i dag, men som vi skal få se er disse analysene resultatet av et svært selektivt oversiktsbilde — og ingenting forbudstilhengerne kan ta til inntekt for sin sak. For det er ingen tvil om at vi i dag ligger lenger unna det narkotikafrie samfunnsidealet enn noen gang, og at om forbudet skulle hjelpe på noe, så måtte det være på å bremse stoffenes vei ut på markedet. At narkotika i dag er lettere tilgjengelig enn noen gang tidligere, billigere, og i bedre kvalitet, er derfor alt sammen relativt sikre tegn på at forbudets tilhengere ikke kan ta noe som helst til inntekt for seg selv og sitt ståsted.

¹⁰ Politiet har vært naturlige pådrivere for strengere straffer og utvidede fullmakter i denne prosessen. De har latt seg lokke av økte budsjetter og økt innflytelse til å godta nær sagt enhver innskrenkelse av borgernes friheter og rettigheter, og har aldri, som organisasjon, tilkjennegitt sunne motforestillinger om hvilken rett de har til å håndheve slike lover som er menneskefiendtlige i sin natur.

Man kan se dette som en naturlig konsekvens av at politiet som etat trives best i en politistat, og selv om dette er en sannhet ordensmakten selv helst vil se bort fra, har de til det fulle bevist dette, ved sin håndhevelse av narkotikalovgivningen: I tillegg til å være sterke forkjempere for økte strafferammer på 1960-tallet, prøvde de i 1968 å kriminalisere tre nye forhold relatert til narkotika, som de så som nødvendig for en effektiv lovgivning. Og om politiet på denne tiden fikk det som de ville, ville det blitt straffbart å være sammen personer som ruset seg; det ville være straffbart å stille husrom til slik bruk; og det ville være straffbart og på annen måte oppfordre til bruk.

Heldigvis fikk ikke etaten det som den ville på denne tiden. Men vi ser av forslagene de kom med hvor gjerne de kastet seg inn i kampen mot narkotikaen, og hvor lite akt de gav på folkets rett til en privat sfære og frihet fra urettmessige inngrep. Det er ikke noe nytt i dette, og det er like viktig i dag å demme opp for etatens ekspansjonsbehov som det var da. Historien forteller oss nemlig alt om denne etatens manglende evne til å kjenne sin besøkelsestid, og det er derfor ikke slik at denne etaten bør ha det avgjørende ordet i noen

som helst narkotikapolitisk debatt. Allikevel er det ofte slik det er, og ikke sjelden trekkes politiet frem som eksperter, når det kommer til å uttale seg om narkotikapolitikkens fortrefelighet og mangler.

¹¹ ”I 1982 var det sammenstillingen av cannabis med hardere stoffer som heroin og kokain, som straffelovsrådet reagerte mot, og denne artikkelen fra Aftenposten 14. februar 2010, sier mer om motstanden i 2002: ”Flere ganger har ulike miljøer tatt til orde for avkriminalisering av bruk og besittelse av narkotika. Flertallet i straffelovkommisjonens siste forslag i 2002 gikk inn for det og ville i stedet satse på sosial- og helsepolitiske tiltak. I tillegg gikk hele kommisjonen inn for store straffereduksjoner. ‘Forslagene falt for fullstendig døde ører hos politikerne,’ sier [tidligere Høyesterettsdommer Ketil] Lund. Han mener at politikernes begrunnelse — at strafferegimet har hatt preventiv virkning og at forslagene vil føre til vesentlig større problemer — motsies av virkeligheten.” Tone Tveøy Strøm-Gundersen & Andreas Bakke Foss, *Vil avkriminalisere narkotika*, Aftenposten 14 februar 2010. Funnet på <http://www.aftenposten.no/nyheter/iriks/politikk/article3516250.ece>

¹² ”Norske myndigheter klargjør imidlertid i stortingsmeldingen [Stortingsmelding 16. 1996-97] at de ikke er interessert i en debatt om narkotikapolitikkens grunnlag — om politikens tilsiktede og utilsiktede virkninger. At myndighetene i et demokrati fremmer en slik holdning overfor en alvorlig og seriøs debatt er intet mindre enn urovekkende.” Jens Nordal sier dette i sin hovedoppgave om narkotikapolitikken.

¹³ I følge politiets egne tall doblet overdosestatistikkene seg gjennom dette ti-året, fra rundt 30 dødsfall årlig i begynnelsen, til omtrent 60 mot slutten. På 1990-tallet fortsatte stigningen og innen tiåret gikk mot slutten var man oppe i over 200 dødsfall årlig. Gjennom 2000-tallet svingte den noe, men samlet sett døde flere dette tiåret enn noen gang før.

¹⁴ Fjær sier dette om norsk narkotikapolitikk i Kjerstin Gjengedal, *Narkotika og straff*, 26. februar 2003. Funnet på <http://www.forskning.no/artikler/2003/februar/1046076082.55>

¹⁵ Kathrine Kveim, *Narkotikapolitikk og folkelig fornuft*, 12. desember 2005. Fra <http://www.forskning.no/artikler/2005/desember/1134052702.35>

¹⁶ Tone Tveøy Strøm-Gundersen & Andreas Bakke Foss, *Vil avkriminalisere narkotika*, Aftenposten 14 februar 2010. Funnet på <http://www.aftenposten.no/nyheter/iriks/politikk/article3516250.ece>

¹⁷ Svanaug Fjær, *Kritiske spørsmål til narkotikapolitikken ties i hjel*, Morgenbladets nettutgave 20. november 2009. Funnet på <http://www.morgenbladet.no/apps/pbcs.dll/article?AID=/20091120/ODEBATT/711209991>

¹⁸ Ibid

¹⁹ Kathrine Kveim, *Narkotikapolitikk og folkelig fornuft*, 12. desember 2005. Fra <http://www.forskning.no/artikler/2005/desember/1134052702.35>

²⁰ Parris sa dette i artiklen *Just a whiff of mind altering substances*, *The Times*, 7. juni 2001.

²¹ Professor Peter Reuter and Alex Stevens, *An Analysis of UK Drug Policy* (2007) Finnes på www.ukdpc.org.uk.

²² Sitat fra *SCIENTIFIC ADVICE, RISK AND EVIDENCE: HOW GOVERNMENT HANDLES THEM*, House of Commons Minutes of Oral Evidence Taken before the Science and Technology Committee, 1 Mars 2006. Q 118 (I forbindelse med denne utskriften gjør forfatterne oppmerksom på følgende: "The transcript is not yet an approved formal record of these proceedings. Any public use of, or reference to the contents should make clear that neither Members nor witnesses have had the opportunity to correct the record.")

²³ The House of Commons Science and Technology Committee så nærmere på klassifiseringen av de illegale og legale stoffene, samt det vitenskapelige grunnlaget det bygget på, og konkluderte med at ABC systemet var uvitenskapelig og ubrukelig. Den foreslo et oppgjør med denne praksisen, og sa dette i en oppsummering helt tidlig i rapporten: "With respect to the ABC classification system, we have identified significant anomalies in the classification of individual drugs and a regrettable lack of consistency in the rationale used to make classification decisions. In addition, we have expressed concern at the Government's proclivity for using the classification system as a means of 'sending out signals' to potential users and society at large — it is at odds with the stated objective of classifying drugs on the basis of harm and the Government has not made any attempt to develop an evidence base on which to draw in determining the 'signal' being sent out. We have found no convincing evidence for the deterrent effect, which is widely seen as underpinning the Government's classification policy, and have criticised the Government for failing to meet its commitments to evidence based policy making in this area. More generally, the weakness of the evidence base on addiction and drug abuse is a severe hindrance to effective policy making and we have therefore urged the Government to increase significantly its investment in research. Finally, we have concluded that the current classification system is not fit for purpose and should be replaced with a more scientifically based scale of harm, decoupled from penalties for possession and trafficking. In light of the serious failings of the ABC classification system that we have identified, we urge the Home Secretary to honour his predecessor's commitment to review the current system, and to do so without further delay." (House of Commons Science and Technology Committee *Drug classification: making a hash of it?* Fifth Report of Session 2005–06 Funnet på http://www.drugquality.org/files/Making_a_Hash_of_It_2006.pdf)

²⁴ Ibid.

²⁵ Ibid.

²⁶ Richard Brunstrom, *Drugs Policy – A Radical Look Ahead*. Funnet på http://www.drugquality.org/files/Drugs_Policy_Paper_2007.pdf

²⁷ House of Commons Science and Technology Committee: *Drug classification: making a hash of it?* Fifth Report of Session 2005–06. Funnet på http://www.drugquality.org/files/Making_a_Hash_of_It_2006.pdf

²⁸ Ibid.

²⁹ “[W]e encountered a widespread view that the Class A status of magic mushrooms does not reflect the harms associated with their misuse. The RAND report concluded that the Government’s decision ‘was not based on scientific evidence,’ noting that ‘the positioning of them in Class A does not seem to reflect any scientific evidence that they are of equivalent harm to other Class A drugs.’ The RAND report pointed out that ‘National Statistics show that for deaths in which drug poisoning (listed on the death certificate) was the underlying cause of death, between 1993 and 2000 there was one death from magic mushrooms and 5,737 from heroin’ and that ‘The lethal dose for humans is about one’s own body weight in mushrooms.’ Professor Blakemore was also of the view that ‘if one could look at all the evidence for harm available now, including social harms, one would say [the classification of magic mushrooms] is wrong.’ The Government’s own ‘Talk to Frank’ drug information website states that ‘Magic Mushrooms are not addictive in any way.’ The drugs charity Release told us that ‘There was little transparency as to the reasoning behind this policy,’ describing it as ‘an unacceptable situation.’ Paul Flynn MP was also of the view that ‘The policy appears to have been driven by something other than evidence’ and warned that ‘other more dangerous mushrooms, not covered by the current law, could be substituted for those that are prohibited.’” House of Commons Science and Technology Committee *Drug classification: making a hash of it?* Fifth Report of Session 2005–06 Funnet på http://www.drugquality.org/files/Making_a_Hash_of_It_2006.pdf

³⁰ Richard Brunstrom, *Drugs Policy – A Radical Look Ahead*. Funnet på http://www.drugquality.org/files/Drugs_Policy_Paper_2007.pdf

³¹ **Om Ecstasy**

Ecstasy ble et klasse A rusmiddel i 1977, og den britiske regjeringen har siden nektet å se nærmere på saken. Det mest oppsiktsvekkende med dette er allikevel at den britiske regjeringen i 1977 tok beslutningen uten å rådspørre seg med sine egne eksperter i ACMD,

og at den britiske innenriksminister David Blunkett, både i 2000 og 2002, ignorerte anbefalinger fra regjeringsoppnevnte eksperter som anbefalte nedklassifisering av stoffet (Runciman-rapporten og Home Affairs Committee).

Et generelt trekk ved stoffet er at det gjør folk mer empatiske, og mer reflekterte i forhold til seg selv og omgivelsene sine. Det mangler LSDs og Psilocybins egenskaper til å oppløse tid og rom, og er sånn sett et mindre dramatisk rusmiddel, men virkningen er absolutt merkbar, spesielt følelsesmessig. Det har en egen evne til å fjerne folks irrasjonelle frykt, og dette har gjort det til et lovende redskap i behandlingen av menneskers traumer.

Som med LSD og Psilocybin, er det ingen som kan forsvare kriminaliseringen av stoffet, og David Nutt, den tidligere lederen for ACMD, har flere ganger gått ut og påpekt dette. I en talende analogi har han forklart at det er langt farligere å ri på hest enn å bruke ecstasy, og hans kamp for en fornuftsbasert ruspolitikk på området endte med at han fikk sparken fra ACMD på grunn av sin ærlighet.

Media, derimot, formidler stort sett tendensiøse påstander rundt rusmiddelet, og selv om de fleste har overveiende positive opplevelser knyttet til bruken, hører vi kun unntaksvis om det i offentligheten. Slik er det med alle de illegale stoffene, men til tross for det skjeve bildet statspropagandaen har skapt av ecstasy, skal jeg ikke utdype faktabildet rundt stoffet nærmere her. Jeg vil for denne anledningen bare gi dere et eksempel på hvor gunstig det kan være for folk, og lar her Jacob Sullum fortelle om et par som tok det sammen:

”Sue Stevens and her husband, Shane, who was diagnosed with kidney cancer at the age of twenty-two, used MDMA to deal with the emotions raised by his illness. ‘We didn’t know about the emotional process,’ she said. ‘We didn’t know about the fears. We developed huge walls around us (...) so we didn’t have to deal with it. (...) We avoided it, and in doing so we started destroying [our marriage].’ At a friend’s suggestion, Sue and Shane tried MDMA. ‘We were able to sit down and open up,’ she said, ‘and talk about everything we’d been avoiding — all of the pain, all of the anger, all the fear. And we were able to do it without fear of being judged by each other, without fear of hurting each other. It was just amazing. I never knew that you could reach levels like that, such openness and honesty between two people. One night (...) changed our life permanently (...). We woke up to the same people we had fallen in love with (...). There were no barriers between us, no fears, no anger (...). Anytime he had an issue [related to his illness], he would come to me without fear of hurting me and vice versa; I could go to him without fear of crying in front of him and getting his walls up (...). We learned that night how to become a team, how to fight the cancer together rather than separate ourselves from the cancer and each other.’

Sue and Shane had their first MDMA session around the time his doctors had predicted he would die. His health was failing, and he was cutting back on his work, sleeping late, and relying heavily on painkillers. He was moody and irritable. After the session, Sue said, ‘he decided to live.’ He threw away the Vicodin and became physically active again,

riding his bike and playing basketball with the kids. 'You'd never [have known] anything was wrong with him,' she said. 'Emotionally, physically, he overcame it.'

Shane finally died three years later, in the fall of 1999. He and Sue used MDMA again a month before his death. 'We wanted one last night,' she said. 'We spent the next six hours recapping our lives together. We talked about everything (...). We lived our entire life together that night, plus we lived fifty more years. We kind of took back what the cancer had robbed. We took time.' At one point, she recalled, 'he looked at me and said, 'You know, it's really great not to have cancer tonight.'" (Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 184-85.)

Som vi ser her, er det liten tvil om at MDMA hjalp Sue og Shane å hente frem det beste i seg selv og hverandre den siste tiden Shane hadde igjen. Det er da også et fellestrekk ved de psykoaktive stoffene at de har en evne til å gjøre livet bedre for folk, og spesielt kronisk syke har hatt mye igjen for slik bruk på sitt siste.

³² De psykoaktive stoffene

"Psychedelic drugs cause panic and temporary insanity in people who have not taken them."
Timothy Leary.

De psykedeliske stoffene omfatter en rekke rusmidler. De mest kjente og vanlige er LSD, forskjellige sopp som inneholder Psilocybin, peyotekaktus (inneholder mescaline), Ayahuasca (inneholder DMT), ibogain, og ecstasy. Legen Andrew Weil sier dette om dem:

"The substances in this class probably have the lowest potential for abuse of anypsychoactive drugs. In purely medical terms, they may be the safest of all known drugs. Even in huge overdose, psychedelics do not kill, and some people take them frequently all their lives without suffering physical damage or dependence. In the right hands, they can bring about dramatic cures of both physical and mental illnesses. Yet these same drugs can cause the most frightening experiences imaginable, leaving long lasting psychological scars. (...) In fact, the mental effects of psychedelics are completely dependent on set and setting — on who takes them and why, where, and how." (Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 112-13.)

Ibogain

Ibogain er et psykoaktivt alkaloid som finnes naturlig i rotbarken til en vestafrikansk busk. Tradisjonelt har stoffet vært brukt i seremonier og helbredelse av stammer som tilhører Bwiti-religionen i Vest Afrika. Denne planten hjelper i mange tilfeller opiatavhengige å overvinne sin avhengighet. Det er et mer ustabil rusmiddel enn for eksempel LSD og Psilocybin. (Enkelte kilder vurderer stoffet til å ha en dødsrate på 1 av 300, pga 12 registrerte dødsfall av 3611 registrerte behandlingstilfeller utenfor Afrika per mars 2007. Se

<http://ibogaine.co.uk/info.htm>. Grunnen til disse dødsfallene er at store doser senker hjerterytmen.)

Ayahuasca

Dette er et rusmiddel som tradisjonelt har vært mye brukt i indianersamfunn i Amazonas-regionen. Det er der blitt brukt som medisin i tusener av år, og først nå begynner vi her i vesten å få øynene opp for dets terapeutiske potensial. DMT er det aktive virkestoffet i Ayahuasca-brygget (DMT finnes også naturlig i hjernen), og også dette stoffet har vist lovende resultater i av vending av rusavhengighet.

Leanna Standish, en lege med 25 års praksis, sier dette om stoffets medisinske kvaliteter: "I am a physician, and I find that for the serious public health issues of our time, that we're impotent, that our medicines are impotent, and with ayahuasca I've discovered for the first time a medicine worthy of its name. (...) And as you know, ayahuasca is considered THE medicine by many of the indigenous peoples of the South American/ Amazonian basin, because of its profound ability to transform."

LSD

LSD er en forkortelse for *d-lysergic acid diethylamide*, et stoff som ble oppdaget i 1943 av Albert Hoffmann. På 1950- og 60-tallet ble det gjort en del forskning på stoffet som tilsa at stoffet hadde et potensial som medisin på mange områder, men etter at stoffet ble forbudt har det knapt vært forsket på. Det er imidlertid i ferd med å forandre seg, og stadig flere forskningsprosjekter kommer nå i stand som tar sikte på å finne ut mer om disse stoffene. Dette er et svært virkningsfullt stoff (dosene måles i mikrogram), og selv om det er et visst hysteri forbundet med stoffet er det liten grunn til det. Som Weil forteller: "Despite loud arguments and much bad publicity about the medical dangers of LSD in the 1970s, there is no evidence that it damages chromosomes, injures the brain, or causes any other physical harm." (Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 115.)

Om det overdrevne problembildet forbundet med stoffene

Folk flest sitter på et veldig feilaktig bilde av de illegale stoffenes kvaliteter og egenskaper, men den kollektive ignoransen på området er spesielt påfallende når det kommer til de psykedeliske stoffene. Man trenger ikke lete lenge etter autoritetspersoner som hevder at de gjør deg gal (eller verre ting), men de aller fleste skrekkehistorier man hører om stoffene er enten overdrivelser eller uten hold i virkeligheten.

Denne rapporten fra Dr. Robert Bergman, leder ved U.S. Public Health Service's mentale helseprogram ved Navajo-indianernes reservat, sier mer om det: "For a period of four years, we have followed up every report of psychotic or other psychiatric episodes said to arise from Peyote use. There have been forty or fifty such reports. The vast majority have been hearsay that could never be traced to a particular case. Some have been based on a

physician's belief that Navajo people use Peyote and if a particular person became disturbed it must be for this reason." (Peter Stafford, *Psychedelics Encyclopedia* (Ronin Publishing 1992) s 150.) Av de overnevnte rapportene var det bare én som tydet på at peyotebruk kunne være en aktiv medvirkende faktor i psykosen, men den angjeldende personen hadde samtidig også ruset seg på alkohol. Dette er noe som uansett er en dårlig idé, og senere oppfølging viste i alle tilfeller at det gikk bra med han noen måneder senere.

Media på sin side har gjort hva de kan for å dyrke frem slike skrekkehistorier; de gir inntrykk av at det er en fryktelig risikosport å lefle med rusmidlene, men slike episoder tilhører unntakene og ikke reglen. Et langt mer avbalansert bilde av erfaringene forbundet med bruk av stoffene, gjengis her av rusforskeren Humphry Osmond: "Most subjects find the experience valuable, some find it frightening, and many say that it is uniquely lovely. All, from [anthropologist J.S.] Slotkin's unsophisticated Indians to men of great learning, agree that much of it is beyond verbal description. Our subjects, who include many who have drunk deep of life, including authors, artists, a junior cabinet minister, scientists, a hero, philosophers, and businessmen, are nearly all in agreement in this respect. For myself, my experiences with these substances have been the most strange, most awesome, and among the most beautiful things in a varied and fortunate life. These are not escapes from but enlargements, burgeoning of reality." (Peter Stafford, *Psychedelics Encyclopedia* (Ronin Publishing 1992) s 14.)

Hvordan virker de egentlig på kroppen?

For å forstå disse stoffenes allsidige virkningsområde, må man først forstå hvordan de virker på kroppen. De psykoaktive rusmidlene har seg i mellom mange innebyrdes forskjeller, men alt i alt er effekten den samme. Og jeg vil her vise hva som skjer, med utgangspunkt i psilocybin: Psilocybin er veldig likt serotonin, et stoff som ivaretar og besørger væskebalansen i hjernen. Psilocybin er bare noe tyngre nedbrytelig og når dette stoffet tilføres hjernen erstatter det serotoninens innvirkning på nerve-transmittorene/reseptorene. Dette stoffet forandrer med andre ord væske-sammensetningen i hjernen, hvilket igjen resulterer i at du "åpner" for områder av hjernen/deg selv som din "vanlige" bevissthet ikke har tilgang til.

Evolusjonsteoretikere har vanskelig for å forstå betydningen av dette, og derfor hadde disse stoffene tidligere også rykte på seg for å være "hallusinogener". Dette var et navn de fikk fordi man antok at folk under påvirkning av stoffene opplevde en abnorm og usunn sinnstilstand, og at de i denne tilstanden forestilte seg ting som ikke hadde opphav i noen realitet. Dette er helt feil, og psykologer i våre dager erkjenner også det, for vi vet i dag nok om disse stoffenes innvirkning på mennesker til å vite at visjonene og inntrykkene som manifesterer seg under en slik rus, har opphav i en *dypere* realitet enn den fysiske. Denne erkjennelsen gjenspeiler seg i ordet "entheogen" (latin for "å manifestere/generere gud i deg") som i økende grad brukes om stoffene.

For evolusjonsteoretikere eksisterer imidlertid ingen andre dimensjoner enn denne, og derfor tolker de også rusen disse stoffene gir på det mest snevre vis. Men selv om evolusjonsteorien på kort sikt kan fremstå som en overbevisende sak, så henger den ikke på greip i en større sammenheng, og det er i dag nok av beviser på det.

Jeg gir en videre bakgrunn for denne påstanden i min forrige bok og skal ikke gå nærmere inn på evolusjonsteoriens svakheter her, men det kan i dag bevises at den er bakfrem — og at vi må snu den på hodet for at den skal henge sammen i kantene.

Evolusjonsteorien som idé eksisterer nemlig innenfor rammene av større parametere og tiden er nå moden for å ta skrittet forbi evolusjonsteoriens- og den organiserte religions snevre rammer.

All forskning vi trenger for å forstå dette i klartekst er i dag tilgjengelig: oppegående individer innenfor alle vitenskaper har nå samlet nok informasjon til at vi kan føre alle vitenskaper sammen til ett hele og legge til grunn en mer helhetlig eksistensteori for oss selv og hvordan vi organiserer oss som samfunn. I motsetning til hva evolusjonsteorien forteller oss, kommer nemlig bevissthet først, og det er bevissthet som ligger til grunn for- og former alt i det fysiske system. *(Den våkne skeptiske leser vil til dette kanskje si at det nå snarere kan synes som om det er energi som ligger til grunn for det fysiske system, og det er i og for seg riktig, men all energi er igjen bevissthet. For en god og enkel innføring i dette konseptet, vil jeg anbefale følgende dokumentarfilmer: What the fuck do we know, Spirit space, Water the great mystery, og Science of miracles (fortrinnsvis i denne rekkefølgen), som setter det nye virkelighetsbildet sammen på en god og lettfattelig måte)*

Vår våkne bevissthet (vår "ego-bevissthet"), er derfor bare den delen av oss selv som vi mennesker i våken tilstand er er bevisst, men vi mennesker har røtter i mer dypereliggende dimensjoner enn denne (vi er for eksempel i kontakt med den større/mer dypereliggende delen av oss selv når vi drømmer). Mange er desverre ikke klar over dette, og fordi de ikke har oversikt over grunnleggende eksistensteori, tror de i varierende grad at verden er et fiendtlig sted.

Mennesker har i forskjellig grad et reflektert forhold til dette. Men ut ifra i hvilken grad vi tror at verden er et fiendtlig sted (det er dette som ligger til grunn for trygghetssonene våre), vil vi igjen (i vår samhandling med omgivelsene våre) tendere til å ta våre beslutninger ut ifra et kontrollorientert dualistisk perspektiv, eller et tillitsorientert alt-er-ett-perspektiv. Mange kan bli "låst" i fryktorienterte og lite konstruktive livsmønstre som de ikke har perspektiv til å bryte ut av, og det fine med disse rusmidlene er at det gjør det mulig for folk å se ting fra en synsvinkel som de ikke tidligere hadde begrep om. Forfatteren Tim Robbins sier det slik: "The plant genes don't manufacture imagination, nor do they market wonder and beauty — but they force us out of context so dramatically and so meditatively that we gawk in amazement at the ubiquitous everyday wonders that we are culturally disposed to overlook, and they teach us invaluable lessons about fluidity, relativity, flexibility, and paradox. Such an increase in awareness, if skillfully applied, can lift a

disciplined, adventurous artist permanently out of reach of the faded jaws of mediocrity.” (Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 157.)

Dette igjen gjør det mulig å se adferdsmønstre og trosystemer ved en selv som man ellers vanskelig ville oppdage. Jaques Mabit, direktøren ved Takiwasi senteret i Peru (et rehabiliteringssenter som gir pasientene ayahuasca), sier dette om mulighetene rusmidlene tilbyr i terapeutisk sammenheng: “After the observation for fifteen years of more than eight thousand instances of Ayahuasca ingestion under specific conditions of preparation, prescription, and therapeutic follow-up, we can affirm that the ingestion of these preparations has a wide range of indications, with a total absence of dependence. The expansion of the perceptual spectrum, which simultaneously engages body, sensations, and thoughts, permits the de-focalization of the ordinary perception of reality, thus allowing the subject to confront his habitual problems on his own and from a new angle. The intense acceleration of cognitive processes which accompanies this process may permit the subject to conceive of original solutions that fit his unique personality and situation.” (Jaques Mabit, *Blending Traditions - Using Indigenous Medicinal Knowledge to Treat Drug Addiction*. Fra <http://maps.org/news-letters/v12n2/12225mab.html>)

Det er de psykedeliske stoffenes evne til å gi folk et nytt perspektiv på livet som Mabit mener ligger til grunn for de gode rehabiliteringsresultatene. Han anslår at Ayahuasca hjelper 2 av 3 pasienter å finne en vei ut av misbruk og psykiske problemer, og senteret hans er ikke det eneste som tilbyr slike tjenester: Land som Panama, St. Kitts, Brasil, og Mexico har alle offentlig godkjente behandlingstilbud med ibogain; i Peru behandler man alkoholikere med en suksessrate på 60 prosent, og nordamerikanske indianere bruker peyote for å kurere alkoholisme på sine reservater. (Eksemplene er fra Jaques Mabit, *Blending Traditions — Using Indigenous Medicinal Knowledge to Treat Drug Addiction*, og er funnet på <http://maps.org/news-letters/v12n2/12225mab.html>)

Som hjelpemiddel i åndelige vekstprosesser

Stoffenes evne til å gi folk et nytt perspektiv på livet ligger også til grunn for deres nytte som redskap i åndelige vekstprosesser. Et eksperiment som sier noe om dette er Johns Hopkins Medisinske Universitets psilocybinundersøkelse fra 2006. I denne undersøkelsen fikk 36 frivillige personer psilocybin under kontrollerte forhold og resultatene snakker for seg selv: over 60 prosent av dem hadde hva de beskrev som en “full mystical experience,” og selv om flere også hadde også hatt frykt- og angstfølelser under opplevelsen, var det ingen som gav uttrykk for at de var varig plaget av dem i ettertid.

For å studere langtidsvirkningene ble det 14 måneder senere foretatt en oppfølging av de 36 subjektene hvor de (og deres familiemedlemmer) ble spurt i hvilken grad de fortsatt var preget av opplevelsen eller ikke: 67 prosent av deltakerne vurderte den fortsatt som en av de fem viktigste åndelige opplevelsene de noen gang hadde hatt, og 17 prosent beskrev den som sin absolutt viktigste åndelige opplevelse. I tillegg til dette fortalte 64 prosent at

livskvaliteten deres var økt som en følge av eksperimentet ("feeling more creative, self-confident, flexible and optimistic"), og 61 prosent sa også at deres egen oppførsel hadde forandret seg som følge av det ("lasting gains in traits like being more sensitive, tolerant, loving and compassionate"). (Arran Frood, *Benefits of 'magic mushroom' therapy long lasting*, Nature News 3. juli 2008. Funnet på <http://www.nature.com/news/2008/080703/full/news.2008.934.html>)

Dette var oppsiktsvekkende resultater og forskerne erkjente også det: I følge denne undersøkelsen er det over 60 prosent sjanse for at du vil være positivt preget av opplevelsen ett og et halvt år senere — og det er ikke mye her i verden som kan vise til tilsvarende statistikker.

Denne Hopkins undersøkelsen er heller ikke unik og slike oppsiktsvekkende resultater har vært beskrevet av forskere før. Et annet eksempel er *The Good Friday* eksperimentet som ble utført av Walter Phanke i 1963 (hvor teologistudenter tok psilocybin i en kirke), og Jacob Sullum forteller her om enda en undersøkelse (denne er nærmere beskrevet av Lester Grinspoon og James Bakalar i boken *Psychedelic Drugs Reconsidered*): "[The subjects were given questionnaires] three to twelve months after they took a combination of LSD and mescaline. As described by Grinspoon and Bakalar, '83 percent said that the experience was of lasting benefit: 74 percent considered themselves happier, 66 percent less anxious, and 78 percent more able to love; 88 percent said it gave them better understanding of themselves and others, and 78 percent described it as 'the greatest thing that ever happened to me,' In another study cited by Grinspoon and Bakalar, subjects were divided into three groups, receiving either a 200-microgram dose of LSD, a 25 microgram dose, or 20 milligrams of amphetamine. Fifty-eight percent of the high-dose LSD group, compared to none of the low-dose group and 13 percent of the amphetamine group, 'reported lasting changes in personality, attitudes, and values after six months — especially enhanced understanding of self and others, more introspection, a tendency not to take themselves so seriously, more tolerance, less materialism, more detachment, and greater calmness in frustrating situations.'" (Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 158.)

Som vi ser er det vanskelig for forbudstilhengerne å opprettholde at disse rusmidlene er uten noen som helst medisinsk nytte, og at det ikke finnes muligheter for konstruktiv bruk av dem (Den bestselgende forfatteren Graham Hancock fikk for eksempel den nyeste boken sin *Entangled* "overlevert" til seg i en visjon på ayahuasca).

Disse stoffene fungerer i dag som et religiøst sakrament for flere hundretusen mennesker, og frykten og forvirringen rundt bruken av stoffene er et resultat av at vi i vår kultur tradisjonelt har hatt et mindre reflektert forhold til dem. Det er først de siste femti årene at de sakte har begynt å komme til sin rett, og det var vitenskaps- og forskningsmiljøene som først ble oppmerksomme på stoffenes kvaliteter.

Forskningen rundt dem på 1950-60 tallet avslørte ikke bare potensialet de hadde i medisinsk sammenheng, men man "gjenoppdaget" på denne tiden også stoffenes potensial som hjelpemiddel i åndelige vekstprosesser. Det gikk derfor ikke lang tid før fagfolk ble klar over stoffenes mystiske natur: Timothy Leary, en psykolog fra Harvard-universitetet som prøvde psilocybinsopp for første gang i Mexico i 1960, sa for eksempel senere om denne opplevelsen at han lærte mer om sinnet og bevisstheten på disse fem timene, enn han hadde gjort gjennom 15 års kliniske studier i psykologi. Og Richard Alpert, assistenten hans, var ikke mindre imponert over de psykedeliske stoffenes kvaliteter: inspirert av opplevelsene han hadde på LSD og psilocybin reiste han som åndelig søkende til India i 1967, hvor han tilbrakte noen år med en indisk Guru. Han skrev senere boken *Remember Be Here Now*, og oppsummerte på 1990-tallet sin livsfilosofi slik: "I help people as a way to work on my self, and I work on my self to help people. (...) To me that's what the emerging game is all about."

Vi ser da også hvor viktige de psykedeliske stoffene har vært for menneskehetens forståelse av seg selv, på hvordan urbefolkninger og tidlige sivilisasjoner på jorden i tusenvis av år har brukt dem i religiøse sermonier og som hjelpemidler i personlige vekstprosesser. De har lange tradisjoner for slik bruk, uten at det på noen måte kan sies å ha vært en belastning for samfunnene deres.

I dag ser vi eksempler på dette i the Native American Church som ble grunnlagt for over hundre år siden. Den har i dag over 250 000 medlemmer og bruker peyote, en mescalinholdig kaktus, som et sentralt sakrament i religionen sin. Dette fungerer veldig bra for medlemmene; de unngår ofte mer negativt orienterte livsmønstre, og forekomsten av ting som alkoholisme og selvmord er lavere blant de som deltar på slike ritualer, enn den vanligvis ellers er på reservatene.

Det må her også sies at ikke alle som prøver de psykedeliske stoffene er like imponert over dem: De gir en heftig rus som ikke passer alle, og den som er nysgjerrig på deres kvaliteter og egenskaper vil ha stor nytte av å lese mer om dem først. Jeg har over kun poengtert de positive opplevelsene, men som undersøkelsene jeg refererer til også viser, er det en viss prosent som får mer grufulle fornemmelser. Det er derfor så absolutt rusmidler man skal ha respekt for. Rudolf Gelpke, en sveitsisk professor i islamske studier, forklarer dette om sine opplevelser på LSD og psilocybin: "Their effects are such that they lead one beyond the customary (and constraining) coordinate system of space and time, and affords insights into the heaven and and hell of one's own self — which can be dangerous to one who is not cut out for that, and hence not prepared." (Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 241.)

En "bad trip" fortøner seg oftest som en mareritt-liknende opplevelse. Folk underlegger seg fryktfornemmelsene sine og mange kan for eksempel føle seg overbevist om at de er i ferd med å dø. Det hjelper i en slik situasjon at man har et reflektert forhold til rusmidlet: at man vet at det kun er ens egne forestillinger som resulterer i opplevelsen — og at det er fordi vår ego-bevissthet tolker *massiv forandring* som død at opplevelsen virker så

reell. Om man derfor klarer å ha et reflektert forhold til sin egen frykt, vil den også gi slipp og den negativt pregede opplevelsen vil bane vei for nye innsikter.

Det er jo nettopp fordi folk *utvider sin forståelse og sine grenser for seg selv* at mange får en religiøs opplevelse på LSD eller sopp. Og på den andre side: Folk som har ting de må ta tak i ved seg selv; områder av seg selv de ikke vil se nærmere på, som de forneker osv., kan av de samme grunner få hva de opplever som en "bad trip," fordi de føler seg truet av forandring.

De positive opplevelsene er allikevel langt mer fremtredende enn de dårlige, og de jeg kjenner som har hatt dårlige opplevelser på sopp har senere vært takknemlig for dem, fordi de føler de har lært noe om seg selv tross alt. Skuespilleren Cary Grant, som har 100 terapeutiske LSD turer bak seg, sier det slik: "The first thing that happens is you don't want to look at who you are. Then the light breaks through; to use the cliché, you are enlightened. I discovered that I had created my own pattern, and I had to be responsible for it. (...) I went through rebirth." (Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 143.)

Det er derfor "sett og setting" (hvor og hvordan du tar rusmidlet) er så viktig, for trygge omgivelser er så å si en forutsetning for en god tur. En god nettside å sjekke ut for den som vil vite mer om stoffenes kvaliteter og egenskaper er www.erowid.org, og en annen god side om forskningen forbundet med dem, er www.maps.org. Maps (The Multidisciplinary Association for Psychedelic Studies) er en forsknings- og utdannelsesorientert organisasjon som ser nærmere på de medisinske gevinstene stoffene tilbyr menneskeheten. (De har vist seg effektive mot post-traumatisk-stress-syndrom, smerter, angst, dødsfrykt, narkotikaavhengighet, migrene, psoriasis, anoreksi osv.) Det er en overveldende mengde litteratur på området for de som er videre interessert, og bøker som i denne sammenheng kan anbefales er Lester Grinspoons & James Bakalars *Psychedelic drugs reconsidered*, Schultes & Hoffmans *Plants and the Gods*, Stanislav Grofs *LSD: Doorway to the Numinous*, Peter Staffords *Psychedelics Encyclopedia*, Andy Lechters *Shroom; A Cultural history of the Magic Mushroom*, og Rick Strassmans *DMT; The Spirit Molecule*.

³³ <http://www.guardian.co.uk/politics/2008/may/07/drugspolicy.drugsandalcohol>

³⁴ At "*cannabis nå er farligere enn det var før*" er noe politikere som Brown vil begrunne med at den gjennomsnittlige THC-prosentsen i cannabis er noe høyere i dag enn for 30 år siden. De vil si at dette fører til større farer for brukerne, spesielt i forhold til problembildet tilknyttet cannabis og psykoser, men som vi skal se senere er det er store selvmotsigelser involvert i linken de prøver å definere mellom cannabisbruk og psykoser.

Teorien om at cannabis fører til bruk av hardere stoffer (gatewayteorien), er også for lengst motbevist som meningsløs (jeg går nærmere inn på dette senere i boken).

³⁵ Smith upgrades cannabis to class B, the Guardian 7. mai 2008. Funnet på <http://www.guardian.co.uk/politics/2008/may/07/drugspolicy.drugsandalcohol>

³⁶ Uk drug policy commission, *The UK Drug Classification System: issues and challenges*, Written evidence to the Advisory Council on the Misuse of Drugs, september 2008. (Finnes på nettsiden til uk drug policy commission).

³⁷ House of Commons Science and Technology Committee *Drug classification: making a hash of it?* Fifth Report of Session 2005–06 Funnet på http://www.drugquality.org/files/Making_a_Hash_of_It_2006.pdf

³⁸ Max Hartstein, *The War on Drugs; The Worst Addiction of All* (2003). s 33

³⁹ uk drug policy commission, *The UK Drug Classification System: issues and challenges*, Written evidence to the Advisory Council on the Misuse of Drugs, september 2008. Finnes på nettsiden til uk drug policy commission).

⁴⁰ Han skrev for eksempel artikler som poengterte at faremomentet forbundet med hesteridning var langt mer dramatisk enn det som var forbundet med ecstasybruk (risikoen for skade var for førstnevnte 1 per 350, mens den for ecstasy var 1 per 10 000)

⁴¹ Det britiske innenriksministeriet ble i slutten av 2007 kritisert for å presentere villedende statistikker i et forsøk på å dekke over forbudsstrategiens ubehjelpelige resultater. Bakgrunnen for dette var en informasjonspamflett som vridde faktabildet urettmessig i regjeringens favør og klageren Danny Kushlick, leder for Transform Drug Policy Foundation, fikk medhold i sin kritikk av Statistikk-kommisjonens leder, Professor David Rhind, selv om regjeringen selv mente at de hadde sitt på det tørre. For mer om dette, se Duncan Campbell, *Whitehall accused of drugs cover-up*, The Guardian, 24. desember 2007. Funnet på <http://www.guardian.co.uk/society/2007/dec/24/drugsandalcohol.publicservices>

⁴² Richard Brunstrom, *Drugs Policy – A Radical Look Ahead*. Funnet på http://www.drugquality.org/files/Drugs_Policy_Paper_2007.pdf

⁴³ Denne artikkelen fines også på ENCODs nettsider under tittelen *FORMER CHIEF CONSTABLE: WAR ON DRUGS IS A WASTE OF TIME*

⁴⁴ Mo Mowlan, *Fight terror: legalise the drugs trade; Prohibition only fuels criminality, corruption and violence*.

⁴⁵ Julian Critchley , *All Experts Agree: Legalize Drugs*. Finnes på nettet.

⁴⁶ Danny Kushlick, *Drug prohibition – an untenable hypocrisy*, The Guardian (nettutgave) 13. August 2008. Funnet på: <http://www.encoded.org/info/Drug-prohibition-an-untenable.html>

⁴⁷ Peter Reuter & Robert MacCoun, *Drug War Heresies; Learning from Other Vices, Times, and Places* (Cambridge University Press 2005) s 244.

⁴⁸ Sitat fra Craig Reinarmans artikkel *The Dutch example shows that liberal drug laws can be beneficial* (2000).

⁴⁹ Rober J. MacCoun forteller i sin artikkel *American Distortion of Dutch Drug Statistics*, fra 1. mars 2001, om hvordan ONDCP to ganger misbrukte statistikker fra 1997 som han og Peter Reuter hadde laget — og om hvordan de etter samtaler med han begge ganger lovet å rette opp feilen, men aldri gjorde det: “We wrote a correction letter to the Los Angeles Times, and faxed a copy to ONDCP as a courtesy. They immediately contacted us to apologize, and we negotiated an arrangement whereby we would withdraw our correction letter and ONDCP would correct the error themselves. We received a copy of that letter but it never appeared in the Times. Some months later, the Houston Chronicle ran the McCaffrey essay in its uncorrected form. A call to ONDCP elicited another agreement that they would send in a correction. Again, no correction letter was ever published.” Rober J. MacCoun, *American Distortion of Dutch Drug Statistics*, utgitt 1. mars 2001

⁵⁰ Sitat opprinnelig fra *Financial Times*, July 16, 1998, p. 2. Funnet i Craig Reinarmans artikkel *The Dutch example shows that liberal drug laws can be beneficial* (2000). (Se denne for mer om McCaffreys besøk).

⁵¹ Eksempel hentet fra Francisco E. Thoumi & Jorrit E.M. Kamminga *The recent changes at UNODC and its role in advancing and innovating anti-drug policies: Old Wine in New Cleaner Bottles?*

Professor Tim Boekhout van Solinge, kriminolog ved Utrechts universitet, sa dette om FN rapporten: “It is no coincidence. The UN wants to propagate the idea that things are getting out of hand here. This idea is wrong: The Netherlands, on the contrary, are doing very well.” (Samme artikkel)

⁵² Undersøkelse gjort av det nederlandske tidsskriftet *Vrij Nederland*. De intervjuet blant annet 489 dommere og 140 statsadvokater. Funnet her: http://www.nisnews.nl/public/081808_2htm

⁵³ <http://www.encod.org/info/THE-CANNABIS-TRIBUNAL-IN-THE-HAGUE.html>

⁵⁴ Frank Bovenkerk, *The dark side of Dutch drug policy or the failure of half-way legalization*.

⁵⁵ “The court, chaired by Dr. Hendrik Kaptein, law philosopher of the Leiden University, made a clear judgement. In front of an audience of scientists, former policemen and other involved

citizens, the court qualified the arguments of CDA-spokeswoman Cisca Joldersma as 'fallacies' and 'absolutely worthless', as they were exclusively based on normative opinions. The court could not find any argument against the plea for legalisation of the cannabis market proposed by Hans van Duijn, former president of the Dutch Police Association. According to Van Duijn, the CDA due to the continuation of the ban on cannabis - is responsible for 50% of the criminality in the Netherlands, and every year, one and a half billion euro of tax money is wasted on a useless war on drugs. No attempt to contradict either argument was made by Joldersma". Funnet på <http://www.encoded.org/info/THE-CANNABIS-TRIBUNAL-IN-THE-HAGUE.html>

⁵⁶ Det nederlandske magasinet Binnenlands Bestuur (Innenlands Administrasjon), fant i en undersøkelse i november 2008 at av 88 spurte ordførere, så var 54 for fullstendig legalisering av cannabis, 25 foretrakk det som det er, mens bare 9 ville ha dem vekk. Dette innebærer at nesten 90 prosent av ordførerne i Nederland enten er fornøyd med det som det er, eller de ønsker å bevege seg i retning av ytterligere legalisering. Så godt som ingen steder var det problemer forbundet med cannabis-caffeeene, og hvis det var et følt problem så hadde det med turister fra nabolandene å gjøre. Grensebyene i Nederland er svært attraktive reisemål for tyskere, franskmenn og belgiere som ønsker å kjøpe cannabis, og dette har vært et visst problem, spesielt i de byene som grenser mot Belgia i sør.

Raimond Dufour, President for Nederlands Drug Policy Foundation, sier dette på nettsiden deres den 5 juli 2006: "The sensible thing to do would be to start by finally regulating the domestic cultivation of cannabis to be sold in coffee shops. Following a proposal by the Drugs Policy Foundation, 60 mayors, including a number of VVD and CDA mayors, in an effort of unprecedented unity put forward a request to the Dutch government to enable them to do so."

⁵⁷ Denne rapporten sier også at Nederland *ikke* er låst til et kriminalpolitisk regime av singelkonvensjonen, for de hevder at man helt fint kan tolke konvensjonens artikkel 22, til å bety at om et land vurderer legalisering som det beste alternativet til å sikre folkehelsen mot den trusselen de illegale stoffene og kriminaliteten forbundet med den representerer, så har de helt fint muligheten til å velge denne tilnærmelsen. Du finner rapporten på www.druglibrary.org

⁵⁸ Tony Payan, *Cops, Soldiers, and Diplomats; Explaining Agency behavior in the War on Drugs* (Lexington books 2006), s ix.

⁵⁹ Doris Marie Provine, *Unequal Under Law; Race in the War on Drugs* (the University of Chicago Press 2007), s 99.

⁶⁰ Dan Baum, *Smoke And Mirrors; the War on Drugs and the Politics of Failure* (Back Bay Books/Little Brown and Company) s 54.

⁶¹ Doris Marie Provine, *Unequal Under Law; Race in the War on Drugs* (the University of Chicago Press 2007), s 93.

⁶² Sitatet er hentet fra Joseph D. Douglass, *Red Cocaine; the drugging of America and the West* (Edward Harle Limited 1999), s 94. John Ehrlichman sa dette i et vitnemål til senatet den 28. juli 1976: "Narcotics suppression is a very sexy political issue. It usually has high media visibility. Parents who are voters are worried about narcotics. They listen to a politician when he talks about drug suppression just as they seem to tune him out when he makes speeches about the energy problem. Therefore, the White House often wants to be involved in narcotics problems even when it doesn't need to be. (...) For example, the feds went into street enforcement partly in response to the obvious political mileage to be gained." Dan Baum, *Smoke And Mirrors; the War on Drugs and the Politics of Failure* (Back Bay Books/Little Brown and Company) s 67.

⁶³ Ibid s 13. Opprinnelig fra *The Haldeman Diaries: Inside the Nixon White house*, H.R. Haldeman s 53.

⁶⁴ Bonnie & Whitebread sier dette i sin bok *the marijuana conviction; A history of marijuana prohibition in the United States* s 298. Sitat hentet fra Peter Reuter & Robert MacCoun, *Drug War Heresies; Learning from Other Vices, Times, and Places* (Cambridge University Press 2005) s 375.

⁶⁵ Dan Russell, *Drug War; Covert Money, Power and Policy* (Kalyx 2000), s 579.

⁶⁶ Patrick Matthews, *Cannabis Culture; A Journey Through Disputed Territory* (Bloomsbury Publishing 1999) s 187.

⁶⁷ Ibid s 65-66. I følge dem selv, finansierte NIDA i 2001 fortsatt rundt 85 prosent av verdens cannabisrelaterte forskning. Se http://en.wikipedia.org/wiki/National_Institute_on_Drug_Abuse

⁶⁸ Dan Baum, *Smoke And Mirrors; the War on Drugs and the Politics of Failure* (Back Bay Books/Little Brown and Company) s 70.

⁶⁹ Ibid s 18-19.

⁷⁰ Ibid s 281.

⁷¹ Jonathan Shelder og Jack Block *Adolescent Drug Use and Psychological Health*, trykt i *American Psychologist* i mai 1990, s 612-30.

⁷² Neil Swan, *Researchers Probe Which Comes First; Drug Abuse or Antisocial Behaviour*, begge rapportene står noe nærmere beskrevet i Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 14-15.

⁷³ Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 15. I tillegg tar også fengselslegen Theodore Dalrymple et oppgjør med myten, i Theodore Dalrymple, *Romancing Opiates: Pharmacological lies and the addiction bureaucracy* (Encounter Books 2008) s 34-35.

⁷⁴ Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 128

⁷⁵ **Om Gatewayteorien**

Ettersom våre politikere ikke kan legitimere cannabisforbudet ut fra plantens egenskaper og kvaliteter isolert sett, prøver de å definere en sammenheng mellom bruken av cannabis og hardere stoffer som heroin. De kan da si at vi må forby dette stoffet fordi det fører til bruk av sterkere stoffer, men igjen er problemet deres at argumentasjonen ikke henger på greip.

Det er sant at mange som begynner med heroin brukte cannabis før de begynte med heroin, men dette betinger ikke noen årsakssammenheng fra det ene til det andre. For det første kan man like gjerne kalle tobakk eller alkohol for "overgangsdop", ettersom de fleste som eventuelt begynner med heroin også har brukt disse stoffene — og det gjerne på et tidligere tidspunkt enn de eventuelt begynte med cannabis (cannabis virker dessuten, i motsetning til nikotin og alkohol, på helt andre reseptorer i hjernen enn heroin og kokain).

(I tidligere tider ble da også tobakk beskyldt for være et gateway-dop. Den kjente legen Benjamin Rush skrev i 1798, at tobakk skapte et helt spesielt sug: "This thirst cannot be allayed by water, for no sedative or even insipid liquor will be relished after the mouth and throat have been exposed to the stimulus of the smoke, or juice of tobacco. A Desire of course is excited for strong drinks, and these when taken between meals soon lead to intemperance and drunkenness." Jacob Sullum, Saying Yes; In Defence of Drug Use (Tarcher/Penguin Books 2004) s 127.) For det andre ser man på Nederlands eksempel hvor bak frem denne årsakssammenhengen fremstilles: Om overgangshypotesen hadde noe for seg, ville man kunne forvente at Nederlands frie tilgang til cannabis, også ville resultere i en høy heroinbrukerprosent, men det har ikke skjedd (selv om de fleste som bruker heroin også har brukt cannabis, så er det for hver heroinbruker ca 1000 cannabisrøykere som ikke går videre til hardere stoffer).

En slik overgangshypotese er i sin natur like usaklig og blåst, som å forsøke å bevise årsakssammenhengen mellom kriminalitet og fattigdom med den sorte rases genetiske egenskaper (ettersom de sorte er overrepresentert både på kriminalitetsstatistikkene og fattigdomsstatistikkene); i begge tilfeller forveksler de årsak og symptom, for det er klart at graden av både vold og rusmisbruk i et samfunn snarere er forbundet med livsvilkårene vi

som samfunn utsetter individene for: Desperate og stressede mennesker utagerer på måter friske mennesker vanligvis ikke gjør, og dette ser man gjenspeile seg i både høyere voldsstatistikker og rusmisbruksstatistikker i fattige områder.

Det bør i begge tilfeller være åpenbart at linken mellom fattigdom og kriminalitet er en naturlig konsekvens av stresset slike livsvilkår påfører mennesker. Og at slike faktorer som dette ikke har noe mer med rusmidlenes iboende egenskaper å gjøre, enn de har med noen enkelt rases iboende egenskaper. (For videre interesserte tar Jacob Sullum et oppgjør med Gateway-teorien i Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 126-30.

Reversering av gatewayteorien

Forbudstilhengerne har lenge brukt denne teorien for å begrunne forbudet, men Gateway-teorien er ikke bare motbevist — det er ting som tyder på at den kan snus på hodet også. For selv om forskerne ikke har klart å finne en forbindelse mellom bruk av cannabis og overgangen til hardere stoffer, er det ting som tyder på at det faktisk er en viss sammenheng — bare i motsatt retning av det forbudstilhengerne tidligere har trodd.

Denne gatewayteorien snudd på hodet, sier at det er en forbindelse mellom bruk av cannabis og bruk av hardere stoffer. Men det er ikke slik at bruk av cannabis får folk til å eksperimentere med hardere stoffer; det er i følge denne teorien slik at *mangel* på cannabis (Eller kriminaliseringen av stoffet) får folk til å eksperimentere med hardere stoffer!

Noen direkte sammenheng er ikke lett å bevise, men det er mye som tyder på at heroinepidemien blant de amerikanske soldatene i Vietnam, ble fremskyndet og forværret av hærens strategi for å utradere bruk av cannabis blant soldatene: Bakgrunnen for denne påstanden er at den amerikanske hæren, i 1968, innførte en rekke tiltak for å få ned bruken av cannabis blant soldatene i Vietnam. Dette klarte de også, men problemet (som de fant ut to år senere) var at soldatene — etter at cannabis ble for vanskelig å få tak i, eller for risikofyllt å bruke, — hadde gått over til heroin i stedet. (Dan Baum, *Smoke And Mirrors; the War on Drugs and the Politics of Failure* (Back Bay Books/Little Brown and Company) s 50.)

Vi så også et annet eksempel på det samme fenomenet i India, da indiske myndigheter, etter påtrykk fra USA, kriminaliserte cannabis på midten av 1970-tallet: Frem til midten av 1970-tallet var både opium og cannabis lovlig i mange områder av landet, og brukt i religiøse seremonier. Denne bruken var ikke problematisk for det indiske samfunnet. Men *kriminaliseringen* førte derimot med seg en del problemer for India, som en australsk rapport forteller mer om her: “The development of the war on drugs' led to the destruction of cannabis plants and opium poppies in India. By and large traditional users of cannabis became users of heroin when both these drugs were made illegal. Heroin was more available on the market, physically and economically. Many people became addicted to heroin in India and when prices increased, they sought substitutes and began to inject a wide variety of illegal substances. India now has a substantial problem with large numbers of injecting drug

users although until quite recent times, there was virtually no illicit drug problem. Traditional and ritual use of drugs was associated with very few problems.” (Australian Drug Law Reform Foundation Drug Lore – The questioning of our current drug law, 1996 Kapittel 4, del 47)

Denne rapporten konkluderer med følgende: “The Inquiry reached the following conclusions with respect to India:

1. Pressure by the United States on India in the 1970's lead to the adoption of prohibitionist policies which have maximised the harm created by drug use in India. Prior to this India had virtually no drug problem Many cannabis smokers have now begun to inject heroin.
2. India now has a sizeable problem with heroin injection.
3. Since prohibition, heroin has become much more readily available, even though the laws are extremely punitive.
4. Huge amounts of heroin are shipped through India as corruption is endemic.
5. Fifty to seventy per cent of the injecting population in Manipur are HIV positive.”

(Australian Drug Law Reform Foundation Drug Lore – The questioning of our current drug law, 1996 Kapittel 4, del 55.)

Jeg har også hørt flere heroinister si at de mest sannsynlig ikke ville begynt med opiatere om man skilte mellom svakere og sterkere stoffer slik man gjør i Nederland, og det er derfor mye som tyder på at man, som Dr David Smith, i stedet kan si at: “Det er ikke som regjeringen forteller oss slik at bruk av cannabis fører til farligere stoffer; faktum er at mangel på cannabis fører til farligere stoffer”. (Dan Baum, *Smoke And Mirrors; the War on Drugs and the Politics of Failure* (Back Bay Books/Little Brown and Company) s 24.) Dette er en langt mer oppgående tolkning av Gateway teorien. Og den stemmer langt bedre med de observerte fakta, enn våre regjeringers tvangsmessige tolkning av den.

⁷⁶ Canadian Senate Special Committee on Illegal Drugs, 37th Parliament, 1st Session (January 29, 2001 - September 16, 2002)

⁷⁷ Dan Russell, *Drug War; Covert Money, Power and Policy* (Kalyx 2000), s 585-87

⁷⁸ Patrick Matthews, *Cannabis Culture* (Bloomsbury Publishing 1999) s 67.

⁷⁹ Doris Marie Provine, *Unequal Under Law; Race in the War on Drugs* (the University of Chicago Press 2007), s 93.

⁸⁰ Frem til 1977 var nemlig en stadig økende del av den voksne befolkningen for legalisering av cannabis (28 prosent), men denne prosenten fortsatte å synke gjennom 1980-tallet. Patrick Matthews, *Cannabis Culture; A Journey Through Disputed Territory* (Bloomsbury Publishing 1999) s 187.

⁸¹ Dan Baum, *Smoke And Mirrors; the War on Drugs and the Politics of Failure* (Back Bay Books/Little Brown and Company) s 104.

⁸² Ibid s 164.

⁸³ Ibid s 298.

⁸⁴ Ibid s 277. NIDA rapporterte i 1989 at det hadde vært en oppsiktsvekkende nedgang i alle befolkningsgrupper, og at med unntak av de daglige brukerne, hadde amerikanernes rusbruk sunket betraktelig (blant noen aldersgrupper så mye som 48 prosent siden toppåret 1985). Ibid s 273.

⁸⁵ Ibid s 241.

⁸⁶ Ibid s 280.

⁸⁷ Juan R Torruella, *One Judge's attempt at a rational discussion of the so-called War on Drugs* (fra PBS nettside).

⁸⁸ Craig Reinerman, *The Dutch example shows that liberal drug laws can be beneficial* (2000).

⁸⁹ Walter Block & Meaghan Cussen, *Legalize Drugs Now*, American Journal of Economics and Sociology Juli 2000.

⁹⁰ Dan Russell, *Drug War; Covert Money, Power and Policy* (Kalyx 2000), s 591.

⁹¹ Jim Attie er en tidligere FBN agent som reagerte på korrupsjonen og Anslingers løgner. Han forsto at de hemmelige tjenestene var storstilt involvert i narkotikahandelen, og han ble presset ut av organisasjonen på grunn av sin integritet. Attie forteller her om hvordan han oppfattet tiden sin i narkotikapolitiet, 35 år etter at han sluttet i jobben. Douglas Valentine, *The Strength of the Wolf* (Verso 2004), s 292.

⁹² James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 74-75.

⁹³ **Om politikorrupsjon i kjølvannet av narkoøkonomien**

Dommer Gray: "Almost everyone in the legal profession knows someone who has succumbed to the temptation of large amounts of 'easy' drug money. In my case, I was appointed to a seat on the municipal court bench that had been vacated by a fairly young man who, for reasons unknown to me, no longer wanted to be a judge and had resigned. Eight years later, former Judge Alan A. Plaia was convicted in federal court for conspiracy to

distribute 220 pounds of cocaine. In addition, a former federal prosecutor with whom I served in the U.S. Attorney's Office was subsequently convicted, as a practicing criminal defense attorney, of stealing his client's cocaine and drug money and then attempting to arrange for his client's murder." (James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 73.)

James Ostrowski sier dette om korrupsjonen: "Drug corruption charges have been leveled against FBI agents, police officers, prison guards, U.S. customs inspectors, even prosecutors. In 1986, in New York City's 77th Precinct, twelve police officers were arrested for stealing and selling drugs. Miami's problem is worse. In June 1986, seven officers there were indicted for using their jobs to run a drug operation that used murders, threats, and bribery. Add to that two dozen other cases of corruption in the last three years in Miami alone." (James Ostrowski, *Has the Time Come to Legalize Drugs?* USA Today Magazine 119, July 1990)

Tidligere politisjef Joseph D McNamara sa dette i et avisinnlegg i 1996: "As someone who spent 35 years wearing a police uniform, I've come to believe that hundreds of thousands of law enforcement-officers commit felony perjury every year testifying about drug arrests. These are not cops who take bribes or commit other crimes. Other than routinely lying, they are law-abiding and dedicated. They don't feel lying under oath is wrong because politicians tell them they are engaged in a 'holy war' fighting evil. Then, too, the enemy these mostly white cops are testifying against are poor blacks and Latinos." (James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 112.)

Norm Stamper, en politimann i 34 år og lederen av Seattles Politi Avdeling, sier dette i et innlegg i LA Times 4. desember 2005, kalt *Legalize drugs — all of them*: "As an illicit commodity, drugs cost and generate extravagant sums of (laundered, untaxed) money, a powerful magnet for character-challenged police officers. Although small in numbers of offenders, there isn't a major police force — the Los Angeles Police Department included — that has escaped the problem: cops, sworn to uphold the law, seizing and converting drugs to their own use, planting dope on suspects, robbing and extorting pushers, taking up dealing themselves, intimidating or murdering witnesses."

⁹⁴ Barry Cooper kommer med dette tallet i et intervju med på Alex Jones, på *The Alex Jones Show* 7. Januar 2009. Finnes tilgjengelig på www.googlevideo.

Barry Cooper:

Barry Cooper etterforsket, som politimann, narkotikaforbrytelser i Texas i 8 år. Han var selv overbevist om at alt hans overordnede lærte han om cannabis var sant, og han trodde derfor at alle som brukte rusmiddelet var samfunnsfiender som fortjente den behandlingen de fikk.

Han arresterte over 800 mennesker gjennom sin karriere, før han sluttet i politiet, dypt desillusjonert over krigen mot narkotika, og hva han selv hadde vært med på.

Han var selv en familiekjær mann, og det hadde innen da gått opp for han hva terrorraidene han utsatte "narkotikaforbryterne" for, gjorde mot dem og barna deres. Dette gjorde at han var plaget av depresjon, og han drakk mer og mer for å glemme overgrepene han tok del i i tjenesten. Som han sa om saken: "I was upset and crying because I've got four kids that I see every day, and we are big on family. And then I remembered the look of kids on these raids that I was involved in; kicking in doors at 3 o'clock in the morning after throwing in a flash-granade, mom and dad screaming, and we're screwing pistols into their ears, and the kids are screaming and then we haul the kids off to the Department of Human Services. And I remember these kids crying, and you know that didn't go away just because I left that house. That person is marked forever with that terror." (Intervju med Barry Cooper på Alex Jones Show 7. Januar 2009. Finnes tilgjengelig på www.googlevideo.com.)

I følge en rapport fra Cato-instituttet, *Overkill: The Rise of Paramilitary Police Raids in America*, foretar politiet nærmere 40 000 slike voldelige politiraid etter narkotika hvert år: Mange dør, og mange flere barn og unge blir traumatisert av politiets fremferd. Coopers samvittighet plagde han på grunn av dette, og han slet på grunn av det med alkoholmisbruk. Gjennom kjæresten sin ble han imidlertid introdusert for cannabisbruk, og det hjalp han ut av depresjonen og alkoholmisbruket. Han forstod da for alvor hvor feil han hadde tatt av av rusmiddelet, og begynte i stedet å aktivt motarbeide lovgivningen, og det korruperte systemet som opprettholder den. Han har siden produsert en rekke videoer og avgitt en rekke intervjuer der han åpent forteller om overgrepene som begås i krigen mot narkotikas navn. Du finner mer om han på www.nevergetbusted.com og www.copbusters.com.

⁹⁵ Radley Balko *The House of Death: An interview with DEA whistleblower Sandy Gonzalez*, 30. september 2008. Funnet på <http://www.reason.com/news/show/128893.html>

⁹⁶ Andrew B Whitford & Jeff Yates, *Presidential Rhetoric and the Public Agenda; Constructing the War on Drugs* (Johns Hopkins University Press 2009) s 65

⁹⁷ Dan Baum, *Smoke And Mirrors* (Back Bay Books 1997), s 292.

⁹⁸ Mellom 94,6 og 97 prosent av alle saker i det føderale rettssystemet er plea bargains. Doris Marie Provine, *Unequal Under Law; Race in the War on Drugs* (the University of Chicago Press 2007), s 164.

⁹⁹ James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 118

¹⁰⁰ Ibid s 120.

¹⁰¹ Dan Baum, *Smoke And Mirrors; the War on Drugs and the Politics of Failure* (Back Bay Books/Little Brown and Company) s 243.

¹⁰² I følge en rapport fra Cato-instituttet, *Overkill: The Rise of Paramilitary Police Raids in America*, foretar politiet nærmere 40 000 voldelige politiraid etter narkotika hvert år. Mange dør, og mange flere barn og unge blir traumatisert av politiets fremferd. Se <http://www.mpp.org/victims/> for en oversikt over noen av ofrene i denne krigen.

¹⁰³ Dan Baum, *Smoke And Mirrors; the War on Drugs and the Politics of Failure* (Back Bay Books/Little Brown and Company) s 319-21.

¹⁰⁴ Ibid s 282, 321.

¹⁰⁵ Ibid s 311.

¹⁰⁶ Ibid s 317.

¹⁰⁷ Ibid s 277, 282.

¹⁰⁸ Ibid s 277.

¹⁰⁹ Charles Bowden, *US-Mexico "War on drugs" a failure*, cnn.com, 2. april 2010.

¹¹⁰ Solomon Moore, *Prison Spending Outpaces All But Medicaid*, *New York Times*, 2. mars 2009.

¹¹¹ I samme periode økte DEA bemanningen fra 2775 ansatte i 1972 til 10 759 ansatte i 2007. <http://www.albany.edu/sourcebook/pdf/t1762007.pdf>

¹¹² <http://www.albany.edu/sourcebook/pdf/t122006.pdf>

¹¹³ Christie, *Kriminalitetskontroll Som Industri* (Universitetsforlaget 2000) s 104.

¹¹⁴ Jack Herer, *the Emperor Wears No Clothes* (AH HA Publishing 1998), s 114-15

¹¹⁵ **om selskapsinteressenes problem**

Selskapsinteressenes problem, slik de fungerer i dag, er først og fremst idealet om evig ekspansjon, for det følger av det at det er en umulighet. Vi lever jo på en klode, hvilket innebærer at det er begrenset med ressurser. Og en utplyndring og rovdrift på klodens ressurser som i dag, vil om ikke lenge ta vår sivilisasjon over bristepunktet. En bærekraftig utvikling fordrer besinnelse fra selskapsinteressenes side. Men det er langt fra slik i dag, og de store selskapenes appetitt vokser seg stadig sterkere. Som de ser det, må de ekspandere eller dø, for om ikke de selv kaprer en større del av markedet, vil noen andre helt sikkert gjøre det. Dessuten vil aksjeinvestorene (de som selskapenes styreledere er ansvarlige

overfor) snart trekke pengene sine ut av selskapet, om de ikke har tillit til selskapets fremtid (hvilket vil si fremtidens aksjeutbytte).

Dette blir et problem, fordi det er begrenset hvor mye et selskap kan vokse på naturlige vekstbetingelser: Det er begrenset hvor mange vaskemaskiner, biler, og TVer vi trenger, og for å opprettholde illusjonen om gode vekstbetingelser, har selskapene de siste 30 årene løst problemet med stagnasjon i salg, med inntjening på andre områder. Dette har de gjort ved konsolideringer, sammensmeltninger, og oppkjøp av konkurrenter, og ved effektivisering av produksjonsmetoder. Det er allikevel begrenset hvor lenge dette kan foregå, for sammensmeltninger og oppsigelser kan bare utsette selskapenes mer fundamentale problem, som er problemet med ideen om evig ekspansjon i et begrenset marked.

Vi er for lenge siden kommet til det punktet hvor selskapene bare kan vokse videre på menneskehetens bekostning, for også mennesker er en ressurs i selskapenes regnestykke. Ettersom vi ikke kan kjøpe ubegrenset med TVer og vaskemaskiner, må selskapene se seg om etter andre markeder å vokse i — og det markedet som gir best aksjeutbytte i dag, er dominansindustrien. Grunnen til det, er at dette markedet er åpent for kunstige manipulasjoner i en helt annen grad enn normale markeder er. Og så lenge de kan overbevise folk om at det er behov for mer sikkerhet, mer fengsler, mer politi, og mer "forkjøpskrig," vil dette resultere i gode vekstbetingelser for dominansindustrien. Aktører tilknyttet industrien har derfor vært ivrige tilretteleggere for krig og faenskap i mange generasjoner nå. Og det er viktig for folk å være klar over at disse kreftene bare kan ta seg ytterligere til rette på bekostning av vår trygghetsfølelse.

¹¹⁶ Om bruk av fengsel som overdrevet

I sin årsrapport for 2008, viser Drug Policy Alliance til to rapporter de har publisert I løpet av året, som viser hvordan amerikansk fengselspolitikk virker mot sin hensikt. Den ene heter *Diversion Works* og viser hvordan Connecticut, en delstat med rundt 20 000 folk i fengsel, med fordel kan redusere fangebefolkningen sin. Den andre heter *Wasting Money, Wasting Lives* (2008) og viser hvordan man i New Jersey, den delstaten med høyest prosent av ikke-voldelige innsatte, kan spare hundrevis av millioner dollar på en mer fornuftig fengselspolitikk. Doris Marie Provine sier det slik: "Long prison terms, as have been well documented, tend to exacerbate social inequalities, to create dysfunctional personal relationships, and to produce more imprisonment. State and federal legislatures have created additional penalties that make those convicted of crimes ineligible for public assistance, education loans, driving privileges, public housing, and food stamps. Most states restrict rights to vote, and many make it easier to terminate parental rights. Some felons are required to register with the police for the remainder of their lives, and some can be deported." Doris Marie Provine, *Unequal Under Law; Race in the War on Drugs* (the University of Chicago Press 2007), s 19.

¹¹⁷ Roy Krøvel, *Kokainkrigen; 20 år av en velsignet forbannelse* (Tapir Akademisk forlag 2004) s 32.

¹¹⁸ Ibid s 145.

¹¹⁹ Doris Marie Provine, *Unequal Under Law; Race in the War on Drugs* (the University of Chicago Press 2007), s 5.

¹²⁰ *Recalibrating the regime: The Need for a Human Rights-Based Approach to International Drug Policy*, Beckley Foundation Report 13. mars 2008.

¹²¹ Doris Marie Provine, *Unequal Under Law; Race in the War on Drugs* (the University of Chicago Press 2007), s 2

¹²² I 1996 ble det utgitt en rapport i Australia som så på konsekvensene av dagens strategi så langt, og så på fornuftige tiltak videre. I den forbindelse så de nærmere på blant annet Nederlands og USAs narkotikapolitikk, (Nederland kom så klart best ut), og de hadde også litt å si om narkotikalovenes rasistiske form og funksjon i USA:

“Afro-Americans represent 12% of the population in the United States, 13% of illicit drug users, 35% of those arrested for drug possession, 55% of those convicted for drug possession and 74% of those sent to prison for drug possession. There is an urgent need for examination of these policies from a human rights perspective, let alone a health perspective.” Australian Drug Law Reform Foundation, *Drug Lore – The questioning of our current drug law*, 1996 Kapittel 4, del 25.

¹²³ Et annet eksempel på rasismen i narkotikalovgivningen er Ira Chasnoffs undersøkelser rundt gravide kvinner i Florida i 1989: Han fant at rundt 15 prosent av de gravide hadde brukt rusmidler mens de var med barn. Og til tross for at denne prosenten var lik for sorte og hvite, ble sorte mødre anmeldt for dette ti ganger oftere enn de hvite mødrene. Han fant også at de med inntekter under \$12 000 i året, hadde syv ganger så stor sjanse for å bli anmeldt som mødre som tjente over \$250 000 i året. Dan Baum, *Smoke And Mirrors; the War on Drugs and the Politics of Failure* (Back Bay Books/Little Brown and Company) s 271.

¹²⁴ Robinson & Scherlen, *Lies, Damn Lies, And Drug War Statistics* (SUNY 2007), s 13

¹²⁵ **Om crack-kokain**

Crack er en form for kokain som røykes. Det var 1980-tallets mest demoniserte dop, på samme måte som metaamfetamin er det i dag. Det er imidlertid lite som tyder på at det har fortjent sitt ekstremt dårlige rykte, verken som et spesielt voldsfremkallende rusmiddel eller som spesielt avhengighetsskapende. Sullum: “[C]rack users typically do not become addicted, instantly or otherwise. A 1994 survey of young adults found that 4.4 percent of them had tried crack, 1.1 percent had used it in the last year, and 0.3 percent had used it in

the last month. In other words, 93 percent of the people who had tried a drug said to be instantly addictive were not using it even as often as once a month.” (den prosentvise andelen som hadde brukt crack over 20 ganger den siste måneden, var så marginal at den ikke kom med i undersøkelsen). (Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 232.)

Det er sånn sett lite som tyder på at avhengighetspotensialet forbundet med crack er stort verre enn for kokain i vanlig pulverform. Det medisinske tidsskriftet *the Lancet* gjorde også undersøkelser rundt dette, og de fant at forskning som artikulerte et mest mulig kritisk problembilde rundt crackkokain og dets effekt på gravide kvinner, hadde 11 ganger så stor sjanse for å bli publisert som forskning som neddramatiserte problembildet; Dette til tross for at de rapportene som neddramatiserte problembildet, var resultatet av grundigere og bedre forskning. (Dan Baum, *Smoke And Mirrors; the War on Drugs and the Politics of Failure* (Back Bay Books/Little Brown and Company) s 267-68.)

Vedrørende stoffets eventuelle voldsfremkallende egenskaper er disse uansett underordnet problembildet forbundet med alkohol. Og vi så et eksempel på hvor overdrevet ryktet er, da politiet i New York i 1988 definerte mer enn halvparten av de 414 registrerte drapene i byen som narkorelaterte (med crack nevnt i den forbindelse). Paul Goldstein så nærmere på de 218 ”narkorelaterte” drapene: Det viste seg da at bare 31 av dem var begått av rusede personer — og at i to av tre tilfeller, var gjerningsmannen ruset på alkohol. Crack kunne bare sies å være en medvirkende faktor i fem av disse drapene (alkohol var også med i bildet på to av dem), og *ruseffekten* av crack kunne i realiteten bare beskyldes for å ha vært en medvirkende faktor i ett drap. Samtlige av de andre ”narkotikarelaterte” dødsfallene var et resultat av narkotikarelaterte krangler og territoriale uenigheter, og var sånn sett — som Goldstein også påpekte — en konsekvens av *narkotikaforbudet*, og ikke rusmidlene. (Dan Baum, *Smoke And Mirrors; the War on Drugs and the Politics of Failure* (Back Bay Books/Little Brown and Company) s 256.)

DEA selv gikk også ut med en 1996 rapport som sa faktabildet rundt crack var forvridd, og at crack i det store og hele bare var umulig å få tak i utenfor New York og Los Angeles — men media var ikke interessert i slike nyheter (Dan Baum, *Smoke And Mirrors; the War on Drugs and the Politics of Failure* (Back Bay Books/Little Brown and Company) s 235.)

¹²⁶ I 1996 ble det utgitt en rapport i Australia som så på konsekvensene av dagens strategi så langt, og på fornuftige tiltak videre. I den forbindelse så de nærmere på blant annet Nederlands og USAs narkotikapolitikk (Nederland kom så klart best ut). De konkluderer i denne rapporten med at USAs krig mot narkotika ikke har hjulpet på brukerprosenten i befolkningen; at krigen forverrer de helsemessige og sosiale forholdene for brukerne; og at utgiftene til represjon er uforholdsmessige, og uegnet til å bedre på de kritikkverdige konsekvensene av forbudet. (Australian Drug Law Reform Foundation, *Drug Lore – The questioning of our current drug law*, 1996 Kapittel 4, del 30)

I 1987 utgav også New Yorks advokatforening en rapport som konkluderte med at Rockefeller-lovene (Dvs. Crack-lovene — oppkalt etter senator Nelson Rockefeller, som presset de sinnsyke strafferammene igjennom) virket mot sin hensikt. I følge denne rapporten (The Nation's Toughest Drug Law: Evaluating the New York Experience) førte de strenge straffene i stedet til at volden forbundet med bruk og salg økte, og at rettssystemet ble overfylt. De sa også at de strenge straffene ikke hadde redusert bruken, og at de kun hadde forværret problembildet forbundet med den.

¹²⁷ Doris Marie Provine, *Unequal Under Law; Race in the War on Drugs* (the University of Chicago Press 2007), s 3, 12.

¹²⁸ James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 32.

¹²⁹ Robinson & Scherlen, *Lies, Damn Lies, And Drug War Statistics* (SUNY 2007), s 30

¹³⁰ James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 36.

¹³¹ Ibid s 69.

¹³² De bygger på kilder fra Marijuana Policy Project, 27. september 2007. Title: "Marijuana Arrests Set New Record for Fourth Year in a Row" Author: Bruce Mirken, samt National Organization for Reform of Marijuana Laws, 24. september 2007. Title: "Marijuana Arrests for Year 2006—829,625 Tops Record High" Author: Paul Armentano

¹³³ (Tall fra FBI's Uniform Crime Report.) Studier av cannabis pågripelser i New York gjort av Queens College (utgitt i april 2008), viser at politiet i NY mellom 1998 og 2007 arresterte 374,900 mennesker for de lavest klassifiserte cannabis forbrytelsene. Dette tallet er åtte ganger høyere enn for tilsvarende periode tiår før (fra 1988 til 1997) da 45,300 borgere ble pågrepet for tilsvarende. Denne rapporten viste også at selv om hvite mennesker gjennomsnittlig faktisk er hyppigere brukere av cannabis enn latinamerikanere og sorte, så var 83 prosent av de arresterte enten brukere med sort eller latinamerikansk bakgrunn. Jim Dwyer, *On Arrests, Demographics, and Marijuana*, New York Times, 30. april 2008.

¹³⁴ Sitat fra Paul Armentano, *Marijuana Arrests for Year 2006—829,625 Tops Record High*, National Organization for Reform of Marijuana Laws, 24. september 2007.

¹³⁵ Norm Stamper, *Legalize drugs — all of them*, LA Times 4. desember 2005.

¹³⁶ **Om forbudslinjens manglende nytteeffekt**

Tilgjengeligheten av de illegale stoffene er ikke blitt mindre: Selv om krigen mot narkotika er intensivert med en mangedobling av budsjetter, og selv om amerikanerne har satset mer og mer på straffeapparatet i forfølgelsen av sine narkotikapolitiske ambisjoner, er de illegale stoffene minst like utbredt som før. Og de er av bedre kvalitet og billigere pris. Det er på dette området de tilbudsreducerende tiltakene til ONDCP burde virke, men som vi ser har ikke økningen på hundrevis av milliarder hjulpet noe:

”According to government-funded researchers, high school seniors consistently report that marijuana is easily available, despite decades of a nationwide drug war. With little variation, every year about 85% consider marijuana ‘fairly easy’ or ‘very easy’ to obtain. (Johnston, L. D., O’Malley, P. M., Bachman, J. G. & Schulenberg, J. E. (December 11, 2008). “Various stimulant drugs show continuing gradual declines among teens in 2008, most illicit drugs hold steady.” University of Michigan News Service: Ann Arbor, MI. Available: www.monitoringthefuture.org; accessed December 29, 2008.)

Heller ikke brukerprosenten er blitt lavere. James Ostrowski forteller: “Perhaps the most telling indicator of the ineffectiveness of U.S. drug laws is their failure to reduce the overall use of illegal drugs. On a per capita basis, the use of narcotics was no more prevalent before prohibition than it is today, and the use of cocaine is more widespread today than when it was legally available. In 1915, the year the first national control laws became effective, there were about 200,000 regular narcotics users and only 20,000 regular cocaine users.

Today, there are about 500,000 regular heroin users and two million regular cocaine users. (Opium and morphine, also narcotics, have essentially been driven out of circulation by the more profitable heroin. Prohibition has not reduced narcotics use, but it has made narcotics more powerful.) Thus, with a population more than twice what it was in 1915, the percentage of the population using narcotics has remained about the same, while cocaine use has increased by more than 4,000 percent. Seventy years of intensive law enforcement efforts have failed to measurably reduce drug use”. (James Ostrowski *Thinking about Drug Legalization* Policy analysis nr 121 Cato institute funnet på http://www.cato.org/pub_display.php?pub_id=981.)

¹³⁷ LEAP & Criminal Justice Policy Foundation, *We Can Do it Again*, Desember 2008.

¹³⁸ Doris Marie Provine, *Unequal Under Law; Race in the War on Drugs* (the University of Chicago Press 2007), s 149.

¹³⁹ James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 2.

¹⁴⁰ *Ibid* s 2.

¹⁴¹ Ibid s 77.

¹⁴² LEAP & Criminal Justice Policy Foundation, *We Can Do it Again*, Desember 2008.

¹⁴³ **Legaliseringstrender i USA**

Den amerikanske advokatforeningen (American Bar Association) har ved mange anledninger talt forbudet imot, og det samme har kriminologene i USA (the American Society of Criminology). I tillegg til det finner du på <http://www.vlc.org>, en liste over dommere som er gått offentlig ut og erklært seg i opposisjon til lovgivningen. De har dette å si om saken: "As judges and lawyers, we share with all Americans a deep concern about the threat that drugs pose to our children and our country. For more than twenty years, our nation's response to this threat has been a 'War on Drugs,' enforced primarily through a criminal justice process which we administer and observe on a daily basis.

Though we differ in political orientation and career experience, we unanimously observe that neither drugs nor drug abuse has been eliminated or appreciably reduced, despite massive spending on interdiction and harsh punishments. Attempts at enforcement have clogged the courts, filled the prisons with non-predatory offenders, corrupted officials at home and abroad, bred disrespect for the law in important communities, imperiled the liberties of the people, burdened the taxpayers, impeded public health efforts to stem the spread of HIV and other infectious diseases, and brought the nation no closer to abstinence. As Congress and state legislatures enact more punitive and costly drug control measures, we conclude with alarm that the war on drugs now causes more harm than drug abuse itself. Accordingly, we join with our colleagues in calling upon our profession, elected officials, the media and the public to initiate a truly open and honest evaluation of the efficacy and consequences of our drug control laws. Only a public debate guided by mutual respect can yield better drug laws in which fear, prejudice and punitive prohibitions yield to common sense, science, public health and human rights. As America must never 'surrender' to drugs, neither must she surrender to inertia or fear that shuts off debate, suppresses critical analysis, dismisses alternatives to current policies, and vilifies those who express dissenting views." (James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 3.)

Også flere helseorganisasjoner i USA markerer motstand mot regjeringens cannabispolitikk: Både American Nurses Association og American Public Health Association har tidligere anbefalt legalisering av cannabis for medisinsk bruk. I tillegg til det, gikk American College of Physicians ut i 2008 og sa at cannabis bør fjernes fra innholdslisten den i dag befinner seg i (slik at bruk av cannabis som medisin, og forskning rundt temaet blir enklere, og året etter gjorde American Medical Association (AMA) det samme.

Andre organisasjoner som stiller seg bak cannabis som legitimt legemiddel er: the American Public Health Association, AIDS Action Council, Leukemia & Lymphoma Society, American Academy of HIV Medicine, American Nurses Association, Lymphoma Foundation of

America, National Association of People With AIDS, the state medical associations of New York, California, and Rhode Island. Også flere tidsskrifter stiller seg bak legaliseringsbevegelsen. Redaktørene i det konservative National Review, sier dette om hvorfor: "It is our judgment that the war on drugs has failed, that it is diverting intelligent energy away from how to deal with the problem of addiction, that it is wasting our resources, and that it is encouraging civil, judicial, and penal procedures associated with police states. We all agree on movement toward legalization, even though we may differ on just how far. We are joined in our judgment by Ethan A. Nadelmann, a scholar and researcher; Kurt Schmoke, a mayor and former prosecutor; Joseph D. McNamara, a former police chief; Robert W. Sweet, a federal judge and former prosecutor; Thomas Szasz, a psychiatrist; and Steven B. Duke, a law professor. Each has his own emphases, as one might expect. All agree that the celebrated war has failed, and that it is time to go home, and to mobilize fresh thought on the drug problem in the context of a free society. This symposium is our contribution to such thought".

På side 22 i rapporten sin for år 2008, konkluderer legaliseringsorganisasjonen Drug Policy Alliance (DPA) med følgende: "The ground has never been more fertile for a change to our nation's failed drug policies. The folly and waste of the drug war becomes apparent to ever more lawmakers and citizens each day. We are seeing a broader questioning of America's gulag drug policy that fills our prisons and jails and empties our coffers, that severely punishes the use of certain drugs but tolerates, regulates, taxes and even subsidizes others. Yet even as minds and eyes are opening, the assault on American citizens continues. In 2008, more than 800,000 marijuana arrests were made, nearly 90 percent of those for simple possession. Nationwide, almost a half million people are currently incarcerated for drug law violations. This is why DPA's work is so vitally important: to expose the daily injustices of this destructive war on our families and communities; to pursue justice in the courts, in state capitols and in the halls of Congress; and to renew hope inside state and federal prisons, on neighborhood streets, and in our schools and houses of worship. DPA is committed to a more just and humane future, and we will not stop until our society and state houses embrace a fundamentally different way of dealing with drugs and the people who buy, sell, make and use them. We've never been more hopeful – and we hope you'll join us in this historic struggle for reason, compassion and justice!"

¹⁴⁴ Drugs and Crime Across America: Police Chiefs Speak Out. Drug Strategies & Police Foundation. 2004.

¹⁴⁵ James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 5

¹⁴⁶ Ibid s 146.

¹⁴⁷ James Ostrowski *Thinking about Drug Legalization* Policy analysis nr 121 Cato institute funnet på http://www.cato.org/pub_display.php?pub_id=981.

¹⁴⁸ Peter Moskos, *Two Takes: Drugs Are Too Dangerous Not to Regulate—We Should Legalize Them*, 25. juli, 2008.

¹⁴⁹ *Rationalizing Drug Policy*, Florida State University Law Review (2003), Vol. 30, s 679. Kan lastes ned her: http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=453661. For mer om hvordan den politiske prosessen som edet frem til narkotikaforbudet er korrumpert, se sluttnote nr.289

¹⁵⁰ **ONDCPs misvisende statistikker og konklusjoner**

Det presenteres årlig en rekke rapporter som foregir å vise at narkotikapolitikken er både vellykket og nødvendig, men slike rapporter er enten overløst misvisende, eller de baserer seg på konklusjoner som er et resultat av et underordnet perspektiv. Dette er alltid tilfellet når forbudstilhengerne presenterer sine statistikker og konklusjoner. ONDCPs John Walters, forsvarte for eksempel narkotikapolitikken slik, i en artikkel i Wall Street Journal den 5. desember 2008: "Whatever challenges await him, President-elect Barack Obama will not have to reinvent the wheel when it comes to keeping a lid on the use of illegal drugs. Our policy has been a success — although that success is one of Washington's best kept secrets. Reported drug use among eighth, 10th and 12th graders has declined for six straight years. Teen use of cocaine, marijuana and inhalants is down significantly, while consumption of methamphetamine and hallucinogens like LSD and Ecstasy has all but collapsed.

The number of workplace tests that are positive for cocaine is down sharply, to the lowest levels on record. Even the sudden spike of meth use — remember the headlines from just a few years ago? — has yielded to a combination of state and federal regulations controlling meth ingredients. And abroad, crackdowns in Colombia and Mexico have caused the price of cocaine to roughly double in the past two years." (John Walters, *Our Drug Policy Is a Success; Workplace tests for cocaine show the lowest use on record*, Wall street journal s nettutgave 5. desember 2008.)

Dette er hvordan forbudstilhengerne i årevis har presentert forbudspolitikken. Men bøker som *Lies, Damn Lies, And Drug War Statistics*, viser hvordan Walters og ONDCP misbruker tall og statistikker til inntekt for sin sak. I denne boken ser forfatterne nærmere på krigen mot narkotika, og på ONCDPs rolle i den siden instansens opprettelse i 1988. Som forfatterne sier: "We provide an empirical assessment of the nation's drug war during a ten-year period. This represents the first time that ONDCP goals have been systematically evaluated over any period. We find that statistics readily available to ONCDP suggest that illicit drug use was not down during this period, that the need for drug treatment was up, that deaths attributable to illicit drugs and emergency room mentions of illicit drugs were

up, that illicit drugs were still widely available, that prices of illicit drugs were down, and that illicit drug purity was up.

None of these outcomes is consistent with the drug war goals of ONCDP. Thus it is safe to say that the first ten years of the drug war under ONCDP were not successful. We also find that the costs of the drug war are simultaneously enormous and ignored by the ONCDP, whereas the benefits of the drug war are modest." (Robinson & Scherlen, *Lies, Damn Lies, And Drug War Statistics*, s XVI.)

Forfatterne sier videre dette om ONDCPs utilstrekkeligheter: "We find that ONDCP generally claims success in reducing drug use, both when it is warranted and when it is not. Among other things, ONDCP, focuses almost exclusively on the good news with regard to drug trends, downplays or totally ignores the bad news about drug use trends, and 'spins the data' by selectively presenting certain statistics while ignoring others to show positive results." (Robinson & Scherlen, *Lies, Damn Lies, And Drug War Statistics*, s XV.)

¹⁵¹ **Sammenlikning av USAs ruspolitikk og Nederlands**

I 2008 kom WHO ut med en ny undersøkelse som så nærmere på rusvanene til befolkningen i 17 land. Den så på rusmidler som alkohol, tobakk, cannabis og kokain, og konkluderte med at narkotikabruken i hvert enkelt land avhenger av mer innflytelsesrike faktorer enn landets repressive narkotikapolitikk, ettersom land med strengere ruspolitikk ikke hadde mindre rusbruk: "Globally, drug use is not distributed evenly and is not simply related to drug policy, since countries with stringent user-level illegal drug policies did not have lower levels of use than countries with liberal ones." (*Toward a Global View of Alcohol, Tobacco, Cannabis, and Cocaine Use: Findings from the WHO World Mental Health Surveys*. Funnet her <http://medicine.plosjournals.org/perlserv/?request=get-document&doi=10.1371/journal.pmed.0050141>)

I følge denne undersøkelsen hadde USA den høyeste brukerprosenten av både illegale og legale rusmidler av alle de 17 landene som var med. Den viser for eksempel at 20,2 prosent av USAs 15-åringer og 54 prosent av USAs 21-åringer har brukt cannabis, mens de samme tallene for Nederland er på henholdsvis 7 prosent og 34,6 prosent. Vi ser også, når vi ser på tallene for kokain, at USA skiller seg vesentlig ut igjen: 2,5 prosent av USAs 15-åringer og hele 16,5 prosent av 21-åringene der har brukt kokain, imotsetning til 0,0 prosent av 15 åringene og 1 prosent av 21-åringene i Nederland. Men ikke bare kommer Nederland sammenlignbart godt ut når det kommer til brukerprosenten. Landet har også lyktes å minimere problemb Bruken i langt større grad enn USA har. Og som et talende eksempel på det, kan vi sammenligne byene Baltimore og Amsterdam, to byer med cirka like mange innbyggere.

Ser vi på situasjonen her, ser vi at Baltimore har omtrent 7 ganger så mange opiatavhengige som Amsterdam, og rundt 10 ganger så mange overdosedødsfall. Dommer Juan R. Torruella, sier dette om saken i en artikkel kalt *One Judge's attempt at a rational discussion of the so-called War on Drugs* (fra PBS nettside): "A dramatic comparison of the results of the Dutch and American policies can be seen in comparing some statistical data

between Amsterdam and Baltimore. Amsterdam, which has a population of about 700,000 had between 5,000 and 7,000 addicts, which yields a rate of between 714 and 1,000 hard-core drug users per 100,000 population. Baltimore, with approximately the same population at 737,000, had at least 45,000 addicts, or 6,105 addicts per 100,000 population. In 1991, Amsterdam reported 20 residents dead from causes related to drug use, as compared to 269 reported in Baltimore.”

De oppsiktsvekkende forskjellene er en naturlig konsekvens av skadereduksjonstiltakene som Nederland fører og nulltoleranse-politikken i USA. Og som vi ser kan man bare tape krigen mot narkotika jo hardere man kjemper den. Dette tydeliggjøres nok en gang av fengselsstatistikkene. For mens politiet i Amsterdam går forsiktig frem overfor brukerne, er de fritt vilt i Baltimore: I 2003 ble hver 6 borger i byen arrestert for narkotikaforbrytelser (Peter Moskos, *Take the Violence out of the Drug Trade*, Baltimore Sun 3. august, 2004) og byen fengsler også en uforholdsmessig høy andel av den sorte befolkningen sin. Av de 13 000 som ble fengslet i Baltimore for narkotikaforbrytelser i 1991, var hele 11 000 sorte. Og i følge *The Baltimore Evening Sun* var 56 prosent av Baltimores sorte menn mellom 18 og 35, på en hvilken som helst dag underlagt strafferettssystemet i 1991. (James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 44.)

Dette er som vi ser gamle tall, men de har fortsatt å øke i omfang frem til i dag. — Og som vi ser er det en dårlig skjult hemmelighet hvilken tiltakelse til problemstillingen som er mest hensiktsmessig.

¹⁵² Theodore Dalrymple, *Romancing Opiates: Pharmaceutical lies and the addiction bureaucracy* (Encounter Books 2008) s 11.

¹⁵³ James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 83.

¹⁵⁴ Se ENCOD bulletin nr 47. Januar 2009. Finnes på www.encoded.org.

¹⁵⁵ Francisco E. Thoumi & Jorrit E.M. Kamminga *The recent changes at UNODC and its role in advancing and innovating anti-drug policies: Old Wine in New Cleaner Bottles?*

¹⁵⁶ Peter Cohen, *Building upon the successes of Dutch drug policy*.

¹⁵⁷ *Recalibrating the regime: The Need for a Human Rights-Based Approach to International Drug Policy*, Beckley Foundation Report 13. mars 2008. s 46.

¹⁵⁸ “At the moment, UNODC is not able to do much about the power play of Major Donors, as criticism could easily lead to funding shortage. Therefore, the current situation in which the programme of UNODC is determined by the political interest of the Major Donors and where there is little room to experiment with policies or programmes that are not approved

by these countries, is unlikely to change, unless the UN itself recognizes that the current funding relationship goes against the principles of diversity, toleration and transparency that the UN abides by and against the organizational structure of UNODC.” Francisco E. Thoumi & Jorrit E. M. Kamminga, *The recent changes at UNODC and its role in advancing and innovating anti-drug policies: Old Wine in New Cleaner Bottles?*

¹⁵⁹ ”It is important to remember that the short length of most contracts allowed the previous executive director to fire a number of qualified professionals who dissented from and were critical of his authoritarian tendencies. There is no question that the short contract length create significant incentives for all employees to act as ‘yes men and women’ and is an obstacle for internal self criticism and critical policy debate.” Francisco E. Thoumi & Jorrit E. M. Kamminga, *The recent changes at UNODC and its role in advancing and innovating anti-drug policies: Old Wine in New Cleaner Bottles?*

¹⁶⁰ Peter Reuter & Robert MacCoun, *Drug War Heresies; Learning from Other Vices, Times, and Places* (Cambridge University Press 2005) s 248.

¹⁶¹ Australian Drug Law Reform Foundation Drug Lore – The questioning of our current drug law, 1996 Kapittel 4, del 6.

¹⁶² **Kriminaliseringen av kokaplanten**

I 1950 ble *the Report of the Commission of Enquiry on the Coca Leaf* publisert. Denne kommisjonens oppgave var å se nærmere på kokaplantens kvaliteter og egenskaper, samt mulighetene for å forby eller begrense produksjon og distribusjon av den. Det var denne rapporten som ble brukt til å rettferdiggjøre kriminaliseringen av planten under Singlekonvensjonen i 1961, og arbeidet med den ble ledet av Howard B. Fonda. Han var en mann med knapp forståelse av kokaplantens egenskaper og viktige kulturelle posisjon i regionen, men med gode kontakter i legemiddelindustrien. Han var tilknyttet både American Pharmaceutical Manufacturers Association og Burroughs Wellcome pharmaceutical company. Og at han hadde et forutinntatt syn på saken, kan vi se fra et intervju han gav til avisen *El Comercio* i september 1949, rett etter at han ankom Lima og før han begynte arbeidet sitt: ”We believe that the daily, inveterate use of coca leaves by chewing (...) not only is thoroughly noxious and therefore detrimental, but also is the cause of racial degeneration in many centers of population, and of the decadence that visibly shows in numerous Indians — and even in some mestizos — in certain zones of Peru and Bolivia. Our studies will confirm the certainty of our assertions and we hope we can present a rational plan of action (...) to attain the absolute and sure abolition of this pernicious habit.”(Denne historien er opprinnelig fortalt i en artikkel av Andrew Weil, kalt *The New Politics of Coca*, og trykt i *The New Yorker* 15. mai 1995. Jeg har hentet episoden fra en artikkel av Tom Blickman, kalt *Our studies will confirm the certainty of our assertions*, *TNI* 8. mars 2008.)

Kommisjonens arbeid og konklusjoner i forhold til dette ble overlevert FN i juni 1950, og det var en svært ensidig fremstilling av kokaplanten i forbudstilhengernes favør som ble levert. To år senere konkluderte WHO's ekspertkomité for rusavhengighet med at bruk av kokablader var avhengighetsdannende; ti år senere hørte cocaplanten hjemme på listen over verdens farligste stoffer; og der befinner den seg fortsatt, selv om senere studier gjort i regi av WHO selv, har kommet frem til at den ikke har noe der å gjøre.

Siden da har det vært en konflikt til stede mellom lokalbefolkningens interesser og INCBs interesser: De landene hvor kokaplanten har sterke tradisjoner fikk 25 år på å underordne seg konvensjonens prinsipper, og da denne tiden var ute, kjempet Bolivia og Peru gjennom en tilleggs klausul i 1988 som skulle sikre at lokalbefolkningens tradisjoner og rettigheter ble ivaretatt. I følge denne, skulle INCB ta hensyn til tradisjonell bruk av de nå illegale stoffene hvis landene kunne legge frem historiske bevis for slik bruk. Eksempler på det er ikke vanskelig å finne, men i 2006 forsøkte INCB igjen å presse regjeringene i Bolivia og Peru i retning av ytterligere kriminalisering.

Både Bolivia og Peru kontret imidlertid med at kokabladet var hellig for de innfødte, og at det burde beskyttes som en kulturskatt i Andes-regionen. I tillegg til det sendte også Bolivias president, Evo Morales, et brev til FNs generalsekretær Ban Ki Moon, hvor han kritiserte INCB for kolonistyre-mentalitet og for manglende vitenskapelig grunnlag for kravene sine. Og han minnet generalsekretæren om at WHO selv hadde igangsatt et forskningsprogram som utforsket kokabladet medisinske nytte opp mot helseproblemer som osteoporose, høydesyke, overvekt, mageproblemer og luftveisproblemer.

¹⁶³ Selv om kaffe er en vanlig drikk som de aller fleste har et udramatisk forhold til, er dette stoffet værre for kroppen enn hva for eksempel cannabis og kokablader kan sies å være. Legen Andrew Weil forteller: "Today, coffee is a thoroughly approved drug — so approved, in fact, that many people who drink it regularly are surprised to learn that it is a drug at all, let alone a powerful drug that can sometimes cause dependence and illness. The truth is that coffee is a strong stimulant, one that is hard on certain parts of the body. It is irritating to the stomach, for example, and many people who drink a lot of it have indigestion most of the time (...). It is irritating to the bladder, too, especially in women, and is a frequent cause of urinary complaints. Coffee also makes many people shaky by upsetting the delicate balance between nerves and muscles. It is a common cause of headaches, heart palpitations, anxiety, and insomnia." Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s44.

¹⁶⁴ **Om Kokaplanten**

WHO produserte en omfattende rapport om kokaplanten i 1995. Den het *The Natural history of cocaine abuse. A case study endeavour*, og konkluderte med at "[the] Use of coca leaves appears to have no negative health effects and has positive therapeutic, sacred and social functions for indigenous Andean populations." Rapporten ble imidlertid aldri publisert fordi

USAs representant til organisasjonen truet med å trekke tilbake all amerikansk støtte til organisasjonens forsøksprosjekter om ikke WHO stanset publikasjonen. I følge WHO eksisterer derfor ikke denne rapporten, men du finner en kopi av den på www.tdpf.org.uk/wholeaked.pdf. Her er denne WHO rapportens konklusjoner:

“The growth of the coca bush is fundamental in the subsistence economy of many farmers in Bolivia. It is a rather efficient crop since the leaves can be harvested three or four times a year. In addition it satisfies an internal (legal) demand because of its multiple applications in the traditional Andean culture. Moreover, the transport to the market and the retail sale (both legal activities) generate employment and a source of precarious income to the retailers and their families.

The coca leaf still plays many functions and its 'chew' and other applications are fully integrated in the Andean traditional culture and the cosmic vision. Most traditional users fall into this model of use. The coca leaf holds an important place in the various aspects of their lives.

The following are the main uses of the coca leaf: As a source of energy (the predominant use): it increases performance at work and helps to fight against tiredness, sleepiness and cold. In addition, the 'chew' organises the periods of work and rest. It is not considered a foodstuff although it diminishes the sensation of hunger and it provides some minerals and vitamins. It may be used as a foodstuff when there is a shortage of traditional foodstuffs.

Medicinal: It is used for organic diseases, on account of its chemical properties in herbal teas, syrups and plasters made with the leaves. It is also used to diagnose and treat culturally defined diseases whose aetiology is supernatural, of psychosomatic nature, expressing interpersonal or social structure conflicts.

Magical-religious: It is used for communicating with the supernatural world and to obtain protection. It is used by soothsayers to avoid or to find out causes of bad luck. It is used also in all the magic-religious rituals, especially in offerings to the 'Pachamama' that personifies the Earth so as to obtain sufficient foodstuffs, protect one's health and the environment.

Social: It is used to maintain social cohesion and co-operation among the members of the community. It also plays an important role in all the communal ceremonies, in the reciprocal inter-changes of work and in socialising.

The instrumental type of use, prevalent in the cities and among the non-ethnic Quechua and Aymara population, exhibits changes away from the traditional uses due to acculturation and adaptation to modern lifestyles. Hence some traditional uses have become irrelevant or meaningless. This type of users value the coca leaf mainly for its energy-giving and medicinal properties and do not know about its ritual, customary uses or, prefer to ignore them. An important issue is the defence of the coca leaf as a symbol of identity and belonging. Users and non-users also reject the view that associates coca leaf use to a backward way of life characteristic of indigenous populations (the expression of a prejudice).

Users value positively, to varying degrees, the beneficial effects of the coca leaf energy-giving, medicinal, ritual and symbolic significance. None mentions problems or negative effects or consequences resulting from or associated to its use. These characteristics distinguish it clearly from the other coca side-products: the use of the coca leaf is not perceived or identified at any time or by anyone as drug use. The culturally established use of this side-product (traditional type use) and the instrumental type use do not lead to problems for public health nor for the users themselves.

(...)The fact that use is stigmatised, leads to social rejection and above all to characterising it as a criminal act are counter-productive for users and for society as a whole making it difficult (if not impossible) for an intervention by the public health agencies.

¹⁶⁵ Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 205.

¹⁶⁶ James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 15.

¹⁶⁷ <http://www.gargaro.com/drugs.html>

¹⁶⁸ Tobakk ble for eksempel undertrykt i Tyrkia på begynnelsen av 1600 tallet, og totalforbudt i Russland på samme tid. Folk som benyttet seg av rusmidlet ble straffet på forferdelig vis, men selv ikke dødsstraff fikk folk til å respektere forbudet.

Tobakk ble også forbudt her i Norge i 1632, av dansk kongen Christian den 4. Han gjorde det imidlertid ikke i Danmark ettersom motstanden mot forbudet ville bli for stor der, og de maktpolitiske realiteter sånn sett utelukket det (slik er det for øvrig alltid med slike lover: det er kun de stoffene uten sterke maktpolitiske krefter bak seg som blir kriminalisert). Også en rekke andre land har forbudt tobakk, men aldri med spesielt hell. I Persia var det dødsstraff for bruk av tobakk, og i Russland var det forbudt fra 1634-1700.

¹⁶⁹ Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 12.

¹⁷⁰ **Om kokain**

Kokain er et stimulerende og vanedannende rusmiddel, og kan også være fysisk avhengighetsskapende. Forbudstilhengerne fremstiller det derfor som et livsfarlig rusmiddel og noe som så absolutt må forbys. Jeg for min del synes det er et relativt usympatisk rusmiddel, men mener allikevel at kokain er langt mindre farlig enn sitt rykte. Dette er da også noe som går klart frem av brukerstatistikker og dødsstatistikker forbundet med bruk av stoffet, og imotsetning til alkohol, opiater, og en rekke legemidler, er abstinenssymptomer forbundet med avvenning uvanlig.

Brechter sier dette om avhengighetsproblematikken forbundet med kokain: "Cocaine addiction differs from opiate addiction, and from alcohol and barbiturate addiction, in at least two respects. A cocaine user, even after prolonged use of large doses, does not, if deprived of his drug, suffer from a dramatic withdrawal crisis like alcoholic delirium tremens or like the opiate withdrawal syndrome. The physical effects of cocaine withdrawal are minor. This has led many authorities, mistakenly, to classify cocaine as a nonaddicting drug. However, cocaine withdrawal is characterized by a profound psychological manifestation — depression — for which cocaine itself appears to the user to be the only remedy; cocaine addiction in this respect resembles tobacco addiction more closely than it resembles opiate addiction or alcoholism. The compulsion to resume cocaine is very strong.

Moreover, cocaine addiction can lead to a severe psychosis *while the user is still on the drug*. This is in contradistinction to the opiate withdrawal syndrome and to the delirium tremens of alcoholism or barbiturate addiction, which set in hours or days *after* the drug is withdrawn." (Edward M. Brecher med flere, *The Consumers Union Report - Licit and Illicit Drugs*, kapittel 4.(fotnote))

Som vi ser er kokainavhengighet et reelt fenomen. En uheldig vane *kan* oppstå og være vanskelig å kvitte seg med. Men hvor vanlig er egentlig kokainmisbruk? Jacob Sullum forteller: "Of the 28 million or so Americans who have used cocaine, only about 1.7 million, or 6 percent, have used it in the last month. For crack, said to be more addictive than cocaine powder, the percentage is about the same. And past month use is not necessarily a sign of a serious drug habit (unless everyone who drinks a beer now and then is an alcoholic). In a 1993 survey of young adults, only 7 percent of past-month cocaine users were taking the drug every day. The picture is similar for users of prescription-type stimulants generally and metaamphetamine in particular: Only a small percentage have used them in the last month, and only a small percentage of past-month users take them every day. (...) [E]ven over the long term, problem users are far from typical. A 1994 study, based on a nationally representative sample, estimated that 17 percent of cocaine users and 11 percent of other stimulant users had ever experienced 'drug dependence.'" (Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 215-16.)

Vi ser her Sullum anslå at rundt 17 prosent av alle som bruker kokain, på et eller annet tidspunkt vil utvikle en vanebruk som er omfattende nok til å defineres som "avhengighet." Dette er det samme tallet som rusforskerne Anthony, Warner og Kessler kom frem til i 1994, og som Reuter og MacCoun legger til grunn for sine vurderinger i *Drugwar Heresies* (s 18).

Jeg skal derfor ikke her påstå at kokainavhengighet ikke utgjør et problem for mange brukere. Men vi må i denne sammenheng også være klar over at mange av de som defineres som avhengige (fordi de bruker et rusmiddel relativt ofte), ikke nødvendigvis selv ser på bruken som en belastning.

De aller fleste kokainbrukerne har derfor et rimelig avbalansert forhold til rusmidlet, hvilket Sullum sier mer om her: "Contrary to the widespread impression that occasional

cocaine use escalates into addiction, several researchers have found that people can maintain patterns of moderate use for years. Dan Waldorf, Craig Reinerman, and Sheigla Murphy interviewed a group of twenty-seven cocaine users in 1974 and 1975, then followed up with twenty-one of them more than a decade later. 'Casual use was the norm among these users, and they experienced remarkably few negative effects,' they write, summarizing their initial findings. 'For nearly all of the follow-up subjects,' they add, 'regular ingestion of cocaine over an eleven-year period did not result in a pattern of compulsive use or addiction.' In a separate study, Waldorf et al. interviewed more than 200 heavy consumers of cocaine, and even in this group they found many examples of controlled use. 'While control over cocaine use is not easy for everyone and is in no doubt difficult for most,' they write, 'the possibility cannot and should not be denied. Our respondents were among the heaviest users in the nation and, if many of them are controlled users, then surely most of the other 25 million Americans who have tried cocaine are too.'" (Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 218-19)

De nederlandske forskerne Peter Cohen og Arjan Sas har gjort tilsvarende studier, og kommet med tilsvarende konklusjoner: De intervjuet 160 "tyngre" kokainbrukere i 1987 og intervjuet 64 av dem igjen i 1991, etter at de hadde hatt et rimelig omfattende og regelmessig bruk i ti år. De konkluderte da slik: "One of the main conclusions of our 1987 cocaine study was that a very large majority of the investigated users gave no evidence of ever losing control. (...) After analyzing longitudinal data on our 64 follow-up respondents we conclude that the main tendency of experienced cocaine users over time is towards decreasing levels of cocaine use, stability of low level use, and abstinence." (Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 219)

Av de 64 som ble fulgt opp, hadde så godt som alle moderert rusvanene sine; halvparten av dem brukte kokain i mindre og stabile mengder, og den andre halvdel hadde sluttet å bruke stoffet. Bare fire av dem hadde vurdert å søke hjelp til å slutte, og bare en hadde faktisk gjort det.

Det er også viktig her å huske på at rusmidler som tobakk og alkohol utgjør et større farepotensial for brukeren enn kokain gjør, målt ut fra dødsstatistikker og helsemessige konsekvenser. Sullum forteller dette om overdoseproblematikken: "Fatal overdoses are rare. The federal government's Drug Abuse Warning Network reported that cocaine, used by about 3.7 million Americans in 1999, was mentioned by medical examiners in 4864 cases that year.(...) Even assuming that each user took the drug only once, these numbers are modest. Furthermore, only a small fraction of the cases where a given drug was mentioned involved deaths that were directly caused by the drug. The cocaine 'mentions,' for example, include cases where other drugs were also present and where cocaine was detected but did not necessarily play a direct role. Only 308 deaths (6 percent of the total) were listed as caused by an overdose of cocaine alone." (Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 213-14.)

Dette er marginalt i forhold til dødsraten forbundet med bruk av alkohol og tobakk, og vi må huske å ta med i regnestykket at en viss prosent av dødsfallene nevnt her er et resultat av forbudet. James Ostrowski skriver: "The medical literature affords abundant evidence that a large number of cocaine-related deaths are traceable to the side effects of drug prohibition: On the street, [cocaine's] purity is highly variable (up to 95 percent) and reflects 'cutting' with various sugars, local anesthetics, caffeine, amphetamines, heroin, phencyclidine, and quinidine. . . . Most of these [77 cocaine] fatalities were due to nonspecific pulmonary edema believed secondary to either an anaphylactic reaction to impurities or rapid absorption of the drug. . . . Either cocaine or one of its contaminants could contribute to [coronary thrombosis]. No cases were encountered where sudden death occurred following the medical administration of cocaine. Hence, cocaine, in this presentation, actually refers to the illicit street drug of variable purity and usually diluted ('cut') with mannitol. The preparation may also contain other additives such as procaine, lidocaine, or amphetamine. The purity of cocaine purchased on the street may vary from 25% to 90%, with unpredictable effects.[T]he relative purity of street cocaine has increased from about 10% to nearly 35% over the time when these cases [cocaine deaths] were identified. As with heroin, it appears that adulterants and uncertain potencies play a major role in cocaine-related deaths, a thesis that is strongly suggested by the sporadic outbreak of "epidemics" of cocaine-related deaths, such as a 1985 epidemic in Utah." (James Ostrowski Thinking about Drug Legalization Policy analysis nr 121 Cato institute. Funnet på http://www.cato.org/pub_display.php?pub_id=981.)

Mange av dagens narkotikadødsfall er derfor snarere en konsekvens av forbudet, enn av de illegale rusmidlenes iboende kvaliteter. Så hva innebærer det egentlig å være kokainavhengig, og hva er de reelle farene forbundet med det? Andrew Weil forteller: "In their enthusiasm to fight cocaine (...) crusaders often exaggerate (...) its dangers, at least its physical toxicity. Both powder and crack cocaine can increase the workload of the heart and cause irregular heartbeats, but death from cocaine is rare, and the body has a great capacity to metabolize and eliminate the drug from its system. (...) Occasional snorting of powder cocaine in social situations is probably not harmful for most people, but everyone should be aware that the possibility of using this drug to excess is very real, and that excessive cocaine use can wreck a person's life. (...) Actually, what drug education should emphasize are the psychological and social dangers of cocaine." (Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 52.)

Med "psykologiske og sosiale farer" mener Weil først og fremst avhengighetspotensialet (han sammenligner å røyke crack som omtrent like avhengighetsskapende som å røyke sigaretter), og på det faktum at kokainavhengighet har en tendens til å prege brukerens sosiale og økonomiske liv uheldig. Som han sier videre: "Cocaine addiction almost always interferes with social and economic functioning, since addicts often alienate their

family and friends, lose their jobs, and spend phenomenal amounts of money on their habits (...). They become paranoid, isolated, and depressed, unable to stop thinking about their next dose.”

Vi ser her at livet som kokainavhengig kan fortone seg temmelig miserabelt — akkurat som tilværelsen som alkoholiker kan gjøre. Men vi må igjen huske på at en del av belastningene Weil nevner over er en uheldig konsekvens av forbudspolitikken (akkurat som en del av overdosedødsfallene er det), og at de følgelig vil begrenses ved en overgang til et legalt regime. Dr Lester Grinspoon og James Bakalar konkluderer slik etter å ha studert alle sider av problembildet forbundet med kokain: ”The dangers of cocaine are not of the nature or degree that the law now implies and the public now assumes. There is little evidence that it is likely to become as serious a social problem as alcohol (or firearms) or as serious a medical problem as tobacco. (...) The most humane and sensible way to deal with [drugs] is to create a social situation in which they can be used in a controlled fashion and with moderation.” (Opprinnelig fra Lester Grinspoons and James B. Bakalars, *Cocaine— A Drug and Its Social Evolution* s. 232 (New York: Basic Books 1985), men tatt fra James Ostrowski, *Thinking about Drug Legalization*. Policy analysis nr 121 Cato institute. (funnet på http://www.cato.org/pub_display.php?pub_id=981

(En bok som tar for seg problembildet tilknyttet kokainavhengighet på en gjennomført måte er *Cocaine Changes: The Experience of Using and Quitting*, av Dan Waldorf (Temple University Press 1991). Denne boken beskriver over 200 tunge kokainbrukeres forhold til rusmiddelet, og konkluderer med at samfunnets hysteri forbundet med kokainbruk er urasjonelt og sterkt overdrevet.)

¹⁷¹ Rusforskerne Peter Reuter og Robert MacCoun bekrefter det her: “[T]he fact is that most adolescent drug users pass through a limited period of experimentation without experiencing any lasting effects or acute harms.” Peter Reuter & Robert MacCoun, *Drug War Heresies; Learning from Other Vices, Times, and Places* (Cambridge University Press 2005) s 37.

¹⁷² Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 29.

¹⁷³ Benson Roe, *Why we should legalize drugs* (artikkel funnet på nettet). James Ostrowski bekrefter det igjen her: “the medical dangers of alcohol and tobacco are even greater than those of heroin or cocaine. There is simply no logical basis for the different legal treatments of these drugs.” James Ostrowski *Thinking about Drug Legalization* Policy analysis nr 121 Cato institute funnet på http://www.cato.org/pub_display.php?pub_id=981.

¹⁷⁴ Her er et utdrag fra en rapport utgitt av The Drug Abuse Council i USA (1980): Denne undersøkelsen konkluderer implisitt med at narkotikabruk er et symptom og ikke selv årsak

til alt vondt; den sier at vi aldri kan bli kvitt rusmisbruk så lenge vi ikke tar tak i de uheldige sosiale forholdene som forårsaker det; og den tar også et oppgjør med de woodoofarmasøytiske egenskapene vi tildeler de illegale stoffene:

"A 1972 report to the Ford Foundation, 'Dealing With Drug Abuse,' concluded that current drug policies were unlikely to eliminate or greatly affect drug abuse. This conclusion led to the creation and joint funding by four major foundations of a broadly based, independent national Drug Abuse Council. The council reviewed and assessed laws, programs, and projects-federal, state, and local, private and governmental-related to use and misuse of psychoactive drugs. In its final report, the council's board of directors offered a set of observations considered central to the process of reaching consistent, coherent, and responsible approaches to drug use and misuse:

Psychoactive substances have been available throughout recorded history and will remain so. To try to eliminate them completely is unrealistic. The use of psychoactive drugs is pervasive, but misuse is much less frequent, and the failure to make the distinction between use and misuse creates the impression that all use is misuse and leads to addiction. There is a clear relationship between drug misuse and pervasive societal ills such as poverty, racial discrimination, and unemployment, and we can expect drug misuse so long as these adverse social conditions exist.

The price of an effective strategy to eliminate drug misuse through the criminal law would be perceived by many Americans as too high in terms of invasions of privacy and abrogations of individual liberties. Drug laws and policies attend insufficiently to the problems of people misusing drugs and too much to the properties of drugs themselves, as though the drugs were somehow inherently to blame. Too many Americans have unrealistic expectations about what drug policies and programs can accomplish. We have a regrettable tendency to blame our drug problems on others, failing to recognize that our drug problems are products of our own national experience.

The council's directors then offered a set of suggestions, Principal among them are the following:

Treatment for drug dependence should be available chiefly because people need help, rather than as a crime control or behavior control method.

There should be a major study of the effects of drug laws and their enforcement on personal decisions to use or not use illicit drugs.

Legislative efforts to decriminalize at both state and federal levels the possession of small amounts of marijuana for personal use should continue.

Rapporten slutter slik: '... that serious consideration be given to the use of state and local option as a means of attempting solutions appropriate in one place but not in others. Local options could encourage greater flexibility and ingenuity rather than reliance on an unrealistic, rigid homogeneity in national drug policy. We need to respond to the diversity of people who use and misuse drugs, base all our policies on a consistent set of principles seeking to discourage misuse, and keep our seemingly innate drug-using behavior within

reasonable limits through means which do not themselves produce more harm than they prevent.” Funnet på www.druglibrary.org/schaffer/Library/studies/fada/fadamenu.htm

¹⁷⁵ Richard Brunstrom, *Drugs Policy – A Radical Look Ahead*. Funnet på http://www.drugquality.org/files/Drugs_Policy_Paper_2007.pdf

¹⁷⁶ **Om det irrasjonelle skillet mellom legale og illegale stoffer**

Vi har allerede vært inne på saken når vi tok for oss Storbritannias ABC system. Her er mer om hva de forskjellige rapportene sier om den: Runciman-rapporten (som mange andre) konkluderte med at alkohol og tobakk var langt farligere enn cannabis. I tillegg kom the Beckley Foundation, i oktober 2008, med en omfattende rapport til House of Lords som gikk under navnet *Global Cannabis Commission Report*. Denne rapporten gir et overblikk over de siste vitenskapelige funnene knyttet til cannabis, og politikken rundt planten, samt gir anbefalinger omhensiktsmessige tiltak videre.

Også denne rapporten konkluderte med at cannabis var et mindre farlig rusmiddel enn tobakk og alkohol, og at mye av problembildet tilknyttet cannabis er et resultat av kriminaliseringen (“Many of the harms associated with cannabis use are the result of prohibition itself, particularly the social harms arising from arrest and imprisonment”).

Her er noen av rapportens konklusjoner:

“The probability and scale of harm among heavy cannabis users is modest compared with that caused by many other psychoactive substances, both legal and illegal, in common use, namely, alcohol, tobacco, amphetamines, cocaine and heroin.”

“Measures to reduce penalties or to decriminalize possession and use have been adopted in numerous jurisdictions without an upsurge in use. Moreover these reform measures have had some success in ameliorating the adverse consequences of prohibition.”

“‘That which is prohibited cannot be regulated’. There are thus advantages for governments in moving toward a regime of regulated legal availability under strict controls, using the variety of mechanisms available to regulate a legal market, such as taxation, availability controls, minimum legal age for use and purchase, labeling and potency limits.”

En annen god rapport som viser det irrasjonelle skillet mellom legale og illegale stoffer, er *Development of a rational scale to assess the harm of drugs of potential misuse* av David Nutt, Leslie A King, William Saulsbury, og Colin Blakemore (funnet på <http://www.drugquality.org/reading.htm>):

“This excerpt summarises the findings: Our findings raise questions about the validity of the current Misuse of Drugs Act classification, despite the fact that it is nominally based on an assessment of risk to users and society. The discrepancies between our findings and current classifications are especially striking in relation to psychedelic-type drugs. Our results also

emphasise that the exclusion of alcohol and tobacco from the Misuse of Drugs Act is, from a scientific perspective, arbitrary. We saw no clear distinction between socially acceptable and illicit substances. The fact that the two most widely used legal drugs lie in the upper half of the ranking of harm is surely important information that should be taken into account in public debate on illegal drug use. Discussions based on a formal assessment of harm rather than on prejudice and assumptions might help society to engage in a more rational debate about the relative risks and harms of drugs."

Denne rapporten er langt bedre enn det meste som ellers er gitt ut, fordi den poengterer det tulfeldige i at stoffer som alcohol og tobakk ikke er representert på listen. Til tross for det, er en iboende svakhet ved slike rapporter (også denne) at de regner de uheldige konsekvensene av kriminaliseringen som en del av problembildet forbundet med de illegale stoffene. Dette gjør at de illegale stoffene kommer uforholdsmessig uheldig ut av sammenligningen.

Andre rapporter:

The RSA Commission on Illegal Drugs, Communities and Public Policy utgav sin rapport *Drugs – facing facts* i 2007. Den sa dette om det usakelige grunnlaget for regjeringens politikk:

"The use of illegal drugs is by no means always harmful any more than alcohol use is always harmful. The evidence suggests that a majority of people who use drugs are able to use them without harming themselves or others."

"Much that is true of the reasons why people use illegal drugs is, of course, also true of the reasons they use alcohol, tobacco and other substances; and users of alcohol and tobacco may well become dependent users. Indeed, in their different ways, alcohol and tobacco cause far more harm than illegal drugs. For that reason, we recommend that illegal drugs, alcohol, tobacco and other psychoactive substances should be brought within a single regulatory framework, one capable of treating substances according to the amount of harms they cause."

"The law as it stands is not fit for purpose. The principal statute, the Misuse of Drugs Act 1971, is now more than thirty years old. It is unwieldy, inflexible and at some points addresses problems that no longer exist. It fails to embrace alcohol, tobacco and other harmful substances. It is driven more by 'moral panic' than by a practical desire to reduce harm. It relies too heavily on discretion in its enforcement. It sends people to prison who should not be there. It forces people into treatment who do not need it (while, in effect, denying treatment to people who do need it). Efforts to implement the law as it stands waste a great deal of money. Not least, the law as it stands embodies a classification of illegal drugs that is crude, ineffective, riddled with anomalies and open to political manipulation. We recommend that the Misuse of Drugs Act 1971 and the subsequent legislation associated with it be repealed and be replaced by a comprehensive Misuse of Substances Act."

¹⁷⁷ James Ostrowski, *Thinking about Drug Legalization*, Policy analysis nr 121 Cato institute, funnet på http://www.cato.org/pub_display.php?pub_id=981.

¹⁷⁸ Ole Jørgen Skog (Waal & Middelthon, *Narkotikaforebygging mot år 2000*, s 145).

¹⁷⁹ Willy Pedersen og Helge Waal, *Rusmidler og Veivalg* (1996), s 70.

¹⁸⁰ Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 55.

¹⁸¹ **Om forbudstiden**

Både forbudstilhengere og legaliseringstilhengere liker å bruke forbudstiden i USA til inntekt for sin sak. Det er mye som kan sies om saken, og selv om det er vanskelig å finne gode statistikker fra denne tiden, har moderne forskere som Jeffrey Miron har gjort en god jobb i å sammenligne parallellene mellom alkoholforbudet og vår tids narkotikaforbud. I boken *Drug War Crimes; the Consequences of Prohibition*, gir han begge siders argumenter god plass, og som han sier om forskningen: "There is room for scientific disagreement about some of this evidence. But dispassionate examination supports the arguments for drug legalization rather than those for prohibition.

(...)The usual defense for prohibition assumes it substantially reduces drug use and, by so doing, lowers crime and improves the health and productivity of drug users. The analysis here shows, however, that prohibition-induces reductions in drug consumption are not necessary large or even in the 'desired' direction. Moreover, prohibition can increase rather than decrease crime and diminish rather than enhance health and productivity. In addition, prohibition can generate numerous undesirable consequences such as corruption, infringements on civil liberties, wealth transfers to criminals, unwarranted restrictions on medicinal use of drugs, and insurrection in drug-producing countries. (...) In any case, policies to reduce drug consumption make sense only if their benefits exceed their costs. Since prohibition has substantial enforcement costs and itself generates externalities, prohibition is a poor choice for reducing drug consumption.

(...) The bottom line is that legalization, with drugs treated like all other commodities, is the best policy for society overall." (Jeffrey A Miron, *Drug War Crimes; the Consequences of Prohibition* (the Independent Institute 2004) s 2-5.)

En ting var at de helsemessige konsekvensene for brukerne forværret seg under forbudstiden: Som følge av den manglende kvalitetssikringen og de illegale rammene forbruket ble presset inn i, økte dødligheten forbundet med bruken (man gikk i hovedsak vekk fra svakere rusdrikk som øl, og over til sterksprit, fordi den var mer profitabel å smugle, og lettere å skjule), men også dødligheten forbundet med *virksomheten* økte dramatisk. Mekanismene man la til rette for ved kriminaliseringen, førte til fremveksten av en lovløs klasse som profiterte på forbudet, og den sorte økonomien forbudet genererte bidro til en massiv korrumperting av politi og offentlige tjenestemenn.

Ved å forby alkohol økte man, med andre ord, lovløsheten i samfunnet eksponensielt. Akkurat som vi har gjort med narkotikaforbudet i dag. Dommer James Gray sier det slik: "[F]ederal funding for law enforcement efforts was increased from \$2.2 million in 1929 to \$12 million in 1929, and the federal prison population increased between 1920 and 1932 from 3000 to 12 000 with two-thirds of inmates incarcerated for alcohol and other drug offenses. Interestingly enough, the federal murder rate, which had been rising steadily throughout Alcohol Prohibition. Decreased for eleven consecutive years after its repeal." James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 23.

Sammenligner man derfor gevinsten den noe reduserte brukerprosenten hadde i forhold til de uheldige effektene forbudet førte med seg var det, som Miron også konkluderer, klart at alkoholforbudet i det store og hele var et mislykket prosjekt. Det var da også derfor man gikk vekk fra tanken i 1933.

For Norges del var vårt forsøk på å forby alkohol like mislykket. Waal og Middelthon forteller:

"I Norge hadde vi alkoholforbud under og etter 1. Verdenskrig. Det ble avskaffet i 1927 fordi at de tilsiktede effektene ikke sto i forhold til kontrollskadene." (Waal & Middelthon, *Narkotikaforebygging mot år 2000*, s 133).

¹⁸² **Skadebildet forbundet med heroin:**

"The chronic, long-term effects of heroin and cocaine are not as severe as those of alcohol and tobacco. There is thus general agreement throughout the medical and psychiatric literature that the overall effects of opium, morphine and heroin on the addict's mind and body under conditions of low price and ready availability are on the whole amazingly bland." (James Ostrowski *Thinking about Drug Legalization* Policy analysis nr 121 Cato institute funnet på http://www.cato.org/pub_display.php?pub_id=981.)

"[I]n 1956, Dr. George H. Stevenson and his British Columbia associates gave complete neurological and psychiatric examinations to imprisoned addicts, and questioned them and their relatives in an attempt to find mental deterioration. They reported: 'As to possible damage to the brain, the result of lengthy use of heroin, we can only say that neurologic and psychiatric examinations have not revealed evidence of brain damage.... This is in marked contrast to the prolonged and heavy use of alcohol, which in combination with other factors can cause pathologic changes in brains, and reflects such damage in intellectual and emotional deterioration, as well as convulsions, neuritis, and even psychosis.'" (Edward M. Brecher med flere, *The Consumers Union Report — Licit and Illicit Drugs*, kapittel 4)

"In 1963, Deputy Commissioner Henry Brill of the New York State Department of Mental Hygiene, chairman of the American Medical Association's narcotics committee, after a survey of 35,000 mental hospital patients, summarized the data in these terms: 'In spite of a

very long tradition to the contrary, clinical experience and statistical studies clearly prove that psychosis is not one of ‘the pains of addiction.’ Organic deterioration is regularly produced by alcohol in sufficient amount but is unknown with opiates, and the functional psychoses which are occasionally encountered after withdrawal are clearly coincidental, being manifestations of a latent demonstrable pre-existing conditions.” (Edward M. Brecher med flere, *The Consumers Union Report — Licit and Illicit Drugs*, kapittel 4)

¹⁸³ Walter Wink *Getting Off Drugs: The Legalization Option*

¹⁸⁴ Peter Reuter & Robert MacCoun, *Drug War Heresies; Learning from Other Vices, Times, and Places* (Cambridge University Press 2005) s 167.

¹⁸⁵ Legen Andrew Weil, sier dette om alkohol i boken sin: “There is no question that alcohol is the most toxic of all the drugs discussed in this book. Yet our own society has made alcohol its social drug of choice.” Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 78.

¹⁸⁶ **Mer om den manglende fornuften bak skillet:**

I denne høringskommiteen i det britiske underhuset innrømmer professor Sir Michael Rawlins, formannen i ACMD, implisitt at skillet mellom de legale og illegale stoffene er irrasjonelt og at kriminaliseringen heller ikke er hensiktsmessig:

Chairman: Bearing in mind that alcohol probably kills directly or indirectly about 32,000 people a year, tobacco 130,000 people a year, and those deaths are far in excess of all the deaths caused by the use of all illicit drugs, why is your committee not enabled to look at tobacco and alcohol as well as all the other substances?

Professor Sir Michael Rawlins: I think the idea that we would control tobacco and alcohol in the form of the Misuse of Drugs Act (which would thereby render them illegal in terms of possession or supply) [is useless]. [T]he Americans tried this [during] Prohibition days in the 1930s, and it was a disaster and just encouraged crime, and quite clearly it is not a practicable proposition.

Chairman: But, Professor Rawlins, that is exactly what has happened in terms of the drugs classification system. It is exactly what happened with the prohibition of alcohol in the States.

Professor Sir Michael Rawlins: I would not disagree with that. I think it is important that the Council does not exclude alcohol and nicotine entirely. One of the very important things the Council does — and it is nothing to do with classification — is it has a Prevention Working Group looking at prevention aspects of the misuse of drugs and its current programme, which is looking at the pathways to misuse of drugs by children and adolescents, is particularly also looking at nicotine and alcohol because we know that the early use — and Professor Nutt may want to talk about this — of nicotine and alcohol is a

much wider gateway to subsequent misuse of drugs than cannabis or anything like that.” Sitat fra *SCIENTIFIC ADVICE, RISK AND EVIDENCE: HOW GOVERNMENT HANDLES THEM*, House of Commons Minutes of Oral Evidence Taken before the Science and Technology Committee, 1 mars 2006. Q 127-128. I forbindelse med denne utskriften gjør forfatterne oppmerksom på følgende: “The transcript is not yet an approved formal record of these proceedings. Any public use of, or reference to the contents should make clear that neither Members nor witnesses have had the opportunity to correct the record.”

¹⁸⁷ Om opiatene og problembildet forbundet med dem

Opiater er stoffer kroppen fort blir fysisk avhengig av, og heroinisters dårlige helse i dag er først og fremst et resultat av kriminaliseringen. Én ting er at mange som bruker heroin i dag, ville foretrekke opium, et langt mindre dramatisk alternativ, om det ikke var for forbudet. Legen Andrew Weil sier om dette: “It is too bad that opium has disappeared from our society. When eaten, it is a much safer drug — less concentrated, longer acting, and easier to form a stable relationship with than other forms. Because it is a gummy solid, it cannot be injected directly into the bloodstream, and though people can certainly become addicted to it — as they did in England and America in the 1800s — the risk is much lower.” (Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 104.)

Opiater er nemlig rimelig harmløse for kroppen, og problemet forbundet med dem har først og fremst med avhengighetspotensialet å gjøre. Mange vil kanskje tro at dette avhengighetspotensialet er massivt og umulig å overvinne, men det stemmer heller ikke. Andrew Weil sier det sånn: “The strong craving that characterizes opiate addiction has inspired many critics of narcotics to suggest that they destroy the will and moral sense, turning normal people into fiends and degenerates. Actually, cravings for opiates are no different from cravings for alcohol among alcoholics, and they are less strong than cravings for cigarettes, because nicotine is a more addictive drug.” (Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 99.)

Folks frykt for opium er derfor sterkt overdrevet, og et resultat av hundre års desinformasjon fra forbudsforkjempernes side. Mange vil kanskje trekke frem tilstandsbildet i Kina på 1800-tallet som bevis på opiatenes evne til å ødelegge samfunn, men det er mye som tyder på at situasjonen i Kina ikke var så ille som vi i ettertid har fått inntrykk av. UNODC forsøker i sin 2008 World Drug Report å hause opp problembildet fra 1800-tallets Kina, men legaliseringsorganisasjonen TNI hevder i et motsvar (Rewriting history. A response to the 2008 World Drug Report, TNI Drug Policy Briefing nr. 26, June 2008) at UNODCs påstander er svært misvisende og overdrevne. De oppsummerer forskningen sin slik: “TNI’s research shows that the World Drug Report deliberately overestimates opium abuse in China in the early 20th century. Opium use in China was mostly moderate and relatively non-problematic, often for medicinal use.”

At opiumrøykingen ikke var spesielt problematisk for samfunnet styrkes av den britiske Opium Royal Commissions rapporter fra 1893- 1895. Den utgav da, etter et lengre forarbeid, tre 1200-siders rapporter om bruken av opium i India som tilsa at det var liten grunn til bekymring for opiumbrukens konsekvenser for brukeren eller samfunnet. (Dan Russell, *Drug War; Covert Money, Power and Policy* (Kalyx 2000), s 128.)

Heroinens popularitet og måten den brukes på i dag, har derfor å gjøre med hvordan *forbudet har formet samfunnet*: Det skaper mekanismer som gir langt bedre tilbud på heroin enn opium (etttersom heroin er langt mer lønnsomt å smugle), og uten forbudet ville langt flere brukere enn i dag heller spist, røyket, eller sniffet heroinen, enn å skyte den. Vi så eksempler på det i Vietnam på begynnelsen av 1970-tallet, da mellom 90-95 prosent av de amerikanske soldatene som brukte opiatet der, foretrakk å innta stoffene slik (Edward M. Brecher med flere, *The Consumers Union Report - Licit and Illicit Drugs*, kapittel 4). I dag foretrekker derimot de fleste å skyte heroinen, fordi det gir mer rus for pengene, og det er derfor urene sprøyter (nok et resultat av forbudet) som utgjør den største helsemessige trusselen for en heroinist i dag.

For å videre gi et inntrykk av forbudets uheldige konsekvenser for bruken, legger jeg her med sitater av Jacob Sullum og James Ostrowski som sier mer om saken:

“Without prohibition, (...) a daily heroin habit would be far less burdensome and hazardous. Heroin itself is much less likely to kill a user than the reckless combination of heroin with other depressants, such as alcohol or barbiturates. The federal government’s Drug Abuse Warning Network counted 4820 mentions of heroin or morphine (which are indistinguishable in the blood) by medical examiners in 1999. Only 438 of these deaths (9 percent) were listed as directly caused by an overdose of the opiate. Three-quarters of the deaths were caused by heroin/morphine in combination with other drugs. Provided the user avoids such mixtures, has access to supply of reliable purity, and follows sanitary injection procedures, the health risks of long-term opiate consumption are minimal.” (Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 247.)

“The medical literature indicates that the main causes of acute heroin death are the use of heroin with alcohol, the presence of quinine and other impurities in the heroin street mixture, and the unpredictable and unknown potency of blackmarket heroin. Each is largely the consequence of the blackmarket context of drug use.

Prohibition contributes to alcohol/heroin deaths in several ways. First, since heroin is illegal, the usual warning labels of over-the-counter drugs are lacking. Second, given a social philosophy of ‘zero tolerance’ for drug use, no attempt is made to publicly warn heroin users not to mix alcohol and heroin. Brecher rightly decried this failure in 1972, but 17 years later there are still no public warnings about mixing the two drugs. One pamphlet put out by New York State warns against mixing alcohol with a long list of drugs but fails to mention heroin.

Drug users often alternate alcohol with heroin because of high heroin prices. In contrast, when inexpensive opiates are available, the tendency to use both drugs is reduced, even among former alcoholics.

There is no doubt that even after receiving warnings and reliable information, some reckless individuals will continue to mix heroin and alcohol. However, legalization and the free flow of reliable drug information would certainly save the lives of many other users, who simply do not know that mixing the two drugs can be deadly.” James Ostrowski
Thinking about Drug Legalization Policy

¹⁸⁸ Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 101.

¹⁸⁹ Edward M. Brecher med flere, *The Consumers Union Report - Licit and Illicit Drugs*, kapittel 4. Han legger til helt sist i kapitlet: “Any survey of heroin users turns up a wide variety of other complaints; headaches, joint pains, hiccups, diarrhea, nervousness, running nose, difficulty urinating, and unhappiness were among the side effects reported in a recent Stanford University survey. These reports no doubt result at least in part from the natural human tendency of addicts and nonaddicts alike to attribute whatever happens to whatever drug one currently happens to be taking.” analysis nr 121 Cato institute funnet på http://www.cato.org/pub_display.php?pub_id=981.

¹⁹⁰ Christie og Bruun, *Den Gode Fiende*, s 217.

¹⁹¹ **Om opiatavhengigheten**

Theodore Dalrymple, en britisk fengselslege i 14 år, sier dette om opiatavhengigheten: “[W]ithdrawal from other drugs is far more serious than withdrawal from opiates. In fact, withdrawal from alcohol is much more serious: one complication, delirium tremens, is quoted as having a death rate, without proper medical management, of 10 percent. Withdrawal from barbiturates, now rarely prescribed, is likewise dangerous, with a significant death rate. On occasion, withdrawal even from benzodiazepines can result in symptoms identical to those of delirium tremens.” (Theodore Dalrymple, *Romancing Opiates: Pharmacological lies and the addiction bureaucracy* (Encounter Books 2008) s 20.)

Han siterer videre fra boken *Substance Abuse: A Comprehensive Textbook*: “The acute opioid withdrawal syndrome is a time-limited phenomenon, generally of brief duration. Following the abrupt termination of short acting opioids such as heroin, morphine, or hydromorphone, withdrawal signs and symptoms usually subside on the second or third opioid-free day. Although uncomfortable for the addict, the opioid withdrawal syndrome, in contrast to the syndrome associated with the withdrawal of other drugs such as benzodiazepines and alcohol, does not pose a medical risk to the individual.” (Lowinson & Ruiz, m.fl., *Substance Abuse: A Comprehensive Textbook* (Baltimore 1997) s 416. Funnet i

Theodore Dalrymple, *Romancing Opiates: Pharmacological lies and the addiction bureaucracy* (Encounter Books 2008) s 21.)

Som vi ser er ikke opiatavhengigheten i seg selv spesielt dramatisk. Mange opiatavhengige mener selv at sigaretter og piller er verre å kutte ut enn heroinen. Og avhengighetseksperter som Jack Henningfield og Neil Benowitz rangerer tobakk som *mer* avhengighetsskapende enn heroin, kokain, alkohol og cannabis (Peter Reuter & Robert MacCoun, *Drug War Heresies; Learning from Other Vices, Times, and Places* (Cambridge University Press 2005) s 170). Legen Andrew Weil sier det slik:

“In the form of cigarettes, tobacco is one of the most addictive drugs known, equivalent to crack cocaine and ice. It is harder to break the habit of smoking cigarettes than it is to stop using heroin or alcohol. Moreover, many people learn to use alcohol and heroin in nonaddictive ways, whereas very few cigarette smokers can avoid becoming addicts.” (Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 58.)

I tillegg til det er, som Dalrymple nevnte over, også alkoholavhengighet værre enn heroinavhengighet. Weil bekrefter: “Dependence on alcohol is a true addiction, marked by extreme craving for the drug, tolerance and withdrawal. The craving for alcohol among alcoholics is legendary and has been the subject of many books and films. Recovering alcoholics tell frightening stories of the lengths to which they went to obtain their drug when deprived and of squandering all of their money on drink. Withdrawal from alcohol is a major medical crisis. Some of its worst forms, such as delirium tremens, can be fatal and more serious than the withdrawal from narcotics. Moreover, because alcohol is such a strong and toxic drug, prolonged regular use can cause tremendous physical damage. Cirrhosis of the liver, in which normal liver cells are replaced by useless scar tissue, is a direct and common result of overuse of alcohol and leads to many distressing symptoms, among them loss of sexual potency and inability to digest food. The other organs that bear the brunt of alcohol’s poisonous effect are the brain and the peripheral nervous system. Alcoholics develop shakes, amnesia, and loss of intellect, which may reflect permanent damage to nerves. The list of medical problems associated with excessive drinking is too long to reproduce here. It includes adverse effects on unborn babies of alcoholic women (fetal alcohol syndrome) and increased susceptibility to such infectious diseases as pneumonia and tuberculosis. Hospitals around the world are filled with chronic medical patients whose bodies are ravaged by alcohol.” (Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 75-76)

“Withdrawal from narcotics is also less hazardous than withdrawal from sedative-hypnotics. Alcohol, downers, and the minor tranquilizers can produce violent withdrawal, marked by convulsions and, sometimes death. Narcotics withdrawal can be intensely unpleasant, but it is not life threatening. Also, the physical consequences of long-term narcotics use are minor compared with those of alcohol. People can take opium and opiates every day for years and remain in good health, provided they maintain good habits of hygiene and nutrition.”

(Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 99.)

Den verste medisinske bieffekten av opiatavhengighet er derfor kronisk forstoppelse.

¹⁹² Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 228.

¹⁹³ Sullum refererer til en studie gjort av James C Anthony, *Comparative Epidemiology of Dependence on Tobacco, Alcohol, Controlled Substances and Inhalants: Basic Findings From the National Comorbidity Survey*, *Experimental and Clinical Psychopharmacology* 2 (1994) s 244-68.

Wim van den Brink sier dette om de forskjellige stoffenes avhengighetspotensial: "The probability of becoming dependent after ever using cannabis is much smaller than with other substances: cannabis 8–10%; alcohol 15%; cocaine 17%; opiates 23%; and nicotine 32% (han refererer her til Anthony JC, Warner LA, Kessler RC, *Comparative epidemiology of dependence on tobacco, alcohol, controlled substances, and inhalants: basic findings from the National Comorbidity Survey. Exp Clin Psychopharmacol* 2002; 2:244–268). This empirical finding was recently supported by an expert panel in which cannabis ranked eleventh with regard to its dependence potential after heroin, cocaine, tobacco, street methadone, barbiturates, alcohol, benzodiazepines, amphetamines, buprenorphine, and ketamine (refererer her til Nutt D, King LA, Saulsbury W, Blakemore C. *Development of a rational scale to assess the harm of drugs of potential misuse. Lancet* 2007; 369:1047–1053)." (Wim van den Brink *Forum: decriminalization of cannabis. Current Opinion in Psychiatry* 2008, 21: s 122–126. Finnes også i PDF på nettet.)

"As with other depressants, serious dependence is most likely to develop when people use the drugs to screen out feelings of anxiety, depression, or boredom. Narcotics may be particularly seductive because they insulate people from discomfort and pain, seem to make time pass more rapidly, and create an inner world of security and comfort into which users can temporarily retreat from reality and its demands." Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 100.

¹⁹⁴ Theodore Dalrymple, *Romancing Opiates: Pharmaceutical lies and the addiction bureaucracy* (Encounter Books 2008) s 37.

Se Lee N Robins, *Vietnamveterans rapid recovery from heroin addiction: a fluke or normal expectation?* 1993. Og Lee N Robins med flere., *Vietnam Veterans Three Years After Vietnam: How Our Study Changed Our View of Heroin*, *The Yearbook of Substance Use & Abuse* 2 (1980) s 213-30.

¹⁹⁵ Hans Jørgen Weihe, *Rus — Nytelse, lidelse, handling*, s. 153.

¹⁹⁶ James Ostrowski Thinking about Drug Legalization Policy analysis nr 121 Cato institute funnet på http://www.cato.org/pub_display.php?pub_id=981.

¹⁹⁷ Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 227-28.

¹⁹⁸ For mer om hvordan disse ordene misbrukes til å forme debatten i forbudstilhengernes favør, helt urettmessig, se *The Semantics of Prohibition* av Giancarlo Arnao. Finnes her <http://www.drugquality.org/reading.htm>

¹⁹⁹ **Om “avhengighet”:**

Legen Andrew Weil skriver dette om avhengighet: “Dependence on drugs is common and provokes so much censure and fear that it makes it hard to see that dependence is a basic human problem not limited to drugs. People can become dependent on many substances and practices; sources of pleasure are obviously the most frequent: food, sex, drugs.

People can also become dependent on certain experiences, such as falling in love, having sex, seeking them out compulsively to the exclusion of other activities. It is also easy for people to become dependent on other people. Such personal relationships share many features of drug dependence, including tolerance (diminished pleasure with frequent exposure) and withdrawal (difficulty separating). People become dependent on jogging, gambling, watching television, shopping, working, and talking on the telephone.

These observations suggest that dependence has more to do with human beings than with drugs. When people talk about the ‘addictive potential’ of a substance, what they are really talking about is the tendency of human beings to become addicted to it.” (Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 206.)

“[A]ddiction is a basic human problem whose roots go very deep. Most of us have at some point been wounded, no matter what kind of family we grew up in or what kind of society we live in. We long for a sense of completeness and wholeness and most often search for satisfaction outside of ourselves. Ironically, whatever satisfaction we gain from drugs, food, sex, money, and other ‘sources’ of pleasure really comes from inside of us. That is, we project our power into external substances and activities, allowing them to make us feel better temporarily.

This is a very strange sort of magic. We give away our power in exchange for a transient sense of wholeness, then suffer because the object of our craving seems to control us. Addiction can be cured only when we consciously experience this process, reclaim our power, and recognize that our wounds must be healed from within.” Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 208.

²⁰⁰ Erik Brorson sier for eksempel dette i sin hovedfagsoppgave: "Alfred R. Lindesmith [hevder](i Bruun & Christie, 1996), at 'for å bli morfinist, med alle tilstandens plager, må man vite at det er morfin man bruker.' eller, sagt på en litt mer forklarende måte; det skjer stadig abstinensfrie nedtrappinger fra morfin ved norske sykehus, spesielt hvis pasienten ikke vet at et morfinpreparat har vært i bruk, i følge Lindesmith." (Erik Brorson, Hovedfagsoppgave: *Alt du får vite om narkotika er bare bøff*, (lastet ned fra narkoman.net) del 3.5.3)

Det er ikke bare Lindesmith som har gjort undersøkelser rundt dette. Som Jacob Sullum viser i boken sin *Saying Yes*, har gjentatte studier gjort de siste 20 årene bekreftet at folk som får smertestillende midler basert på opiat, kun i sjelden grad utvikler et problembruk og avhengighet (Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 184-85.) Han refererer videre til undersøkelser gjort av Jane Porter og Hershel Jick, *Addiction Rare in Patients Treated With Narcotics*, *New England Journal of Medicine* 302:2 (10. Januar 1980) s 123. Samuel Perry og George Heidrich, *Management of Pain During Debridement: A Survey of US Burn Units*, *Pain* 13 (1982) s 267-80. Russel K Portenoy og Kathleen M Foley, *Chronic Use of Opioid Analgesics in Non Malignant Pain: Report of 38 Cases*, *Pain* 25 (1986) 171-86.

²⁰¹ Willy Pedersen og Helge Waal, *Rusmidler og Veivalg* (1996), s 15.

²⁰² Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 225.

²⁰³ **Heroin og brukermønstre**

Selv om heroinister stort sett fremstilles som zombier og ressursvake mennesker, finnes det forskning som motsier dette inntrykket. Jacob Sullum gir flere eksempler på det i *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 239-48:

Han nevner forskning fra 1960- og 70-tallet (*Jordan M Scher, Group Structure and Narcotic Addiction, International Journal of Group Psychotherapy* 11 (1961) s 88-93; *Norman E Zinberg & David C Lewis, Narcotic Usage, New England Journal of Medicine* 270:9 (7. mai 1964) s 989-93; *Douglas H Powell, A Pilot Study of Occasional Heroin Users, Archives of General Psychiatry* 28 (april 1973) s 586.94), og viser herfra flere eksempler på heroinister som har hatt et oppegående og balansert forhold til rusmidlet i over ti år.

En annen som sier mer om saken, er Lawrence Kolb, en tidlig amerikansk ekspert på avhengighetsproblematikken. I 1928 undersøkte han nærmere 119 tilfeller av folk som var blitt opiatavhengige etter å ha blitt foreskrevet det til medisinsk bruk. Av disse 119 var det bare 29 som hadde problemer i arbeidslivet. Dalrymple utdyper videre: "Judged by the output of labor and their own statements, none of the normal persons had their efficiency reduced by opium. Twenty-two of them worked regularly while taking opium for twenty-five years or more; one of them, a woman aged 81 and still alert mentally, had taken 3 grains of morphine daily for 65 years. She gave birth to and raised 6 children, and managed her household affairs with more than average efficiency. A widow, aged 66, had taken 17 grains

of morphine daily for most of 37 years. She is alert mentally but is bent with rheumatism. However, she does physical labor everyday and makes her own living.” (Theodore Dalrymple, *Romancing Opiates: Pharmacological lies and the addiction bureaucracy* (Encounter Books 2008) s 33.)

John Stossel forteller her om en annen undersøkelse: “In 2005, the British Journal of Health Psychology reported that a study of 126 long-term heroin users showed that: ‘Participants had levels of occupational status and educational achievement comparable to that in the general U.K. population, and considerably higher than typically found in heroin research.’

The researchers advised, ‘Drug research should more fully incorporate previously hidden populations to more fully inform theory and practice,’ adding that the ‘pharmacological properties of specific substances should not be assumed to inevitably lead to addictive and destructive patterns of drug use.’” (John Stossel, *Legalize Every Drug*, Nysun.com 18. Juni 2008.)

Som vi har vært inne på er det først og fremst *forbudets konsekvenser* som fører heroinistene ut i uføret. Og man kan, med kvalitetssikrede doser og en forståelse av hva man driver med, bruke heroin livet ut uten andre fysiske symptomer enn forstoppelse. Et godt eksempel på det, er Dr William Stewart Halsted (1852-1922). Han er en av grunnleggerne av Johns Hopkins hospital i 1889, og en av USAs mest berømte kirurger. Hva som er mindre kjent, er at han gikk på daglige doser morfin fra han var 34 til han døde i 1922. Han var da 70 år og hadde helt frem til det, god helse og en meget vellykket yrkeskarriere bak seg. (Edward M. Brecher med flere, *The Consumers Union Report - Licit and Illicit Drugs*, kapittel 5)

Selv om avhengighetspotensialet er stort, er det langt fra så omfattende som forbudstilhengerne gir inntrykk av. Rekreativ bruk av også dette stoffet er derfor helt fint mulig, som sitatene under viser:

“There is no question that some users can mainline heroin only once in a while, usually shooting the drug only in certain situations — to reduce anxiety in personal relationships, for example, or to feel good at weekend parties. In street jargon, this sort of occasional use is known as ‘chipping,’ and it seems that some lucky individuals remain successful chippers over months and even years. Unfortunately, a high percentage of chippers eventually go on to become addicted, so the practice is risky. Most junkies began as chippers, and many never thought they would become addicts.” (Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 104.)

“In 2005, the British Journal of Health Psychology reported that a study of 126 long-term heroin users showed that: "Participants had levels of occupational status and educational achievement comparable to that in the general U.K. population, and considerably higher than typically found in heroin research."

The researchers advised, "Drug research should more fully incorporate previously hidden populations to more fully inform theory and practice," adding that the "pharmacological properties of specific substances should not be assumed to inevitably lead to addictive and destructive patterns of drug use." John Stossel, *Legalize Every Drug*, Nysun.com 18. Juni 2008

²⁰⁴ Theodore Dalrymple, *Romancing Opiates: Pharmacological lies and the addiction bureaucracy* (Encounter Books 2008) s 19.

²⁰⁵ Ole Martin Larsen, *Mellom alle stoler – narkomane og leger utenfor rusomsorgen*, s 160.

²⁰⁶ Ibid s 185.

²⁰⁷ Michael Levine, *The Big White Lie* (Thunder's Mouth Press 1994), s 462.

²⁰⁸ Ole Martin Larsen, *Mellom alle stoler – narkomane og leger utenfor rusomsorgen*, s 123.

²⁰⁹ **Rehabilitering av heroinister:**

Hva slags behandling det har vært mest hensiktsmessig å tilby rusavhengige, har det gjennom forrige århundre vært mye uenighet om.

Forbudsforkjemperne har i varierende grad sett straff som det beste alternativet, og ettersom det har vært de som har hatt makten, har de som har tilstrevet en helsepolitisk tilnærming slitt bra i motvind. Siden 1919, har det derfor vært forbudt for leger i USA å utskrive vedlikeholdsdoser av heroin eller andre opiater til opiatavhengige.

I Storbritannia derimot, konkluderte en kongelig undersøkelseskommissjon ledet av Sir Humprey Rolleston i 1926, med at slik avhengighet var et *medisinsk* problem, og at politiet ikke hadde rett til å blande seg med hva leger utskrev til pasientene sine. Dette var både en smart konklusjon og et vellykket tiltak, som gjorde opiatavhengighet i England til et langt mindre samfunnsproblem enn i USA: de opiatavhengige var få, hadde god helse, og gjorde marginalt utslag på kriminalstatistikkene.

På 1960-tallet satte imidlertid den moralske panikken på området inn også her, og utgangspunktet for den var forbudstilhengernes økende innflytelse på den politiske prosessen, samt "sjokkerende" statistikk som viste at antallet opiatavhengige i Storbritannia hadde doblet seg på fem år. Denne doblingen blir noe mindre dramatisk når man tar med i betraktningen at det reelle antallet opiatavhengige ikke hadde økt med mer enn 700 personer de siste fem årene (fra 700 til 1400), og at denne økningen var et resultat av 1960-tallets ungdomsopprør og de illegale stoffenes renessanse på denne tiden. Det foregikk med andre ord en tilsvarende økning i andre land, og økningen var derfor ikke et resultat av Storbritannias helsepolitiske tilnærming, noe vi ser på det faktum at USA for eksempel, på denne tiden hadde rundt 20 000 opiatavhengige på Manhattan alene. (James P Gray, *Why*

Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs, (Temple University Press 2001) s 198.)

Men til tross for at USA førte en langt mer ubehjelpelig narkotikapolitikk på området, vant amerikanernes overnasjonale press også frem i England, og som følge av de nye ruspolitiske tiltakene, akselererte straks problembildet forbundet med bruken.

Allikevel fikk ikke den fundamentalistiske ignoransen like tungtveiende innflytelse her, og selv om engelske leger fikk beskjed om at opiatavhengige *fortrinnsvis*, fra da av, skulle behandles med metadon gjennom gradvis reduserte doser, stod døren enkelte steder fortsatt åpen for leger som ville satse på vedlikehold av opiatavhengige. Et av disse stedene var Liverpool, og her tilbød legen John Marks, fra 1982 til 1995, både heroin og kokain til avhengige som ville ha det, og som oppfylte visse kriterier.

Slike behandlingstilbud vokste frem som en motkraft til nulltoleransen og de forferdelige konsekvensene den hadde for både brukere og samfunnet. Heroinistene ble bare flere og flere gjennom 1970- og 1980-tallet, og den økende kriminaliseringen av dem, var ikke egnet til annet enn å påføre samfunnet *mer kriminalitet* og brukerne dårligere helse. Marks selv var i utgangspunktet skeptisk til å gi rusavhengige rusmidlene de tørstet etter, men jo lenger behandlingstilbudet varte, desto mer fornøyd med det ble han. Behandlingsopplegget førte til *færre* rusbrukere i området, mindre problembruk, og mindre kriminalitet (politiet rapporterte om 94 prosent nedgang i antall innbrudd og tyverier). Dette skjedde samtidig som brukernes helse forbedret seg påtagelig; de fikk et mer stabilt liv, de ble mer ressurssterke, og mange av dem fungerte fint i jobb.

Dette behandlingstilbudet, og resultatene det gav, var så oppsiktsvekkende at det amerikanske TV-programmet *60 minutes* lagde en reportasje om saken i desember 1992. Reporter Ed Bradley lot det skinne gjennom at han var mektig imponert over tiltaket og resultatene: Han fortalte det amerikanske folket at den kriminalpolitiske tilnærmelsen England overtok fra USA hadde forværrert problembildet betraktelig, men at England nå igjen var på riktig vei; og at mens mer enn halvparten av sprøytebrukerne i New York hadde fått AIDS gjennom urene sprøyter, så var det samme tallet for Liverpool én prosent. (James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 201.)

De gode nyhetene, var imidlertid dårlige nyheter for forbudsforkjemperne, og to år senere ble da også John Marks behandlingstilbud nedlagt. Dette førte igjen til at de 450 rusbrukerne som deltok, ble overlatt til seg selv på gata — med det resultat at 25 av dem døde i løpet av de neste to årene. John Marks selv var ikke i tvil om at nedleggelsen skyldtes amerikansk press, og at det var de gode resultatene som truet dem mest.

I senere tid er det dukket opp flere slike behandlingstilbud. Sveits satte i gang i 1987, med et prosjekt som senere ble husket som "Needle Park," og som forbudstilhengerne i dag ofte trekker frem som bevis på at en helsepolitisk tilnærming er like dumt som å skyte seg selv i beinet. Forbudstilhengerne bygger dette argumentet på de håpløse levetilstandene som

oppsto i parken bak sentralbanestasjonen i Zurich, der rusbrukerne samlet seg og sprøyteutdelingen skjedde, — og det er sant at mye gikk galt med dette eksperimentet. Dette har imidlertid ikke noe med den helsepolitiske tilnærmelsen å gjøre, men hadde mer å gjøre med at prosjektet ble så kjærkomment mottatt av forfulgte heroinister, at de kom langveis fra for å ta del i opplegget (Professor Ambros Uchtenhagen, som ledet eksperimentet, anslo at over 80 prosent av de som slo seg ned i parken kom utenbys og utenlands fra). (James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 203.)

Dette førte til tilstander som ikke var bra for verken brukerne, lokalbefolkningen, eller parken, og eksperimentet ble derfor avsluttet. Nedleggelsen av prosjektet hjalp allikevel ikke på det underliggende problemet, og sveitserne har siden fått lignende tiltak til å fungere langt bedre.

Med utgangspunkt i Marks forskning, iverksatte de lignende tiltak i Sveits i 1994. De oppnådde de samme positive resultatene som Marks, og utvidet programmet videre frem til 1997, da de evaluerte det og kom frem til følgende konklusjoner: Man så at kvalitetssikringen og stabile brukerrammer hjalp brukerne i å bedre fysisk/psykisk helse; det gjorde dem mer ressurssterke, noe som igjen førte til at oppsiktsvekkende mange etter hvert tok skrittet over i en rusfri tilværelse; andelen rusavhengige i stabil jobb økte fra 14 prosent til 32 prosent, og arbeidsledigheten sank fra 44 til 20 prosent; alt dette koblet med en omfattende nedgang i kriminalitet og overdosedødsfall, og langt mindre økonomiske omkostninger når det kom til utgiftene rusbrukerne påførte samfunnet. (James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 205.)

Sveitsiske myndigheter var selvfølgelig svært godt fornøyd med resultatene, og da folket skulle stemme over om de ville forsette med programmet eller ikke, valgte over 70 prosent for å fortsette. I 1998 ble det derfor vedtatt på permanent basis. Dette skjedde til tross for store protester fra INCB, som kunne forsikre sveitserne om at: "Anyone who plays with fire loses control over it." (Peter Reuter & Robert MacCoun, *Drug War Heresies; Learning from Other Vices, Times, and Places* (Cambridge University Press 2005) s 294.).

Men det er ingen tvil om at den helsepolitiske tilnærmelsen har vist seg langt mer levedyktig og kostnadseffektiv enn forbudslinjen. Frankfurt beviste dette da de i 1990, som eneste tyske by, tok skrittet vekk fra den nulltoleransebaserte forbudslinjen. De så på Sveits' og andre staters prosjekter at en helsepolitisk tilnærmelse fungerte langt bedre for brukerne og samfunnet, og tok derfor et skritt i denne retningen. De andre tyske byene fortsatte med en tilnærmelse som var svært lik Norges.

Frankfurts noe mer oppgående tilnærmelse gjenspeilet seg snart i overdosestatistikkene, kriminalstatistikkene, og i brukernes øvrige helsebilde: overdosedødsfallene sank fra 150 i året til 30, helsen til brukerne ble bedre, de klarte seg bedre i jobb, og kriminalstatistikkene gikk ned. I resten av de tyske byene fortsatte overdosedødstallene (som våre) å stige gjennom hele 1990-tallet; I år 2000 var de samlede

overdosetallene i Tyskland steget til over 2000 årlig. Tallenes tale var så klare at resten av de tyske politikerne da gjorde som Frankfurt, og tok skrittet i retning av en helsepolitisk tilnærming. (Evy Frantzen, *Metadon Makt* (Universitetsforlaget 2001), s 185-86.)

Man ser av dette hvor menneskefiendtlig idealet om et narkotikafritt samfunn egentlig er: Det forhindrer rasjonelle tiltak og en mellommenneskelig tilnærming. Og det gjør brukerens vei tilbake til samfunnet langt lengre enn nødvendig. Forbudslinjen skaper med andre ord en narkotikapolitikk som sparker de som ligger nede.

Her i Norge har vi ennå ikke tatt konsekvensene av dette. Forbudstilhengerne frykter at mange flere vil begynne med bruk av opiater om vi slutter å plage dem for sitt valg av rusmidler, og våre politikere har vært klare på at en helsepolitisk tilnærming ikke er aktuelt for vår del på grunn av signaleffekten; Til tross for det, ser man i praksis at en slik tilnærming ikke gjør rusmisbruk mer populært, men at det tvert imot bidrar til å gi folk ressurser til å slutte.

De gode resultatene fra Frankfurt fikk andre byer til å se seg om etter nye løsninger, og i 1991 møttes representanter for byene Frankfurt, Zurich, Amsterdam og Hamburg i Frankfurt og underskrev Frankfurtresolusjonen. De innså at narkotika ikke kom til å forsvinne fra samfunnet uansett hvor gjerne forbudsforkjemperne ville det, og bestemte seg for å tilby de tyngste rusavhengige sprøyter, sprøyterom, og avhengighetsmedisin som metadon. Disse byene har siden da vært ledende i utprøvingen av prosjekter som har hatt som siktemål å minske problembildet forbundet med illegal rus og rusbruk i samfunnet, og takket være deres ambisjoner om å tilstrebe en human behandling av brukerne, er det i dag mer enn nok statistikk å ta av som bekrefter at den helsepolitiske tilnærmelsen er langt mer hensiktsmessig for både brukerne og samfunnets del, enn den kriminalpolitiske. Dette har også stadig flere land i Europa begynt å forstå, men uansett hvor lovende resultatene har vært, har de ikke ennå hatt mot til å gjøre alvor av forskningen og gå fullstendig vekk fra den strafferettslige tilnærmelsen. Hvert skritt i riktig retning har vært en kamp mot reaksjonære krefter i hvert enkelt land, og dette har som samfunn holdt oss tilbake.

²¹⁰ Douglas Valentine, *The Strength of the Wolf* (Verso 2004), s 153.

²¹¹ Ole Martin Larsen, *Mellom alle stoler – narkomane og leger utenfor rusomsorgen*, s 127.

²¹² Tidligere guvernør Jesse ventura sier dette i den nye boken sin *American Conspiracies*.

²¹³ Norm Stamper, *Legalize drugs — all of them*, LA Times 4. desember 2005.

²¹⁴ Max Hartstein, *The War on Drugs; The Worst Addiction of All* (2003). s 11.

²¹⁵ Norm Stamper sier dette i et innlegg i LA Times 4. Desember 2005, kalt *Legalize drugs — all of them*.

²¹⁶ Peter H Reuter, *On the Consequences of toughness*, 1991.

²¹⁷ **Om forbudets hjelpeløshet**

I en artikkel publisert i tidsskriftet NRC og på nettsiden deres, sier rusforskerne Peter Cohen, Freek Polak, og Jan G. van der Tas følgende om de destruktive forholdene forbudet fører med seg: "It is true that the consequences of legalization cannot be predicted with certainty, but we do know the consequences of drugs prohibition laws. We refer to the figures regarding the use of drugs in the Netherlands and in the US. *Apparently, the result of harsh repression is not a decrease in the use of drugs, but only an increase in the number of prison cells.* Repressive drug policies may limit the recreational use of drugs to a certain extent, at an enormous cost to society, but will increase the volume and seriousness of problematic use significantly. One thing is certain: the so-called fight against drugs — which in effect boils down to leaving the market open to criminals — stimulates the illegal trade in drugs and makes the use and the abuse of drugs more dangerous for everyone."

(Peter Cohen er forsker ved Amsterdams ruspolitiske forskningsinstitutt (the Centre for Drug Research of the University of Amsterdam). Freek Polak er en psykiater som jobber med rusavhengige, og Jan G. van der Tas er en tidligere ambassador. Alle er medlemmer av Nederlands Drug Policy Foundation.)

Psykiateren Stephen Kisely: "Despite the emphasis on supply reduction, a comparison of the United States, Australia, Canada, and 3 European countries showed that cannabis consumption is unaffected by expenditure on law enforcement. Changing the legislation on cannabis could produce substantial savings or redeployment of police resources to more effective areas. If anything, consumption of cannabis continues to grow irrespective of the degree of law enforcement, and the increase has not been greater in countries where laws have been liberalized. In the 11 American states that effectively decriminalized cannabis use in the 1970s, use has not risen beyond that experienced by comparable states where it is prohibited. (...)The failure of prohibition to reduce cannabis use is in contrast to the success of strategies to reduce tobacco use. Smoking is falling in high-income countries and is now less than cannabis use in some surveys of young Canadians." (Stephen Kisely, *The Canadian Journal of Psychiatry*, Vol 53, No 12, December 2008 s. 795–797)

Professor Wim van den Brink: "Longitudinal studies have also been performed in the USA and Australia to monitor changes in cannabis consumption following decriminalization in certain states, and these studies were often combined with cross-sectional comparisons of consumption rates between states with and without a change in drug policy. Although the studies differ in methodology and outcome, most authors seem to agree that the effect of

decriminalization on cannabis use consumption is rather small, not significant, not present at all or at least not present for last month's use or for youngsters." (Wim van den Brink *Forum: decriminalization of cannabis*. *Current Opinion in Psychiatry* 2008, 21: s 122–126. Finnes også i PDF på nettet).

Politisjefen Richard Brunstrom: "In 1999 the independent Police Foundation published the results of a major inquiry. Their main conclusion was that *'In the course of our Inquiry it has become inescapably clear to us that the eradication of drug use is not achievable and is not therefore either a realistic or a sensible goal of public policy.'* Their view has been endorsed by others, interestingly including the Prime Minister's own Strategy Unit." (Richard Brunstrom, *Drugs Policy – A Radical Look Ahead*. Funnet på http://www.drugquality.org/files/Drugs_Policy_Paper_2007.pdf)

Rapporter som viser at den strafferettslige linjen ikke virker etter hensikten

Beckley Foundations *Global Cannabis Commission Report* fra oktober 2008 konkluderte med at brukerhyppigheten rundt cannabis som rusmiddel er relativt uanfektet av om staten har en repressiv eller en liberal narkotikapolitikk: "There are variations over time in rates of cannabis use within and between countries, but these variations do not seem to be affected much by the probability of arrest or penalties for use or sale, however draconian.

The rationale for severe penalties for possession offenses is weak on both normative and practical grounds. In many developed countries a majority of adults born in the past half-century have used cannabis. Control regimes that criminalize users are intrusive on privacy, socially divisive and expensive. Thus it is worth considering alternatives."

Denne rapporten konkluderte også med at narkotikalovgivningen rammet minoritetsgrupperinger uforholdsmessig hardt ("In countries where data are available, arrest rates are sharply higher for many minority and socially disadvantaged groups").

I tillegg til det har vi Runciman Rapporten fra 2000, som ser på utgangspunktet for Storbritannias narkotikalovgivning (the Misuse of Drugs Act fra 1971), og hvordan lovgivningen har preget samfunnet frem til i dag. Den konkluderer med følgende: "It is not surprising that the prevalence of use is mirrored in the statistics on drug seizures and offending against the MDA. Since the first full year of operation of the Misuse of Drugs Act 1971 in 1974 the number of offenders against the MDA and related legislation has risen steadily, more than a nine-fold increase. The number of seizures by enforcement agencies and the amounts seized of heroin, cocaine, amphetamines, cannabis and ecstasy have significantly, indeed in some cases dramatically, increased since 1990. *Nonetheless the scale of availability as implied by the prevalence of use, especially when set against the reported stability in prices on the street, makes it difficult to avoid the conclusion that efforts to choke off supply have largely failed.*" (Runciman Rapporten avsnitt 72.)

Vi kan også ta med her en amerikansk rapport fra 2001 omtalt som *the National Research Council study*, som fant “little apparent relationship between the severity of sanctions prescribed for drug use and prevalence or frequency of use,” og at “perceived legal risk explains very little in the variance of individual drug use.” De kom til denne konklusjonen etter å ha sett på utviklingen i stater som hadde avkriminalisert cannabis, i forhold til de som opprettholdt en mest mulig repressive linje. National Research Council, *Informing America’s Policy on Illegal Drugs: What We Don’t Know Keeps Hurting Us*, National Academy Press, 2001; s 192-93.

²¹⁸ **Ting som tyder på at legalisering ikke vil påvirke brukerprosenten**

“It's unlikely that repealing federal drug laws would result in a massive increase in drug use. People take or don't take drugs for many reasons, but apparently legality isn't high on the list.” (Peter Moskos, *Two Takes: Drugs Are Too Dangerous Not to Regulate—We Should Legalize Them*, 25. juli, 2008)

Som professor i sosiologi Peter Moskos nevner her, er det lite som tyder på at forbudspolitikken spiller noen videre rolle for utbredelsen av de illegale rusmidlene. Imotsetning til hva forbudstilhengerne tror spiller nemlig sosiale og kulturelle faktorer langt større rolle enn strafferettslige. Det finnes etter hvert en rekke rapporter og undersøkelser som bekrefter dette faktum. Mange av dem er gjengitt andre steder i boken, men et nyttig eksempel er en undersøkelse fra 1994 utført av New Yorks advokatforening (the New York Bar Association). Undersøkelsen som fikk navnet *A Wiser Path: Ending Prohibition*, var satt sammen av et utvalg eksperter med forskjellig bakgrunn, blant annet politikere, sosiologer, økonomer, leger og kjemikere. De konkluderte i denne studien med at en legalisering ikke ville føre til økt bruk, så lenge legaliseringen ble etterfulgt av oppegående og ærlige informasjonskampanjer (i motsetning til dagens) og hensiktsmessige behandlingsopplegg for avhengige.

Til inntekt for sin sak peker legaliserinstilhengerne på historiske eksempler som at forbruket av opiatere og kokain allerede var begynt å synke lenge før stoffene ble forbudt i 1914; at alkoholforbudet på 1920-tallet ikke reduserte forbruket nevneverdig; at bruken heller ikke steg dramatisk da stoffet ble legalisert; at avkriminalisering av cannabis i 11 stater på 1970-tallet ikke påvirket brukerprosenten nevneverdig; og at man finner eksempler på det samme i senere tid fra Portugal, Tsjekia, England, Nederland og Australia.

Andre ting som tyder på at graden av kriminalisering spiller liten rolle, er det faktum at bruk av de illegale stoffene er langt mer utbredt i dag enn det var før de ble forbudt; samt at man under et legalt regime har redusert antallet tobakkrykere, selv om dette er et rusmiddel som enkelte forskere mener er *mer* avhengighetsdannende enn kokain og heroin. James Gray forteller: “Between 1970 and 1992, the per capita consumption of tobacco in the United States was reduced from ten pounds to five pounds per year, and the percentage of people over eighteen who smoked was reduced from 42.3 percent in 1965, to 32,2 percent in 1983, to 25.4 percent in 1990. This was accomplished not by making tobacco illegal, but by making

truthful information available to people and by changing social tolerance of second-hand smoke. There is no reason why similar results cannot be achieved by treating illegal drugs in a similar fashion." (James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 167.)

Også alkoholinntaket per borger har falt i USA siden 1981, og alt dette tyder på at vi kan gjøre langt mer for å redusere problembildet forbundet med de illegale stoffene under et legalt regime. Sist men ikke minst, finner man et sjeldent godt eksempel på det i crackkokainlovgivningen i USA: Politikerne oppjusterte straffenivået forbundet med dette stoffet slik at besittelse og bruk av crack ble straffet 100 ganger hardere enn bruk av kokain, men allikevel har ikke de sinnsyke strafferammene påvirket prisnivået eller tilgjengeligheten av crack sett i forhold til kokain. (*Reuter og MacCoun går videre inn på problemstillingen i boken sin. De ser på trender i prisutvikling og tilgjengelighet for forskjellige rusmidler og vurderer om den akselerende strafferettslige trykket gjennom 1980-tallet har vært godt for noe: "Has the toughness been effective at least in decreasing drug use? The evidence is aginst this. Factors other than policy changes are probably more important (...)." Peter Reuter & Robert MacCoun, Drug War Heresies; Learning from Other Vices, Times, and Places (Cambridge University Press 2005) s 30.*

²¹⁹ Waal & Middelthon, *Narkotikaforebygging mot år 2000*, s 159.

²²⁰ James Ostrowski Thinking about Drug Legalization Policy analysis nr 121 Cato institute funnet på http://www.cato.org/pub_display.php?pub_id=981.

²²¹ Ibid

²²² Ostrowski har nedjustert dødstallene for kokain og heroin slik at han her *bare regner dødsfall som skyldes rusmidlet, og ikke forbudet*. Han baserer seg på tall fra 1984 til 1989, og denne tabellen finnes i tilleggget. Se Ibid.

²²³ Walter Block & Meaghan Cussen, Legalize Drugs Now, *The American Journal of Economics and Sociology* juli 2000.

²²⁴ Jack Herer, *the Emperor Wears No Clothes* (AH HA Publishing 1998), s 122

²²⁵ **Om Cannabis innvirkning på hjernen**

Denne artikkelen fra NORMLs nettsider (www.norml.org) viser at langvarig bruk *ikke* preger hjernen: "Allegations that marijuana smoking alters brain function or has long-term effects on cognition are reckless and scientifically unfounded. Federally sponsored population studies conducted in Jamaica, Greece and Costa Rica found no significant differences in brain function between long-term smokers and non-users (*E. Russo et al. 2002, Chronic cannabis use in the Compassionate Investigational New Drug Program: an examination of benefits and*

adverse effects of legal clinical cannabis, Journal of Cannabis Therapeutics 2: 3-57. See Specifically: Previous Chronic Cannabis Use Studies).

Similarly, a 1999 study of 1,300 volunteers published in The American Journal of Epidemiology reported "no significant differences in cognitive decline between heavy users, light users, and nonusers of cannabis" over a 15-year period (C. Lyketsos et al. 1999. *Cannabis use and cognitive decline in persons under 65 years of age. American Journal of Epidemiology 149: 794-800*).

More recently, a meta-analysis of neuropsychological studies of long-term marijuana smokers by the National Institute on Drug Abuse reaffirmed this conclusion (I. Grant et al. 2001. *Long-Term neurocognitive consequences of marijuana: a meta-analytic study. In: National Institute on Drug Abuse (Eds) Workshop on Clinical Consequences of Marijuana: Program Book. National Institutes of Health: Rockville, MD. p. 12. See specifically: Abstract: "The 13 studies that met our criteria yielded no basis for concluding that long-term cannabis use is associated with generalized neurocognitive decline, with the possible exception of slight decrements in the area of learning new information*).

In addition, a study published in the Canadian Medical Association Journal in April 2002 reported that even former heavy marijuana smokers experience no negative measurable effects on intelligence quotient (P. Fried et al. 2002. *Current and former marijuana use: preliminary findings of a longitudinal study of effects on IQ in young adults. Canadian Medical Association Journal 166: 887-891. See specifically: Abstract: "A negative effect was not observed among subjects who had previously been heavy users but were no longer using the substance. We conclude that marijuana does not have a long-term negative impact on global intelligence*).

Most recently, researchers at Harvard Medical School performed magnetic resonance imaging on the brains of 22 long-term cannabis users (reporting a mean of 20,100 lifetime episodes of smoking) and 26 controls (subjects with no history of cannabis use). of relation to the visit, was recorded. Imaging displayed "no significant differences" between heavy cannabis smokers compared to controls. 'These findings are consistent with recent literature suggesting that cannabis use is not associated with structural changes within the brain as a whole or the hippocampus in particular,' authors concluded (G. Tzilos et al. 2005. *Lack of hippocampal volume change in long-term cannabis users. American Journal of Addictions 14: 64-72*).

Fra Paul Armentano, *The 2005 NORML Truth Report: Your Government Is Lying To You (Again) About Marijuana: An Updated Refutation Of The Drug Czar's "Open Letter To America's Prosecutors."*

²²⁶ **Cannabis og Schizofreni**

I motsetning til hva forbudstilhengerne sier er linken mellom cannabis og schizofreni svært vag. Forskerne er seg i mellom uenige om den er reell eller ikke, noe Wim van den Brink, her sier mer om: "The most debated of all risks seems to be the association between cannabis

use and schizophrenia. Although many authors now seem to firmly believe that cannabis is a component cause in the development of schizophrenia in vulnerable subjects, some others still feel that the observed association between cannabis and schizophrenia could be explained by confounders such as the illegal status of cannabis in many jurisdictions. If that were true, criminalization of cannabis use would definitely not be the best way to prevent schizophrenia in cannabis users.” (Wim van den Brink *Forum: decriminalization of cannabis. Current Opinion in Psychiatry* 2008, 21: s 122–126. Finnes også i PDF på nettet.)

Dr. Alex Wodak, President i the Australian Drug Law Reform Foundation, sier dette om linken: “[A] causal relationship between cannabis use and mental illness is only questioned by drug law reformers, debate continues among experts. Professors Louisa Degenhardt and colleagues found a ‘steep rise in the prevalence of cannabis use in Australia over the past 30 years’ but ‘no evidence of a significant increase in the incidence of schizophrenia’. They concluded that ‘cannabis use does not appear to be causally related to the incidence of schizophrenia, but its use may precipitate disorders in persons who are vulnerable to developing psychosis and worsen the course of the disorder among those who have already developed it.’” (Alex Wodak, *An Open Letter to Ms Miranda Devine from Dr Alex Wodak*. Juni 2008.)

I tillegg til dette har man på Keele University Medical School, undersøkt sammenhengen mellom cannabisbruk og schizofreni i Storbritannia mellom 1996 og 2005. Man fant der at selv om brukerhyppigheten i befolkningen generelt økte i denne perioden, så gjenspeilte ikke det seg i økte forekomster av schizofreni, og de konkluderte derfor med at: "This study does not therefore support the specific causal link between cannabis use and incidence of psychotic disorders. ... This concurs with other reports indicating that increases in population cannabis use have not been followed by increases in psychotic incidence." (*Increased Marijuana Use Not Associated With Rise In Incidences Of Schizophrenia, Study Says*, NORMLs nettside, 2. juli 2009. Funnet på http://www.norml.org/index.cfm?Group_ID=7920)

En slik forbindelse er som vi ser svært vanskelig å påvise, noe også ACMDs formann, Michael Rawlins, innrømmer her under en høringsundersøkelse i det britiske underhuset:

“(Q203) Adam Afriyie: You first published your advice in 2002 on cannabis and mental illness. You then needed to re-evaluate that evidence base. Does that show any weaknesses in the system because you had to review it so soon afterwards?

Professor Sir Michael Rawlins: No. It was an important area with more evidence about it. We did talk about it in 2002: could it precipitate or cause schizophrenia in vulnerable people?

(Q204) Adam Afriyie: What changed? You alluded to this in the 2002 report. Were there no experts on schizophrenia on the panel? Are you saying the evidence just was not there?

Professor Sir Michael Rawlins: The evidence was not there. It was not a lack of experts. We had psychiatrists coming out of our ears. It was just the scientific evidence. This is a very tricky area and even now the epidemiologists that we recruited specially to advise us, on the balance of probabilities, think there is a causal link, but they are not 100 per cent certain because there are all sorts of confounding issues that bedevil the interpretation of the evidence. One of the difficulties is, when you take the confounding issues into account, the relationship becomes smaller and smaller. Technically it is a very difficult area." (*sitat fra SCIENTIFIC ADVICE, RISK AND EVIDENCE: HOW GOVERNMENT HANDLES THEM, House of Commons Minutes of Oral Evidence Taken before the Science and Technology Committee, 1 Mars 2006. Q 203-204. I forbindelse med denne utskriften gjør forfatterne oppmerksom på følgende: "The transcript is not yet an approved formal record of these proceedings. Any public use of, or reference to the contents should make clear that neither Members nor witnesses have had the opportunity to correct the record."*)

For å ytterligere spre forvirring rundt denne påståtte linken, kan vi også ta med i regnestykket forskning som viser at cannabis kan ha en *positiv* effekt mot schizofreni: I juni 2009 utgaven av *Journal of Clinical Psychopharmacology*, omtaler de for eksempel en undersøkelse gjort av Rockland Psychiatric Center og New York University School of Medicine, som viser at schizofrene pasienter som fikk 2.5- 5mg doser THC over åtte uker, i det store og hele fikk et betydelig forbedret helsebilde: "Four of the 6 patients improved to a clinically significant extent (after taking dronabinol)," researchers reported. "Three of the six patients had a robust response, with modest to marked reductions in core psychotic symptoms. Patients 1 and 2 showed improvement within several weeks of beginning the medication, whereas patient 3 required 8 weeks to reach significant improvement. In addition, robust improvement in overall functioning was also observed, with patients 1 to 3 changing from being gravely ill to being functioning individuals able to be discharged. Patient 4 had more limited improvement in that he was calmer, cooperative, and less aggressive but had persistence of his core psychosis. Nevertheless, his overall functioning was significantly improved. ... There were no clinically adverse effects."

I tillegg til denne undersøkelsen, refererer artikkelen også til andre undersøkelser: "Previous studies assessing the use of marijuana in patients with schizophrenia have produced mixed results. A 2007 German study reported improved cognition in patients who used cannabis, and a 2008 Australian study found that patients diagnosed with schizophrenia report experiencing subjective relief from pot. Critics of medical cannabis use have argued that heavy marijuana use may exacerbate psychosis in patients with mental illness. However, the largest trial ever conducted comparing cannabis using and non-using schizophrenic patients reported no statistically significant "differences in symptomatology between schizophrenic patients who were or were not cannabis users" after controlling for patients' age, sex, and ethnicity."

(Fra en artikkel på NORMLs nettsider, kalt *Oral THC Improves Symptoms Of Schizophrenia, Study Says*, datert 25. Juni 2009. Funnet på http://www.norml.org/index.cfm?Group_ID=7908)

²²⁷ **Om cannabis som sløvende rusmiddel**

“Millions of young people are living as shadows of themselves, empty shells of what they could have been and would have been without pot.” Robert DuPont 1985. (Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 100.)

Cannabis blir fremstilt som et sløvende dop. Forbudstilhengerne definerer cannabisbrukere over en lav sko som generelt antisosiale, sløve og uengasjerte personer, og dette er mye av utgangspunktet for at det forbys i dag.

Det har imidlertid ikke alltid vært sånn: for 100-50 år siden ble cannabis fremstilt som et voldsfremkallende rusmiddel, og det var opprinnelig dette som var unnskyldningen for å forby det. Det var først på 1960-tallet at cannabis ble forsøkt fremstilt som et sløvende rusmiddel som gjorde at brukerne mistet interessen for omgivelsene sine — og det skjedde ettersom det ble opplagt at det gamle grunnlaget for å forby stoffet, manglet hold i virkeligheten. Det ble da nødvendig å finne et nytt påskudd for å forby det, og det ble altså “amotivasjonssyndromet,” som sammen med gateway-teorien har vært sentrale virkemidler for å begrunne forbudet frem til i dag. (Jacob Sullum tar et oppgjør med denne myten i Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 100-35).

Det er i den forbindelse interessant at også tobakk i tidligere tider hadde det samme rykte på seg som cannabis har i dag. For også dette var et rusmiddel som motstanderne mente sløvete hjernen, som vi ser på dette sitatet av Albert Blaisdell, fra 1904: “The cells of the brain may become poisoned from tobacco. The ideas may lack clearness of outline. The will power may be weakened, and it may be an effort to do the routine duties of life. (...) The memory may also be impaired.” (Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 103.)

Det er altså ikke store forskjellen på hvordan tobakkrøykere ble fremstilt på begynnelsen av 1900-tallet, og hvordan cannabisrøykere fremstilles i dag. Og Jacob Sullum viser i *Saying Yes; In Defence of Drug Use* s 105, ytterligere eksempler på hvordan sigarettøyking ble forbundet med kriminalitet, sløvhets, apati, dårlig hukommelse, og dårlig moral (fjorten amerikanske stater forbød sigaretter mellom 1893 og 1921).

Folk kan sånn sett godt si at cannabisrøykere er sløve og uengasjerte, men faktum er at slike stereotyper er et resultat av uvitenhet. Og man kan ikke hevde en slik påstand med noen større grad av intellektuell troverdighet, enn man kan hevde at meksikanere er slik og slik; at amerikanere er sånn og sånn; eller at alkoholdrikkere er voldelige og atale: Du vil alltid finne noen som synes å bekrefte fordommene dine, og det er gjerne disse som setter seg i minnet (for de synes jo å bekrefte at du har rett). Men cannabisrøykere er seg imellom like innbyrdes forskjellige som amerikanere eller alkoholdrikkere er, og du kan ut fra det

samme "forskningsgrunnlaget," like gjerne si at cannabisrøykere er mer mellommenneskelig engasjert og mer følelsesmessig utviklet enn gjennomsnittsbefolkningen, fordi de synes å være overrepresentert blant fredsbevegelser og andre organisasjoner med en sosial agenda (det var jo nettopp også fordi cannabis ble forbundet med fredsbevegelsene på 1960-tallet, at Nixon så seg tjent med å starte krigen mot cannabis).

Jeg sier selvfølgelig ikke her at dette et mer altomfattende trekk ved cannabisrøykere, enn det voldelighet og aggressiv adferd blant alkoholdrikkere er: Jeg poengterer bare her at slike generaliseringer ikke sier noe om den enkelte cannabisrøyker (eller alkoholdriker), men kun noe om din *oppfatning* av dem.

²²⁸ **Linken mellom cannabis og kreft**

Vi hører ofte forbudstilhengerne fremstille kreft som en del av problembildet tilknyttet cannabisbruk (et eksempel på det, er *the 2006 World Drug report* utgitt av UNDOC), men som så mye annet forbudstilhengerne tar for gitt, er dette noe som stemmer dårlig med et videre forskningsbilde.

Forbudstilhengerne tar ofte en snarvei til denne konklusjonen fordi de vet at tobakksrøyk er farlig for kroppen, og de regner derfor med at cannabisrøyk — som har x-antall flere kjemikalier i seg — må være *minst* like ille. Dette stemmer imidlertid ikke, for i motsetning til hva de fleste forbudstilhengere tror, er det ikke slik at *cannabisrøyken kommer som et tilleggsproblem på topp av tobakksrøyken*.

Eksempler på det, er forskerne tilknyttet Universitetet i Otago på New Zealand som sjekket røykevanenes innvirkning på lunger og åndedrettssystemer på over 1000 voksne: De fant til sin overraskelse at cannabisrøykerne kom langt bedre ut av det enn tobakksrøykerne (for mer om dette, se *Smoke Has Contrasting Effects On Lung Function Compared To Tobacco, Study Says*, NORMLs nettside, 20. August 2009. Funnet på http://www.norml.org/index.cfm?Group_ID=7954), og dette funnet er ikke unikt. I tillegg til det, (som det også går frem av ovennevnte nettside) har forskningsprosjekter fra Universitetet i California, Universitetet i British Columbia, og Universitetet i Yale, gjort lignende forskning og kommet til lignende konklusjoner. Og også Reuters Health har skrevet om saken: "Although both marijuana and tobacco smoke are packed with cancer-causing chemicals, other qualities of marijuana seem to keep it from promoting lung cancer, according to a new report. The difference rests in the often opposing actions of the nicotine in tobacco and the active ingredient, THC, in marijuana, says Dr. Robert Melamede of the University of Colorado in Colorado Springs. He reviewed the scientific evidence supporting this contention in a recent issue of Harm Reduction Journal. Whereas nicotine has several effects that promote lung and other types of cancer, THC acts in ways that counter the cancer-causing chemicals in marijuana smoke, Melamede explained in an interview with Reuters Health. 'THC turns down the carcinogenic potential,' he said. For example, lab research indicates that nicotine activates a body enzyme that converts certain chemicals in both tobacco and marijuana smoke into cancer-promoting form. In contrast, studies in mice

suggest that THC blocks this enzyme activity. Another key difference, Melamede said, is in the immune system effects of tobacco and marijuana. Smoke sends irritants into the respiratory system that trigger an immune-regulated inflammatory response, which involves the generation of potentially cell-damaging substances called free radicals. These particles are believed to contribute to a range of diseases, including cancer. But cannabinoids — both those found in marijuana and the versions found naturally in the body — have been shown to dial down this inflammatory response, Melamede explained.

Another difference between tobacco and marijuana smoking, he said, has to do with cells that line the respiratory tract. While these cells have receptors that act as docks for nicotine, similar receptors for THC and other cannabinoids have not been found. Nicotine, Melamede said, appears to keep these cells from committing 'suicide' when they are genetically damaged, by smoking, for instance. When such cells do not kill themselves off, they are free to progress into tumors. THC, however, does not appear to act this way in the respiratory tract — though, in the brain, where there are cannabinoid receptors, it may have the beneficial effect of protecting cells from death when they are damaged from an injury or stroke, according to Melamede.

All of this, he said, fits in with population studies that have failed to link marijuana smoking with a higher risk of lung cancer — though there is evidence that pot users have more respiratory problems, such as chronic cough and frequent respiratory infections.“ (Amy Norton, *Pot smoking not a major lung cancer threat: report*, 26. oktober 2005.)

Som vi har sett med linken mellom cannabis og schizofreni er en slik forbindelse svært vanskelig å påvise, og det er så langt ingenting som tyder på at cannabisrøykere får kreft oftere enn andre. Faktisk er det, imotsetning til hva forbudstilhengerne tar for gitt, mye som tyder på at det er motsatt — at cannabisrøyking utrolig nok kan forebygge kreft. En som vet mer om dette er Donald Tashkin, en forsker tilknyttet Univeritetet i California (UCLA David Geffen School of Medicine, Division of Pulmonary and Critical Care Medicine), og som i over 30 år har studert cannabisplanten og konsekvensene av dens bruk for lunger og åndedrettsystem. Han var tidligere motstander av legalisering fordi han trodde det ville føre til langt flere brukere og et forverret helsebilde for befolkningen, men har siden snudd fordi forskning de siste tiårene konkluderer med det motsatte.

I 2006 ledet han den mest omfattende undersøkelsen så langt, som så nærmere på hvordan bruk av cannabis relateres til risiko for lungekreft. Undersøkelsen omfattet over 2200 personer men den avslørte ingen sammenheng mellom bruk av cannabis og økt sjanse for lungekreft, selv ikke hos storrøykere som rapporterte å ha røyket over 22 000 jointer i sitt liv. Tvert imot fant forskerne ting som tydet på det var motsatt, noe Tashkin forklarer videre med at enkelte av virkestoffene i cannabis (cannabinoidene), gjør at cellene dør før de blir gamle nok til å mutere til hva som kan bli kreftceller. (*Opprinnelig et intervju med Tashkin, gjort av McClatchy nyhetskjeden. Jeg har funnet det på NORMLs nettsider i en artikkel som*

heter Feds' Top Pot Researcher Says Marijuana Should Be Legal, datert den 18. juni 2009. Funnet på http://www.norml.org/index.cfm?Group_ID=7900.)

Dette er heller ikke den eneste undersøkelsen som har konkludert med at cannabis er egnet til å redusere faren for kreft: Undersøkelser gjort av Seth-gruppen viser at THC tar livet av hjernekreftceller, og at THC i sin naturlige form virker bedre enn syntetiske varianter (for mer om denne, se *The Journal of Neuro-Oncology* (2005), nummer 74, s 31-40).

Dette er hva de sier om implikasjonene av undersøkelsen: "No chemotherapy can match this nontoxic anti-cancer action. The implication is that this plant compound could be a safe medicine against brain tumors, without the side effects of chemotherapy. These exciting results may be just the tip of the iceberg, however, because Δ^9 -THC is only one of many active compounds in medicinal cannabis. Other active constituents of the Cannabis plant (called cannabinoids) are also likely to have a nontoxic anti-cancer action." (<http://www.sethgroup.org/project.php?project=cannabis>)

²²⁹ Om noen er interessert i å vite mer om realitetene og faktabildet bak cannabisplanten anbefaler jeg å sjekke ut normals motsvar til ondcp på normals nettside:http://norml.org/index.cfm?Group_ID=5513

Rusforskerne Peter Reuter & Robert MacCoun sier dette om saken: "The claims about marijuana's dangers, both in public rhetoric and general school prevention programs, seem grossly exaggerated and in lack of scientific basis." Peter Reuter & Robert MacCoun, *Drug War Heresies; Learning from Other Vices, Times, and Places* (Cambridge University Press 2005) s 28.

²³⁰ Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 136-37.

²³¹ Sør-Afrika ønsket å regulere salget av cannabis fordi de fryktet at bruken kunne oppildne den sorte majoriteten til opprør mot undertrykkelsen i landet (de *uttalte grunnene* var derimot for å beskytte den undertrykte sorte befolkningen). Statsmakten i Egypt så seg truet av cannabisrøyking av de samme grunner: de fryktet rusmidlets sosiale natur, og hva som kunne sies om regjeringens virksomhet når folk kom sammen og sosialiserte under påvirkning av rusmidlet. Patrick Matthews, *Cannabis Culture; A Journey Through Disputed Territory* (Bloomsbury Publishing 1999) s 191-92.

²³² Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 139.

²³³ The Lancet, 11. november 1995. Funnet i Dan Russell, *Drug War; Covert Money, Power and Policy* (Kalyx 2000), s 583.

²³⁴ Patrick Matthews, *Cannabis Culture; A Journey Through Disputed Territory* (Bloomsbury Publishing 1999) s 45-46.

²³⁵ Se for eksempel dokumentarfilmen *How Weed Won The West*, av Kevin Booth for eksempler på det. Du finner den på www.googlevideo.com eller www.youtube.com. Sjekk også ut *The FDA and medical marijuana* på <http://www.mpp.org/library/>. Dette er nettadressen til *Marijuana Policy Project* og er glimrende for den som vil vite mer om cannabis-plantens egenskaper. se også Patrick Matthews, *Cannabis Culture; A Journey Through Disputed Territory* (Bloomsbury Publishing 1999) s 44-61.

²³⁶ William M. Welchand & Donna Leinwand Slowly, *states are lessening limits on marijuana*, USA TODAY 8. mars 2010. funnet på http://www.usatoday.com/news/nation/2010-03-08-marijuana_N.htm

²³⁷ Intervju med Barry Cooper på Alex Jones Show 7. januar 2009. Finnes tilgjengelig på www.googlevideo.com.

²³⁸ **Rapporter som kritiserer cannabisforbudet**

Den australske regjeringen gjorde en omfattende undersøkelse av cannabislovgivningens funksjon og konsekvens i 1994. I konklusjonen sin sier rapporten følgende:

“We point out (...) that the cultivation, possession and supply of cannabis remain an offence in all Australian States and Territories (and using it is an offence in most), even though cannabis use is commonplace and little evidence exists that cannabis itself causes significant harm when used in small quantities. Australian society experiences more harm, we conclude, from maintaining the prohibition policy than it experiences from the use of the drug.” (*Legislative Options for Cannabis*. Du finner den på www.druglibrary.org).

En annen australsk rapport fra 1996, viser at Cannabisforbudet har hatt forferdelige konsekvenser for India og Nepal. Nepal kriminaliserte cannabisdyrking i 1981 etter press fra USA og i bytte mot økonomisk støtte. Landets innbyggere hadde frem til det et naturlig og uproblematisk forhold til rusmiddelet (cannabis er et godtatt religiøst sakrament i Hinduismen, som er landets offisielle religion). I sin konklusjon sier rapporten dette om kriminaliseringens konsekvenser for Nepal: “Following direct intervention by the United States, Nepal has adopted a policy of prohibition in dealing with the problems associated with illicit drug use. This has created enormous health and social problems which did not exist to the same degree prior to prohibition.” (Australian Drug Law Reform Foundation, *Drug Lore – The questioning of our current drug law*, 1996 Kapittel 4, del 25)

For Indias del var cannabis og opium lovlig og brukt i religiøse seremonier i mange områder av landet, frem til midten av 1970-tallet. Også denne bruken var problemfri for det indiske samfunnet, men det hele forandret seg etter at FNs og USAs press fikk de til å implementere singelkonvensjonen i praksis.

Den australske undersøkelsen sier dette om kriminaliseringens konsekvenser for India: “The development of the war on drugs' led to the destruction of cannabis plants and opium poppies in India. By and large traditional users of cannabis became users of heroin

when both these drugs were made illegal. Heroin was more available on the market, physically and economically. Many people became addicted to heroin in India and when prices increased, they sought substitutes and began to inject a wide variety of illegal substances. India now has a substantial problem with large numbers of injecting drug users although until quite recent times, there was virtually no illicit drug problem. Traditional and ritual use of drugs was associated with very few problems.” (Australian Drug Law Reform Foundation Drug Lore – The questioning of our current drug law, 1996 Kapittel 4, del 47) Rapporten konkluderer med følgende:

The Inquiry reached the following conclusions with respect to India:

1. Pressure by the United States on India in the 1970's lead to the adoption of prohibitionist policies which have maximised the harm created by drug use in India. Prior to this India had virtually no drug problem Many cannabis smokers have now begun to inject heroin.
2. India now has a sizeable problem with heroin injection.
3. Since prohibition, heroin has become much more readily available, even though the laws are extremely punitive.

²³⁹ <http://en.wikipedia.org/wiki/pharmaceutical-lobby>

²⁴⁰ David Rothkopf, *Superklassen* s.148.

²⁴¹ <http://en.wikipedia.org/wiki/pharmaceutical-lobby>

²⁴² www4.dr-rath-foundation.org/

²⁴³ Se for eksempel dokumentarfilmen *How Weed Won The West*, av Kevin Booth for eksempler på det. Du finner den på www.googlevideo.com eller www.youtube.com.

²⁴⁴ **Om lykkepillenes manglende effekt**

Sharon Begley har en god artikkel om antidepressiva i februar 2010-utgaven av Newsweek. Denne artikkelen legger frem en del forskning som viser at slike legemidler (SSRI-medisin som Zoloft, Paxil og Prozac) ikke virker bedre enn placeboer, og at de faktisk kan være verre: “ I knew of 20-plus years of research on antidepressants, from the old tricyclics to the newer selective serotonin reuptake inhibitors (SSRIs) that target serotonin (Zoloft, Paxil, and the granddaddy of them all, Prozac, as well as their generic descendants) to even newer ones that also target norepinephrine (Effexor, Wellbutrin).

The research had shown that antidepressants help about three quarters of people with depression who take them, a consistent finding that serves as the basis for the oft-repeated mantra "There is no question that the safety and efficacy of antidepressants rest on solid scientific evidence," as psychiatry professor Richard Friedman of Weill Cornell Medical College recently wrote in *The New York Times*. But ever since a seminal study in 1998, whose findings were reinforced by landmark research in *The Journal of the American*

Medical Association last month, that evidence has come with a big asterisk. Yes, the drugs are effective, in that they lift depression in most patients. But that benefit is hardly more than what patients get when they, unknowingly and as part of a study, take a dummy pill—a placebo. As more and more scientists who study depression and the drugs that treat it are concluding, that suggests that antidepressants are basically expensive Tic Tacs.” Sharon Begley, *The Depressing News About Antidepressants*, Newsweek, 8. februar 2010. Funnet på <http://www.newsweek.com/id/232781>

I denne forbindelse viser hun til forskning gjort av Irving Kirsch og Guy Sapirstein, tilknyttet Universitetet i Connecticut, som viser at placeboene var 75 prosent så effektive som de utprøvde legemidlene; hun viser til funn gjort av Thomas Moore, en helseanalytiker tilknyttet George Washington University, som viste at denne 75 prosent-raten egentlig var høyere (82 prosent) fordi legemiddelfirmaene hadde holdt tilbake studier som ikke talte i deres favør; og tilslutt videre forskning som indikerte at den lille forskjellen mellom ekte piller og sukkerpiller, som her kommer frem, var enda mindre (så å si, lik null), når en rekke andre faktorer ble sett nærmere på.

Begley forteller om en JAMA studie gjort i januar, som viste at slike lykkepiller kunne ha en målbar effekt på de mest ekstreme tilfellene av depresjon (ca 13 prosent av de som lider av depresjoner), men at for de 87 prosentene som sliter med mer moderate plager, var effekten ikke målbar. Som rapporten sa: "Prescribers, policy-makers, and consumers may not be aware that the efficacy of [antidepressants] largely has been established on the basis of studies that have included only those individuals with more severe forms of depression," something drug ads don't mention, they write. People with anything less than very severe depression "derive little specific pharmacological benefit from taking medications. Pending findings contrary to those reported here ... efforts should be made to clarify to clinicians and prospective patients that ... there is little evidence to suggest that [antidepressants] produce specific pharmacological benefit for the majority of patients." Sharon Begley, *The Depressing News About Antidepressants*, Newsweek, 8. Februar 2010. Funnet på <http://www.newsweek.com/id/232781>

²⁴⁵ **Om problembildet forbundet med lykkepillene**

Dr Mathias Rath sier dette: "Antidepressant drugs may damage sperm quality and harm fertility; increase the risk of being admitted to the hospital for abnormal bleeding; impair driving ability; cause suicidal tendencies and have an adverse effect on bone growth in children and adolescents; and, if taken while pregnant, increase the risk of premature birth and the likelihood of the child suffering a heart defect. Significantly, therefore, a major review has shown that Prozac, an antidepressant taken by 40 million people worldwide, does not work and that nor do similar drugs in the same class. As such, with major risks to health, and no apparent benefits, it is nothing but criminal that these drugs are still being prescribed." http://www4.dr-rath-foundation.org/THE_FOUNDATION/News/2009/pharmaceutical_business/index.htm

Legen Andrew Weil beskriver problembildet forbundet med antidepressiva som Valium, Ativan, rohypnol slik: "Minor tranquilizers [(et tidlig navn på stoffene)] are not, as their name implies, mild drugs. There is nothing minor about their effects, the problems that they can cause, or their potential for abuse. (...) Using tranquilizers to deal with everyday difficulties causes the same problem associated with all depressant drugs: long-term dependence of a particularly stubborn kind. It is *very* difficult to wean people off benzodiazepines, since the withdrawal is unpleasant and dangerous. (Abrupt cessation can cause seizures and respiratory arrest.) Even though the health consequences of dependence on antianxiety drugs may be less severe than those of dependence on alcohol, the result is the same. There is no treatment of the underlying causes of anxiety, merely a creation of a legal drug habit.

(...) Certainly, they have their place in medicine, but prescribing them for weeks or months at a time to people who are anxious, depressed, or unable to sleep is symptomatic treatment of the worst sort." Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 86. 88-89

²⁴⁶ Så godt som hver eneste episode hvor amerikanske barn går amok med våpen på skolen involverer barn som går på antidepressiva. Heller ikke dette vektlegges i media, og våre politikere gjør heller ikke noe videre poeng ut av dette (i motsetning til hva de ville gjort om de gikk på kokain eller et annet illegalt rusmiddel).

Når man skal påpeke en årsakssammenheng mellom vold og lykkepiller må man trække forsiktig. Det er svært vanskelig å bevise en slik forbindelse, og man kan fort gjøre den samme feilen som mange fagpersoner gjør når de prøver å definere en forbindelse mellom bruk av cannabis og bruk av heroin, eller bruk av cannabis og schizofreni. Til tross for det, er det en rekke interessante rapporter der ute det er verdt å se nærmere på. Man mener å ha dokumentert en forbindelse mellom bruk av slike piller og hva man kaller akathisia (mental eller fysisk opprørthet). De store selskapene har siden tidlig på 1980-tallet undertrykt slike rapporter som viser en sammenheng mellom vold og lykkepiller. Til tross for det er det en rekke leger som tar et oppgjør med praksisen. I den forbindelse kan den videre interesserte sjekke ut Dr. Fred Baughman (www.ADHDfraud.org) som har skrevet en del om dette, eller boken *The Scourge of Prozac*, skrevet av Dr. Julian Whitaker.

²⁴⁷ **Lykkepiller og selvmord**

Janne Larson har avdekket hvordan svenske sosialstyrelsen har dekket over linken mellom lykkepiller og selvmord (Se artikkelen her: <http://jannel.se/psychiatricdrugs.suicide.pdf>). Ifølge Janne er over 80 prosent av selvmordsofrene i Sverige, også brukere av slike legemidler (over halvparten av dem gikk på antidepressiva). Sosialstyrelsen har godt dokumenterte statistikker på dette, men allikevel nevner verken de eller media dette faktum med et ord. Mike Adams, redaktøren i Natural news skriver om denne rapporten:

”Evidence has emerged that a class of antidepressants known as selective serotonin reuptake inhibitors (SSRIs) actually increases the risk of suicide in those who take them. While such claims have been hotly disputed by the pharmaceutical industry and many psychiatrists, experimental, epidemiological and case study evidence continues to emerge that reinforces such a link. The evidence suggests that those taking SSRIs are approximately twice as likely to commit suicide as those not taking such medications. This risk increase appears to be independent of the specific diagnosis or other underlying health factors.

Even worse, recent research published in the peer-reviewed journal *PLoS Medicine* reveals that antidepressant drugs don't work any better than placebo at reducing depression. This study looked at all the clinical trials conducted on SSRIs, not just the ones selected by drug companies for publication. It reveals that *SSRI drug manufacturers committed scientific fraud in censoring studies that did not show positive results*. Now, the whole world knows that the disease mongering and hype behind antidepressant drugs was based on pure scientific fraud.”

(...)Antipsychotics may also increase suicide risk by inducing a condition known as akathisia — a subjective, often-misdiagnosed feeling of inner restlessness that can range from mild anxiety to a feeling of overwhelming doom. Akathisia can also be induced by certain SSRIs, including Prozac and Paxil. A 2006 study published in *PLoS Medicine* concluded that akathisia induced by antipsychotic use is significantly correlated with suicide, and that the condition appeared to be overwhelmingly more likely in patients taking SSRIs than in those taking a placebo, with 10 times as many patients on SSRIs exhibiting symptoms severe enough that investigators were forced to pull them from the study.

Yet Larson alleges that the Swedish government has failed to investigate any potential link between SSRIs or antipsychotics and suicide. The investigation form that the government sends to local healthcare providers to fill out after a suicide does not contain any questions about drug treatment.” (<http://www.naturalnews.com/022743.html>)

²⁴⁸ <http://www.guardian.co.uk/society/2009/dec/27/prescription-drugs-stars-fall-victim>

²⁴⁹ Dette misforholdet ser man tydelig nok på behandlingen alkohol får i samfunnet vårt: WHO gjorde en omfattende undersøkelse i 1981 som så nærmere på handelen med alkohol. Denne viste hvordan alkoholindustrien satset stort på ekspansjon i utviklingslandene, men den ble sensurert i 1983. Samtidig ble en annen rapport om alkoholens uheldige samfunnsmessige konsekvenser utarbeidet i England i 1982 men også denne rapporten ble hemmeligstemplet og unndratt offentlighetens lys.

Grunnen til det, er like åpenbar som grunnen til den overlagt urasjonelle cannabispolitikken våre politikere har la for dagen gjennom det forrige århundre. For i motsetning til cannabis, som ikke har tilstrekkelig med politisk sterke støttespillere bak seg, er det motsatte tilfelle med alkoholen. Som Christie sier: ”Det er vanskelig å forstå hemmelighetsstemplet annet enn som et direkte resultat av den meget sterke alkohol-lobby

som finnes i Parlamentet i Storbritannia. Et betydelig antall parlamentsmedlemmer har direkte eierinteresser i alkoholindustrien. Det samme, bare sterkere, er tilfellet blant regjeringens medlemmer. I tillegg vil jo parlamentsmedlemmene stå under press fra velgerhold i distrikter hvor alkoholindustrien utgjør en viktig del av næringsgrunnlaget, og fra vanlige brukere av alkohol.” Eksemplet er hentet fra Christie og Bruun, *Den Gode Fiende*, s 49.

²⁵⁰ <http://www.naturalnews.com/023408.html>

²⁵¹ <http://www.naturalnews.com/019608.html>

²⁵² Legen Andrew Weil forteller:”One of the most controversial uses still permitted is the control of attention deficit hyperactivity disorder (ADHD) in children. For reasons that scientists do not yet understand, amphetamines (and other stimulants) have a calming effect on children. Unfortunately, the diagnosis of ADHD often is applied to children who simply misbehave or don’t pay attention in school. Giving them amphetamines not only fails to get to the root of the problem, it introduces young people to powerful drugs and encourages among adults the false notion that all of life’s problems can be solved by taking pills. Stimulants can be life changing for some children with ADHD, but it cannot be good for so many young people to be taking these drugs. (...) Extra long-acting forms of these stimulants are now popular with parents and doctors. But the intense appetite suppression that they cause can actually interfere with nutrition and growth in young children.” Andrew Weil & Winifred Rosen, *From Chocolate to Morphine; Everything You Need to Know About Mind-Altering Drugs* (Houghton Mifflin 2004), s 55.

²⁵³ Ole Martin Larsen, *Mellom alle stoler – narkomane og leger utenfor rusomsorgen*, s 153.

²⁵⁴ [www.naturalnews.com: Americans Drug Their Children with 300 Percent More Psychotropic Meds: http://www.naturalnews.com/025375.html](http://www.naturalnews.com/025375.html)

²⁵⁵ The FDA Exposed: An Interview With Dr. David Graham, the Vioxx whistleblower, www.naturalnews.com

²⁵⁶ Mike Adams, *FDA scientists revolt against corrupt FDA Officials*, www.naturalnews.com

²⁵⁷ **Godkjenningprosessen til FDA**

Alt som skal til for at FDA skal godkjenne et legemiddel er at det aktuelle legemidlet må kunne sies å virke bedre enn en sukkerpille (placebo). Om den gjør det, spiller det ingen rolle om det allerede er plenty med produkter på markedet som virker bedre. Legemidlet godkjennes, og når det først er godkjent, skal det mye til for at det trekkes tilbake, ettersom dette er kostbart og FDA i praksis er der for å hjelpe legemiddelselskapene å tjene penger.

Grunnen til det er at godkjenningprosessen til FDA er tilstrekkelig korrumpert i de store selskapenes favør slik at det er mulig for dem å få hva som helst gjennom. Det er bare et spørsmål om hvor mye tid og penger de er villige til å bruke på å fordreie informasjonsbildet i sin favør.

Som Dr. Graham sier om dette: "For industry, every day a drug is held up from being marketed, represents a loss of one to two million dollars of profit. The incentive is to review and approve the drugs as quickly as possible, and not stand in the way of profit-making. The FDA cooperates with that mandate." (The FDA Exposed: An Interview With Dr. David Graham, the Vioxx whistleblower, www.naturalnews.com)

Legen Gary Null har gjort en glimrende jobb for å avdekke hvordan de store selskapene forer det amerikanske folk med vaksiner og legemidler som ikke er pålitelige eller forsvarlig utprøvd. Han har en del gode dokumentarer tilgjengelig på googlevideo, blant annet Prescription For Disaster, som forteller om forbindelsene mellom legemiddel industrien og FDA.

²⁵⁸ **Flourid**

FDA svikter sitt ansvar overfor folket også her. Flourid er et stoff som er langt farligere for folks helse enn noe illegalt rusmiddel. 18 undersøkelser gjort i Kina og India knytter dette stoffet til nedsatt intelligens og andre problemer på barn og unge, men allikevel ties problembildet rundt flourid i hjel, og det blir ikke gjort noen forsøk fra statens side, verken i USA eller Canada, på å klarlegge problembildet. Dette er spesielt oppsiktsvekkende med tanke på at EU omtaler stoffet som en gift og forbyr tilsetninger av dette stoffet i vanntilførselen, mens over 60 prosent av USAs befolkning får flourid tilsatt i vannet (og det samme gjelder en viss prosent i Canada også). FDA på sin side, er en viktig del av den institusjonaliserte ignoransen som muliggjør denne sinnssyke politikken, og vi ser eksempler på dette i hvordan de tillater Nursery Water, en av USAs største produsenter av vann på flaske, å reklamere for flourid som et trygt og gunstig tilsetningsstoff i flaskevann for spedbarn.

²⁵⁹ **Aspartam** er et søtningsstoff som i dag finnes i de fleste lett-produkter. Det ble oppdaget ved en tilfeldighet av det farmasøytiske selskapet G.D. Searle i 1965. Fem år senere fikk de patentert det, og takket være den korrupte godkjenningprosessen til FDA gikk det til slutt gjennom nåløyet deres i 1974. For å få det til måtte de se bort fra at stoffet er svært skadelig for kroppen, og at senere forskning har knyttet et omfattende problembilde til stoffet (blant annet hjerneskader og kreft). Folk begynner imidlertid i større grad å bli klar over stoffets farlighetsgrad, og derfor har produsentene nå byttet navn på stoffet til Aminosweet, i håp om at det skal selge litt til.

²⁶⁰ **Vioxx** var et smertestillende legemiddel som ble godkjent av FDA, og selv om studier tidlig i år 2000 (VIGOR studien) viste at legemiddelet økte sjansene for hjerteinfarkt med 500

prosent unnlot FDA å reagere. FDAs ignoranse var så overlagt at Dr. Graham beskyldte organisasjonen for å være ansvarlig for 140 000 hjerteinfarkt og 60 000 dødsfall.

FDA gjorde hva de kunne for å forhindre at han vitnet for denne kommisjonen: Dr. Grahams overordnede tok kontakt Senator Grassleys kontor og forsøkte å svartmale han som person, slik at han ikke skulle bli innkalt som vitne; de tok kontakt med redaktøren av det britiske medisinske tidsskriftet the Lancet, og fremstilte Graham som en uredelig person det var best å holde seg unna (de oppfordret redaktøren til ikke å trykke artikkelen hans som viste at Vioxx økte risikoen for hjerteinfarkt); og de tok kontakt med Dr. Grahams advokat, Tom Devine, og forsøkte å overbevise han om at Graham var en svært tvilsom person, som advokaten burde distansere seg fra.

Det var heldigvis for Dr. Graham opplagt for både Grassley, Radaktøren av Lancet, og hans egen advokat, at det var FDA som institusjon og ikke Graham som person det var noe galt med

²⁶¹ **Kritikk av FDA**

Etter dette brevet ble det opprettet en kommisjon som skal se nærmere på FDAs interne rutiner, og deres forbindelser til de store farmasøytiske selskapene. Kommisjonen ble ledet av kongressmedlemmene John Dingell og Bart Stupak, og de gikk ut med denne orienteringen: "These allegations are deeply concerning, and we intend to uncover whether any FDA activity has compromised the health and safety of America consumers. (...) I commend the FDA scientists for courageously sounding the alarm on what appears to be a serious problem. I look forward to pursuing the steps necessary to ensure that the medical devices Americans depend on are safe and effective."

"Our investigations have found that the FDA has allowed contaminated food and unsafe drugs to enter the market, and now serious allegations have been raised about the scientific integrity of the FDA medical device approval process. (...) Although the FDA has launched its own investigation into this matter, no corrective action has been taken. The committee intends to learn what action the FDA plans to take to ensure the integrity of the medical device approval process and prevent retaliation against the scientists who blew the whistle on these activities."

This Committee has been provided with compelling evidence to support the charges that senior managers within CDRH 'ordered, intimidated and coerced FDA experts to modify their scientific reviews, conclusions and recommendations in violation of the law.' The CDRH scientists also claim that CDRH managers ordered them 'to make safety and effectiveness determinations that are not in accordance with scientific regulatory requirements, to use unsound evaluation methods, and accept clinical and technical data that is not scientifically valid or obtained in accordance with legal requirements, such as obtaining proper informed consent from human subjects.'

Additionally, documentary evidence reviewed by this Committee indicates that CDRH scientists who raised concerns up their chain of command have experienced reprisals for their insistence on adherence to a scientific and regulatory basis for medical device review. To protect these CDRH scientists who have risked their careers to bring their concerns to the attention of this Committee, we will not disclose their identities at this time.

Since January 2007, the Committee on Energy and Commerce and its Subcommittee on Oversight and Investigations have been investigating the ability and commitment of the Food and Drug Administration to protect Americans from unsafe food, drugs, and medical devices. For more information about the Committee's ongoing drug safety investigation visit: <http://energycommerce.house.gov/>

²⁶² Jim Edwards, *FDA corruption letter authenticated: Lawyers start your engines*, 15. mars 2010. Finnes på nettet.

²⁶³ **FDA som politisk redskap**

FDA har også på andre områder vist at de fungerer som et politisk redskap for makten, og maktkampen mellom israelske og amerikanske krigsprofitører i 1988 tjener som et godt eksempel: Utgangspunktet var at Israel på denne tiden forsøkte å stanse CIAs salg av kjemiske våpen til Irak. De gjorde det blant annet ved å utøve et sterkt politisk press mot Chile og Paraguay, to land som var delaktige i produksjonen av kjemiske våpen til Irak. Både Paraguay og Chile var i ferd med å gi etter for Israels press, men det snudde da Paraguays president Stroessner ble veltet i et CIA kupp, og FDA "fant" tre druer som var injisert med cyanid som de mente stammet fra Chile. Chile var avhengig av eksportmarkeder for fruktavlingene sine, men på grunn av dette hendige funnet forbød USA all matvareimport fra landet, og presset også på for at Europa skulle gjøre det samme. Dette fikk enorme konsekvenser for Chiles befolkning, men så snart Chile tok opp igjen våpensalget til Irak løste problemet seg. Ari Ben Menashe, *Profits of War; Inside the Secret U.S. Israeli Arms Network* (Sheridan Square Press 1998), s 303-304.

²⁶⁴ http://en.wikipedia.org/wiki/National_Institute_on_Drug_Abuse

²⁶⁵ Jag Davies, *Letting the Science, Not the Politicians, Decide About Marijuana*, AlterNet, 4. november 2009. Funnet på <http://www.maps.org/sys/nq.pl?id=2137&fmt=page>

²⁶⁶ Doris Marie Provine, *Unequal Under Law; Race in the War on Drugs* (the University of Chicago Press 2007), s 8.

²⁶⁷ David Musto, *the American Disease; Origins of Origins of Narcotic Control* (Oxford University Press 1973).

²⁶⁸ Doris Marie Provine, *Unequal Under Law; Race in the War on Drugs* (the University of Chicago Press 2007), s 67.

²⁶⁹ Jeffrey A Miron, *Drug War Crimes; the Consequenses of Prohibition* (the Independent Institute 2004) s 38

²⁷⁰ Peter Reuter & Robert MacCoun, *Drug War Heresies; Learning from Other Vices, Times, and Places* (Cambridge University Press 2005) s 7,194, 197-98.

²⁷¹ Dette sitatet sier mer om det:

“If there was no catastrophic drug problem before prohibition, why then was the Harrison Act enacted? In 1926, after 11 years of narcotics prohibition, an editorial in the Illinois Medical Journal stated: ‘The Harrison Narcotic law should never have been placed upon the statute books of the United States. It is to be granted that the well-meaning blunderers who put it there had in mind only the idea of making it impossible for addicts to secure their supply of ‘dope’ and to prevent unprincipled people from making fortunes, and fattening themselves upon the infirmities of their fellow men. As is the case with most prohibitive laws, however, this one fell far short of the mark. So far, in fact, that instead of stopping the traffic, those who deal in dope now make double their money from the poor unfortunates upon whom they prey. . . .The doctor who needs narcotics, used in reason to cure and allay human misery, finds himself in a pit of trouble. The lawbreaker is in fact in clover. . . . It is costing the United States more to support bootleggers of both narcotics and alcoholics than there is good coming from the farcical laws now on the statute books. As to the Harrison Narcotic law . . . people are beginning to ask, ‘Who did that, anyway?’” Edward M. Brecher and the Editors of Consumers Reports, *Licit and Illicit Drugs* s 52 (Boston: Little,Brown, 1972). Funnet i James Ostrowski *Thinking about Drug Legalization* Policy analysis nr 121 Cato institute.

²⁷² Doris Marie Provine, *Unequal Under Law; Race in the War on Drugs* (the University of Chicago Press 2007), s 69.

²⁷³ Ibid s 69-70.

²⁷⁴ Ibid s 72.

²⁷⁵ “[D]rugs are criminalized in two steps. First, the substance must be re conceptualized as dangerous, debilitating, and of no legitimate value. Second, the user must be reconfigured as socially marginal and ignorant, or contemptuous, of community standards and moral decency — the kind who responds only to the stern intervention of the criminal law. The reconzeptualization of recreational drug use, from a personal matter to a cause for social alarm, can occur as part of a broad-based movement over time, as exemplified by

Prohibition, or in a more centralized way, through the active efforts of a few moral entrepreneurs, as happened with drugs considered illicit today.” Ibid s 63

For mer om narkotikalovgivningens opprinnelse som en rasistisk motivert kontroll mekanisme, se Dan Russell, *Drug War; Covert Money, Power and Policy* (Kalyx 2000), s 1-218

²⁷⁶ Robinson & Scherlen, *Lies, Damn Lies, And Drug War Statistics* (SUNY 2007), s 20.

²⁷⁷ Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 178.

²⁷⁸ Doris Marie Provine, *Unequal Under Law; Race in the War on Drugs* (the University of Chicago Press 2007), s 74.

²⁷⁹ Edward Marshall, *Uncle Sam is the Worst Drug Fiend in the world*, New York Times 11. Mars 1911.

²⁸⁰ Doris Marie Provine, *Unequal Under Law; Race in the War on Drugs* (the University of Chicago Press 2007), s 75.

²⁸¹ Ibid s 77.

²⁸² Ibid s 76.

²⁸³ Denne beslutningen fra 1916, ble reversert i 1919 etter sterkt påtrykk fra dominanseinteressene, men fortsatt opprettholdt høyesterett at opiatavhengige hadde den samme rett som andre pasienter til medisinsk behandling. Ibid s 80.

²⁸⁴ Ibid s 82.

²⁸⁵ Edward M. Brecher med flere, *The Consumers Union Report - Licit and Illicit Drugs*, 1972 kapittel 56. Finnes på druglibrary.org Se <http://druglibrary.org/schaffer/LIBRARY/studies/cu/cumenu.htm>

²⁸⁶ Doris Marie Provine, *Unequal Under Law; Race in the War on Drugs* (the University of Chicago Press 2007), s 83.

²⁸⁷ Robinson & Scherlen, *Lies, Damn Lies, And Drug War Statistics*, s 11.

Joseph F Taylor, ledende etterforsker i LAPD, sa dette om cannabis' effekt på brukerne i 1932: "We have had officers in this department shot and killed by marihuana addicts and have traced the act of murder directly to the influence of marihuana, with no other motive. Numerous assaults have been made upon officers and citizens with intent to kill by marihuana addicts which were directly traceable to the influence of marihuana." Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 201.

²⁸⁸ Doris Marie Provine, *Unequal Under Law; Race in the War on Drugs* (the University of Chicago Press 2007), s 84.

²⁸⁹ Opprinnelig i Howard S. Becker, "Marijuana: A Sociological Overview," in Solomon, *The Marijuana Papers*, p. 62. Eksemplet er imidlertid hentet fra Edward M. Brecher med flere, *The Consumers Union Report - Licit and Illicit Drugs*, kapittel 56

²⁹⁰ To episoder her er betegnende: Anslinger viste frem bilder av drap under lovhøringene som han hevdet var blitt begått i marijuana rus, og i den forbindelse trodde en ignorant senator at bildene Anslinger viste frem av en ihjelslått sort mann, hadde noe med en hudsyksom som skyldtes rusmiddelet å gjøre (som han spurte Anslinger: "Was there in this case a blood or skin disease caused by marihuana?"). En annen betegnende episode skjedde før man skulle stemme over lovforslaget i kongressen: "I do not know anything about the bill," sa en representant som klaget over at det var alt for sent på dagen å ta opp så omfattende lovgivning. En annen kongressrepresentant svarte: "It has something to do with something that is called marihuana, I believe it is a narcotic of some kind." Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 204.

²⁹¹ I tillegg til dette, beskrev han problembildet til marijuana slik:

"I see people will fly into delirious rage, and they may commit violent crimes."

"It is dangerous to the mind and body, and particularly dangerous to the criminal type, because it releases all of the inhibitions." (Jack Herer, *the Emperor Wears No Clothes* (AH HA Publishing 1998), s 185.)

"In Florida some years ago we had a case of a 20 year-old boy who killed his brothers, a sister and his parents while under the influence of marihuana. Recently, in Ohio, there was a gang of very young men, all under 20 years of age, every one of whom confessed that they had committed some 38 holdups while under the influence of the drug. In another place in Ohio a young man shot the hotel clerk while trying to hold him up. His defense was that he was under the influence of marihuana." Jack Herer, *the Emperor Wears No Clothes* (AH HA Publishing 1998), s 190

²⁹² Ibid s 190-191

²⁹³ **Narkotikalovgivningen var helt fra starten av preget av andre motiver enn de uttalte:**

"[S]tudies have emphasized that law enforcement bureaucrats have been a major source of demand for the criminalization of narcotics. After the Harrison Act of 1914, these same groups lobbied for passage of the Marihuana Tax Act of 1937 and played an important role in the subsequent criminalization of this illicit drug.

Breton and Wintrobe explained that one bureaucratic strategy to compete for resources is to 'generate' demand for a bureau's own services through direct lobbying,

policy manipulation, and the selective release of information and misinformation to other interest groups and the media.

These strategies are followed because bureaus must compete with one another for the support and attention of sponsors (and individual bureaucrats must compete with other bureaucrats for benefits within a bureau) and because the control of resources is necessary before most of the subjective goals of bureaucrats can be achieved. Breton and Wintrobe emphasized that bureaucratic release of both true and false information, or 'selective distortion,' can play significant roles in bureaucratic policy advocacy.

This has clearly been the case in the evolution of drug policy. For example, the bureaucratic campaigns leading up to the 1937 marijuana legislation 'included remarkable distortions of the evidence of harm caused by marijuana, ignoring the findings of empirical inquiries.' The 'reefer madness' scare traces to the misinformation propagated by the Bureau of Narcotics. Marijuana was alleged to cause insanity, to incite rape, and to cause users to develop delirious rages, making them irresponsible and prone to commit violent crimes. Factual distortions did not stop there, however. For instance, the bill was represented as one that was largely symbolic in that it would require no additional enforcement expenditures. The evolution of drug policy since the initial legislation has also been, at least in part, shaped by bureaucratic competition, both between law enforcement and drug treatment bureaucrats over 'ownership of the problem' — that is, over shares of federal, state, and local budgets — and between law enforcement bureaucracies themselves." (*Rationalizing Drug Policy*, Florida State University Law Review (2003), Vol. 30, s 679. Kan lastes ned her: http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=453661)

For mer om dette, se James Ostrowski, *Thinking about Drug Legalization*, Policy analysis nr 121. Cato institute.

The Forbidden Fruit and the Tree of Knowledge: An Inquiry into the Legal History of American Marihuana Prohibition by Professors Richard J. Bonnie & Charles H. Whitebread, II, Virginia Law Review, Volume 56, October 1970 Number 6.

Robinson & Scherlen, *Lies, Damn Lies, and Drug War Statistics* (SUNY 2007), s 11-13.

²⁹⁴ Edward M. Brecher med flere, *The Consumers Union Report - Licit and Illicit Drugs*, kapittel 56

²⁹⁵ Jack Herer, *the Emperor Wears No Clothes* (AH HA Publishing 1998), s 195.

²⁹⁶ Ibid s 187

²⁹⁷ Whitebread sa dette under en tale til The California Judge Assosiation. Sitatet er funnet i Erik Brorson, Hovedfagsoppgave, kapittel 5.2.5: *Alt du får vite om narkotika er bare bøff*, (lastet ned fra narkoman.net)

²⁹⁸ James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 11.

²⁹⁹ "We cannot understand yet, Mr. Chairman, why this bill should have been prepared in secret for two years without any intimation, even, to the profession, that it was being prepared." Dr. William Woodward, sagt under kongresshøringen om lovforslaget. Jack Herer, *the Emperor Wears No Clothes* (AH HA Publishing 1998), s 186

³⁰⁰ Biomassen som utvinnes av hamp er ekstremt rik på karbon, og gjennom pyrolyse (spalting av kjemiske forbindelser til nye produkter ved hjelp av oppvarming) vil biomassen produsere avgasser, og disse er det mulig å benytte i forbrenningsmotorer. Stanley E. Manahan (*Environmental Chemistry*, 4'th edition) hevder at om man benyttet 6 prosent av det samlede, benyttede amerikanske jordbruksareal til hampavlinger, ville man kunne tilfredsstille det totale amerikanske behovet for gass og olje. Implisitt i dette ligger at det avhengighetsforholdet verden i dag har til de nedbrytbare olje- og gassressursene ville kunne reduseres. En rekke forfattere har skrevet om dette siden Jack Herer, med boken sin *the Emperor Wears No Clothes*, satte søkelyset på dette aspektet ved cannabisforbudet. En annen bok som gir en utførlig skildring av plantens potensial på området, er Kenn og Joanna D'oudney, *the Report. Cannabis: The facts, Human Rights and the Law* (SRC Publishing).

I tillegg til det kan hamp ertatte olje i produksjon av plastikk osv. Vi kommer imidlertid tilbake til dette momentet i teksten.

³⁰¹ "Bomullsproduksjonen opptar skremmende mengder med sprøytemidler: 25 prosent av det globale forbruket av insektmidler og 10 prosent av alle andre typer plantevernmidler sprøytes utover bomullsmarkene, til tross for at bomullen opptar 4 prosent av verdens dyrkbare areal. (...) Flere titalls tusen mennesker dør årlig som følge av kronisk forgiftning, og millioner av fisk og fugler dør ved bomullsmarkene. Når bomullen blir til tekstiler, kommer en ny sterkt forurensende prosess med utslipp av kjemikalier: (...) Hamp kan erstatte bomull på alle områder, og er helt uten bomullens problemer. Hamp kan dyrkes 100 prosent økologisk med utmerkede resultater." Sondre Båtstrand, *Hamp*, s 84.

³⁰² **Cannabis/Hampeplantens brukspotensiale**

Planten består av bastfibre (ytterst). Sondre Båtstrand har skrevet en bok som gir et fint innblikk i hampeplantens potensial. Han sier dette om fibrene: "Disse er vel en meter lange fibrer som faktisk er av naturens sterkeste og som inneholder ca 70 prosent cellulose. Kombinasjonen lett vekt og stor slitestyrke gjør produktene svært praktiske. Bastfibre brukes blant annet i tekstiler, tauverk, bygningsmaterialer, høykvalitetspapir og som erstatning for glassfiber." (Sondre Båtstrand, *Hamp*, s 74).

Kjernemassen kan brukes til å lage dyrestrø og papir, og kan også brukes til bygningsmaterialer som Sondre forteller er "motstandsdyktige mot forråtnelse og brann,

samt uspiselige for gnagere, gjennom en patentert forurensningsfri prosess. [Dette materialet som kalles] Isochavre (Isohamp) fås både som ren isolasjon og som bygningsmateriale i blanding med kalk. Uten ytterligere behandling kan materialet brukes i grunnmur, vegger, gulv og tak, og ikke minst som innvendig og utvendig murpuss. Selv om det er fem ganger lettere enn betong, er hamp/kalk-blandingen sterkere.” (Sondre Båtstrand, *Hamp*, s 92).

Han nevner også andre åpenbare fordeler som ”gode isolerende egenskaper i forhold til lyd og temperatur, samt at innsekter og mugg ikke utgjør noen trussel.”

Hampfrø er dessuten svært næringsrike, og kan brukes til mat. De kan presses til olje som igjen kan brukes til matlagning, drivstoff, maling eller kosmetikk. I tillegg til å være brukbart til mye, er hampfrø også noe av det desidert sunneste du kan spise. Som Sondre sier: ”Av de 21 kjente aminosyrene er det åtte som ikke menneskekroppen selv er i stand til å produsere og [som] derfor må tilføres via kostholdet. Hampfrøene inneholder alle disse åtte essensielle aminosyrene i det rette forholdet for menneskelige behov. I tillegg inneholder frøene begge de essensielle fettsyrene, omega 3 og omega 6.” (Sondre Båtstrand, *Hamp*, s 94). Plantens røtter kan også kokes og brukes som salve for sår, forbrent, eller skadet hud.

³⁰³ Sondre Båtstrand, *Hamp*, (forord).

³⁰⁴ Jack Herer, *the Emperor Wears No Clothes* (AH HA Publishing 1998), s 17-22.

³⁰⁵ Sondre Båtstrand, *Hamp*, s 47.

³⁰⁶ Douglas Valentine, *The Strength of the Wolf* (Verso 2004), s 15

³⁰⁷ Dan Russell, *Drug War; Covert Money, Power and Policy* (Kalyx 2000), s 158.

³⁰⁸ Dette er opplagt en person den interesserte leser bør sjekke ut nærmere. Han har ikke lenger noen nettside, fordi han måtte legge den ned etter gjentatte drapstrusler mot han og familien, men han har en del gode videointervjuer på for eksempel www.googlevideo.com. Sitatet over er fra et videointervju med Lindsey Williams 1. Oktober 2009 kalt *Tragedy Disk* funnet på <http://www.youtube.com/watch?v=wltQX3wEwuc&feature=related>.

³⁰⁹ Krigsprofitørene i USA sto selv bak terrorangrepene den den 11. september 2001. For den interesserte leser som vil få et innblikk i realitetene forbundet med dette vil jeg anbefale en titt på www.ae911truth.net. Dette er nettsiden til over 1300 arkitekter og ingeniører som hevder at den offisielle forklaringen på kollapsen av World Trade tårnene ikke holder mål.

³¹⁰ Ari Ben Menashe, *Profits of War; Inside the Secret U.S. Israeli Arms Network* (Sheridan Square Press 1998), s 352.

³¹¹ Dette er hva Fletcher sier om boken sin, og sin egen bakgrunn for å skrive den:
“This book is about a major element of this real power structure of the world and of its impact upon the CIA and its allies around the world. It is based upon much personal experience generally derived from my military service from mid-1941 to 1964: U.S. Army Cavalry, U.S. Army Armored Force, U.S. Army Air Corps and Army Air Force, and finally the U. S. Air Force; and more specifically from my special assignments in the Pentagon from 1955 to 1964. At retirement, I was the first Chief of Special Operations with the U.S. Joint Chiefs of Staff. All of these duties, during those Pentagon years, were structured to provide ‘the military support of the world-wide clandestine activities of the CIA.’” L. Fletcher Prouty, *The Secret Team; the CIA and its allies in Control of the United States and the World* (Skyhorse Publishing 2008) s xxxvi.

³¹² Ibid s xxxv, 3, 4-5.

³¹³ James Casbolt, *MI6 are the lords of the global drug trade*. Artikkelen fines tilgjengelig på internett

³¹⁴ Ibid.

³¹⁵ William Blum, *Killing Hope; US Military & CIA Interventions since World War 2* (Zed Books 2003) s 12.

³¹⁶ Peter Dale Scott, *The Road to 9/11; Wealth, Empire, and the Future of America* (University of California Press 2007) s 10.

³¹⁷ Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s VII-VIII

³¹⁸ Fra hans innlegg i Washington Post (21. desember 1963), Hentet fra Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 231.

³¹⁹ Ibid s 233-34.

³²⁰ <http://rawstory.com/2010/01/ron-paul-cia/>

³²¹ “America’s fate was sealed when the public and the anti-war movement bought the government’s 9/11 conspiracy theory. The government’s account of 9/11 is contradicted by much evidence. Nevertheless, this defining event of our time, which has launched the US on interminable wars of aggression and a domestic police state, is a taboo topic for investigation in the media. It is pointless to complain of war and a police state when one accepts the premise upon which they are based. Paul Craig Roberts, *Truth Has Fallen and Taken Liberty With It*. <http://www.counterpunch.org/roberts03242010.html>

³²² Ibid.

³²³ Al Martin bekrefter dette i boken sin. I forbindelse med CIAs storstilte kokainsmugling på 1980-tallet forteller han at organisasjonens ansvarsfordeling på området, på denne tiden begynte med Clair George (Deputy Director), fulgt av hans underordnede, Alan Fiers. Fiers underordnede var igjen Dewey Clarridge, og under han var igjen CIAs forskjellige stasjonssjefer i utlandet. For Iran-Contra affærens del var for eksempel Joseph Fernandez, stasjonssjefen i Costa Rica, et sentralt tannhjul i maskineriet. Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 162.

³²⁴ Da OPC ble lagt ned i 1952, og inkorporert i CIAs *Office of Special Operations*, var det fordi operasjonene deres, i den grad de var kjent, ble sterkt mislikt av den amerikanske statsmakten. Men Wisner ledet også denne, og professor Alfred McCoy forteller videre at "Instead of eliminating OPC's style of covert action, the merger, in the words of a U.S. congressional review, 'resulted in the maximum development of covert action over clandestine collection.'" Alfred W McCoy, *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade* (Lawrence Hill Books 1991), s 178
Mer om OPC: Ibid s 166-67.

³²⁵ William Blum, en tidligere ansatt i U.S. State Department, beskriver CIAs narkotikavirksomhet i det gyldne triangel slik: "The operation was not a paragon of discretion. Heroin was refined in a laboratory located on the site of CIA headquarters in northern Laos. After a decade of American military intervention, Southeast Asia had become the source of 70 percent of the world's illicit opium and the major supplier of raw materials for Americas booming heroin market." William Blum, *Killing Hope; US Military & CIA Interventions since World War 2* (Zed Books 2003) s 142.

³²⁶ Douglas Valentine, *The Strength of the Wolf* (Verso 2004), s 3.

³²⁷ George White skrev dette om sin tid i tjenesten i et brev til sin venn Sidney Gottlieb, mannen som ledet CIAs MKULTRA (mind-control) eksperimenter. Ibid s 141.

³²⁸ Ibid s 60.

Alfred W McCoy forteller dette om korrupsjonen i BNDDs avdeling i New York: "In New York during the 1960s, the regional office of the Bureau of Narcotics and Dangerous Drugs achieved a (...) symbiosis with a Mafia drug syndicate, accepting regular bribes to arrest only those dealers nominated by the syndicate. The system gave federal agents an impressive record of arrests and allowed them rapid promotions while simultaneously eliminating any competition for the mafia." Alfred W McCoy, *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade* (Lawrence Hill Books 1991), s 15.

³²⁹ **George White** var en sadistisk anlagt alkoholiker med bakgrunn fra OSS. Han var lenge en sentral personlighet i FBNs historie, og hans aktiviteter tydeliggjør forbindelsene mellom politiet og etterretningstjenestene. Fra slutten av 1940-tallet utførte han eksperimenter på vegne av OSS/CIA som tok sikte på å finne et sannhetsserum de kunne bruke i sine operasjoner. White prøvde på slutten av 1940-tallet ut cannabis i dette henseende på folk som ikke ante hva han drev med, og på 1950-tallet fortsatte disse eksperimentene — denne gangen med LSD. Fra 1953 til 1965 hadde han overoppsyn med flere videoovervåkede leiligheter hvor politikere og diplomater ble forskynt med narkotika og prostituerte, slik at CIA etterpå kunne presse dem til å gjøre som de ville. Douglas Valentine, *The Strength of the Wolf* (Verso 2004), s 128

³³⁰ Sitat fra Peter Dale Scott & Jonathan Marshall, *Cocaine Politics; Drugs, Armies and the CIA in Central America* (University of California Press, 1998), s 171. Opprinnelig sitat hentet fra Alan Block, *Toward a History of American Drug Policy*, 11. mai 1990.

³³¹ Douglas Valentine, *The Strength of the Wolf* (Verso 2004), s 235.

³³² **Mike Ruppert**

Mike Ruppert har siden han mistet jobben sin som politimann vært den kanskje viktigste pådriveren for å avdekke CIAs narkotikavirksomhet.

Ruppert var i 1976 rimelig fersk i LAPD, og han ble eksponert for de maktpolitiske realiteter da forloveden hans på denne tiden forsøkte å verve han som CIA agent. Ruppert skulle offisielt fortsette som politimann i LAPD, mens han i hemmelighet rapporterte til CIA i det skjulte. Ruppert var imidlertid på denne tiden ung og naiv, og da han fant ut at forloveden hans, gjennom jobben sin, var involvert i våpensmugling til Iran og heroinsmugling tilbake til USA, følte han at han måtte ta affære.

(CIA samarbeidet i dette tilfellet med mafiaen i New Orleans, men også kjente industristørrelser som Brown and Root var sentrale i smuglingen: Det var båtene deres som fraktet våpen til Iran, og det var på boreplattformene deres i Mexicogulften at heroinen ble oppbevart før den ble fraktet videre til fastlandet, hvor den ble tatt imot på havneområder kontrollert av mafiaen. Dette var en CIA operasjon som i form og funksjon var grunnleggende lik den som senere ble avslørt som Iran-Contra. Og vi ser her et eksempel på at Reagan-administrasjonens opplegg med eksport av illegale våpen og import av narkotika for å finansiere støtten til opprørstyrkene i Nicaragua, ikke var enestående, men en del av et mønster som fortsetter frem til i dag.)

Han gjorde det slutt med kjæresten sin og fortalte sjefene sine hva han visste. Men det var ingen som ville høre hva han hadde å si, og etter drapstrusler og andre ubehageligheter sluttet Ruppert i politiet i 1978. Siden da har han etterforsket spillet bak den offisielle fasaden, og i 1982 fant han ut mer om de maktpolitiske realitetene som lå bak smuglingen han så kjæresten sin involvert i: "In 1982, then UCLA political science professor

Paul Jabber, filled in many of the pieces in my quest to understand what I had seen in New Orleans. He was qualified to do so because he had served as a CIA and State Department consultant to the Carter administration. Paul explained that, after a 1975 treaty between the Shah of Iran and Saddam Hussein the Shah had cut off all overt military support for Kurdish rebels fighting Saddam from the north of Iraq. In exchange the Shah had gained access to the Shat al-Arab waterway so that he could multiply his oil exports and income. Not wanting to lose a long-term valuable asset in the Kurds, the CIA had then used Brown and Root, which operated in both countries and maintained port facilities in the Persian Gulf and near Shat al-Arab to rearm the Kurds. The whole operation had been financed with heroin. Paul was matter-of-fact about it." (<http://www.fromthewilderness.com/free/ciadrugs/bush-chene-drugs.html>)

Ruppert drev en stund nettsiden www.fromthewilderness.com, og la der ut hva han fant av bevis på CIAs narkotikasmugling. Han har også skrevet boken *Crossing the Rubicon* om terrorangrepene den 11. September 2001.

³³³ <http://www.fromthewilderness.com/free/pandora/blacks-targeted.html>

³³⁴ Michael Levine, *Deep Cover*, s 265-66. (Visstnok) Funnet på nettet.

³³⁵ Michael Levine, *The Big White Lie* (Thunder's Mouth Press 1994), s 51

³³⁶ Ibid s 107.

³³⁷ Douglas Valentine, *The Strength of the Wolf* (Verso 2004), s 511

³³⁸ Alfred W McCoy, *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade* (Lawrence Hill Books 1991), s 129.

³³⁹ **CIA og Vietnam**

Etter at britene og franskmennene, de tidligere imperialistene i regionen, måtte gi tapt mot fremvoksende nasjonale bevegelser og deres krav om uavhengighet, tok amerikanerne, de nye imperialistene, over regionen. CIA fløy inn tusenvis av "rådgivere" i Vietnam og andre steder. En viktig person oppi dette var CIAs Colonel Edward Lansdale som ankom Vietnam i 1953. Året etter (etter det militære nederlaget på Dien Bien Phu) begynte franskmennene å trekke seg ut av regionen, mens amerikanerne var på full vei inn (Amerikanerne betalte på tidlig 1950-tallet 78 prosent av franskmennenes militære utgifter, og hundrevis av amerikanere tjenestegjorde i de franske styrkene.) (se Alfred W McCoy, *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade* (Lawrence Hill Books 1991), s 155.)

CIA brukte tiden sin på opiumssmugling, samt å tilrettelegge for selskapsinteressenes og krigsprofitørenes ambisjoner. De saboterte derfor de vietnamske uavhengighetsbevegelsenes (Viet Minhs) fremskritt, ettersom det ville bety dårligere vilkår

for utbytting av områdets ressurser for de store selskapene og deres bakmenn. For å holde Vietnam underordnet vestens innflytelse delte de derfor landet i to, og innsatte sitt eget korrupte gangsterregime i Sør (Saigon).

Dette var samtidig med at amerikanerne saboterte fredsforhandlingene i Geneve mellom Sør- og Nord Vietnam; De fikk styret i Saigon til å motsatte seg gjenforeningsvalget man var blitt enige om skulle finne sted i 1956 (rundt 80 prosent av vietnameserne støttet Ho Chi Minh og Viet Minhs kamp for selvstyre, og foreningen av Vietnam).

Ngo Dinh Diem var amerikanernes mann i Saigon, og ble statsminister i 1954. Med dette mistet franskmennene mye innflytelse i Sør Vietnam. Det var tidligere franske offiserer som kontrollerte opiumsmuglingen i regionen, men CIA tok over denne funksjonen da franskmennene stakk.

Lansdale var som nevnt sentral oppi dette. Og Diems rådgiver og bror, Ngo Dinh Nhu, ble i det store og hele mannen som kontrollerte opiumshandelen i landet mens Diem selv var statsminister for amerikanerne. Diem ble imidlertid drept i et CIA sanksjonert kupp i 1963, og etter dette var det generaler tilknyttet luftforsvaret (Ngyen Cao Ky, og Ngyen Ngoc Loan) som stod for det meste av den organiserte opiumssmuglingen til Saigon i konkurranse med andre politiske og militære fraksjoner.

Den organiserte smuglingen, og den økte produksjonen, gjorde heroin billig og tilgjengelig som aldri før, på slutten av 1960-tallet. Det var imidlertid ikke bare sivilbefolkningen rundt om i verden som merket dette på kroppen, for de amerikanske soldatene i Vietnam ble selv storforbrukere.

Herion av høy kvalitet var nå for første gang tilgjengelig, og det gikk ikke lang tid før epidemien ble et faktum: Undersøkelser gjort i september 1970, viste at rundt 12 prosent av de spurte soldatene, hadde brukt heroin mens de var i Vietnam, og halvparten av dem brukte det fremdeles. Fra midten av 1971, regnet man med at mellom 10 og 15 prosent av de amerikanske soldatene brukte stoffet, og to år senere, anslo man at så mange som 34 prosent av dem var flittige brukere av heroin mens de tjenestegjorde i Vietnam. (Alfred W McCoy, *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade* (Lawrence Hill Books 1991), s 223, 258.)

³⁴⁰ **CIAAs bruk av døde soldater til smugling**

Bob Kirkconnell, en pensjonert chief master sergant (høyeste rang) i det amerikanske Luftforsvaret, var vitne til hvordan CIA brukte døde amerikanske soldater fra Vietnamkrigen, til å frakte heroin tilbake til USA. Han var stasjonert på Kadena militærbasen i Okinawa, Japan, på begynnelsen av 1970-tallet, da denne episoden skjedde: En C-5 flymaskin kom inn for mellomlanding med mellom 80 og 90 døde amerikanske soldater om bord. Flyet skulle egentlig videre etter et par timers service, men flyet trengte ytterligere reparasjoner og ble stående på basen i påvente av ekstradelere som ikke kom frem før neste dag. Det var på denne tiden slik at japanske tollere ikke sjekket lasten på fly som befant seg på basen under

24 timer, men ettersom ekstradelene trengte 24 timer på å ankomme, gjaldt ikke det lenger dette spesielle flyet.

Dette var tydeligvis et problem for de to høytstående amerikanske offiserene ombord som hadde ansvaret for de døde soldatene; de forsvant fra basen uten å melde fra, hvilket var svært uvanlig. De japanske tollerne ble informert om dette, og da de tok en titt i lasten, fant de at hver i eneste døde amerikanske soldat om bord på flyet var innvollene fjernet, og erstattet med heroin som skulle smugles til USA.

Den ene av de to offiserene som hadde ansvar for lasten, ble pågrepet noen dager senere på Hawaii, men innen saken kom opp for retten var alle inkriminerende papirer og bevis forsvunnet.

Kirkconnell forteller om dette: "The evidence never got to the court. I know this because I was concerned that the records needed to be returned to the files, and I inquired about them about once a week. The OSI agent [Office of Special Investigations, en etterforskningsenhet i Luftforsvaret] eventually told me that the records had disappeared and signed a statement that the documentation was missing and could not be returned. I put this in the files. He also told me that Sutherland [offiseren som ble pågrepet på Hawaii] was convicted of only one charge – unauthorized wear of a US military uniform. None of the other charges were proven because of lack of evidence. He also told me that Sutherland was not his real name, and that he and the major with him had never been in the Army.

I knew this OSI agent because I had researched several other cases of drug smuggling on military aircraft. I usually did not ask him questions which I thought he was not at liberty to answer. He always told me everything that I needed to know to research illegal activities. Most of the cases were relatively smalltime drug smuggling. This case was something that was way over-the-top. All of us that knew the enormity of this case were flabbergasted. The forged documentation was flawless and had to have been done by experts in the air transportation field. Also, our people who saw the two impostors said that their uniforms and ID cards were perfect.

Further, when we talked about this, we were astounded with the enormity of this operation. The mortuary in Vietnam had to have put the heroin in the bodies, and the one at Travis Air Force Base, California had to remove the heroin, and it had to be distributed, ID cards had to be obtained, orders had to be made, etc. This was no smalltime operation." (Se brevet i sin helhet på <http://www.wanttoknow.info/militarysmuggledheroin>)

Bob Kirkconnell avslutter brevet sitt til *wanttoknow.info* nettedaksjonen med at han gjennom sin karriere i militæret, aldri var utstasjonert på en flybase han ikke mistenkte for å bli brukt til narkotikasmugling. Redaktørene tok etter dette brevet kontakt med Michael Levine, en DEA agent vi har vært innom tidligere i boken, og formidlet kontakt mellom Kirkconnell og sistnevnte.

Levine har skrevet flere bøker om opplevelsene sine fra tiden i DEA, og var allerede kjent med CIAs involvering i narkotikahandlen. I boka hans *Deep Cover*, forteller han dette om en opplevelse man kan sette i sammenheng med Kirkconnells beretning:

”The Chang Mai factory the CIA prevented me from destroying was the source of massive amounts of heroin being smuggled into the US in the bodies and body bags of GIs killed in Vietnam. My unit, the Hard Narcotics Smuggling Squad, was charged with investigating all heroin and cocaine smuggling through the Port of New York. My unit became involved in investigating every major smuggling operation known to law enforcement. We could not avoid witnessing the CIA protecting major drug dealers. Not a single important source in Southeast Asia was ever indicted by US law enforcement. This was no accident. Case after case was killed by CIA and State Department intervention and there wasn’t a damned thing we could do about it. CIA-owned airlines like Air America were being used to ferry drugs throughout Southeast Asia, allegedly to support our ‘allies’. CIA banking operations were used to launder drug money.” Michael Levine, *Deep Cover*, 1990, s 165-66. (visstnok) Funnet på nettet.

³⁴¹ En interessant fotnote her, er at Anna Chennault (kona til Claire Chennault) hjalp Nixon å forlenge Vietnamkrigen, samt og vinne det amerikanske presidentvalget. Hun gjorde det ved å overtale Sør Vietnams President Thieu til å gå imot President Johnsons annonserte fredsforhandlinger rett før valget i 1968. Dette forlenget Air Americas kontrakter i regionen, og forlenget også Kuomintangsoldatenes profittmuligheter i heroinhandlen. For mer om dette se Anthony Summers, *The Arrogance of Power; the secret world of Richard Nixon* (Phoenix Press 2003) s 298-306,322).

³⁴² Peter Dale Scott & Jonathan Marshall, *Cocaine Politics; Drugs, Armies and the CIA in Central America* (University of California Press, 1998), s xvii

³⁴³ Alfred W McCoy, *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade* (Lawrence Hill Books 1991), s 281

³⁴⁴ Den amerikanske ambassadøren til Laos, G. McMurtrie Godley, brukte blant annet (i et brev fra desember 1970) FBNs fiktive statistikker som unnskyldning for å marginalisere oppmerksomheten rundt den storstilte opiumsproduksjonen i landet, som CIAs leiesoldater kontrollerte. Han var også imot at BNDD (FBNs etterfølger) etablerte seg i Laos. Alfred W McCoy, *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade* (Lawrence Hill Books 1991), s 304, 381.

³⁴⁵ Alfred W McCoy, *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade* (Lawrence Hill Books 1991), s 162.

³⁴⁶ Douglas Valentine, *The Strength of the Wolf* (Verso 2004), s 432

³⁴⁷ FBN agenten Bowman Taylor beskrev foreksempel det nye byråets integritet slik: "I used to think we were fighting the drug business. But after they formed the BNDD, I realized we were feeding it." Ibid s 469.

³⁴⁸ Ibid s 334.

³⁴⁹ For mer om Kuhn Sa, se Alfred W McCoy, *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade* (Lawrence Hill Books 1991), s 348, og 419-35.

³⁵⁰ Gritz fortalte dette under ed, til en av senatets høringskomiteer den 23. november 1992: "We established good rapport and determined that the reports of him having American POWs were false. I used both video and a CIA provided portable polygraph to produce proof that Khun Sa had no knowledge of U.S. POWs...He promised to either secure any Americans found or give me 2500 of his best troops to recover them. I was told to return in March for the results. I asked Khun Sa about trafficking in Heroin. He told me to take back an offer to President Reagan. Khun Sa was willing to eliminate all the Golden Triangle opiates and disclose the U.S. government officials who were his best customers for more than 20 years! In return Khun sa wanted a trade agreement which would allow free world exploitation of the Shan State natural resources. VP Bush was leading the war on drugs and it sounded like an offer he could not refuse. (...) [When I came back to the U.S.], Harvey telephoned with congratulations on successfully resolving the POW report, Khun Sa's sweep of western Laos, and offer to help in any rescue operation. When I inquired about the drug offer, Harvey said there was 'no interest.'" Dan Russell, *Drug War; Covert Money, Power and Policy* (Kalyx 2000), s 467-68.

³⁵¹ **Richard Armitage:** I 1975 holdt han til i Bangkok som spesialrådgiver til Pentagon vedrørende savnede amerikanske soldater (MIAs) fra krigene i Sørøst Asia. Før dette var han i Saigon og styrte med hemmelige operasjoner der (Leslie Cockburn, *Out of Control* (Atlantic Monthly Press 1987), s 103). Han var også med i *208 kommiteen* (Robert McFarlane, en annen berømthet fra Iran Contra, satt også her) som overså våpenleveranser til mujaheddin-soldatene i Afghanistan. I følge David Hoffman, forfatteren av boken *Oklahoma City Bombing and the Politics of terror*, var han i kontakt med Fazle Haq, guvernøren i Pakistans Nordvest-provins som opererte mellom 100 og 200 heroin raffinerier der.

I forbindelse med at Kuhn Sa nevnte Armitage som ansvarlig for hvitvaskningen i australske banker, er det interessant at også Ronald Rewald, mannen som var daglig leder i CIA-banken BBRDW, pekte på Armitage som en sentral del av nettverket som hvitvasket narkopenger i banken. (Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 248)

Ross Perot, Texas millionær og tidligere presidentkandidat, har også fått med seg Armitages navn oppi dette. Han forsøkte å se nærmere på saken, men forstod snart at det

var en uoverkommelig overmakt han stod opp mot, og trakk seg (Chip Tatum hevder han fikk beskjed om "nøytralisere" Perot på grunn av hans undersøkelser rundt dette — men at han takket nei til jobben).

³⁵² Rodney Stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 447-48.

³⁵³ "Immediately upon arrival in the Bangkok safehouse on 19 May 1987, I was called by Joseph Felter who informed me that U.S. Government authorities, had come to him so that I might be advised to erase and forget everything I had just learned from Khun Sa and return IMMEDIATELY with all documentation to be turned over to Harvey on arrival. My failure to properly respond would 'hurt the U.S. Government!' (...) I chose instead to present the information and was called to testify before Larry Smith's House Sub-Committee on Narcotics Oversight. It was a mistake. Smith did not allow the members to view the Khun Sa video record (and) said the charges against Armitage were old, investigated, and unfounded." Dan Russell, *Drug War; Covert Money, Power and Policy* (Kalyx 2000), s 468-70.

³⁵⁴ ***Det følgende er et brev fra 1. februar 1988, skrevet til George Bush Sr. fra Bo Gritz:***
Honorable George Bush, Vice President, United States of America, Washington, D.C.
Sir:

Why does it seem that you are saying "YES" to illegal narcotics in America?
I turned over video tapes to your NSC staff assistant, Tom Harvey, January 1987, wherein General KHUN SA, overlord of Asia's "Golden Triangle", offered to stop 900 tons of heroin/opium from entering the free world in 1987. Harvey told me, "...there is no interest here in doing that." General Khun Sa also offered to identify U.S. Government officials who, he says, have been trafficking in heroin for more than 20 years.

November 1986, Scott Weekly and I went into Burma in coordination and cooperation with The White House. Tom Harvey told me you received a letter from Arthur Suchesk, Orange County, CA, dated 29 August 1986. Dr. Suchesk said that Gen Khun Sa had access to U.S. POWs. Harvey said the letter had received "highest attention". He gave me a copy along with other case documents. I was asked if it was possible to verify the information. According to Harvey, the CIA said Khun Sa had been assassinated some months before. Harvey supplied Scott and myself with language under White House and NSC letterhead that would help us gain access to Khun Sa. It worked. Unfortunately, Khun Sa knew nothing about US POWs. He did, however, offer to trade his nation's poppy dependence for a legitimate economy.

Instead of receiving an "Atta Boy" for bringing back video tape showing Khun Sa's offer to stop 900 tons of illegal narcotics and expose dirty USG officials, Scott was jailed and I was threatened. I was told that if I didn't "erase and forget" all that we had discovered, I would, "hurt the government". Further, I was promised a prison sentence of "15 years". I returned to Burma with two other American witnesses, Lance Trimmer, a private detective from San Francisco, and Barry Flynn from Boston. Gen Khun Sa identified some of those in

government service he says were dealing in heroin and arms sales. We video taped this second interview and I turned copies over in June 1987, to the Chairman of the Select Committee on Intelligence; Chairman of the House on Foreign Affairs Task Force on Narcotics Control; Co-Chairman, Senate Narcotics Committee; Senator Harry Reid, NV; Representative James Bilbray, NV; and other Congressional members. Mister Richard Armitage, Assistant Secretary of Defense for International Security Affairs, is one of those USG officials implicated by Khun Sa. Nothing was done with this evidence that indicated that anyone of authority, including yourself, had intended to do anything more than protect Mr. Armitage. I was charged with "Misuse of Passport". Seems that it is alright for Oliver North and Robert MacFarlane to go into Iran on Irish Passports to negotiate an illegal arms deal that neither you nor anyone else admits condoning, but I can't use a passport that brings back drug information against your friends.

Lance Trimmer and I submitted a "Citizen Complaint of Wrongdoing by Federal Officers" to Attorney General Edwin Meese, III on 17 September 1987. Continuous private and Legislative inquiries to date indicate that the Attorney General's Office has "lost" the document. Congressional requests to the Government Accounting Office have resulted in additional government snares and stalls.

January 20, 1988, I talked before your Breakfast Club in Houston, Texas. A distinguished group of approximately 125 associates of yours, including the Chief Justice of the Texas Supreme Court, expressed assurance that you are a righteous man. Almost all of them raised their hand when I asked how many of them know you personally. If you are a man with good intent, I pray you will do more than respond to this letter. I ask that you seriously look into the possibility that political appointees close to you are guilty of by passing our Constitutional process, and for purposes of promoting illegal covert operations, conspired in the trafficking of narcotics and arms.

Please answer why a respected American Citizen like Mister H. Ross Perot can bring you a pile of evidence of wrongdoing by Armitage and others, and you, according to TIME magazine (May 4, page 18), not only offer him no support, but have your Secretary of Defense, Frank Carlucci tell Mr. Perot to "stop pursuing Mr. Armitage". Why Sir, will you not look into affidavits gathered by The Christic Institute (Washington, D.C.), which testify that Armitage not only trafficked in heroin, but did so under the guise of an officer charged with bringing home our POWs. If the charges are true, Armitage, who is still responsible for POW recovery as your Assistant Secretary of Defense ISA, has every reason not to want these heroes returned to us alive. Clearly, follow on investigations would illuminate the collective crimes of Armitage and others.

Several years ago a secretary working for Armitage asked me "Why would he have us expunge his official record of all reference to past POW/MIA assignments and activities?" Not knowing, I ventured a guess that maybe he was considering running for public office and didn't feel the POW -Vietnam association would be a plus in his resume. It was about the same time a CIA agent named by Khun Sa turned up dead in Bangkok under "mysterious

circumstances". Also about this time, as an agent of NSC's Intelligence Support Activity, I was told by ISA Chief Jerry King, "...there are still too many bureaucrats in Washington who don't want to see POWs returned alive". I failed to realize the fullness of his meaning, or these other events, until in May 1987, Gen Khun Sa, in his jungle headquarters, named Richard Armitage as a key connection in a ring of heroin trafficking mobsters and USG officials. A U.S. agent I have known for many years stopped by my home last month enroute to his next overseas assignment. He remarked that he had worked for those CIA chiefs named by Khun Sa, and that by his own personal knowledge, he knew what Khun Sa said was true. He was surprised it had taken so long to surface.

I am a registered Republican. I voted for you twice. I will not do so again. If you have any love or loyalty in your heart for this nation; if you have not completely sold out, then do something positive to determine the truth of these most serious allegations. You were Director of the CIA in 1975, during a time Khun Sa says Armitage and CIA officials were trafficking in heroin. As Director of Intelligence you were responsible to the American people for the activities of your assistant - even as you should know what some of these same people are doing who are close to you now as our Vice President because I feel these "parallel government" types will only be promoted by you, giving them more reason to bury our POWs.

I am enclosing some documentation that supports the charges made. Chief is a letter from Khun Sa to the U.S. Justice Department dated 28 June 1987, wherein Richard Armitage is named along with Theodore Shackley (your former Deputy Director CIA from Covert Operations) and others. Please also note William Stevenson's article, "Bank of Intrigue-Circles of Power". You, Armitage, and General Richard Secord are prominently mentioned. Stevenson, you might remember, authored A MAN CALLED INTREPID. Also Tom Fitzpatrick's article, "From Burma to Bush, a Heroin Highway", should interest you. Both of these men are prize winning journalists. The book, CRIMES of PATRIOTS, "A True Tale of Dope, Dirty Money, and the CIA", by Jonathan Kwitny, reporter for the Wall Street Journal, details for you the bank connections that Khun Sa mentions. Finally, the basic primer that spells out exactly how this dope for covert operations gambit began, is Alfred McCoy's THE POLITICS OF HEROIN IN SOUTHEAST ASIA. All of these should be required reading for the man appointed chief cop by our President to safeguard America from illegal narcotics. These are just a sampling of many works now available that chronical disgraceful conduct by those sworn to protect and defend our Constitution.

Parting shot Mr. Vice President: On 28 January 1988, General Khun Sa tendered an offer to turn over to me one metric ton (2,200 pounds) of heroin. He says this is a good faith gesture to the American people that he is serious about stopping all drugs coming from the infamous Golden Triangle. I, you and Nancy Reagan are really serious about saying "NO" to drugs, why not test Gen Khun Sa? I challenge you to allow me in the company of agents of your choice to arrange to receive this token offer worth over \$4 billion on the streets of New York City. It will represent the largest "legal" seizure of heroin on record. You can personally

torch it, dump it in the ocean, or turn it into legal medication; as I understand there is a great shortage of legal opiates available to our doctors. I think Gen Khun Sa's offer is most interesting. If you say "YES" then the ever increasing flow of heroin from Southeast Asia (600-- tons-- '86, 900 tons-- '87, 1200-- tons'88) may dry up--not good for business in the parallel government and super CIA circles Oliver North mentioned. If you say "NO" to Khun Sa, you are showing colors not fit for a man who would be President.

What is your decision? I challenge you to demonstrate exactly where you stand with respect to big-business-drugs, parallel government, misuse of U.S. tax-payer dollars in foreign drug suppression programs that don't work, no interest in dialogue that will stem the flow of illegal narcotics, return of POWs while they are still alive? I for one am not for a "USA, Inc." with you or anyone else as Chairman of the Board.

Respecting Your Office,

James "Bo" Gritz, Concerned American, Box 472 HCR-31Sandy Valley, NV 89019, Tel: (702) 723-5266

(funnet på <http://www.serendipity.li/cia/gritz1.htm>)

³⁵⁵ Dan Russell, *Drug War; Covert Money, Power and Policy* (Kalyx 2000), s 474.

³⁵⁶ Peter Dale Scott, *Drugs, Oil, and War; the United States in Afghanistan, Colombia, and Indochina* (Rowman & Little Publishers 2003) s 40.

³⁵⁷ Den tidligere politimannen Mike Ruppert ble for eksempel introdusert for en av CIAs narkotikaoperasjoner i regionen i 1977, da en CIA agent forsøkte å verve han. Mer om dette i den tidligere fotnoten om Mike Ruppert, eller her: <http://www.fromthewilderness.com/free/ciadrugs/bush-cheney-drugs.html>

³⁵⁸ President Carters sikkerhetspolitiske rådgiver Zbigniew Brzezinski var sentral oppi dette, og han forklarte også senere at en viktig motivasjon bak denne støtten til de religiøse fundamentalistene, var at CIA med den håpet å få Soviet til å intervenere. Dette håpet de igjen skulle føre Sovjet Unionen inn i en militær okkupasjon de på ingen måte kunne komme heldig ut av. — Hvilket det som kjent også gjorde. Peter Dale Scott, *Drugs, Oil, and War; the United States in Afghanistan, Colombia, and Indochina* (Rowman & Little Publishers 2003) s 30.

³⁵⁹ Ibid s 46.

³⁶⁰ Alfred W McCoy, *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade* (Lawrence Hill Books 1991), s 449-51.

³⁶¹ Ibid s 447.

³⁶² Peter Dale Scott, *Drugs, Oil, and War; the United States in Afghanistan, Colombia, and Indochina* (Rowman & Little Publishers 2003) s 29.

³⁶³ “During the ten years of the Afghan war, some seventeen DEA agents sat in the U.S. embassy at Islamabad watching — without making a major arrest or seizure — as the flood of Afghan-Pakistan heroin captured 60 percent of the U.S. drug market.” Alfred W McCoy, *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade* (Lawrence Hill Books 1991), s 460.

³⁶⁴ Peter Dale Scott, *Drugs, Oil, and War; the United States in Afghanistan, Colombia, and Indochina* (Rowman & Little Publishers 2003) s 46.

³⁶⁵ Ibid s 49.

³⁶⁶ Alfred W McCoy, *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade* (Lawrence Hill Books 1991), s 457.

³⁶⁷ Ibid s 458

³⁶⁸ Peter Dale Scott, *The Road to 9/11; Wealth, Empire, and the Future of America* (University of California Press 2007) s 130.

³⁶⁹ **CIA og Al Qaeda**

Når det kommer til etterretningstjenestenes samspill med terroristene, så er det utførlig beskrevet i bøker som Webster Griffin Tarpleys *9/11 Synthetic Terror; Made in USA*, og Peter Dale Scotts *The Road to 9/11; Wealth, Empire, and the Future of America*.

Jeg skal derfor ikke gå nærmere inn på bevisbildet forbundet med det her, men selv om CIA selv vil si at de ikke lenger har peiling på hva Al-Qaeda driver med, er det en løgn fra deres side. De aller fleste gangene ”terrorister” rammer våre byer (eller andres) er det nemlig de hemmelige tjenestene som selv står bak og trekker i trådene. Og vi kan spore Al-Qaedas nyttefunksjon som leiesoldater for CIA minst frem til 2000-tallet: Dette så vi, blant annet, på hvordan de gjorde tjeneste som CIAs leiesoldater i Kosovo-krigen på 1990-tallet, og det samme gjorde de i Azerbaijan: Der dukket faktisk også Air Force generalen Richard Secord opp i 1991, og var ansvarlig for luftbroen som fløy 2000 Al-Qaeda soldater til landet for å destabilisere det på oljeinteressenes premisser. (Peter Dale Scott, *The Road to 9/11; Wealth, Empire, and the Future of America* (University of California Press 2007) s 164.)

Som det går frem andre steder i boken, var dette altså den samme Air Force generalen som samordnet CIAs opiumstransporter i det gyldne triangel med militærets rutiner, og som gjorde det samme på 1980-tallet med Contra soldatenes kokainsmugling, som her var involvert i Al-Qaeda aksjonen. Dette er ingen tilfeldighet, men fordi han

igjennom sin karriere har vært en av Pentagons representanter for "The Secret Team" som Fletcher Prouty omtalte tidligere.

Oppi alt dette er det en kjent sak at britisk etterretning også har vært involvert med Al-Qaeda gjennom det meste av 1990-tallet, blant annet i forbindelse med et drapsforsøk på Libyas president Muammar Gadhafi, som MI6 betalte en Al Qaeda celle i Libya for å utføre. Vi så også, i november 2001, et eksempel på hvordan Pakistan og CIA hjalp Al Qaeda soldatene sine ut av en knipe, da Taliban regimets forsvar ved Kunduz var iferd med å breste; De opprettet da en luftbro og fløy leiesoldatene sine ut av området, i en manøver den kjente journalisten Seymour Hersh beskrev som klarert av Bush-administrasjonen. (Peter Dale Scott, *The Road to 9/11; Wealth, Empire, and the Future of America* (University of California Press 2007) s 134.)

³⁷⁰ **Alt tyder på at invasjonen av Afghanistan og krigen mot terror var planlagt før terrorangrepene den 11. September 2001:** Troppeforflytningene som måtte til for å gå til krig i regionen, var allerede gjort før terrorangrepene i september; Pakistans utenriksminister Niaz Naik, fikk beskjed av Bush administrasjonen to måneder før terrorangrepet skjedde, at amerikanske tropper ville invadere Afghanistan innen oktober måned; The Patriot Act, lovvedtaket som mer eller mindre formaliserte opprettelsen av en politistat i USA, ble begrunnet med terrorangrepene 11. september, men var allerede skrevet før det; og ifølge pakistanske myndigheter forsøkte Taliban-regimet å utlevere Osama Bin Laden til amerikanske myndigheter tre ganger i løpet av 2001, men ble tilbudet ble ignorert. (John Pilger, *Welcome to Orwell's world 2010*, 31. desember 2010. Fra <http://www.infowars.com/welcome-to-orwells-world-2010/>)

³⁷¹ Peter Dale Scott, *Drugs, Oil, and War; the United States in Afghanistan, Colombia, and Indochina* (Rowman & Little Publishers 2003) s 33, 44.

³⁷² Romesh Bhattacharji, tidligere anti-narkotika kommisær i India: "For Afghanistan, narcotics and insurgency are intertwined and inseparable problems. Illicit cultivation of opium was used by the U.S. to finance the insurrection against the Najibullah government. Many members of the Mujahideen, who were the Central Intelligence Agency's paws, are now holding powerful posts in the U.S.-propped Hamid Karzai government. These collaborations have ensured the Karzai government's failure to contain opium production." Romesh Bhattacharji, *A Losing War*, Frontline, 7. august 2008. Funnet på: http://www.senliscouncil.net/modules/media_centre/opeds/losing_war

³⁷³ Gustavo de Greiff bekrefter påstanden her: "A prohibited business can not have success without the collaboration by authorities who close their eyes to the transport or sale of the drug in exchange for money or favors, the same in producer countries and consumer countries. The corruption reaches individuals at all levels of authority, from the police, to the Customs officers, intelligence agents, airports, maritime port managers and, of course, the

politicians,” Som tidligere justisminister i Colombia og ambassadør for landet i Mexico, vet han hva han snakker om. Sitat fra *Toward Drug Legalization, a conversation with Gustavo de Greiff*, 14. november 2002. Narconews.com.

³⁷⁴ Ann Jones, *US' Afghan policies going up in smoke*, Asia Times Online 1. november 2006.

³⁷⁵ **Korrupte tjenestemenn i Afghanistan**

I desember 2005 fant DEA ni tonn med opium i et hus som tilhørte Sher Muhammad Akhundzada, guvernøren i Helmund provinsen. Dette er ikke bare et godt eksempel på korrupsjonen som gjennomsyrer Afghanistan, men det er også et godt eksempel på hvordan de store narkotikahandlerne i landet jobber for vestlige etterretningsinteresser, og hvordan de beskyttes av aktører tilknyttet MI6 og CIA som overstyrer narkotikahandlen. For selv om man kunne knytte guvernøren til et ni tonns opiumbeslag, sørget visstnok britisk og amerikansk etterretning for at han ble tildelt medlemskap i det afghanske parlamentet.

(Romesh Bhattacharji, *A Losing War*, Frontline, 7. august 2008: Funnet på: http://www.senliscouncil.net/modules/media_centre/opeds/losing_war)

Andre eksempler inkluderer lederen for anti-korrupsjonsenheten i landet (GIAAC), Izzatullah Wasifi, som ble arrestert i Las Vegas i 1987 med 600 gram heroin.

Heroinindustrien i Afghanistan er en viktig inntektskilde for landet, og heroinen blir hovedsakelig smuglet ut av Afghanistan gjennom grenseområdene mot de gamle Sovjetstatene i nord, og Pakistan. Et viktig transittland på veien mot USA og Europa, er Tyrkia, og tyrkisk etterretning har i over 50 år vært viktige aktører oppi dette. En som kan si noe om det er Sibel Edmonds, FBI oversetteren som kom over informasjon som knyttet flere høyere tjenestemenn i USA og Tyrkia til omfattende illegale aktiviteter (bla. M, og som ble nektet å snakke om det av Bush-administrasjonen. Hun oppdaget et nettverk av korrupte amerikanske tjenestemenn som var involvert med tyrkiske aktører i det sorte atomvåpenmarkedet, og hun fikk også innblikk i hvordan tyrkisk etterretning, sammen CIA, tilrettela for heroineksport fra Afghanistan. I et intervju med *American Conservative*, i november 2006, fortalte hun om store mengder narkotika som ble flydd fra tyrkia til Belgia med NATO fly, og derfra videre til land som England og USA. Hun utbroderte dette videre da hun vitnet under ed foran Ohios valgkommisjon: “... These Turkish people, and some of them are directly connected to Turkish intelligence and Turkish military in the United States, they played a very significant role in bringing in heroin from ... Afghanistan to Turkey, [and] from Turkey into both United States, [and] also directly to Belgium, large quantity, very, very large quantity of heroin.” Fra <http://narcosphere.narconews.com/notebook/bill-conroy/2009/10/dea-agents-accused-court-pleadings-dealing-heroin-part-1990s-pakistan-c>

³⁷⁶ “There are a number of theories as to why Litvinenko had to flee Russia. The most popular blames his support for the theory that FSB agents planted bombs in Russian apartment blocks to stir up anti-Chechen feeling.

But the truth is that his discoveries about the heroin trade were what put his life in danger. Litvinenko was working for the KGB in St Petersburg in 2001 and 2002. He became concerned at the vast amounts of heroin coming from Afghanistan, in particular from the fiefdom of the (now) Head of the Afghan armed forces, General Abdul Rashid Dostum, in north and east Afghanistan.

Dostum is an Uzbek, and the heroin passes over the Friendship Bridge from Afghanistan to Uzbekistan, where it is taken over by President Islam Karimov's people. It is then shipped up the railway line, in bales of cotton, to St Petersburg and Riga. The heroin Jeeps run from General Dostum to President Karimov. The UK, United States and Germany have all invested large sums in donating the most sophisticated detection and screening equipment to the Uzbek customs centre at Termez to stop the heroin coming through.

But the convoys of Jeeps running between Dostum and Karimov are simply waved around the side of the facility.

Litvinenko uncovered the St Petersburg end and was stunned by the involvement of the city authorities, local police and security services at the most senior levels. He reported in detail to President Vladimir Putin. Putin is, of course, from St Petersburg, and the people Litvinenko named were among Putin's closest political allies. That is why Litvinenko, having miscalculated badly, had to flee Russia.

I had as little luck as Litvinenko in trying to get official action against this heroin trade. At the St Petersburg end he found those involved had the top protection. In Afghanistan, General Dostum is vital to Karzai's coalition, and to the West's pretence of a stable, democratic government

Opium is produced all over Afghanistan, but especially in the north and north-east. Dostum's territory. Again, our Government's spin doctors have tried hard to obscure this fact and make out that the bulk of the heroin is produced in the tiny areas of the south under Taliban control. But these are the most desolate, infertile rocky areas. It is a physical impossibility to produce the bulk of the vast opium harvest there." Craig Murray, *Britain is protecting the biggest heroin crop of all time*, dailymail.com 21 juli 2007. Funnet på <http://www.dailymail.co.uk/news/article-469983/Britain-protecting-biggest-heroin-crop-time.html>

³⁷⁷ At DEA og andre vestlige narkotikabekjempelsesetater er bundet på hender og føtter av de hemmelige tjenestenes manipulasjon ser vi på de elendige resultatene jobben deres gir. For til tross for at okkupasentene bruker en milliard dollar i året på å begrense narkohandelen i Afghanistan, er det Iran som gjør den mest effektive jobben. De bruker mindre enn en tiendedel av denne summen, men er allikevel åtte ganger så effektive når det kommer til beslag. Romesh Bhattacharji, tidligere anti-narkotika kommisær i India: "In 2007, Iran seized 2,31,352 kg of Afghan opium while Afghanistan could seize only 90,990 kg. Afghanistan seized 9,079 kg of heroin while Pakistan seized 24,341 kg, Iran 12,493 kg and

China 9,085 kg. Thus Afghanistan, which produces 90 per cent of the world's opium and heroin, seizes only 27 per cent of the opium and 10 per cent of the heroin. The North Atlantic Treaty Organisation (NATO) forces have actually made Afghanistan a safe place to grow opium." Se Romesh Bhattacharji, *A Losing War*, Frontline, 7. august 2008. Funnet på: http://www.senliscouncil.net/modules/media_centre/opeds/losing_war

³⁷⁸ Glen Ford, *Americans Are Deeply Involved In Afghan Drug Trade*, funnet på www.blackagendareport.com/?q=content/americans-are-deeply-involved-afghan-drug-trade

³⁷⁹ Mike Ruppert var den som først avslørte at Pat Tillman ble drept av sine egne, og at hæren hadde dekket over dette faktum. I tillegg har broren til Pat Tillman blitt intervjuet på Alex Jones' radioshow, og han fortalte der at han trodde Pat ble drept fordi han skulle til å avsløre hvordan CIA beskyttet opiumshandelen i Afghanistan.

³⁸⁰ John Pilger, *Welcome to Orwell's world 2010*, 31. desember 2010. Fra <http://www.infowars.com/welcome-to-orwells-world-2010/>

³⁸¹ "The prohibitive focus of the UN drug conventions has severely hampered medical access to opioid analgesics around the world. In fact intense undertreatment is reported in over 150 industrialized and developing countries, equaling 80% of the global population. In 2003 the INCB reported that six countries together accounted for 79 per cent of the global consumption of morphine.

The WHO estimates that 'annually, up to 10 million people suffer from lack of access to controlled medications. Nearly 1 billion of those living today will encounter this problem sooner or later.'

Following the resolutions adopted in 2005 by the World Health Assembly and ECOSOC, the WHO has, in consultation with the INCB, set up the Access to Controlled Medications Programme to improve the access to opioid analgesics."

According to the International Narcotics Control Board (INCB) and the World Health Organisation (WHO) there is now an unmet demand in opiates. Ironically, the current drug control regulations hamper access to controlled opiate medications for therapeutic use. Many patients are unable to access morphine, methadone or an equivalent opioid. Global medical morphine consumption would rise five times if countries would make morphine available at the level of the calculated need, according to a recent WHO estimate. " *Rewriting history: A response to the 2008 World Drug Report*, TNI Drug Policy Briefing nr 26, juni 2008, s 5.

³⁸² Douglas Valentine, *The Strength of the Wolf* (Verso 2004), s 386.

³⁸³ For mer om dette, se William Blum, *Killing Hope; US Military & CIA Interventions since World War 2* (Zed Books 2003)

³⁸⁴ Ibid s 209.

³⁸⁵ Vi har allerede sett hvor viktige fiendebildene er for den sosiale kontroll som eliten forsøker underlegge oss, og leseren gjør derfor klokt i selv å sjekke ut i hvilken grad det er noen underliggende realitet bak fiendebildene som kastes mot oss på avisenes forsider. Det ligger for langt unna denne bokens tema til at jeg kan bruke tid for mye tid på kommunismen som fiendebilde her. Men alt tyder på at den vestlige kontrollorienterte eliten har hatt en viktig innflytelse også bak jernteppet i Sovjet-Unionen som ikke er offentlig kjent: Bolsjevik-revolusjonen som veltet den russiske Tsaren i 1917 var nemlig finansiert av folk som Lord Alfred Milner på vegne av den kontrollorienterte eliten bak han. Dette er et nettverk av gamle pengesterke familier som Rothschild, Rockefeller, J. P Morgan, og så videre, og det er et faktum at de trakk i trådene bak jernteppet i en grad som er langt mer omfattende en den forrige generasjon ble opplært til å tro.

³⁸⁶ Dan Russell, *Drug War; Covert Money, Power and Policy* (Kalyx 2000), s 447.

³⁸⁷ Michael Levine, *The Big White Lie* (Thunder's Mouth Press 1994), s 29.

³⁸⁸ William Blum, *Killing Hope; US Military & CIA Interventions since World War 2* (Zed Books 2003) s 236.

³⁸⁹ Ibid s 290.

³⁹⁰ Dan Russell, *Drug War; Covert Money, Power and Policy* (Kalyx 2000), s 397

³⁹¹ William Blum, *Killing Hope; US Military & CIA Interventions since World War 2* (Zed Books 2003) s 301.

³⁹² Ibid s 293.

³⁹³ Ibid s 293.

³⁹⁴ Dan Russell, *Drug War; Covert Money, Power and Policy* (Kalyx 2000), s 397

³⁹⁵ George Bush Sr uttaler seg om Iran-Contra til journalist Sarah McClendon, juni 1992. Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 20.

³⁹⁶ **Contra-krigens hovedtrekk**

Chip Tatum er en av de viktigste personene som har stått frem med sin historie, om hva den amerikanske regjeringen var involvert i under Iran-Contra. Vi kommer nærmere inn på hans

historie senere, men dette er hva Barry Seal, en kjent smugler som var involvert, fortalte han om de store trekkene: "The Contras needed weapons for their rebellion against the Sandinistas. When the CIA approached the Contras in the early 80's they promised total support in weapons, training, and money required to sustain the operations. This is what prompted the Nicaraguans to begin open recruiting against the Ortega-led Sandinista government. But, as time went on, the U.S. reneged on their promise to the rebels. Not only did the U.S. cut money needed for medical and food supplies for the Contra camps, but they also refused to provide the weaponry needed to stay alive.

This left the Contras in a hell of a spot. William Casey met with Adolfo Colero and it was decided that the Contras would get the much needed money and weapons in exchange for cocaine. Casey put Ollie North over the project. North, at the CIA's promptings, recruited Seal to oversee delivery of the products, and a man named Ramon Navarro (Medellin Cartel) to train the Contras in the manufacturing process. Colero was the 'point man' for the Contras. He dealt with Washington and others as needed. Contra leader Enrique Bermudez was tasked with getting the cocaine kitchens built and protected. Bermudez had solicited three other Contra commanders to assist in this project. Their names are Commander Fernando, Commander Franklin, and Commander Marlan. Ramon Navarro supplied the cocaine paste and raw coca leaves to the Contras. The U.S. provided the equipment. It was delivered to the camps by Chinook helicopters (CH-47) out of Ft. Campbell, Kentucky (159th Aviation Battalion). It was Barry's job to deliver the finished product and monies to destinations as dictated by Mr. North."

Barry Seal fortalte dette til Chip Tatum i San Lorenzo, Honduras, den 10. April 1985. Sitatet er hentet fra Chips egen beretning *the Chip Tatum Chronicles*.

³⁹⁷ Michael Levine på CNBC-TV, 8. oktober 1996

³⁹⁸ **General Richard Secord** var, sammen med CIA's Theodore Shackley og assistenten hans Thomas Clines, blant de mest sentrale aktørene i CIA's hemmelige krig i Laos (Oliver North jobbet for han her). Det var han som i kraft av å være US Air Force Liaison to the CIA, koordinerte Air Americas luftbro til opiumsområdene. Secord var senere sentral i Iran-Contra skandalen også, der han hadde en tilsvarende funksjon (Han styrte SAT).

Secord ble dømt i januar 1990 for forbrytelsene han tok del i under Iran-Contra skandalen (han fikk da \$50 i bot, og en kort betinget dom). Dette var imidlertid en politisk manipulert rettsak.

Leslie og Andrew Cockburn ble saksøkt av Secord for beskyldningene de rettet mot han i boka si *Out of Control*, men de ble frikjent fordi Secords forbindelser til narkotikasmugling var åpenbare.

³⁹⁹ Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 255.

⁴⁰⁰ Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s viii.

⁴⁰¹ Tim Ross, BBCs korrespondent i Colombia i over 20 år, rapporterte at Oliver North i 1984-85 gikk til anskaffelse av to militære kjemikere fra Afghanistan og en israelsk agronom; dette var ekspertise på opiumproduksjon og heroinraffinering, og Tim gikk ut med historien selv om han før det mottok trusler fra den amerikanske ambassaden i Bogota. Dan Russell, *Drug War; Covert Money, Power and Policy* (Kalyx 2000), s 441.

⁴⁰² Som inkludert i disse kommunikasjonskjedene (RAGSene), nevner Martin daværende Nasjonale sikkerhetsrådgiver Col. Donald Gregg, Lawrence Eagleburger (Secretary of State), Elliot Abrahams (Assistant Secretary of State), og Richard Armitage. I fra forsvarsdepartementets side inkluderte de personer som Frank Carlucci og Richard Stillwell (begge var Assistant Secretary of Defence), Robert Gates, og Caspar Weinberger. Ifra CIAs egne rekker var foruten Bill Casey, også Clair George (Deputy Director of Operations) og Alan Fiers (Assistant Deputy Director of Operations) involvert. Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 14.

⁴⁰³ Webster Tarpley & Anton Chaitkin, *George Bush; the Unauthorized Biography* (Progressive Press 2004), s 370.

⁴⁰⁴ Dette skjedde den 30. mars 1985. For mer om det, se FBI agenten Ted Gundersons intervju med Chip Tatum, *Presidential Secrets*, (finnes for eksempel tilgjengelig på Googlevideo).

⁴⁰⁵ Som Zepeda senere fortalte Senator Kerrys etterforskningskomite: "It was difficult to conduct an investigation and expect the Honduran authorities to assist in arrests when it was them we were trying to investigate." Alfred W McCoy, *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade* (Lawrence Hill Books 1991), s 484.

⁴⁰⁶ Alexander Cockburn & Jeffrey St. Clair, *Whiteout; the CIA, Drugs and the Press* (Verso 1999), s 283.

⁴⁰⁷ **CIAs narkokontraktører**

Sjefen for SETCO, Matta Ballesteros, ble pågrepet på flyplassen i Washington D.C. (Dulles) i 1970 med 26 kilo kokain. Som straff for det ble han deportert til Honduras. Her slo han seg opp stort på narkotikahandel, og var en viktig brikke bak presidentkuppet i landet i 1978, da general Paz Garcia (som også støttet Somoza regimet i Nicaragua) tok makten (Alexander Cockburn & Jeffrey St. Clair, *Whiteout; the CIA, Drugs and the Press* (Verso 1999), s 281).

I følge Kerry kommisjonen var firmaet hans den viktigste leverandøren av materiell og personell til Contras styrkene i Honduras mellom 1983-85. De tjente da \$ 186 000 på

denne virksomheten – i tillegg til smuglerprofitten (Peter Dale Scott & Jonathan Marshall, *Cocaine Politics; Drugs, Armies and the CIA in Central America* (University of California Press, 1998), s 10).

I tillegg til SETCO, var et annet firma Frigorificos de Puntarenas, et firma som drev med sjømat; disse var kjente aktører på narkotikamarkedet siden i alle fall 1983, og de fikk kontrakter verdt en kvart million dollar av US state Dep. i 1986. Et annet firma, DIACSA, var et flyselskap fra Miami; dette var ledet av Alfredo Caballero, en Bay of Pigs veteran. Han var under etterforskning av DEA for kokainsmugling og hvitvasking da DIACSA fikk kontrakten. Det tredje firmaet var Vortex, et Miami basert firma som også drev med fly; lederen for firmaet, het Michael Palmer, og var i følge Kerry kommisjonen under etterforskning av FBI i forbindelse med Palmers smuglervirksomhet de siste ti årene, da de fikk kontrakter for \$ 317 000. Dette er imidlertid kun en kort oppsummering. For mer om kontraktørene og deres linker til CIA, sjekk ut Peter Dale Scott & Jonathan Marshall, *Cocaine Politics; Drugs, Armies and the CIA in Central America* (University of California Press, 1998), s 10-17

⁴⁰⁸ **Celerino Castillo** var en DEA agent som tok jobben sin alvorlig. Han begynte sin karriere i DEA i 1979 i New York; etter å ha tatt del i en av DEAs mest prestisjefylte saker der, ble han forflyttet til Peru hvor han fortsatte å se seg selv som en frontsoldat i krigen mot narkotika, men etter et år her ble hans identitet avslørt og Cele ble forflyttet til DEAs base i Guatemala i 1985. DEAs ressurser i dette området var marginale: i tillegg til Castillo var det én annen DEA agent der, og i sammen hadde de ansvaret for ikke bare narkotikasmugling i Guatemala, men også i nabolandene Belize, El Salvador, og Honduras.

Castillo fikk ansvaret for El Salvador, og fikk samtidig beskjed av sjefen sin, Robert Stia, om å ligge unna Contra soldatenes smugleroperasjoner. Castillo hadde imidlertid ingen planer om å se bort fra noe som helst når det kom til narkotikasmugling; Han var flere ganger på Ilopango, CIAs militærbase i El Salvador, og så hvordan CIA og de sivile kontraktørene som opererte derfra smuglet kokain.

Den 14. januar 1986 møtte han visepresident George Bush på en ambassademottagelse i Guatemala City. Han fortalte Bush om jobben sin og at det var ting som tydet på at Contra soldatene var innblandet i mistenkelig virksomhet fra Ilopango. I følge Castillo, var imidlertid Bush ikke interessert i å høre mer: han bare smilte, og fortsatte å sirkulere. Som Castillo senere sa om dette møtet: "det var da, jeg visste at han visste."

Castillo fortsatte å overvåke militærbasen på Ilopango, og sammen en informant på innsiden dokumenterte han godt over hundre eksempler på den organiserte smuglingen derfra (NSC hadde sine egne hangarer der, som Felix Rodriguez og Oliver North hadde kontroll på). Castillo fortsatte jobben sin i Guatemala og El Salvador, til 1990, da han, etter en del interne intriger (som inkluderte stadig motarbeidelse av sine overordnede og folk som var ute etter å ta livet av han), reiste tilbake til USA.

Castillo ble ikke invitert til å vitne for Kerry kommisjonen. Han ble avhørt av Walch, en av Kerrys etterforskere, men ingenting av hva Castillo sa ble senere offentliggjort eller tatt tak i av Contra-kommisjonene. Han skrev boken *Powderburns* om sine opplevelser.

⁴⁰⁹ **Donald Gregg** tjenestegjorde i Saigon under Shackley på 1970-tallet sammen med Felix Rodriguez. Han var visepresident Bushs nærmeste rådgiver på 1980-tallet, og fungerte som mellommann mellom presidenten og Rodriguez.

Gregg var alltid full av lovord om Rodriguez og hans aktiviteter, og han har selv bekreftet denne ukentlige kontakten mellom han og Rodriguez — selv om Gregg på sin side hevdet at Rodriguez aldri diskuterte Contra-relaterte begivenheter med han. For de som vet noe om Contra sakens natur er dette imidlertid en åpenbar løgn, og Gregg selv slet med sin troverdighet under Contra-høringene når han påstod dette. Men til tross for den åpenbare løgnen, valgte en ille berørt kongress å se mellom fingrene på saken. Som Terry Stansford, en kongressrepresentant for kommiteen, forklarte etter høringene: "If Gregg was lying, he was lying to protect the President, which is different from lying to protect himself." Webster Tarpley & Anton Chaitkin, *George Bush; the Unauthorized Biography* (Progressive Press 2004), s 432.

⁴¹⁰ **CIA og eksilkubanerne**

Når man ser nærmere på aktørene tilknyttet iran contra skandalen, finner man at dette er aktører og miljøer som i flere tiår har stått i ledtog med CIA og deres hemmelige operasjoner. Eksilkubanerne for eksempel er godt representert. Folk som Ricardo Morales, José Antonio Fernandez, Felix Rodriguez, Luis Posada Carriles, og Frank Castro har i mange tiår har fått operere påfallende fritt til tross for alt de har vært med på.

Ta Frank Castro som et eksempel: Han er en CIA veteran fra Grisebukta, og var med på å starte CORU, en terrororganisasjon som sto bak en del bombeaksjoner, kidnappinger og likvideringer i Latin-Amerika på 1970-tallet. Organisasjonen ble startet i 1976, og i løpet av det første året tok de ansvaret for over 50 bombeattentat i Miami, New York, Panama, Mexico og Argentina, pluss sprengningen av et cubansk rutefly som tok livet av 73 passasjerer (Fire av de som var med på å starte CORU, ble senere med i Contras). Siden 1970-tallet har han også vært en svært aktiv kokain og cannabismugler, og han var blant annet tiltalt for å ha smuglet over 500 tonn cannabis til USA.

CORU/eksilkubanerne er en ekstremt høyreorientert gruppering, som har samarbeidet med flere av regionens verste militærregimer. De støttet contrasstyrkene; de var innblandet i kokainkuppet i Bolivia i 1980; og de har samarbeidet med argentinske dødsskvadroner, Colombianske narkokarteller, korruperte mexicanske tjenestemenn, og chilenske despoter.

På samme måte som med møtevirksomheten tilknyttet opprettelsen av de store narkotikakartellene, er også CIA blitt utpekt som arrangørene av møtet hvor CORU ble til. En politimann fra Miami, fortalte journalistene John Dinges og Saul Landau dette:

”The Cubans held the CORU meeting at the request of the CIA. The Cuban groups (...) were running amok in the mid-1970s, and the United States had lost control of them. So the United States backed the meeting to get them all going in the same direction again, under United States control. The basic signal was, ‘Go ahead and do what you want outside the United States.’ “(Fra Peter Dale Scott & Jonathan Marshall, *Cocaine Politics; Drugs, Armies and the CIA in Central America* (University of California Press, 1998), s 31. Opprinnelig sitat i John Dinges & Saul Landau, *Assasination on Embassy Row* (New York: Pantheon 1980), s 251).

De høyreekstreme kubanerne var naturlige allierte for amerikansk etterretning, og Bush familien og CIA har i over et halvt århundre knyttet allianser opp mot disse miljøene (De er blant annet knyttet til drapet på John F Kennedy og Watergate skandalen, og det er interessant at Bush Sr. var CIA direktør, når CIA tilrettela for CORU møtet).

Vi får en bedre forståelse av eksilkubanernes storstilte narkotikasmugling og viktige posisjon i amerikansk narkohandel på denne tiden, når vi ser tilbake på en stor narkotikaaksjon som BNDD, forløperen til DEA, sto bak i 1970, som het Operation Eagle: Etter en aksjon hvor 150 mistenkte rundt om i USA ble pågrepet, gikk riksadvokat justisminister John Mitchell ut og sa at de nå hadde knekt en narkotikabande som sto bak rundt 30 prosent av alt heroinsalg og 75-80 prosent av alt kokainsalg i USA. Så mange som 70 prosent av de pågrepne var imidlertid eksilkubanere fra Grisebukta i 1961. Og som Professor Peter Dale Scott sier: ”The bust gave a hint of evidence that would accumulate throughout the coming decade of the dominance of the U.S. cocaine and marijuana trade by intelligence-trained Cuban exiles” Peter Dale Scott & Jonathan Marshall, *Cocaine Politics; Drugs, Armies and the CIA in Central America* (University of California Press, 1998), s 26. Mer om Frank Castro og eksilkubanerne: s 25-33.

⁴¹¹ **Panama** var et yndet sted for hvitvasking på grunn av sin beliggenhet og et banksystem som så å si var designet for hvitvasking. Dette er en åpent kjent hemmelighet, og ingenting noen med noe troverdighet kan benekte, men for ordens skyld vil jeg vise til Robert Mazur: Mazur var en amerikansk undercover-agent som infiltrerte Medellin kartellet i 1986. Han fungerte i flere år som hvitvasker for kartellet, og kom i denne forbindelse i kontakt med BCCIs ledende personale i flere land, inkludert Panama. BCCI var Noriegas personlige hvitvaskere, og selv om denne banken er den som i ettertid huskes best for sin virksomhet i Panama, var amerikanske banker som Chase, Citibank, og Bank of America ikke mindre skyldige; de var bare for store og innflytelsesrike til at de senere måtte stå til rette for sine handlinger — akkurat som de i dag fortsatt er For mer om det, sjekk ut Robert Mazur, *The Infiltrator* (Little Brown & Company 2009), s 115 og 216.

⁴¹² **Noriega og CIA**

”General Noriega was told by Bill Casey, then director of the Central Intelligence Agency, that he could have a free run with drugs into America, provided that he allowed us to support the contras from Panama. And that was a straight up deal.”

Robert Steele, CIA officer.

BNDD mistenkte Noriega for storstilt narkotikasmugling så tidlig som i 1971, men CIA fikk saken henlagt. I 1976, mens Bush Sr. var CIA direktør, spilte dette ingen rolle og CIA betalte han da \$ 110 000 i året for hans tjenester mens han samtidig sto oppført som narkoforbryter i rundt 40 av DEAs datasystemer. Det stoppet opp under Carter-administrasjonen, men fortsatte igjen under Reagan i 1981 da lønna hans gikk opp til rundt \$200 000 i året (betalt gjennom BCCI).

For Reagan-administrasjonen var han en viktig brikke i støtten til Contras: Noriega lot CIA og NSC bruke Panama som mellomstasjon for våpenleveranser til Contrasstyrkene, og for narkotikasmugling på veien tilbake. Men Noriega samarbeidet ikke bare med USA og Cali-kartellet men også deres konkurrenter i Medellin-kartellet; Så lenge hvert fly som mellomlandet i Panama betalte en ”ekstraavgift” til Noriega og hans sikkerhetsstyrker (PDF) var alt i orden, og bankene i Panama gjorde nytte for seg som hvitvaskningsanstalter for alle internasjonale aktører på narkotikamarkedet av en viss størrelse.

Det hele var imidlertid svært åpenbart for de som ville se nærmere på saken, og Noriegas navn og rykte ble stadig dårligere i amerikanske aviser. I juni 1986 trykket New York Times en ødeleggende artikkel om han. Noriega klaget over dette, og Oliver North og CIAs mann i regionen, Duane Clarridge, diskuterte seg imellom Noriegas dårlige rykte og om det var mulig å forandre det på et møte i august. I september reiste så North til Panama for et møte med Noriega.

I det mylderet av intriger som til enhver tid må tas hensyn til når de maktpolitiske realiteter skal vurderes, er det vanskelig å si hva som ville kommet ut av Noriegas forsøk på å innnynde seg hos amerikanske myndigheter. Men en måned senere, i november, fikk North og mennene bak han viktigere ting å tenke på da et fly ble skutt ned over Nicaragua med våpen og amerikansk personell om bord.

Dette ble begynnelsen på slutten for Contra eventyret. Og Casey, Bush, Pointdexter og North fikk snart mer presserende bekymringer enn Noriegas gode navn og rykte å tenke på.

(Allerede før dette var den offisielle fasaden begynt å slå sprekker; Jack Terrell hadde siden slutten av 1985 stått frem og fortalt om våpeneksport til Contras og Kokainsmugling tilbake til USA, og det samme hadde en annen leiesoldat som het Steve Carr gjort. I tillegg til alt dette, er det ting som tyder på at Oliver North og gjengen hans hadde noe uoppgjort med Noriega, og at de hadde diskutert å ta livet av han så tidlig som i mars 1985. For mer om det,

se FBI agenten Ted Gundersons intervju med Chip Tatum, *Presidential Secrets*, som finnes tilgjengelig på Googlevideo.)

I 1988 ble så Noriega tiltalt for å bistå Medellín-kartellet i deres smugling av narkotika til USA. Dette hadde mindre med Noriega å gjøre enn det hadde med ikke-offisielle maktpolitiske realiteter å gjøre, for Noriega og organisasjonen hans i Panama var ikke verre enn andre ledende maktgrupperinger i regionen, som for eksempel de militære lederne i Honduras, El Salvador, Argentina (det var opprinnelig militæret i Argentina som først finansierte og støttet Contras styrkene — USA tok over etter hvert), og Guatemala.

Dette sitatet av den israelske Mossad agenten Ari Ben Menashe sier sitt om det: “In 1985 Guatemala started to be used heavily as a drug transit point to the United States from South America. Meija, The Chief of the Nation, was, in fact, a much bigger drug boss than Noriega. Massive amounts of drugs were shipped into the United States (...). This would all have been impossible without the wink and the nod that the CIA gave.” (Ari Ben Menashe, *Profits of War; Inside the Secret U.S. Israeli Arms Network* (Sheridan Square Press 1998), s 139).

Det er derfor ting som tyder på at invasjonen av Panama hadde mer å gjøre med Panamakanalen og kontrollen av denne (samt Bush’ samarbeidsproblemer med Medellín-kartellet), enn den hadde med Noriegas korrupte regime å gjøre, og Noriega hevder også det samme selv i sin selvbiografi som han skrev fra fengselet.

For ser vi på etterfølgeren hans, Guillermo Endara, og forholdene i Panama etter Noriega, er det ingenting som tyder på at ting ble bedre etter amerikanernes invasjon: Den nye presidenten (Endara) var tidligere direktør i Banco Interoceanico, en bank som både FBI og DEA knyttet til omfattende hvitvasking, og som justisminister, finansminister, og øverste dommer i Høyesterett utnevnte han tre personer som var tidligere styremedlemmer i First Interamericas Bank — en bank som var kontrollert av Cali-kartellet.

Alt foregikk med andre ord som før, og den eneste forskjellen var at Medellín-kartellets innflytelse i landet nå var marginalisert til fordel for Cali-kartellet. Eksempler på dette er at den amerikanske ambassadøren Deane Hinton, i 1993 klaget over at myndighetene i Panama, i løpet av de tre og et halvt årene som var gått siden Noriegas fall, ikke hadde arrestert én eneste for hvitvasking, og en DEA agent fortalte GAO (den amerikanske kongressens undersøkende arm) i 1991 at mengden av kokain som kom til USA gjennom Panama kunne være så mye som doblet etter *operasjon Just Cause*. (Peter Dale Scott & Jonathan Marshall, *Cocaine Politics; Drugs, Armies and the CIA in Central America* (University of California Press, 1998), s xviii)

Noriegas rettsak var på sin side fingert slik politisk motiverte saker vanligvis er: Som Saddam Hussein hadde Noriega mer enn nok på samvittigheten til at man kunne finne noe å dømme han for i en anstendig rettsak, men ettersom de begge hadde begått sine ugjerninger mer eller mindre i samråd med CIA (både Saddam og Noriegas kontakt med CIA går tilbake til 1960-tallet), var det viktig å nekte dem muligheten til å bevise dette, og derfor trengte man i begge tilfeller en dommer som var på lag med aktoratet.

For Noriegas del ble det dommer William H. Hoveler: Han nektet Noriega å føre de bevisene Noriega så som relevante i saken, og dømte han på grunnlag av vitnemålet til til flere av hans gamle bekjente. Dette var i hovedsak narkotikasmuglere som allerede satt i fengsel på lange dommer, som ble belønnet med amnesti for opplysningene de kom med, redusert straff, og gode penger for sine vitnemål. Floyd Carlton, en av hans tidligere flyvere, vitnet mot han på disse betingelsene; Ricardo Bilonick, som ellers hadde sett frem til 50 år i fengsel, gjorde det samme (han fikk også 1.2 millioner dollar for vitnemålet sitt av Cali-kartellet); og det samme gjorde den colombianske piloten Roberto Striedinger, og ti andre kjente narkosmuglere.

Under rettsaken kom det frem at Noriega har vært på amerikanske etterretningstjenesters lønningslister siden 1955, da han som 19 åring ble medlem av Sosialist partiet i Panama og begynte å rapportere videre om hva de foretok seg der. Peter Dale Scott & Jonathan Marshall, *Cocaine Politics; Drugs, Armies and the CIA in Central America* (University of California Press, 1998), s xvi

⁴¹³ Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 266.

⁴¹⁴ **Mossad i Latin Amerika**

Israel har vært svært aktive i Latin Amerika, både i forhold til våpensalg og narkotikasalg. Mossad agenten Mike Harari var en viktig brikke her, og det var også Ariel Sharon, en venn av Mike Harari. De var begge en del av et større nettverk av israelske krigsprofitører som solgte våpen til land som Guatemala, Panama, El Salvador, Costa Rica, og Mexico. Mossad agenten Ari Ben Menashe forteller:

“[B]etween 1975 and 1977, Sharon was a private citizen who was trying to build a fortune dealing arms in Central America. He had a network of people working with him there, one being the disgraced Mossad agent Mike Harari, who had just left Israel because of his failure in the “Moroccan Waiter Affair,” where the wrong man was shot dead in Lillehammer, Norway. (...) Sharons network had been able to provide military equipment from Israel to various Central American countries, including, El Salvador, Guatemala, Panama, Costa Rica, and even Mexico. This was never official Israeli government policy, and it was frowned upon by the cabinet itself, but Sharon was too wild a goose for anybody to handle. (...) Gates had developed a professional interest in the arms network that Sharon and his former intelligence cowboys were operating in Central America. By 1981, Sharon and Harari were running what Harari described as more of a CIA network than an Israeli operation – and were filling their private bank accounts at the same time. It was in 1981 that they started supplying a secret army in Central America, the contras, who were trying to destabilize and eventually bring about the downfall of the Sandinista government of Nicaragua, which had come to power in 1979.(...) Sharon, with all his power, could not force the prime minister or the leaders of the Israeli intelligence community to pay for weapons from the slush fund that

had grown out of the Iran arms sales. So, with the backing of Gates and the CIA, some members of the group created their own fund. They did this, according to Harari, by transporting cocaine from South America to the United States via Central America.” (Ari Ben Menashe, *Profits of War; Inside the Secret U.S. Israeli Arms Network* (Sheridan Square Press 1998), s 105).

Da de etterforsket drapet på presidentkandidat Luis Galan i 1989, fant colombianske etterforskere at israelske leiesoldater hadde trent leiemordere og paramilitære styrker som jobbet for narkotikabaronene, og sto bak det meste av terroren mot landets politiske institusjoner.

Israelsk etterretning støttet paramilitære grupper også i Peru og Bolivia, samt andre steder. Rafael Eitan, en mann som er høyt plassert i det israelske militæret, fortalte dette til Jerusalem Post: ”Someday, perhaps, if it’s decided that the stories can be told, you’ll see that the state has been involved in acts which are a thousand times more dirty than anything going on in Colombia. As long as the government decides to do something, something that the national interest demanded, then it’s legitimate” (Peter Dale Scott & Jonathan Marshall, *Cocaine Politics; Drugs, Armies and the CIA in Central America* (University of California Press, 1998), s 78).

For mer om Harari og Mossad i regionen, sjekk ut s 72-78 i denne boken. En annen god bok som gir et godt inntrykk av israelske agenter og deres interesser i regionen, er Ari Ben Menashes *Profits of War*.

⁴¹⁵ Jeffrey Steinberg er counterintelligence Editor i Executive Intelligence Review magazine. (i juli 1996, hadde de en lengre artikkel om verdens narkotikaøkonomi)

Han holdt denne talen (*The Bush Machine And The Drug Cartel*) i Washington D.C. 16. november 1996, rett før Clinton påbegynte sin andre runde i det hvite hus. Han gjorde det i håp om at Clinton-regjeringen ville våge et oppgjør med fortidens synder. Men Iran-Contra episoden og forbrytelsene forbundet med den truet ikke bare det republikanske partiets interesser: Clinton selv var dypt involvert i skandalen, og han hadde ingen planer om å se nærmere på saken (Da Clinton var Guvernør i Arkansas avfeide han kritikk over den manglende etterforskningen av forbrytelsene tilknyttet Mena, med at dette var det føderales ansvar og ikke hans, men når han selv ble president, fortsatte Clinton å avvise spekuleringene rundt hva som skjedde i Arkansas.

Steinberg holdt denne talen for å øke presset på Clinton-administrasjonen, men det hjalp ikke.

⁴¹⁶ **Hvitvasking i Arkansas**

Terry Reed anslo at CIA hvitvasket rundt \$250 millioner i narkotikapenger i Arkansas mellom 1984 og 1986. Av dette fikk Clinton og vennene hans 10 prosent (For mer om det, se FBI agenten Ted Gundersons intervju med Chip Tatum, *Presidential Secrets*, som er tilgjengelig på Googlevideo, og også Terry Reed & John Cummings, *Compromised: Clinton, Bush and the CIA*

(SPI Books/Shapolsky Publishers 1994), s 233), men det er ting som tyder på at de, i tillegg til det, forsynte seg av mangfoldige flere millioner (opptil 100 millioner fra kokainsalg, forsvant fra CIAs regnskaper i denne perioden; Terry Reed & John Cummings, *Compromised: Clinton, Bush and the CIA* (SPI Books/Shapolsky Publishers 1994), s 244). Dette ble imidlertid oppdaget, og var én av grunnene til at CIA valgte å flytte operasjonene sine fra Arkansas sent i 1985.

Det meste av hvitvaskingen var det Clintons venn Dan Lasater som tok seg av gjennom *Arkansas Development and Finance Authority* (ADFA). Terry Reed forteller: "Arkansas offered the CIA something money launderers are rarely able to achieve, a secure business environment containing a banking industry where vast amounts of money move around unnoticed as part of the normal course of business. Through its substantial bond underwriting activities, the state had a huge cash flow that could allow dirty money to commingle without detection. All they were lacking was the 'dirty banker' to cooperate with them by ignoring the federal banking laws. And that they found within the Clinton administration, This 'banker' was none other than the Arkansas Development and Finance Authority, or ADFA, which was a creation of, and directly under the control of, the governor's office. Its official mandate was to loan money to businesses either already in or coming to Arkansas in order to develop an industrial base for new jobs that Clinton had made the centerpiece of his administration. ADFA, was in effect, a bank making preferred loans." Terry Reed & John Cummings, *Compromised: Clinton, Bush and the CIA* (SPI Books/Shapolsky Publishers 1994), s 232

Gjennom ADFA hvitvasket CIA de sorte pengene sine og Clinton, på sin side, fremsto som en person som sørget for økonomisk fornyelse i delstaten. I tillegg til dette var ordningen svært gunstig for Clintons venner (personer som Dan Lasater, og Jackson Stephens) som fikk svært gunstige lånebetingelser, og tjente gode penger på hvitvaskingen. Lasater er blitt fremstilt som den som hadde ansvaret for hvitvaskingen i ADFA, av både Chip Tatum og Terry Reed.

For mer om ADFA og hvitvaskingen i Arkansas, se *Ibid* s 231-33, 244-50, 518-21.

⁴¹⁷ Etter at kongressen (med de forskjellige Boland-lovtileggene) stanset og forbød all militær støtte til Contras grupperingene, måtte støtten nå foregå i det skjulte. Og for å kunne tilby opprørssoldatene en jevn strøm av våpen som ikke kunne spores tilbake til produksjonslokaler i USA, startet CIA produksjon av sorte våpendeler i Arkansas: Brodix produserte for eksempel sorte våpendeler på vegne av Iver Johnsons Arms Inc., og også POM, et firma som var eid av Seth Ward, en lokal industriherre, var involvert i dette. *Ibid* s 53-54, 170.

⁴¹⁸ *Ibid* s 63, 94.

⁴¹⁹ En føderal etterforskning av Mena kom ikke på tale, ettersom det var krefter på det føderale nivå som sto bak forbrytelsene. Derfor forsøkte Arkansas komiteen, en studentorganisasjon tilknyttet universitetet, fra 1990 til 1992 å overtale de statlige aktørene til å etterforske linken mellom Barry Seal og etterretningstjenestene. Dette var nytteløst, og de mistenkte snart Bill Clinton for å stå bak ansvarsfraskrivelsen. De forsøkte også å få media til å ta tak i saken, men media tok parti med Clinton, og dette resulterte i flere usaklige angrep mot Arkansas komiteens medlemmer fra medias side.

I tillegg til dette hadde lokale aviser flere oppslag om saken: Den 21. mai 1992 hadde for eksempel *Arkansas Times* en forside om narkotikasmuglingen i delstaten, som spekulerte i forbindelsene mellom Bush og Seal; også *Arkansas Gazette* hadde også flere slike artikler som satte lokale tjenestemenn i et svært dårlig lys, uten at det ble tatt tak i av de store pressehusene.

⁴²⁰ **Robert McFarlane:** ifølge den tidligere Mossad agenten Ari Ben Menashe er han lojal mot Mossads interesser. Reagan gav (i følge Alexander Cockburn & Jeffrey St. Clair, *Whiteout; the Cia, Drugs and the Press* (Verso 1999), s 9) McFarlane ansvaret for for å holde Contra bevegelsen gående selv om kongressen ikke ville gi penger til dette formålet. Robert McFarlane jobbet da som National Security Advisor og gav videre Oliver North jobben med å gjøre Contras til en godt organisert og velutstyrt motstandsgruppering. Terry Reed & John Cummings, *Compromised: Clinton, Bush and the CIA* (SPI Books/Shapolsky Publishers 1994), s 63.

⁴²¹ **Vise Admiral John Pointdexter** var Reagans nasjonale sikkerhetsrådgiver. Han ble dømt for å lyve for kongressen om forbrytelsene han tok del i på denne tiden, men kjennelsen ble tilsidesatt i 1991. I kjølvannet av Contra-skandalen ble han etterlyst av myndighetene i Costa Rica for storstilt narkotikasmugling, sammen blant andre North og Secord (USA utleverte han selvfølgelig aldri).

Etter terrorangrepene den 11. september, ble han utpekt til å lede et overvåkningsprogram i regi av justisdepartementet som går under navnet "Total Information Awareness," og som tar sikte på å overstyre og samle all informasjon som er mulig å oppdrive om både mistenkte og ikke-mistenkte borgere verden over.

⁴²² **William Clinton:** Ble visstnok vervet av CIA mens han studerte i England (Clinton er en Rhodes Scholar), før han som student reiste til Sovjet Unionen. Som guvernør i Arkansas under Iran-Contra perioden var han i følge Terry Reed fullt klar over CIAs operasjoner i delstaten.

Clinton selv var da også en viktig politisk støttespiller til Contra krigen: Hans rådgivere besøkte flere ganger Contra-leire i Latin Amerika, og Contra ledere som Calero brødrene var ofte på besøk i Arkansas. Terry Reed & John Cummings, *Compromised: Clinton, Bush and the CIA* (SPI Books/Shapolsky Publishers 1994), s 476, s 228. Foruten dette, er Clintons politiske

karriere bestrødd med en lang rekke mistenkelige drap/dødsfall. I det store og hele har rundt 50 personer i hans nære omkrets dødd under mistenkelige omstendigheter.

⁴²³ Robert Nash: Clintons fremste økonomiske rådgiver i Arkansas. Det var han som var bindeleddet mellom Clinton-administrasjonen og CIAs operasjoner i delstaten.

⁴²⁴ Som Al Martin, en innsideaktør i Iran-Contra skandalen, forteller i boken sin: "As I've always said, Arkansas is where political liability *vis-à-vis* Iran-Contra crosses party lines. And I intend to show that bridge, both in context of narcotics, weapons, and money transactions. Next I am going to build that bridge into Republican/Democratic political liability crossovers in Arkansas, *vis-à-vis* Arkansas-related Iran-Contra weapons, narcotics, and monies operations.

I will talk about my knowledge of Governor Bill Clinton, Betsey Wright, Bruce Lindsey, Buddy Young, Patsy Thomasson, Dan Lasater, Web Hubbell, Hillary and Rose and Hubbell Law Firm, and Stephens investment group.

I did a lot of business with Stephens. I did business with Lasater. I was familiar with what was going on at the time.

I have extensive 1985 tape recordings of gubernatorial aides, Bruce Lindsey and Betsy Wright discussing Oliver North's operations in Arkansas.

They can't say they didn't know about them — and their efforts to manipulate the Arkansas State Police on behalf of the Republicans." Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 115.

⁴²⁵ **Terry Reed**

Terry Reed er en viktig innsideaktør som hadde orkesterplass til intrigene bak den offisielle Iran-Contra fasaden. Han hadde 9 års erfaring med etterretningsarbeid fra sin tid i det amerikanske luftforsvarets mest hemmelige program i Vietnam, Task Force Alpha, og ble på 1980-tallet blandet inn i Iran-Contra skandalen som sivil CIA kontraktør.

Han flyttet til Arkansas i 1983 og ble da, gjennom den senere så kjente Lt. Colonel Oliver North (Reed møtte North for første gang i februar 1982), introdusert for Barry Seal. Gjennom sitt bekjentskap med North og Seal, ble han mer og mer involvert i hva som noen år senere skulle bli kjent som Iran-Contra skandalen: Han var med på opprettelsen av en treningsleir for Contra soldater i Nella, Arkansas (han jobbet der som flyinstruktør); han var med på flydropp hvor sorte penger i hemmelighet ble smuglet inn i delstaten; og han hjalp også til med produksjonsløsninger for ulovlige våpendeler som ble laget i Arkansas.

Etter hvert som Mena begynte å bli en for stor belastning, var planen å flytte smuglerbasen til Mexico: Reed skulle fronte denne fasaden, og i den forbindelse møtte han flere ganger William Barr, Amiram Nir, og Felix Rodriguez.

Etter hvert som Iran-Contra skandalen skred frem, ble Reed vurdert som en belastning på grunn av hva han visste. Buddy Young, Clintons sikkerhetsansvarlige

politimann, sørget for å få han stilt for retten ved falske anklager, men Reed klarte til slutt å renske seg.

Reed gjorde seg og historien sin tilgjengelig for Kerry kommisjonen, men som andre vitner som visste for mye, ble han aldri innkalt. For Clinton, som nå var klarert for presidentskapet, var Reed en trussel på grunn av alt han visste, og for å eliminere denne trusselen før valgkampen kom Time magazine, i april 1992, ut med en artikkel som var designet til å frata han all troverdighet.

Reed har medforfattet boken *Compromised; Clinton, Bush and the CIA*, om sine opplevelser.

⁴²⁶ **Gene "Chip" Tatum**

Chip Tatum startet sin militære karriere i 1969. Han vervet seg til Vietnamkrigen, og ble etterhvert med i en elitegruppe tilknyttet det amerikanske Luftforsvaret. På et oppdrag i Kambodsja som gikk galt, ble han tatt til fange og befrikk etter 92 dager: Dette var et oppdrag som President Nixon bestemte skulle hemmeligholdes i 25 år (USA drev offisielt ikke krig i dette landet), og etter dette ble Tatum underordnet CIA, som ville ha en viss kontroll over han ettersom han nå utgjorde en potensiell sikkerhetsrisiko for nasjonen.

Han jobbet så for CIA under kodenavn *Pegasus* fra 1971 til 1978, og i denne tiden var han i stadig kontakt med CIA direktør Bill Colby og etterfølgeren hans George Bush.

I 1980 ble han rekruttert til en spesialavdeling i den amerikanske hæren som gikk under navnet *Task force 160* (kontrollert av CIA og kjent for de sorte helikopterne de bruker, som flyr uten gjenkjennelige kjennetegn)

I 1985 ble han bedt om å infiltrere en medisinsk nødhjelpsenhet som skulle til Honduras for å støtte Contra-soldater i militære øvelser (på denne tiden hadde kongressen forbudt all annen hjelp til Contras styrkene, enn medisinsk hjelp). Chip sa ja til det (fortsett under kodenavn *Pegasus*) og ble utplassert på Palmerola Air Base i Honduras. Han gav seg ut for å være pilot på et nødhjelpshelikopter, og rapporterte videre til Oliver North, hans overordnede (North var da assisterende Nasjonal sikkerhetsrådgiver til det Hvite hus). Felix Roderiguez var hans lokale overordnede, og han møtte også flere ganger Barry Seal, Amiram Nir, Buddy Young, og William Barr— de samme personene som også Terry Reed flere ganger traff på.

Han fløy en rekke hemmelige oppdrag fra Honduras til CIAs flybase i Ilapongo i El Salvador, og også til forskjellige Contraleire i grenseområdet mellom Honduras og Nicaragua. På alle disse oppdragene (de som gikk under kodenavn *Pegasus*) plukket de opp kokain i store forseglede hvite kjølebokser, som var merket med "medisinsk utstyr" (disse veide oftest rundt 100 kilo). Da Chip først fant ut hva som var i disse kjøleboksene, rapporterte han om innholdet videre til Oliver North, som fortalte at det var krigsutbytte tatt fra sandinistaene, og at det skulle sendes til verdensretten i Haag som bevis (dette var et standard-unnvikende svar som Don Gregg, Visepresident Bushs Nasjonale sikkerhetsrådgiver, senere gjentok overfor Chip).

Chip fløy også en del oppdrag til flyplassen i Mena, Arkansas i tiden 1983-84. På flere av dem bestod lasten av slike store hvite kjølebokser, og disse hadde han ordre om bare å levere videre til Dr. Dan Lasater som ofte var i selskap med Raymond Young (også kjent som Buddy Young), en tidligere politimann som da jobbet som sikkerhetssjef for Clinton (Han ble også introdusert for Bill Clinton under et slikt møte med Lasater).

Den 15. mars 1985 møtte han igjen Young i Honduras, i forbindelse med forberedelser til et møte George Bush skulle være med på. Etter en fest på den amerikanske ambassaden i Tegucigalpa reiste Chip Tatum, Buddy Young og Mike Harari (en Mossad agent) tilbake til flybasen i Palmerola med helikopter dagen etter. På tilbaketuren ble Tatum vitne til en rimelig oppsiktsvekkende samtale mellom Mike Harari, som på denne tiden jobbet som sikkerhetssjef for Manuel Noriega, og Buddy Young. På grunn av mye støy i helikopteret snakket de sammen over intern-nettet med øretelefoner; som kommando-pilot overhørte Chip alle radiosamtaler, og han tok opp deler av samtalen uten at han informerte dem om det. Her er et utdrag av den, hentet fra *The Chip Tatum Chronicles*:

Buddy: "Arkansas has the capability to manufacture anything in the area of weapons - and if we don't have it - we'll get it!"

Mike: "How about government controls?"

Buddy: "The Governor's on top of it, and if the feds get nosey - we hear about it and make a call. Then they're called off." He was looking around the countryside and continued, "Why the hell would anyone want to fight for a shit-hole like this?"

Mike: Shaking his head in awe, answered, "What we do has nothing to do with preserving a country's integrity - it's just business, and third world countries see their destiny as defeating borders and expanding. The more of this mentality we can produce — the greater our wealth. We train and we arm — that's our job. And, in return, we get a product far more valuable than the money for a gun. We're paid with product [kokain]. And we credit top dollar for product."

Buddy: (Still looked confused).

Mike: "Look - one gun and 3,000 rounds of ammo is \$1,200. A kilo of product is about \$1,000. We credit the Contras \$1,500 for every kilo. That's top dollar for a kilo of cocaine. It's equivalent to the American K-Mart special - buy four, get one free. On our side - we spend \$1,200 for a kilo and sell it for \$12,000 to \$15,000. Now, that's a profit center. And the market is much greater for the product than for weapons. It's just good business sense - understand?"

Buddy: "Damn! So you guys promote wars and revolutions to provide weapons for drugs — we provide the non-numbered parts to change out and we all win. Damn that's good!"

Mike: "It's good when it works — but someone is, how do you say, has his hand in the coffer."

Buddy: Responding on the defensive, "Well, we get our ten percent right off the top and that's plenty. GOFUS can make it go a long way."

Mike: "Who is GOFUS?"

Buddy: "Governor Clinton! That's our pet word for him. You know they call the President 'POTUS' for 'President of the United States'. Well, we call Clinton 'GOFUS' for 'Governor of the United States'. He thinks he is anyhow.

Mike: "That's your problem in America. You have no respect for your elected officials. They are more powerful than you think and have ears everywhere. You should heed my words and be loyal to your leaders. Especially when speaking to persons like me. Your remarks indicate a weakness - something our intelligence analysts look for."

Buddy: "Aw hell, Mike. Everybody knows the Clinton's want the White House and will do anything to get it. That's why I'm here instead of someone else. We know about the cocaine - hell! I've picked it up before with Lasater when he was worried about going on Little Rock Air Base to get it."

A new line of conversation ensued. Harari questioned Young about his knowledge of who the 'players' were. He went down a list. He started with 'The Boss - Clinton'. Here's a synopsis of the players according to Young.

Buddy: "Clinton — thinks he's in charge, but he'll only go as far as Casey allows. Me and my staff — we keep the lid on things you know — complaints about night flying — Arkansas people are private folks — they don't like a lot of commotion and Mena just isn't the right place for the operation. It keeps us busy at the shredder — if you know what I mean. Dan the Man (Lasater) — He does magic with the money — between him and Jack Stevens we don't have to worry a bit. Then we got Parks — if there's a problem — he's the man. We call him the Archer — that's the codename that Casey and Colby told us to assign to that position. Finnis oversee's our drop zone. Nash — he's just the boss' 'yes' man. Personally I think he's a mistake! Seal and his guys — I like his attitude 'and leave the driving to us!' he said, quoting one of Seal's good ole boy sayings.

Mike: "You like Seal?"

Buddy: "Hell! He's the only one I trust — respect is the word."

Mike: "Do you see much of him?"

Buddy: "Hell, yea. We test drive Clinton's rides before we send 'em on, ya know? (He laughed, grinding his hips.) Say — how much coke do you recon you can make in a week?"

Mike: "One camp can produce 400 keys a week. The others are about half that. But that's just our operation here. We have other sources in various parts of the world. Why do you ask?"

Buddy: "What? Oh, the Governor wanted to know our capacity."
(Litt etter dette stoppet opptaket)

For mange vil dette opptaket fremstå som for utrolig til å være sant. Men det tilstandsbildet Harari og Young snakker om her, stemmer godt med bildet andre viktige vitner som Terry Reed, og Al Martin bekrefter. Dette er dessuten kun en brøkdel av bevismaterialet som Tatum har samlet i boka si,— og han er kun ett av mange vitner som må

tas alvorlig, når et oppgjør med narkotikalovenes- og systemets kriminelle natur en dag må tas et oppgjør med.

Chip Tatum's arbeidsoppgaver forandret seg med etter at Contra-fasaden brast, og i mai 1986 begynte han å jobbe for en likvidasjonsstyrke (omtalt som *Terrorist Incidence Working Group/Special Situations Group/Operations Sub-Group*) som jobbet direkte for George Bush. Tatum forteller: "During the next few years, I would be tasked by Mr. Bush with the neutralization of a Mossad agent in 1988 [Dette var visst Amiram Nir], an army Chief of Staff in 1989, the President of a third world country in 1989 [Daniel Ortega], and the leader of a revolutionary force in Central America in 1991."

Dette fortsatte frem til 1992, da han sluttet etter å ha blitt bedt om å "nøytralisere" Ross Perot, en presidentkandidat som forsøkte å grave i blant annet Richard Armitages innblanding i narkotikahandelen (Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 448-60). Han nektet å utføre dette drapet, og visste (og Bill Colby fortalte han) at han ikke var trygg etter det. Han begynte så å samle sammen lydopptak, og inkriminerende dokumenter for å holde represaliene på avstand.

Tatum forteller videre: "Over the year I remained silent concerning my knowledge of the illegal activities of my superiors. But two years after I 'retired' from the Black Operations group, I was contacted by Messrs Colby, North and Rodriguez. I was warned to give up my documents 'or else.'

I now know that to turn over my documents would be terminal. My years of loyalty had been betrayed. With no alternative, I chose to publish a portion of the documents accumulated through the years. So in 1994 I began searching for the original flight plans which were in the possession of a ranking Honduran official.

All flight plans and briefing sheets contained in *the Chronicles* were supplied by the Honduran government official. In 1985, the official, aware of the implications of the documents, secured the flight plans and the briefing sheets for safe keeping. I began searching for the original documents in 1994. I was contacted in early 1995 by the Honduran official who claimed that he had possession of the documents. For reasons of security and fearing for his life, the official asked that I arrange a rendezvous with him in Honduras. April 25, 1995, we met secretly in San Pedro Sula, Honduras, where he supplied certified copies of the originals. *It was agreed that he would maintain possession of original documents until they were needed by authorities to seek prosecution of Messrs. Bush, Clinton, North, Rodriguez and others directly involved in the manufacturing and trafficking of cocaine.*" (min uthevning)

Som vi ser, er dette papirer som offiseren fra Honduras er villig til å utlevere til Verdensretten, eller en tilsvarende instans, når et oppgjør med CIAs narkotikasmugling en dag må tas. Det kriminelle nettverket til Bush har gjort mye for å få tak i dem, og Tatum har hatt en rekke innbrudd og husransaker hvor de har prøvd seg, men så langt har det ikke

lyktes (de er trykt i sin helhet i *The Chip Tatum Chronicles*). Tatum har i mellomtiden blitt arrestert flere ganger, blant annet for landsforrederi i 1996.

FBI agenten Ted Gunderson har et godt intervju med Chip Tatum som heter *Presidential Secrets*. Det finnes tilgjengelig på Googlevideo, og anbefales. Se for øvrig mye bra informasjon om han på www.whatreallyhappened.com.

⁴²⁷ Det er også ting som tyder på at Mena fungerte som operasjonsbase for narkotikasmugling allerede *før* Barry Seal kom dit i 1982: Gary Eitel, en pilot som fløy for CIA fra 1968, har for eksempel vitnet i føderal rett om at stedet ble brukt som landingsplass for CIA kontrollert narkotikasmugling siden tidlig på 1970-tallet (http://www.fromthewilderness.com/free/pandora/forest_service_c130s.html); og Russel Welch, politimannen som fikk jobben med å etterforske narkotikasmugling i tilknytning til basen i 1981, har bekreftet at dette var en problematikk også forgjengeren hans var godt kjent med.

Welch var for øvrig en av de som prøvde å gjøre noe med den illegale virksomheten i Mena, Arkansas, men han ble hele tiden motarbeidet av sine overordnede, og som han sa: "By 1990 I was being ordered to stay away from apparent drug activity at the Airport". For mer om han, se: <http://whatreallyhappened.com/RANCHO/POLITICS/MENA/welch.html>

⁴²⁸ Seal og eksilkubanerne går tilbake til Grisebukta. Det er et bilde av han fra 1963, der han er avbildet med CIA kubanere. Terry Reed & John Cummings, *Compromised: Clinton, Bush and the CIA* (SPI Books/Shapolsky Publishers 1994), s 211

⁴²⁹ Lousianas statsadvokat skrev til riksadvokat Ed Meese i 1986 at Seal smuglet narkotika for mellom \$3-5 milliarder til USA. Dan Russell, *Drug War; Covert Money, Power and Policy* (Kalyx 2000), s 413.

⁴³⁰ Barry Seals advokat, Richard Ben Veniste, hjalp han med dette.

Det er vanlig at folk som Barry Seal benytter seg av advokater som er tilknyttet etterretningstjenestenes arbeid, og som er inneforstått med spillereglene deres. Ben Veniste er i forlengelsen av dette faktum en interessant personlighet på flere områder: han var en sentral del av Watergate etterforskningen; han var en viktig person i Whitewater etterforskningen; og han var også medlem av 911 kommisjonen. Det er i denne forbindelse relevant å understreke at samtlige av de overnevnte etterforskningene/kommisjonene var kontrollert og korrumpert tilstrekkelig av CIA til at de alle kan defineres som Cover ups — og derfor også at det er lite sannsynlig at Ben Veniste rent *tilfeldigvis* var aktivt involvert i samtlige.

Al Martin sier dette om sitt kjennskap til praksisen: "There is an interesting common theme that runs through all CIA connected narcotics traffickers of this period [Iran-Contra]. These included men who were prosecuted — from Jack DeVoe to Barry Seal, Tony Fernandez, Bill Blakemore, Roberto Ruiz, Donald Raulerson and his son, Don Jr., who virtually controlled CIA narcotics trafficking in Georgia. There are about fifty-four names in all, but the

common thread that runs through all these supposed defendants is the connection of their defense counsels to the government. Every defense counsel that was involved in defending these gentlemen was a former employee of the CIA. (...)The more prominent the narcotics trafficker defendant in question, the more prominent was his counsel's relationship with the Agency." Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 163.

⁴³¹ Seal fortalte Terry Reed dette, og som han også sa: "Ever hear the old expression, It's not what ya know, it's who ya know? Well, whoever said that just hadn't caught the Vice President's kids in the dope business, 'cause I can tell ya for sure *what* ya know can definitely be more important than *who* you know." Terry Reed & John Cummings, *Compromised: Clinton, Bush and the CIA* (SPI Books/Shapolsky Publishers 1994), s 212.

⁴³² Darlene Novinger, en FBI agent som var i kontakt med Rodney Stich, fortalte han at hun under en etterforskning (*Operation Nimbus*) oppdaget at George Bush og to av sønnene hans benyttet seg av kokain og prostituerte på et hotell i Florida, mens George Bush var visepresident. Hun fortalte også at George Bush ble presset av narkotikabaroner tilknyttet Medellin-kartellet, fordi de hadde bevis på hans involvering i narkotikamarkedet. Hun rapporterte det videre til sjefene sine, som la lokk på saken.

Darlene mottok senere trusler, og flere av familiemedlemmene hennes døde senere under mistenkelige omstendigheter (Rodney Stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 469,693-96).

Bush familiens involvering i narkotikamarkedet var svært sensitivt materiale som DEA og U.S. Customs la lokk over. Demokratene, på sin side, så sitt snitt til å tjene noen billige politiske poeng på denne potensielle skandalen, men Bush sørget for at også Demokratene ble implisert i tilsvarende pinligheter, og nøytraliserte sånn sett mye av trusselen fra Demokratene: Ved hjelp av Barry Seal ble Bill Clintons bror, Roger Clinton, tatt med kokain, og påfølgende etterforskning dro også Clintons gode venn, Dan Lasater, med i dragsuget (Terry Reed & John Cummings, *Compromised: Clinton, Bush and the CIA* (SPI Books/Shapolsky Publishers 1994), s 212, 230, 235).

Foruten dette, impliserer Al Martin Bush familien i flere hundre svindel-forbrytelser i boka si *The Conspirators*.

⁴³³ **Medellin- og Cali-kartellet**

Medellin-kartellet og Cali-kartellet var to mer eller mindre konkurrerende fraksjoner som overstyrte narkotikamarkedet gjennom 1980-tallet (man antok i 1988, at Medellin-kartellet årlig dro inn rundt \$8 milliarder). Cali-kartellet var en noe løsere sammensatt gruppering som gikk lenger tilbake i tid, og hadde mer politisk innflytelse enn Medellin-kartellet hadde.

De var begge kriminelle grupperinger, men grensene mellom dem og andre maktgrupperinger er ikke så lett å trekke, og de vokste videre ut i diverse paramilitære grupperinger på 1990-tallet.

Det er ting som tyder på at CIA har hatt en langt viktigere rolle i formasjonen av denne kartell-virksomheten enn man tidligere har antatt. Bakgrunnen for denne påstanden, er at det i 1981-82 ble holdt et par møter mellom de største aktørene på narkotikamarkedet i Colombia: Det var gjennom denne møtevirksomheten at Medellín-kartellet oppsto; og CIA er i ettertid (av CIA agentene Trenton Parker og Gunther Russbacher) blitt fremstilt som sentrale tilretteleggere for disse møtene (det var visst to møter) (Rodney Stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 367).

I følge Parker og Russbacher fant denne møtevirksomheten sted fordi CIA sørget for å få Martha Nieves Ochoa, et medlem av Ochoa familien, kidnappet av en revolusjonær gruppering i Colombia (M-19). Dette igjen førte til møter i regi av Jorge Ochoa, hvor de ledende narkotikabaronene ble enige om å bruke \$7 millioner hver, på å opprette MAS (Muerte a Sequestradores – Death to Kidnappers), en hær på 2000 mann.

MAS fremsto utad som en organisasjon som var opprettet for å sørge for stabilitet og beskyttelse, men den var ikke annet enn narkotikabaronenes private hær, og fungerte som en kriminell forlengelse av hæren, akkurat som de senere paramilitære grupperingene gjorde. (Disse ble i hovedsak trent og utstyrt av israelske og britiske leiesoldater tilknyttet Mossad og MI6/SAS).

Denne møtevirksomheten resulterte i en sentralisering av markedet, slik at det nå ble mulig å tilrettelegge for større transporter, mindre risiko, og økt profitt for de største aktørene: Escobar tok seg av produksjonen, Ochoa familien tok seg av transporten, og Lehder familien tok seg av distribusjonen (Alfred W McCoy, *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade* (Lawrence Hill Books 1991), s 479).

Dette effektiviserte transporten til USA, og jeg vet ikke hvor tilfeldig det var at det skjedde rett før Kontrakrigen — og den storstilte kokainimporten til USA begynte.

Én av tingene som skjedde i forbindelse med denne møtevirksomheten, var at Cali- og Medellín-kartellet delte opp markedet i USA seg imellom, slik at de ikke skulle trække hverandre for meget på tærne. Cali fikk New York, og Medellín-kartellet fikk blant annet kontrollen over kokainmarkedet i Florida, — et marked som eksilkubanerne og CIA frem til da hadde kontrollert.

Dette var et problem for Bush og CIA, ettersom det forstyrret maktbalansen i delstaten, og tradisjonelle strukturer som var vokst frem som følge av den (Florida er den delstaten i USA som i størst grad er bygd på narkotikaøkonomien): Kokainkrigen som utspant seg i Miami og omegn mellom 1979 og 1981, bidro til sterkt til eksilkubanernes svekkelse; colombianerne overtok nå mer og mer av markedet, og det var Medellín-kartellet som ble sett på som problemet.

George Bush selv var midt opp i dette. Som visepresident ledet han personlig Reagan-administrasjonens krig mot narkotika, og i 1982 ble *the South Florida Task Force* opprettet. Denne ble ledet av Bush selv, og stillingen representerte den mest snevert definerte oppgaven noen visepresident har satt seg: å holde narkotika unna Sør-Florida.

Den som kjenner til George Bushs maktpolitiske prioriteter og hans virke bak den politiske fasaden de siste 50 årene, vil imidlertid kunne si at det reelle formålet til denne innsatsstyrken mer sannsynlig var å holde narkotikaprofiten unna "feil" folk, og sørge for at narkotikamarkedet igjen fungerte slik de som overstyrer det synes den fungerer best. Det er alt; Men ut fra dette får vi en bedre forståelse av Reagan-administrasjonens overdrevne fokus mot Medellín, — og påfallende ignoranse overfor deres ledende konkurrenter, Cali-kartellet: Bush' CIA fraksjon prøvde, blant annet, gjennom Barry Seal, en tyster som jobbet for DEA og som i lengre tid hadde flydd kokain for CIA, å manipulere faktabildet rundt Iran-Contra slik at det virket som om Sandinista-regimet i Nicaragua samarbeidet med Medellín-kartellet i å smugle narkotika til USA; De beskyldte også Nicaragua og Medellín-kartellet for å stå bak angrepet på Colombias øverste rettsinstans (Colombian Palace of Justice) i 1985 — et angrep som i realiteten ble begynt av M-19 geriljaen, og fullført av hæren — og disse beskyldningene brukte Reagan-administrasjonen for å begrunne sin støtte til Contras, og en videre militarisering av krigen mot narkotika. For mer om dette, sjekk ut: Peter Dale Scott & Jonathan Marshall, *Cocaine Politics; Drugs, Armies and the CIA in Central America* (University of California Press, 1998), s 90-103.

Cali-kartellet er som sagt en langt større og mer innflytelsesrik gruppering enn Medellín-kartellet som slo seg opp noen tiår senere; Medellín-kartellet er mer kjent, men det er flere ting som tyder på at det er på grunn av Cali-kartellets forbindelser til høytstående politikere og maktpersoner. Scott og Marshall viser i boken sin *Cocaine Politics* hvordan beslag som stammet fra Cali-kartellet ble fremstilt som tilhørende Medellín-kartellet; hvordan politisk manipulert etterretning fikk fokus rettet mot Medellín-kartellet, og hvordan ledende narkotikasmuglere tilknyttet Cali-kartellet på merkelig vis stadig unnslopp lovens lange arm (For et videre innblikk i intrigen mellom Cali-kartellet, Medellín-kartellet og CIA, sjekk ut Peter Dale Scott & Jonathan Marshall, *Cocaine Politics; Drugs, Armies and the CIA in Central America* (University of California Press, 1998), s 79-103).

Dette skyldes sterkt sammenfallende interesser de store aktørene imellom (og, som vi har sett, muligens det faktum at Medellín-kartellet hadde beviser som knyttet Bush familien til narkotikavirksomhet, og brukte denne informasjonen til utpressing), og det har derfor vært sterke allianser mellom narkotikabaronene og de høyreorienterte regimene/militæret i Latin-Amerika. Et eksempel på det er forbindelsene mellom de paramilitære grupperingene i Colombia, og narkotikabaronene: Den ledende paramilitære bevegelsen, AUC, ledes av Carlos Castaño fra Castaño-klanen; han var tidligere en del av Medellín-kartellet, samarbeidet senere med Cali-kartellet, og er fortsatt en sentral aktør nå som de tradisjonelle familiene i Cali- og Medellín-kartellet har mistet noe av sin posisjon.

⁴³⁴ Terry Reed & John Cummings, *Compromised: Clinton, Bush and the CIA* (SPI Books/Shapolsky Publishers 1994), s 157, 240.

⁴³⁵ For mer om dette, sjekk ut Peter Dale Scott & Jonathan Marshall, *Cocaine Politics; Drugs, Armies and the CIA in Central America* (University of California Press, 1998), s 99-103. Historien om Seal er også å finne i Alexander Cockburn & Jeffrey St. Clair, *Whiteout; the CIA, Drugs and the Press* (Verso 1999), s 317-28. Al Martin utbroderer den videre, og kan fortelle at Thomas Borgé, den avbildede mannen som liksom skulle være Sandinaista regimets representant under kokain transaksjonen, egentlig var en CIA agent. Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 10.

⁴³⁶ To Colombianere tilknyttet Medellin-kartellet ble pågrepet og dømt i saken, men det er ting som tyder på at også Bush-familien kan knyttes til dette drapet: Terry Reed viser i boken sin *Compromised* at Bush Sr. hadde alt å tjene på Seals død, og to uavhengige vitner, Al Martin og Chip Tatum, impliserer begge Jeb Bush til dette drapet.

Al Martin forteller oss i boken sin *The Conspirators*, at Bill Casey så tidlig som den 20. desember 1985, hadde bestemt at Seal skulle elimineres. Han forteller videre at det ble arrangert slik at to colombianere (Raoul Herrera og Bernardo Tamayo) ble bestilt for å utføre drapet, slik at det skulle fremstå som et hevtog fra Medellin-kartellets side. I følge Martin hadde derimot både Raoul og Bernardo jobbet for *Southern Air Transport*, den kjente CIA kontraktøren som var involvert i smuglervirksomheten, ett år tidligere, og selv om de originale papirene er ødelagt mener Martin at han har kopier som beviser dette (Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 11).

Martin forteller også at han på et Contra-strategimøte i september 1985, overhørte Jeb Bush, Oliver North, Richard Secord, og Dewey Clarridge planlegge drapet på Barry Seal. Dette er heller ikke det eneste drapet han impliserer Jeb i, for ifølge Martin hadde Jeb Bush forkunnskap om minst 3 andre drap på CIA sanksjonerte narkotikasmuglere (Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 194-97).

I tillegg til dette, overhørte også Chip Tatum at CIA forberedte drapet på Barry Seal. Den 24. mars 1985 var han vitne til en videokonferanse som involverte sentrale aktører i nettverket bak Iran-Contra skandalen. Denne konferansen kom i stand fordi det var forsvunnet over 100 millioner dollar fra regnskapet til "the Enterprise," og de skulle nå finne ut hvor lekkasjen var (det viste seg å være på transportruten til Mena, og Terry Reed bekrefter også dette i sin beretning om Iran-Contra; Terry Reed & John Cummings, *Compromised: Clinton, Bush and the CIA* (SPI Books/Shapolsky Publishers 1994), s 244-49)

De viktigste personene som deltok på dette møtet var: General Noriega, Mike Harari, Felix Rodriguez, Joe Fernandez, General Gustavo Alvarez (fra Honduras), William Barr, og de som deltok på skjermen (Via Sat), var Oliver North, Bill Clinton og George Bush.

Hovedmistanken ble rettet mot Clinton og Barry Seal og noen dager senere, den 30. mars, overhørte Tatum Oliver North fortelle at: "(Vice President Bush) is very concerned about those missing monies. I think he's going to have Jeb (Bush) arrange something out of Columbia." (sitat hentet fra *The Chip Tatum Chronicles*) Tatum selv mente å kunne knytte dette til drapet på Barry Seal nesten et år senere.

Selv om Bush selv sikkert vil benekte ethvert kjennskap til Seal, er det liten tvil om at Seal og George Bush hadde langt tettere forbindelser enn hva Bush selv vil innrømme: Sam Dalton, advokaten til en av colombianerne som drepte Seal, forteller at Seal hadde et privat telefonnummer til George Bush på seg når han døde; og Lewis Ungelsby, en av Seals egne advokater, har fortalt om hvordan Seal hadde direkte kontakt til visepresidentens kontor. Dan Russell, *Drug War; Covert Money, Power and Policy* (Kalyx 2000), s 415.

⁴³⁷ Mara Leveritt, *Asa And Me*, Arkansas Times, 25. mai 2001. Funnet på: <http://arktimes.com/010525coverstoryb.html>

⁴³⁸ Seal fikk operere i fred takket være offentlige tjenestemenn som *lot* han operere i fred, for det var ingen hemmelighet for dem hvem Barry Seal var – eller hva han drev med. Bill Clintons rolle i dette er så å si opplagt (for den som har lest Terry Reeds bok), og samme år som Seal flyttet virksomheten sin til Mena, ble også Asa Hutchinson (en annen som hjalp Seal å holde fasaden) statsadvokat for vestlige Arkansas, med ansvar for føderale saker.

Mara Leveritt (du finner henne på www.maraleveritt.com), er en av de lokale journalistene som har skrevet utfyllende om hvordan det statlige og føderale etterforskningsapparatet tildekket smuglerskandalen i Mena, og forbindelsene mellom Seal og de hemmelige tjenestene. Hun sier dette om saken:

"In 1982, the year that Hutchinson took office as U.S. attorney and Seal moved to Mena, federal officials were already aware that he controlled 'an international smuggling organization' that was 'extremely well organized and extensive.' Agents for the DEA, FBI, U.S. Customs, and IRS were watching him. They brought Hutchinson evidence that Seal was 'involved in narcotics trafficking and the laundering of funds derived from such trafficking.' I knew none of this in the early 1980s. At the time, this was highly secret information, known only to a handful of state and federal investigators and a few politicians, including U.S. Attorney Asa Hutchinson" (Mara Leveritt, *Asa And Me*, Arkansas Times Cover Story -- 5/25/01. Se: <http://arktimes.com/010525coverstoryb.html>).

For mer om dette, se også Maras artikkel i Arkansas Times, 25. mai, 2001: "Soon after Seal's move to Mena, U.S. Attorney Hutchinson called a meeting at his Fort Smith office to coordinate local surveillance. Among those attending were an Arkansas DEA agent, a U.S. Customs official, and U.S. Treasury agent William C. Duncan.

Duncan's job was to investigate money laundering by the Seal organization. By the end of 1982, he had gathered what he believed to be substantial evidence of the crime. Duncan and an Arkansas State Police investigator, who was also monitoring Seal's enterprise, took their evidence to Hutchinson. They asked that the U.S. attorney subpoena 20 witnesses they'd identified to testify before a federal grand jury. To Duncan's surprise, however, Hutchinson seemed reluctant. Ultimately, Hutchinson called only three of the 20 witnesses the investigators had requested.

The three appeared before the grand jury, but afterwards, two of them also expressed surprise at how their questioning was handled. One, a secretary at Rich Mountain Aviation, had given Duncan sworn statements about money laundering at the company, transcripts of which Duncan had provided to Hutchinson. But when the woman left the jury room, she complained that Hutchinson had asked her nothing about the crime or the sworn statements she'd given to Duncan. As Duncan later testified, "She basically said that she was allowed to give her name, address, position, and not much else."

<http://arktimes.com/010525coverstoryb.html>

⁴³⁹ .“Seal would later confide to Reed that there were going to be two separate, compartmentalized operations based out of the Mena area. The one Terry was becoming sucked into, involving flight training and aerial delivery techniques, was code-named ‘Jade Bridge’. (...) The second was the ferrying of large quantities of arms and munitions from Arkansas to staging areas in Central America. This tributary to the Agency cut-out was code named ‘Centaur Rose.’” Terry Reed & John Cummings, *Compromised: Clinton, Bush and the CIA* (SPI Books/Shapolsky Publishers 1994), s 64

⁴⁴⁰ Ranchen het triple-S ranch, og det var Wards svigersønn Finis Shellnut som bodde der. Finis jobbet for Bill Clintons gode venn, Dan Lasater, som var en sentral del av hvitvaskningsapparatet i Arkansas, og som senere også fikk en kokaindom på seg. Ibid s 138-39, 143-44, 163.

⁴⁴¹ **Operasjon Watchtower og Bush' korruperte Drug Task Force**

Utstyret Seal hadde i flyet sitt var en del av en annen hemmelig operasjon som het *Sea Spray*. (for mer om denne sjekk ut Terry Reed & John Cummings, *Compromised: Clinton, Bush and the CIA* (SPI Books/Shapolsky Publishers 1994), s 210, 255, 510, og for mer om Seal og Reeds flytur, se s 205-215.)

Sea Spray var igjen en del av en større operasjon, som gikk under navnet *Watchtower*.

Watchtower operasjonen startet i 1976 og besto av en rekke radiotårn (en del av dem i panama), som i begynnelsen var overstyrt av DIA (Defense Intelligence Agency). I forbindelse med Iran-Contra smuglingen var det imidlertid nødvendig å fjerne noe av det overordnede ansvaret for *Watchtower* fra DIA, og dette var en av grunnene til at Bush' *Drug Task Force* ble opprettet i 1983; De hadde en hel etasje i bygget til US customs, og slik holdt de tollene unna.

Al Martin forteller mer om Bushs *Drug Task Force*, og hvordan den var det motsatte av hva den utgav seg for å være, i boken sin *the Conspirators*: Han forteller der at dette var en etat som ble opprettet av i alle fall to grunner: For det første å kunne kontrollere luftrommet mellom Mexico og USA, slik at CIAs autoriserte narkotransaksjoner kunne fly ubemerket igjennom luftrommet; og for det andre, å holde tollvesenet unna narkotikatransportene (Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 162, 221). Her er mer om det:

”Watchtower was a series of very powerful radiotransmitters on towers with beacons on the end of them, built from Andros Island off the coast of Colombia all the way up into US air space, essentially transversing all of Central America. These beacons would emit a frequency which was changed from time to time for security reasons. Aircraft could triangulate a position from them. The beacons in essence created a corridor. It was a so-called “safe corridor. In other words, all aircraft flying in that corridor would not be intercepted.” (Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 264)

“The corridor was created originally for the same purpose it got used in later on in Iran-Contra — to provide a safe corridor for the shipping of north of narcotics and the shipping south of weapons pursuant to authorized narcotics and weapons transactions.” (Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 265)

Edward P Cutulo, en Colonel i U.S. Army og sentral brikke i Watchtower, prøvde å avsløre CIAs narkotikasmugling i forbindelse med dette: I en omfattende skriftlig vitneerklæring fra 11. mars 1980 beskriver han sakens natur, og nevner i den forbindelse kjente personer som CIA agentene Frank Terpil, Ed Wilson, Thomas Clines, Robert Gates, Bill Casey og Mossad agenten Mike Harari som involverte; han forteller om hvordan politikere som John Kerry og Ted Kennedy, med flere, ble overvåket og forsøkt kontrollert for å passe på at de holdt seg unna (dette var *Operation Orwell* hvor CIA, i følge Cululo, infiltrerte og overvåket 8400 politiavdelinger, 1370 kirkesamfunn, og rundt 17 900 borgere); og han forteller om hvordan Elaine Tyree, en kvinne i militæret som kjente til operasjonen, ble drept på grunn av hva hun visste.

Dette var et drap som mannen hennes (William Tyree) senere, takket være justisdepartementets korrupte natur, ble feilaktig dømt for.

Cutulo ble selv, sammen med flere andre militære, drept på grunn av dette (Mike Harari figurerer som mistenkt i minst tre av drapene). For mer om dette se Rodney Stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 351-62. William Tyree selv var for øvrig godt kjent med Watchtower. Og hans historie, som er både interessant og sørgelig, er også beskrevet i Mike Rupperts *Crossing The Rubicon*, s 150-84.

⁴⁴² En politimann som jobbet for Clinton på 1980-tallet, J. D. Brown, gjengir også en del av dette større helhetsbildet: I 1984 oppfordret Clinton han til å søke jobb i CIA, og Clinton hjalp han med praktikaliteter i forhold til det. Brown vitnet i retten i 1995 om at CIA, noe etter det, arrangerte et møte mellom han og Barry Seal; at han, sammen med Seal, fløy til contralere med våpen, og tok med seg bagger på hjemturen (han fant senere ut at det var kokain i baggene); og at Clinton ikke var øyensynlig overrasket, da han senere fortalte ham om det. (Alexander Cockburn & Jeffrey St. Clair, *Whiteout; the CIA, Drugs and the Press* (Verso 1999), s 342-43.)

Det er også en del andre som har fortalt om den illegale virksomheten i Arkansas. En av dem er CIA agenten Richard Brenneke (som ved en tidligere anledning, i 1988, vitnet om Bush' og Greggs involvering i October Surprise): Han vitnet i juni 1991 i felles føderale og statlige høringer om narkotikatransaksjoner han hadde vært med på mellom Mena og Panama; om Michael Harari og Israels involvering i dette; om CIAs forbindelser til Mafiaen i New York (Gotti familien); om hvitvaskningsprosedyrer forbundet med dette; og hvordan Don Gregg avviste hans bekymringer da han informerte ham om smuglingen. Rodney Stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 402-09.

⁴⁴³ **Sjaen av Iran** var innsatt av USA i 1953, og amerikanske selskapsinteresser hadde mye investert i Iran. David Rockefeller, en mann hvis interesser mange av brikkene i Carter-administrasjonen (For eksempel Paul Volker og Carters utenrikspolitiske rådgiver Brzesinski) var lojale til, var en god venn av Sjaen, og hans personlige bankmann. Da Sjaen ble styrtet i 1979 etter at han i nesten 30 år hadde styrt landet med jernhånd, hjalp disse kreftene han med oppholdstillatelse i USA, før belastningen ble for stor, og han flyttet videre. Som en følge av amerikansk støtte til Sjaens brutale regime, var det sterke anti amerikanske strømninger i Iran, og dette kulminerte i at religiøse studenter inntok den amerikanske ambassaden, og holdt personalet som gisler. På bakgrunn av dette hadde Carter administrasjonen et personlig problem med det nye iranske regimet; de amerikanske gislene som ble holdt fanget i Iran var en belastning for Carter-administrasjonens folkelige støtte, og Carter ville ikke foreta seg noe som gav inntrykk av ettergivenhet overfor prestestyret. Regjeringen frosset derfor alle pengene Iran hadde i amerikanske banker, og innførte forbud mot våpensalg til Iran.

⁴⁴⁴ **Ed Wilson** er nok en figur som har levd det meste av sitt liv under skjul av CIAs lysskye operasjoner (visstnok CIA offiser siden 1958). Han tilhører samme gruppering som Shackley, og jobbet sammen han og eksilkubanerne på 1960-tallet i Miamis beryktede CIA-stasjon. Han var en del av apparatet bak den storstilte narkotikasmuglingen i Sørøst Asia fra slutten av 1960-tallet, og ennå senere, fra siste halvdel av 1970-tallet, gjorde han det samme utstasjonert i Latin Amerika. Fra 1973 var han den del av Task Force 157 (covert action arm av ONI), men fikk visstnok sparken herfra av Admiral Bobby Ray Inman i 1976.

Han hadde i denne perioden også ansvaret for en likvideringsoperasjon i midtøsten (Teheran), hvor Shackley og Clines var hans overordnede (Leslie Cockburn, *Out of Control* (Atlantic Monthly Press 1987), s 96).

William Tyree, som var involvert i *Wachtower operasjonen* fra 1975, forteller i et skriftlig vitnemål datert 6. september 1990, at når han så Noriega og sikkerhetsstyrkene hans losse kokain i 1976, så var Ed Wilson alltid tilstede sammen med Michael Harari (Dan Russell, *Drug War; Covert Money, Power and Policy* (Kalyx 2000), s 366).

Dette var på slutten av hans karriere, for det var samtidig med dette at Libya episoden begynte å utspille seg (1977-79): Wilson ble tiltalt for å selge 21 tonn C4 til Libyas Muammar al-Qaddafi i 1980, og dømt for det i 1982.

Som Professor McCoy forteller om han: "Between June and September 1976, Wilson supplied Libya with thousands of CIA-designed bomb timers and more than 21 tons of Composition C4, the most powerful nonnuclear explosive in Americas arsenal, thereby providing Colonel Muammar al-Qaddafi with a potent weapon for his terrorist campaign in Europe and the Middle East." Alfred W McCoy, *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade* (Lawrence Hill Books 1991), s 471)

⁴⁴⁵ **Theodore Shackley** er en sagnomsust gammel kriger som begynte sin mer tvilsomme historie som stasjonssjef for CIAs Miami-stasjon på 1960-tallet (1962-65). Han ledet der CIAs anti-Castro aksjoner sammen folk som Edward G Lansdale, Thomas Clines, og Edwin Wilson. Mens han var utstasjonert i Miami, samarbeidet han med mafiafigurer som John Roselli, Sam Giancana, and Santos Trafficante (Gianca og Roselli ble drept rett før de skulle vitne for kongressen i forbindelse med Kennedy-mordet).

Han var senere CIAs stasjonssjef i Laos (1966-68), der han koordinerte støtte til CIAs opiumsdyrkende Hmong-soldater (mens han samtidig tok livet av konkurrerende opiumssmulgere) sammen med Richard Secord (Secord var da Air Wing Commander for Laos. Sjefen hans var Col. Harry Aderholt, en mann som også var involvert i Iran-Contra).

Etter det var Shackley stasjonssjef i Saigon (1968-72), der han (sammen Bill Colby) overså Operation Phoenix, et CIA drapsprogram som innen 1971 hadde tatt livet av rundt 40 000 sivile vietnamesere (Phoenix ble erklært ulovlig av kongressen i 1971, men fortsatte frem til 1975). Også Oliver North og Richard Secord var tilknyttet denne enheten (Webster Tarpley & Anton Chaitkin, *George Bush; the Unauthorized Biography* (Progressive Press 2004), s 392).

I 1972 ble han sjef for CIAs operative avdeling i Latin Amerika, der han overså kuppet mot Allende (Chile). Etter dette flyttet han tilbake til Asia, som direktør for CIAs avdeling i det fjerne Østen (1973). Han ble forfremmet av Bush (da han var CIA direktør) i 1976, til associate deputy director of operations (Associate Director in the Directorate of Operations), og fikk sparken av Stansfield Turner i 1979, fordi han hadde forsøkt å skjule Ed Wilsons operasjoner i Libya, som inkluderte levering av rundt 21 tonn C4.

Etter dette var han en del av Bush' gruppering da Bush var visepresident (offisielt som taleskriver). Han var, som Bush, tilknyttet en fraksjon av CIA som over flere ti-år har vært forbundet med narkotikatrafikk, nasjonalistiske Kina-interesser, og Saudi Arabisk etterretning; hvilket også vil si: den delen av CIA som har hatt best kontakt med Osama Bin Laden, og hans familie. Shackley døde i 2002.

⁴⁴⁶ Denne inkluderte CIA agenter som Miles Copeland (en veteran som var med på å gi Sjaen makten i 1953), Robert McFarlane, Robert Gates, og Bill Casey. I tillegg til disse var ledende maktaktører i det republikanske partiet representert, som senator John Tower (Chairman of the Armed Services Committee), en annen lojal Bush-brikke.

⁴⁴⁷ Selv om dette i hovedsak var republikanere, så var de involverte aktørene på ingen måte begrenset til det republikanske partiet. I følge Ari Ben Menashe, en sentral brikke i Israels våpeneksport-apparat på denne tiden, var for eksempel Don Gregg med på hemmelige møter med det iranske prestestyret i mars 1980 — samtidig som han var et medlem av Carter-administrasjonens nasjonale sikkerhetsråd (NSC). Også Robert Gates, som idag er Obamas forsvarsminister, var en sentral aktør i denne lysskye affæren; Selv om han er demokrat, har han i flere tiår vært en viktig ressurs for George Bush, og på denne tiden var han en uvurderlig brikke i undermineringen av Carter-administrasjonen — selv om han på offisielt jobbet for Carters CIA direktør Stansfield Turner.

⁴⁴⁸ Ari Ben Menashe, *Profits of War; Inside the Secret U.S. Israeli Arms Network* (Sheridan Square Press 1998), s 52-76.

⁴⁴⁹ For at prestestyret skulle få sitt ut av disse hemmelige avtalene, ble man også enige om å gi de \$52 millioner i bestiklinger. Disse 52 millionene ble plukket opp av Ari Ben Menashe i Guatemala. Det var narkotikapenger, hvitvasket av saudiarabere, som stammet fra hva Menashe kalte "a band of former Israeli Intelligence officers who were running a drug-and arms-smuggling operation in Central America, backed by the CIA". Menashe fløy pengene fra Guatemala til USA, og ble møtt av Robert Gates på flyplassen, slik at han ikke skulle få problemer i toll. Ari Ben Menashe, *Profits of War; Inside the Secret U.S. Israeli Arms Network* (Sheridan Square Press 1998), s 80 (sitat)-85.

⁴⁵⁰ Denne episoden, som senere skulle bli kjent som *the October surprise*, skriver Rodney Stich en del om i boken sin *Defrauding America* (Rodney Stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 134-42, 152-60, 172-201). Stich vet en del om episoden fordi han møtte Gunther Russbacher, en CIA agent som fløy George Bush til møtet med iranerne i Paris, i fengslet etter å ha blitt lurt av rettsystemet. Gunther var i en tilsvarende situasjon som Stich, bare mer alvorlig.

Også Richard Brenneke, en annen CIA agent (og pilot nummer to på den hemmelige turen), har vitnet i retten i 1988 om at han var en del av denne episoden, og at han så

George Bush og Donald Gregg i Paris helgen rundt den 19. oktober 1980 (Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 138).

Pepsico er, av grunner de bør forklare selv, involvert i denne lysskye episoden samt flere andre: Hovedkvarteret deres i Barcelona ble brukt som møtelokaler under de ulovlige forhandlingene mellom Casey og iranerne i juli 1980 (hva som senere ble kjent som October Surprise), CIA agenten Russbacher nevner Peter Van Tyne (executive vice-president for Pepsico International), som den som ordnet med møtet der. (Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 140, 155).

I tillegg til det ble selskapets fasiliteter i Laos, fra midten av 1960-tallet av, brukt til å forsyne narkotikahandlere i det Gyldne Triangel med kjemikalier som muliggjorde omdannelsen av opium til heroin. Det er ingen overdrivelse å si at dette bidro til heroin epidemien blant de amerikanske soldatene i Vietnam noe senere. Alfred W McCoy, *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade* (Lawrence Hill Books 1991), s 227.

⁴⁵¹ Innen våpensalget tok slutt i 1987, hadde de solgt Iran ulovlig materiell og våpen for \$89 milliarder. Som Ari Ben Menashe sier: "[I]f a question had been put to a computer about what needed to be done to: 1) get the Arabs off Israels back; 2) part the Arabs from their money; 3) keep the Iranians contained – and part them of their money; 4) keep the oil flowing; 5) make sure the world recycled its old military equipment; 6) keep the Soviets happy; and 7) make lots of arms dealers and defense contractors rich, it could not have come up with a better solution than the Iraq-Iran war" (Ari Ben Menashe, *Profits of War; Inside the Secret U.S. Israeli Arms Network* (Sheridan Square Press 1998), s 126.)

Det er i tillegg til dette verdt å notere seg at de største aktørene oppi alt dette, solgte våpen til begge sider: Sovjet støttet Irak, men solgte også våpen til Iran gjennom Polen (s 143 Menashe); USA (gjennom CIA) solgte våpen til både Iran og Irak; Israel, på sin side, solgte riktignok ikke våpen til Irak, men andre steder i verden solgte også de våpen til alt som kunne krype og gå: de solgte for eksempel ikke bare våpen til de fascistisk orienterte militærregimene i Latin Amerika, men også til Sandinistaene.

Dette er heller ikke noe nytt. Krigsprofitørene har holdt på slik i århundrer, men siden deres innflytelse over våre politikere er langt mer tungtveiende enn folkets, snakker man aldri om innflytelsen deres, og man tar heller ikke tak i konsekvensene av den.

⁴⁵² Menashe anslår at 90 millioner dollar gikk til Likud-partiet som helhet, mens \$160 millioner gikk til Shamirs fraksjon i perioden mellom 1984 og 1989. Ari Ben Menashe, *Profits of War; Inside the Secret U.S. Israeli Arms Network* (Sheridan Square Press 1998), s 120.

⁴⁵³ Den parallelle våpenkanalen som Nir og North forsøkte å få i gang, involverte også Terry Reed, en annen Iran-Contra innsider som forteller sin historie i boken *Compromised: Clinton Bush and the CIA*. Reed var en sivil CIA kontraktør som fikk jobben med å opprette et multinasjonalt firma i Mexico, som skulle tjene som fasade for amerikansk og israelsk

våpensmugling til regionen. Reed møtte i forbindelse med dette prosjektet Amiram Nir flere ganger: en gang i Panama i desember 1985, og ett år senere i Mexico.

Denne operasjonen gikk under navnet *Screw Worm*, og skulle videreføre arven fra CIAs operasjoner i Arkansas (*Jade Bridge* og *Centaur Rose*). Den falt imidlertid fra hverandre underveis, på grunn av Oliver Norths problemer med kongressen og Iran-Contra avsløringene, — og fordi Terry Reed nektet å fortsette som daglig leder, da han skjønnte at Felix Rodriguez og CIA også brukte stedet som fasade for kokainsmugling til USA (Terry Reed & John Cummings, *Compromised: Clinton, Bush and the CIA* (SPI Books/Shapolsky Publishers 1994), s 207-210, 307-317).

Amiram Nir ble drept 29. november 1988. "Who was behind it? Israeli intelligence has always believed it was a well executed CIA operation. Nir's death ensured there would be no embarrassment for Peres, Reagan, or Bush at the North trial. In fact, while in London, Nir was getting bored and unhappy. He had started talking about writing a book. He even sounded out a journalist and told him some of his conversations with U.S. officials." (Ari Ben Menashe, *Profits of War; Inside the Secret U.S. Israeli Arms Network* (Sheridan Square Press 1998), s 290).

Robert Hunt, en CIA agent som Rodney Stich var i kontakt med, fortalte han at Casey selv hadde fortalt ham at Nir ble drept fordi han hadde avlyttet et møte med George Bush i Israel i 1986, som Nir truet med å offentliggjøre (Rodney Stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 628).

Chip Tatum hevder at han var en del av likvideringsstyrken som tok livet av Nir (se samme bok s 457.).

⁴⁵⁴ Ari Ben Menashe, *Profits of War; Inside the Secret U.S. Israeli Arms Network* (Sheridan Square Press 1998), s 169.

⁴⁵⁵ Ibid s 174.

⁴⁵⁶ Ibid s 183.

⁴⁵⁷ Ralph McGehee skrev boka *Deadly Deceits: My 25 years in the CIA*. Sitatet er enten herfra, eller fra en artikkel i the Nation 11. April 1981: *The cia and the white paper on El Salvador*. Jeg fant det i Alexander Cockburn & Jeffrey St. Clair, *Whiteout; the CIA, Drugs and the Press* (Verso 1999), s 110.

⁴⁵⁸ Terry Reed & John Cummings, *Compromised: Clinton, Bush and the CIA* (SPI Books/Shapolsky Publishers 1994), s 305.

⁴⁵⁹ Ari Ben Menashe, *Profits of War; Inside the Secret U.S. Israeli Arms Network* (Sheridan Square Press 1998), s 191.

⁴⁶⁰ Ibid s 193-94.

⁴⁶¹ Ibid s 118

⁴⁶² Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 7.

⁴⁶³ Ibid s 8.

⁴⁶⁴ Ibid s 8.

⁴⁶⁵ **Rodney Stich** er mann som siden 1962 har etterforsket statsmaktens korrupte natur og nettverkene bak.

Han var pilot og jobbet blant annet for FAA (Federal Aviation Administration) og som sikkerhetsinspektør for forskjellige flyselskaper, og slik fikk han etter hvert innblikk i en verden hvor teori og praksis var to vidt forskjellige ting.

Som andre fløyteblåsere dere møter i denne boken har han personlig fått kjenne på kroppen det amerikanske rettsvesenets korrupte natur; han også ble utsatt for falske anklager, og kastet i fengsel.

Han lot seg allikevel ikke knekke, og har siden da kjempet for å avdekke skandalene som ligger bak den offisielle fasaden. Han har opparbeidet seg et godt nettverk, og har vært i kontakt med over to dusin fløyteblåsere fra slikt som CIA, FBI, DEA og andre organisasjoner. Han ble som flyver kjent med CIAs narkotikasmugling så tidlig som på 1950-tallet, og har flere bøker bak seg; *Unfriendly Skies*, *Disavow — a CIA saga about betrayal*, og *Defrauding America*.

⁴⁶⁶ Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 163. Mer om Walchs cover up, s 207-18.

⁴⁶⁷ Ibid), s 395.

⁴⁶⁸ Cranston fikk senere (som så mange andre) smake konsekvensene av sin åpenhjertlige kritikk da han ble tiltalt for korrupsjon i forbindelse med *Savings and Loans skandalen*. Webster Tarpley & Anton Chaitkin, *George Bush; the Unauthorized Biography* (Progressive Press 2004), s 429.

⁴⁶⁹ NSC motarbeidet for eksempel kongressen i 1988, da GAO, kongressens undersøkende arm, forsøkte å se nærmere på Mena. NSC nektet å bistå kongressen, og beordret også CIA, Justisdepartementet, Statsdepartementet, og Forsvarsdepartementet til ikke å samarbeide med den, på grunnlag av nasjonens sikkerhet. Terry Reed & John Cummings, *Compromised: Clinton, Bush and the CIA* (SPI Books/Shapolsky Publishers 1994), s 526.

⁴⁷⁰ **Om et system som motarbeider fløyteblåsere**

Vi har beviselig med et korrupt system å gjøre når de ansatte i etatene som forsøker å avdekke kriminell adferd i sine egne avdelinger, ikke når frem gjennom tjenestevei med sine anklager. Dette er i dag tilfelle. For selv om staten offisielt oppfordrer de ansatte til å handle på sin samvittighet, blir de som gjør det i praksis ignorert, truet, eller på andre måter brakt til taushet.

For de som vil vite mer om fløyteblåsenes situasjon i USA i dag, og hvordan systemet overlatt gjør sitt beste for å utmanøvrere dem, vil jeg anbefale en titt på www.nswbc.org. Dette er nettsiden til *National Security Whistleblowers Coalition*, en organisasjon som ble opprettet av Sibel Edmonds. Sibel var ansatt som oversetter i FBI i tiden etter 11. september 2001, men kom over informasjon som tydet på at en rekke sentrale offentlige tjenestemenn, (blant annet Mark Grossman fra State Department) var en del av et nettverk som spredde atomvåpen ulovlig (dette involverte også tyrkisk etterretning).

Dette ble forsøkt tiet i hjel, og Sibel ble gjennom hele Bush-administrasjonen nektet å snakke om hva hun visste. Siden da har hun jobbet for å avsløre korrupsjonen i systemet, og denne organisasjonen som ble opprettet i 2004, har samlet et godt utvalg av Sibels likesinnede.

I tillegg til flere oppsiktsvekkende øyevitneskildringer, har de på nettsiden sin også publisert en liste over kongressrepresentanter som vanskeliggjør arbeidet deres: Hillary Clinton og Joseph Lieberman er blant de mest kjente navnene (her er en link til et godt intervju med Sibel om dette: <http://www.nswbc.org/DirtyDozen/Interview-Re-DirtyDozen.htm>).

Organisasjonen forteller dette på nettsiden sin, om hvordan kongressen motarbeider innsatsen deres: "Congress is the representative of the people, remember - they are supposed to be working for the public's right to know. So when they fail to pass legislation protecting Whistleblowers, or when they fail (or don't even try!) to investigate these cases, they are failing the public at large.

They are failing the public's right to know - which means they aren't even FOR the public's right to know. They are actually ANTI the public's right to know. They also abdicate their oversight responsibilities - for example, when Congress has their bi-annual oversight hearings, they only bring in the director and deputy director. What do you think these people are going to say? Are they going to tell you that they have screwed up? No - they're going say they're doing great. They aren't going to tell you about the real foul stuff that's happening there, right? I've sat through a bunch of these oversight hearings - the only problems they ever cite is that a) they don't have enough money, and b) they don't have enough people! So Congress will never get any oversight by just listening to the Director and the deputy.

It's the people at the front-lines - the whistleblowers who come to you, be it the federal air marshals, or be it this guy Provance who witnessed torture, or be it Bunny Greenhouse at the DoD who saw that contract fraud was happening. These are the people

who are doing the job - and without these people - the Congress simply won't find out what's really going on. So by not protecting whistleblowers, by not investigating the cases, by not holding hearings - apart from this being anti the public's right to know, it is abdicating their oversight responsibility, and once they do that, there will be no accountability whatsoever, and therefore these guys are anti-accountability. So the issues that we are putting forward in terms of whistleblower protection is actually about protecting the public's right to know, and it's about bringing about oversight and accountability. And when you have oversight and accountability, then of course, there are fewer crimes, and less fraud and waste - because the people committing the crimes will know that someone might be watching".

NSWBC har også fløyteblåsere fra Irakkriegen, som kan fortelle hvordan det amerikanske militæret egentlig opererer der. En av dem er Sersjant Provance, som Sibel forteller om her: "Provance was military, stationed in Iraq - and with some of these torture cases, he immediately reported these illegal activities. The military in Iraq were bringing the children of the detainees, and they would beat up and torture the children in front of the detainees - and they'd threaten the detainees that they would keep torturing the children until they talked! So Sergeant Provance reported this stuff and he was disciplined and put on administrative leave". <http://www.nswbc.org/DirtyDozen/Interview-Re-DirtyDozen.htm>

⁴⁷¹ Intervju med Barry Cooper på Alex Jones Show 7. Januar 2009. Finnes tilgjengelig på www.googlevideo.com.

⁴⁷² Også 11. september kommisjonen var en coverup kommisjon: Max Cleeland, en av de opprinnelige kommisjonsmedlemmene, trakk seg underveis og kalte det en hvitvaskningskommisjon; rundt halvparten av kommisjonsmedlemmene har siden prøvd å distansere seg fra kommisjonens konklusjoner; og som John Farmer, en høyere rådgiver (Senior Counsel) til 11. september kommisjonen, sier i boken sin *The Ground Truth* (s 4): "*At some level of government, at some point in time, there was an agreement not to tell the people the truth about what happened.*"

⁴⁷³ For mer om det amerikanske rettssystemets korrupte natur, se Terry Reed & John Cummings, *Compromised: Clinton, Bush and the CIA* (SPI Books/Shapolsky Publishers 1994), s 418-466. Se også Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 481-520, 557-64.

⁴⁷⁴ Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 19. Mer om denne enheten s. 345-350.

⁴⁷⁵ **Arkansas Coverup**

William Duncan, IRS agenten som etterforsket hvitvaskingen i Arkansas frem til 1989, vitnet i juni 1991 i felles føderale og statlige høringer om hva han oppdaget i Mena: Han forklarte seg der utførlig om hvordan justisdepartementet motarbeidet etterforskningen hans, og sørget for at viktige bevis og informasjon aldri ble tatt tak i av rettssystemet (han nevnte statsadvokatene Asa Hutchinson og Michael Fitzhugh som aktive undertrykkere i prosessen).

I en senere skriftlig vitneerklæring forberedt for kongressen i 1994, skrev han dette: "By the end of 1987 (...) thousands of law enforcement man-hours and an enormous amount of evidence of drug smuggling, aiding and abetting drug smugglers, conspiracy, perjury, money laundering (...) had gone to waste. Not only were no indictments ever returned on any of the individuals under investigation for their role in the Mena Operation, there was a complete breakdown in the judicial system. The United States Attorney, Western Judicial District of Arkansas, (...) refused to issue subpoenas for critical witnesses, interfered with the investigations, misled grand juries about evidence and availability of witnesses, refused to allow investigators to present evidence to the grand jury, and in general made a mockery of the entire investigative and judicial process" (Rodney Stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 413).

Russell Welch, politimannen som forsøkte å avdekke den illegale virksomheten i Mena sammen Duncan, vitnet også for den felles føderale-statlige undersøkelseskommisjonen i 1991, og bekreftet der det samme bildet som Duncan allerede hadde lagt frem.

Welch ble også utsatt for et Anthrax-angrep, mens han forsøkte å avdekke narkotikavirksomheten rundt Mena. Det er ikke mange som har tilgang til slikt militært gradert materiale, og det er interessant at også de kongressmedlemmene som var imot *Patriot Act* fikk slike brev med Anthrax i posten etter terrorangrepene den 11. september 2001. Det har så vidt jeg vet, ikke skjedd før eller siden.

Et annet vitne som ble motarbeidet av FBI og Justisdepartementet var Jack Terrell, en person som opererte i gråsonene etterretningstjenestene opererte i. Han var tilknyttet CMA (Civilian Military Assistance), en organisasjon som tjente som front for militær støtte til Contras (Chip Tatum, en annen viktig innside brikke som har fortalt om hva som egentlig skjulte seg bak Iran-Contra affæren, var også med her — det vil si, hans kommando gruppe, *Pegasus*, infiltrerte CMA og brukte organisasjonen som front for militær støtte til Contras og kokainsmugling til USA).

Terrell fortalte FBI om smuglervirksomheten på ranchen til John Hull, en amerikansk CIA agent som bodde i Costa Rica, og om smugleraktivitetene til Frigorificos de Puntarenas, et av firmaene som hadde kontrakt med den amerikanske staten på humanitær assistanse til Contras. Justisdepartementet forsøkte å latterliggjøre anklagene hans, men det er i ettertid liten tvil om at han hadde rett.

Som Scott og Marshall sier: "[I]n a number of specific and serious drug charges, which in 1986 seemed hardly credible, Terrell has been corroborated beyond question. Indeed the credibility now called into question on the drug issues is that of the U.S. judicial system and indeed the U.S. political process" (Peter Dale Scott & Jonathan Marshall, *Cocaine Politics; Drugs, Armies and the CIA in Central America* (University of California Press, 1998), s 126).

Sentale brikker i tildekkingen av dette, var blant annet justisminister Edwin Meese og hans assistant Lowell Jensen.

North selv, definerte Terrell som en terroristtrussel, for å kunne lage problemer for han og så tvil om hans troverdighet. For mer om Jack Terrell og Iran Contra tilsløringen, se s. 125-164 i samme bok.

IRS agenten Bill Duncan etterforsket pengesporet i Arkansas, og dette førte han til en rekke korruperte offentlige tjenestemenn takket være Barry Seal, som betalte dem under bordet med sorte penger. Dette gjorde det mulig for Duncan å finne frem til dem, og han fulgte selv dette sporet helt frem til Meese. IRS nektet han å vitne i retten om dette, og det var også noe av grunnen til at han sluttet i jobben sin. Men det bekreftes av Terry Reed her: Terry Reed & John Cummings, *Compromised: Clinton, Bush and the CIA* (SPI Books/Shapolsky Publishers 1994), s 240.

For mer om Meese og Fitzhugh, se også Terry Reed & John Cummings, *Compromised: Clinton, Bush and the CIA* (SPI Books/Shapolsky Publishers 1994), s 230.

Rodney Stich har også mye å si om korrupsjonen i Justisdepartementet, og andre steder (for mer om det, se: Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 13-90).

En liten forsmak i denne forbindelse, er følgende sitat:

"[Attorney General Richard] Thornburgh (...) blocked the appointment of a Special Prosecutor into Inslaw, October Surprise, and eventually BCCI and BNL. U.S. Attorney Generals Edwin Meese, Richard Thornburgh, and William Barr knew about each of the criminal activities described within these pages, and either aided and abetted them directly, or indirectly, by blocking investigation and prosecution." Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 93

⁴⁷⁶ Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 231

⁴⁷⁷ Al Martin forklarer dette antallet døde bedre her:

"Of the 1,300 witnesses, subpoenaed, deposed, interrogated before these committees, 413 have since died under clouded circumstances" (Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 8).

Og videre: "[I]f you see the subpoenas issued (or subpoenas that were intended to be issued) by the Kerry Committee, the Hughes Commission, the Alexander Commission and so

on, and even Independent Counsel Lawrence Walsh, and then you see how closely they relate to people were murdered at the time, and just how many people were murdered on the eve of being subpoenaed by a congressional investigating committee, it becomes quite a revelation. Bill Alexander tried to make this public in 1992. He had a wonderful list prepared. He had the support of both Congressman Jack Brooks of Texas and Congressman Charlie Rose of North Carolina. The Washington Post and the New York Times would not touch it with a ten-foot pole” (Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 168).

Slike elimineringsiltak er ikke noe nytt. Om vi for eksempel ser nærmere på mordet på John F Kennedy, ser vi at over hundre sentrale vitner ”mistet” livet i kjølvannet av drapet. Og i forbindelse med tildekningen av sannheten bak terrorangrepene den 11. september, pågår de samme overgrepene den dag i dag.

⁴⁷⁸ Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 22-23.

⁴⁷⁹ Rodney Stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 144.

⁴⁸⁰ Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 47.

⁴⁸¹ Chip Tatum, som selv ble nektet å vitne om hva han visste, forteller i *The Chip Tatum Chronicles* dette om de tafatte regjeringsoppnevnte undersøkelseskomisjonene som kom istand da Contra skandalen sprakk: “At a cost of over \$40 million the investigation yielded only a few prosecutions for minor infractions. It is curious that neither the Select Committee on Secret Military Assistance To Iran and the Nicaraguan Opposition subcommittee tasked with the congressional investigation of the Iran-Contra, nor the office of the Special Prosecutor assigned to investigate criminal wrong-doings which occurred during the Iran-Contra Affair, subpoenaed any active duty military personnel assigned to the border area of Nicaragua/Honduras. Had the service members been called to testify concerning the daily training/resupply, and support of the Contras, it would have been determined that the Boland Act, which prohibited any efforts of the United States or its military to support the Contra effort, was being violated. Testimony by military personnel would have also revealed that military aircraft and supplies were used to support the shipment of cocaine from manufacturing facilities co-located with CIA supported Contra camps. Why weren't we called to testify?”

Eksempler på agenter som vet for mye, og som på forskjellige vis har blitt tiet i hjel:

Gunther Russbacher

Høytstående CIA offiser tilknyttet ONI (Office of Naval Intelligence — han infiltrerte CIA for ONI i 1969), og en av Rodney Stichs vitner.

Han tjenestegjorde i Vietnam og tilbrakte et år i en Nord Vietnamesisk fangeleir der. På 1970-tallet sendte de han til Afghanistan. Fra slutten av 1970-tallet og på 1980-tallet var han en del av Operasjon Cyclops, som gikk ut på at han offisielt jobbet for forskjellige finansielle institusjoner, mens han i realiteten jobbet for CIA og var involvert i en rekke lysskye aktiviteter.

På slutten av 80-tallet falt han i unåde hos CIA. Tunge maktpolitiske aktører så han som en trussel mot nasjonens sikkerhet på grunn av hva han visste om spillet bak fasaden, og som så mange CIA agenter som går fra å bli ansett som et "gode" til en "byrde," ble han utsatt for falske beskyldninger og fengslet.

Han giftet seg med Rayelan Allen i 1989 (hun er i dag politisk aktiv og driver nettsiden www.rumourmillnews.com)

For mer om Gunther, se Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 145-172.

Trenton Parker

Trenton Parker var CIA agent (tilknyttet ONI fraksjonen), en Colonel i U.S. Army, og en av Stichs kilder. Han var også en del av den hemmelige Pegasus enheten. I 1982 ble han syndebukken i *Operation Snow Cone*, fordi SEC (som ikke var informert om at han var en del av en CIA operasjon), tiltalte han for hvitvasking.

Normalt i slike tilfeller, droppes saken enkelt og greit, men denne saken hadde allerede fått medias oppmerksomhet, så hjulene måtte nå gå sin gang: Han ble lovet at om han spilte på lag så ville han straks være en fri mann, men ble sittende fengslet til 1986. Parker selv antok at problemene hans kanskje heller hadde med at han hadde takket nei til å involveres i en operasjon som omhendlet narkotikasmugling i Nigeria (*Operation Indigo Sky*). For mer om Trenton, se Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 363.

Russell Bowen

Bowen var også en av Stichs informanter. Han tilørte OSS fraksjonen i CIA, hvilket vil si en gruppe på under hundre agenter som var videreføringen av OSS miljøet til CIA (han ble med i OSS under andre verdenskrig). Bowen var godt kjent med CIAs narkotikasmugling gjennom sitt vennskap med Theodore Shackley. Han jobbet med Shackley fra tidlig på 1950-tallet til 1984, og beskrev Shackley som sentral i opprettelsen av den organiserte, sentraliserte, og CIA kontrollerte narkotikasmuglingen mellom USA og Latin Amerika. Bowen ble arrestert for narkotikaforbrytelser i 1982, men som vanlig ble han nektet muligheten til å bevise at han faktisk jobbet for regjeringen, og han ble dømt til ti år i fengsel. Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 373-78.

Basil Abbott

Basil var en av Stichs informanter, og gift med en norsk kvinne (som senere visstnok ble drept i Sverige i forbindelse med at Basil satt fengslet, og hun forsøkte å skaffe saken hans publisitet). Han fløy narkotika for DEA fra Latin Amerika til USA fra 1973 til 1983, da han ble tatt i Mexico. Basil fikk beskjed om at det hele ville ordne seg om han bare spilte på lag, og han slapp også ut av fensel noe senere. Men han forsøkte da å nå frem i media med sin historie, og ble fengslet igjen like etter. Han ble senere sluppet fri igjen 1994. Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 378-83.

William Robert "Tosh" Plumlee

Plumlee var en CIA agent fra 1956 til 1987, og tidlig involvert med eksil-kubanerne og CIAs anti-Castro aktiviteter. Han fløy narkotika fra Latin Amerika til USA (inkludert Mena) for CIA, og er en av de som har bekreftet *operasjon Watchtower*. Plumlee møtte blant annet Barry Seal flere ganger.

Han kontaktet kongressen og media, og tilbød sin hjelp i å avdekke Iran-Contra forbrytelser så tidlig som i 1983, da han møtte Senator Gary Harts assistent Bill Holden. (Plumlee fikk presentert sine bevis for ham, og Hart tok dette videre til blant annet Senator John Kerry uten at det skjedde noe mer med saken). Plumlee vitnet om dette for flere kongress- og senathøringer. Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 436-46.

Richard Taus

Taus var en FBI agent som ble introdusert for CIAs og Air Americas narkotikasmugling da han tjenestegjorde i Vietnam (som helikopterpilot kom han over et styrtet Air America fly med rundt to tonn opium om bord). Han rapporterte videre til sine overordnede om dette, og så hvordan de dekket over episoden. Som FBI agent fortsatte han å avdekke CIAs involvering i narkotikahandelen, blant annet virksomheten til Oliver North i forhold til Iran Contra, men også her ble det dekket over.

Han så også hvordan CIA agenter infiltrerte FBI, og skrev flere brev om dette til sjefen sin, William Sessions, og til kongressen. I 1988 ble han arrestert på grunnlag av falske anklager, og i 1990 ble han dømt til 32-90 års fengsel. Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 665-76.

Michael Riconosciuto

Michael Riconosciuto er en annen CIA kontraktør som var tilknyttet Mena i perioden 1980-89. Han forteller om det samme overlappende helhetsbildet som Terry Reed beretter om (se Alexander Cockburn & Jeffrey St. Clair, *Whiteout; the CIA, Drugs and the Press* (Verso 1999), s 335-37).

⁴⁸² Peter Dale Scott, *Drugs, Oil, and War; the United States in Afghanistan, Colombia, and Indochina* (Rowman & Little Publishers 2003) s xviii

⁴⁸³ Webster Tarpley & Anton Chaitkin, *George Bush; the Unauthorized Biography* (Progressive Press 2004), s 386

⁴⁸⁴ Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 194.

⁴⁸⁵ **"Sledgehammer"** var også et av Oliver Norths alias, og Martin forteller om denne operasjonen: "Operation Sledgehammer was essentially a contingency operation to institute a putch against the United States Government (with the tacit support of said Government) should knowledge of Iran-Contra operations become publicly disseminated. The feeling was that if people were to know the quantities of narcotics and weapons being dealt and the enormity of State-sanctioned fraud against US banks (and other financial institutions which taxpayers ultimately guarantee), there would be such a reaction among the people that in order to divert public attention, it might become necessary to institute a putch having the tacit agreement of the Reagan Administration. I know this sounds draconian, but that was the level of concern in those years)" Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 15.

⁴⁸⁶ Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 338-39.

⁴⁸⁷ Ibid s 341.

⁴⁸⁸ James Casbolt, *MI6 are the lords of the global drug trade*. Artikkelen fines tilgjengelig på internett.

⁴⁸⁹ I artikkelen forteller Costa at han ble gjort oppmerksom på dette faktum for 18 måneder siden, og at det kan synes som om den økonomiske kollapsen gjorde det nødvendig for enkelte bankers overlevelse å benytte seg av narkotikaøkonomien.

Han vil allikevel ikke ut med hvilke banker det dreier seg om: "Inter-bank loans were funded by money that originated from the drugs trade and other illegal activities... There were signs that some banks were rescued that way." Costa declined to identify countries or banks that may have received any drugs money, saying that would be inappropriate because his office is supposed to address the problem, not apportion blame. But he said the money is now a part of the official system and had been effectively laundered."

Drug money saved banks in global crisis, claims UN advisor, the Observer, 13. desember 2009. Funnet på [http://www.guardian.co.uk/global/2009/dec/13/drug-money-banks-saved-un-cfief-claims](http://www.guardian.co.uk/global/2009/dec/13/drug-money-banks-saved-un-chief-claims)

⁴⁹⁰ En hvitvaskningsekspert fortalte Mike Ruppert at de reelle tallene var langt større enn de offisielle: "Its much, much higher than that. Every conference I go to is attended by the CIA, and we all round the figure off to around \$700 billion." Michael Ruppert, *Crossing the Rubicon* (New Society Publishers 2004), s 58.

⁴⁹¹ Alfred W McCoy, *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade* (Lawrence Hill Books 1991), s 462.

⁴⁹² Trenton Parker, en CIA brikke som Stich var i kontakt med, fortalte Stich at han hadde møtt Hand etter at han forsvant; at Hand var i kontakt med Casey og Bush; og at Hand, etter bankskandalen brast, hadde fått jobb med å tilrettelegge for narkotikaoperasjoner i Latin Amerika. Dette var en jobb han var kvalifisert til etter i lengre tid å ha vært en sentral brikke i CIAs narkotikatransaksjoner i det gyldne triangel. Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 242.

⁴⁹³ En av dem, Australias *Royal Commission on Drugs*, fant bevis for at banken var blitt brukt til omfattende hvitvasking og anbefalte opprettelsen av en egen kommisjon som skulle se nærmere på bankens operasjoner, men australsk etterretning (ASIO) sørget for at det ikke skjedde. For mer om Nugan Hand, se: Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 241-46. & Alfred W McCoy, *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade* (Lawrence Hill Books 1991), s 461-78.

⁴⁹⁴ Peter Dale Scott, *Drugs, Oil, and War; the United States in Afghanistan, Colombia, and Indochina* (Rowman & Little Publishers 2003) s 53.

⁴⁹⁵ Som det sto i Wall Street Journal, konkluderte en rapport fra *the Commonwealth—New South Wales Task Force on Drug Trafficking*, med at det var klare forbindelser mellom bankens virksomhet; narkotikakartellene i det Gyldne Triangel; og høytstående tjenestemenn i Pentagon og CIA. Rapporten nevner i denne forbindelse Theodore Shackley og Thomas Clines' forbindelser til banken som interessant. Leslie Cockburn, *Out of Control* (Atlantic Monthly Press 1987), s 103

⁴⁹⁶ **ABC** ble kjøpt opp av CIA i forbindelse med skadekontrolltiltak rundt BBRDWs kollaps. I et program som gikk på lufta den 19-20 september 1984 (World News Tonight) ble Scott Barnes (en annen CIA brikke) intervjuet; han fortalte at han hadde fått i oppdrag å ta livet av Rewald fordi CIA så han som en belastning for sin egen troverdighet, men Barnes hevdet at han nektet å utføre jobben. Etter dette klagde Casey ABC inn for FCC (Federal Communication Commission), og ABC ble så kjøpt opp av CIA i mars 1985 gjennom Capital Cities Corporation, hvor Casey selv var direktør.

Mer om BBRDW Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 247-80.

⁴⁹⁷ "A class action lawsuit filed in San Fransisco courts by a class of defrauded BCCI depositors charged that Bank of America officials had considerable control over BCCI and had more knowledge of its illegal operations than previously disclosed. (...) The suit charged that the wrongful acts of BCCI could not have been accomplished without the active and

knowing assistance of Bank of America.” Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 311.

Det er en del som tyder på at BCCI i praksis var en forlengelse av Bank of America, og ble opprettet for å betjene et marked og transaksjoner som var så lysskye at Bank of America trengte å distansere seg fra dem. For mer om BCCI, og dette, se s 309-332 i samme bok.

⁴⁹⁸ Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 310.

⁴⁹⁹ ”Numerous sources confirm that the CIA (and Arab states) used BCCI to move funds into the afghan pipeline, and that the bank was used in turn by corrupt Pakistani officials to launder drug profits from the burgeoning heroin trade.” Peter Dale Scott & Jonathan Marshall, *Cocaine Politics; Drugs, Armies and the CIA in Central America* (University of California Press, 1998), s xvi.

⁵⁰⁰ Ibid s xvi.

Og, om det skulle være noen videre tvil vedrørende bankens kriminelle bakgrunn, sier Robert Mazur, dette om dem:

”The bank’s mission was to gain power in the financial community by gathering deposits from every corner of the underworld. They laundered money, bribed regulators, corrupted politicians, financed arms dealers, and even provided prostitutes for favored customers.” Robert Mazur, *The Infiltrator* (Little Brown & Company 2009), s 331-32

⁵⁰¹ Peter Dale Scott & Jonathan Marshall, *Cocaine Politics; Drugs, Armies and the CIA in Central America*(University of California Press, 1998), s xvi

⁵⁰² William von Raab, mannen som ledet tollvesenet på denne tiden, prøvde forgjeves å stikke kjepper i hjulene deres; Han fortalte blant annet Robert Gates om hvitvaskingen av narkotikapenger i 1988, men Gates gjorde ingenting med det. Rodney stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 324.

Dette skyldtes mye at banken nøt godt av politisk beskyttelse blant ledende republikanere og demokrater, som til eksempel Robert Altmann og Clark Clifford.

⁵⁰³ Peter Dale Scott & Jonathan Marshall, *Cocaine Politics; Drugs, Armies and the CIA in Central America* (University of California Press, 1998), s xvii.

⁵⁰⁴ Justisdepartementet selv bidro som vanlig aktivt i coverupen. Dexter Lehtinen, en statsadvokat i Miami, vitnet den 14. mai 1992 foran en høringskommite i senatet (*Senate Subcommittee on Terrorism, Narcotics and International Operations*) om at høyt plasserte offentlige tjenestemenn i departementet, helt frem til januar 1992, saboterte hans forsøk på å etterforske BCCI.

William Barr, Bushs riksadvokat og tidligere juridisk rådgiver for CIA (mens George Bush var CIA direktør) var — ikke overraskende — en av dem.

Han motsatte seg (noe senere i 1992) også bekymrede kongressmedlemmers krav om en uavhengig undersøkelse og sørget, som han alltid gjorde, for at maktfraksjonen som kontrollerte det amerikanske justisdepartementet og dets korruperte offentlige tjenestemenn, unngikk å bli etterforsket for sine forbrytelser mot folket.

Selv *etter* at skandalen brast fortsatte justisdepartementet å motarbeide etterforskningstiltak, noe selv FBI direktør William Sessions fikk merke: To dager etter at han lovet senator David Boren at FBI skulle se nærmere på justisdepartementets virksomhet i forhold til dette, annonserte justisminister Barr at Sessions skulle etterforskes for brudd på diverse "etiske bestemmelser".

At det var en politisk motivert forfølgelse, som Boren og andre kongressmedlemmer senere hevdet, er det i dette tilfelle liten tvil om: Barr var som vi husker, i følge Terry Reed, en av de mer sentrale tildekkerne av Iran-Contra; Han var et viktig tannhjul i justisdepartementets korruperte maskineri; og han og hans likesinnede gjorde etter dette hva de kunne for å fjerne Sessions, som noe senere fikk sparken av Bill Clinton og hans likeså gjennomkorruperte justisminister, Janet Reno. For mer om dette, se Rodney Stich, *Defrauding America* (Diablo Western Press 1998), s 320-32.

⁵⁰⁵ Robert Mazur, *The Infiltrator* (Little Brown & Company 2009), s 340

Robert Mazur var en undercover-agent som infiltrerte Medellín-kartellet i 1986. Han fungerte som hvitvasker for dem, og innen hans overordnede stanset sakens progresjon i 1989, hadde han også et sjeldent godt oversiktsbilde over hvordan de store bankene sto i kø for å tilby sine hvitvaskningstjenester til narkotika kartellene.

Han omgikk, blant andre, ledersjiktet i BCCI, og i boken sin *the Infiltrator* gir han et godt bilde av den illegale virksomheten til banken.

⁵⁰⁶ Peter Dale Scott, *Drugs, Oil, and War; the United States in Afghanistan, Colombia, and Indochina* (Rowman & Little Publishers 2003) s 65,68.

⁵⁰⁷ James Casbolt, *MI6 are the lords of the global drug trade*. Artikkelen fines tilgjengelig på internett.

⁵⁰⁸ **Citigroup** er en front for de virkelig tunge maktpolitiske aktørene. De tilhører den klubben av spesielt privilegerte, som i praksis alltid unntas Security and Exchange Commissions (*SEC er Kontroll- og tilsynsinstitusjonen som skal passe på at alt i USAs finansverden foregår som det skal: Som FDA er de folkets uttalte tjenere, men som FDA, er organisasjonen i realiteten så oppslukt av spesialinteresser, at den snarere fungerer som en mekanisme som sikrer de største aktørene på markedets hegemoni. SEC var blant annet innblandet i tildekkingen av en rekke finansforbrytelser som kan knyttes til terrorangrepene den 11. September, og i rundt ti*

års tid var de klar over Maddofs pyramidesvindel, men unnlot å ta tak i den) nysgjerrige og kritiske blikk.

De tilhører den gruppen av samfunnsinstitusjoner som våre ledere hevder er "for store til å feile", og som øver et urimelig trykk på den politiske prosessen. Det er tette bånd mellom finansmarkedet og etterretningstjenestene, noe man for eksempel ser på persongalleriet i Citibanks styrerom, hvor tidligere CIA direktør John Deutch har sittet siden 1996.

Et godt eksempel på deres hvitvaskningsaktiviteter finner vi i Citibanks virksomhet i Mexico. Dette er et land som er gjennomkurrumpert av narkotikaøkonomien, og ingen banker er i nærheten av Citibanks posisjon i Mexico: de var den eneste amerikanske banken i landet fra 1940-tallet til slutten av 1980-tallet, og banken tilbyr sånn sett de tjenester under bordet som landets elite har behov for. De har for eksempel hjulpet Salinas familien, en av Mexicos elite-familier, å gjemme bort milliarder i narkotikapenger (Alexander Cockburn & Jeffrey St. Clair, *Whiteout; the CIA, Drugs and the Press* (Verso 1999), s 370), og den 17. mai 2001 kjøpte de opp Mexicos nest største bank (Banamex) for 12,5 milliarder dollar.

Mike Ruppert sier dette om overtagelsen: "The level of criminality in the US financial and political systems has reached a threshold where it can no longer be spun into something which [the] Public can ignore and where US drug 'enforcement' efforts are now revealed to be nothing more than a reaction to the imperative of 'managing' the drug trade so as not to lose control of the trillions of dollars at stake. Crime has become, overtly, the largest free enterprise in the world.(...)

The move will place Citigroup in control of one of the major - and proven - money laundering institutions in Mexico and allow Citigroup (first time for a US company) to penetrate the Mexican stock market

(...)It doesn't matter anymore whether the American public chooses to notice. The *fait accompli* is that drug money and criminal money are now out of the closet as the most important determinants of economic success for the US financial system. The careless arrogance of these moves only reveals the utter confidence in Washington, on Wall Street and in the banking system that no voices from the wilderness can stop it".

"Ruppert sier videre dette om Banamex' eier Roberto Hernandez: Banamex owner Roberto Hernandez is overtly connected to drugs. He will now join Citibank's board. After having lost a Mexican lawsuit against Por Esto Publisher Mario Menendez in which the courts found that Por Esto's allegations connecting Hernandez to hundreds of tons of cocaine smuggling near Cancun were valid, Hernandez went on to sue Menendez and veteran journalist Al Giordano in New York State [FTW - Feb, 2001]. That suit has sparked a huge public outcry and garnered Giordano and Menendez the support of some of the most powerful lawyers in America." Fra Rupperts artikkel *All hell breaks loose*, funnet på http://www.fromthewilderness.com/free/ciadrugs/053101_Citigroupandasa.html.

En annen som har implisert de store amerikanske bankene i hvitvasking, er Ramon Milian Rodríguez.

Han var en av Medellín-kartellets viktigste revisorer og hvitvasket rundt \$200 millioner hver måned, for kartellet (hovedsakelig penger fra narkotikatransaksjoner i New York og Chicago). Pengene gikk mellom Panama, Colombia, og Miami. Som en representant for Medellín-kartellet er det interessant at han hjalp CIA med kanaliseringen av \$30-40 millioner til Somoza regimet på midten av 1970-tallet. I 1982 møtte han Felix Rodriguez, og inngikk en avtale med han om å bistå i finansieringen av Contrasstyrkene. Dette førte til at Medellín-kartellet, gjennom Ramon, bevilget \$10 millioner til Contra saken mellom 1982 og 1985. (Leslie Cockburn, *Out of Control* (Atlantic Monthly Press 1987), s 154-55.)

Rodríguez ble arrestert i 1983, i det han gikk om bord på et fly med \$5 millioner (fikk 42 år i fengsel for dette). Han hadde da med seg en PC hvor alle hvitvaskingstransaksjoner var dokumentert, men denne ble utsatt for et hendig "uhell" og politiet hevdet senere at de ikke klarte å finne ut hva slags informasjon den inneholdt.

Rodríguez ble intervjuet i fengselet av Andrew Cockburn i 1987, og fortalte da det samme som også Robert Mazur skriver i boken sin *The Infiltrator*; at de største vestlige bankene alle beilet for narkobaronenes hvitvaskere; og at de hadde egne representanter som tok imot dem, og tilrettela for business med dem (Alexander Cockburn & Jeffrey St. Clair, *Whiteout; the CIA, Drugs and the Press* (Verso 1999), s 369).

Han vitnet for kongressen under Kerrys Contra-høringer (11. februar 1988), og forklarte om hvitvaskingen han hadde vært med på; hvordan det i Panama var fritt frem for hvitvasking og hvordan han også hadde gitt \$10 millioner til Contra saken på forespørsel fra Felix Rodrigues. Han sa at også amerikanske banker var tungt involvert i hvitvaskingen, og navnte i denne forbindelse Citibank, Citicorp, Bank of America, og First National Bank of Boston.

⁵⁰⁹ Robert Mazur, *The Infiltrator* (Little Brown & Company 2009), s 115 og 216.

⁵¹⁰ Ibid s 339.

⁵¹¹ Al Martin, *The Conspirators: Secrets of an Iran-Contra Insider*, (2002 National Liberty Press), s 165.

⁵¹² Robert Mazur, *The Infiltrator* (Little Brown & Company 2009), s 340.

⁵¹³ Se James Mills *Underground Empire* s 1142-43, eller Scott & Marshall *Cocaine Politics* s 81.

⁵¹⁴ Miron sier det slik: "Since prohibition gives violent persons a comparative advantage they would not otherwise enjoy, prohibition enriches a particularly undeserving element og

society.” Jeffrey A Miron, *Drug War Crimes; the Consequences of Prohibition* (the Independent Institute 2004) s 17.

⁵¹⁵ Robert Mazur, *The Infiltrator* (Little Brown & Company 2009), s 65.

⁵¹⁶ **Plan Colombia** startet som en hjelpepakke som var dirigert mot krigen mot narkotika, men etter at krigen mot terror tok av i 2001, valgte man å samkjøre disse kampanjene i mest mulig grad.

Planen kom til verden under president Clinton, og var da 90 prosent militært orientert. Opprinnelig skulle den støttes av økonomisk bistand fra EU, men de trakk seg ut, fordi de var uenige i den militaristiske tilnærmelsen. Som Scott videre forteller, var dette etter at en koalisjon bestående av 37 colombianske menneskerettighetsgrupperinger og andre ikke-regjeringstilknyttede organisasjoner, hadde gått offentlig ut og motsatt seg planen og oppfordret Europa om å ta avstand fra den (Peter Dale Scott, *Drugs, Oil, and War; the United States in Afghanistan, Colombia, and Indochina* (Rowman & Little Publishers 2003) s 73).

På bakgrunn av denne kritikken forsøkte Bush-administrasjonen å forbedre planens fasade, men rundt 80 prosent av Plan Colombia er fortsatt militært orientert.

Dette henger sammen med de maktpolitiske pådriverne for planen, for det er som sagt amerikanske selskaper og krigsprofitører som har presset på for å få Plan Colombia på plass, og derfor er den også i første rekke tilpasset selskaper som Bell, DynCorp og MPRIs behov: Dette er alle kjente krigsprofitører med forgreininger til de hemmelige tjenestene, og DynCorp (et firma som også er dømt for menneskehandel) fikk på 1990-tallet en 5 års kontrakt verdt \$170 millioner på sprøyting av kokabusker i Colombia. Til dette bruker de Glyphosate, et av Monsanto's ødeleggende sprøytemidler. (Monsanto, for de som ikke vet det, er et gigantisk selskap som i dag truer med å monopolisere det meste av jordbrukssektoren; de har et rulleblad som taler for seg selv, og det var også de som stod bak Agent Orange, et kjemisk middel som ødela regnskogene under Vietnamkrigen).

Til tross for at amerikanske skattebetalere nå har betalt nærmere \$6 milliarder for denne kampanjen, har det totale arealet benyttet til koka produksjon i Colombia fortsatt å øke, fra 3,8 tusen hektar i 1991, til 12,3 tusen i 1999, — og i den samme perioden har opiumsproduksjonen mer enn femdoblet seg (Peter Dale Scott, *Drugs, Oil, and War; the United States in Afghanistan, Colombia, and Indochina* (Rowman & Little Publishers 2003) s 76).

Plan Colombia har derfor i praksis vist seg som en kampanje rettet mot FARC geriljaen, og dens tilhengere. President Alvaro Uribe, en av de mest USA vennlige presidentene i regionen (og en av de siste) hevder derimot at Plan Colombia har styrket det interne sikkerhetsnivået i landet, og at landet som en følge av denne planener mer stabilt.

Men Colombia fortsetter å være et land revet i stykker av borgerkrig og narkotikaøkonomi, uansett hvor meget den fascistisk orienterte styret i landet forsøker å gi

inntrykk av det motsatte, og i oktober 2008 kom Amnesty Internasjonal ut med en rapport som utdypet dette tilstandsbildet videre: Den kunne fortelle at Colombia fortsatt er et land hvor millioner av sivile, spesielt utenfor byene og på landsbygda, må ta støytten for konsekvensene av konflikten; at over 70 000 (de aller fleste sivile) har dødd de siste 20 av de 40 årene som konflikten mellom FARC og regjeringen har pågått; og at til tross for Uribes lovord om utviklingen, så er det ingenting som tyder på at situasjonen er blitt bedre for colombianere flest.

I følge rapporten ble 1400 sivile drept i 2007 (noe som var 100 flere enn året før) og rapporten knytter hæren og de paramilitære styrkene til rundt to-tredeler av disse drapene. Antallet "forsvunne" økte fra året før (opp fra 180 til 190) og antallet internt fordrevne steg med 300 000 (en kraftig økning fra de 220 000 som ble flyktninger i sitt eget land i 2006). I tillegg til alt dette, som henger sammen med Plan Colombia og den urettferdige fordelingen av rettigheter og plikter i landet, kritiserte rapporten også Uribe selv, for ikke å ta problemstillingen på alvor.

Her er utdrag fra kritikken: "Colombia's internal armed conflict has pitted the security forces and paramilitaries against guerrilla groups for more than 40 years. It has been marked by extraordinary levels of human rights abuses and violations of international humanitarian law (IHL), with civilians by far the principal victims. Tens of thousands of civilians have been killed. Thousands more have been subjected to enforced disappearance by the security forces or paramilitaries, or abducted by guerrilla groups. Hostage-taking, above all by guerrilla groups, and torture by these security forces, paramilitaries and guerrilla forces, are among the tactics of terror used in the conflict. The conflict has also been marked by the use of child soldiers and by widespread sexual violence against girls and women. The effect of such abuses has been to create one of the world's greatest crises of displaced people; between 3 and 4 million Colombians are thought to have fled their homes to escape the violence. These crimes bear witness to the disregard shown by all parties to the conflict for international human rights and humanitarian law." LEAVE US IN PEACE! Amnesty International, *Targeting civilians in Colombia's internal armed conflict*, 2008 s. 1-2

"The government of President Uribe – who came to office in 2002, only one year after the September 2001 attacks in the USA – has repeatedly sought to deny that an armed conflict exists in Colombia, opting to define hostilities instead as part of the international 'war on terror'. For example, in January 2008 President Uribe publicly criticized Amnesty International for referring to the Revolutionary Armed Forces of Colombia (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia, FARC) guerrilla group as an 'armed opposition group' rather than as a 'terrorist' organization. These comments were made just prior to a visit by the President to Europe to lobby the European Union to keep the FARC on its list of terrorist organizations. In contrast, numerous international bodies, including the International Committee of the Red Cross (ICRC) and the Office of the UN High Commissioner for Human Rights, have consistently defined the situation in Colombia as one of internal armed

conflict.” LEAVE US IN PEACE!’ Amnesty International, *Targeting civilians in Colombia’s internal armed conflict*, 2008 s. 4

Og rapportens konklusjon: “As this report has demonstrated, some indicators of conflict-related violence have shown a significant improvement in recent years, especially the reduction in hostage-taking and in the overall number of conflict-related killings of civilians. However, other human rights indicators – such as extrajudicial executions by the security forces, displacement, enforced disappearances, the killing of trade unionists, threats against human rights defenders, and forced recruitment by guerrilla and paramilitary groups – have not improved and in some cases have even deteriorated.” LEAVE US IN PEACE!’ Amnesty International, *Targeting civilians in Colombia’s internal armed conflict*, 2008 s 72.

⁵¹⁷ Det har lenge vært en kjent sak at å bruke ressurser på å ødelegge koka- og opiumsavlenger i produksjonslandene uten å ta tak i de underliggende problemene, virker mot sin hensikt. Studier utført i Burma, Peru, Afghanistan og Colombia viser dette med all klarhet som skal til, og denne rapporten fra Beckley Foundation sier sitt om det: “Decades of forced eradication efforts in Latin America have left a trail of social conflict, political unrest, violence and human rights violations. In Bolivia, for example, U.S.-backed counter-drug efforts led to a disturbing pattern of killings, mistreatment and abuse of the local population and arbitrary detentions by members of local security forces. Government efforts to meet coca eradication targets set by Washington led to massive protests, in which both government forces and coca growers have been killed. These potential negative consequences are even greater when aerial herbicide spraying is undertaken. There is ample reason for concern that spraying causes serious harm to the environment and human health, both immediately and in the long-term. In its 2006 report on Colombia, the Committee on the Rights of the Child noted it was ‘concerned about environmental health problems arising from the usage of the substance glyphosate in aerial fumigation campaigns against coca plantations (which form part of Plan Colombia), as these affect the health of vulnerable groups, including children’. The damage often inflicted upon licit food crops — and hence food security for a very vulnerable segment of the population — is also cause for concern. (...) Collecting data on health complaints in areas where fumigation occurs is difficult as causality is very hard to determine. However, local health workers in Colombia often report increased skin, respiratory and gastrointestinal problems following aerial spraying. While the scientific evidence is not yet definitive, the widespread perception among Ecuadorians and Colombians alike is that fumigation jeopardizes the region’s water sources and rich biodiversity” (*Recalibrating the regime: The Need for a Human Rights-Based Approach to International Drug Policy*, Beckley Foundation Report 13. mars 2008).

⁵¹⁸ Clintons ledende narkotikabekjemper, General Barry McCaffrey, er uenig: Han kan fortelle oss at resultatene av Plan Colombia de siste ti årene har vært en “ufattelig suksess,”

og at de fantastiske resultatene representerer en "triumf for USAs utenrikspolitikk" (Eric Green *Former Drug Policy Chief Calls Colombia Triumph of U.S. Policy*, 7. Juli 2008).

Denne artikkelen fortsetter: "Former White House drug policy director Barry McCaffrey tells *America.gov* that progress made in Colombia over the last decade represents a 'triumph of U.S. foreign policy.' (...) McCaffrey said American policy formulated for Colombia by the administrations of presidents Bill Clinton and George W. Bush has been 'an unbelievable success'" (Funnet her: <http://www.america.gov/st/democracy-english/2008/July/200807071745241xeneerg0.4580957.html>).

I artikkelen er han ikke mindre fornøyd med Merida initiativet, som han mener er det beste som har skjedd Mexico på de 16 årene han har fulgt med på situasjonsbildet der. En titt på virkeligheten vil straks motsi han, men vi må huske på at McCaffrey er en general som er over gjennomsnittlig glad i krig, og under gjennomsnittlig god som strateg: Den kjente undersøkende journalisten Seymour Hersh har avslørt at han under den første Irakkriegen gjorde seg skyldig i krigsforbrytelser, da McCaffrey fikk troppene sine til å drepe irakiske soldater — etter at de hadde overgitt seg, og etter at våpenhvile var erklært; og i 2005 hevdet han, i en studie han gjorde for US Central Command, at Irakkriegen gikk veldig bra og at de amerikanske soldatene kunne begynne hjemreisen innen sommeren 2006.

⁵¹⁹ Andesinitiativet i 1989: Dette kostet \$2,2 milliarder, og skulle redusere mengden kokain til USA med 60 prosent innen 1999. Men kokain var like tilgjengelig i USA i 1999 som det var ti år før. For mer om dette se: Roy Krøvel, *Kokainkrigen; 20 år av en velsignet forbannelse* (Tapir Akademisk forlag 2004) s 131.

⁵²⁰ Jeg viser her til to RAND-undersøkelser. Den ene er av Peter H. Reuter fra 1985, og heter *Eternal Hope: Americas International Narcotics Efforts*. Rapporten tar utgangspunkt i USAs narkotikabekjempelse i utlandet, og konkluderer med at det er en strategi som er dømt til å feile.

En annen interessant studie fra 1994, heter *Controlling Cocain; Supply Versus Demand Programs*. Denne studien vurderte effektiviteten av diverse tilnærmelser til narkotikabekjempelse, og Roy Krøvel forteller her om den: "Et kritisk blikk på kostnadseffektiviteten av politiinnsatsen og straffene er (...) nødvendig i lys av RANDs studie. Studien konkluderer med at dersom en skal redusere forbruket av kokain i USA med 1 prosent, er det nødvendig med 34 millioner dollar til behandling av brukere, 246 millioner dollar til politiinnsats etc. på hjemmebane, og 783 millioner dollar for å bekjempe dyrking og produksjon i produksjonslandene. Den minst effektive måten å bekjempe kokainbruken på, er å bruke ressursene til å gjøre produksjonen vanskeligere og dyrere i produksjonslandene. Den minst effektive innsatsen på hjemmebane, er politivirkemidler, fengsel, straff etc. Behandling er anslagsvis 7,3 ganger så effektivt i kampen mot kokainmisbruk som å satse på politi og fengsel. (...) Men politikken ble ikke styrt av slike vurderinger. Tall fra den samme studien fra RAND viser at hovedtyngden av innsatsen i USA gikk til politi, straff og fengsel. 73

% av midlene til kokainbekjempelse gikk til potten 'domestic enforcement,' 13 % til 'interdiction.' 7 % gikk til tiltak mot produksjon i Sør-Amerika og bare 7 %, til behandling." Roy Krøvel, *Kokainkrigen; 20 år av en velsignet forbannelse* (Tapir Akademisk forlag 2004) s 44-45.

⁵²¹ Peter Dale Scott, *Drugs, Oil, and War; the United States in Afghanistan, Colombia, and Indochina* (Rowman & Little Publishers 2003) s 85.

⁵²² Det er heller ikke bare kokaplantene som ødelegges av slik sprøyting. Man regner med at for hver kvadratmeter av koka busker som sprøytes, blir også to kvadratmeter av vanlige avlinger truffet, så dette er i praksis ikke annet enn en krig mot befolkningen i de FARC kontrollerte områdene.

Peter Dale Scott forteller: "A more candid explanation for the U.S. military effort in Colombia would be the U.S. oil companies and their pipelines, which revolutionary armies like FARC attack but AUC defends. (...) [T]he current U.S. interest in Colombia began one year after Occidental Oil discovered the billion-barrel Caño Limon oilfield in 1983. It led to the national security directives of 1986 and 1989 that authorized a U.S. military presence" (Peter Dale Scott, *Drugs, Oil, and War; the United States in Afghanistan, Colombia, and Indochina* (Rowman & Little Publishers 2003) s 72).

Scott forteller videre om dette: "[An] unlikely alliance with M-19 [Dette omhandlet episode vi var inne på tidligere, hvor Barry Seal deltok i en aksjon som liksom skulle bevise at Sandinistaene, sammen med M-19, stod i ledtog med Medellín kartellet, se s] was used by then Vice President George Bush to justify National Security Decision Directive 221 of April 1986. For the first time it defined drug trafficking as a national security matter, allowing for the use of U.S. troops in Colombia an alliance with the CIA. In retrospect, NSDD 221, and a follow-up NSDD signed by Bush in the summer of 1989, has proven to be an executive equivalent of the Tonkin Gulf Resolution of 1964 [En resolusjon som godkjente angrep på Nord Vietnam; denne kom i stand etter at amerikanerne skjøt mot seg selv (men skyldte på Nord Vietnam), for slik å få et påskudd for å ekspandere krigen], leading to the direct involvement of the U.S. military in another nation's civil war. Like the Tonkin Gulf Resolution, NSDD221 was justified by allegedly hard intelligence data that have since been discredited." Peter Dale Scott, *Drugs, Oil, and War; the United States in Afghanistan, Colombia, and Indochina* (Rowman & Little Publishers 2003) s 87.

⁵²³ Krigen mot narkotika brukes som påskudd for å sprøyte avlinger i områdene som er kontrollert av FARC, mens områder som er kontrollert av mer USA vennlige grupperinger får være i fred. Dette til tross for at FARC (per 2001) sies å kontrollere rundt 2,5 prosent av kokaproduksjonen i Colombia, mens AUC på sin side står for 40 prosent (Peter Dale Scott, *Drugs, Oil, and War; the United States in Afghanistan, Colombia, and Indochina* (Rowman & Little Publishers 2003) s 75).

Professor Peter Dale Scott sier dette om saken: "A recent Colombian government investigation collected compelling evidence that through the years 1997 to 1999 'Army officers worked intimately with paramilitaries under the command of Carlos Castaño,' Colombias chief paramilitary leader, who is from a family of drug traffickers. In a rare television interview, Castaño stated that 70 percent of the income for his group (...), came from drugs" (Peter Dale Scott, *Drugs, Oil, and War; the United States in Afghanistan, Colombia, and Indochina* (Rowman & Little Publishers 2003) s 74).

Castaño var tidligere involvert med Medellin- og Cali-kartellene, men etterhvert som de paramilitære styrkene tok over endte han opp som leder for AUC. De hemmelige tjenestene har hele tiden vært sentrale i bakgrunnen, og bistått med trening og bevæpning av grupperingene (i 2001, for eksempel, forsynte Mossad, AUC med 3000 Kalashnikov automat-våpen (Peter Dale Scott, *Drugs, Oil, and War; the United States in Afghanistan, Colombia, and Indochina* (Rowman & Little Publishers 2003) s 91).

Scott og Marshall begrunner dette: "The fact is that connections to powerful drug traffickers with local killers and political influence are assets to any international intelligence agency. Or, to turn the argument around, it is those who enjoy the best connections with the international intelligence milieu who gain the protection and power to emerge as the most powerful drug kingpins" (Peter Dale Scott & Jonathan Marshall, *Cocaine Politics; Drugs, Armies and the CIA in Central America* (University of California Press, 1998), s 88).

Det er i denne sammenheng vi må se de paramilitæres stilling i det colombianske samfunnet, og dette forklarer igjen hvorfor det mellom 1990-97 bare var syv trefninger mellom paramilitære grupperinger og hæren, mens det i samme periode var rundt 5000 trefninger mellom FARC og hæren — dette til tross for at de paramilitære årlig står for mellom 70-80 prosent av drapene på sivile i landet. Roy Krøvel, *Kokainkrigen; 20 år av en velsignet forbannelse* (Tapir Akademisk forlag 2004) s 114.

⁵²⁴ I 1993 var de paramilitære styrkene ansvarlige for 18 prosent av de registrerte overgrepene i Colombia, og i 2000 var de ansvarlige for 79 prosent. Hærens statistikker hadde sunket tilsvarende: I 1993 sto hæren bak 54 prosent av de samlede overgrepene mot befolkningen, mens de i 2000 sto for "bare" 4.6 prosent. Men selv om hæren nå står for en mindre del av de offisielle overgrepene er situasjonen for befolkningens del verre enn før. Det spiller liten rolle for dem, om det er paramilitære styrker som dreper og voldtar, eller om det er hærens soldater, som det vanligvis var før, — og hæren og de paramilitære sto for en større prosent av den samlede volden mot befolkningen i 2000 enn i 1993 (fra 72 prosent – 84 prosent). For mer om dette, se Roy Krøvel, *Kokainkrigen; 20 år av en velsignet forbannelse* (Tapir Akademisk forlag 2004) s 115.

⁵²⁵ Peter Dale Scott & Jonathan Marshall, *Cocaine Politics; Drugs, Armies and the CIA in Central America* (University of California Press, 1998), s 89

⁵²⁶ Ibid s 90

⁵²⁷ Peter Dale Scott sa dette under en tale til the *New England Antiwar Conference*, den 30. januar 2010:

⁵²⁸ Peter Dale Scott, *Drugs, Oil, and War; the United States in Afghanistan, Colombia, and Indochina* (Rowman & Little Publishers 2003) s 79.

⁵²⁹ At ting fortsetter også som før er det nok av eksempler på. Et godt eksempel finner vi i det Florida-registrerte flyet som krasjet i Mexico nær Cancun den 24. september 2007. Flyet var lastet med fire tonn kokain, og dets tidligere historie innebar også en del registrerte landinger på Guantanamo og Area 51, en myteomspinnnet flyplass i ørknen utenfor Las Vegas.

Denne artikkelen i *The Independent*, forteller mer om fenomenet: "Evidence points to aircraft — familiarly known as 'torture taxis' — used by the CIA to move captives seized in its kidnapping or 'extraordinary rendition' operations through Gatwick and other airports in the EU being simultaneously used for drug distribution in the Western hemisphere. A Gulfstream II jet aircraft N9875A identified by the British Government and the European Parliament as being involved in this traffic crashed in Mexico in September 2008 while en route from Colombia to the US with a load of more than three tons of cocaine.

In 2004, another torture taxi crashed in a field in Nicaragua with a ton of cocaine aboard. It had been identified by Britain and the European Parliament's temporary committee on the alleged use of European countries by the CIA for the transport and illegal detention of prisoners as a frequent visitor in 2004 and 2005 to British, Cypriot, Czech, German, Greek, Hungarian, Spanish and other European cities with its cargo of captives for secret imprisonment and torture in Iraq, Jordan and Azerbaijan." (Hugh O'Shaughnessy, *US waves white flag in disastrous 'war on drugs'*, *The Independent*, 17. januar 2010. Funnet på <http://www.independent.co.uk/news/world/americas/us-waves-white-flag-in-disastrous-war-on-drugs-1870218.html>)

Det var helt opplagt en operasjon begått av etterretningstjenestene som gikk i bakken, og det er i denne forbindelse også interessant å vite at Barry Seals transportfly var et fly han hadde fått tak i gjennom CIA, — og at det var dette flyet som krasjet i jungelen i Nicaragua den 5. oktober 1986. Da det gikk ned med Eugene Hasenfus om bord, blåste det ikke bare Contra skandalen, men man oppdaget at også dette flyet, som Barry Seal hadde fraktet tonnevis av kokain med, hadde en tidligere historie med landinger på Area 51.

Foruten dette, er Kent memoet en annen interessant sak som beskriver den pågående korrupsjonen jeg allerede har gitt et bilde av. Dette er et brev skrevet i desember 2004 av en statsadvokat i justisdepartementet, Thomas M Kent, hvor han hevder at DEA enheten i Bogota, Colombia, er gjennomkorrumpert og har en rekke drap og misgjerninger på samvittigheten. Bill Conroy forteller:

“Kent’s memorandum contains some of the most serious allegations ever raised against U.S. antinarcotics officers: that DEA agents on the front lines of the drug war in Colombia are on drug traffickers’ payrolls, complicit in the murders of informants who knew too much, and, most startlingly, directly involved in helping Colombia’s infamous rightwing paramilitary death squads to launder drug money.

The memo further claims that, rather than being simply a few “bad apples” who need to be reported to their superiors, these allegedly dirty agents are being protected by an ongoing cover-up orchestrated by “watchdog” agencies within the Justice Department. These charges blow away the smoke concealing the pretense of the war on drugs. If they are true, there will be no brushing them aside at pre-scripted press conferences; everyone who becomes aware of these allegations will be forced to consider where we go from here in that so-called war.

(...) Kent says his claims are supported by a number of DEA agents in Florida who the agency muzzled and retaliated against after they tried to expose the corruption. Specifically, Kent contends that the DEA’s Office of Professional Responsibility (or OPR, essentially the agency’s Internal Affairs department) and elements of DOJ’s Office of the Inspector General (OIG) have worked to keep a lid on the corruption charges. According to Kent, these offices – which are supposed to serve as watchdog agencies that investigate corruption – sabotaged investigations being carried out by the Florida DEA agents and by one of the OIG’s own agents.” Bill Conroy, Leaked Memo: Corrupt DEA Agents in Colombia Help Narcos and Paramilitaries. Internal Justice Dept. Document Alleges Drug Trafficking Links, Money Laundering and Conspiracy to Murder, January 9, 2006. Funnet på <http://www.narconews.com/Issue40/article1543.html>

⁵³⁰ Allerede i 1982 begynte Bush arbeidet for å militærisere narkotikabekjempelsen. I 1986 signerte Reagan et direktiv som hvor narkotika var definert som nasjonal sikkerhetstrussel, og i 1989 ble dette utvidet/akselerert ytterligere.

⁵³¹ James Ostrowski *Thinking about Drug Legalization* Policy analysis nr 121 Cato institute funnet på http://www.cato.org/pub_display.php?pub_id=981.

⁵³² Andrew B Whitford & Jeff Yates, *Presidential Rhetoric and the Public Agenda; Constructing the War on Drugs* (Johns Hopkins University Press 2009) s 57.

⁵³³ Den storstilte smuglingen resulterte i at prisen på kokain falt fra \$500 til \$150 per gram kokain, fra 1981 til 1989. En prisreduksjon på 75 prosent på 8 år. Den har holdt seg mer eller mindre stabil siden. Roy Krøvel, *Kokainkrigen; 20 år av en velsignet forbannelse* (Tapir Akademisk forlag 2004) s 42

⁵³⁴ **Crack epidemien i LA**

” MI6 and the CIA are (...) responsible for the crack cocaine epidemic in Britain and America. In 1978, MI6 and the CIA were in South America researching the effects of the natives smoking ‘basuco’ cocaine paste. This has the same effect as crack cocaine. They saw that the strength and addiction potential was far greater than ordinary cocaine and created crack cocaine from the basuco formula. MI6 and CIA then flooded Britain and America with crack. Two years later, in 1980, Britain and America were starting to see the first signs of the crack cocaine epidemic on the streets.”

James Casbolt, tidligere MI6 agent.

Gary Webb var en Pulitzer-vinnende journalist tilknyttet *San Jose Mercury News*. Den 18. august 1986 kom han med den første av tre artikler som så nærmere på bakgrunnen for crack-epidemien som de siste årene hadde rammet storbyer som LA. Han beskrev i disse artiklene (og senere i boken sin *Dark Alliance*) ikke bare hvordan Ricky Ross, en gangster i gjengmiljøet i South Central, fra 1983 av, ukentlig solgte rundt 100 kilo crack på gata, men — mer oppsiktsvekkende — hvem han fikk dopet sitt av.

Webb viste nemlig gjennom artiklene sine at Ricky Ross, fra 1982 av fikk kokainen sin levert av Contra sympatisører tilknyttet CIA, nærmere spesifisert Oscar Danilo Blandón og sjefen hans Norwin Meneses Cantarero.

(Blandon, som hadde en bakgrunn fra Somoza-regimet i Nicaragua, solgte Ricky Ross kokainen. Meneses var sjefen hans, og selv om han var implisert i 45 føderale narkotikasaker siden 1974 og DEA visste at han var en stor internasjonal narkotikasmugler, slapp han unna alle strafferettslige konsekvenser fra amerikansk rettsvesens side. DEA var heller ikke den eneste etaten som var kjent med virksomheten hans, og både det amerikanske tollvesenet, Los Angeles County Sheriff's Department, og the California Bureau of Narcotic Enforcement var innblandet i saker hvor Meneses rolle siden har blitt holdt skjult på grunn av "hensyn til nasjonens sikkerhet.")

*Meneses bodde lenge i USA, men flyttet til Costa Rica i 1989. Det skulle imidlertid ikke gå mer enn et år før han ble arrestert av myndighetene i Nicaragua, for befatning med 750 kilo kokain. En av hans partnere, Enrique Miranda (som var Meneses link til narkobaronene i Colombia) tystet da på han, og fortalte retten at Meneses var en del av et narkotikanettverk som opererte ut fra CIAs militærebasis i Ilopango, El Salvador; at de "humanitære" kontraktørene til CIA sto for frakten; og at Félix Rodrigues overstyrte operasjonen. På grunnlag av dette vinemålet ble Meneses dømt til 30 år i fengsel. Alexander Cockburn & Jeffrey St. Clair, *Whiteout; the CIA, Drugs and the Press* (Verso 1999), s 13-14)*

Han trodde sikkert selv at seriens oppsiktsvekkende men godt dokumenterte påstander ville innbringe han en ny Pulitzer, men han forstod på dette tidspunktet ikke hvilket minifelt han hadde begitt seg ut i. For Webbs påstander fikk raskt grobunn i deler av Amerikas sorte befolkning, og deres sinne og bekymring ble tatt på alvor av oppegående

offentlige tjenestemenn som Barbara Boxer og Maxine Waters, som presset på for videre undersøkelser.

Det ble derfor av overordnet viktighet for CIA å eliminere Webbs troverdighet, og for å få dette til, benyttet de seg av kjente og velutprøvde propaganda metoder; gjennom CIA-lojale journalister og aviser, fikk de i gang en hatkampanje mot Gary Webb, og de arrangerte også et møte mellom lokalbefolkningen og CIA direktør John Deutch i håp om å stagge mistroen.

Dette møtet mellom 1500 opprørte borgere og CIA-direktøren ble avholdt i november 1996, men det gikk ikke som planlagt for spionorganisasjonen: Det begynte som normalt med Deutch' forsikring til folket om at CIA ikke hadde noe som helst med narkotikasmuglingen å gjøre, men denne løggen slo straks tilbake på CIA, takket være den tidligere politimannen Mike Ruppert som var til stede i salen, og som uheldigvis for CIA fikk mikrofonen: Ruppert fortalte nemlig CIA direktøren at han tok feil; at han som politimann i LA selv var kommet over beviser som involverte CIA i narkotikahandelen; at sjefene hans i LAPD forsøkte å ta livet av han da han gjorde dem oppmerksom på saken; og at om Deutch ikke trodde han, så kunne Ruppert vise videre til tre konkrete CIA operasjoner som involverte slik aktivitet, nemlig *Amadeus*, *Wachtower*, og *Pegasus*.

Alt sammen var operasjoner Ruppert hadde etterforsket lenge, og materialet han satt på impliserte entydig CIA i narkotikasmuglingen.

Dette møtet slo med andre ord fullstendig tilbake på CIA og John Deutch selv — og for Deutch var møtet så ødeleggende at hans politiske karriere med ett var over.

Det ble nå viktigere enn noen gang å eliminere Webbs troverdighet, og CIA satte sine trofaste mediapersonligheter på saken. Dette førte til at systemtro journalister fra *Washington Times*, *Washington Post* (Howard Kurtz og Walter Pincus), *New York Times* (Tim Golden og Iver Peterson), og 14 reportere fra *Los Angeles Times* alle gjorde hva de kunne for å slå beina under hans troverdighet, og det samme gjorde også David Corn fra den venstreorienterte avisen *The Nation*.

De sterke motkreftene som Webbs artikler genererte, fikk til sist de høye herrer i *Mercury News* til å svikte sin egen journalist: den 11. mai 1997 gikk de ut med en offisiell beklagelse, hvor de tok avstand fra Webbs journalistikk — og et halvt år senere sluttet han i avisen. (For mer om massemedias angrep mot Webb og hans artikler, se Alexander Cockburn & Jeffrey St. Clair, *Whiteout; the CIA, Drugs and the Press* (Verso 1999), s 29-59.)

Men selv om mediakampanjen mot Webb klarte å kvele tilløp til rasjonelle motforestillinger, så kunne de ikke hamle opp med realitetene. Og selv om noen dusin ryggløse (eller ignorante) journalister lyktes i å ødelegge Webbs navn og rykte, er det i ettertid ingen tvil om hvem som hadde rett.

⁵³⁵ Max Hartstein, *The War on Drugs; The Worst Addiction of All* (2003). s 1.

⁵³⁶ **FN og menneskerettighetene**

Hele FN systemet bygger sin autoritet på menneskerettighetenes overordnede posisjon. Medlemsstatene selv har forpliktet seg (i følge Artikkel 1, 55 og 56) til å sørge for “universal respect for, and observance of, human rights and fundamental freedoms.”

FNs narkotikapolitiske etater selv nektet lenge å kommentere menneskerettighetenes forhold til narkotikalovgivningens konsekvenser. Men takket være press fra sivile organisasjoner kan de ikke lenger unngå å forholde seg til problematikken. Dette tok de nylig konsekvensene av, da CND (Commission on Narcotic Drugs) på sitt 53 årlige møte offisielt anerkjente menneskerettighetenes viktige overordnede posisjon, også på det ruspolitiske området.

De utgav i forbindelse med dette et dokument som formaliserte ståstedet. Her er hva de sier om saken:

“Overall, while human rights law does not usually direct the content of criminal laws or penalties per se, it does demand strict scrutiny to ensure that laws do not deny the rights of individuals. In the case of drug laws in particular, obligations to establish offences under the international drug conventions must be fulfilled while at the same time respecting a range of rights, including the right to health, to the protection of the child, to private and family life, to non-discrimination, to the right to life, the right not to be subjected to torture or cruel, inhuman or degrading treatment or punishment, and the right not to be subjected to arbitrary arrest or detention.

As noted by the United Nations High Commissioner for Human Rights, drug laws frequently overemphasize criminalization and punishment while underemphasizing treatment and respect for human rights. Human rights and due process. In addition to its preoccupation with vulnerable and marginal groups, international human rights law has a specific concern for the manner in which the State achieves its goals. *In international human rights law, the end, no matter how legitimate, can never justify abusive means.* This is particularly true when it comes to the criminal justice system. Indeed, rights are an essential component of the rule of law, which itself requires equality before the law, accountability to the law, fairness in the application of the law, legal certainty, avoidance of arbitrariness and procedural and legal transparency. Such principles and the specific due process requirements of international human rights law apply irrespective of whether the indictment involves robbery, homicide, drug-related crime, corruption, trafficking in persons, transnational organized crime, or offences involving acts of terrorism.

(...) Proportionality and strict due process in drug laws are also important weapons in the fight against corruption. Where severe sentences for less serious offences such as personal possession can be passed on a summary or administrative basis, the door may be opened to acts of corruption by individual law enforcement officers, border police or criminal justice officials.”

Som vi ser er det ingen tvil om at FN nå prøver å styrke menneskerettighetenes stilling overfor narkotikalovgivningen. De sier videre dette om viktigheten av det: "The normative foundation of the United Nations' work in the area of the rule of law work is the Charter and the body of international law, including international humanitarian law, international criminal law, international refugee law, and *international human rights law*. Responses to drugs, crime and terrorism that are based on the rule of law must therefore also incorporate *human rights law* and principles. Too often, law enforcement and criminal justice systems themselves perpetrate human rights abuses and exclude and marginalize from society those who most need treatment and rehabilitation. Placing human rights at the centre of drug control, crime prevention and criminal justice provides an organizing set of principles that dissolves boundaries between the fields and promotes a single coherent response. Effective drug control cannot exist without fair criminal justice and successful crime prevention. Human rights offer guidance on the delicate balance between the protection of fundamental freedoms and the protection of public health, morals and security. It sets out the broad responsibilities of the State to respect, protect and fulfil the health and wellbeing of its peoples and specific *due process* guarantees, such as for those suspected or accused of a criminal offence. Such an approach represents more than 'added value'; it is a legal obligation."

Funnet på <http://www.humanrightsanddrugs.org/wp-content/uploads/2010/03UNODC-Human-Rights-Conference-Paper.pdf>

⁵³⁷ Erik Møse, *Menneskerettigheter* s 68

⁵³⁸ Erik Møse sier det slik: "Menneskerettighetskonvensjonens primære formål er å beskytte individene, ikke å regulere statenes gjensidige rettigheter og plikter" (Erik Møse, *Menneskerettigheter* s 101). Som følge av dette er det ikke opp til statene selv å definere snevert i sin favør hva uttrykk som *umenneskelig behandling*, *tortur*, *vilkårlighet* og så videre innebærer. For som Møse sier videre: "det ville stå i strid med prinsippet om at rettighetene er universelle og tilkommer enhver" (Erik Møse, *Menneskerettigheter* s 101).

⁵³⁹ David Selby, *Menneskerettigheter* s 15.

⁵⁴⁰ John Stuart Mill definerte et tilsvarende prinsipp (hva han kalte "skade-prinsippet") slik i boken sin *On Liberty*: "[T]he sole end for which mankind are warranted, individually or collectively, in interfering with the liberty of action of any of their number, is self-protection. That the only purpose for which power can be rightfully exercised over any member of a civilized community, against his will, is to prevent harm to others. His own good, either physical or moral, is not a sufficient warrant. He cannot rightfully be compelled to do or forbear because it will be better for him to do so, because it will make him happier, because, in the opinion of others, to do so would be wise or even right. These are good reasons for

remonstrating with him, or reasoning with him, or persuading him, or entreating him,, but not for compelling him, or visiting him with any evil in case he would do otherwise. (...) The only part of the conduct of anyone, for which he is amenable to society, is that which concern others. In the part which merely concerns himself, his independence is, of right, absolute. Over himself, over his own body and mind, the individual is sovereign.” Peter Reuter & Robert MacCoun, *Drug War Heresies; Learning from Other Vices, Times, and Places* (Cambridge University Press 2005) s 59.

Thomas Szas sa dette om vår “moralske rett til narkotika”:

”I believe that we also have a right to eat, drink, or inject a substance — any substance — not because we are sick and want it to cure us, nor because a government-supported medical authority claims that it will be good for us, but simply because we want to take it and because the government — as our servant rather than our master — does not have the right to meddle in our private dietary and drug affairs.” Ibid s 57.

⁵⁴¹ Dan Baum, *Smoke And Mirrors; the War on Drugs and the Politics of Failure* (Back Bay Books/Little Brown and Company) s 76.

⁵⁴² SP artikkel 26 fastslår at alle er like for loven og at alle har rett til lik beskyttelse av loven uten noen form for usaklig forskjellsbehandling. Dette prinsippet går også igjen i de andre bestemmelsene, og en av våre fremste autoriteter på menneskerettigheter, Erik Møse, sier mer om det her: ”I følge artikkel 14 skal konvensjonsrettighetene sikres uten noen diskriminering på noe grunnlag, slik som (such as) kjønn, rase, farve, språk, religion, politisk eller annen oppfatning, nasjonal eller sosial opprinnelse, tilknytning til en nasjonal minoritet, eiendom, fødsel eller annen status. Ordlyden viser at oppregningen ikke er uttømmende. Enhver usaklig forskjellsbehandling rammes, uansett grunnlag.” Erik Møse, *Menneskerettigheter* s 97.

⁵⁴³ Hvert enkelt rusmiddel har et potensial for konstruktiv bruk samt destruktiv bruk, og et destruktivt brukerbilde sier i alle tilfeller langt mer om brukeren enn rusmiddelet. Slik er det med alkohol, og slik er det med de illegale stoffene, og så lenge den enkelte selv oppfatter hans/hennes forhold til et rusmiddel som uproblematisk og så lenge man ikke under påvirkning er til fare for andre, så er det ingen andre sin sak å nekte deg tilgang til ditt foretrukne rusmiddel – ei heller å kaste deg i fengsel for ditt valg.

⁵⁴⁴ Jacob Sullum gir her et eksempel på hvordan gravide kvinner forskjellsbehandles på et usaklig grunnlag, på grunn av narkotikalovgivning: ”While the extent to which the problems of ‘crack babies’ (or ‘crack kids’) could be attributed to cocaine was by no means clear, the reaction from the press, the public, and the government was unambiguous. Women who used cocaine during pregnancy were condemned, stripped of custody, forced

into retreatment, and, in some jurisdictions, sent to jail. Yet the evidence against them was far less substantial than the evidence against pregnant women who drink heavily, which is clearly linked to mental retardation and facial deformities, or who smoke cigarettes, which is associated with premature birth, low birth weight, stillbirth, and defects such as cleft palate. The point is not that all of these women should be thrown in jail — or that nothing a woman does during pregnancy should be the cause of criticism. A pregnant woman's risky behavior, like anything that exposes one's children to danger, raises serious moral issues. But the resolution of those issues hinges on the nature on the risk, its magnitude, and the reasons for taking it, not the legality of the substance involved." Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 214-15.

⁵⁴⁵ James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 122.

⁵⁴⁶ **Om Fryktens logikk**

Med fryktens logikk mener jeg i hvilken grad hver enkelt av oss vektlegger frykt som en faktor vi velger å orientere oss etter i hverdagen. Vi har alle våre frykter, og de tar mange former. Men felles for dem alle er at de er et resultat av hva vi dypest sett tror om verden. En sterkt religiøs person kan sånn sett frykte å brenne i helvete fordi han ikke har vært ydmyk nok overfor kirkens bud, mens andre, som holder andre trosystemer, styrer unna denne bekymringen.

Det er høyst varierende hvor lett et menneske overgir seg til fryktens logikk, men det er alltid ut i fra hvilken grad folk tror at vi lever i en farlig verden eller ikke, at de vil være tilbøyelige til å omfavne den — og fiendebildenes makt over dem selv. En evolusjonsteoretiker vil for eksempel lett se både målet-helliger-middelet tankegangen og forkjøpskrigsprinsippet som forsvarlig, ettersom han antar at den sterkeste rett alltid har styrt på jorden, og alltid kommer til å gjøre det. Evolusjonsteoretikere tror jo at verden er et resultat av tilfeldigheter, og ettersom tilfeldigheter utelukker mening, er dette i seg selv et lite tillitsvekkende ståsted å se verden fra. Det synes derfor, for evolusjonsteoretikere, som om det kan være en god idé å bruke tiden sin på beskyttelsestiltak og mistro, fordi en ulykke alltid synes å vente rundt neste hjørne.

Spør du en fryktsom evolusjonsteoretiker (eller en fryktsom religiøs person) om militæret og fysisk avstraffelse er en god idé, vil de derfor overveiende svare "ja" på det. For ut fra det regnestykket de forholder seg til er det vanskelig å tenke seg hvordan det skulle gå med samfunnet om vi ikke forsvarer oss mot verdens ondskap. En titt på historien er i de fleste tilfeller nok til å overbevise dem om at de har rett, for det synes jo som om historien selv forsikrer oss om de militære kodeksers uunnværlighet om vi vil overleve som sivilisasjon. Men dette er i dag bare sant når vi ser bakover i tid og ikke fremover. For fryktens logikk kan ikke forebygge noe: Den kan kun tiltrekke seg den tenkte trussel den tok sikte på å forebygge. Grunnen til det er at alle tankebaner som nærer seg av logikken vil manifestere seg i konsekvenser som er udelt uheldige for samfunnet. Dette ser man i første

rekke på forkjøpskrigsprinsippet og målet-helliger-middelet tankegangen, og det er et faktum at logikken som ligger bak "et øye for et øye" mentaliteten, vil ende opp med å gjøre oss alle blinde til slutt.

Den som tror på militarisme som løsning på- og beskyttelse mot noe som helst, glemmer at enhver etat som opprettes først og fremst vil sørge for å tjene seg selv, og at jo sterkere utbygde militære styrker vi har — jo mer sannsynlig er det at nasjonen vil gå til krig. Ved å dyrke frem troen på militære kodekser, styrker vi altså bare krigshissernes posisjon i samfunnet, og aldri evner soldatene selv å se forskjell på en forsvarskrig eller en angrepskrig.

I neste rekke ser vi enda klarere hvordan fryktens logikk slår tilbake på samfunnet, når vi slutter å se verden som to-delt: Våre ledere dyrker frem fiendebildene for å styrke seg selv (og sine posisjoner) på dem, men som samfunn taper vi på dette. De vil alltid at vi skal se verden som "det gode mot det onde," med våre ledere som automatisk på det godes side. Men det overforenklede verdensbildet som våre ledere benytter seg av for å formidle propagandaen sin stemmer aldri med virkeligheten, — og vi sitter som befolkning nå på et tilstrekkelig oversiktsbilde til å vite bedre enn å kjøpe deres løgner.

Det må også nevnes her at evolusjonsteorien som vi kjenner den, er bak frem. For det kan i dag bevises at bevissthet kommer først og ligger til grunn for alt som materialiserer seg i det fysiske system. Jeg omtaler dette nærmere i min forrige bok, og skal ikke bruke tid på å bevise det her. Men det finnes universielle energilover som universet opererer etter, og derfor er det ikke heller slik (som evolusjonsteoretikerne tror) at vi igjennom våre liv utsettes for en rekke tilfældigheter, før vi til slutt dør en meningsløs død. Det er i stedet slik at verden fungerer etter alt-er-ett prinsippet, og vi menneskene deltar alle i ett kollektivt bevissthetsfelt på kloden, som vi påvirker ut i fra i hvilken grad hver enkelt av oss velger å orientere oss ut fra et kontrollorientert/fryktorientert ståsed eller et hjelpsomtorientert/tillittsbasert ett.

Det er i det store og hele dette som avgjør hva morgendagen vil bringe for oss alle, og om over halvparten av menneskene på jorden forsto at det er bedre å være en god nabo enn en dårlig nabo, ville mange av våre problemer vært løst. For vi vil aldri få en slutt på krig så lenge folk tror at de kan drepe for fred. Og det vil heller aldri bli fred før folk lærer seg å respektere hverandres iboende integritet og verdi.

Man kan altså ikke holde eksistens-teori unna regnestykket når et oppgjør med narkotikalovgivningens troverdighet skal gjøres. Og for en god innføring i det nye virkelighetsbildet som nå er i ferd med å befeste seg på jorden, anbefaler jeg en del dokumentarer i sluttnoten om de psykedeliske stoffene (nr 32). David Wilcock har også en del gode dokumentarer og intervjuer om saken tilgjengelig på google video.

⁵⁴⁷ Dette er en overforenkling av forbudstilhengernes ståsted, men ettersom vi alle liker å tro at det er gode intensjoner som driver forbudstilhengernes argument frem, er det denne

tradisjonen jeg fokuserer på her. Denne analysen er derfor relevant ut i fra i hvilken grad den enkelte forbudstilhenger *faktisk* styres av gode intensjoner. Men som vi vet, er det også en del andre forbudsforkjempere der ute som motiveres mer ut fra hvilke muligheter dette ståstedet tilbyr dem for en karriere og posisjoner i systemet.

⁵⁴⁸ **Offergjøringen av brukerne**

Det er svært viktig for tilhengerne av det bestående å opprettholde et mest mulig negativt problembilde rundt de illegale stoffene. Når det kommer til brukerne bør de derfor fremstilles som mindre oppegående og mindre ressurssterke enn de som avstår fra slik bruk; de bør "lide" mer under sitt valg enn en som bruker legale stoffene gjør; og de bør skamme seg mer for sitt valg av rusmidler.

Det forventes også at brukerne ynkeliggjør seg selv tilstrekkelig til at de deltar i debatten på forbudstilhengers skjeve premisser: Og i jo større grad brukeren legger ansvaret for sine valg på de illegale stoffene, desto mer gjerne vil samfunnets voktere tilgi han eller henne. Det er denne syndtillatelsesmekanismen som i sin tur gjør at fiendebildet forbundet med de illegale stoffene opprettholdes.

Vi har sett hvor sentral woodoo-farmakologien er oppi dette. Og ettersom de illegale stoffene liksom har en demonisk kraft til å overstyre oss, så finnes det heller ingen ufarlig bruk av stoffene. Det er sånn sett ikke noe som truer forbudets troverdighet så mye som oppegående brukere av de illegale stoffene, fordi de er vandrene bevis på at alt forbudstilhengerne tar for gitt om de illegale stoffene er feil. Forbudstilhengerne innrømmer på sitt vis også det. For om vi ser på ting som tidligere ONDCP leder Bennetts "smitteteori" (alt i alt den samme som Bejerots epidemimodell) så sier den at det ikke er de forfalne misbrukerne som utgjør den største trusselen mot samfunnet. Det er ifølge Bennett og hans likemenn de *normale* brukerne (de som tilsynelatende har et vellykket forhold til de illegale rusmidlene, og bruker de mer eller mindre konstruktivt i sitt eget liv) som utgjør det største problemet og som loven må straffe hardest, fordi det er disse som i størst grad underminerer forbudstilhengers autoritet og budskap. (Dan Baum, *Smoke And Mirrors; the War on Drugs and the Politics of Failure* (Back Bay Books/Little Brown and Company) s 272.) For mens misbrukerne tas som bevis på at alt forbudstilhengerne sier er rett, er det de oppegående brukerne som viderefører de illegale rusmidlenes popularitet, og som Jacob Sullum sier videre: "This is how Bennett justifies arresting and punishing people whose drug use is not hurting anyone, not even themselves: Their success might encourage others to use drugs, and some of those people might develop problems. By the same logic, moderate drinkers should be held responsible for alcoholism." (Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 49.)

Forbudstilhengerne velger imidlertid å se bort fra sin logiske inkonsistens. For slik virker deres ståsted så meget mer motivert av hensynet til andre, i stedet for det som egentlig ligger bak, deres frykt for seg selv.

⁵⁴⁹ Dette igjen, er et resultat av vår manglende evne til å se vår samtid i en historisk kontekst. Vi ser et annet eksempel på dette fenomenet, i flertallets manglende evne til å forstå at de som velger seg soldatyrket i dag, er like forblindet av sine ledes løgner, som de som lot seg verve til tidligere tiders kriminelle kriger. De tror nemlig selv at vestens soldater i dag kjemper for alt godt og anstendig, og at deres innsats er en forutsetning for våre verdiers og vår sivilisasjons overlevelse. Dette gjør man på samme vis som enhver samtid har definert sine soldater som helter av fedrelandet (hvilket selvfølgelig også inkluderer Hitler-Tysklands soldater), men allikevel representerer ikke våre soldater noen høyere moralsk orden i dag, enn da. Vi ser også hvordan det her er den samme forvirringen som melder seg hos forbudstilhengerne i dag, og vi ser at også for deres del ligger fryktens logikk og målet-helliger-middelet ideologien til grunn for deres manglende evne til å se sine overgrep i en videre kontekst.

⁵⁵¹ **Forbudstilhengeres tilbakestående logikk**

Som vi ser er det ikke mulig for forbudstilhengerne å forene sitt ståsted med realitetene. Forbudstilhengere som Costa har derfor ikke råd til å ta et ærlig blikk på realitetene, fordi det ville gjøre det umulig for dem å fortsette i jobben sin. De spekulerer derfor utelukkende i fryktens logikk (for den er det eneste de kan ta til inntekt for sin sak), og snur opp ned på realitetene for å få argumentene sine til å henge sammen. Costas foredrag er som oftest de beste eksemplene man trenger på det: Han advarer for eksempel mot legalisering fordi "the biggest threat to public safety comes from drug trafficking and the violence perpetuated by organized crime."

Som vi ser gir han de narkotiske stoffene skylden for konsekvensene av forbudet, og talene hans inneholder ofte varianter over dette temaet. I en artikkel i den britiske avisen the Guardian den 9. mars 2008 benytter han for eksempel anledningen (i en artikkel kalt *Every line of cocaine means a little bit of Africa dies*) til å beskyldte sangerinnen Amy Winehouse for problemer som forbudet fører med seg.

Det er imidlertid ikke uvanlig at forsvarere av det absurde går til absurditeter for å forsvare sine standpunkt, og et annet triks Costa bruker er sammenligninger som ikke henger på greip. Han kan for eksempel til legaliseringstilhengerne som mener at vi bør legalisere narkotika fordi forbudet ikke virker tilfredsstillende, stille opp med friske motforestillinger som dette: "I do not agree, and let me explain why by using an analogy. Human trafficking is another tough crime problem, worldwide -- perhaps second in size, after drug trafficking. Should we legalize modern slavery, given the intrinsic difficulty in dealing with it? Of course not." (Dette eksemplet, og det over, er hentet fra en tale Costa holdt i Mexico 8. Oktober 2008. Se artikkel i LATimes nettutgave 9 oktober 2009.)

Vi ser her at han ser det som naturlig å sammenligne en høyst frivillig aktivitet, med en hvor tvang er involvert og overgrep blir begått, og dette er et gjengangerargument hos

Costa. Forskjellen mellom "frivillig" og "tvungen" er nemlig et nøkkelord som forbudstilhengerne ikke forstår, og under sin tale til FNs Commission on Narcotic Drugs (CND) i mars 2008, benyttet han igjen anledningen til å sammenligne bruk av de illegale stoffene med menneskehandel og pedofili. At det ene ikke har noenting med det andre å gjøre sier seg selv, for ut fra denne tilbakestående argumentasjonslogikk kunne han like gjerne sagt at "ettersom vi har kriminalisert frivillig narkotikabruk, så bør vi også kriminalisere frivillig sex". Analogien blir like dum, begge veier.

I forlengelsen av sin logiske inkonsekvens, gir de også legaliseringstilhengerne skylden for at narkotikaforbudet ikke virker. For det er, i følge forbudstilhengerne, ikke represjonen som har feilet: I følge dem er det legaliseringstilhengerne, med sin manglende moral, som er vårt samfunns grunnleggende problem. Kenth Karlsson, en forbudstilhenger som har skrevet boken *Europas Femte Frihet?* til inntekt for forbudstilhengerens sak, bruker for eksempel dette som et argument i sin bok (*"Den riktige slutningen må derfor bli at det er andre deler av samfunnets apparat som er mislykket i denne sammenhengen, ikke først og fremst represjonen" s 142*).

Forbudstilhengerens svar på narkotikalovgivningens manglende effekt, er derfor hele tiden en økning i de repressive tiltakene (og som Kenth forteller videre, når han påpeker hva samfunnet burde gjøre med dette problemet: "samfunnet må arbeide for at [vi] skal gi konsekvente signaler om at man ikke skal akseptere narkotika."). Men ved å trekke denne konklusjonen begår de den samme logiske kortslutning som fundamentalister dessverre så ofte gjør, for det er ikke mulig å forene denne tankegangen med viktige samfunnsmessige idealer som toleranse, fri tale og fri tanke.

Deres argument forutsetter nemlig opprettelsen av kontrollorienterte samfunnsmekanismer som skal ivareta det bestående. Men ettersom det bestående ikke er mulig å forsvare, innebærer dette igjen et samfunn av borgere så tilbakestående, så forvirrede, så fulle av skrekkbilder og feilinformasjon, at bare fryktens logikk når dem. Det er mange eksempler på samfunn som tidligere har beveget seg ned denne veien. Hvor lederne aktivt har tilstrevet fordumningen av landets egne borgere gjennom sin propaganda, ettersom en informert meningsutveksling ville bli maktens fall. Slik er det også i dag med narkotikalovgivningen. Og det er derfor også så viktig å stanse den.

Forbudstilhengerne selv ser imidlertid vanskelig bjelken i sitt eget øye, og de kan derfor få seg til å si ting som at "Alkoholen er et rusproblem for mye. Alt tyder på at det ville vært forbudt om det ble introdusert i dag. Men alkoholen er her, og nesten alle samfunn jobber med å begrense skadene i kjølvannet av den." (s 41 ca oversatt). Her gjengir Kenth åpent et gjengangerargument i forbudstilhengerens arsenal, men fordi forbudstilhengerne ser bak frem på ting, ser de ikke at dette i seg selv er et argument for legalisering, heller enn noe de kan ta til inntekt for sin sak. For ettersom det er et irrasjonelt skille mellom de legale og illegale stoffene, innrømmer de her helt klart at vi har med en usaklig forskjellsbehandling å gjøre.

Men forbudstilhengerne, som er på en evig retrett fra fakta, vil aldri innrømme at det er et irrasjonelt skille. Og vi ser igjen og igjen forbudstilhengerne prøve å forklare skillet mellom de illegale og legale stoffene på en reflektert måte. Reagan-administrasjonens justisminister, Ed Meese, prøver her: "It should be noted that alcohol can be used responsibly and that only a small percentage of those who drink liquor become intoxicated. By contrast, the only purpose of using illicit drugs is to 'get high,' and the inevitable intoxicating effect of such drugs provides the essential difference from alcohol." (Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 45.)

Meese' argumentasjon faller imidlertid på sin egen urimelighet. Han ser bort fra at hvert enkelt rusmiddels effekt (også alkoholens) er avhengig av *dosering*, og at det er ikke mulig å hevde med noen troverdighet at alkoholrusen er *mer moralsk* enn heroinrusen eller cannabisrusen.

Det er da også enkelte forbudsforkjempere som velger å avstå fra debatten, og heller inntar et "morsk" standpunkt til det hele. Og ved å si at "narkotikabruk er feil, og sånn er det bare," forsøker de ivrigste forbudstilhengerne å heve seg over sine meningsmotstandere moralsk (som om dette skulle redde dem fra de iboende selvmotsigelsene argumentene deres bygger på). Vi så eksempler på det under 1980-tallets krig mot narkotika i USA, da William Bennett, George Bushs narkotika tzar, prøvde å unngå å gjøre den samme tabben som Meese gjorde. I stedet for å forville seg inn i en diskusjon om rettmessigheten til skillet mellom de illegale og legale stoffene, valgte Bush-administrasjonen å avstå fra hele debatten, og det har man gjort siden. Som Bennet sa om saken: "The simple fact is that drug use is wrong. And the moral argument, in the end, is the most compelling one." (Jacob Sullum, *Saying Yes; In Defence of Drug Use* (Tarcher/Penguin Books 2004) s 48.)

Men selv om tilhengere av denne strategien håper å vinne debatten ved å heve seg over den, kan de ikke med noen troverdighet forklare *hvorfor* det er feil, uten igjen å vikle seg inn i de samme selvmotsigelsene som mer intellektuelt orienterte forbudstilhengere også snubler i; for det er kort og godt ikke mulig for forbudstilhengerne å argumentere for en opprettholdelse av skillet mellom de legale og illegale stoffene uten å snuble i sin egen tunge.

⁵⁵² Dette vil kanskje noen benekte, og det er mulig det finnes et argument eller to jeg ikke ennå har hørt, men uansett kan ikke forbudstilhengerne lenger sole seg i glansen av sitt ståsted alene; De kan ikke lenger forvente å bli kjent rett kun fordi de er *imot* legalisering, for det er i dag mer enn nok som tyder på at de tar feil, og de må nå komme seg ned av sin høye hest og finne seg i å møte i en kompetent rett for å forsvare sitt ståsted, likestilt med legaliseringstilhengerne.

⁵⁵³ Jørgen Aall *Rettsstat og Menneskerettigheter* s 128.

⁵⁵⁴ Sverre Flaatten, *Heroinister og Kontorister* s 175.

⁵⁵⁵ Jørgen Aall, *Rettsstat og Menneskerettigheter* s 315.

⁵⁵⁶ Også USAs høyesterett har i to saker, med *Linder v. United States* i 1925, og *Robinson v. United States* i 1962, slått fast at staten ikke har adgang til å straffe alkoholikere for deres rusbruk alene, og at å dømme dem til straff på dette grunnlaget strider mot den amerikanske grunnlovens forbud mot "cruel and unusual punishment."

⁵⁵⁷ Forbudet mot vilkårlig frihetsberøvelse: (EMK artikkel 5, SP artikkel 9)

Dette er et annet viktig rettsprinsipp som henger nært sammen med likhetsprinsippet og forholdsmessighetsprinsippet, og EMK har konkretisert artikkel 5, for å sikre borgerne beskyttelse fra lover som ikke kan forsvares. Denne bestemmelsen sier noe om hvilke kriterier som må ligge til grunn for at lovmessig frihetsberøvelse kan finne sted. Og den skal sikre borgerne mot fengslingsgrunnlag som strider mot konvensjonens generelle prinsipper, hvilket vil si likhets- forholdsmessighets- og vilkårlighetsprinsippet.

⁵⁵⁸ Dette sier Erik Møse mer om her: "Vernet mot 'ulovlige' inngrep innebærer at det ikke må skje innskrenkninger [i den enkeltes frihet] med mindre det foreligger grunnlag i lovgivningen, som i seg selv må være i samsvar med konvensjonens bestemmelser og formål (...). Inngrep kan være 'vilkårlige' selv om de er foreskrevet ved lov. Ethvert lovhjemlet inngrep må derfor være i overensstemmelse med konvensjonens bestemmelser og formål. Det må dessuten fremstå som rimelig under de konkrete omstendigheter" (Erik Møse, *Menneskerettigheter*, s 438).

Hva EMD mener med "rimelig under de konkrete omstendigheter," sier Møse mer om her, etter at domstolen i saken *Van Alphen v. Nederland* klarla begrepet: "Komitéen konstanterte krenkelse [i denne saken] og la til grunn at begrepet 'vilkårlig' ikke bare betyr i strid med lov, men også innebærer noe som er uakseptabelt, urettferdig og uforutseelig" (Erik Møse, *Menneskerettigheter* s 261). Fengsling må altså fremstå som *rimelig og nødvendig*, og det er for narkotikalovene sin del helt klart at disse kriteriene ikke er tilstede når det kommer til brukerne av de illegale stoffene.

Vi kan også se på vilkårligheten *systemene imellom* at borgernes rettsikkerhet ikke ivaretas i dette klassifiseringssystemet. En ting er de store forskjellene mellom landene: Det er vanskelig nok å forklare hvorfor det er riktig å fengsle en borger i 20 år et sted, for en cannabisforbrytelse han ville fått noen måneder for et annet sted. Men vi ser at selv innenfor de enkelte landene er det store forskjeller på strafferammer for analoge forbrytelser; enkelte steder i landet kan du for eksempel få 5 års fengsel, for noe du i en annen by ville fått 2 års fengsel for. Dette gjelder små land og i enda større grad større land: I USA er for eksempel ecstasy klasse 1 rusmiddel som man kan få opp til 30 år i fengsel for å selge, mens i California har de ikke rangert stoffet i det hele tatt, og det er ingen formell straff forbundet med kjøp og salg.

⁵⁵⁹ Noen vil kanskje si at "Ja men, det er jo fritt opp til enhver om han eller henne vil utsette seg for strafferettslige sanksjoner ved å benytte seg av de illegale stoffene", men også dette er en avsporing av debatten vekk fra konvensjonens intensjon; homofile kan nemlig også velge å avstå fra sex med mennesker av det samme kjønn, og minoriteter som blir forfulgt i et land, kan teoretisk flytte; men ingenting av dette legitimerer forfølgelsen av homofile eller minoriteter — og heller ikke loven som tar sikte på å legitimere overgrep.

⁵⁶⁰ Selv om politikerne, sammen med et flertall av befolkningen, er så forvirret at de ser det som en god idé å fjerne det mindretall av befolkningen som ikke innordner seg etter flertallets moralkodekser, har dette mindretallet rettigheter som står over magesfølelsen til en gjennomsnittsborger. Som Johs. Andenæs sier om dette:

"Grunnloven setter grenser, som er bindende også for et flertall i de politiske organer. Visse prinsipper er betraktet som så viktige at de bryter gjennom den demokratiske grunnregel om at det er flertallets vilje som gjelder ved meningsforskjell" (Johs. Andenæs, *artikler i utvalg* 1983-1992 s 170). Vi har allerede sett at folks sympati med narkotikalovgivningen er et resultat av antagelser som ikke holder mål, og våre politikere og offentlige tjenestemenn kan derfor ikke rettferdiggjøre narkotikalovgivningen på det grunnlag at de har folkets flertall bak seg.

⁵⁶¹ Webster Tarpley & Anton Chaitkin, *George Bush; the Unauthorized Biography* (Progressive Press 2004), s 385.

⁵⁶² Bernt Hagtvet (Red.), *Folkemordenes Svarte Bok*, (Universitetsforlaget 2008) s 461.

⁵⁶³ *Ibid* s 25.

⁵⁶⁴ James P Gray, *Why Our Drug Laws Have Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs*, (Temple University Press 2001) s 97.

⁵⁶⁵ Dommer James Gray: "Government involvement is appropriate only when the conduct of one person harms or threatens to harm someone else. Many judges and appellate justices have published opinions and dissents based upon this right of personal autonomy, or individual privacy. Such an opinion was written by Justice Steven H Levinson of the Supreme Court of Hawaii. In his dissent in *State v. Mallan* (86 Hawaii 440, 454 [1988]), he argued extensively, citing the U.S. Supreme Court case of *Griswold v. Connecticut* (381 U.S. 479 [1965]) and numerous other cases, that these fundamental rights of citizens should be afforded the highest consideration under the law. People should be free from prosecution, he argued, for choosing to put even such things as mind-altering drugs into their bodies, as long as no other person is harmed by this action." James P Gray, *Why Our Drug Laws Have*

Failed And What We Can Do About It; A Judicial Indictment of the War on Drugs, (Temple University Press 2001) s 114.

⁵⁶⁶ Erik Møse, *Menneskerettigheter* s 256.

⁵⁶⁷ Jeg gjør oppmerksom på at dette ikke er noen uttømmende tolkning. Det finnes også flere bestemmelser som er aktuelle, og jeg går bare gjennom de viktigste her. Se for eksempel *The Report Cannabis; the facts, human rights and the law*, av Kenn og Joanna D'oudney, om du vil ha en videre forståelse av emnet.

⁵⁶⁸ Vi har sett at en helsepolitisk tilnærming vil redde mange liv, og påføre samfunnsstoffet langt mindre skade, og vi har sett at det intellektuelle alibiet som narkotikalovgivningens bygger på (at rusavhengighet fører til kriminalitet), mangler vitenskapelig belegg. Vi har også sett hvordan det narkotikafrie samfunnsidealet er et urealistisk ideale som sørger for en urasjonell politikk, og ved ikke å ta konsekvensene av dette, påfører de befolkningen urimelig og ulovlig skade.

⁵⁶⁹ Denne rapporten the Beckley Foundation, kalt *Recalibrating the regime: The Need for a Human Rights-Based Approach to International Drug Polic* (Beckley Foundation Report 13. mars 2008), sier mer om kriminaliseringens konsekvenser for brukerne, samt narkotikalovgivningens forklaringsproblem overfor retten til liv og helse:

“a growing body of research casts doubt on the link between harsh enforcement of drug laws, and reduced levels of drug use or problems, it is getting harder for states to justify such penalties in terms of their necessity to achieve wider social objectives. The question must be asked – if a measure fails to achieve its ‘legitimate aim’ can it ever be considered ‘necessary’ to achieve that aim?” (*Recalibrating the regime: The Need for a Human Rights-Based Approach to International Drug Policy*, Beckley Foundation Report 13. mars 2008.)

”Historically, policies aimed at prohibiting and punishing the use of certain drugs have driven the international approach to drug control and dominate the approach of most countries, guided as they are by the three UN drug control conventions and the dominant policy directions emanating from the associated international bodies. Such an approach is usually defended with moralistic portrayals that demonise and dehumanise people who use drugs as representing a ‘social evil’ menacing the health and values of the public and state. Portrayed as less than human, people who use drugs are often excluded from the sphere of human rights concern.

These policies, and the accompanying enforcement practices, entrench and exacerbate systemic discrimination against people who use drugs and result in widespread, varied and serious human rights violations. As a result, in high-income and low-income countries across all regions of the world, people who use illegal drugs are often among the

most marginalised and stigmatised sectors of society. They are a group that is vulnerable to a wide array of human rights violations, including abusive law enforcement practices, mass incarceration, extrajudicial executions, denial of health services, and, in some countries, execution under legislation that fails to meet international human rights standards. Local communities in drug-producing countries also face violations of their human rights as a result of campaigns to eradicate illicit crops, including environmental devastation, attacks on indigenous cultures, and damage to health from chemical spraying.

At the level of the United Nations, resolving this situation through established mechanisms is complicated by the inherent contradictions faced by the UN on the question of drugs. On the one hand, the UN is tasked by the international community with promoting and expanding global human rights protections, a core purpose of the organisation since its inception. On the other, it is also the body responsible for promoting and expanding the international drug control regime, the very system that has led to the denial of human rights to people who use drugs. All too often, experience has shown that where these regimes come into conflict, drug prohibition and punishment has been allowed to trump human rights, or at least take human rights off the agenda.

Directives from the UN General Assembly to carry out drug control activities in conformity with human rights have been all but ignored in the formation and execution of drug control policies and activities, even by other UN bodies involved in drug control. At the political level, the Commission on Narcotic Drugs (CND), the UN's inter-state body tasked with directing international drug policy, has never adopted a resolution with any operational requirements regarding human rights. In relation to UN programmes, as a result of control by the main donor states, spending on drug control by the UN Office on Drugs and Crime (UNODC), the secretariat that carries out the substantive work of the UN on drug control, is heavily weighted towards simple enforcement of drug control treaties, with little, if any, operational attention to the human rights dimensions of states' enforcement of these treaties or of their domestic drug legislation. Moreover, the International Narcotics Control Board (INCB), the monitoring body for the UN drug control conventions, has stated explicitly that it will not discuss human rights."

Det er ingen tvil om at forbudet påfører brukerne en urimelig belastning. Dette begynner nå FN selv å ta konsekvensene av, og UNODCs selv sier dette om sitt ansvar i forhold til menneskerettighetene:

"UNODC is the guardian of several key international conventions and protocols governing drugs and crime, placing it uniquely at the intersection of peace and security, development and human rights. It is the lead office for the delivery of legal assistance in preventing terrorism, and is the promoter of the United Nations standards and norms in crime prevention and criminal justice. As the risk of human rights violations in the name of action against drugs and crime increases, so it is ever more crucial that UNODC promotes a holistic approach to its fundamental obligations in the areas of security, development and human

rights. In the fight against drugs and crime, it remains crucial that criminal justice standards and norms are implemented to respect these obligations and international instruments in order for them not to be used to excessively limit or restrict individual, fundamental rights and freedoms.”

“The protection of rights within the criminal justice system is a key component of collective security and well-being. However, responses to crime, drugs and terrorism engage a far wider repertoire of human rights than those concerned solely with law enforcement and criminal justice systems. In particular, responses to these challenges must also respect, protect and contribute to the fulfilment of rights, such as the right to the highest attainable standard of physical and mental health, the right not to be subject to arbitrary or unlawful interference with private or family life, and the right to development. The right to the highest attainable standard of health is not to be understood as a right to be healthy. Rather, it is a right to an available, accessible, acceptable and high quality health system, to timely and appropriate health care and to the underlying determinants of health. While States parties may move progressively towards the realization of the right to health according to resource availability, the right also implies a number of immediate core obligations, such as the guarantee that it will be exercised without discrimination of any kind and that retrograde steps will not be taken. From a human rights perspective, the right to health applies equally to drug dependence as it does to any other health condition. Drug dependence is considered a multi-factorial health disorder that often follows the course of a relapsing and remitting chronic disease. In this respect, “nothing less” must be provided for the treatment of drug dependence than for other recognized illnesses. “

Dette er altså hva UNODC selv sier om brukernes rett til helse/ liv. De tolker dette videre til å omfatte retten til rehabilitering og metadon og rene sprøyter og så videre. Men ettersom det ikke kan sies å være et fornuftsbasert skille mellom de legale og illegale stoffene, sier det seg selv at denne retten til helse og liv innebærer at brukerne av de illegale stoffene skal behandles akkurat som brukerne av alkohol, da et legalt marked er helt avgjørende for denne menneskerettigheten.

Vi har også sett at narkotikaforbudet har hatt forfordelige konsekvenser for befolkningen i Latin Amerika og Asia. FNs narkotikapolitiske organisasjoner sier dette om retten til utvikling:

“The right to development is concerned both with development ends and development means. However, where development assistance is conditional on reductions in illicit drug crop cultivation, or where crop eradication of plants containing narcotic or psychotropic substances is carried out through indiscriminate means, the livelihood of farmers is being seriously compromised. Instead, it is the underlying factor that needs to be eradicated, i.e. poverty. The Commission on Narcotic Drugs has urged Member States to ensure that alternative development programmes and eradication measures fully respect international

standards, including human rights. In practice, this means that farmers' rights to development and sustainable livelihood are non-negotiable and that all measures related to crop eradication must address poverty reduction and the overall improvement in the socio-economic situation of small-farmer households. Any eradication measures must be properly sequenced in the context of people-centred, sustainable alternative livelihood development." Fra CND (Commission on Narcotic Drugs) sitt 53 årlige møte (mars 2010). Funnet på <http://www.humanrightsanddrugs.org/wp-content/uploads/2010/03UNODC-Human-Rights-Conference-Paper.pdf>

Våre politikeres forbrytelse mot folket kommer i tillegg spesielt klart frem når vi ser på kriminaliseringen av hamp. Vi har sett at legalisering av hamp i dag er nær sagt en forutsetning for en bærekraftig utvikling; planten kan hjelpe til å erstatte oljen som energiressurs, og dens allsidige bruksområder vil muliggjøre forbedringer og fremskritt som ikke lenger kan la vente på seg (se *The Report Cannabis: The facts, human rights and the law* av Kenn og Joanna D'oudney s 27-60).

Våre politikeres ignoranse på dette området er så uheldig for samfunnsstoffets del, at det i seg er alt man trenger for å vise en kriminell ignoranse fra våre offentlige tjenestemenns side, for ved å forby denne planten med utgangspunkt i cannabisforbudet, har de vist hvor ekstremt likegyldige de er til løsninger som tilgodeser menneskeheten, og hvor langt de er villige til å gå for å fastsette et lovverk som til gode ser de store selskapenes interesser.

⁵⁷⁰ Erik Møse, *Menneskerettigheter* s 196

⁵⁷¹ Jørgen Aall, *Rettsstat og Menneskerettigheter* s 153.

⁵⁷² *Ibids* 175.

⁵⁷³ Forbudstilhengernes forsøk på å stemple cannabisrøyking som en samfunnsskadelig aktivitet, og å forby det på dette grunnlaget, kan heller ikke tas alvorlig. Som vi har sett kan man ikke gjøre dette med noen logisk konsistens uten å samtidig forby all annen rusbruk, men også fenomener som overspising og andre usunne vaner, måtte tas med i regnestykket og være straffbart ut i fra i hvilken grad aktiviteten ikke kunne sies å være optimal for samfunnets felles beste.

Det finnes vel kanskje også enkelte offentlige tjenestemenn der ute som synes at dette høres ut som en rimelig og god idé, men slik overdimensjonert regulering og kontroll er ikke et oppegående samfunn verdig. Vi må bygge vårt samfunn på ideen om enkeltindividets ukrenkelighet og ansvar for seg selv, og derfra innrømme borgerne så stor grad av frihet som mulig. Dette er også de uttalte prinsippene vi som samfunn bekjenner oss til. Men som vi vet er det i dag en institusjonalisert avstand mellom teori og praksis, ettersom dagens verdensorden ivaretar de store selskapskreftenes interesser, og derfor er

kontroll i realiteten det overordnede siktemålet til mange av våre mektigste sosiale strateger. Vi ser problemene selskapsinteressenes innflytelse påfører oss på samtlige områder av dagens samfunn; de menneskelige kvaliteter som tilgodeser selskapsmentaliteten oppmuntres og fremdyrkes; grådighet, og sosialdarwinisme fremstår som idealer til etterfølgelse, og enhver som har hatt en jobb i stat eller privatnæringsliv, vet at medmenneskelige kvaliteter ikke er spesielt viktige stillingsbeskrivelser for en karriere i systemet. Tvert i mot.

Som jeg har vist i denne boken er det bestående et temmelig korrupt maskineri, som kun i ynkelig grad evner å ivareta og sikre menneskehetens interesser og behov. Det finnes i dag sånn sett ikke noe mer samfunnsskadelig aktivitet, enn å være en systemtro brikke i dette maskineriet, og enhver streber i i dette systemet som er villig til å gjøre karriere på det beståendes premisser, utgjør i dag en langt større trussel for samfunnet enn noen enkelt cannabisrøyker er i stand til å gjøre.

⁵⁷⁴ Som vi har sett er krigen mot narkotika en kampanje våre ledere i det hele tatt ikke har noen ambisjon å vinne, fordi det er *krigen* som er viktig for dem og som sørger for å vippe maktbalansen i dominansinteressenes favør. Det er jo nettopp dette som er krigen mot terrors- og narkotikas store fortrinn, for de muliggjør en urimelig grad av sosial kontroll, som staten ellers ikke kunne overbevist noen om at var nødvendig. Det er også et kjent faktum at når en oversikt over forrige århundres mest despotiske regimer skal gjøres, så ser man at de sosiale strategene bak dem gjorde hva de kunne for å underminere familiens rolle som den grunnleggende samfunnsenhet. Dette vil et hvert overgrepssystem forsøke seg på — for *bare på bekostning av i hvilken grad den evner det*, vil staten kunne øke sin makt- og innflytelsessfære i samfunnet. Det var for eksempel derfor kommunismen som ideologi tok sikte på å utslette familiens viktige tradisjonelle rolle, og vi vet i dag nok om maktgrupperingene bak vestens demokratiske fasade også, til å se de samme tendensene her.

⁵⁷⁵ For dere som er kjent med konseptet kanaliseringer: Her er hva Mathew Ward sa om cannabis' eventuelle innvirkning på din åndelige vekst (som dere ser viser han til et tidligere svar, hvor han i utgangspunktet svarte bekræftende på spørsmålet "Vil et balansert forhold til rusmidler trenere vekstprosessen din"): "I see the error in my reply [in the January 11, 2010 message] to readers who asked if certain enjoyments, including "social drugs," could delay spiritual evolution or prevent physical ascension with Earth. In my "Yes" answer, I was thinking of heroin, cocaine and the assortment of synthetic drugs that cause adverse effects on body, mind and spirit. Marijuana does indeed offer medical benefits, and there are no damaging effects from its moderate use in a social setting. Legal consequences, yes, so I surely am not encouraging its use without medical prescription! I am simply stating that with the sensible use I mentioned, marijuana is not among the drugs that form a barrier between the consciousness and the soul and prevent the absorption of light."

⁵⁷⁶ Denne kirken består hovedsakelig av indianere, men også hvite: Robert Lawrence Boyll ble i september 1991, i US District court of New Mexico, (og i ankesaken) frifunnet for å importere peyotekaktusen fra Mexico til USA, fordi han gjorde gjeldende at narkotikalovgivningen på området var i strid med hans rett til fritt å velge sin religion. Her er et utdrag av Dommer Burciagas begrunnelse: "The Government's 'war on drugs' has become a wildfire that threatens to consume those fundamental rights of the individual deliberately enshrined in our Constitution. Ironically, as we celebrate the 200th anniversary of the Bill of Rights, the tattered Fourth Amendment right to be free from unreasonable searches and seizures and the now frail Fifth Amendment right against self-incrimination or deprivation of liberty without due process have fallen as casualties in this 'war on drugs'. It was naïve of this Court to hope that this erosion of constitutional protections would stop at the Fourth and Fifth Amendments. But today the 'war' targets one of the most deeply held fundamental rights – the First Amendment right to freely exercise one's religion. (...) The issue presented is the recurring conflict between the Native American Church members' right to freely exercise their religion through the ceremonial use of peyote and the Government's efforts to eradicate illegal drugs. To the Government, peyote is a dangerous hallucinogen. To Robert Boyll, peyote is both a sacrament and a deity essential to his religion. But this matter concerns competing interests far greater than those relating to this small spineless cactus having psychedelic properties. It draws forth a troublesome constitutional conflict which arises from fundamentally different perspectives of peyote. In its 'war' to free our society from the devastating effect of drugs, the Government slights its duty to observe the fundamental freedom of individuals to practice the religion of their choice, regardless of race. Simply put, the Court is faced with the quintessential constitutional conflict between an inalienable right upon which this country was founded and the response by the Government to the swelling political passions of the day. In this fray, the Court is compelled to halt this menacing attack on our constitutional freedoms." James Gray, *Why our Drug Laws Have Failed; a Judicial Indictment on the War on Drugs*, s 115.

⁵⁷⁷ Og ettersom statens representanter ikke fornuftsmessig kan forsvare narkotikapolitikken, gjør de hva de kan for å motvirke en informert debatt ved forsøksvis å heve seg over debatten på et "moralsk" grunnlag. Dette gjør de ved i tide og utide å trekke frem "signaleffekten" som påskudd for å nekte å ta debatten, men som vi har sett, er dette ikke mindre skamløst fra våre politikeres side, enn om de for femti år siden ville nektet å diskutere urbefolkningens rettigheter på grunn av "signaleffekten". Det eneste signalet våre politikere sender ut ved å gjemme seg bak denne, er nemlig om en systembasert intoleranse og ignoranse, og om deres egen manglende evne/vilje til å ta et oppgjør med politikken som er en konsekvens av denne — samt de skamløse overgrepene som ligger til grunn for den.

⁵⁷⁸ James Ostrowski sier dette om narkotikalovenes manglende rettmessighet:

“The year before repeal, 500,000 Americans would have died from illnesses related to over eating and lack of exercise; 390,000, from smoking: and 150,000, from drinking alcohol. About 3,000 would have died from cocaine, heroin, and marijuana combined, with many of these deaths the result of the lack of quality control in the black market. The day after repeal, cocaine, heroin, and marijuana would, by and large, do no harm to those who chose not to consume them. In contrast, the day before prohibition repeal, all Americans, whether or not they chose to use illegal drugs, were forced to endure the violence, street crime, erosion of civil liberties, corruption, and social and economic decay caused by the war on drugs.

That is why, at this point in the argument, drug legalization unavoidably becomes a moral issue. The war on drugs is immoral as well as impractical. It imposes enormous costs, including the ultimate cost of death, on large numbers of non-drug-abusing citizens in the failed attempt to save a relatively small group of hard-core drug abusers from themselves. It is immoral and absurd to force some people to bear costs so that others might be prevented from choosing to do harm to themselves. This crude utilitarian sacrifice — so at odds with traditional American values — has never been, and can never be, justified. That is why the war on drugs must end and why it will be ended once the public comes to understand the truth about this destructive policy”. James Ostrowski ,*Thinking about Drug Legalization*, Policy analysis nr. 121 Cato institute. Funnet på http://www.cato.org/pub_display.php?pub_id=981

⁵⁷⁹ Straffeloven § 4 sier at loven gjelder med de begrensninger som er anerkjent i folkeretten eller som følger av overenskomst med fremmed stat, og som Erik Møse sier:

”I følge straffeloven § 1 annet ledd gjelder loven med de begrensninger som følger av overenskomst med fremmed stat eller av folkeretten for øvrig. (...) I forarbeidene til menneskerettsloven er det lagt til grunn at straffelovgivningen må vike dersom det skulle vise seg at en menneskerettskonvensjon som Norge er tilsluttet, setter snevrere grenser for adgangen til å straffe enn den norske straffelovgivning” (Erik Møse, *Menneskerettigheter* s 178).

⁵⁸⁰ Ibid s 178. Videre forteller Møse at: ”I følge forarbeidene til denne bestemmelsen skal loven bidra til å redusere den usikkerhet som i noen grad har hersket om menneskerettskonvensjoners rettslige stilling, øke kunnskapen om dem og signalisere menneskerettighetenes viktige plass i norsk retts- og samfunnsliv.”

⁵⁸¹ Ibid s 95

⁵⁸² Aall fortsetter, og sier dette om prosedabilitet: ”Prosedabilitet er noe mer enn den blanke påstand, [og] noe mindre enn visshet om at en krenkelse har funnet sted. Dvs: Klagen må ikke være åpenbart ugrunnet” (Jørgen Aall, *Rettsstat og Menneskerettigheter* s 68).

⁵⁸³ EMK artikkel 6 sier noe om domskravet i rettsprosessen og skal sikre borgerne tilgang til å få sin sak hørt av en domstol som er uavhengig, upartisk, og kompetent, og som bygger på en reell kontradiktorisk prosedyre. Og som Aall sier om denne bestemmelsen: "Ingen kan konstanteres skyldig på annen måte enn ved fellende dom avsagt i samsvar med loven og de krav som artikkel 6 oppstiller" (Jørgen Aall, *Rettsstat og Menneskerettigheter* s 368).

Retten til en rettferdig rettergang forutsetter at partene er mest mulig likestilt under rettergangen, og i følge Møse innebærer det: "at hver part må ha en rimelig mulighet til å presentere sin sak, også bevis, under forhold som ikke stiller ham dårligere enn motparten" (Erik Møse, *Menneskerettigheter* s 339).

Aall sier videre dette, om uavhengighetskravet og "fairness"-kravet: "Parten har krav på at både sakens faktiske og rettslige spørsmål avgjøres i overensstemmelse med artikkel 6 av en eller flere domstoler med full kompetanse" (Jørgen Aall *Rettsstat og Menneskerettigheter* s 350).

"Kravet om *uavhengighet* er et sentralt kjennetegn ved selve begrepet domstol. I norsk statsrett har betydningen og innholdet av dette krav vært drøftet som et forhold mellom statsmaktene. *Det er likevel klart at tiltaltes rettsikkerhet er en selvstendig begrunnelse for kravet om uavhengighet, og at en innsigelse på dette grunnlag kan gjøres gjeldende av ham for domstolene*". (Jørgen Aall *Rettsstat og Menneskerettigheter* s 352).

"I straffesaker gjelder også et krav om mest mulig likestilling av partene, poenget med dette er at begge parter skal ha like gode muligheter til å tale og underbygge påstandene sine. Dette er av avgjørende viktighet for kravet om en rettferdig rettssak ("fair-hearing"), og som Aall sier videre om dette: "Av de presiseringer som er gjort av selve "fairness"-kravet, synes det å måtte følge at partene skal likestilles i forhold til alt av mulig betydning for saken." (Jørgen Aall *Rettsstat og Menneskerettigheter* s 359).

⁵⁸⁴ Uavhengig av hva systemtro jurister vil si om saken, så er spørsmålet om narkotikalovgivningens motstrid med konvensjonene i høyeste grad et prosedabelt spørsmål. Så lenge du som tiltalt forlanger muligheten til å benytte deg av din prøvningsrett, har du derfor krav på å bli hørt i en uavhengig, upartisk og kompetent rett. Og det er her i Norge like meget en tingrettsdommers plikt og ansvar å sørge for at du som tiltalt har adgang til din prøvelsesrett på loven, som det er høyesteretts ansvar.

Artikkel 13 skal sikre den tiltaltes rettigheter, og dommeren kan ikke heve seg over ditt argument/se bort fra ditt krav om å benytte deg av din prøvelsesrett på loven, uten at han samtidig bryter med konvensjonskravet om en rettferdig rettergang, og nekter deg din rett til dette. Som Jørgen Aall sier:

”På konvensjonsrettighetenes område har domstolene en avgjørende rolle ved tilsikringen. Både i sin egen virksomhet og i sin kontrollvirksomhet vis-a-vis forvaltningen skal de påse at rettighetene respekteres” (Jørgen Aall *Rettsstat og Menneskerettigheter* s 119).

”Organets [domstolens] kompetanse er sentral. I straffesaker må prøvnings- og avgjørelseskompetansen fullt ut ligge hos domstolene. Førsteinstansen må kunne prøve alle sider av saken. Kompetansebegrensninger ved eventuelle overinstanser, som ved vår egen høyesterett, hvor skyldspørsmålets faktiske side ikke prøves, er likevel vanlig og konvensjonsmessig. Slike overinstanser med begrenset kompetanse kan på den annen side ikke reparere en konvensjonsstridig behandling i underinstansen(e), på annen måte enn ved å bringe avgjørelsen ut av verden ved opphevelse eller frifinnelse”. (Jørgen Aall *Rettsstat og Menneskerettigheter* s 350).

”Rett nok vil realitetsavgjørelse kreve grundigere forberedelser, forutsette en mer omfattende bevisbehandling av saken, herunder også i form av sakkyndighetsforklaringer, og stille større krav til domstolens vurderinger enn tilfellet er om tema er det mer begrensede: om rettsanvendelse, faktum eller saksbehandling er feil, slik at vedtaket eventuelt må oppheves. Men disse betenkelighetene kan ikke være tungtveiende nok til å oppveie partens behov for en avgjørelse så betryggende og hurtig som mulig”. (Jørgen Aall *Rettsstat og Menneskerettigheter* s 352).

⁵⁸⁵ Johs. Andenæs, professor i rettsvitenskap, sier mer om dette rettsprinsippets viktige betydning for vår sivilisasjon: ”Til de grunnleggende prinsipper som står over flertallets herredømme, hører prinsippet om uavhengige domstoler og om domstolenes prøvesrett overfor lover og forvaltningsavgjørelse. At det er skapt uavhengige statsorganer som skal dømme også i tvist mellom staten og den enkelte, er et kjernepunkt i rettsstaten. Jeg anser det som et av vestens viktigste bidrag til verdenskulturen” (Johs Andenæs, *Artikler i utvalg* s 170).

⁵⁸⁶ Jørgen Aall sier det slik: ”Det er eksempelvis vanlig å legge til grunn at jo større inngrep man står overfor, jo strengere krav er det rimelig å stille til rettsgrunnet — loven” (Jørgen Aall *Rettsstat og Menneskerettigheter* s 40).

” Jo større inngrep man står overfor, jo klarere hjemmel bør det kunne kreves påvist. Frihetsberøvelse er et stort inngrep. Ved frihetsberøvelser må det derfor forventes en inngående kontroll fra EMD med selve lovhjemmelens kvalitet” (Jørgen Aall *Rettsstat og Menneskerettigheter* s 281).

”Jo mer inngripende forholdet er, desto mer vil EMD i forhold til de nasjonale myndigheter forbeholde seg retten til å foreta den endelige avveining” (Jørgen Aall *Rettsstat og Menneskerettigheter* s 121).

⁵⁸⁷ Jørgen Aall sier det slik: ”Det er klager som har bevisbyrden for at det foreligger forskjellsbehandling av analoge tilfeller, staten for at forskjellsbehandlingen er saklig og nødvendig (Klageren må bevise at han faktisk er behandlet ugunstigere enn en person i en analog situasjon)” (Jørgen Aall *Rettsstat og Menneskerettigheter* s 59).

Staten må med andre ord bevise at narkotikalovene er forholdsmessige inngrep, dvs. at de er saklige og nødvendige/objektive og rimelige (dette kravet om forholdsmessighet, er for eksempel formulert i EMK artikkel 2.2, artikkel 8.2, og artikkel 11.2). Aall sier videre om EMDs vurdering avkonvensjonsmessigheten av ulike inngrep, at domstolen: ”ikke [anser det] som tilstrekkelig at staten klarer å overbevise om at inngrepet lar seg begrunne i ett eller flere tillatte formål. Den må i tillegg godtgjøre at inngrepet har vært ”absolutely necessary” (artikkel 2), ”necessary in a democratic society” (artikkel 8-11), eller tilsvarende innfortolkede formuleringer (f.eks i artikkel 5 og i 1 protokolls artikkel 1)” (Jørgen Aall *Rettsstat og Menneskerettigheter* s 127). Aall sier videre om denne nødvendighetsvurderingen at det må være ”et presserende samfunnsmessig behov for inngrepet og dessuten at det står i forhold til formålet”. (Jørgen Aall *Rettsstat og Menneskerettigheter* s 128).

⁵⁸⁸ Dette har juridiske instanser allerede konkludert med i Cannabis tribunalet i Haag den 1-2. desember 2008 (og igjen i mai 2010), samt at det blir stadig flere undersøkelser som bekrefter det samme.

⁵⁸⁹ Som det går frem av tillegget, har du adgang til å anmelde de offentlige tjenestemennene som motarbeider deg på din vei gjennom rettssystemet til ICC (den internasjonale straffedomstol). Det er Roma vedtektene som artikulere denne domstolens ansvar og kompetanse, og de aller fleste land har signert protokoller som underordner de nasjonale myndigheter ICCs autoritet.

Deres jurisdiksjon er folkemord, forbrytelser mot menneskeheten, og krigsforbrytelser (for individuelt straffeansvar er det nok at den du anmelder enten har oppfordret til en forbrytelse; oppmuntret til en forbrytelse; eller lagt forholdene til rette for en forbrytelse). Det sentrale at ICC definerer forbrytelser mot menneskeheten som ”handlinger som er begått som et ledd i et utbredt eller systematisk angrep rettet mot sivilbefolkningen.” Som vi har sett, inkluderer dette narkotikalovgivningen, og du vil kunne anmelde de offentlige tjenestemennene som tar del i krigen mot narkotika og krigen mot terror *etter* at de er informert om disse kampanjenes reelle funksjon og konsekvens i samfunnet, og etter at de har nektet deg din rett til et moralsk forsvar.

⁵⁹⁰ **Mer om Fryktens logikk**

Vi så mer om konsekvensbildet av fryktens logikk i en fotnote over NR ????. Vi så der at denne logikken fører samfunnet ut i en spiral av stadig økende mistro og mellommenneskelig forakt. Og at vi som samfunn gjør klokt i å styre mot en samfunnsutvikling som bygger på fryktens logikk motsetning.

Et hvert friskt menneske vil nemlig mer enn noe annet være til nytte for omgivelsene sine. Men for at et menneske skal kunne være en ressurs for omgivelsene sine, må samfunnet på sin side tilrettelegge for mest mulig gunstige vekstbetingelser. Barn som vokser opp uten kjærlighet i livet sitt, vil som regel gå gjennom livet med en beskjeden tro på seg selv og sin menneskelige verdi, og dette vil igjen manifestere seg i destruktiv samfunnsatferd.

Vi må derfor som samfunn være klar over den innflytelse samfunnsinstitusjonene øver over enkeltindividenes oppdragelse og verdensbilde, og ettersom fryktens logikk er fenomenet som ligger til grunn for all verdens ulykke, er det et poeng å tilrettelegge for en samfunnsmessig utvikling som i størst mulig grad styrer unna denne. Måten vi gjør det på er ved å bygge et samfunn på det motsatte av fryktens logikk, og vi gjør dette ut i fra i hvilken grad vi evner å gi menneskene i samfunnet troen på seg selv — og på menneskets verdighet og ukrenkelighet. For mennesker som frarøves kjærlighet blir ofte nådeløse, og derfor er narkotikaforbudet også så forferdelig i sin funksjon og konsekvens for samfunnet.

Men narkotikaforbudet er ikke den eneste destruktive samfunnsmekanismen vi har å gjøre med i dagens verden. En annen institusjon som samfunnet kommer udelt uheldig ut av er militæret. For også dette utgjør en uheldig mekanisme som bidrar til å svekke menneskeverdens posisjon i samfunnet. For som junkier sakte lærer (gjennom kriminaliseringen de utsettes for) at de som mennesker ikke har noen verdi, på den samme måte bryter militæret som institusjon ned selvfølelsen til unge soldater. Igjenom slike institusjoner som militæret oppdrar vi unge gutter til å godta autoriteter blindt; vi lærer dem å oppgi sin sunne dømmekraft til fordel for ordre; vi lærer dem at individet (de selv) ikke er viktig, og at de kan bli mer enn seg selv ved å underkaste seg selvutnevnte autoriteter. Vi lærer dem kort og godt å bli best mulige mordere. Og for å lykkes, fordrer dette at man må bryte ned alt som omhandler troen på mennesket underveis.

Det følger av dette at vi som samfunn bør prioritere å gjøre noe med narkotikaforbudet og militæret som institusjon, for vi utsetter i dag både junkier og soldater for svært sammenfallende og uheldige samfunnsmekanismer. For uansett hvor forskjellige en rusmisbrukers karriere og en soldats karriere fremstår på overflaten, så er det også grunnleggende fellestrekk mellom mekanismene som junkier og soldater utsettes for i fra omgivelsene deres: Både junkier og soldater befinner seg i en setting hvor de daglig opplever mangel på kjærlighet og respekt fra omgivelsene sine; De blir ikke sett som personer, og må lære seg å overleve på de betingelsene omgivelsene deres lærer dem; disse betingelsene

fremkaller igjen nådeløsheten i dem, og jo mindre kjærlighet de får fra sine omgivelser, desto mindre har de selv å gi tilbake.

Junkier og soldater er derfor begge i svært destruktive livssituasjoner. Og begges karriere starter vanligvis mens de er unge, og ennå ikke har rukket å etablere et solid selvbilde. De utsettes for disse destruktive kreftene før de har modnet sine grenser for seg selv (og før deres dømmekraft er ferdig utviklet) og de går i begge tilfeller i en felle (på grunn av sin nysgjerrighet), som har konsekvenser for dem de ikke forstår omfanget av. Den ene karrieren fordømmes av samfunnet på det sterkeste, mens den andre hylles med medaljer og rangordninger, men felles for begge er at de utsettes for håpløse livsbetingelser som daglig berøver dem en del av deres menneskelighet.

Jeg sier ikke her at det ikke finnes enestående mennesker blant soldater eller blant junkier. Menneskelig storhet finner ofte sin vakreste utfoldelse på de steder du minst kan tenke deg det, og det mangler ikke på fabelaktige menneskelige ressurser verken i militæret eller på plata. Jeg sier bare at vi på begge områder utsetter mennesker for et psykologisk og fysisk press som ikke kan unngå å prege dem som mennesker (mest sannsynlig uheldig), og at vi i et oppegående samfunn bør gjøre hva vi kan for å fjerne slike menneskefiendtlige vekstbetingelser for borgerne.

Det sier nemlig seg selv at i jo større grad vi militariserer samfunnet, jo mer må menneskeverdet vike. Og det samme er tilfelle med krigen mot narkotika. For jo hardere vi er villige til å kjempe denne krigen, desto hardere vil denne krigens konsekvenser også ramme oss.

⁵⁹¹ Det er jo også derfor våre sosiale strategier gjør hva de kan for å oppmuntre fiendebildene, for ut i fra i hvilken grad folk godtar dem, er vi tilbøyelige til å innordne oss politikerne som autoriteter, og en grad av sosial kontroll som vi ellers aldri ville akseptert. Jeg har i denne boken vist hvordan narkotikalovgivningen er en ekstremt dårlig idé, og dens manglende rettmessighet ville ikke lurt noen, om det ikke var for folks tro på narkotika som et fiendebilde vi må beskyttes fra. Slik er det også med en del andre lover vi i dagens verden tar for gitt og overlater til våre politikere å styre med som de vil, som for eksempel prostitusjonslovene og gamblinglovene – og slik er det også med krigen mot terror. Om vi ikke lot oss forvirre av fryktens logikk, ville vi sett denne kampanjen for hva den var for lenge siden, men fortsatt er det i dag mange mennesker der ute som tror at vi trenger staten til å beskytte oss mot den trusselen som terroren representerer. Folk som godtar denne logikken — at vi i et moderne samfunn må oppgi noen av våre rettigheter og friheter for å kunne bevare vår trygghet og ivaretakelsen av samfunnets sikkerhet — begår den samme tabben som enhver som godtar en kur som er verre enn sykdommen, og de ser ikke at offentlige tjenestemenn som argumenterer slik, utgjør en langt større trussel mot samfunnets velbefinnende enn hva noen enkelt-terrorist kan gjøre.

⁵⁹² Det er for eksempel vanskelig å tenke seg noe mer ødeleggende for samfunnsstoffet enn krigsprofitører, men allikevel tillater våre politikere krigsprofitørene å manipulere lovverket og offisielle sannheter i sin favør. På samme måte er det også med vårt økonomiske system: Selv om få i dag vet hvordan penger fungerer (jeg klarlegger dette argumentet ytterligere i min forrige bok *Freedom Forever*), er også lovverk og reguleringer på dette området tilpasset de mektigste aktørene, og man kan vanskelig forestille seg noe mer ødeleggende for vårt samfunns moralske fiber, enn hvordan penger i dag produseres, og hvordan den økonomiske politikken forvaltes.

⁵⁹³ Denne problematikken ser vi igjen utspille seg i skolen: Barn og unge forstår intuitivt i større og større grad at det meste de lærer på skolen er irrelevant for dem som mennesker. Deres mistilpasshet viser seg så i problemadferd, men som samfunn er vi så forblindet for våre utilstrekkeligheter at vi finner opp diagnoser som ADHD og doper de ned på piller, i stedet for å ta disse symptomene alvorlig og ta tak i det reelle problemet, som er skolens form og funksjon i dag.

⁵⁹⁴ Vi må slutte å se på kriminalitet som brudd på lover per sé, for vi lever i en tid hvor stadig nye lover og reguleringer kommer til verden i et tempo som aldri før, og de fleste av dem blir ikke til for den nytteeffekt de har for samfunnets del, men på grunn av den nytte de har for kontrollinteressene og de store selskapene.

Det holder derfor ikke å knytte begrepet "kriminalitet" opp mot lovbrudd i seg selv. Vi må se litt større på det om dette ordet skal ha noen fornuftsbasert relevans, og knytte dette begrepet opp mot hva som har med overgrep mot andre- og generell menneskefiendtlig adferd å gjøre. Slike lover som ikke tjener samfunnet, fortjener heller ingen lojalitet eller respekt, for urimelige og menneskefiendtlige lover er det enhver samvittighetsfull borgers plikt og ansvar å ta avstand fra.

Det er nå rundt 25 år siden viktige aktører i debatten som Hulsman og Christie med sine oppegående analyser av konsekvensbildet rundt narkotikalovgivningen fratok den strafferettslige linjen all troverdighet, men allikevel har ikke dette faktum nådd frem i den politiske prosessen.

Vi har allerede vært inne på lovgivningens uheldige samfunnsmessige konsekvenser, og etter *minst* et kvart århundre med hva man kan kalle *en overlagt vilje til ignoranse* fra våre offentlige tjenestemenns side, hvor våre politikere ennå ikke har tatt konsekvensene av den kriminelle politikken de selv er en del av, kan ikke brudd på narkotikalovgivningen lenger klassifiseres som noe annet enn sivil ulydighet fra en borgers side.

⁵⁹⁵ Nils Christie, *kriminalitetskontroll som industri* av s 46.